

НЕУДЪРЖИМ
ФЕНТЪЗИ ЕПОС!
КЛАСИКА В ЖАНРА!
СУПЕР!

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

САГА ЗА ВОЙНАТА НА РАЗЛОМА

ПЪРВИ ТОМ

ЧИРАКЪТ НА МАГЪОСНИКА
МАЙСТОР МАГЪОСНИК

РЕЙМЪНД ФИЙСТ МАГЪОСНИК

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Серията САГА ЗА ВОЙНАТА НА РАЗЛОМА изстреля Реймнд Фийст до второ място по популярност сред фентъзи-писателите в света (заедно с Дейвид Едингс).

Всяка от 6-те книги на сагата ЧИРАКЪТ НА МАГЪОСНИКА (1982 г.) и МАЙСТОРЪТ МАГЪОСНИК (1983), СРЕБРОТРЪН (1985) и МРАК В СЕТАНОН (1986), ПРИНЦ НА КРЪВТА (1989) и КРАЛСКИЯТ КОРСАР (1992) е бестселър. На български език БАРД ги издава в три тома.

„Нямам никаква представа какво искат читателите ми, така че пиша това, което ми диктува въображението. И ако този измислен свят създаден от мен забавлява 27 000 000 души, говорещи 14 различни езика, е, това е просто прекрасно.

ЧИРАКЪТ НА МАГЪОСНИКА излезе от печат през 1982 г. От тогава до днес всяка година се допечатва. Това е може би единствената причина моят издател да ме обича все още. Всъщност, тя се продаваше доста добре около 1 година. След това от уста на уста, слухът за нея достигна момент, в който ЧИРАКЪТ НА МАГЪОСНИКА просто се разграбваше от лавиците.

Аз мисля, че хората се заразиха от емоционалността ѝ. Не се пише фентъзи роман с някой герой тъпанар, който никога не смее да си мръдне пръстта. Пише се за човека, жадуващ за приключения, отмъщение, справедливост, извършващ големи дела (често насила), като на карта винаги е поставен въпрос — по-важен дори от живота на героя.

Веднъж в едно предаване разговаряхме на тази тема с Клайв Баркър. Ставаше дума за здравословен страх, за приключения, които ще завършат благополучно, по време на които се вършат големи дела, но и в които няма истински риск. Според мен това е привлекателното на фентъзито. Как го пиша ли? Просто си го измислям! За мен част от удоволствието е, че повечето пъти дори и аз не знам какво точно ще се случи, докато не го напиша.“

Из интервю на Рей Фийст в Британската преса

„Чудесна приказка за малки и големи“; „Супер четиво“; „Фийст има истинска дарба за описване на военна и политическа интрига, както и голям талант при обрисване на героите. С нетърпение очаквам следващата“; „Непретенциозно, но отлично написана, с добър сюжет, четете се на един дъх.“; „Книгата, от която да започнете, ако не сте чели фентъзи досега.“, са малка част от отзивите за Реймънд Фийст в пресата.

*Тази книга е посветена на паметта на моя баща
Феликс Е. Фийст,
Магьосник във всяко отношение*

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора ми оказаха неоценима помощ в създаването на тази книга. Бих искал да изразя искрената си благодарност на:

Приятелите от клуба „Петък вечер“: Ейприл и Стивън Ейбрамс; Стив Барет; Дейвид Брин; Анита и Джон Еверсън; Конън Ламът; Тим Ласел; Етан Мънсън; Боб Портър; Рич Спал; Алън Спрингър; и Лори и Джеф Велтън, за полезната им критика, ентузиазъм, подкрепа, вяра, мъдри съвети, великолепни идеи, и най-вече — заради тяхното приятелство.

На Били и Ръс Блейк, както и на Лилиан и Майк Фесиер за това, че винаги бяха готови да се притекат на помощ.

На Харолд Матсън, моя търговски агент, за това, че пое риска. На Адриан Закхайм, редактора ми, за това, че повече молеше, отколкото настояваше, и че вложи толкова усилия в създаването на една добра книга.

На Кейт Кронин, помощник-редактора, за несекващото ѝ чувство за хумор и че така великодушно търпеше всичките ми глупости.

На Елейн Чъб, стилистичния редактор, за финия ѝ усет и грижата ѝ за всяка дума.

И на Барбара А. Фийст, майка ми, заради всичко, изредено погоре, и много повече.

Реймънд Е. Фийст

Сан Диего, Калифорния
Юли 1982

БЛАГОДАРНОСТИ КЪМ РЕВИЗИРАНОТО ИЗДАНИЕ

В този случай, с публикуването на предпочитаната от автора редакция бих искал да добавя следните имена към предходния списък — на хора, които макар да не ми бяха познати по времето, когато

изразих предишната си признателност, ми оказаха ценна помощ в публикуването на „Магъосник“ и допринесоха съществено за успеха ѝ:

Мери Елен Кърли, която пое работата от Кати и ни държеше всички в курса.

Питър Шнайдер, чийто ентузиазъм в работата ми осигури един ценен съюзник и близък приятел през последните десет години.

Лу Ароника, който се ангажира, макар да не искаше препечатка, и така ми даде възможност да се върна към първоначалната си работа и да я „препиша наново“.

Пат Лобруто, който ми помагаше още преди това да се превърне в негово служебно задължение и в трудно време, и чието приятелство далеч надраства деловите ни отношения.

Джана Силверстайн, която въпреки краткия си ангажимент като мой редактор прояви изключителния такт да знае кога да ме остави сам и кога да държим връзка.

Ник Остин, Джон Буут, Джонатан Лойд, Малкълм Едуардс и всички останали в „Гранада“, сега към „Харпър-Колинс Букс“, които направиха от тази книга международен бестселър. Абнер Стайн, моят британски агент, който преди всичко я предложи на Ник.

Джани Вуртс, заради приятелството ѝ и затова, че докато работеше с мен над трилогията за Империята, ми предложи съвършено различна перспектива за цураните; тя ми помогна да превърна Играта на Съвета от смътно понятие в убийствено реална арена на човешки конфликти. Келеуан и Цурануани са в не по-малка степен нейно творение, отколкото мое. Тя очерта главното и внесе цвят в подробностите.

И Джонатан Матсън, който пое факела от ръката на един голям човек и продължи без препъване, заради мъдрите съвети и приятелството му. Жълдът падна близо до дървото.

И най-вече съм признателен на моята съпруга Катлин С. Старбък, която разбира и болката, и радостта ми в този занаят, защото копае в същото лозе, и която винаги е тук, дори когато не съм заслужил близостта ѝ, и с любовта си придава смисъл на нещата.

Реймънд Е. Фийст,

Сан Диего, Калифорния
Април 1993

ПРЕДГОВОР КЪМ РЕВИЗИРАНОТО ИЗДАНИЕ

Всеки автор би подходил с колебание и трепет към задачата да ревизира по-ранното издание на творбата си. Това е особено вярно в случай, когато книгата е била първото му усилие, оценена е като успешна според повечето стандарти и се преиздава непрекъснато в продължение на цяло десетилетие.

„Магьосник“ бе всичко това и повече. В края на 1977 г. реших да опитам перото си в свободното си време, докато работех за Калифорнийския университет, Сан Диего. Вече минаха петнадесет години и сега съм професионален писател, радващ се на успех, какъвто не съм си представял и в най-развихрените си мечти. „Магьосник“, първият роман от поредицата, станала по-късно известна като „Сага за Войната на разлома“, се превърна в книга, която скоро заживя своя собствен живот. Колебая се да го призная публично, но истината е, че отчасти успехът на книгата се дължи на пълното ми невежество за това какво може да донесе на една книга търговски успех. Желанието ми да се гмурна слепешком в дълбините на една приказка, обгръщаща два свършено различни свята, покриваща дванадесет години от живота на няколко главни и дузини второстепенни герои, нарушавайки пътъм многобройните правила за изграждане на сюжета, изглежда, намери сродни души сред читателите по целия свят. След десет години преиздаване по скромната ми преценка чарът на книгата преди всичко се дължи на онова, което някога наричаха „врели-некипели“. Не храня по-голяма амбиция, освен да мога да заплетя един добър разказ, задоволяващ усета ми за чудото, за приключението и приумицата. Оказа се, че няколко милиона читатели, много от които са я прочели в преводи на непонятни за мен езици, също са намерили в нея удовлетворение на собствения си усет за вълшебното сказание.

Но доколкото тя бе първият ми опит, при създаването на окончателната ѝ версия известен натиск на пазара наистина се наложи. „Магьосник“ несъмнено е обемиста книга. Когато ръкописната ѝ

версия се озова на бюрото на издателя, ме уведомиха, че ще трябва да се съкратят около петдесет хиляди думи. И съкращавах. Повече изречение по изречение, но няколко сцени също така бяха или орязани, или премахнати.

Макар и да можех да се примиря някак с публикуваната версия, винаги съм имал чувството, че част от съкратеното е добавяла известен резонанс, контрапункт ако щете, към ключови елементи в разказа. Отношенията между героите, допълнителни подробности за един чужд свят, незначителни моменти на размисъл или веселие, уравнивяващи по-трескавите действия, изпълнени с конфликти и риск, всички тези неща бяха „почти, но не точно каквото имах предвид“.

Така или иначе, в чест на десетгодишнината от първата публикация на „Магьосник“ ми се позволи да се върна към творбата си, да доизградя и променя, да добавя и съкратя както ми се струва най-добре, и да предложа онова, което в издателската практика се нарича „предпочитаната от автора редакция“. Така, без старото предупреждение „щом не се е случило, не го намествай“, да престава да кънти в ушите ми, се върнах към първоначалната работа, с която се бях заел тогава, когато все още няхах претенции, че съм добър в занаята, няхах статута на автор на бестселъри и общо взето няхах ясна представа с какво точно се залавям. Желанието ми бе да възстановя някои от онези изрязани късчета, някои от малките подробности, които почувствах, че е нужно да се върнат към налепа на разказа и тежестта на книгата. Друга част от материала се отнася по-пряко към следващите книги, към митичните опори на Войната на разлома. Някои по-продължителни дискусии за естеството на познанието между Тъли и Кълган в трета глава, както и някои от нещата, разкрити на Пъг на Кулата на изпитанието, определено попадат в тази зона. По онова време издателят ми не беше склонен да приеме идеята за продължение, затова част от тези неща бе отрязана. Връщането им може да звучи като самооправдание, но ги възстанових, защото чувствам, че принадлежат към оригиналната книга.

Онези читатели, които вече са открили „Магьосник“ и които може би се чудят дали си струва да си купят това издание, мога да успокоя, че нищо съществено не се е променило. Няма герои, които да са умрели, а сега да се окажат живи, няма битки, които да са били загубени, а сега да се окажат спечелени, а съдбата на двете момчета си

е същата. Моля ви да не изпитвате подтика непременно да прочетете това ново издание, защото споменът ви за първоначалната книга е също толкова ценен, колкото моят, ако не и повече. Но ако искате да се върнете към света на Пъг и Томас, да преоткриете стари приятели и едно забравено приключение, тогава приемете това издание като възможност да видите и разберете малко повече, отколкото първия път. А на новия ни читател — добре дошъл. Вярвам, че тази книга ще те задоволи.

С огромна признателност искам да благодаря на всички вас, нови читатели и стари познайници, защото без вашата поддръжка и окуражаване тези десет години „втели-некипели“ нямаше да са възможни. Ако имам възможността да ви предложа частица от удоволствието, което изпитвам от това, че мога да споделя с вас фантастичните си приумици, то ние сме еднакво възнаградени, защото приемайки творбите ми, вие ми позволихте да създам нови. Без вас нямаше да ги има нито „Сребротрън“, нито „Мрак над Сетанон“, нито „Зла приказка“ или „Трилогията за Империята“. Писмата се четат, макар и да не им се отговаря — дори понякога да пътуват до мен с месеци — и добронамерените ви бележки са ме обогатявали неизмеримо. Но най-вече вие ми дадохте свободата да упражнявам занаят, с който в началото се залових просто за „да видя дали мога“, докато работех в колежа „Джон Мюр“ на Калифорнийския университет, Сан Диего.

Така че, благодаря ви. Мисля, че успях. И с тази работа, надявам се, ще се съгласите, че този път съм го постигнал малко по-елегантно, с малко повече цвят и резонанс.

Реймънд Е. Фийст

Сан Диего, Калифорния
Август, 1991

ЧИРАКЪТ НА МАГЪОСНИКА

*Мечтата на едно момче
е като вятъра лудешки,
и дълги като цял живот
са мислите момчешки.*

Лонгфел

оу,

„Изгубен

ата ми

младост“

ГЛАВА 1

БУРЯ

Бурята бе стихнала.

Стъпалата на Пъг танцуваха по скалните ръбове, напипвайки опора в тънките шупли през разливите. Тъмните му очи шареха сред пенливата мътилка на прилива и надничаха във всяка локва под челото на канарата — търсеха бодливите твари, донесени в плитчините от вече усмирилия се прибой. Хлапашките му мускули се сбраха на възли под хлабавата риза, щом надигна торбата с песъчливците, скалните нокти и раците, набрани в тази водна градина.

Следобедното слънце пръсна искри сред вихрещите се около него морски пръски и западният вятър разроши кестенявата му коса. Пъг пусна торбата, увери се, че е затегната здраво, и седна на сухия пясък. Торбата не беше съвсем пълна, но момчето можеше да си позволи малко отдых. Мегар, готвачът, нямаше да му държи сметка за времето, щом торбата е почти пълна. Опря гръб на огромната скала и скоро задряма, сгрян от слънчевите лъчи.

Хладни пръски го събудиха чак след няколко часа. Сепнат, той отвори очи и разбра, че се е заседял твърде дълго. На запад в морето над черната линия на Шестте сестри, островчетата на хоризонта, се трупаха тъмни гръмоносни грамади. Кълбестите напористи облаци с дъжда, стелец се като сив воал под тях, вещаеха един от поредните внезапни щормове, така обичайни за тази част от крайбрежието в началото на лятото. Южно, стръмната канара на Моряшка скръб се възвисяваше към небето и вълните се разбиваха в основата ѝ. Бели шапки пяна запокриваха гребените на скършените вълни — сигурен знак, че щормът ще удари скоро. Пъг разбра, че е в опасност. Летните бури можеха да удавят всекиго по морския бряг, а по-свирепите — да го пометат и в низините отвъд ивицата пясък.

Момъкът надигна торбата и забърза на север към замъка. Докато крачеше през разливите, усети как хладният вятър става все по-влажнен и студен. Дневният светлик се разкъса от дрипави сенки, щом първите облаци заслониха слънцето, ярките цветове заглъхнаха в сиви

оттеньци. Откъм морето сред чернилката на облаците просветна мълния и далечният тътен надмогна рева на вълните.

Пъг се добра до първата открита пясъчна ивица и усили крачка. Бурята приближаваше по-бързо, отколкото можеше да допусне, и тласкаше пред себе си надигащия се прилив. Докато стигне втория участък разливи, между водната линия и скалите бяха останали едва десетина стъпки сух пясък.

Пъг се запровира през скалите колкото можеше по-бързо и на два пъти за малко да остане без опора. Стигна до следващата ивица пясък, скочи накриво от последната скала и стъпи лошо. Рухна на пясъка и стисна глезена си. Сякаш това и чакал, приливът връхлетя и го заля. Той се пресегна слепешком, усетил, че торбата му се изплъзва. Сграбчи я в паника, залитна напред, но глезенът поддаде и той падна и нагълта вода. Вдигна глава, изплю и се закашля. Понечи да се изправи, но втора вълна, по-висока от предишната, го блъсна в гърдите и го събори по гръб. Пъг бе отраснал в игри сред вълните и беше опитен плувец, но болката в глезена и блъскането на прибоя го доведоха почти до паника. Той я надмогна и вдигна глава за глътка въздух, щом вълната се отдръпна. После, къде с плуване, къде с пълзене се заизтегля към скалите — там водата щеше да е само няколко пръста дълбока.

Добра се до канарите и се облегна да облекчи колкото може пострадалия глезен. Задраска по скалната стена, а вълните заприиждаха, всяка следваща — по-мощна от предишната. Когато най-сетне се добра до място, където можеше да стъпи, и продължи нагоре, водата вече кипеше до кръста, му. Трябваше да напрегне цялата си сила, за да се издърпа до пътечката. Легна за миг задъхан, а после запълзя — не смееше да се довери на подувания се глезен по тези коварни камъни.

Първите капки дъжд западаха още докато лазеше, жулейки колене и лакти по грапавите скали. Все пак след малко Пъг успя да стигне до тревистата тераса над канарите и рухна по очи, изтощен и задъхан от катеренето. Редките капки се усилиха в лек, но упорит дъжд.

Щом си почина малко, Пъг седна и заопипва отекия глезен. Болеше при докосване, но щом го размърда, се увери, че поне не е

счупен. Налагаше се да куца по целия път на връщане, но пред заплахата да се удави на брега се почувства почти щастлив.

Щеше да стигне до града подгизнал и премръзнал. Там трябваше да си намери някакъв подслон, защото портите на замъка щяха да са затворени за през нощта, а с отекия глезен нямаше смисъл да се опитва да изкатери стената зад конюшните. А и ако изчакаше до другия ден, щеше да го нахока само Мегар, но ако го хванеха да се прехвърля през стената, щяха да го отведат или при мечемайстор Фанън или при конемайстор Алгон и нямаше да му се размине с голи приказки.

Дъждът набра сила, бурните облаци погълнаха напълно следобедното слънце и небето потъмня. Краткото му облекчение преля в яд към самия него от това, че бе изгубил торбата с песъчливци. Раздразнението му се удвои като се сети колко глупаво се бе оставил да заспи. Ако беше останал буден, щеше да се върне, без да бърза, нямаше да си навехне глезена и щеше да му остане време да огледа коритото на потока над канарите за чудесните обли камъчета, незаменими за мятането с прашка. А сега — никакви камъчета, и щеше да мине поне седмица, докато пак му се удаде възможност да дойде тук.

Нямаше смисъл да седи под дъжда и момчето реши, че е време за тръгване. Стана и се опита да стъпи. Пострадалият глезен възропта с рязка болка, но можеше да се изтърпи. Пъг закуцука по тревата към мястото, където бе оставил вещите си, и вдигна раницата, тоягата и прашката. Изръмжа една солена ругатня, която бе чул от войниците в кулата, като видя, че раницата е разкъсана и хляба и сиренето му ги няма. Някой мечок или пясъчни гущери, помисли си Пъг и захвърли безполезната вече раница. Как така му се бяха струпали толкова беди наведнъж?

Вдиша дълбоко и тръгна — подпираше се на тоягата — през ниските хълмчета, отделящи крайбрежните скали от пътя. Рехави шубраци осейваха платото и Пъг съжали, че наоколо няма някакъв понадежден подслон. Но пък при канарите съвсем нямаше къде да се скрие човек. Нямаше да се намокри повече, докато се тътри към града, отколкото ако се свиеше под някое дръвче.

Вятърът набра сили и студът прониза мокрия гръб на момчето. Пъг потръпна и се забърза. Дръвчетата взеха да се превиват към земята

под напора на вятъра и му се стори, че нечия огромна ръка го бутва в гърба. Добра се до пътя и пое на север. Чу злокобните звуци откъм големия лес на изток и съсъка на вятъра сред клоните на вековните дъбове — сякаш нечий глас вещаеше лоши прокоби. Мрачните горски просеки не бяха по-опасни от Кралския път, но му напомниха приказки за разбойници и какви ли не нечовешки зли изчадия, от които космите по врата му настръхнаха.

Пъг прекоси Кралския път и се спусна в лъкатушешкото покрай него дере, но и то не му предложи добър заслон. Вятърът се усили, дъждът заципа очите му и по вече мокрите му бузи потекоха сълзи. Нов порив го подхвана, той залитна напред и за малко да изгуби равновесие. В крайпътното дере се сбираше вода и трябваше да стъпва много предпазливо, за да не изгуби опора в неочаквано дълбоките локви.

Крачи така близо час през усилващата се вихрушка. Пътят зави на северозапад и сега Пъг бе почти с лице срещу виещия вятър. Преви се под ураганния напор и ризата му отзад заплющя. Преглътна с усилие да потисне надигащата се в него и давеща го паника. Разбра, че наистина е в опасност: халата набираше все повече ярост — нещо необичайно за това време на годината. Огромни назъбени мълнии заогряваха мрачната околност, очертавайки за миг дърветата и пътя с ослепителна белота, сменяща се с непрогледно черно. Всеки път в ума му оставаха образи — танцуващи, с преобърнато черно и бяло, и объркваха сетивата му. Мощните трясъци сякаш биеха в главата му. Страхът от бурята надмогна всякакви страхове от въображаеми разбойници и таласъми и той реши да продължи през дърветата край пътя. Между яките дъбови стволоче вятърът щеше да е малко по-слаб.

Запъти се към леса, но внезапно до ушите му достигна шум от скършени клони и той спря. Сред мрака на бурята едва успя да различи силуета на черен глиган, изскочил от храсталаците. Глиганът се замая да се измъкне от трънака, препъна се, олюля се и се изправи. Беше само на няколко разкрача от него и Пъг съвсем ясно го видя как го изгледа и замая глава. Огромните бивни блеснаха на сумрачната светлина — от тях капеше дъждовна вода. Очите на момчето се разшириха от страх. Звярът зарови с копита разкаляната пръст. Дивите свине в най-добрия случай бяха зли, но обикновено отбягваха да нападат хора. Този глиган обаче бе пощурял от бурята и Пъг си даде

сметка, че ако му налети, ще го промуши жестоко... а можеше и да го убие.

Замръзнал на място, Пъг се приготви да развърти тоягата, макар все още да се надяваше, че глиганът ще се обърне и ще побегне в леса. Звярът надигна зурла да надуши миризмата му сред вятъра. Розовите му очички сякаш блеснаха и туловището му потръпна колебливо. Някакъв звук го накара за миг да се извърне към дърветата, но после той приведе глава и се понесе към момчето.

Пъг замахна с тоягата и я стовари странично върху четинестата глава. Глиганът се подхлъзна в калта, блъсна се в краката му, повали го и заора напред. После се обърна и нападна отново. Пъг нямаше време да се изправи. Заудря с тоягата пред себе си в безполезно усилие да събори животното, но глиганът я избегна. Пъг се опита да се претърколи, да се измъкне, но глиганът го затисна. Младежът покри лицето си длани, стиснал лакти пред гърдите си, й зачака бивните да го промушат...

След миг осъзна, че глиганът не помръдва. Откри лицето си и видя, че звярът лежи върху краката му, а от хълбока му стърчи стрела с черни пера. Пъг се огледа. Някакъв мъж, загърнат в кафява кожа, стоеше в края на леса и бързо увиваше с мазен парцал дълъг лък. Щом драгоценното оръжие се оказа предпазено от влагата, мъжът се приближи и застана над момчето и звяра.

Беше загърнат в дълго наметало с качулка, така че лицето му беше скрито. Коленичи до Пъг и извика, за да надмогне воя на вятъра:

— Ей, момче, добре ли си? — Надигна с лекота мъртвия глиган и го отмести от краката на Пъг. — Нещо счупено?

— Май не — изрева в отговор Пъг, преценявайки трескаво положението, в което бе изпаднал. Десният хълбок го болеше, а краката му се оказаха здраво натъртени. Като се прибавеше и подутият глезен, днес беше направо съсипан, но май наистина нямаше нищо счупено.

Две големи силни ръце го подхванаха и му помогнаха да се изправи.

— Дръж — нареди мъжът и му връчи тоягата си и лъка. Пъг ги пое, а непознатият извади широк ловджийски нож и докато бързо кормеше глигана, продължи: — Хайде с мен, момче. По-добре ще е да се подслониш при мен и господаря ми. Не е далече, но няма да е зле да

побърза ме. Че преди да спре, тази хала ще се разлюти още повече. Можеш ли да вървиш?

Пъг пристъпи колебливо и кимна. Без повече приказки мъжът метна изкормения глиган на раменете си и взе лъка.

— Хайде — подкани го непознатият и пое към гората. Крачеше широко и Пъг трябваше да подтичва, за да не изостане.

Лесът усмиряваше гнева на бурята толкова слабо, че бе невъзможно да разговарят. За миг поредната мълния освети всичко наоколо и Пъг успя да зърне лицето на непознатия. Помъчи се да си спомни дали не го е виждал преди. Външността му бе обичайна за ловците и горяните, обитаващи лесовете на Крудий — едър, с широки рамене и висок. Беше с тъмна коса и брада, суровите му, грубовати черти говореха за човек, прекарващ живота си на открито.

Момчето се зачуди дали не е от някоя разбойническа шайка, криеща се в горските недра. Отхвърли тази мисъл набързо — за какво му е на един разбойник да си губи времето с някакво си дрипаво хлапе от кулата, в чийто джоб очевидно няма и петак?

Спомни си, че мъжът бе споменал за господар, и предположи, че е волник, живеещ в чифлик. Сигурно служеше като ратай, но не беше крепостник. Волниците бяха родени свободни и даваха част от зърното или стадото в отплата за използваната земя. Трябваше да е волник. На един крепостник нямаше да му позволят да носи лък, твърде скъпи бяха... и опасни. Но не си спомняше да е чувал за чифлици сред гората. Това наистина беше загадка, но болката в краката и всичко, което бе преживял днес, скоро укротиха любопитството му.

Сякаш минаха часове. Вървяха все така сред гъсталака. Пъг почти беше изгубил непознатия в тъмницата, защото слънцето бе залязло преди доста време, отнасяйки със себе си и жалката светлина, допусната през пелената на бурята. Следваше го по-скоро по шума на стъпките и усещането за близостта му, без да го вижда. Усети, че вървят по пътека — ходилата му вече не срещаха отпора на трънливи храсталаци и камъни. От мястото, където се бяха срещнали, пътеката щеше да се открие много трудно през деня и невъзможно през нощта, освен ако вече не я знаеш. След малко се озоваха на поляна, по средата на която се гушеше каменна къщурка. От единственото ѝ прозорче

струеше светлина, а от комина се виеше дим. Пъг се зачуди колко смирена е бурята тук.

Щом стигнаха пред вратата, мъжът пристъпи встрани и каза:

— Е, момче, ти влез. Аз ще ида да се оправя с прасето.

Пъг мълчаливо кимна, бутна вратата и влезе.

— Затвори, момче! Ще ме простудиш и ще ме умориш.

Пъг послушно затръшна вратата — малко по-силно, отколкото би трябвало.

После се обърна и се огледа. Вътрешността на къщурката се оказа малка единична стая. До едната стена имаше голямо зидано огнище. Огънят в него мятеше игриви пламъци и изпълваше стаята с топло сияние. До огнището клечеше тантуреста маса, а на пейката зад нея се бе отпуснала едра, облечена в жълт халат особа. Сивата коса и брада на мъжа почти скриваха цялата му глава, но не и двете живи сини очи, примигващи под светлината на огъня. От брадата стърчеше дълга лула и от нея юнашки изригваха бледосиви валма дим.

Пъг го позна.

— Майстор Кълган — заломоти момчето, защото мъжът пред него беше самият магьосник и съветник на негово височество херцога, познато лице в замъка.

Кълган изгледа смръщено Пъг и избоботи:

— Хм, знаеш ме, значи.

— Да, ваше благородие. Аз съм от замъка.

— И как ти викат, хлапе от замъка?

— Пъг, майстор Кълган.

— А, спомних си те. — Магьосникът махна небрежно с ръка. — Не ме наричай „майстор“, Пъг... макар че с право ме наричат „майстор“ в занаята — рече той и около очите му се сбраха закачливи бръчици. — Вярно, кръвта ми е по-знатна от твоята, но не чак толкова. Ела, до огъня виси одеяло, а ти си подгизнал. Окачи си дрехите да изсъхнат и седни ей там. — И той посочи пейката пред себе си.

Пъг стори каквото му наредиха, без да откъсне и за миг очи от магьосника. Майстор Кълган беше член на дворцовата свита на херцога, но все пак си беше магьосник, обект на подозрения, и простолудието не хранеше висока почит към такива като него. Отелеше ли се кравата на някой селянин и окажеше ли се плодът уродлив, мана ако покосеше нивите, селяните бяха склонни да

припишат това на делото на някой магьосник, спотаил се в сенките. Едно време като нищо щяха да прогонят с камъни човек като Кълган от пределите на Крудий. Сега постът му при херцога караше хорицата в града да проявяват търпимост, но старите страхове умираха трудно.

Пъг окачи дрехите си да съхнат и седна. И се сепна от двете червени очи, които го изгледаха изпитателно иззад масата на мага. Една люспеста глава се бе надигнала и го оглеждаше. Забелязал притеснението на хлапака, Кълган се засмя.

— Спокойно, момче. Фантус няма да те изяде. — Той сложи ръка на главата на съществото, което седеше до него на пейката, и го потърка над очите. То притвори клепачи и издаде тих звук, досущ като котешко мъркане.

Чак сега Пъг затвори зейналата си от изумление уста, после пак я отвори и попита:

— Ама това наистина ли е дракон, ваше благородие?

Магьосникът се засмя щедро и звучно.

— Понявга се мисли за такъв, момко. Фантус е огнедрейк, братово чедо на дракона, макар да е по-малък на ръст. — Съществото отвори едно око и го прикова в магьосника. — Но с кураж като неговия — побърза да добави Кълган и дрейкът отново затвори окото си. Кълган заговори тихо и някак заговорнически: — Много е умен, тъй че внимавай какво приказваш пред него. Тези същества са надарени с изключително тънка чувствителност.

Пъг кимна, за да го увери, че ще внимава.

— А огън може ли да бълва? — запита той с разширени от почуда очи. За всяко тринадесетгодишно момче дори един братовчед на дракона си заслужаваше искрено благоговение.

— Когато е в настроение, може да блъвне някое и друго пламъче, макар рядко да стига чак дотам. Мисля, че е от богатата гощавка, която му предлагам, момче. От години не му се е налагало да ходи на лов, тъй че е позанемарил нравите на дрейките. Всъщност разглезил съм го безсрамно.

Думите му поуспокоиха Пъг. Щом като магьосникът си бе направил труда да „разглези“ това същество, колкото и странно да бе, дрейкът му се стори някак по-човешки, не толкова загадъчен. Пъг се втренчи във Фантус, възхитен от блясъците на пламъците по смарагдовите му люспи. Горедолу с размерите на неголяма хрътка,

дрейкът имаше дълъг тънък врат, завършващ с крокодилска глава. Крилете му бяха сгънати на гърба и беше протегнал двете си предни лапи с дълги криви нокти, които шареха безцелно във въздуха, докато Кълган го чешеше по костните ръбове над очите. Дългата му опашка се мятеше на няколко пръста над пода.

Вратата се отвори и влезе едрият лъконосец. Носеше шишове с вече посолени свински мръвки. Без дума да каже, той отиде до огнището и сложи месото да се пече. Фантус надигна глава и протегна врат над масата. После цъкна с раздвоения си език, скочи и важно-важно се заклатушка към камината. Намери си топло местенце пред огъня, сви се на кълбо и захърка, решил да изкара в дрямка чакането на вечерята.

Волникът разкопча дебелото си наметало и го окачи на закачалката до вратата.

— Тая пуцина навън ще спре чак призори. — Върна се до огнището и заприготвя заливка с вино и билки за свинското. Пъг се сепна, като видя широкия белег на лявата му буза, свирепо червен под светлината на пламъците.

Кълган махна с лулата си към слугата си и каза:

— Като го знам колко му е стисната устата, така и няма да ти се представи като хората. Мийчъм, това момче е Пъг, от кулата на замъка Крудий. — Мийчъм само кимна и продължи заниманието си над цвърчащите мръвки.

Пъг отвърна на кимването, макар малко да закъсня, но Мийчъм като че ли не го забеляза.

— Така и забравих да ви благодаря, че ме отървахте от глигана.

— Няма защо да ми благодариш, момче — отвърна Мийчъм. — Ако не го бях подплашил, едва ли щеше да ти налети. — Остави огнището, премести се в друга част на стаята, гребна с шепи кафяво тесто от покритото с кърпа ведро и започна да го меси.

— Ваше благородие — обърна се Пъг към Кълган, — все пак неговата стрела уби глигана. Наистина извадих късмет, че преследваше животното.

Кълган се засмя.

— Бедното същество — най-милият ни гост за вечеря. И то се оказа също така жертва на обстоятелствата като теб.

Пъг го изгледа объркано.

— Не ви разбрах, ваше благородие.

Кълган стана, свали някакъв предмет от най-горната лавица на шкафа си с книги и го постави на масата пред момчето. Беше увит в тъмносиньо кадифе и Пъг веднага съобрази, че цената му сигурно е много висока, за да се използва толкова скъп плат за покривало. Кълган отви кадифето и разкри кристален глобус, който засия под светлината на огнището. Пъг ахна от удоволствие пред хубостта му. Стори му се съвършен и разкошен със строгата чистота на формата си.

Кълган посочи стъклената сфера и каза:

— Това нещо е изработено като дар от Алтафейн Карски, най-изкусния майстор на вълшебни предмети, който реши, че заслужавам такъв подарък заради една-две услуги, които му бях направил преди време... но това не е толкова важно. Днес тъкмо се бях върнал от срещата си с майстор Алтафейн и пробвах талисмана му. Вгледай се в сферата, Пъг.

Пъг прикова очи в топката и се помъчи да проследи примигванията от светлината на огъня, която сякаш заигра някъде дълбоко в кристала. Отраженията от стаята, умножени стократно, се сляха и затанцуваха, докато очите му се опитваха да огледат всяко кътче във вътрешността на сферата. А после се понесоха във вихър, смесиха се, замъглиха се и потъмняха. Меко бяло сияние в центъра на сферата замени червенината от огъня и Пъг усети, че погледът му е заклещен в капана на приятната му топлина. „Като топлината на кухнята в замъка“ — помисли си той разсеяно.

Изведнъж млечнобялото вътре в топката изчезна и Пъг видя пред очите си образ на кухнята. Дебелият Алфан, готвачът, правеше сладкиши и облизваше сладките трохи по пръстите си. Това привлече гнева на Мегар, главния готвач, защото за Мегар този негов навик бе отвратителен. Пъг се засмя на гледката, на която неведнъж беше свидетел, и тя изчезна. Изведнъж се почувства уморен.

Кълган уви сферата с плата и я отмести.

— Добре се справи, момче — рече той замислено. Остана за малко прав, сякаш вгълбен в нещо, после седна. — Не подозирах, че можеш да постигнеш толкова ясен образ от първия опит. Но явно ще се окаже, че си нещо повече, отколкото изглеждаш на пръв поглед.

— Какво искате да кажете, ваше благородие?

— Няма значение, Пъг. — Той замълча за миг и продължи: — Използвах тази играчка, колкото да преценя докъде ще стигне погледът ми, и така те мернах по пътя. Както ми куцукаше с отекия си крак, прецених, че сам изобщо няма да стигнеш до града, затова пратих Мийчъм да те прибере.

Пъг се смути от това необичайно внимание и бузите му се изчервиха. После отвърна с присъщата за тринадесетгодишен хлапак самоувереност:

— Не е трябвало да го правите, майсторе. Щях да стигна до града навреме.

Кълган се усмихна.

— Може би да, а може би не. Бурята е необичайно силна за това време и гибелна за пътниците.

Пъг се вслуша в тихия ромон на дъжда по покрива на къщата. Бурята сякаш бе утихнала и той се усъмни в думите на мага. Сякаш прочел мислите му, Кълган каза:

— Повярвай ми, Пъг. Тази поляна е защитена от много повече неща, не само от силните мълнии. Щом пресечеш кръга от дъбове, очертаващ границите на владението ми, ще усетиш бурята. Мийчъм, ти как го преценяваш този вятър?

Мийчъм остави тестото, което месеше, и се замисли за миг. После каза:

— Ами почти толкова е лош, колкото оная пущина, дето изхвърли на брега шест кораба преди три години. — Замълча за малко, сякаш да премисли сравнението си, после кимна в потвърждение. — Тъй де, почти толкова лоша е, само дето няма да духа толкова дълго.

Пъг си спомняше бурята преди три години — беше изхвърлила търговския флот на Квеган на път за Крудий на скалите на Моряшка скръб. В разгара ѝ стражниците по стените на замъка бяха принудени да влязат вътре, иначе щеше да ги издуха. Ако тази буря наистина бе толкова силна, тогава магията на Кълган беше впечатляваща, защото извън къщурката дъждът ромонеше кротко като пролетен дъждец.

Кълган се отпусна на пейката, запали загасналата си лула и избълва облак сладникав бял пушек. През това време вниманието на Пъг вече се бе насочило към лавиците с книги, подредени зад магьосника. Устните на момчето се движеха безмълвно, докато се мъчеше да разчете какво пише на подвързиите.

Кълган повдигна вежди.

— Значи можеш да четеш, така ли?

Пъг се сепна смутен, че може би е обидил магьосника, натрапвайки се в дома му. Кълган усети смущението му и каза:

— Няма нищо, момче. Не е грешно, че знаеш буквите.

Момчето се успокои.

— Мога малко да сричам, ваше благородие. Мегар, готвачът, ме научи да чета по рафтовете на складовете до кухнята. Пък и някои числа знам.

— И числа значи — възкликна добродушно магьосникът. — Какво пък, ти май ще излезеш рядка птица. — Старецът се пресегна зад гърба си и издърпа от библиотеката един том с ръждивокафява кожена подвързия. Разтвори го, изгледа накриво една от страниците, после друга и най-накрая като че ли намери това, което смяташе за подходящо. Извъртя разтворената книга и я положи на масата пред Пъг. Посочи му страницата, украсена с великолепна плетеница от змии, цветя и виещи се около една голяма буква в горния ляв ъгъл лози. — Прочети това, момче.

Пъг никога не бе виждал нещо подобно. Учил се беше върху прост пергамент с букви, надраскани от грубата ръка на Мегар с помощта на овъглена пръчка. Седна, омаян от красивата изработка, и усети, че старият маг го гледа съсредоточено. Съвзе се и зачете.

— А после дойде приз... призивът от... — Втренчи се в думата, затруднен от сложните, нови за него съчетания. — ... Закхара. — Млъкна и вдигна очи към Кълган да се увери, че не е сбъркал. Магьосникът му кимна да продължи. — Че северът трябваше да бъде заб... забравен, та сърцето на империята да не зал... залинее. И макар босанийци по род, ония воители все още бяха верни в службата си на Велики Кеш. Прочие, заради нейната превелика потреба, те се вдигнаха на оръжие и напуснаха Босания, и отплаваха с кораб на юг, та всичко да спасят от разруха.

— Достатъчно — рече Кълган и затвори книгата. — Доста добре се справяш с буквите за ратайче.

— Тази книга, ваше благородие... каква е тя? — запита Пъг, докато Кълган я прибираше. — Никога не съм виждал подобно нещо.

Кълган изгледа продължително хлапака, с което отново го притесни, а после му се усмихна успокоително. Постава книгата на

рафта и каза:

— История на тази земя, момче. Дар ми е от абата на Ишапската обител. Превод е от кешийски текст и е отпреди повече от сто години.

Пъг кимна.

— Звучеше толкова странно... За какво се разправя?

Кълган отново се вгледа в Пъг, сякаш искаше да види нещо вътре в момчето, и отвърна:

— Преди много, много време, Пъг, всички тези земи, от Безкрайно море през планините Сивите кули, та чак до Горчивото море, всичко това е било част от империята на Велики Кеш. Далече на изток съществувало малко кралство, на едно островче на име Риланон. То се разраснало, погълнало кралствата по околните острови и се превърнало в „Островното кралство“. По-късно отново се разширило и на континента, и макар все още да носело името Островното кралство, повечето хора започнали да го наричат просто „Кралството“. Ние, които живеем в Крудий, сме част от това кралство, макар да сме много отдалечени от престолния град на Риланон — и все пак сме в границите му.

— Веднъж, преди много години — продължи магьосникът, — империята на Велики Кеш изоставила тези земи, защото се въвлякла в продължителен кървав конфликт със съседите си на юг, Кешийската конфедерация.

Пъг се унесе заслушан във величавата приказка за древни империи. Но беше и достатъчно гладен и забеляза как Мийчъм пъхна няколко малки самуна кафяв хляб в пещта. После вниманието му отново се върна към магьосника.

— Кой са били Кешийската конфе...?

— Кешийската конфедерация — уморено каза Кълган — са група държавици, съществували като васали на Велики Кеш в продължение на векове. Дванадесет години преди тази книга да бъде написана, те се обединили против потисника си. Всяка поотделно била твърде немошна, за да се опълчи на Велики Кеш, но съюзени се оказали сериозен противник. Почти не й отстъпвали, затова войната се проточила с години. Империята се принудила да опразни северните си провинции от легионите си и да ги прехвърли на юг, оголвайки севера за попълзновенията на друго, ново и по-младо кралство.

— Дядото на херцог Боррик, най-младият син на краля, повел армията на запад, разширявайки Западните владения. Оттогава всички части на древната имперска провинция Босания, с изключение на Свободните градове на Натал, били наречени херцогство Крудий.

Пъг се замисли за миг, после отрони:

— Бих искал да отида някога във Велики Кеш.

— И като какъв ще идеш, като ботуш? — изсумтя насмешливо Мийчъм.

Лицето на Пъг пламна. „Ботуши“ наричаха безимотните мъже, наемници, които се биеха срещу заплащане и славата им не беше много по-добра от тези на пътните разбойници.

— Може и да идеш някой ден, Пъг — рече Кълган. — Пътят е дълъг и гибелен, но е напълно възможно една смела и сърцата душа да оцелее в такова пътешествие. Случвали са се и по-странни неща.

После заговориха на по-ежедневни теми, защото магът бе изкарал в южната цитадела в Каре повече от месец и искаше да научи злободневните клюки в Крудий. Щом хлябът се опече, Мийчъм го поднесе горещ, нарязва свинските мръвки и донесе блюда със сирене и зеленчуци. Пъг никога не се беше хранил толкова добре. Дори когато работеше в кухнята на крепостта, като на ратайче му се падаха оскъдни трохи и огризки. Докато се хранеха, на два пъти забеляза, че магьосникът го гледа съсредоточено.

След като приключиха с храната, Мийчъм почисти масата и се захвана да измие блюдата с чист пясък и прясна вода, а Кълган и Пъг останаха да си говорят край масата. Върху нея бе останала една мръвка и Кълган я подхвърли на Фантус, който все така се бе изтегнал пред огнището. Дрейкът отвори едно око, изгледа мръвката, замисли се за миг дали да остави удобното място за дрямка заради сочния къс, после пропълзя лениво няколко пръста, нагълта щедрия подарък и отново си затвори окото.

Кълган разпали лулата и след като щедрите къмба дим, бълващи от чашката, го задоволиха, каза:

— Какъв смяташ да станеш, като порастеш, момче?

Пъг вече се бореше със съня, но въпросът на Кълган го разбуди. Времето на „Подбора“, когато момчетата от града и замъка ги взимаха за чираци, приближаваше и хлапакът отвърна възбудено:

— Тази година, на Средилетие, се надявам да ме вземат на служба при херцога, при мечемайстор Фанън.

Кълган го изгледа с леко съмнение.

— Мислех си, че от чирачеството те делят още година-две, Пъг.

Мийчъм издаде звук — нещо средно между смях и пръхтене.

— Не си ли малък още да мъкнеш меча и щита, момче?

Пъг се изчерви. Беше най-дребният хлапак за възрастта си в замъка.

— Мегар готвачът вика, че може растежът ми да се е забавил — отвърна той малко обидено. — Никой не знае кои са родителите ми, тъй че нямат представа какво може да се очаква от мен.

— Сирак си значи? — отрони Мийчъм и повдигна вежда — най-изразителният му жест досега.

Пъг кимна.

— Оставили са ме при отците в Дала, в планинското абатство. Някаква жена, която твърдяла, че ме е намерила на пътя. После ме донесли в цитаделата, защото не можели да се грижат за мен.

— Да — вметна Кълган. — Спомням си когато поклонниците на „Щита на слабите“ те донесоха в замъка. Беше невръстно бебенце, току-що откъснато от майчината гърд. Заради добротата на херцога сега си волник. Той реши, че ще е по-малък грях да освободи един крепостник, отколкото да закрепости волник. След като нямаше доказателства какъв си, негово право беше да те обяви за крепостник.

— Добър ни е херцогът — отрони уклончиво Мийчъм.

Пъг беше слушал историята за произхода си поне сто пъти от Магя в кухнята на замъка. Чувстваше се съвсем изтощен и едва държеше очите си отворени. Кълган забеляза това и махна с ръка на Мийчъм. Снажният ратай свали няколко одеяла от една лавица и приготви постеля. Докато приключи, Пъг вече бе заспал с глава, клюмнала на масата. Големите лапи на мъжа нежно го повдигнаха, положиха го на постелята и го завиха.

Фантус отвори очи и изгледа спящото момче. Нададе вълча прозявка, пропълзя до Пъг и се сгуши до него. Пъг се помръдна насън и го прегърна през врата. Огнедрейкът изръмжа одобрително, дълбоко и гърлено, и отново склопи очи.

ГЛАВА 2

ЧИРАК

Лесът се беше смълчал.

Следобеден ветрец залудува сред клоните на високите дъбове, прогонвайки летния зной, и листата леко прошумоляха. Птиците, които щяха да викнат в хор по заник слънце, в този час бяха притихнали. Лекият дъх на морска сол се смесваше със сладкия аромат на цветя и острия мирис на гнила шума.

Пъг и Томас крачеха бавно по пътеката с безгрижната походка на хлапаци, които са тръгнали без никаква определена посока и разполагат с безкрайно време. Пъг хвърли камъче по някаква въображаема цел, извърна се и погледна приятеля си.

— Не мислиш, че майка ти е луда, нали?

Томас се засмя.

— Не, тя ги разбира нещата. Виждала е други момчета в деня на Подбора. А и наистина днес повече пречехме, отколкото помагахме в кухнята.

Пъг кимна. Разлял беше скъпоценно гърне с мед, докато го носеше на сладкаря Алфан. После бе изтървал цяла тава с пресни самуни хляб, докато ги вадеше от фурната.

— Днес се държах като пълен глупак, Томас.

Томас се изсмя. Беше снажно момче с пясъчноруса коса и яркосини очи, вечно усмихнато, и всички в цитаделата го харесваха въпреки хлапашката му склонност да върши бели. Беше най-близкият приятел на Пъг, по-скоро брат, отколкото приятел, и по тази причина останалите момчета приемаха донякъде дребосъка, защото всички смятаха Томас за своя неогласен главатар.

— Не беше по-глупав от мен — каза Томас. — Поне не забрави да окачиш говеждите бутове високо.

Пъг се ухили.

— Все едно, хрътките на херцога останаха доволни. — Изкиска се високо. — Ама тя здравата се ядоса, а?

Томас също се засмя.

— Бясна е. Кучетата все пак похапнаха малко, докато ги напъди. Ама най-вече е подивяла заради татко. Вика, че Подборът е само повод за майсторите да си седят по цял ден, да пуфтят с лулите, да се наливат с ейл и да си чешат езиците. Според нея те вече знаели кой кое момче ще избере.

— Според приказките на другите жени не е единствената, която мисли така. — Пъг се ухили на Томас. — Може пък и да не грешат.

Томас се намръщи.

— Тя наистина не обича да го няма в кухнята да наглежда нещата. Мисля, че и тя го знае, затова ни изхвърли от кулата тази заран — да не си излее гнева върху нас. Или поне върху теб — добави той с усмивка. — Кълна се, че си й любимецът.

Пъг отново се ухили.

— Е, аз не правя толкова бели.

Томас го сръга и отвърна:

— Искаш да кажеш, че те хващат по-рядко.

Пъг измъкна прашката си от пазвата.

— Ако се върнем с някоя връзка яребици и пъдпъдъци, може и да й мине ядът.

— Може би — съгласи се Томас и също измъкна прашката си.

Двете момчета бяха страхотни прашкари. Томас естествено беше неоспоримият шампион сред хлапетиите, а Пъг му отстъпваше съвсем малко. Напълно по силите им беше да свалят някоя птица в полет, а намереха ли я кацнала за отдих, вероятността да я улучат ставаше доста голяма. А освен това така щяха да си запълнят часовете и може би да спечелят малко време да забравят за Подбора.

Започнаха да се промъкват малко престорено, играейки си на ловци. Щом оставиха пътеката, Томас поведе към близкия вир. Почти невероятно беше да намерят плячка по това време на деня, освен ако не се спънеха в нея, но ако изобщо можеше да се срещне дивеч, то той щеше да е някъде около вира. Горите на североизток от градчето Крудий не бяха толкова злокобни, колкото големият лес на юг. Дългогодишната сеч на дърва за огрев бе придала на поляните въздушна лекота, достъпна за слънчевите лъчи, за разлика от мрачните свърталища на духове в леса на юг. Момчетата от цитаделата често бяха лудували тук. С мъничко въображение, лесовете се превръщаха в място на вълшебства, в един зелен свят на смайващи приключения.

Някои от най-великите им подвизи се бяха разигравали точно тук. Смълчаните дървета бяха свидетели на дръзки бягства, на страховити преследвания и свирепи битки на хлапетиите, отдали се на младежките си мечти за приближаващото мъжество. Нечисти твари, могъщи чудовища и подли разбойници, с всички тях се бяха сражавали и всички бяха надвивали, нерядко с цената на гибелта на някой велик герой, с подобаващите за случая траурни слова на оплакващите го верни другари, и всичко това се подреждаше така, че да остане време да се върнат в замъка за вечеря.

Томас стигна до малкото възвишение с гледка към вира, заслонено от шубрака на млади букови фиданки, отмести сплетените клони, за да види какво има долу, спря, зяпна от възхита и промълви тихо:

— Пъг, виж!

Край езерцето стоеше елен, вдигнал високо глава — оглеждаше се за онова, което бе прекъснало водопоя му. Животното беше старо, космите около муцуната му бяха почти побелели, а главата му бе увенчана с великолепни рога.

Пъг бързо преброи.

— Четиринайсет разклонения!

Томас кимна.

— Трябва да е най-старият самец в гората.

Еленът наостри вниманието си към момчетата и едното му ухо потръпна тревожно. Двамата замръзнаха — не искаха да подплашат толкова красивото същество. Еленът изгледа хълмчето продължително и мълчаливо, после бавно сведе глава към водата и почна да пие.

Томас стисна Пъг за рамото и му посочи с глава настрани. Очите на Пъг последваха посоката и зърнаха мъжка фигура, пристъпваща безшумно през поляната. Беше висок мъж, облечен в кожени дрехи, вапцани в гористо зелено. На гърба му висеше дълъг лък, а на колана — ловджийски нож. Качулката на зеленикавото му наметало беше отметната назад. Той крачеше към елена с уверени и равномерни стъпки.

— Мартин — рече Томас.

Пъг също бе познал майстор-ловеца на херцога. Сирак също като Пъг, Мартин си бе спечелил прозвището „Дълголъкия“ сред хората в цитаделата, защото в това оръжие почти нямаше равен. Странен и

загадъчен, Мартин Дълголькия все пак се радваше на обичта на момчетата, защото колкото странеше от възрастните в цитаделата, толкова приятелски настроен и достъпен бе за хлапаците. Като главен ловец, той служеше и като лесничей на херцога. Задълженията му то задържаха с дни извън замъка, понякога и със седмици, докато следотърсачите му търсеха неуморно следи от браконieri, възможни опасности от пожари, скитащи таласъми или престъпници, устроили бивак в горите. Но когато оставаше в замъка, стига да не уреждаше лов за херцога, винаги намираше време за момчетата. Тъмните му очи грейваха весело, щом започнеха да го засипват с въпроси за тайните на леса или го молеха настойчиво да им разкаже за страните по границите на Крудий. Като че ли притежаваше безкрайно търпение, което го отличаваше от останалите майстори в града и цитаделата.

Мартин стигна до елена и леко го докосна по врата. Могъщата глава се извърна и старият елен го подуши под мишницата. А Мартин тихо промълви:

— Ако слезете бавно и без да говорите, може да ви позволи да го приближите.

Пъг и Томас се спогледаха изненадани и излязоха на поляната. Запристъпваха бавно по края на вира, а еленът проследи с глава движенията им и леко потръпна. Мартин го потупа успокоително и той се укроти.

— Пресегнете си и го пипнете, но бавно, за да не го изплашите.

Томас посегна пръв и еленът потръпна под пръстите му. Пъг също протегна ръка, но еленът отстъпи. Мартин замърмори напевно на животното на език, какъвто Пъг не беше чувал никога, и еленът остана неподвижен. Пъг го докосна и се възхити от мекотата на козината му — приличаше на щавена кожа и в същото време бе съвсем различна с живота, пулсиращ под връхчетата на пръстите му.

Изведнъж еленът отстъпи и се обърна. А после, само с един скок, се скри сред дърветата. Мартин Дълголькия се изкиска и каза:

— Добре. Няма да е много хубаво за него да свикне прекалено с хората. Иначе тези рога бързо ще се озоват над камината на някой браконьер.

— Много е красив, Мартин — прошепна Томас. Дълголькия кимна, без да отмества очи от мястото, където еленът се беше шмугнал в горите.

— Че е красавец, красавец е, Томас.

— Аз пък си мислех, че ловиш елените, Мартин — каза Пъг. — Как...

— Двамата със стария Белобрадко си имаме нещо като договор, Пъг — отвърна Мартин. — Ловя самотни елени, но не и кошути, или само престарели кошути, които не могат да раждат. Когато някой млад елен отнеме харема на Белобрадко, може и да го хвана. Засега всеки от двама ни оставя другия да си върши работата. Ще дойде ден, когато ще го погледна над пръчката на стрелата. — Мъжът се усмихна на момчетата. — И чак тогава ще разбере дали ще мога да я пусна да полети. Може би да, а може би не. — Замълча за миг, сякаш мисълта за старостта на Белобрадко го натъжи, а после, когато лек полъх размърда клоните, продължи: — Е, какво е довело двама толкова храбри ловци сред горите на херцога така рано? Сигурно са останали хиляда несвършени неща, щом следобед е празникът на Средилетие.

— Майка ми ни изгони от кухнята — отвърна Томас. — Били сме й пречели. А и нали и Подборът е днес... — Гласът му заглъхна смутено. Загадъчната слава на Мартин до голяма степен произтичаше от начина, по който се беше появил в Крудий. По негово време на Подбора херцогът веднага го пратил при стария майстор на лова, вместо да трябва да застава пред събранието на майсторите с останалите момчета на негова възраст. Това нарушение на най-древния обичай беше оскърбило много хора в града, въпреки че никой не бе събрал достатъчно кураж да изрази недоволството си пред лорд Боррик. И съвсем естествено всички бяха насочили яда си към Мартин, вместо към херцога. През годините Мартин напълно бе оправдал решението на лорд Боррик, но въпреки това много хора все още негодуваха от специалното отношение на херцога към него в оня ден. Дори сега, дванадесет години по-късно, някои хора смятаха Мартин Дълголькия с нещо по-различен от тях самите и поради това — незаслужаващ доверието им.

— Извинявай, Мартин — каза Томас. Мартин кимна малко тъжно.

— Разбирам ви, Томас. Може и да не ми се е налагало да изпитам вашата несигурност, но съм виждал мнозина други да чакат в деня на Подбора. А и от четири години сам заставам с майсторите, тъй че тревогата ви ми е понятна.

Внезапна мисъл порази Пъг и той изломоти:

— Но ти не си с другите майстори.

Мартин поклати глава и на гладкото му лице се изписа печал.

— Мислех си, че улигани в тревогата си няма да забележите очевидното. Но умът ти е остър, Пъг.

В началото Томас не схвана за какво говорят, но после му просветна.

— Ама така ти няма да си избереш чираци!

Мартин вдигна пръст пред устните си.

— За това — нито думичка, момко. Не, след като взех младия Гарет миналата година, групата ми на следотърсачите съвсем се запълни.

Томас остана разочарован. Най-много от всичко му се искаше да го вземат на служба при мечемайстор Фанън, но ако не го избереяха за войник, щеше да предпочете живота на горянин под главенството на Мартин. А сега му отказваха втората възможност. Навъси се за миг, но след малко лицето му грейна — навярно Мартин не го беше избрал, защото вече го е избрал Фанън.

Забелязал как приятелят му се унася във възторзи и тревоги и обмисля всички възможности, Пъг каза:

— Нямахте те в кулата почти цял месец, Мартин. — Прибра прашката си и продължи: — Къде беше?

Мартин изгледа момчето и Пъг мигом съжали за въпроса си. Колкото и приятелски да се държеше Мартин, все пак той беше майсторът на лова, член на домакинството на херцога, и на хлапетата от замъка не се полагаше да разпитват хората на херцога кой кога се е върнал и къде е ходил.

Мартин свали притеснението на Пъг с лека усмивка.

— Бях в Елвандар. Кралица Агларана завърши дванадесетгодишния си траур заради смъртта на съпруга си, краля на елфите. Голям празник се вдигна.

Пъг се изненада. За него, както и за повечето хора в Крудий, елфите не бяха нещо повече от легенда. Но Мартин бе прекарал младостта си сред лесовете на елфите и беше един от малцината човеци, които можеха по своя воля да ходят и да се връщат през горите на север. Това бе едно от нещата, които отличаваха Мартин Дълголькия от останалите. Макар да бе споделял знанията си за

елфите с момчетата и преди, доколкото Пъг си спомняше, сега Мартин за първи път спомена за връзките си с приказните същества.

— Ти си... празнувал с кралицата на елфите?

Мартин си придаде скромно изражение, все едно че това бе нещо маловажно.

— Е, седях на най-отдалечената маса от трона, но... да, там бях.

— И прочел незададените въпроси в очите на момчетата, добави: — Знаете, че като момче са ме отгледали монасите на Силбанското абатство, недалече от леса на елфите. Играех си с деца на елфи, а преди да дойда тук ловувах с принц Калин и с братовчед му Галайн.

Томас едва не подскочи от възбуда. За него темата за елфите съдържаше неописуемо очарование.

— А познаваше ли се с крал Айдан?

Лицето на Мартин се стегна и очите му се присвиха. Томас забеляза реакцията му и каза:

— Съжалявам, Мартин. Нещо погрешно ли казах?

Мартин махна с ръка.

— Вината не е твоя, Томас — отвърна той и чертите му малко се смекчиха. — Елфите не споменават имената на заминалите за Блажените острови, особено на онези, които са умрели преждевременно. Вярват, че ако го направиш, името на споменатия го отвлича от пътя му натам и му пречи да намери вечен покой. А аз уважавам вярата им. Е, за да ти отговоря, не го познавах. Той бе убит още когато бях момче. Но съм чувал разкази за делата му и по всичко личи, че е бил добър и мъдър крал. — Мартин се огледа. — Наближава пладне. Трябва да се връщаме в замъка.

Мъжът закрачи към пътеката и момчетата го последваха.

— И как беше празникът, Мартин? — попита Томас.

Пъг въздъхна, щом ловецът взе да описва надълго и широко чудесата на Елвандар. Той също се очароваше от приказките за елфите, но не чак толкова като Томас. Томас беше в състояние да изтърпи с часове приказки за елфите, все едно колко можеше да се вярва на разказвача. Е, в лицето на майстора на лова имаха поне очевиден гласът на Мартин продължи монотонно, вниманието на Пъг се отвлече и той се улови, че отново се е замислил за Подбора. Колкото и да си напомняше, че да се тревожи е безполезно, все пак се тревожеше. Усети, че пристъпва към днешния следобед почти със страх.

Момчетата стояха насред централния двор на замъка. Денят беше Средилетие — самата среда на лятото, ден, бележещ края на една година и началото на новата. От този ден за всички в замъка щеше да се смята, че са с една година по-възрастни. За отрупаните в средата момчета това беше важно, защото днес беше последният ден на детството им. Днес беше Подборът.

Пъг придърпа яката на новата си туника. Всъщност не беше нова, а една от старите на Томас, но все пак бе най-новата, обличана досега от него. Магя, майката на Томас, я беше прекроила за понисичкото момче, за да се яви в приличен вид пред херцога и дворцовата му свита. Магя и мъжът ѝ, Мегар готвачът, се грижеха за него повече от всички в цитаделата, почти като родители. Лекуваха го, когато се разболееше, грижеха се да е нахранен и му дърпаха ушите, щом си го заслужеше. И го обичаха все едно че беше роден брат на Томас.

Пъг се огледа. Другите момчета бяха облекли най-хубавите си дрехи, защото този ден бе един от най-важните в младия им живот. На всяко от тях предстоеше да се изправи пред събранието на майсторите и членовете на херцогската свита и всеки щеше да бъде обсъден за чирак в подходящ за него занаят. Беше си чист ритуал от стари и забравени времена, защото изборът всъщност вече бе направен. Занаятчиите и хората на херцога бяха прекарвали много часове в обсъждане дарбите на момчетата и знаеха кой майстор кое от тях ще привика при себе си.

През годините практиката момчетата между осем и тринадесет години да се използват за работа в различните занаяти и служби бе доказала пригодността си, тъй като открояваше най-добрите за една или друга дейност. Освен това осигуряваше приток на полуобучени младежи и за други занаяти, ако възникнеше нужда. Недостатъкът беше в това, че някои момчета оставаха неизбрани за занаят или служба в домакинството. Понякога момчетата за един пост се оказваха твърде много или се преценяваше, че нито един момък не е подходящ, въпреки че мястото е свободно. Дори когато броят на момчетата и свободните места си съвпадаха добре, както тази година, гаранции

нямаше. За онези, за които имаше съмнения, това бе повод за сериозно безпокойство.

Пъг размърда разсеяно босите си стъпала в прахта. За разлика от Томас, който, изглежда, се справяше добре с всичко, с което се захванеше, Пъг често се оказваше виновен, че колкото и да се старае, свършва работата си непохватно. Той отново се огледа и забеляза, че и другите момчета проявяват признаци на притеснение. Някои подхвърляха груби шеги, преструвайки се, че им е все едно дали ще ги изберат, или няма. Други стояха смълчани като Пъг, потънали в мисли и стараейки се да не се задълбочават над въпроса какво ще правят, ако не ги изберат.

Ако не го избереяха, Пъг — както и другите момчета — беше свободен да напусне Крудий и да се опита да си намери занаят в някое друго градче или голям град. Останеше ли, налагаше се или да се захване със земеделие в земите на херцога като волник, или да започне работа на някоя от рибарските гемии в градчето. И двете възможности изглеждаха еднакво непривлекателни, но той не можеше да си представи как ще напусне Крудий.

Припомни си какво му беше казал снощи Мегар. Старият готвач му обърна внимание да не се тормози чак толкова заради Подбора. В края на краищата, подчерта той, имало много чираци, неуспели да стигнат до ранга на калфа, а и като пресметнеш, в Крудий преживявали повече мъже без занаят, отколкото с такъв. Изтъкнал му бе и факта, че много синове на рибари и земеделци презирали Подбора и предпочитали да продължат пътя на бащите си. Пъг се зачуди толкова ли се е отдалечил Мегар от своя ден на Подбора, та е забравил как неизбраните момчета трябва да стоят пред събранието на майсторите, пред домакините и новоизбраните чираци, пред погледите на всички, докато не бъде извикано и последното име — и да чакат да ги освободят позорно.

Пъг прехапа долната си устна. Беше изнервен. Не беше от тия, които ще скочат от стръмнините на Моряшка мъка, ако не го изберат, както бяха постъпвали някои в миналото, но представата как стои сам пред избраните му се струваше непоносима.

Томас, застанал до него, му хвърли усмивка. Знаеше, че Пъг е изнервен, но не можеше да изпита съчувствие към него, тъй като и той бе превъзбуден. Баща му му беше казал, че ще е първият, когото ще

извика мечемайстор Фанън. Нещо повече, мечемайсторът бил казал, че ако Томас напредне добре в упражненията, може да му се намери място в личната охрана на херцога. Това щеше да е почетен знак и щеше да увеличи шансовете на Томас за растеж, дори да му донесе офицерски ранг след петнадесет или двадесет години служба в гвардията.

Той сръга с лакът Пъг в ребрата, защото херцогският херолд тъкмо бе излязъл на балкона към площада. Глашатаят даде знак на един от стражите, който отвори малката вратичка в голямата порта и майсторите влязоха и спряха в подножието на широкото стълбище на кулата, като според традицията застанаха гърбом към момчетата, изчаквайки появата на херцога.

Огромните дъбови врати на цитаделата тежко започнаха да се разтварят и неколцина стражи в кафявите и златистожълти ивици на херцога изтичаха през процепа да заемат позиции по стъпалата. На униформите им бе извезана златната чайка на Крудий със златна коронка над нея, означаваща, че херцогът е член на кралската фамилия.

— Чуйте всички! Негова светлост Боррик Кондуин, трети херцог на Крудий, принц на Кралството; владетел на Крудий, Каре и Тулан; бранител на Запада; рицар-генерал на кралските армии; претендент-наследник на трона на Риланон. — Херцогът остана търпеливо на място, докато изредят списъка на титлите му, и после пристъпи напред сред слънчевата светлина.

Макар да надхвърляше вече петдесетте, херцогът на Крудий се движеше с плавната елегантност и уверена походка на воин по рождение. Ако се оставеха настрана посивелите слепоочия на тъмнокестенявата му коса, изглеждаше с около двадесет години помлад. Носеше черно от глава до пети, както през всичките последни седем години, защото още скърбеше по загубата на любимата си жена Катерин. На левия му хълбок висеше прибран в черна ножница меч със сребърна дръжка, а на ръката му блестеше пръстенът с херцогския печат — единствената украса, която си позволяваше.

Херолдът извиси глас.

— Техни височества принц Луам Кондуин и принц Арута Кондуин, наследници на Дома Крудий; рицар-капитани на кралската армия на Запада; принцове на кралския дом на Риланон.

Двамата младежи пристъпиха напред и застанаха зад баща си. Бяха съответно с шест и четири години по-големи от бъдещите чираци, но разликата между неловко вкочанените кандидати и синовете на херцога бе много по-очевидна от няколкото години във възрастта. И двамата принцове изглеждаха спокойни и изпълнени със самообладание.

Луам, по-големият, стоеше отдясно на баща си — русокос младеж с яко телосложение. Откритата му усмивка напомняше за тази на майка му и той като че ли винаги бе на ръба да избухне в смях. Облечен беше в яркосиня туника и жълт прилепнал клин и си беше пуснал грижливо подкастрирана брада, руса като косата, стигаща до раменете му.

Колкото Луам напомняше за светлината и деня, толкова Арута — за сенките и нощта. Беше висок почти колкото брат си и баща си, но докато двамата бяха с яки мишци, той беше слаб, дори мършав. Носеше кафява туника и червеникав клин. Косата му беше тъмна, а лицето му — гладко избръснато. Всичко у Арута създаваше усещане за пъргавина. Силата му беше в бързината: бързина с рапирата и бързина на ума. Държеше се суховато и често рязко. Докато поданиците на херцога открито показваха обичта си към Луам, към Арута се отнасяха с почит и се възхищаваха на способностите му, но не го гледаха с топло око.

Заедно двамата като че ли олицетворяваха сложния нрав на баща си, защото херцогът понасяше както прямия хумор на Луам, така и мрачните настроения на Арута. Характерите им бяха напълно противоположни, но и двамата бяха способни младежи и след време несъмнено щяха да допринесат за херцогството и кралството. Херцогът обичаше еднакво и двамата.

Глашатаят заговори отново:

— Принцеса Карлайн, щерка на кралския двор.

Крехкото грациозно момиче, което се появи, бе на възрастта на стоящите долу момчета, но вече започваше да излъчва самоувереното спокойствие и изтънченост на особа, родена да властва, и красотата на покойната си майка. Ефирната ѝ жълта рокля бе в удивителен контраст с почти черната ѝ коса. Очите ѝ бяха сини като на Луам — също като на майка им — и Луам засия, щом сестра му хвана баща им за ръката.

Дори Арута си позволи една от своите редки полуусмивки, защото сестра му беше скъпа и на неговото сърце.

Много от момчетата в кулата таяха тайна любов към принцесата, факт, от който тя нерядко се възползваше в детинските си лудории. Но дори нейното присъствие не можа да изтласка събитието на деня от умовете им.

След това влезе херцогската свита, в това число и Кълган. Пъг го беше зървал от време на време в замъка след нощта на бурята и веднъж дори размениха няколко думи — Кълган го попита дали е добре, — но повечето време магьосникът не се мяркаше никакъв и момъкът малко се изненада, като го видя, защото магьосникът не се смяташе за пълноправен член на домакинството на херцога, а по-скоро за нещо като периодичен съветник. Повечето време се спотайваше в кулата си, скрит от хорски погледи, и се занимаваше с магьосническите си работи.

Сега Кълган разговаряше с отец Тъли, жрец на Асталон Строителя и един от най-старите помощници на херцога. Тъли беше съветвал бащата на херцога и още тогава беше бил стар. Сега изглеждаше направо дън — поне в детинските очи на Пъг, — но очите му не издаваха и помен от старост. Не малко хлапаци в кулата се оказваха приковани от острия поглед на тези ясни сиви очи. Умът и езикът му бяха също така младежки здрави и не едно момче от замъка предпочиташе пердаха с кожения камшик на конемайлора Алгон пред словесния пердах на отец Тъли. Белокосият жрец направо можеше да ти съдере кожата с отровните си слова.

Недалече от тях стоеше един от онези, които често изпитваха на гърба си гнева на Тъли — скуайър Роланд, синът на барон Толбърт Тулански, един от васалите на херцога. Дружеше с двамата принцове, тъй като бе единственото момче със знатно потекло в замъка. Баща му го беше изпратил в Крудий предната година, за да понаучи нещо за управлението на херцогството и за порядките в двора на херцога. Макар и далеч от дома си, Роланд беше намерил втори дом в твърде суровия крайграничен двор. Беше си палавник още когато пристигна, но заразителното му чувство за хумор и пъргавият му, хитър ум до голяма степен смекчаваха гнева от немирствата му. Тъкмо Роланд най-

често се оказваше съучастник в белите, в които се забъркваше принцеса Карлайн. Със светлокестенява коса и сини очи, Роланд беше висок за възрастта си. Беше само с една година по-голям от отрупаните долу момчета и през последната година често си беше играл с тях, когато Луам и Арута бяха заети с дворцовите си задължения. В началото между Томас и него бе възникнало момчешко съперничество, но после двамата бързо се сприятелиха и Пъг също му стана приятел по неизбежност, защото където беше Томас, там беше и Пъг. Роланд забеляза неспокойно пристъпващия в края на групата Пъг, кимна му и му намигна. Пъг също му се ухили, защото макар най-често да се оказваше жертва на шегите на Роланд, изпитваше симпатия към щурия млад щитоносец.

След като цялата свита излезе и се подреди, херцогът заговори:

— Вчера беше последният ден от единадесетата година от царуването на нашия владетел, крал Родрик Четвърти. Днес е празникът на Банапис. Утрешният изгрев ще завари събраните тук момчета причислени към мъжете на Крудий — вече не момчета, а чираци и свободни мъже. В този миг е редно да ви запitam дали някой сред вас желае да бъде освободен от служба на херцогството. Има ли сред вас такива, що го желаят? — Въпросът беше формален и не се очакваше някой да се отзове, тъй като малцина можеха да пожелаят да напуснат Крудий. Но едно от момчетата пристъпи напред.

Херолдът запита високо:

— Кой иска да бъде освободен от службата си?

Момъкът сведе очи, окашля се и притеснено промълви:

— Аз съм Робърт, син на Хуген. — Пъг го познаваше бегло. Беше син на плетач на мрежи, градско момче, а те рядко се мешаха с момчетата от цитаделата. Случвало се беше да играе с него няколко пъти и имаше впечатление, че е добро момче. Да се откаже служба беше рядкост и Пъг като всички присъстващи изпита любопитство да чуе причините.

Херцогът кротко попита:

— Каква е причината ти, Робърт, сине на Хуген?

— Ваша светлост, баща ми не е в състояние да ме включи в занаята си, защото четиримата ми братя са способни да се издигнат до калфи и майстори след него, както и много други синове на мрежари. Най-големият ми брат е вече женен и също си има момче, така че в

къщата на семейството ми няма повече място за мен. Щом не мога да остана с близките си и да работя занаята на баща си, моля ваша светлост да ми разреши да се наема на служба като моряк.

Херцогът се замисли. Робърт не беше първото момче от градчето, примамено от съблазънта на морската шир.

— Намерил ли си майстор, който да е съгласен да те вземе при себе си?

— Да, ваша светлост. Капитан Грегсън, майстор на кораба „Зелени глъбини“ от пристанището на Маргрейв ме иска.

— Познавам го — каза херцогът. После се усмихна и добави: — Той е добър и честен човек. Препоръчвам те на служба при него и ти желая щастливо плаване. Ще си добре дошъл в Крудий винаги, когато се върнеш с кораба си.

Робърт се поклонил малко вдървено и напуснал площада — беше приключил със своето участие в Подбора. Пъг се зачуди на безразсъдния му избор. За по-малко от минута Робърт бе скъсал връзките със семейството и дома си и се бе превърнал в гражданин на голям град, който не беше виждал никога. Беше обичайно един моряк да дължи верността си на града, който е родното пристанище на кораба му. Пристанище Маргрейв беше един от свободните градове на Натал, на Горчиво море, и сега бе станал дом за Робърт.

Херцогът даде знак на херолда да продължи.

Глашатаят обяви името на първия майстор, платнаря Холм, който извика имената на три момчета. Тримата получиха службата и никой не изглеждаше недоволен. Подборът продължи гладко, тъй като никое от момчетата не отказваше предложената служба. Всяко от тях заставаше до новия си наставник.

С напредването на деня броят на момчетата намалел и притеснението на Пъг се усили. Скоро в центъра на площада освен него и Томас останаха само още две момчета. Всички майстори на занаяти бяха призовали чираците си и само двама от управниците на домоцедието на херцога освен мечемайлора оставаха неизслушани. Пъг погледна групата на горното стъпало и сърцето му заби неспокойно. Двамата принцове гледаха момчетата — Луам с приятелска усмивка, Арута унесен в някакви мисли и навъсен. Принцеса Карлайн се беше отегчила от дългата церемония и без да

прави никакво усилие да го скрие, шепнеше нещо на ухото на Роланд. Това предизвика неодобрителния поглед на лейди Марна, дойката ѝ.

Конемайстор Алгон пристъпи напред. На лявата гръд на кафяво златистата му дреха бе извезана малка конска глава. Надзорникът на конюшните извика името на Рулф, сина на Дик, и плещестият син на херцогския коняр закрачи и застана до наставника си. Когато се обърна, се усмихна снизходително на Пъг. Двете момчета изобщо не се спогаждаха — пъпчивият момък много пъти беше дразнил и изтезавал Пъг. Когато двамата работеха в конюшнията под надзора на Дик, конярят извърещаше поглед, щом синът му заложеше някаква клопка на Пъг, и сиракът винаги се оказваше виновен за всяка беля. Онова време беше ужасно за Пъг и той се бе закълел, че по-скоро ще откаже службата, отколкото да приеме перспективата да работи с Рулф през остатъка от живота си.

Домакинът Самюъл извика името на другото момче, Джефри, който щеше да стане член на прислугата в замъка, и Пъг и Томас останаха сами. След това мечемайстор Фанън пристъпи напред и Пъг усети, че сърцето му спря да бие, когато старият воин извика:

— Томас, сине на Мегар.

Последва пауза и Пъг зачака да чуе да извикат собственото му име, но Фанън отстъпи и Томас прекоси площада да застане до него. Пъг се почувства смален като джудже под втренчените в него погледи на множеството. Дворът сякаш бе станал по-голям от обикновено и момчето изпита чувството, че изглежда неугледно. Сърцето му потъна в петите, когато осъзна, че не е останал нито един майстор занаятчия или член на домакинството, който да не си е взел чирак. Щеше да се окаже единственото непризовано момче. Едва сдържайки сълзите си, зачака херцогът да разпусне събранието.

Но когато херцогът понечи да заговори, с явно изписано на лицето му съчувствие към момчето, неочаквано се чу глас.

— Ваша светлост, ако позволите.

Всички очи се извърнаха към пристъпващия напред магьосник Кълган.

— Нужен ми е чирак и бих призовал Пъг, сирака на цитаделата, на служба.

Вълна от тих ропот премина през събранието на майсторите. Чуха се гласове да мърморят, че не е редно един магьосник да участва

в Подбора. Херцогът ги укроти с навъсения си поглед. Никой майстор нямаше да си позволи да предизвика херцога на Крудий, третия по ранг благородник в Кралството, заради едно момче. Очите им бавно се извърнаха отново към хлапето.

Херцогът заяви:

— Тъй като Кълган е признат майстор в занаята си, негово право е да си избере. Пъг, сирако на цитаделата, ще приемеш ли службата?

Пъг се вцепени. Представял си беше как води кралска армия в битка като рицар-лейтенант или как един ден открива, че е изгубеният син на благороден дом. В момчешкото си въображение бе плавал с кораби, преследвал бе огромни чудовища и беше спасявал държавата. В по-спокойни мигове на размисъл се беше чудил дали ще изкара живота си в строене на кораби, или в изработка на грънци, или като изучи търговските науки и разсъждаваше колко добър ще е животът му с всеки един от тези занаяти. Но единственото, за което никога не си беше помислял, единственото, за което изобщо не беше мечтал, бе да стане магьосник.

Отърси се от изумлението, осъзнавайки, че херцогът търпеливо чака отговора му. Отец Тъли го дари с една от редките си усмивки, както и принц Арута. Принц Луам леко му кимна за „да“, а Кълган го гледаше напрегнато. На лицето на мага се долавяха следи от тревога и Пъг изведнъж реши. Този призив можеше и да не е съвсем реден, но който и да е занаят бе по-добре от нищо. Той пристъпи напред, но закачи петата си с другия крак и се плъсна по очи в прахта. Надигна се и къде с лазене, къде тичешком се добра до магьосника. Спъването му разсея настъпилото напрежение и гръмкият смях на херцога изпълни площада. Изчервен от смущение, Пъг застана до магьосника. Надникна иззад широкия кръст на новия си господар и видя, че херцогът го гледа — лицето му се бе смекчило и той добродушно кимна на изчервения момък. После владетелят се обърна към хората, очакващи да обяви края на Подбора.

— Заявявам, че от този миг всяко от момчетата тук е подчинено на своя майстор, да го слуша за всичко според законите на Кралството, и че всеки ще бъде считан за истински и пълноправен мъж на Крудий. Нека сега чираците последват своите наставници. А до часа на пиршеството желая на всички ви добър ден. — Обърна се и предложи лявата си ръка на дъщеря си. Тя положи длан върху неговата и двамата

тръгнаха към кулата през шпалира от придворни, отдръпнали се да им отворят път. Последваха ги двамата принцове, както и останалите от свитата. Пъг видя как Томас се запъти към бараките на гвардейците зад майстор Фанън.

Вниманието му отново се върна на Кълган, който стоеше, потънал в мисли. След дълго мълчание старият маг промълви:

— Вярвам, че никой от двама ни не сбърка днес.

— Ваше благородие? — попита момчето, не разбрало думите на магьосника. Кълган разсеяно му махна с ръка и бледожълтият му халат се разлюля като вълни по морската повърхност.

— Няма значение, момче. Стореното — сторено. Да се опитаме да обърнем нещата на добро.

Старецът сложи ръка на рамото на момъка.

— Ела да се оттеглим в кулата, където пребивавам. Има една малка стаичка под моята, която ще ти свърши работа. Смятах да я използвам за някои проекти, но така и не намерих време да я подредя.

Пъг го изгледа с благоговение.

— Стая за мен?

Това беше нещо нечувано за един чирак. Повечето чираци спяха в работилниците на майсторите си, в кошарите и така нататък. Едва когато един чирак станеше калфа, бе обичайно да получи лична стая.

Магьосникът повдигна едната си рунтава вежда.

— Няма да ми се мотаеш непрекъснато в краката, я. Така никога няма да мога да свърша. Освен това вълшебството изисква усамотение за размисъл. Ще ти е нужно усамотение, също колкото на мен, ако не и повече. — Измъкна дългата си тънка лула от някаква гънка на халата си и се захвана да я тъпче с табак от една кесия, която също така се появи незнайно откъде.

— И да не се занимаваме много-много с приказки за задълженията ти и други подобни, момче. Защото, честно казано, не съм подготвен за теб. Но много скоро ще си сложа нещата в ред. А дотогава можем да използваме времето, като се опознаем. Съгласен ли си?

Пъг се слиса. Твърде малка представа имаше какво е да си магьосник, въпреки онази нощ, прекарана с Кълган преди няколко седмици, но много добре знаеше какви са майсторите — на никого

нямаше и да му хрумне да пита дали един чирак е съгласен, или не с плановете му. Момчето не знаеше какво да каже и само кимна.

— Добре тогава — каза Кълган. — Хайде сега да се приберем в кулата, че да ти намерим по-нови дрехи, а после ще прекараме остатъка от деня на пиршеството. По-късно ще имаме достатъчно време да научим какво е да си наставник и какво е да си чирак.

И дебелият магьосник се усмихна на Пъг.

Късният следобед мина безоблачно и светло, с лек бриз откъм морето, довял прохлада в лятната жега. Из цитаделата на замъка Крудий, както и в градчето долу, се извършваха приготовления за празника Банапис.

Банапис беше най-старият известен празник — произходът му се губеше в далечна древност. Провеждаше се на всяко Средилетие, ден, не принадлежащ нито на миналата, нито на новата година. Банапис, известен и под други имена в други държави, се празнуваше според легендата по целия свят на Мидкемия. Някои вярваха, че празникът е зает от елфите и джуджетата, тъй като се разправяше, че подълголетните раси го били чествали по Средилетие толкова отдавна, че и те не можели да си спомнят точно откога. Повечето авторитети оспорваха това твърдение, без да привеждат никакво друго основание, освен че е невероятно човешкият род да е заел каквото и да било от елфи и дребосьци. Носеха се слухове, че дори обитателите на Северните земи, племената на таласъмите и клановете на Братството на Тъмния път празнували Банапис, макар никой да не беше съобщавал, че е бил очевиден на такова празненство.

Дворът на замъка гъмжеше от хора. Бяха разпънати огромни маси, за да поберат хилядите разнообразни блюда с храни, приготвяни от цяла седмица. Гигантски бъчви с ейл от земята на джуджетата, внесен от Камен връх, бяха измъкнати от мазетата и лежаха върху огъващите се от тежестта дървени скелета. Работниците, разтревожени навярно от крехкостта на стягащите бъчвите обръчи, бързаха да опразнят част от съдържанието им. Мегар излезе от кухнята и сърдито им подвикна да се разкарат.

— Стига де, при такова бързане нищо няма да остане за вечерния пир! Марш в кухнята, тъпащи! Я колко работа още ни чака.

Работниците се пръснаха, мърморейки недоволно, а Мегар си напълни една халба, за да се увери, че течността е добре охладена, и след като я пресуши и остана доволен, се върна в кухнята.

Нямаше никакво официално начало на празника. Според традицията хора и храна, вино и ейл, всичко се трупаше на едно място, докато се достигне определена гъстота, след което пиршеството изведнъж се развихряше.

Пъг изтича от кухнята. Стаята му в най-северната кула, станала известна като кулата на магьосника, му осигуряваше къс преход през кухнята, който беше за предпочитане пред главната порта на цитаделата. Той закрачи засиял през двора в новата си туника и панталони. Никога не беше носил такива разкошни дрехи и бързаше да се покаже на приятеля си Томас.

Видя Томас тъкмо когато той излизаше от войнишките общежития, също толкова забързан като Пъг. Двамата заговориха едновременно.

— Виж ми новите дрехи — рече Пъг.

— Виж ми войнишкия табард — каза Томас.

И двамата млъкнаха и избухнаха в смях.

Томас се съвзе пръв.

— Много са ти хубави дрехите, Пъг — каза той и опипа с пръсти скъпата фина тъкан. — А и цветът ти отива.

Пъг му върна комплимента, защото стройната фигура на Томас наистина изпъкваше красиво в кафяво-златистия табард. Нищо, че носеше отдолу обикновена домашнотъкана туника и панталони. Нямаше да получи войнишка униформа преди майстор Фанън да се увери, че се справя добре като боец.

Двамата приятели заобикаляха около огъващите се под тежките блюда маси. Устата на Пъг се напълни със слюнка от щедрите миризми във въздуха. Стигнаха до една маса, отрупана с баници с месо, от чиито горещи кори се надигаше пара, с ароматно сирене и топъл хляб. До масата бяха поставили едно младо кухненско ратайче. Задачата му беше да отпъжда напастта от храната — било насекоми или хронически гладната чет на чираците. Както при повечето ситуации, включващи момчета, отношенията между този пазач на пиршеството и по-големите от него чираци се подчиняваха строго на традицията. Смяташе се за неприлично и за проява на лош вкус просто да

заплашиш или набиеш по-малкия и да се нахвърлиш върху храната преди началото на празника. Но се приемаше за съвсем редно да използваш измама, да се прокраднеш и бързо да грабнеш плячка от масата.

Пъг и Томас изгледаха с интерес как момчето — казваше се Джон — шибна злобно ръката на един млад чирак, посегнал да отмъкне голямо парче баница. Томас кимна и Пъг уж небрежно се отпрати към другия край на масата. Джон го загледа настръхнало. Пъг изведнъж свърна, посегна лъжливо към масата и Джон се хвърли към него. В същия миг Томас грабна пухкаво парче баница и побягна преди палката на мухоловеца да се стовари върху гърба му. Пъг побягна с него. Зад тях се разнесоха отчаяните викове на момчето, чиято маса бяха ограбили.

След като се измъкнаха, Томас отчупи половината баница и я подаде на Пъг. Дребничкият чирак се засмя.

— Бас държа, че си най-бързата ръка в цитаделата.

— Всъщност малкият Джон прояви мудност, докато пазеше масата от тебе.

Двамата прихнаха. Пъг отхапа от половината. Беше с ароматни подправки и разликата между соления свински пълнеж и сладката пухкава коричка му се стори възхитителна.

От едната страна на двора зазвучаха гайди и барабани — влизаха музикантите на херцога. През тълпата сякаш премина безмълвна команда и момчетата от кухнята започнаха да разнасят на празнуващите дървени блюда, върху които да трупат храната, а откъм бъчвите се понесоха халби с вино и ейл.

Момчетата се втурнаха да заемат място на опашката пред първата маса. Пъг за пръв път вкуси ейл и се изненада от леко нагарчащия му вкус. Течността като че ли го затопли, докато се стичаше надолу, и след като опита още веднъж, той реши, че му харесва.

Забеляза как херцогът и семейството му се смесиха с простолюдието. Мяркаха се и други членове на дворцовата свита, застанали на опашките пред масите. В този следобед нямаше никакви церемонии, ритуали или спазване на рангове. Всеки биваше обслужен, когато дойдеше, защото Средилетието бе денят, в който всички трябваше на равни начала да споделят плодовете на жътвата.

Пъг мерна принцесата и гърдите му се стегнаха. Тя сияеше сред многото момчета в двора на замъка — всички я обсипваха с ласкави комплименти. Носеше великолепна тъмносиня рокля и скромна шапка с широка панделка от същия цвят. Благодареше на всеки ласкател и умело използваше тъмните си мигли и ярката си усмивка, оставяйки след себе си тълпа омаяни хлапаци.

Появиха се жонгльори и клоуни, първите от многото трупи пътуващи артисти, пристигнали в градчето за празника. Актьорите от друга група бяха вдигнали сцена на градския площад и щяха да играят представлението си тази вечер. Празненствата щяха да продължат чак до ранните часове на следващата утрин. Пъг знаеше, че много от момчетата предната година бяха освободени от задължения в деня след Банапис, защото главите и стомасите им не бяха в подходящо състояние за сериозен труд. Сигурен беше, че това ще се повтори и утре.

Зачака с нетърпение да настъпи вечерта, когато според обичая новоизбраните чираци тръгваха по къщите на градчето и приемаха поздравления и халби с ейл. Това време бе най-доброто и за срещи с градските момичета. Макар задевките да не бяха нещо необичайно, хората гледаха на тях с лошо око. Но майките не бяха чак толкова бдителни в пазенето на щерките си по време на Банапис. Сега, след като момчетата си имаха вече занаяти, те гледаха на тях по-малко като на напаст и по-скоро като на възможни зетьове, и не беше рядкост някоя майчица да извърне глава, докато щерка ѝ използва вродения си чар, за да впримчи в капана си бъдещия жених. Пъг беше дребничък и с детинско лице и момичетата в цитаделата не го забелязваха много. Томас обаче ставаше все повече обект на момичешки закачки, докато растеше и се разхубавяваше, и напоследък Пъг бе започнал да забелязва как доста моми в цитаделата го оглеждат преценяващо от глава до пети. Пъг все още беше достатъчно млад и всичко това му се струваше глупаво, но бе и достатъчно пораснал, за да изпита възхита.

Сдъвка невероятно големия залък и се огледа. Наоколо обикаляха хора от града и замъка, обсипваха момчетата с поздравления за чирачеството и им пожелаваха щастлива нова година. И Пъг изпита дълбоко чувство, че всичко е както си му е редът. Самият той бе избран за чирак — нищо, че Кълган изглеждаше съвсем несигурен какво да прави с него. Беше се нахранил добре, а и бе малко опиянен, което

само усилваше чувството му, че всичко е наред. И най-важното — беше сред приятели. А какво повече може да си пожелае човек в живота?

ГЛАВА 3

КУЛАТА

Пъг седеше намръщен в постелята си. Огнедрейкът Фантус протегна врат, подканяйки момчето да го почеше зад костните ръбове над очите, но като разбра, че няма да му доставят това удоволствие, се дотътри до прозореца на кулата, изсумтя недоволно, избълва облаче черен дим и отлетя. Пъг не забеляза заминаването на съществото, толкова дълбоко бе погълнат от собствените си грижи. Откакто беше поел службата си като чирак на Кълган преди четиринадесет месеца, всичко, с което се захванеше, сякаш се объркваше.

Излегна се по гръб на постелята и покри очите си с ръка. Усещаше соления морски бриз, лъхащ от прозореца, и слънчевата топлина по краката си. Всичко в живота му бе тръгнало на добре, откакто го взеха за чирак, с изключение на най-важното — самото обучение.

Няколко месеца Кълган се мъчеше с упорство да го научи на основите на магическото изкуство, но винаги имаше нещо, което осуетяваше усилията му. В теорията на заклинанията Пъг се оказа бърз ученик и добре схващаше основните понятия. Но всеки път, когато се опиташе да приложи знанията си, нещо като че ли го задържаше. Сякаш част от ума му просто отказваше да го последва сред дебрите на чародейството все едно, че възникваше някаква преграда, пречеща му да прекрачи определена крайна точка в заклинанието. Всеки път, когато се опитваше, усещаше как се приближава към този предел и като плашлив кон не можеше да се насили да прескочи препятствието.

Кълган отхвърляше с пренебрежение тревогите му с твърдението, че с времето всичко ще си дойде на мястото. Дебелият магьосник винаги проявяваше съчувствие към момъка и никога не го хокаше, че не се справя по-добре, защото знаеше, че момчето се стареа.

Някой отвори вратата и измъкна Пъг от тъжния унес. Той вдигна очи и видя отец Тъли с голяма книга под мишницата. Бялото му расо прошумоля, докато затваряше вратата. Пъг се надигна и седна.

— Пъг, време е за урока ти по писане... — Старецът млъкна, забелязал мрачната му физиономия. — Какво ти е, момко?

Пъг беше обикнал стария жрец на Асталон. Беше строг учител, но откровен. Хвалеше момчето за всеки негов успех също толкова често, колкото го мъмреше за провалите му. Притежаваше бърз ум и свежо чувство за хумор и беше открит за всякакви въпроси, колкото и глупаво да звучаха те на самия Пъг.

Момчето се изправи и въздъхна.

— Не знам, отче. Просто като че ли нещата ми не вървят както трябва. Всичко, което се опитвам да постигна, се превръща в пълна каша.

— Пъг, не може всичко да е толкова черно — отвърна жрецът и сложи ръка на рамото му. — Защо не ми разкажеш какво точно те тревожи, а упражнението по писане можем да отложим и за друг път. — Той придърпа едно трикрако столче, седна и заоправя гънките на расото си. Положи големия том до краката си и загледа момчето.

През последната година Пъг беше поизраснал, но все още си оставаше дребен на ръст. Раменете му бяха започнали да се уширяват малко, а чертите на лицето му да се оформят в облика на мъжа, какъвто предстоеше един ден да стане. Изглеждаше отпаднал и обезсърчен в домашнотъканата туника и панталони, а настроението му бе също толкова посърнало, колкото дрехите, с които бе облечен. Стаята му, обикновено спретната и подредена, представляваше бъркотия от разхвърляни безразборно свитъци и книги и отразяваше безредието на ума му.

Пъг помълча, но след като жрецът не каза нищо, заговори:

— Спомняте ли си когато ви разказах как Кълган се мъчи да ме научи на трите основни заклинания, носещи смирението на ума, за да може магиите да се правят без духовно налягане? Е, истината е, че овладях тези упражнения още преди месеци. Сега вече мога да доведа съзнанието си до състояние на пълна кротост само за няколко мига и с нищожно усилие. Но стигам само дотук. По-нататък всичко сякаш се разпада.

— Какво имаш предвид?

— Следващото, което трябваше да науча, бе да възпитам ума си да прави неща, които не са му присъщи, например да мисля само за едно нещо, изключвайки всичко останало, или пък да не мисля за нещо

определено, което е много трудно, след като вече са ти казали какво е то. В повечето случаи мога да го постигам, но от време на време имам чувството, че в главата ми се появяват някакви сили, започват да се мятат, да ломят и настояват да правя нещата по съвсем друг начин. Все едно че в главата ми става нещо различно от онова, което Кълган ми е казал, че трябва да очаквам. Всеки път, когато се опитам да приложа едно от простите заклинания, на които ме научи Кълган, като да накарам някой предмет да се задвижи или да се надигна от пода, тези неща в главата ми започват да изпълват ума ми и губя самоконтрол. Не мога да усъвършенствам дори най-простото заклинание. — Пъг усети, че се е разтреперал, тъй като за пръв път говореше за тези неща с друг, освен с Кълган. — Кълган само ми казва да упорствам и да не се тревожа. — Едва сдържайки сълзите си, той продължи: — Имам талант. Кълган твърди, че го е разбрал още при първата ни среща, когато използвах кристала. И вие ми казахте, че имам талант. Но така и не мога да накарам заклинанията да подействат така, както се очаква. Всичко това ужасно ме обърква.

— Пъг — рече жрецът, — чародейството притежава много свойства и ние твърде малко знаем как точно действа то, дори онези от нас, които го практикуват. В храмовете ни учат, че магията е дар от боговете, и ние го приемаме на вяра. Не разбираме как е възможно, но не го оспорваме. Всеки орден си има своя собствена област на магия и никои две не се покриват. Аз съм способен на вълшебство, непостижимо за последователите на други ордени, но никой не може да обясни защо.

— Магьосниците се занимават с друг вид вълшебство и тяхната дейност е твърде различна от нашата в храмовете — продължи отец Тъли. — Много от това, което правят те, ние не го можем. Тъкмо те изучават изкуството на магиката, изследват нейната същност и дейности, но дори и те не могат да обяснят как точно действа магията. Знаят само как да я прилагат и предават това знание на своите ученици, също както Кълган постъпва с теб.

— Опитва се да ми го предаде, отче. Вече си мисля дали не е сбъркал с мен.

— Не смятам така, Пъг. Имам известно познание за тези неща и откакто стана ученик на Кълган, усещам как силата в теб нараства.

Навярно ще стигнеш до нея със закъснение, както се е случвало и с други, но съм сигурен, че ще намериш вярната пътека.

Пъг не остана удовлетворен. Не оспорваше мъдростта на жреца, нито правотата на мнението му, но усещаше, че може и да греши.

— Надявам се да сте прав, отче. Просто не разбирам какво не ми е наред.

— Мисля, че знам какво не ти е наред — проехтя глас откъм вратата. Сепнати, Пъг и отец Тъли се извърнаха и видяха Кълган, изправен на прага. Сините му очи се бяха присвили в гнезда от угрижени бръчки, а дебелите сиви вежди образуваха остър клин над месестия нос. Нито Пъг, нито Тъли бяха чули отварянето на вратата. Кълган придърпа дългия си зелен халат и пристъпи в стаята, като остави вратата отворена.

— Я ела насам, Пъг — каза магьосникът и го подкани с ръка. Пъг се приближи до мага и той положи длани на раменете му. — Момчетата, които си стоят в стаите ден след ден, потънали в грижи защо работите им не вървят, никога няма да ги накарат да тръгнат. Този ден ти го давам за отдих. И тъй като е шестък, навън би трябвало да се намерят достатъчно други момчета, които ще ти помогнат в каквато там хлапашка лудория намислите. — Като каза това, той плесна добродушно момчето по тила и го отпрати на бегом по стълбите. После отиде до постелята, седна тежко ѝ погледна жреца. — Момчета — отрони Кълган, клатейки глава. — Направи им някой празник, дай им знака на някой занаят и те вече си въобразяват, че са станали мъже. Но все още са си момчета, колкото и упорито да се опитват, все още се държат хлапашки, не като мъже. — Извади лулата си и започна да я тъпче. — На тридесет магьосниците все още ги смятат за млади и неопитни, но във всички други занаяти на тридесет човек вече е станал калфа, ако не и майстор, и най-вероятно вече си има син, когото подготвя за деня на Подбора. — Той приближи парче свещ до въглените, все още тлеещи в мангала до леглото на Пъг, и после разпали лулата.

Тъли кимна.

— Разбирам те, Кълган. Жречеството също е дейност за хора на почтена възраст. На възрастта на Пъг ми оставаха цели тринадесет години, докато стана клисар. — Старият жрец се приведе напред. — Кълган, какъв е проблемът на момчето?

— Как да ти кажа, момчето си е наред — отвърна отпаднало магът. — Няма никакво обяснение защо не може да изпълни уменията, на които го уча. Това, което постига със свитъци и устройства, направо ме удивлява. Момчето притежава такива дарби в тези неща, че бих се обзаложил, че му е дадено свише да се превърне в могъщ магьосник. Но тази негова неспособност да използва вътрешната си мощ...

— Смяташ ли, че можеш да намериш решение?

— Надявам се. Иначе ще се наложи да го освободя от чирачеството. А за него това ще бъде по-тежко, отколкото ако изобщо не бях го избрал. — На лицето му се изписа искрена тревога. — Смущаващо е, Тъли. Мисля, ще се съгласиш с мен, че притежава потенциал за велик талант. Още когато го видях да използва кристала в колибата ми онази нощ, разбрах, че може би най-сетне съм намерил подходящия си чирак. След като никой майстор не го избра, разбрах, че съдбата е подредила пътищата ни да се пресекат. Но има още нещо в главата на това момче. Нещо, което не съм срещал досега, нещо могъщо. Не знам какво е то, Тъли, но това нещо отхвърля упражненията ми, сякаш те някак са... погрешни... или неподходящи за него. Не знам дали бих могъл по-добре да обясня на какво се натъквам у Пъг. За това нещо просто не съществува обяснение.

— Размислял ли си над това, което каза момчето? — попита го унило жрецът.

— Искаш да кажеш, да не би да съм сбъркал?

Тъли кимна. Кълган махна пренебрежително с ръка.

— Тъли, ти разбираш естеството на магиката също колкото мен, ако не и повече. Твоят бог не е наречен „Оня, що създаде реда“ току-така. Сектата ти е разкрила твърде много неща за порядъка, удържащ тази вселена. Усъмнил ли си се поне за миг, че това момче притежава талант?

— За таланта, не. Но в момента обсъждаме способността му.

— Добре казано, както обикновено. Е, ами тогава имаш ли някаква идея? Да вземем, да речем, да направим от момчето жрец?

Тъли изправи гръб и на лицето му се изписа неодобрение.

— Знаеш, че жречеството е призвание, Кълган — отвърна той троснато.

— Зарежи, Тъли. Просто се пошегувах. — Кълган въздъхна. — И все пак, след като няма призвание за жрец, нито сръчност за

магическия занаят, какво да правим с тази негова природна дарба?

Тъли се замисли над въпроса, после каза:

— Мислил ли си за забравеното изкуство?

Очите на Кълган се разшириха.

— Онази древна легенда? — Тъли кимна. — Съмнявам се да има някой жив магьосник, който в един или друг момент да не е разсъждавал над легендата за изкуството в забвение. Ако то наистина е съществувало, би могло да обясни много от недостатъците на нашия занаят. — Той изгледа Тъли с присвити очи, без да скрива неодобрението си. — Но този свят е пълен с легенди. Който камък да обърнеш, ще намериш някоя легенда да клечи отдолу. Аз лично предпочитам да търся смислени обяснения за нашите недостатъци, а не да ги приписвам на древни суеверия.

Лицето на Тъли стана сурово, а тонът му — укорителен.

— Ние от храма не го смятаме за легенда, Кълган! Това се счита за част от разкритата истина, предадена от боговете на първите хора.

Подразнен от тона му, Кълган се сопна.

— Също като представата, че светът е плосък, докато Ролендирк — магьосник, длъжен съм да напомня — не отпрати вълшебния си взор достатъчно високо, за да разкрие кривината на хоризонта, ясно доказвайки, че светът е кълбо! Факт, известен впрочем на всеки моряк и рибар, виждал как платното се появява на хоризонта преди останалата част на кораба още от самото начало на времето! — Гласът му се извиси почти до вик.

Забелязал, че Тъли е уязвен от привеждането на древния църковен канон — между другото отдавна изоставен — Кълган смекчи тона си.

— Не се засягай лично, Тъли. Но недей да учиш стария крадец как се краде. Зная, че орденът ти е един от най-добрите в нищенето на логиката и че половината ти събратья се превиват от смях като чуват как смъртно сериозните млади послушници обсъждат теологични въпроси, решени преди век. Освен това не беше ли легендата за забравеното изкуство все пак ишапийска догма?

Сега дойде ред на Тъли да закове Кълган с осъдителен поглед и да рече с насмешлива досада:

— Все пак образованието ти в религията доста куца, Кълган, въпреки забележителната ти донякъде проникателност във вътрешните

дела на моя орден. — Усмихна се леко. — Но виж, за дебатите за благовещението си прав. И все пак повечето от нас ги намират за смешни само защото си спомняме колко болезнено сериозни сме били самите ние като послушници. — Той отново стана сериозен и продължи: — Но сериозно твърдя, че имаш пропуски в образованието. Ишапийците имат странни вярвания, истина е, и са една тесногръда секта, но също така са най-старият известен орден и са всепризнати като върховенстващ храм по въпросите, засягащи деноминационните различия.

— Религиозните войни, ще рече — изсумтя насмешливо Кълган. Тъли пренебрегна забележката.

— Ишапийците се грижат за съхранението на най-древното познание и история на Кралството и притежават най-богатата библиотека. Посещавал съм библиотеката в храма им в Крондор и мога да те уверя, че е впечатляваща.

Кълган се подсмихна и му отвърна с леко снизходителен тон:

— Както и аз, Тъли, и съм опасъл рафтовете в абатството на Сарт, които са десет пъти повече. За какво става дума?

Тъли се наведе към него и заяви:

— Става дума за следното: каквото и да ми твърдиш за ишапийците, когато те изтъкнат, че нещо е исторически факт, а не плод на легендарно знание, обикновено ще те затрупат с древни томове, за да докажат твърдението си.

— Не — отвърна Кълган и с пренебрежителен жест отмахна намека на Тъли. — Не подценявам вярата ти, както и на всеки друг човек, но не мога да приема тази глупост за забравените изкуства. Може би искам да повярвам, че Пъг ще се окаже по-настроен за някой друг аспект на магичното, който ми е непознат, да речем нещо, свързано с духовно вещерство или с илюзията — области, за които честно си признавам, че не са ми много познати — но не мога да приема, че той никога не ще изучи до съвършенство своя занаят, защото отдавна изчезналият бог на вълшебството е загинал по време на Войните на хаоса! Не, това, че съществува неизвестно нам познание, го приемам. В нашия занаят има твърде много пропуски, за да си позволи човек дори да си помисли, че разбирането ни за магичното е близо до пълнотата. Но ако Пъг не може да научи магията, то е само защото аз съм лош учител.

Тъли го изгледа сърдито, изведнъж осъзнал, че магьосникът дори не допуска недостатъците да се крият в Пъг, а не в самия него.

— Държиш се глупаво. Ти си надарен човек и ако аз бях открил таланта на Пъг, не бих могъл да си представя по-подходящ учител за момчето от теб. Но не можеш да се виниш за това, че не знаеш на какво трябва да бъде учен той. — Кълган понечи да възрази, но Тъли го прекъсна. — Остави ме да довърша. Това, че нещо ни липсва, е понятно... Но ти като че ли забравяш, че е имало и други като Пъг, необуздани таланти, неспособни да овладеят заложите си, други, които са се проваляли като жреци и магьосници.

Кълган запуфтя с лулата си и се навъси съсредоточено. След което изведнъж се изкикоти. Тъли го изгледа рязко. Кълган махна небрежно с лулата.

— Тъкмо ми хрумна, че ако един свинар не успее да научи сина си на фамилното призвание, може да припише неуспеха си на гибелта на бога на свинете.

Очите на Тъли се разшириха при тази граничеца с богохулство мисъл, но после той също се изсмя, макар и малко насила.

— Виж, това, е подходящо за диспутите за благовещението! — Двамата мъже се смяха дълго и при това със смях, който смекчи тягостното напрежение. Тъли въздъхна и се надигна. — Все пак не отхвърляй напълно това, което ти каза, Кълган. Пъг може да се окаже един от тези необуздани таланти. И може би ще се наложи да се примириш и да го оставиш на воля.

При тази мисъл Кълган поклати тъжно глава.

— Отказвам да повярвам, че съществува толкова просто обяснение за всички провали, Тъли. Както и за затрудненията на Пъг. Причината за неуспеха се крие у хората, а не в естеството на вселената. Винаги изпитвам чувството, че неуспехите ни с Пъг са в неразбирането на подхода към него. Може би ще е добре да ме посъветваш да му потърся друг учител, да го дам на някой, който по-добре ще ожъне плодовете на неговите заложи.

Тъли въздъхна.

— Вече казах какво мисля, Кълган. Друго освен казаното не мога да те посъветвам. Все пак, както се казва, лош учител е по-добре от никакъв учител. Как щеше да се развие момчето, ако никой не беше избрал да го учи?

Кълган скочи.

— Какво каза?!

— Казах: как щеше да се развие момчето, ако никой не беше избрал да го учи?

Очите на Кълган сякаш помътняхха, вперени в празното, и той запуфтя свирепо с лулата.

— Какво има, Кълган? — попита Тъли.

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Кълган, — но ти като че ли току-що ми подхвърли една идея.

— Каква идея?

Кълган махна с ръка.

— Казах, че не съм съвсем сигурен. Дай ми време да помисля. Но разсъди над въпроса си и сам се запитай: как първите магьосници са се научили да използват силата си?

Двамата потънаха в мълчалив размисъл. През прозореца долиташе момчешка врява — децата играеха на двора.

Всеки шестък на момчетата и момичетата, работещи в замъка, им се разрешаваше да изкарат следобедна както на тях им харесва. Момчетата, на чирашка възраст и по-млади, бяха шумна и палава тумба. Момичетата слугуваха на дамите в замъка, почистваха и шиеха, а също така помагаша в кухнята. Всички те работеха пълнодневно през цялата седмица, от изгрев до залез, че и повече, но... на шестия ден от седмицата се събираха в двора на замъка, недалече от градината на принцесата. Повечето момчета играеха някаква грубовата игра на гоненка, включваща улавянето на здраво натъпкана с парцали кожена топка в единия край на двора. Това занимание се придружаваше от викове, ритници и дори юмручен бой. Всички обличаха най-старите си дрехи, защото не минаваше без късане и петна от кръв и кал.

Момичетата на свой ред сядаха до ниската стена, отделяща градината на принцесата, и се отдаваха на клюки за дамите в двора на херцога. Виж, те почти винаги обличаха най-новите си поли и блузки и косите им блестяха от миене и ресане. Двете групи най-старателно си даваха вид, че не се забелязват — и еднакво неубедително.

Пъг се втурна натам, където играта бе в разгара си. Както обикновено, Томас се оказа в центъра на крамолата, русата му коса се

развяваше като знаме, крясъците и смехът му надмогваха останалия шум. Сред всичките тези лакти и ритници гласът му ехтеше дивашки весел, сякаш болките от ударите правеха надпреварата още по-ценна. Момъкът тичаше през гъстата гмеж, риташе топката нависоко във въздуха и се мъчеше да избегне краката на онези, които се опитваха да го спънат. Никой не беше съвсем сигурен как е възникнала тази игра, нито какви точно са правилата ѝ, но момчетата я играеха със стръв като на бойно поле, също като бащите им преди години.

Пъг, изтича на игралното поле и подложи крак на Рулф тъкмо когато той се опитваше да удари Томас отзад. Рулф се срина сред камара момчешки тела и Томас се отскубна. Затича се към вратата, пусна топката пред себе си и със силен шут я вкара в преобърнатата каца, записвайки точка за отбора си. Докато останалите момчета надаваха радостни възгласи, Рулф се изправи, бутна настрана едно от хлапетата и застана пред Пъг. Изглежда го с гняв изпод дебелиите си вежди и изсъска:

— Още веднъж го направи и ще ти счупя краката, пясъчен кривун!

Пясъчният кривун беше една порода птица, известна с много лошия си нрав и не на последно място с навика си да снася яйцата си в чужди гнезда, така че другите птици да отгледат потомството ѝ. Пъг не можеше да остави такава обида без последици. Още повече че цялото му безсилие през последните няколко месеца напираше да избие.

Той скочи към Рулф, хвана го с лявата си ръка за врата, а с десния си юмрук го халоса право в лицето. Чу се как носът на Рулф изпращя. След миг двете хлапета вече се търкаляха по земята. По-голямата тежест на Рулф започна да си казва думата и скоро той възседна гърдите на Пъг и заудря с дебелиите си юмруци лицето на дребосъка.

Томас стоеше отстрани безпомощен, защото колкото и да му се искаше да помогне на приятеля си, момчешкият кодекс на честта бе точно толкова изричен и неумолим, колкото и на всеки благородник. Намесеше ли се на страната на приятеля си, Пъг нямаше да може да преживее позора. Така че Томас само подскачаше около двамата, окуражаваше Пъг и гримасничеше всеки път, когато го удареха, сякаш понасяше ударите върху себе си.

Пъг се опитваше да се извърта под едрия си противник и повечето удари на дебеланкото не улучваха и срещаха пръстта, вместо лицето му, но доста попадаха и в целта, така че Пъг много скоро започна да изпитва необичайно равнодушие към цялата тази процедура. Помисли си колко странно е, че гласовете на всички звучат толкова далечно и че изобщо не го боли от ударите. Пред очите му затанцуваха червени и жълти кръгове. А после усети, че тежестта се надига от гърдите му.

Много скоро образите се фокусираха отново и Пъг видя застаналия над него принц Арута — ръката му здраво стискаше Рулф за яката. Въпреки че не беше толкова як като брат си или баща си, принцът все пак можеше да държи Рулф достатъчно високо, така че пръстите на краката на конярчето едва докосваха земята. Принцът се усмихна мрачно.

— Мисля, че момчето получи достатъчно — промълви той с гневно присвити очи. — Не си ли съгласен? — Леденият му тон даде да се разбере, че не пита за мнение. По лицето на Рулф все още се стичаше кръв от първия удар на Пъг. Той издаде някакъв задавен звук, който принцът прие за съгласие. Арута пусна яката на Рулф и момчето падна по гръб, предизвиквайки смеха на зяпачите. Принцът се наведе, помогна на Пъг да се изправи, задържа олюляващото се момче и каза високо:

— Възхищавам се на куража ти, момко, но не можем да позволим да счупят главата на великолепия млад магьосник на херцогството ни, нали така? — Тонът му беше съвсем леко насмешлив, а и Пъг бе твърде зашеметен, за да може да направи нещо друго, освен да стои и да гледа опулен по-младия син на херцога. Принцът леко му се усмихна и го остави на Томас, който вече бе намерил отнякъде влажен парцал.

Докато Томас бършеше лицето му с парцала, Пъг изплува от мъглата и се почувства още по-зле, защото видя принцесата и Роланд — бяха застанали само на няколко крачки. Принц Арута се върна при тях. Да го набият пред очите на момичетата от цитаделата беше достатъчно неприятно; но да го смлати тъпак като Рулф пред самата принцеса, си беше пълна катастрофа.

Пъг направи гримаса в опит да заприлича на някой друг. Томас го дръпна грубо.

— Недей да се кривиш толкова. Не си чак толкова зле. Все едно, повечето от тази кръв е на Рулф. До утре носът му ще прилича на подлютена червена зелка.

— Както и главата ми.

— Нищо й няма на главата ти. Едно посиняло око, най-много двете, и една подута буза. Като цяло, справи се доста добре, но следващия път, когато решиш да се счепкаш с Рулф, изчакай поне да попораснеш още малко.

Пъг изгледа как принц Арута поведе сестра си по-надалеч от мястото на битката. Преди да тръгне след тях Роланд му се ухили широко и на дребосъка му се дощя да умре на място.

Пъг и Томас излязоха от кухнята, понесли блюдата си с вечерята. Нощта беше топла и двамата предпочетоха хладината на океанския бриз пред жегата в кухненската умивалня. Седнаха на верандата и Пъг размърда челюстта си. Опита хапка агнешко и остави блюдото.

Томас го изгледа.

— Не можеш да ядеш ли?

Пъг кимна.

— Много ме боли челюстта. — Наведе се и опря лакти на коленете си и брадичка на юмруците. — Трябваше да си сдържа яда. Тогава щях да се справя по-добре.

Томас му отвърна с пълна уста.

— Господин Фанън казва, че един войник трябва винаги да поддържа ума си хладен, иначе ще си загуби главата.

Пъг въздъхна.

— И Кълган казва нещо подобно. Знам няколко упражнения, с които мога да се отпускам. Трябваше да ги използвам.

Томас лакомо налапа следващата огромна хапка.

— Да го тренираш в стаята си е едно. Да го включиш в работа, когато някой те обиди в лицето, е съвсем друго. Аз сигурно също щях да постъпя като теб.

— Но щеше да спечелиш.

— Сигурно. И точно затова Рулф не ми налита. — Държането му подсказваше, че не се надува, а просто казва нещата каквито са. — Все пак се справи добре. Тоя дебелак добре ще си помисли, преди да ти

скочи отново, сигурен съм, а в края на краищата нали точно за това беше всичко.

— Какво искаш да кажеш?

Томас остави блюдото си и се оригна. Остана доволен от звука и каза:

— С побойниците винаги е едно и също. Дали ще ги надвиеш, или не, няма толкова значение. Важното е дали ще ги търпиш. Рулф може да е едър, но е бълзльо, въпреки цялата му фукня. Сега ще насочи вниманието си към по-малките момчета и ще тормози тях. Не мисля, че ще ти посегне повече. Цената не му харесва. — Томас се усмихна. — Оня първи удар, дето му нанесе, беше красота. Право в човката.

Пъг се почувства малко по-добре. Томас измери с око недокоснатата му вечеря.

— Това няма ли да го ядеш?

Пъг погледна блюдото си. Пълно беше с горещо агнешко, зеленчуци и картофи. Въпреки разкошната миризма не изпита никакъв апетит.

— Не, вземи го.

Томас вдигна блюдото и започна да се тъпче. Пъг се усмихна. От ядене приятелят му никога не се отказваше. После извърна поглед към стената на замъка.

— Почувствах се такъв глупак...

Ръката на Томас замръзна на път към устата му. Той изгледа Пъг продължително и каза:

— И ти ли?

— Какво и аз?

Томас се изсмя.

— Срам те е, защото принцесата видя как Рулф те смлати.

Пъг тръсна глава.

— Не ме е смлатил. Дадох му да разбере!

— Ето! Знаех си. Принцесата е.

Пъг се сви примирено.

— Може и така да се каже.

Томас не отговори нищо и Пъг го изгледа крадешком. Приятелят му бързаше да довърши вечерята му. Най-сетне Пъг отрони:

— Надявам се, че не си я харесал и ти?

Томас сви рамене и отвърна между хапките:

— Нашата лейди Карлайн е много хубава, но аз си знам мястото. Все едно, хвърлил съм око на друга.

— Коя? — запита Пъг, изпълнен с любопитство.

— Не казвам — отвърна му Томас с хитра усмивка.

Пъг се изсмя.

— Неала е, нали?

Ченето на Томас увисна.

— Как разбра?

Пъг си придаде загадъчен вид.

— Ние, магьосниците, си имаме начини.

Томас изсумтя.

— То пък един магьосник! Толкова си магьосник, колкото аз съм рицар-капитан на кралската армия. Кажете ми, как разбра?

Пъг се засмя.

— Няма нищо странно. Всеки път, когато я видиш, се надуваш и се перчиш като петле.

Томас го изгледа притеснено.

— Не мислиш, че го е забелязала, нали?

Пъг се подсмихна като добре нахранен котарак.

— Не е, разбира се. — Замълча. — Ако е сляпа или ако другите момичета не са ѝ го казали вече поне сто пъти.

Лицето на Томас посърна.

— И какво според теб си мисли?

— Знае ли човек какво си мислят момичетата? Доколкото схващам, на нея май ѝ харесва.

Томас се втренчи умислено в блюдото.

— Ти някога помислял ли си да си вземеш жена?

Пъг замига като заслепен от ярка светлина бухал.

— Аз... не, не съм. Не знам дали магьосниците се женят. Май не се женят.

— Както и повечето войници. Майстор Фанън казва, че един войник, който мисли за семейството си, не мисли за работата си... — Томас се умълча.

— Което, изглежда, не пречи на сержант Гардън и на някои други войници — каза Пъг.

Томас изсумтя, сякаш тези изключения само потвърждаваха възгледа на мечемайлора.

— Понякога си мисля какво ли ще е да си имам семейство.

— Че ти си имаш семейство бе, глупак. Аз съм сиракът тук.

— Жена имам предвид, чукал такъв. — Томас го изгледа така презрително, че сякаш му каза: „Като си толкова тъп, що ли живееш“.
— И деца един ден, не майка и баща.

Пъг сви рамене. Разговорът се насочваше към области, които го притесняваха. Никога не се беше замислял над тези неща, тъй като не проявяваше толкова нетърпение да порасте като Томас. Отвърна само:

— Е, все някой ден ще се оженим и ще си имаме деца, ако така ни е писано.

Томас го изгледа много сериозно, така че опитът на Пъг да омаловажи въпроса не мина.

— Представял съм си някоя малка стаичка някъде из замъка и... Не мога само да си представя кое ще е момичето. — Той пак задъвка.
— Има нещо, което не е наред, струва ми се.

— Не е наред ли?

— Сякаш има още нещо, което не разбирам... Не знам.

— Е, щом ти не го разбираш, аз как да го разбера? — каза Пъг.

Томас изведнъж смени темата.

— Ние сме приятели, нали?

Пъг се изненада.

— Разбира се, че сме приятели. Ти си ми като брат. Родителите ти се отнасят с мен като със свой син. Защо ми задаваш такъв въпрос?

Томас остави блюдото и каза угрижено:

— Не знам. Просто понякога ми се струва, че всичко това някак си ще се промени. Ти ще станеш магьосник, сигурно ще тръгнеш да пътуваш по широкия свят, да се срещаш с други магьосници в далечни страни. Аз ще стана войник, обвързан със своя повелител. Вероятно няма да видя нещо повече от малка част от Кралството, при това само като ескорт в личната гвардия на херцога, стига да имам късмет.

Пъг се разтревожи. Никога не беше виждал Томас толкова сериозен по какъвто и да било повод. По-голямото момче обикновено първо се разсмиваше и като че ли нищо не можеше да го притесни.

— Не ме интересува какво си мислиш, Томас — каза Пъг. — Нищо няма да се промени. Каквото и да стане, ще си бъдем приятели.

Томас се усмихна.

— Надявам се, че си прав.

Двете момчета се загледаха в звездите над морето и светлините на града, обрамчени като картина от портите на замъка.

На другата сутрин Пъг се опита да измие лицето си, но установи, че тази задача е твърде мъчителна. Лявото му око беше отекло и съвсем затворено, а дясното — отворено едва наполовина. Огромни синкави буци бяха разкрасили физиономията му, а челюстта му изпука, когато се опита да я размърда. Фантус лежеше на постелята на Пъг и червените му очи блестяха на утринното слънце, което лееше лъчите си през прозореца на кулата.

Вратата се отвори широко и в стаята се намъкна туловището на Кълган, загърнато в зеления халат. Магьосникът спря да огледа за миг момчето, после седна на постелята и почеса дрейка над очите, което предизвика доволно ръмжене дълбоко в гърлото на Фантус.

— Виждам, че вчера не си си губил времето напразно — каза старецът.

— Имах си малка неприятност, господарю.

— Какво пък, боят е област, подходяща за момчетата, също както и за мъжете, но вярвам, че другото момче изглежда също толкова зле. Би било срамно, ако си пропуснал удоволствието да дадеш не по-малко, отколкото си получил.

— Вие ми се подигравате.

— Само малко, Пъг. Истината е, че на младини и аз си навличах драскотини, но времето за момчешките битки мина. Трябва да вложиш енергията си в по-полезни дела.

— Зная, Кълган, но напоследък бях толкова отчаян, че когато оня простак Рулф ми подхвърли, че съм сирак, всичият гняв, който бях насъбрал, кипна.

— Е, това, че осъзнаваш своята част от вината, е добър знак, че ставаш мъж. Повечето момчета щяха да се опитат да оправдаят действията си и да отрекат вината си за боя.

Пъг придърпа столчето и седна срещу магьосника. Кълган измъкна лулата си и взе да я пълни.

— Пъг, струва ми се, че в твоя случай може би сме тръгнали с обучението ти в грешна посока. — Очите му затърсиха свещ, за да си вземе огън от тлеещите в мангала въглени, и като не намери, Кълган се

съсредоточи и лицето му за миг помръкна; след което от показалеца на дясната му ръка лумна пламъче. Той го поднесе към лулата и стаята скоро се изпълни с огромни валма бял дим. Той махна с ръка и пламъчето изгасна. — Полезно умение, ако обичаш да пушиш лула.

— Какво ли не бих дал, за да мога да направя поне това — промълви отвратен от себе си Пъг.

— Та както казвах, може би сме сбъркали посоката. Навярно трябва да обмислим друг подход за обучението ти.

— Какво имате предвид?

— Пъг, в началото на времето първите магове не са имали учители в магьосническото изкуство. Те са развили уменията, които днес сме научили. Някои от древните умения, например подушването на промените във времето или способността да се намира подпочвена вода с помощта на пръчка, произхождат от онези първоначални времена. Мисля за известно време да те оставя да се позанимаваш сам. Проучвай каквото пожелаеш в книгите, които притежавам. Продължавай с другите си занимания, с изкуството на писмото при Тъли, но за известно време няма да те безпокоя с уроците си. Ще отговарям, разбира се, на всеки твой въпрос. Но мисля, че за известно време ще трябва сам да подредиш нещата в главата си.

Съсипан, Пъг попита:

— Толкова ли съм безнадежден?

Кълган се усмихна успокоително.

— Ни най-малко. И преди е имало случаи с магьосници, които в началото са започвали лошо. Не забравяй, че чирачеството ти ще трае над девет години. Не падай духом заради неуспехите си през последните няколко месеца. Между другото, какво ще кажеш да поизучиш ездата?

Настроението на Пъг рязко се промени и той извика:

— О, да! Може ли?

— Херцогът е решил, че би искал някое момче от време на време да язди с принцесата. Сега, след като синовете му пораснаха, имат много задължения и според него ти си подходящ избор за часовете, когато те са твърде заети, за да я придружават.

Главата на Пъг се завъртя. Не само щеше да се учи да язди, занимание присъщо общо взето само на знатното съсловие, но на всичко отгоре щеше да прави компания на принцесата!

— Кога започвам?

— Още днес. Сутрешната литургия почти е приключила.

Беше първоден, или първък, и по-силно вярващите ходеха да се пречистят било в параклиса на цитаделата, било в малкия храм в града. Останалата част от деня се полагаше за лек труд, само колкото да се осигури храна за трапезата на херцога. Момчетата и момичетата получаваха допълнителен полуден за отдих в шестъка, но възрастните отдъхваха само в първоден.

— Иди при конемайстор Алгон. Херцогът му е наредил да започне с уроците ти веднага.

Без повече приказки, Пъг скочи и се понесе към конюшните.

ГЛАВА 4

НАПАДЕНИЕ

Пъг яздеше мълчаливо.

Конят му стъпваше леко по стръмното плато с изглед към морето. Топлият бриз носеше аромата на цветя, а на изток горските дървеса бавно се поклащаха. Жежкото слънце блестеше над океанската шир. Над вълните във въздуха се рееха чайки, сякаш увиснали на място, после се спускаха рязко към водата да потърсят храна. Отгоре, много високо, прииждаха бели перести облаци.

Докато гледаше гърба на принцесата, яхнала тънкокракото си бяло конче, Пъг си спомни за сутринта. Бяха го накарали да чака цели два часа в конюшните, докато принцесата се появи с баща си. Херцогът му бе изредил надълго и широко задълженията и отговорностите му към дамата на замъка. Пъг стоя през цялото време безмълвен, докато херцогът повтаряше дословно указанията на конемайстор Алгон от предната вечер. Надзирателят на конюшните го беше наставлявал цялата изминала седмица и го беше подготвил да язди с принцесата — макар и със скромен успех.

Пъг я беше последвал през портите, все още възхитен от невероятния си късмет. Кипеше от възторг, въпреки че цяла нощ се беше мятал в постелята и след това бе пропуснал закуската.

Сега настроението му се променяше от първоначалното хлапашко благоговение към едва сдържано раздражение. Принцесата отказваше да отвърне на всичките му учтиви опити да подхванат разговор, освен да му се разпорежда непрекъснато. Тонът ѝ беше властен и груб, а на всичко отгоре настоятелно го наричаше „момче“, въпреки изисканите му напомняния, че името му е Пъг. С други думи, изобщо не се държеше като спокойна млада дворцова дама, а по-скоро му напомняше на разглезено и сприхаво дете.

Отначало се беше почувствал доста неловко, когато се озова на гърба на тромавата сива кобила, за която прецениха, че е подходяща за ездаческите му умения. Кобилата беше с кротък нрав и не проявяваше никакво желание да тръгне по-бързо от абсолютно необходимото.

Пъг си беше облякъл яркочервената туника, дадена му от Кълган, но въпреки това изглеждаше неугледно до принцесата. Тя носеше проста, но изящна жълта рокля за езда, обшита с черно, и подходяща на цвят шапка. Макар да яздеше странично, Карлайн сякаш беше родена ездачка, докато Пъг имаше чувството, че ще изглежда по-добре, ако тръгне пеш до кобилата с едно рало между двамата. Още повече че кобилата му имаше отвратителния навик да спира на всеки десет крачки, за да попасе или да си набута муцуната да души в храстите, без да обръща внимание на трескавите му подритвания по хълбоците, докато великолепно обученият кон на принцесата реагираше мигновено на най-лекото докосване с дръжката на камшичето ѝ. Тя яздеше мълчаливо напред, пренебрегвайки мъчителните пъшкания на момчето, което се мъчеше по-скоро с усилие на волята си, отколкото с умения на ездач да накара ленивото животно да продължи.

Пъг усети първите признаци на глад и романтичните му мечти отстъпиха пред нормалния за петнадесетте му години апетит. Докато продължаваха да яздят, мислите му все по-настойчиво закръжиха около кошницата с обяда, висяща на седлото му. Сякаш мина цяла вечност, докато принцесата се извърне към него.

— Момче, какъв е занаятът ти?

Сепнат от въпроса след толкова дългото мълчание, Пъг отвърна със заекване:

— Аз... чи...ракувам при майстор Кълган.

Тя го изгледа с поглед, който щеше да е съвсем на място, ако беше видяла някое насекомо да пълзи по блюдото ѝ с вечерята.

— О, ти си онова момче. — Кратката искрица любопитство изгасна моментално и тя му обърна гръб. Продължиха ездата още малко, след което принцесата каза: — Момче, спираме тук.

Пъг спря кобилата си, но преди да се добере до страната на принцесата, тя скочи пъргаво на тревата, без да дочака ръката му, както му беше указал майстор Алгон, връчи му юздите на своя кон и пристъпи до ръба на стръмната скалиста тераса.

Загледа се за миг към морето, след което, без да се обръща към Пъг, го попита:

— Смяташ, ли, че съм красива?

Пъг не знаеше какво да отвърне. Тя се обърна и го погледна.

— Е?

Пъг каза:

— Да, ваше височество.

— Много красива?

— Да, ваше височество. Много красива.

Принцесата сякаш се замисли за миг, след което отново насочи вниманието си към гледката долу.

— За мен е важно да съм красива, момче. Лейди Марна казва, че трябва да бъда най-красивата в Кралството, защото един ден ще трябва да си намеря могъщ съпруг, а само най-красивите дами в Кралството могат да избират. Според нея ще имам много ухажори, защото татко е много важна особа. — Тя се обърна и за миг на Пъг му се стори, че по изящното ѝ лице премина сянка на леко опасение. — Ти много ли приятели имаш, момче?

Пъг сви рамене.

— Намират се, ваше височество.

Тя го изгледа.

— Трябва да е хубаво. — Отметна разсеяно кичура коса, измъкнал се изпод широката периферия на шапката ѝ. В този момент му се стори толкова ранима и самотна, че Пъг отново усети как сърцето му се качва в гърлото. Очевидно изражението му издаде нещо на принцесата, защото очите ѝ изведнъж се присвиха и от замислено, настроението ѝ отново стана властно. — Сега ще обядваме — обяви тя със заповеднически тон. — Пъг бързо върза конете, свали кошницата, постави я на земята и я отвори.

Карлайн пристъпи към него и каза:

— Аз ще приготвя храната, момче. Не искам непохватни ръце да обръщат чинии и да разсипват виното.

Пъг отстъпи крачка назад и се поклони, а тя се зае да разопакова обяда. Щедрата миризма на сирене и хляб удари Пъг в ноздрите и устата му се напълни със слюнка.

Принцесата го погледна.

— Заведи конете до хълма при потока и ги напой. Можеш да ядеш на връщане. Ще те извикам, когато се нахраня.

Пъг едва потисна стона си, хвана поводите на конете и тръгна. Изрита един-два камъка по платото, докато се бореше с противоречивите чувства, забушували в гърдите му. Знаеше, че не бива да оставя момичето само, но и не можеше да не ѝ се подчини. Наоколо

не се мяркаше жива душа и едва ли щеше да възникне някаква неприятност толкова далече от гората. Освен това се радваше, че ще остане за малко настрани от Карлайн.

Стигна до потока, свали седлата на конете и пусна юздите на животните да се влачат по земята. Ездитният кон беше обучен да стои на място без спънки, а товарната кобила не проявяваше особена охота да се отдалечава. Заскубах тревата, а Пъг си намери удобно място за сядане. Замисли се над създалото се положение и установи, че е доста объркан. Карлайн си оставаше най-хубавото момиче, което беше виждал, но поведението ѝ бързо смъкваше блясъка на възхитата му. За момента обаче стомахът му създаваше повече грижи от момичето на неговите блянове. Реши, че тези любовни работи не ще да са толкова прости, колкото си ги беше представял.

Позабавлява се малко, разсъждавайки над това. След като се отегчи, отиде да си потърси камъчета във водата. Напоследък не беше имал много възможност да се упражнява с прашката, а сега моментът беше подходящ. Намери няколко обли камъчета и извади прашката. Започна да се упражнява — търсеше си цели между далечните дръвчета и плашеше притаилите се в тях птици. Улучи няколко грозда горчив глог — пропусна само един от шестте. Остана доволен, че прицелът му си е добър както винаги, и напъха прашката в колана си. Намери още няколко камъчета, които му се сториха съвсем благонадеждни, и ги прибра в кесията си. Прецени, че момичето трябва да е почти привършило, и се запъти към конете, за да ги оседлае, така че като го повика, да е готов.

Когато стигна до коня на принцесата, от другата страна на хълма се чу писък. Той изпусна седлото на Карлайн, затича се към билото и когато преодоля височината, се спря слисан. Космите по врата и ръцете му настръхнаха.

Принцесата тичаше, подгонена от два трола. Тролите обикновено не излизаха толкова далече от леса, а Пъг не беше подготвен за среща с тези същества. Наподобяваха хора, но бяха по-ниски и широки, с дебели ръце, които висяха почти до земята. Тичаха повече на четири крайника, като някаква смешна пародия на маймуни, с тела, покрити със сива козина и дръпнати назад устни, разкриващи дълги зъби. Отвратителните същества рядко безпокояха група хора, но понякога нападаха самотен пътник.

Пъг се поколеба за миг, измъкна прашката от колана си и зареди камък; после се затича надолу по хълма, въртейки прашката над главата си. Съществата почти бяха догонили принцесата, когато той пусна камъка да полети. Камъкът улучи първия трол от страни по главата и той се преметна във въздуха и рухна. Вторият се препъна в него и двамата се оплетоха. Пъг спря. Съществата се изправиха, насочиха вниманието си от Карлайн към нападателя си, изреваха и се втурнаха напред. Пъг побягна обратно по склона. Знаеше, че ако успее да се добере до конете, ще ги изпревари, ще заобиколи за момичето и ще се измъкнат в безопасност. Озърна се през рамо и видя, че го приближават — с огромни оголени кучешки зъби и дълги нокти на предните лапи, дерящи земята. Вятърът лъхна към него и той надуши вонята им на гнило месо.

Добра се до билото на хълма и дъхът му заизлиза на парцали. Сърцето му подскочи, щом видя, че конете са прецапали потока и са се отдалечили на двадесет разкрача от предишното си място. Понесе се надолу по хълма, надявайки се, че разстоянието няма да се окаже фатално.

Чу тролите зад себе си, докато нагазваше в потока. Водата тук беше плитка, но все пак го забави.

Зацапа през потока, спъна се в някакъв камък и падна. Протегна ръце напред и се подпря на дъното, като успя да задържи глава над водата. Помъчи се да се изправи. Залитна отново, обърна се и видя как тролите приближават до брега. Те изреваха от възторг, че врагът им е паднал във водата, и за миг спряха. Сляп ужас обзе Пъг. Той се замъчи да зареди с изтръпнали пръсти прашката си с нов камък. Пръстите му зашариха безпомощно, изтърваха прашката и потокът я отнесе. Пъг усети, че в гърлото му се надига отчаян писък.

Тролите навлязоха в буйната вода и изведнъж зад очите му светна мълния. Разкъсваща болка прониза челото му и в ума му сякаш се изписаха сиви букви. Бяха му познати — от един свитък, който Кълган му беше показвал няколко пъти. Устните му сами зашепнаха заклинанието и всяка дума изчезваше от вътрешния му взор още докато я изричаше.

Когато стигна до последната дума, болката спря и пред него изригна неописуем рев. Той отвори очи и видя, че двата трола се

гърчат във водата, с широко оцъкдени от болка очи: мятаха се безпомощно, пицяха и стенеха.

Пъг се извлече от водата и се загледа в мятащите се твари. Издаваха задавени звуци, плюеха и хъркаха, и пляскаха безпомощно с ръце. След миг единият се разтърси, престана да се движи и замря, обърнат с лице към водата. Вторият преживя още няколко мига, докато издъхне, но също като спътника си се удави, без да може да задържи главата си над плитката вода.

Със замаяна глава и изтощен, Пъг прецапа потока обратно. Умът му беше изтръпнал и всичко му се струваше мъгляво. Спря след първите няколко крачки, спомнил си за конете. Озърна се, но не можа да види и следа от животните. Сигурно бяха побягнали, като бяха видели тролите.

Пъг тръгна към мястото, където за последен път беше видял принцесата. Изкатери се на билото на хълма и се огледа. Момичето не се мяркаше никакво и той се запъти към преобърнатата кошница с храна. Мисълта му течеше трудно, а и беше ужасно гладен. Даваше си сметка, че трябва да измисли нещо, но единственото, което можеше да открие сред вихрушката от мисли, бе храната.

Смъкна се на колене, надигна парче сирене и го напъха в устата си. Наблизо се търкаляше полуразлята бутилка вино и той отпи здрава глътка. Ароматното сирене и глътката вино го съживиха и Пъг усети, че умът му се прояснява. Отчупи голям комат хляб и го задъвка, като се мъчеше да подреди мислите си. Едно нещо изпъкна. По някакъв начин беше успял да изрече магическо заклинание. Нещо повече, беше го постигнал без помощта на книга, на свитък или вълшебен предмет. Не беше съвсем сигурен, но това му се стори някак странно. Мислите му отново се замъглиха. Повече от всичко му се дощя да се изтегне на земята и да заспи, но докато дъвчеше, една-едничка мисъл си проби път през влудяващата мешавица от впечатления. Принцесата!

Той скочи на крака. Главата му се замая. Съвзе се, награби още хляб, взе бутилката и се отправи натам, накъдето я беше видял да тича последния път. Краката му се затътриха, съпротивлявайки се на усилието му да тръгне. След няколко мига усети, че мисълта му се прояснява и изтощението отминава. Започна да я вика и чу някакви приглушени хлипове откъм храстите пред себе си. Проби си път и намери Карлайн сгушена зад тръните, присвила юмручета до корема

си. Очите ѝ се бяха разширили от ужас, а роклята ѝ бе оцапана с кал и разкъсана. Сепната, тя скочи, хвърли се в прегръдката му и зарови глава в гърдите му. Тялото ѝ се разтърси от хлипове. Застанал с широко разтворени ръце, без да пуска виното и хляба, Пъг не знаеше какво да прави. Прегърна непохватно ужасеното момиче и каза:

— Всичко е наред. Вече ги няма. В безопасност си.

За миг тя увисна на гърдите му, после сълзите ѝ секнаха и тя се отдръпна, подсмръкна и каза:

— Помислих, че са те убили и се връщат за мен.

Пъг беше невероятно смутен. Тъкмо когато бе преживял най-тревожното изпитание в живота си, се озова пред ново, по-различно, и всичко в мозъка му се обърка. Без да мисли, той задържа принцесата в ръцете си и внезапно усети близостта ѝ, меката топлина на тялото ѝ. Мъжко чувство на готовност да я защити и покровителства се надигна в гърдите му и той я притисна към себе си.

Сякаш усетила промяната в настроението му, Карлайн се отдръпна. Въпреки изтънченото си дворцово възпитание, тя все още беше петнадесетгодишно момиче и беше смутена от прилива на чувства, които изпита в прегръдката му. Така че потърси убежище в единственото нещо, което познаваше добре — в ролята си на принцесата на замъка, — и властно каза:

— Радвам се, че не си пострадал, момче. — Пъг видимо трепна от думите ѝ. Тя се помъчи да възвърне благородната си осанка, но зачервеното ѝ носле и обляното със сълзи лице подровиха усилията ѝ. — Намери коня ми и се връщаме в замъка.

Пъг усети, че нервите му се изопват. Постара се да запази спокойствие и отвърна:

— Съжалявам, ваше височество, но конете са избягали. Боя се, че се налага да се върнем пеш.

Карлайн се почувства пренебрегната и оскърбена. Пъг не носеше вина за премеждията, които я бяха сполетели този следобед, но глезеният ѝ нрав, на чиито прищевки толкова често бяха отвръщали със снизхождение, се хвана за това, което ѝ беше подръка.

— Пеш! Не мога да вървя пеш чак до замъка! — сопна се тя и изгледа Пъг така, сякаш той беше длъжен да направи нещо по въпроса, при това веднага и без възражения.

Пъг усети как целият му гняв, смут, болка и безсилие се надигат.

— Тогава, да му се не види макар, можеш да си седиш тук и да чакаш, докато разберат, че те няма, и не изпратят някой да те вземе. — Крещеше. — Мисля, че ще стане около два часа след залез-слънце.

Карлайн отстъпи от него с пепеляво лице, сякаш я беше зашлевил. Долната ѝ устна трепереше и тя изглеждаше готова отново да се разплаче.

— Няма да позволя да ми се говори по такъв начин, момче.

Очите на Пъг се разшириха и той пристъпи към нея, размахал бутилката вино.

— За малко да ме убият, докато се мъчех да ти спася живота! — изрева момъкът. — Да чух една дума за благодарност? Не! Чувам само хленч и оплаквания, че не можеш да се върнеш пеш до замъка. Ние от кулата може да сме с долно потекло, но поне сме достатъчно възпитани, за да благодарим на някого, когато го е заслужил. — Усети, че ядът му минава всякакви граници. — Можеш да си останеш тук, ако искаш, но аз тръгвам... — Изведнъж осъзна, че е застанал в глупава поза, с високо вдигнатата над главата си бутилка. Очите на принцесата се бяха приковали в хляба и той осъзна, че го държи до колана си, с палец, пъхнат в една от халките, което правеше позата му още по-нелепа. Запелтечи, после гневът му изведнъж се изпари и той свали бутилката. Принцесата го гледаше с големите си очи, надничачи зад юмручетата, които бе стиснала пред лицето си. Пъг понечи да каже нещо — помисли си, че се е изплашила от него — и видя, че тя се смее.

— Извинявай, Пъг — промълви тя, — но изглеждаше толкова глупаво, застанал така. Заприлича ми на една от онези ужасни статуи, които издигат в Крондор, само че с вдигната бутилка вместо меч.

Пъг поклати глава.

— Аз дължа извинение, ваше височество. Нямам право да ви крещя така. Моля, простете ми.

На лицето ѝ изведнъж се изписа загриженост.

— Не, Пъг. Имаше пълно право да ми кажеш всичко това. Аз наистина ти дължа живота си, а се държах ужасно. — Тя пристъпи по-близо до него и сложи ръка на рамото му. — Благодаря ти.

Пъг се взря в лицето ѝ, напълно покорен. Цялата му решимост да се отърси от момчешките си мечти за нея се отвя като от вятър. Мисълта за удивителния факт, че бе използвал магия, се замени от по-

настойчиви и неудържими пориви. Той посегна към нея, но реалността на високия ѝ сан го възпря и Пъг ѝ предложи бутилката.

— Вино?

Доловила внезапния обрат на мисълта му, тя се засмя. И двамата бяха изтощени и зашеметени от премеждието, но Карлайн все още владееше ума си и съзнаваше въздействието, което имаше над него. Кимна, взе бутилката и отпи. Възстановил мъничко от увереността си, Пъг промълви:

— По-добре ще е да побързаме. Може да стигнем в цитаделата чак в полунощ.

Тя кимна, без да откъсва очи от него, и се усмихна. Пъг се почувства неловко от погледа ѝ и се извърна към пътя за замъка.

— Е, най-добре е да тръгваме.

Тя закрачи до него и след малко попита:

— Ще ми дадеш ли малко хляб, Пъг?

Пъг беше пробягвал разстоянието между крайбрежните канари и цитаделата много пъти, но принцесата не беше свикнала да върви толкова дълго, а и меките ѝ ботушки за езда не бяха пригодени за подобно изпитание. Когато замъкът изникна пред очите им, тя едва креташе и бе прегърнала Пъг през рамо.

От стражевата кула на портата проехтяха викове и към тях се затичаха стражи. После се появи лейди Марна, дойната на момичето — беше надигнала полите на червената си рокля и тичаше с все сила към принцесата. Въпреки че беше два пъти по-едра от повечето дворцови дами — както и от повечето войници, — ги изпревари всички. Носеше се напред като мецана, чието мече е нападнато, и огромната ѝ пазва се надигаше от усилието. Когато се добра до крехкото момиче, го стисна в прегръдка, която заплашваше изцяло да погълне Карлайн. Скоро около принцесата се струпаха и придворните дами и започнаха да я обсипват с въпроси. Преди врявата да секне, лейди Марна се обърна и се нахвърли върху Пъг като мечка стръвница, на каквато всъщност приличаше.

— Как си посмял да допуснеш принцесата да пострада така! Да куца, с разкъсана и оцапана рокля! Ще наредя да те набият с камшик. Докато свърша с теб, сто пъти ще съжалиш, че си видял белия свят. — Пъг заотстъпва смутен от яростните нападки, неспособен да промълви и дума. Разбрал, че момчето по някакъв начин е виновно за

състоянието на принцесата, един от стражите пристъпи и го хвана за лакътя.

— Оставете го!

Всички замлъкнаха. Карлайн си проправи път между гувернантката и Пъг, малките ѝ юмручета заудряха войника и той пусна Пъг и отстъпи смутено.

— Той ми спаси живота! За малко не загина, за да ме спаси. — По лицето ѝ потекоха сълзи. — Нищо лошо не е направил. И няма да позволя да го заплашвате. — Тълпата се струпва около тях и заоглежда Пъг с непознато досега уважение. От всички страни се разнесе приглушен шепот, а един от стражите се затича да отнесе вестта в замъка. Принцесата отново обви с ръка раменете на Пъг и двамата тръгнаха към портите.

Докато стигнат портата към вътрешния площад, принцесата вече се бе съгласила две от дамите да ѝ помогнат, за голямо облекчение на Пъг. Не беше за вярване, че толкова крехко момиче ще се окаже такова бреме. Разбрал за връщането на Карлайн, херцогът се втурна да я посрещне, прегърна дъщеря си и заговори с нея. Пъг ги изгуби от очите си, щом тълпата любопитни зяпачи го обкръжи, обсипвайки го с нетърпеливи въпроси. Опита се да си пробие път към кулата на магьосника, но хората го задържаха.

— Да не би работата да е свършила? — изрева нечий глас.

Всички извърнаха глави и видяха мечемайстор Фанън, следван плътно от Томас. Простолюдието на цитаделата бързо се разпръсна и Пъг се озова сам пред Фанън, Томас и онези от свитата на херцога, чийто ранг беше достатъчно висок, за да не обърнат внимание на забележката на Фанън. Пъг успя да зърне принцесата — тя говореше с баща си, с тях бяха и Луам, Арута и скуайър Роланд.

— Какво се случи, момче? — попита Фанън.

Пъг понечи да заговори, но видя, че херцогът и синовете му идват, и млъкна. Появи се и бързацият след херцога Кълган, разбуден от вълнението, царящо из двора. Щом херцогът се приближи, всички се поклониха и Пъг видя как Карлайн се отскубна от настойчивите опити на Роланд да я утеши, последва баща си и застана до Пъг. Лейди Марна отправи отчаян поглед към небесата, а Роланд тръгна след момичето — на лицето му бе изписано нескрито изумление. Когато

принцесата хвана ръката на Пъг, лицето на Роланд помръкна от злобна ревност.

— Дъщеря ми наговори забележителни неща за теб, момче — каза херцогът. — Бих искал да чуя и твоя разказ.

Пъг изведнъж възвърна самоувереността си и леко издърпа ръката си от Карлайн. Описа случилото се, прекъсван от възторжените добавки на Карлайн. Докато ги слушаше, херцогът доби почти точна представа за нещата. Когато Пъг завърши, лорд Боррик попита:

— Как стана така, че тролите се удавиха в потока, Пъг?

Пъг се почувства неловко.

— Изрекох заклинание срещу тях и те не можах да се доберат до брега — промълви той едва чуто. Все още беше объркан от постижението си, а и не му беше останало време да помисли повече за него, тъй като принцесата бе изтласкала всички други мисли настрана. Веднага долови изумлението, изписало се на лицето на Кълган. Пъг се опита да добави нещо, но следващата забележка на херцога го прекъсна.

— Пъг, не бих могъл да ти се отплатя за доброто, което си сторил на семейството ми. Но ще намеря подходяща награда за храбростта ти.

В изблик на неудържим възторг Карлайн метна ръце около врата на Пъг и го прегърна силно. Момчето стоеше объркано, оглеждаше се в паника и се мъчеше да внуши някак на околните, че тази фамилиарност не е по негова вина.

Лейди Марна изглеждаше готова да припадне, а херцогът се окашля многозначително и кимна на дъщеря си да пусне Пъг. След като тя се оттегли в компанията на лейди Марна, Кълган и Фанън дори не се опитаха да скрият насмешката си, както и Луам и Арута. Роланд стрелна Пъг с гневен и завистлив поглед, след което се обърна рязко и тръгна към покоите си. Лорд Боррик каза на Кълган:

— Отведи момъка в стаята му. Изглежда изтощен. Ще наредя да му донесат храна. Доведи го в голямата зала утре след закуска.

Херцогът махна с ръка на синовете си да го последват и се отдалечи. Фанън сграбчи Томас за лакътя, защото русокосото момче беше започнало да говори с приятеля си. Старият майстор на меча му даде знак с глава да тръгне с него и да остави Пъг на мира. Томас кимна, въпреки че беше готов да се пръсне от хиляди въпроси.

След като всички си тръгнаха, Кълган прегърна Пъг през рамо и каза:

— Хайде, Пъг. Уморен си, а има много да ми разправяш.

Пъг лежеше по гръб на постелята си и гледаше остатъците от храна на подноса до себе си. Не си спомняше да е бил някога толкова уморен. Кълган крачеше из стаята.

— Това е абсолютно невероятно. — Старецът махна с ръка във въздуха и червеният му халат се раздипли върху едрото му туловище като вода, стичаща се по канара. — Затваряш значи очи и образът на свитък, който си видял преди седмици, се появява. Изпяваш заклинанието, все едно че държиш свитъка пред себе си, и тролите падат. Абсолютно невероятно. — Седна на столчето до прозореца и продължи: — Пъг, подобно нещо не се е случвало никога. Даваш ли си сметка какво си направил?

Тъкмо да потъне в дълбините на топлия, ласкав сън, Пъг сепна и изгледа магьосника.

— Направих само това, което казах, Кълган.

— Да, но имаш ли поне някаква представа какво означава това?

— Не.

— Аз също. — Магьосникът изглеждаше на ръба да се свие като спукан балон — възбудата го бе напуснала, заместена от пълно недоумение. — Нямам и най-малка представа какво означава това. Магьосниците не подхвърлят ей така заклинания от главите си. Жреците го могат, но тяхното средоточие е друго и вълшебството им е друго. Помниш ли какво те учех за средоточията, Пъг?

Пъг се намръщи. Не беше в най-подходящото настроение да повтаря зазубрени уроци, но се насили да се изправи.

— Всеки, който прилага магия, трябва да разполага със средоточие за силата, която използва. Жреците притежават сила да съсредоточават магията си чрез молитва; техните заклинания са под формата на молитва. Магьосниците използват телата си или различни устройства, или книги и ръкописи.

— Правилно — кимна Кълган, — но ти току-що си нарушил тази банална истина. — Той измъкна дългата си лула и започна разсеяно да тъпче табак в чашката. — Заклинанието, което си изрекъл, не може да

използва тялото на заклинателя за средоточие. То е създадено, за да причини силна болка на друг. Може да се окаже много ужасно оръжие. Но може да се изрече само като се прочете от свитък, на който е написано, по времето, когато се изрича. Защо е така?

Пъг с мъка повдигна натежалите си като олово клепащи.

— Самият свитък е магически.

— Вярно. Някои вълшебства са вътрешно присъщи на самия маг, като това да се превърнеш в някое животно или да подушиш промяната на времето. Но хвърлянето на заклинание извън собственото ти тяло, върху някой друг, изисква външно средоточие. Всеки опит да изречеш заклинанието, което си използвал по памет, би трябвало да предизвика ужасна болка в самия теб, а не у тролите, стига изобщо да подейства! Тъкмо затова магьосниците са създали свитъци, книги и други устройства, за да съсредоточават подобен вид магия по такъв начин, че тя да не увреди на самия заклинател. И до днес бях готов да се закълна, че никой жив маг не може да накара заклинанието да подейства, без да държи свитъка в ръката си.

Той се облегна на перваза и замълча. Пуфтеше с лулата си и гледаше в пространството.

— Все едно че си открил съвършено нов вид магия — рече той тихо и след като не чу отговор, се обърна към момчето. То беше заспало дълбоко. Магът поклати глава в почуда и придърпа завивката над изтощеното хлапе. После угаси висящия на стената фенер и тихо излезе. Заизкачва се по стълбите към стаята си, все така клатейки глава. — Абсолютно невероятно.

Пъг чакаше аудиенцията на херцога в голямата зала да свърши. Бяха се стекли всички от цитаделата и града, успели да получат достъп. Присъстваха пищно облечени майстори занаятчии, търговци и дребни благородници. Всички поглеждаха невръстното момче със смесица от почуда и неверие. Мълвата за подвига му се беше пръснала из целия град, набъбнала и доукрасена от разказите от уста на уста.

Пъг беше облечен в нови дрехи, оказали се в стаята му, когато се събуди. Непривичният за него разкош го караше да се чувства самоуверено и в същото време — неловко. Туниката беше скроена от най-скъпа коприна, яркожълта на цвят, а плътното прилепналият клин бе

в меко пастеленосиньо. Пъг се опита да размърда пръстите на краката си в новите ботуши, каквито не бе обувал досега. Да крачи в тях му се струваше странно и неудобно. На левия си хълбок носеше украсена със скъпоценности кама, висяща от широк кожен колан със златна тока, с форма на чайка в полет. Пъг подозираше, че облеклото е принадлежало на един от синовете на херцога и е било прибрано, след като момчето е пораснало, но въпреки това изглеждаше ново и красиво.

Херцогът вече привършваше делото за този предобед: молба от един от корабостроителите да му се осигури охрана за експедиция на дървосекачи до Великия лес. Боррик, както обикновено, беше облякъл черно, но синовете му и дъщеря му носеха най-фините си дворцови одежди. Луам слушаше много внимателно, застанал пред баща си. Роланд стоеше зад него, според обичая. Арута беше в рядко добро настроение, смееше се и махаше с ръка на поредната саркастична забележка на отец Тъли. Карлайн седеше спокойно, с широка и топла усмивка, и гледаше право към Пъг, което само усилваше неудобството му... както и раздражението на Роланд.

Херцогът даде съгласието си да изпрати отряд войници, които да придружат работниците в гората. Майсторът благодари, поклони се и се върна сред тълпата. Пъг остана сам-самичък пред херцога. Момчето пристъпи напред, както му беше казал Кълган, и се поклони както подобава, макар и малко вдървено, пред владетеля на Крудий. Боррик му се усмихна и даде знак на отец Тъли. Жрецът измъкна някакъв документ от ръкава на широкото си расо и го връчи на един от херолдите. Глашатаят пристъпи напред, разви свитъка и на висок глас зачете:

— До всички поданици на моето владение. Понеже младият Пъг от замъка на Крудий, прояви безукорна храброст, рискувайки в дух и тяло живота си в закрила на кралската особа на принцеса Карлайн, и понеже младежът Пъг Крудийски ни задължи вовеки да сме му в дълг, по моя воля да се възвести из всичките предели на владението ми името му, като на мой възлюблен и верен слуга, и, освен това нареждам да му се даде място в двора на Крудий, с ранг на скуайър и с всички произтичащи от това права и привилегии. По-нататък нека да се огласи, че му се дава титлата на имението Дълбоки лес, на него и на потомството му, докато са живи, да го притежават и владеят, заедно със

слугите и имотите по него. Властта над това имение ще се задържи от короната до деня на неговото пълнолетие. Утвърдено днес от моята ръка и печата на Боррик Кондуин, трети херцог на Крудий; принц на Кралството; лорд на Крудий, Каре и Тулан; бранител на Запада; рицар-генерал на кралските армии; претендент-наследник на трона на Риланон.

Пъг усети, че коленете му се подкосяват, но се задържа да не падне. Залата избухна от възторжени възгласи. Хората се стълпиха около него, започнаха да му поднасят поздравленията си и да го тупат по гърба. Беше скуайър и земевладелец, с волници, къща и стада. Беше богат. Или най-малкото щеше да бъде, след три години, когато навършеше пълнолетие. Макар да го смятаха за мъж на Кралството на четиринадесет, даренията със земя и титли не можеха да влизат в сила преди да е навършил осемнадесет. Тълпата се отдръпна от пътя на приближаващия се херцог, със семейството му и Роланд отзад. Двамата принцове се усмихваха на Пъг, а принцесата направо сияеше. Роланд го удостои с печална усмивка, сякаш не му се вярваше.

— Голяма е честта, ваша светлост — запъна се Пъг. — Не знам какво да кажа.

— Тогава не казвай нищо, Пъг. Така ще изглеждаш по-мъдър, когато всички наоколо дърдорят. Ела, трябва да поговорим. — Херцогът даде знак да поставят още един стол до неговия, прегърна момчето през раменете и го поведе през множеството. Седна и каза:

— Сега всички можете да напуснете. Искам да поговоря със скуайъра. — Натискащата се тълпа замърмори неодобрително, но всички започнаха да излизат от залата. — Освен вие двамата — добави херцогът и посочи Кълган и Тъли.

Карлайн застана до стола на баща си, Роланд застана нерешително до нея.

— Ти също, детето ми — каза херцогът.

Карлайн понечи да възрази, но бе прекъсната от суровата забележка на баща си:

— Можеш да му извадиш душата и по-късно, Карлайн.

Двамата принцове стояха до вратата, явно развеселени от гнева й. Роланд посегна да предложи ръката си на принцесата, но тя се дръпна и профуча между ухилените си братя. Луам плесна Роланд по

рамото и смутеният скуайър ги последва. Роланд се извърна за миг и прониза Пъг с убийствен поглед.

След като вратите се затръшнаха и залата опустя, херцогът каза:

— Не обръщай внимание на Роланд, Пъг. Дъщеря ми го държи здраво в магията си. Той си въобразява, че е влюбен в нея, и му се иска един ден да помоли за ръката ѝ. — Владетелят плъзна очи към затворените врати и добави почти разсеяно: — Но ще трябва да ми докаже, че е нещо повече от развратен безделник, какъвто се показва досега, ако изобщо се надява да получи съгласието ми.

Херцогът махна с ръка и смени темата.

— Сега по същество, Пъг. Имам още един дар за теб, но най-напред искам да ти обясня нещо.

Замълча за миг и продължи.

— Моята фамилия е една от най-старите в Кралството. Аз самият съм потомък на крал, защото моят дядо, първият херцог на Крудий, беше третият син на краля. И понеже носим кралска кръв, то грижата ни за неща като дълг и чест е превелика. Сега ти си едновременно мой придворен и чирак на Кълган. По въпросите на дълга си подчинен на него. По въпросите на честта отговаряш пред мен. Тази зала е отрупана с трофеи и знамена на наши триумфи. Дали сме се съпротивлявали срещу Тъмното братство в непрестанните им усилия да ни унищожат, или сме отблъсквали пирати, винаги сме се сражавали храбро. Имаме славно наследство, никога не познало петното на безчестието. Никой член на нашия двор никога не е донасял позор в тази зала и ще очаквам от теб същото.

Пъг кимна, а в главата му се завихриха приказни сказания за слава и чест, които помнеше от ранното си детство. Херцогът се усмихна.

— А сега — на въпроса за другия дар. Отец Тъли притежава един документ, който го помолих да състави снощи. Ще го помоля да го задържи, докато настъпи такъв момент, в който ще прецени, че подобава да ти го предаде. Нищо повече няма да кажа по този въпрос, освен че когато ти то даде, се надявам да си спомниш за този ден и да помислиш дълбоко какво гласи той.

— Ще бъде, ваша светлост. — Пъг беше сигурен, че херцогът му казва нещо много важно, но след главоломните събития от последния половин час почти не го усети.

— Ще те очаквам за вечеря, Пъг. Като член на двора, няма повече да се храниш в кухнята. — Херцогът му се усмихна. — Ще направим от теб истински млад благородник, момче. И един ден, когато заминеш за кралския град Риланон, никой няма да се подиграва с нравите на онези, които идват от двора на Крудий.

ГЛАВА 5

КОРАБОКРУШЕНИЕТО

Бризът беше хладен.

Последните дни на лятото бяха отминали и скоро щяха да дойдат есенните дъждове. Няколко седмици по-късно щяха да ги последват снеговете на зимата. Пъг седеше в стаята си, улисан над дебела книга с древни упражнения, предназначени да подготвят ума за изричане на заклинания. Беше се върнал към предишните си занимания веднага след като възторгът от издигането му в двора на херцога се бе изчерпал.

Удивителното му постижение с тролите продължаваше да бъде тема за разсъждения от страна на Кълган и отец Тъли. Пъг установи, че все още не може да се справя с повечето неща, които се очакваха от един чирак, но започнаха да го спохождат други успехи. Сега по-лесно можеше да използва някои от свитъците, а веднъж, тайно, се бе опитал да повтори постижението си.

Беше запомнил едно заклинание от книга, предназначено за повдигане на предмети във въздуха. Усетил бе познатите пречки в ума си, когато се опита да го каже по памет. Не бе успял да придвижи предмета, един свещник, но за няколко секунди той потръпна и момъкът изпита смътното усещане, че сякаш е докоснал свещника с част от съзнанието си. Задоволен донякъде от постигнатия напредък, Пъг се отърси от предишната си потиснатост и с нова сила поднови обучението си.

Кълган все още го оставяше сам да определя крачките си. Прекарваха много часове в продължителни дискусии над естеството на вълшебството, но повечето време Пъг се трудеше в усамотение.

Долу откъм двора се разнесоха викове. Пъг отиде до прозореца, видя позната фигура, наведе се и извика:

— Хей, Томас! Какво става?

Томас вдигна глава.

— Пъг! Един кораб се е разбил снощи. Отломките са изхвърлени на брега под Моряшка скръб. Ела да видим.

— Слизам веднага.

Пъг се затича към вратата и откачи едно наметало, защото макар денят да беше безоблачен, край морето щеше да е хладно. Затича се по стълбите, профуча през кухнята и за малко да събори Алфан сладкаря. Докато излиташе през вратата, чу рева на дебелия пекар зад гърба си:

— Скуайър или не, ще ти скъсам ушите, ако не гледаш къде вървиш, момче!

Персоналът в кухнята не беше променил отношението си към момчето — смятаха го за един от тях, въпреки че се гордееха с издигането му.

Пъг се извърна и му извика през смях:

— Моите извинения, майсторе!

Алфан му махна добродушно, докато Пъг излизаше през външната врата и зави на ъгъла, където го чакаше Томас. Щом видя приятеля си, Томас се извърна към портите.

Пъг го сграбчи за ръката над лакътя.

— Почакай. Съобщиха ли на някого от двора?

— Не знам. Мълвата току-що пристигна от рибарското село — отвърна нетърпеливо Томас. — Хайде, инак селяните ще ометат останките. — Приемаше се за редно хората да си отнесат каквото могат от подобна плячка, преди да пристигне някой от свитата на херцога. Поради което селяните и градското простолудие не бързаха особено да уведомят властите при подобни събития. А съществуваше и опасност да се пролее кръв, ако моряците решаха да опазят стоката на корабовладелеца непипната, за да си получат полагащия им се пай. Такъв спор можеше да предизвика жестоки побоища и дори да причини нечия смърт. Само присъствието на въоръжени мъже можеше да предпази оцелелите матроси от набезите на алчната тълпа.

— О, не — отвърна Пъг. — Ако стане някоя беля и херцогът разбере, че не съм казал на никого, аз ще изляза виновен.

— Виж какво, Пъг. Смяташ ли, че при цялата тази врява херцогът няма да го научи скоро? — Томас прокара ръка през косата си. — Някой сигурно вече е нахълтал в голямата зала и му докладва новината. Майстор Фанън е излязъл на патрул, а и Кълган няма скоро да се върне. — Кълган щеше да се прибере едва в късните часове на деня от хижата си в гората, където двамата с Мийчъм бяха прекарвали последната седмица. — Това може да се окаже единственият ни шанс

да видим истинско корабокрушение. — На лицето му изведнъж се изписа въодушевление. — Пъг, сетих се! Та ти вече си член на двора. Ела, и когато стигнем там, ще го обявиш за собственост на херцога. — Очите му се присвиха пресметливо. — Пък и ако намерим някоя по-скъпа дреболийка, кой ще узнае?

— Аз ще узная. — Пъг се замисли за миг. — Не мога да го обявя за собственост на херцога и да взема нещо за себе си... — той изгледа Томас осъдително. — ... нито да позволя един от неговите войници да си го присвои. — На лицето на Томас се изписа смущение и Пъг добави: — Но все пак можем да видим отломките. Хайде!

Пъг изведнъж се почувства обладан от представата как използва новия си ранг и как, стига да успеят да се доберат там преди да е отнесено твърде много от плячката или някой да е пострадал, херцогът ще остане доволен от него.

— Така — каза той. — Ще оседлая един кон и ще препуснем дотам преди да са разграбили всичко.

Пъг се обърна и се затича към конюшните. Томас го догони тъкмо когато отваряше големите дървени врати.

— Но, Пъг, аз в живота си не съм се качвал на кон. Не знам как.

— Много е просто — отвърна му Пъг, докато взимаше сбруи и седло от стаичката с такъмите. Мерна едрата сивушка, която бе яздил в деня на приключението си с принцесата. — Аз ще яздя, а ти ще седиш зад мен. Само ще се държиш за кръста ми, та да не паднеш.

Томас го изгледа със съмнение.

— Аз да завися от теб? — Той поклати глава. — В края на краищата, кой се грижеше за теб през всичките тези години?

Пъг му отвърна със зла усмивка.

— Майка ти. А сега тичай да вземеш един меч от оръжейната, в случай че възникне някоя неприятност. Тепърва може да ти се наложи да си поиграеш на войник.

Томас остана доволен от перспективата и изтича през вратата. След няколко минути едрата сива кобила с двете момчета на гърба ѝ се затътри през главните порти и пое по пътя към Моряшка скръб.

Вълните блъскаха в скалите край останките от кораба. Мяркаха се само неколцина селяни, а и те се пръснаха, щом видяха кон с ездач, защото можеше да е само някой благородник от двора, дошъл да обяви

плячката от крушението във владение на херцога. Когато Пъг дръпна юздите и спря, наоколо вече нямаше никого.

— Хайде — каза Пъг. — Остават ни само още няколко минути преди всички да довтасат тук.

Момчетата скочиха и оставиха кобилата да пасе на малкия участък трева на петдесетина крачки от скалите. Затичаха се със смях по пясъка и Томас заразмахва високо меча си, надавайки свирепи бойни крясъци, научени от древните саги. Не че се заблуждаваше, че наистина знае как да го използва, но така можеше да накара някого да си помисли добре преди да се реши да ги нападне... поне достатъчно дълго, докато пристигнат стражите на замъка.

Когато доближиха до отломките, Томас изсвири с уста.

— Този кораб не просто се е разбил в скалите, Пъг. Изглежда, че е довлечен от буря.

— Определено не е останало много от него, нали? — отвърна Пъг.

Томас се почеса замислено зад ухото.

— Не, само част от носа. Не разбирам. Снощи нямаше никаква буря, само силен вятър. Как е могъл корабът да се разбие толкова лошо?

— Не знам. — Пъг изведнъж забеляза нещо. — Погледни носа. Виж как е боядисан.

Носът стърчеше между скалите, задържан от тях до поредния прилив. От палубната линия надолу корпусът беше боядисан в яркозелено и блестеше на отразената слънчева светлина като гледжосан. Вместо челната фигура се виждаха изрисувани в светложълто странни изображения, чак до ватерлинията, очертана с убито черна ивица. Точно над носа се виждаше изрисувано огромно синьо-бяло око, а перилото над целия горен сектор на палубата, доколкото виждаха, беше боядисано в бяло.

Пъг стисна Томас над лакътя.

— Погледни! — Посочи към водата под носа и Томас зърна разбитата бяла мачта, стърчаща на няколко стъпки над пенещата се вълна.

Томас пристъпи още една крачка към кораба.

— Определено не е кораб на Кралството. — Извърна се към Пъг. — Да не би да е от Квег?

— Не — отвърна Пъг. — Виждал си не по-малко кораби на Квег от мен. Този не е нито от Квег, нито от Свободните градове. Не мисля, че подобен кораб е прекосявал тези води досега. Хайде да огледаме.

Томас като че ли изпита боязън.

— Внимателно, Пъг. Всичко тук е много странно и имам лошо предчувствие. Може някой да се крие наоколо.

Двете момчета се огледаха, после Пъг заключи:

— Едва ли. Това, което е прекършило мачтата и е изхвърлило кораба на брега с такава сила, че да го разбие толкова зле, трябва да е избило всички, които са били вътре.

Момчетата се осмелиха да се приближат още и започнаха да намират малки предмети, изхвърлени по скалите от вълните. Намериха парчетии от глинени съдове и дъски, късове разкъсано червено платно и парчета конопено въже. Пъг се спря и надигна някакъв странен на вид кинжал, изкован от непозната сплав. Беше тъмносив и по-лек от стомана, но въпреки това много остър.

Томас се опита да стигне до кораба, но не намери подходяща опора по хлъзгавите скали. Пъг, от своя страна, са боеше приливът да не намокри ботушите му. Можеха да се доберат на корпуса, ако нагазят в морето, но не му се искаше да си развали хубавите дрехи. Томас му махна с ръка.

— Ако се покатерим по ей тази издатина, можем да се спуснем на палубата.

Пъг я видя — монолитен скален къс, започващ на двадесетина стъпки зад тях вляво и издаден над носа на кораба. Скалата изглеждаше лесна за изкатерване и той се съгласи. Двамата запристъпваха на пръсти, с гърбове, опрени в канарата. Ръбът беше много тесен, но стъпваха внимателно и рискът да паднат беше малък. Стигнаха до едно място почти над корпуса и Томас посочи:

— Виж. Тела!

На палубата лежаха проснати двама мъже, и двамата облечени в яркосини брони с непозната форма. Главата на единия беше премазана от паднала греда, но по другия, който лежеше по очи, не се виждаха никакви наранявания, само дете беше съвсем неподвижен. На гърба му се виждаше пристегнат с ремъци, чуждоземен на вид широк меч със странно назъбени ръбове. Главата му беше покрита със също толкова чуждоземен на вид шлем, с форма на гърне, с извити навън,

прекъснати над скулите и тила ръбове. Томас извика, за да надмогне шума на вълните.

— Аз ще сляза. Щом стъпя на палубата, подай ми меча, а после слез и ти, за да те хвана.

Томас подаде меча на Пъг, след което бавно се обърна и коленичи с лице към скалната стена. Плъзна се назад и почти увисна, след което се люшна, пусна ръцете си и се приземи леко на четири крака. Пъг му подаде меча, след което последва примера на приятеля си и след миг двамата се озоваха на палубата. Фордекът застрашително се килна надолу към водата и те усетиха, че корабът се движи под краката им.

— Приливът! — извика Томас. — Скоро ще надигне това, което е останало, и ще го блъсне в скалите. Всичко ще се загуби.

— Да огледаме — изрева в отговор Пъг. — Можем да се опитаме да изхвърлим на издатината всичко, което ни се стори, че си заслужава да се спаси.

Томас кимна и момчетата се заловиха да претърсят палубата. Пъг се постара да заобиколи телата колкото се може по-отдалече. По цялата палуба лежаха пръснати чудновати парчетии, които само го объркаха. Много трудно беше да се прецени кое си струва да се спаси и кое не. Най-отзад се виждаха разнебитени перила от двете страни на някаква стълба към онова, което беше останало от главната палуба — около шест стъпки дъсчен под, все още стърчащ над водата. Пъг беше сигурен, че под водата са останали не повече от още няколко стъпки, иначе корабът щеше да стърчи по-високо над скалите. Задницата на кораба трябваше вече да е отнесена от прилива.

Пъг легна на пода и провеси глава над ръба. Забеляза някаква врата вдясно от стълбата. Извика на Томас да дойде при него и се спусна предпазливо по стълбата. Долната палуба се огъваше, подпорните ѝ греди бяха хлътнали навътре. Той се хвана здраво за перилото. Миг по-късно Томас се озова до него, заобиколи го и се приближи до вратата. Тя висеше полуоткрехната и той се промуши през процепа. Пъг го последва. В каютата беше тъмно, тъй като светлина проникваше през единственото отворстие на преградната стена до вратата. В сумрака успяха да видят скъпи тъкани и изпотрошени останки от маса. В ъгъла лежеше преобърнато подобие на койка или ниско легло. Виждаха се и няколко сандъчета, чието

съдържание се търкаляше безразборно по пода, сякаш разхвърляно от нечия огромна ръка.

Томас се опита да порови из бъркотията, но не се натъкна на нищо, което да му се стори важно или ценно. Намери някаква малка купа с необичайна форма, изрисувана с лъскави яркоцветни фигури, и я пъкна под туниката си.

Пъг стоеше тихо, защото нещо в кабината бе привлякло вниманието му. Някакво странно и тревожно чувство го беше обзело още щом пристъпиха вътре.

Развалината се килна и Томас залитна, хвана се за един от сандъците и изтърва меча.

— Корабът се надига. По-добре да се махаме!

Пъг не му отговори, съсредоточил цялото си внимание върху странните си усещания. Томас го сграбчи за ръката.

— Хайде! Корабът ще се разбие всеки момент.

Пъг дръпна ръката си.

— Почакай. Тук има нещо... — Гласът му заглъхна. Той рязко прекоси разхвърляната кабина и издърпа едно от чекмеджетата на скрина в дъното. Беше празно. Отвори друго, после трето. Нещото, което търсеше, се оказа вътре — навит на руло пергамент с черна лента и черен печат на нея. Той го пъкна под ризата си.

Двамата се изкатериха по стълбата и излязоха на палубата. Приливът беше надигнал кораба достатъчно високо, за да се изкатерят на издатината, и те седнаха на нея.

Корабът се заклати, затресе се и вълните на прибоя опръскаха лицата на момчетата. Те загледаха как носът се плъзна от скалите. Няколко греди се скършиха с високо пращане, което прозвуча като предсмъртно ридание. Носът се надигна високо и вълните, разбиващи се в канарата под издатината, плиснаха момчетата.

Останките от корпуса се люшнаха назад към морето, дръпнати от вълните. После развалината тронаво се понесе обратно към скалите. Томас дръпна Пъг за ръкава и му даде знак да го последва. Двамата се изправиха и тръгнаха към пясъчната ивица. Когато стигнаха до мястото, където скалата надвисваше над пясъка, скочиха долу.

Силен стържещ звук ги накара да се обърнат — корпусът се бе ударил в скалите. Гредите се отделиха една от друга с чудовищен

трясък, корабът се килна и отломките по палубата започнаха да се изсипват в морето.

Изведнъж Томас сграбчи Пъг за ръката.

— Виж! — И посочи развалината, плъзгаща се назад към морето.

Пъг не можа да разбере какво му сочи.

— Какво има?

— На палубата имаше само един труп!

Пъг го изгледа. На лицето на приятеля му се беше изписала силна тревога. Изведнъж тя се замени с ярост.

— Проклятие!

— Какво?

— Когато паднах в каютата, изтървах меча. Фанън ще ми скъса ушите!

Гръмотевичен трясък отбеляза окончателната гибел на развалината, когато прибойт за пореден път запокити кораба в стръмните канари. Сега последните отломки на някога великолепия чуждоземен кораб щяха да се подмятат от вълните по крайбрежието на мили на юг през следващите няколко дни.

Тих стон, завършил с пронизителен вик, накара момчетата да се обърнат. Зад тях стоеше изчезналият от палубата мъж. Странният широк меч висеше немощно в лявата му ръка и почти се влачеше по земята. Дясната ръка се беше прилепила до хълбока му. Изпод синия нагръдник на бронята му бликаше кръв, както и изпод шлема му. Мъжът направи крачка напред и се олюля. Лицето му беше пепеляво, а очите — широко разтворени от болка и объркване. Той извика нещо неразбираемо на момчетата и те заотстъпваха, вдигнали ръце да му покажат, че нямат оръжие.

Мъжът направи още една крачка към тях и коленете му се подкосиха. Той залитна вдървено и за миг затвори очи. Беше нисък и набит, с яки мускулести ръце и крака. Под ризницата носеше къса пола от син плат. По ръцете под лактите имаше гривни, а на краката — наколенници, като че ли кожени, над ремъците на сандалите. Той стисна лицето си с ръка и разтърси глава. Отвори очи и отново изгледа момчетата. Отново им заговори на чуждоземната си реч и след като момчетата не му отвърнаха нищо, като че ли се ядоса и изрева още една поредица странни слова, някакви въпроси, доколкото можеше да се съди по тона му.

Пъг пресметна наум разстоянието, необходимо да заобиколят мъжа, преградил тясната ивица на плажа. Реши, че не си струва рискът да проверява дали мъжът е в състояние да използва страховития си меч. Сякаш доловил мислите му, воинът се олюля няколко стъпки надясно, напълно преграждайки изхода им. Отново затвори очи и пребледня още повече. Мечът се изплъзна от хлабавите му пръсти. Пъг понечи да тръгне към него, защото сега вече беше явно, че не може да им причини нищо лошо.

Отгоре по брега се чува викове. Пъг и Томас вдигнаха глави и видяха принц Арута, препускащ начело на отряд конници. Раненият воин извърна болезнено глава към звука от приближаващите се коне и очите му се разшириха. Той направи три олюляващи се стъпки към водата и падна по очи в пясъка.

Пъг стоеше до вратата на заседателната зала на херцога. На няколко стъпки пред него, около кръглата маса на съвета на херцог Боррик седяха угрижени мъже. Освен херцога и синовете му в съвета заседаваха отец Тъли, Кълган, завърнал се едва преди няколко часа, мечемайстор Фанън и конемайстор Алгон. Тонът беше сериозен, защото появата на чуждестранен кораб се смяташе за потенциална опасност за Кралството.

Пъг хвърли бърз поглед към Томас, който стоеше от другата страна на вратата. На Томас никога не му се беше случвало да е сред благородници, освен когато слугуваше в трапезарията, и това, че сега присъстваше на херцогския съвет, го изнервяше много. Заговори господин Фанън и вниманието на Пъг отново се насочи към масата.

— Предвид това, което знаем — каза старият мечемайстор, — очевидно е, че този народ е напълно неизвестен за нас. — Той вдигна купата, която Томас бе прибрал от кораба. — Тази купа е изработена по начин, непознат на нашия майстор грънчар. Отначало той реши, че е просто изпечена и гледжосана глина, но след по-задълбочен оглед се оказа, че не е така. Изработена е от някакъв вид кожа, тънки като пергамент ивици, увити около калъп — навярно дървен, — а след това покрити с някакъв вид растителна смола. Много по-здраво е от всичко, което ми е известно.

За доказателство той удари силно купата в масата. Вместо да се строши, както щеше да се случи с всяка глинена купа, тя издаде тъп звук.

— Още по-смущаващи са тези оръжия и бронята. — Той посочи синия нагръдник, шлема, меча и кинжала. — Те, изглежда, са изработени по подобен начин. — Вдигна кинжала и го пусна. Оръжието издаде същия тъп звук като купата. — Въпреки лекотата си, този кинжал е здрав почти колкото най-добрата ни стомана.

Боррик кимна.

— Тъли, ти си живял и обикалял повече от всички нас. Да си чувал някога за кораб с подобна конструкция?

— Не. — Тъли разсеяно поглади голата си брадичка. — Нито край Горчиво море, Кралското море, нито дори във Велики Кеш не съм чувал за такъв кораб. Бих могъл да пратя вест до храма на Ишап в Крондор. Те имат хроники, по-стари от всички други. Може би те знаят нещо за този народ:

Херцогът кимна.

— Моля те, направи го. Също така трябва да запитаме елфите и джуджетата. Те са с много векове по-древни от нас и ще е добре да се допитаме до тяхната мъдрост.

Тъли кимна в знак на съгласие и каза:

— Кралица Агларана може би притежава знания за този народ, ако са пътешественици, дошли от Безкрайното море. Навярно са посещавали тези брегове и преди.

— Това е нелепо — изсумтя конемайстор Алгон. — Отвъд Безкрайното море не съществуват никакви народи и държави. Иначе нямаше да е безкрайно.

Кълган го погледна снизходително.

— Има теории, че съществуват други земи отвъд Безкрайното море. Просто ние не разполагаме с кораби, подходящи за такова дълго пътешествие.

— Ха, теории! — отвърна презрително Алгон.

— Които и да са тези странници — заговори Арута, — няма да е зле да се постареем да разберем колкото може повече за тях.

Луам и Алгон го изгледаха въпросително. Кълган и Тъли останаха равнодушни. Боррик и Фанън кимнаха и Арута продължи:

— Според описанията на момчетата, корабът очевидно е бил боен. Тежкият нос с бушприта е предназначен за таран, а високият фордек е идеално място за стрелци, докато ниската средна палуба е подходяща за абордаж на други съдове, след като са прихванати.

— Допускам, че задната палуба също е била висока. Ако се беше запазила по-голямата част от корпуса, бих предположил, че щяхме да намерим и пейки за гребци.

— Бойна галера? — попита Алгон.

Фанън го погледна нетърпеливо.

— Разбира се, тъпак такъв. — Между двамата майстори във военното дело съществуваше приятелско съперничество, което понякога се израждаше в не толкова приятелско дърлене. — Погледни само оръжието на госта ни. — Той посочи широкия меч. — Би ли ти харесало да препуснеш срещу някой сърцат мъжага, развъртял тази играчка? Ще ти посече коня под задника. Бронята е лека и много ефикасно изработена, въпреки безвкусния ѝ цвят. Бих предположил, че е служил в пехотата. С това яко телосложение сигурно е можел да тича половин ден и след това пак да се бие. — Той разсеяно погали мустака си. — Бива си ги воините на тези хора.

Алгон бавно кимна, Арута се отпусна в стола си и сплете пръсти под брадичката си.

— Това, което не мога да разбера — каза по-младият син на херцога, — е защо се опита да побегне. Ние не бяхме извадили оръжия и не нападахме. Никаква причина нямаше да бяга.

Боррик погледна стария жрец.

— Дали изобщо ще разберем някога?

Тъли изглеждаше угрижен, челото му се беше набръчкало.

— В десния му хълбок се е забило дълго парче дърво, под бронята, получил е и тежък удар в главата. Този шлем го е спасил. Има висока температура и е изгубил много кръв. Може и да не оживее. Сигурно ще се наложи да се задоволя с умствен контакт, ако възвърне достатъчно съзнание, за да го постигна.

Пъг знаеше за умствения контакт — Тъли му го беше обяснявал. Беше метод, достъпен за малцина жреци и много опасен както за причинителя, така и за субекта. Старият жрец трябваше да изпитва голяма нужда да получи сведения от ранения мъж, за да рискува с такова нещо.

Боррик насочи вниманието си към Кълган.

— Какво ще кажеш за свитъка, намерен от момчетата?

Кълган махна разсеяно с ръка.

— Направих му предварителен оглед, набързо. Без съмнение притежава магически свойства. Тъкмо затова Пъг е изпитал някакъв подтик да претърси кабината и онзи скрин. Всеки толкова чувствителен като него към магическото би го усетил. — Той погледна херцога в очите. — На мен обаче никак не ми се иска да счупя печата преди да го проуча по-задълбочено, да разбере по-добре предназначението му. Счупването на омагьосани печати може да е твърде опасно, ако не се извърши както трябва. Ако печатът е свързан с магия, ръкописът може да се самоунищожи или още по-лошо — да унищожи онези, които се опитат да го счупят. Няма да е първият такъв капан, който съм виждал при свитък с велика мощ.

Пръстите на херцога нервно забарабаниха по масата.

— Добре. Ще закрием това заседание. Веднага щом се разбере нещо ново, било от свитъка или от ранения, ще се съберем пак. — Той се обърна към Тъли. — Виж как е този човек и ако се свести, използвай уменията си да измъкнеш каквото можеш. — Стана и останалите също се надигнаха. — Луам, изпрати вест до кралицата на елфите и джуджетата в Камен връх и Сиви кули за това, което се случи. Помоли ги за съвет.

Пъг отвори вратата. Херцогът излезе и другите го последваха. Пъг и Томас напуснаха последни и докато вървяха по коридора, Томас се наведе към Пъг.

— И ние я забъркахме една...

Пъг поклати глава.

— Просто първи намерихме чужденеца. Ако не бяхме ние, щеше да е някой друг.

Томас изпита облекчение, че е извън залата и не е под изпитателния поглед на херцога.

— Ако тази работа тръгне на зле, надявам се да си го спомнят.

Кълган се заизкачва по стъпалата на кулата към стаята си, а Тъли свърна към покоите си, където за ранения странник се грижеха послушниците му. Херцогът и синовете му завиха през една врата към собствените си покои. Момчетата останаха сами в коридора. Отидоха в

кухнята. Мегар както винаги беше там и надзираваше кухненските слуги. Когато видя сина си и храненика си, се засмя и рече:

— Е, сега пък в какво сте се забъркали?

Мегар беше чевръст мъж с пясъчноруса коса и ведро лице. Приличаше на Томас така, както една груба скица може да прилича на завършена рисунка. Изглеждаше добре за средната си възраст, но му липсваше изтънчената хубост, която отличаваше Томас.

Ухилен, Мегар поясни:

— Всички разправят за чужденеца в покоите на Тъли, пратеници сноват насам-натам, от едно място на друго. Не бях виждал такава шетня, откакто преди седем години ни гостува принцът на Крондор!

Томас грабна една ябълка от един поднос, подскочи, седна на близката маса и между хапките разказа на баща си какво се беше случило.

Пъг се облегна на тезгяха и го заслуша. Томас разказа случката почти без никакви украшения. Когато свърши, Мегар поклати глава.

— Хм. Чуждоземци, а? Дано само не излязат някои мародерстващи пирати. Десет години, откак Братството на Тъмния път... — той се изплю изразително — ... проклети да са душиците им мръсни, дето забъркаха оная каша с таласъмните. Не бих казал, че ще ми е драго пак да ни сполети такава бъркотия, да пращаме всичките си запаси по граничните села. Да трябва да готвя според това кое ще се развали първо и кое ще се запази най-дълго. Цял месец не можах да сготвя едно прилично ядене.

Пъг се усмихна. Мегар притежаваше дарбата да се залови дори с най-трудните ситуации и да ги сведе до основното: колко неудобства ще причинят те на кухненския персонал. Томас скочи от масата и каза:

— Трябва да се върна в казармата и да изчакам майстор Фанън.
— И изхвърча от кухнята.

— Толкова ли е сериозно, Пъг? — попита Мегар.

Пъг поклати глава.

— Не мога да ти кажа. Не знам. Знам, че Тъли и Кълган са разтревожени, а херцогът дотолкова се е угрижил, че иска да говори с елфите и джуджетата. Може и да е.

Мегар погледна към вратата, през която беше излязъл Томас.

— Лошо ще е, ако се почнат война и убийства.

Пъг долови зле прикритата загриженост на лицето на Мегар, но не можеше да измисли какво да каже на един баща, чийто син току-що е станал войник.

— Аз май също трябва да си ходя, Мегар.

Махна за довиждане на останалите в кухнята и излезе на двора. Нямаше особено настроение за учене — беше разтревожен от сериозния тон на съвещанието при херцога. Никой не беше го заявил открито, но беше очевидно, че обмислят възможността чуждоземният кораб да се окаже авангард на нашественическа флота.

Пъг се поразходи, изкачи се по трите стъпала към малката цветна градина на принцесата и седна на една от каменните скамейки. Живият плет и розовите храсти скриваха по-голямата част от двора от погледа му. Все пак можеше да види високите пасажи със стражите, патрулиращи по бойниците. Зачуди се дали е само от въображението му, или бойците днес наистина изглеждат особено бдителни?

Нечие деликатно окашляне го накара да се извърне. В другия край на градината стоеше принцеса Карлайн със скуайър Роланд и две от нейните по-млади дами придружителки. Момичетата прикриха усмивките си, тъй като Пъг все още бе знаменитост в цитаделата. Карлайн ги пропъди с думите:

— Бих искала да поговоря със скуайър Пъг насаме.

Роланд се поколеба, след което се поклони вдървено. Пъг се подразни от мрачния поглед, който младежът му хвърли, докато напускаше с младите дами.

Двете се озърнаха през рамо към Пъг и Карлайн и се ухилиха, което, изглежда, само усили раздразнението на Роланд.

Когато Карлайн го доближи, Пъг стана и се поклони непохватно. Тя го сряза:

— О, я сядай. Писнало ми е от тези глупости, а и Роланд ми ги поднася предостатъчно.

Пъг седна. Момичето се разположи до него и след кратко мълчание каза:

— Не съм те виждала от повече от седмица. Зает ли беше?

Пъг се почувства неловко. Все още се объркваше от променливите настроения на момичето. Беше се държала топло с него след оня ден преди три седмици, когато я беше спасил от тролите, предизвиквайки буря от клюки сред слугинството в замъка. Към

останалите обаче си оставаше рязка и сприхава, особено към скуайър Роланд.

— Да, с учението си.

— Пфу! Твърде много време прекарваш в онази ужасна кула.

Пъг ни най-малко не смяташе стаята си в кулата за ужасна — освен че беше поразхвърляна. Беше си негова и там се чувстваше уютно.

— Можем някой път да пояздим, ваше височество, ако ви харесва.

Момичето се усмихна.

— Би ми харесало. Но се боя, че лейди Марна няма да го позволи.

Пъг се изненада. Смяташе, че след като е защитил принцесата, дори заместителката на майка ѝ ще признае, че е подходящ придружител за особата ѝ.

— Защо не?

Карлайн въздъхна.

— Казва, че докато беше от простото съсловие, си знаел мястото си. Сега, след като си придворен, подозира, че имаш аспирации. — По устните ѝ премина лека усмивка.

— Аспирации? — повтори Пъг неразбиращо.

— Тя си мисли, че имаш амбиции да се издигнеш до по-високо положение. Смята, че се стремиш по някакъв начин да ми повлияеш — свенливо отвърна Карлайн.

Пъг се втренчи в нея. После изведнъж му просветна и той каза:

— О! — След което: — О! Ваше височество. — Стана. — Никога не бих направил такова нещо. Искам да кажа, никога не бих помислил да... Искам да кажа...

Карлайн се изправи рязко и го изгледа с нескрито раздражение.

— Момчета! Всичките сте тъпаци. — Надигна полите на дългата си рокля и си тръгна.

Пъг се отпусна на пейката, по-объркан отпреди. Почти все едно че... Остави мисълта си да заглъхне. Колкото повече му се струваше възможно тя да не е безразлична към него, толкова повече тази възможност го безпокоеше. Карлайн бе нещо много повече от приказната принцеса, която си беше представял доскоро. С едно тупване на краче можеше да предизвика истинска буря в замъка.

Момиче със сложен ум беше принцесата, а като добавиш и противоречивия ѝ нрав...

По-нататъшните му размишления бяха прекъснати от профучалия край него Томас. Щом зърна приятеля си, той прескочи трите стъпала и се спря пред него, останал без дъх.

— Херцогът ни вика. Мъжът от кораба е умрял.

Събраха се отново в заседателната зала на херцога. Липсваше само Кълган, който не се беше отзовал на почукалия на вратата му вестоносец. Предположиха, че е затънал дълбоко в проблема с магическия свитък.

Отец Тъли изглеждаше блед и изтощен. Пъг се стъписа. Изминало беше само малко повече от час, а старият жрец изглеждаше така, сякаш беше прекарал няколко безсънни нощи. Очите му бяха зачервени и потънали в тъмни кръгове. Лицето му беше пепеляво и смръщеното му чело лъщеше от пот.

Боррик наля на жреца бокал вино от една кана на лавицата зад масата и му го подаде. Тъли се поколеба, тъй като беше въздържан човек, след което отпи дълбоко. Останалите заеха предишните си места около масата.

Боррик погледна Тъли.

— Е?

— Войникът възвърна съзнанието си само за няколко минути. Последното съвземане преди края. През това време имах възможност да вляза в умствен контакт с него. Останах с него през тези последни трескави сънища, мъчейки се да науча колкото може повече. Едва успях да прекъсна контакта навреме.

Пъг пребледня. През умствения контакт умът на жреца и този на обекта се превръщаха в едно цяло. Ако Тъли не беше прекъснал контакта в мига на смъртта на войника, можеше да умре или да полудее, защото двамата напълно споделяха чувствата, страховете и усещанията си, както и мислите. Едва сега осъзна причината за окаяното състояние на отца: старият жрец беше изразходвал огромна енергия, за да поддържа връзката със съпротивляващото се съзнание на чужденеца, и отчасти беше преживял болката и ужаса на умирация.

Тъли отпи нова глътка от виното и продължи:

— Ако предсмъртните сънища на този човек не са били плод на трескаво въображение, боя се, че неговата поява ни предвещава

ужасни събития. — Отпи отново и отмести златния бокал настрани. — Името му беше Ксомич. Оказа се обикновен воин на някакъв народ, Хоншони в нещо, наречено „империята Цурануани“.

— Никога не съм чувал за такъв народ, нито за тази империя — каза Боррик.

Тъли кимна и отговори:

— Щях да се изненадам, ако бяхте чували. Корабът на този човек не е дошъл от нито едно море на Мидкемия. — Пъг и Томас се спогледаха и Пъг усети, че го побиват мразовити тръпки. Лицето на Томас пребледня.

Тъли продължи.

— Можем само да разсъждаваме как са го постигнали, но съм сигурен, че този кораб е дошъл от друг свят, изолиран от нашия във времето и пространството. — И преди да последват въпроси, добави: — Позволете да обясня.

— Този човек гореше от треска и умът му блуждаеше. — Лицето на Тъли потръпна от спомена за споделената болка. — Оказа се, че е член на почетната гвардия на някой си, когото той наричаше в мислите си единствено „Великия“. Образите бяха противоречиви и не мога да бъда сигурен, но по всичко изглежда, че са смятали това свое пътешествие за странно, както заради присъствието на този „Велик“, така и заради самия характер на мисията. Единствената конкретна мисъл, която успях да уловя, беше, че този „Велик“ не е трябвало да пътува на кораб. Освен това получих само някои малки, но много бързи и несвързани впечатления. Имаше някакъв град, който той наричаше Янкора, после някаква ужасна буря, последвана от внезапно ослепително сияние, което може да се обясни с мълния, поразила кораба, но не мисля, че е било това. Последва мисъл как капитанът и другарите му са изхвърлени зад борда. И после — разбиването в скалите. — Той замълча за миг. — Не съм сигурен дали тези картини са били в същата последователност, но допускам, че екипажът е загинал преди онази ослепителна светлина.

— Защо? — запита Боррик.

— Ще поясня по-нататък — отвърна Тъли. — Първо бих искал да обясня защо смятам, че този човек е от друг свят.

— Този Ксомич е отраснал в страна, управлявана от могъщи армии — продължи Тъли. — Те са войнствена раса, чиито кораби

контролират моретата. Но кои морета? Никога, доколкото ми е известно, не се е споменавало за контакти с такъв народ. А имаше и други видения, които са още по-убедителни. Велики градове, много по-големи от тези в сърцето на Кеш, най-големите, които са ни известни. Армии, маршируващи на парад по времето на някакъв върховен празник, преминаващи за преглед под огромна естрада; градски гарнизони, по-големи от кралската армия на Запада.

Алгон каза:

— Все пак нищо не доказва, че те са от... — Той замълча, сякаш самото допускане му беше непосилно. — От отвъд Безкрайното море. — Тази възможност, изглежда, го безпокоеше повече от представата за някакво място не от този свят.

Тъли, изглежда, се подразни от прекъсването.

— Има и още, много повече. Проследих го по време на съновиденията му, повечето от които свързани с родната му земя. Той си спомняше същества, неприличащи на нищо от това, което съм виждал или чувал — шесткраки твари, теглещи фургони като волове, и други същества, някои от които наподобяваха насекоми или влечуги, но говореха като хора. Страната му е гореща и споменът му за слънцето беше като за много по-голямо от нашето и с по-зеленикав оттенък. Този човек не е от нашия свят. — Последното отецът изрече с унила увереност, премахвайки всякакви съмнения, ако такива все още съществуваха. Тъли никога не се изразяваше толкова категорично, освен ако не бе напълно убеден.

В залата настъпи гробно мълчание; всеки потъна в размисъл над казаното. Сякаш никой не искаше да проговори, за да не би с думите си да подпечата завинаги сведенията на отца и да ги превърне във факт, докато с мълчанието като че ли всичко чуто можеше да отmine като лош сън. Боррик стана, отиде до прозореца, който гледаше към един заден калкан на замъка, и остана там, втренчил поглед навън, сякаш търсеше нещо по гладката стена, нещо, което ще му предложи отговор на въпросите, които се въртяха в главата му. После бързо се обърна и каза:

— Как са стигнали тук, Тъли?

Жрецът сви рамене.

— Навярно Кълган ще може да ни предложи някаква теория, обясняваща средствата. Това, което аз бих могъл да подредя като най-

вероятна последователност на събитията, е следното: корабът е попаднал на буря; капитанът на кораба и по-голямата част от екипажа са загинали. Като последен изход този „Велик“, който и да е той, е изрекъл някакво заклинание, за да измъкне кораба от бурята, да промени времето или друго някакво могъщо деяние. В резултат на което корабът е бил изхвърлен от своя свят в този и се е появил край брега при Моряшка скръб. Тъй като корабът се е движил с голяма скорост в своя свят, може би се е появил тук със същата скорост и след като ветровете от запад са били силни, а почти или съвсем е нямало екипаж, корабът се е натресъл право в скалите. Или просто се е появил на скалите, разбит в мига, в който се е появил тук.

Фанън поклати глава.

— От друг свят. Как е възможно?

Старият жрец вдигна ръце, без да крие, че е не по-малко озадачен.

— Можем само да теоретизираме. Ишапийците пазят древни ръкописи в храмовете си. За някои от тях се знае, че са преписи от по-стари трудове, които на свой ред представляват преписи от още по-стари ръкописи. Те твърдят, че оригиналите датират в непрекъснатата линия чак до времената на Войните на хаоса. Из тях се споменават „други равнини“ и „други измерения“, както и други, неясни за нас понятия. Едно нещо е сигурно обаче. Те споменават за неизвестни страни и народи и допускат, че човечеството някога е пътешествало до други светове, или пък че е дошло в Мидкемия от други светове. Тези представи са оформяли сърцевината на религиозни дебати, продължавали с векове, и никой не е могъл да каже със сигурност доколко в тях се съдържа някаква истина. — Той замълча и добави: — До днес. Ако не бях видял това, което се криеше в ума на Ксомич, самият аз нямаше да приема подобна теория като обяснение за днешните събития. Но сега...

Боррик се върна до стола си, застана зад него и стисна с две ръце страните на високата му облегалка.

— Изглежда невъзможно.

— Това, че корабът и мъжът бяха тук, е факт, татко — каза Луам. Арута допълни забележката на брат си:

— И ние трябва да решим каква е вероятността това събитие да се повтори.

Боррик се обърна към Тъли.

— Прав беше, като каза, че всичко това може би възвестява сериозна опасност. Ако някоя велика империя насочи вниманието си към Крудий и Кралството...

Тъли поклати глава.

— Боррик, толкова ли отдавна си се откъснал от опеката ми, че не можеш да схванеш същината? — Херцогът понечи да възрази и той вдигна костеливата си ръка. — Простете, милорд. Стар съм, уморен, и се държа непочтително. Но истината все пак си е истина. Могъща държава са, или по-скоро империя от държави, и ако разполагат със средства да се доберат до нас, положението може да се окаже сериозно, но най-същественото е възможността този „Велик“ да е магьосник или жрец, владеещ висши изкуства. Защото ако той не е единствен, ако има и други като него в тази империя и ако те наистина се опитат да стигнат до нашия свят с магия, наистина ни чакат тежки времена.

Тъй като всички около масата, изглежда, не разбраха намека му, Тъли продължи с тон на търпелив учител, поучаващ група обещаващи, но малко несхватливи понякога ученици.

— Появата на кораба може да е плод на случайност и ако е така, то той е само повод за любопитство. Но ако е създаден специално, за да се озове тук, то ние сме изправени пред гибелна опасност, тъй като прехвърлянето на кораб в друг свят е дело на невъобразимо за мен чародейство. Ако тези хора, „цурани“, както се наричат сами, знаят, че ние сме тук, и ако разполагат със средствата да стигнат до нас, то тогава ще трябва да се боим не само от армии, съперничещи на Велики Кеш във времената на най-голямото му могъщество, когато пределите му са достигнали дори до това отдалечено кътче от света, а ще трябва също така да се опасяваме и от магьосничество, далеч по-могъщо от всичко, което ни е познато.

Боррик кимна, защото заключението беше повече от очевидно.

— Нужен ни е съветът на Кълган по тези неща, и то веднага.

— Още нещо, Арута — каза Тъли. Принцът вдигна глава, тъй като беше потънал в размисъл. — Зная защо Ксомич се е опитал да избяга от теб и хората ти. Помислил е, че сте същества, каквито той познава от своя свят, кентавроиди, наричани „туни“, от които цураните много се боят.

— Защо е трябвало да си го помисли? — попита озадачен Луам.

— Той никога не е виждал кон, нито същество, което смътно да наподобява на кон. Предполагам, че тези хора не познават конете.

Херцогът седна, забарабани с пръсти по масата и каза:

— Ако това, което твърди отец Тъли, е вярно, трябва да вземем някакви решения, и то бързо. Ако появата на тези хора до бреговете ни е само плод на случайност, тогава няма повод за опасения. Но ако зад пристигането им се крие някакъв замисъл, изправени сме пред сериозна заплаха. Тук ние сме най-малобройните от всички гарнизони на Кралството и ще ни бъде доста трудно, ако пристигнат с военна сила.

Останалите замърмориха утвърдително, а херцогът продължи:

— Бихме могли да се опитаме да се убедим, че всичко, казано тук, все пак е плод на голи разсъждения, въпреки че аз съм склонен да се съглася с Тъли по повечето точки. Нужни са ни и съображенията на Кълган по въпроса за този народ. — Той се обърна към Пъг. — Момко, виж дали майсторът ти е свободен да дойде при нас.

Пъг кимна и излезе, след което се затича през цитаделата. Добра се до стълбите на кулата и заизкачва по две стъпала наведнъж. Вдигна ръка да почука и изпита странно усещане, все едно че се бе озовал до току-що ударила мълния. Космите по ръцете и главата му настръхнаха. Обля го внезапно чувство за нещо злокобно и той заблъска по вратата.

— Кълган! Кълган! Добре ли си? — завика момъкът, но отговор не последва. Опита да отвори, но резето бе пуснато. Натисна вратата с рамо и се опита да я отвори със сила, но тя удържа. Странното усещане беше отминало, но го обзе страх от мълчанието на Кълган.

Огледа се за нещо, с което да изкърти вратата, но не намери нищо подходящо и се затича обратно надолу.

Забърза се по дългия коридор и извика на двамата най-близки стражи:

— Вие двамата, тръгвайте с мен. Наставникът ми е в беда.

Мъжете последваха момчето нагоре по стълбището и ботушите им затропаха по каменните стъпала.

Когато стигнаха до вратата на мага, Пъг им нареди:

— Разбийте я!

Двамата бързо оставиха копията и щитовете и опряха рамене във вратата. Натиснаха веднъж, два пъти, три пъти, и с упорстващ стон

дъските около металната плоскост на ключалката изпрацяха. Последен натиск и вратата полетя навътре. Стражите се задържаха да не паднат през разтворената врата и отстъпиха. На лицата им бе изписано удивление и смут. Пъг се промуши между тях и погледна в стаята.

На пода лежеше Кълган, в несвяст. Синият му халат беше раздърпан и старецът беше заметнал едната си ръка пред лицето си, сякаш да се предпази. На две стъпки от него, там, където трябваше да се намира писалището, висеше потръпваща пустота. Пъг се втренчи във въздуха над пода. Огромна сфера от сиво, което не беше съвсем сиво, проблясваше с жилки с всички оттенъци на дъгата. От сивкавата сфера излизаха две човешки ръце, които опипваха тялото на магьосника. И когато след миг стигнаха до ръката на Кълган, се опитаха да я издърпат в пустотата. Пъг стоеше на място, обзет от ужас, защото който или каквото и да беше от другата страна на празното пространство, се опитваше да издърпа наставника му и да го прехвърли. Още две ръце се пресегнаха през потръпващата мъгла, уловиха ръката на мага там, където я държаха първите, и повлякоха Кълган към пустошта.

Пъг се обърна, грабна едно от копията, опрени на стената от слисаните стражи, и преди някой от двамата войници да реагира, го насочи към сивото петно и го хвърли.

Копието прелетя десетте стъпки, отделящи ги от Кълган, и изчезна в празното. Миг след това ръцете изпуснаха Кълган и се отдръпнаха. Изведнъж сивкавата празнота примигна и изчезна, придружена от пукота на изпълващия я въздух. Пъг се затича към Кълган и коленичи до учителя си.

Магьосникът дишаше, но лицето му беше восъчнобледо и плувнало в пот. Кожата му беше изстинала и лепкава от влага. Пъг изтича до постелята на Кълган, измъкна одеяло и след като зави мага, извика на стражите:

— Доведете отец Тъли!

През нощта Пъг и Томас останаха будни — не можеха да заспят. Тъли прегледа магьосника и предрече благоприятен изход. Кълган беше изпаднал в потрес, но след ден-два щеше да се оправи.

Херцог Боррик беше разпитал Пъг и стражите за онова, на което бяха станали очевидци, и из замъка се вдигна олелия. Всички стражи бяха вдигнати на крак и патрулите по границите на херцогството бяха удвоени. Херцогът все още не знаеше каква е връзката между появата на кораба и странното явление в покоите на мага, но не смяташе да подлага на риск сигурността на владението си. Навсякъде по стените на замъка горяха факли, а при фара на Дълги нос и града бяха изпратени отряди стража.

Томас, който седеше с Пъг на една от пейките в цветната градина на принцеса Карлайн, едно от малкото тихи местенца в замъка, изгледа замислено приятеля си и каза:

— Опасявам се, че тези цурани идат.

Пъг прокара длан по косата си.

— Това не го знаем.

Томас въздъхна уморено.

— Просто го чувствам.

— Ще разберем утре, когато Кълган ни разкаже какво се е случило.

Томас хвърли поглед към стената.

— Тук никога не е изглеждало така странно. Дори когато Тъмното братство и таласъмните нападнаха, когато бяхме малки, помниш ли?

Пъг кимна мълчаливо, а после отвърна:

— Тогава знаехме пред какво сме изправени. Тъмните елфи са нападали замъци много пъти. А таласъмните... е, те са просто таласъми.

Дълго останаха да седят смълчани. После тропотът на ботуши по настилката подсказа, че иде някой. Мечемайстор Фанън, в плетена ризница, се спря пред момчетата.

— Какво? Още сте будни? И двамата отдавна трябваше да сте в леглата. — Старият боец се обърна и изгледа стените на замъка.

— Е, мнозина не могат да заспят тази нощ. — Отново насочи вниманието си към момчетата. — Томас, добрият войник трябва да усвои привычката да поспива при всяка възможност, защото в службата му ще има много дни, в които няма да може. Вие, скуайър Пъг, също трябва да спите. Защо не се опитате все пак да отдъхнете?

Момчетата кимнаха, пожелаха на мечемайстора лека нощ и си тръгнаха. Побелелият командир на гвардията на херцога ги изгледа,

докато се скрият от погледа му, и остана сам, потънал в тревожните си мисли.

Пъг се събуди от шума на стъпки, минаващи покрай вратата му. Младежът припряно надяна панталони и туника и се забърза по стъпалата към стаята на Кълган. Влезе през вече оправената врата и завари херцога и отец Тъли, застанали над постелята на Кълган. И веднага чу немощния глас на учителя си, който протестираше, че го държат на легло.

— Казвам ви, нищо ми няма — настояваше Кълган. — Оставете ме само малко да се поразтъпча и ще се оправя.

Тъли, също с отпаднал глас, му каза:

— Няма да се справиш, а ще паднеш. Здраво си раздрусан, Кълган. Това, което те е извадило от съзнание, е ударило много лошо. Имаш късмет, можеше и да си много по-зле.

Кълган забеляза Пъг, застанал тихо на прага, за да не ги безпокои.

— Ха, Пъг — възкликна той и гласът му си възвърна донякъде обичайната сила. — Ела, влез. Както разбрах, на теб трябва да благодаря, че не съм предприел неочаквано пътешествие с непознати спътници.

Пъг се усмихна зарадван, че Кълган си възвръща обичайната веселост.

— Всъщност не направих нищо особено, господарю. Просто усетих, че нещо не е наред, и действах.

— Но действа бързо и добре — каза с усмивка херцогът. — Това момче отново спаси едного от двора ми. Както е тръгнало, май ще се наложи да го удостоя и с титлата „Бранител на херцогския двор“.

Пъг се засмя, доволен от похвалата на херцога. Боррик се обърна към магьосника.

— Е, след като си изпълнен с жар, както разбирам, мисля, че трябва да поговорим за вчера. Все пак достатъчно ли си добре?

Въпросът предизвика раздражения поглед на Кълган.

— Разбира се, че съм достатъчно добре. Нали точно това се опитвам да ви кажа през последните десет минути.

Кълган се опита да седне, но му се зави свят и се олюля. Тъли го хвана за рамото и го натисна да легне на купчината пухкави възглавници.

— Можеш да говориш и отгук достатъчно добре. Стой мирно в леглото.

Кълган не възрази. Скоро се почувства по-добре и каза:

— Тъй да бъде, но ми дайте поне лулата. Момче, моля те.

Пъг му подаде лулата и кесията с табак и след като магът натъпка чашката, му поднесе дълга горяща главня от мангала. Кълган разпали лулата си и след като тя се разгоря задоволително, се излегна и доволно каза:

— Така... А сега, откъде да започнем?

Херцогът набързо му преразказа разкритото от Тъли, а отецът добави няколкото пропуснати подробности. След като двамата свършиха, Кълган кимна.

— Заключението ви за произхода на тези хора изглежда правдоподобно. Подозирах тази възможност, когато видях изделията, донесени от кораба, а случилото се в тази стая вчера напълно ме убеждава. — Той замълча за миг да подреди мислите си. — Ръкописът се оказа лично писмо на един маг на тези хора, цураните, до жена му, но беше и нещо повече. Печатът беше магически надарен със свойството да принуди читателя да изрече едно заклинание, съдържащо се в края на писмото. Забележително заклинание, даващо възможност на всеки, независимо дали може да чете знаците, да прочете свитъка.

— Доста странно — каза херцогът.

— Всъщност доста притесняващо — поправи го Тъли.

— Включените понятия бяха напълно нови за мен — продължи Кълган. — Все пак бях неутрализирал това заклинание, за да мога да прочета писмото, без да се боя от магически капани, обичайни за личните писма, писани от магьосници. Езикът, разбира се, беше непознат и използвах заклинание от друг ръкопис, за да мога да го превода. Въпреки че разбрах езика с помощта на заклинанието, не разбирам напълно всичко, за което ставаше дума.

— Някакъв магьосник на име Фаната пътувал с кораб до един град в родния си свят — продължи Кълган. — След няколко дни в открито море ги връхлетяла силна буря. Корабът загубил мачтата си и

вълните отнесли повечето от екипажа извън борда. На магьосника му останало малко време за писец и свитък — изписано беше с припряна ръка — и изрекъл заклинанията си. Изглежда, че този човек е могъл да напусне кораба по всяко време и да се върне у дома си, или да се озове на друго безопасно място, но бил възпрепятстван да го направи от загриженост за кораба и неговия товар. По този въпрос не съм съвсем сигурен, но тонът на писмото предполага, че за него е било донякъде необичайно да рискува живота си заради останалите на кораба. Другият объркващ момент е споменаването за неговия дълг пред някаква особа, която той нарича „Властелина на войната“. Сигурно се хващам за сламка, но тонът ме кара да мисля, че е било въпрос за чест или обещание, а не някакво лично задължение. Така или иначе, той написва писмото и го подпечатва, след което е щял да се заеме да премести кораба магически.

Тъли поклати недоверчиво глава.

— Невероятно.

— И така, както ние разбираме магията — невъзможно — допълни възбудено Кълган.

Пъг забеляза, че професионалният интерес на мага не се споделя от херцога, който изглеждаше нескрито угрижен. Момчето си спомни думите на Тъли какво би могло да означава едно толкова могъщо вълшебство в случай, че тези хора са решили да нахлуят в Кралството. Магът продължи:

— Тези хора разполагат със сили, за които ние можем само да разсъждаваме. По много въпроси този магьосник беше съвсем изричен — впрочем, способността му да предаде синтезирано толкова идеи в едно толкова кратко писмо говори за необикновено организиран ум. Магът се беше постарал да увери жена си, че ще направи всичко, което е по силите му, за да се върне. Споменаваше се за отваряне на прорив към „новия свят“, защото — това не го разбирам напълно — вече бил установен мост, а на някакво устройство, с което той разполагал, му липсвало... едно или друго качество, необходимо, за да прехвърли кораба на собствения си свят. Ако се съди по всичко, този ход е бил крайно рискован. Поставил беше и второ заклинание на свитъка... и в края на краищата тъкмо от него пострадах накрая.

Смятах, че неутрализирайки първото заклинание, съм прекъснал въздействието и на второто, но това се оказа грешка. Второто

заклинание беше предназначено да се задейства веднага, след като някой завърши четенето на свитъка на глас — друго нечувано постижение на магическото изкуство. Заклинанието предизвика отварянето на друг от тези прориви, така че посланието да бъде пренесено до едно място, наречено „Събранието“ или „Конгрегацията“ и оттам — да се предаде на жена му. И заедно с писмото за малко да попадна в прорива и аз.

Пъг пристъпи напред и без да се замисля, изломоти:

— Но тогава тези ръце може да са били на негови приятели, опитващи се да го намерят.

Кълган изгледа чирака си и кимна.

— Възможно е. Във всеки случай, от тази случка можем да извлечем доста. Тези цурани са способни да контролират магия, до каквато ние сме в състояние да се домогнем единствено в най-теоретичните си разсъждения. Знаем малко за възникването на прориви, или иначе казано разломи, но нищо за тяхното естество.

Херцогът изглеждаше озадачен.

— Обясни ми, моля те.

Кълган дръпна силно от лулата си и заговори.

— Магията, в своята същност, е нещо нестабилно. Понякога едно заклинание може да се закриви — защо става така, не знаем — до такава степен, че то... разкъсва самата световна тъкан. За кратък момент се появява цепнатина, или прорив, или разлом, и се оформя проход, водещ към... някъде другаде. Почти нищо не се знае за такива явления, освен че са свързани с освобождаването на огромно количество енергия.

Тъли се намеси:

— Има теории, но нито една от тях не може да обясни защо така често някое заклинание или магическо устройство изведнъж се взривява по този начин и защо е създадена тази нестабилност в реалността. Известни са няколко подобни събития, но разполагаме с наблюдения само от втора ръка. Онези, които са се оказвали свидетели на възникване на такива прориви, са загинали или изчезнали.

Кълган отново подхвана разказа си.

— Смята се за самодоказано, че са били унищожени заедно с всичко останало на няколко стъпки от прорива. — Старият маг

изведнъж се умисли. — Според правилата трябваше да бъда убит, когато този прорив се появи в стаята ми.

Херцогът го прекъсна.

— Според обяснението ти тези „прориви“, както ги наричаш, са опасни.

Кълган кимна.

— И непредсказуеми също така. Едни от най-неприятните сили, откривани някога. Ако тези хора знаят как да ги предизвикват и също така да ги контролират, за да действат като портал между световите и те да могат да преминават през тях безопасно, тогава те владеят най-опасните възможни умения.

— Подозирали сме нещо за природата на проривите и преди — каза Тъли, — но това е първият случай, когато разполагаме с нещо, което поне смътно да прилича на твърдо, доказателство.

— Ба! — изсумтя Кълган. — Странни хора и вещи са се появявали неведнъж през годините, Тъли. Това със сигурност би обяснило откъде са идвали.

Тъли, изглежда, не желаше да се съгласи с гледната му точка.

— Само теории, Кълган. Няма доказателства. Всички хора са загинали, а колкото до предметите... никой не разбира предназначението на двата или трите, които са оцелели, без да изгорят или да се изкривят до неузнаваемост.

Кълган се усмихна.

— Така ли? А какво ще ни кажеш за онзи непознат, дето се появи преди двадесет години в Саладор? Говореше на напълно непознат език и беше облечен съвсем странно.

Тъли изгледа Кълган накриво и допълни, като се обърна към херцога:

— И също така се оказа безнадеждно луд, който не можеше да изрече и една понятна дума. Храмовете отделиха достатъчно време да се занимаят с него.

Боррик преbledня.

— Богове! Държава на воини, с армии неколкократно по-големи от нашите, разполагащи с достъп до нашия свят, когато им хрумне. Да се надяваме само, че няма да насочат погледа си към Кралството.

Кълган кимна и издиха облак дим.

— Засега не сме чували за други появявания на тези хора и бихме могли да не се боим от тях, но имам чувството, че... — Той остави мисълта си недовършена за момент, извърна се малко на една страна, за да се намести по-удобно, и продължи: — Може да е дреболия, но споменаването за мост в писмото ме безпокои. Намирисва, че между световите вече съществува постоянен път. Надявам се да греша.

Звукът на тежки стъпки по стъпалата ги накара да се обърнат. Вътре влезе забързано един страж, застана мирно пред херцога и му връчи къс хартия.

Херцогът го освободи и разгъна листа. Прочете го бързо, след което го подаде на Тъли.

— Пратих бързи ездачи до елфите и джуджетата, с гълъби, да върнат отговорите. Кралицата на елфите изпраща вест, че вече е тръгнала за Крудий и ще бъде тук след два дни.

Тъли поклати глава.

— Откакто съм жив, никога не съм чувал лейди Агларана да е напускала Елвандар. От това чак костите ми се смразяват.

— Нещата, изглежда, взимат лош обрат, след като е решила да дойде тук — рече Кълган. — Надявам се да греша, но ми се струва, че не сме единствените, които са научили за тези цурани.

В стаята настъпи тишина и Пъг усети чувство на безнадеждност. Отърси се от него, но ехото му продължи да го терзае.

ГЛАВА 6

СЪВЕТЪТ НА ЕЛФИТЕ

Пъг се наведе от прозореца.

Въпреки проливния дъжд, завалял рано заранта, из двора на замъка цареше суетня. Освен неизбежното шетане, предшестващо идването на важни гости, се добавяше и новостта, че тези гости ще са елфи. Дори редките посещения на някоя пратеник елф от кралица Агларана предизвикваха огромно любопитство, защото елфите рядко рискуваха да пътуват на юг от река Крудий. Елфите живееха настрани от човешкото общество и хората смятаха обичаите им за странни и пълни с вълшебства. Бяха живели в тези земи дълго преди идването на хората в Запада и съществувахе мълчаливо споразумение, че въпреки всякакви претенции на Кралството, елфите ще си останат свободен народ.

Окашляне накара Пъг да се обърне. Кълган, задълбочен над един дебел том, му даваше знак с очи да се върне към заниманията си.

— Ще имаш предостатъчно време да се дивиш на елфи, момче, и то само след няколко часа. После ще ти остане малко време за учене. Трябва да свикнеш да използваш най-полезно времето си.

Фантус допълзя и положи главата си в скута на момчето. Пъг го почеса разсеяно по костния ръб над окото, взе книгата си и се зачете. Кълган му беше поставил задача да формулира общите свойства на заклинания, описани от различни магьосници, надявайки се, че така ще задълбочи разбирането му за естеството на чародейството.

Кълган беше на мнение, че заклинанието на Пъг срещу тролите е било плод на силен моментен стрес. Надяваше се, че проучването на изследванията на други магьосници ще помогне на момчето да преодолее спънките, които му пречеха в обучението.

Пъг хвърли поглед към наставника си. Кълган бълваше внушителни облаци дим от дългата си лула и не показваше никакви признаци на умора от предния ден. Дори сърдито беше настоял момчето да използва тези часове за учене, вместо да седи бездейно и да чака пристигането на кралицата на елфите и нейната свита.

— Кълган?

— Да, Пъг?

— Много по-добре ще работим с теб, ако можехме по някакъв начин да поддържаме огъня за топло, но да изкараме пушека навън. — С пушека от мангала и лулата на мага, стаята беше потънала в гъста синкаво-синя мъгла.

Магьосникът се изсмя гръмко.

— Прав си. — Кълган притвори за миг очи, ръцете му се развъртяха свирепи и той тихо и напевно изреди няколко заклинания. Скоро държеше в ръцете си голяма сфера от бяло-син пушек. Занесе я до прозореца и я изхвърли навън, а въздухът в стаята стана чист и свеж.

Пъг поклати глава и се засмя.

— Благодаря ти, Кълган. Но в главата ми се върти по-просто решение. Какво ще кажеш да направим комин?

— Невъзможно е, Пъг — отвърна Кълган, седна и посочи стената. — Ако бяха направили комин, когато са строили кулата, чудесно. Но да се опитваме да извадим камъните оттук през моята стая и чак до покрива, ще е трудно, да не кажем скъпо.

— Нямах предвид комин през стената, Кълган. Нали знаеш как топилнята в ковачницата има каменен свод, отвеждащ топлината и пушека през тавана? — Магьосникът кимна. — Е, ако някой ковач може да ни направи метален свод и метален комин, който да отвежда пушека до покрива, няма ли да е същото?

Кълган се замисли за миг.

— Не виждам защо да не стане. Но къде ще сложиш този комин?

— Ето там. — Пъг посочи два камъка вляво над прозореца. Бяха лошо закрепени още при строежа на кулата и сега между тях зееше пукнатина, през която вятърът нахлуваше с вой в стаята. — Този камък може да се извади — каза той и посочи левия. — Проверих го. Хлабав е. Коминът може да тръгне над мангала, да завие тук — младежът посочи едно място във въздуха над мангала и на равнището на камъка — и да излезе оттук. Като замажем около него, ще пази и от вятъра.

Кълган изглеждаше впечатлен.

— Идеята е новаторска, Пъг. Може и да стане. Ще поговоря с ковача утре сутринта и ще видя какво мисли той по въпроса. Чудно как никой не се е сетил досега.

Доволен от себе си, че му е хрумнало за комина, Пъг отново се залови със заниманията си. Препрочете пасажа, задържал погледа му преди малко, озадачен от някаква двусмислица. Накрая пак погледна магьосника и рече:

— Кълган.

— Да, Пъг?

— Ето пак. Магьосник Лутън тук използва същия трик като Марсърс, за да разстрои въздействието на заклинанието върху изричащия го, насочвайки го към външна цел. — Той остави големия том разтворен, за да не изгърве мястото, и вдигна друг. — Но Доркърс ето тук пише, че използването на този трик вреди на заклинанието, като увеличава вероятността то да не подейства. Как е възможно да има толкова много противоречия по природата на този единствен конструктор?

Кълган присви очи за миг и изгледа ученика си, после се отпусна назад и отправи във въздуха син облак дим.

— Това само доказва предишните ми думи, момко. Въпреки цялата суетност, които ние маговете може би проявяваме заради своя занаят, в него всъщност има твърде малко научна подреденост. Чародейството е сбор от народни мъдрости и умения, предавани от майстор на чирак от самото начало на времето. Опит и грешка, опит и грешка — това е бил пътят. Никога не е правено усилие магизмът да се подреди в някаква система, със закони, правила и аксиоми, които да са разбираеми и приемливи за всички. — Той загледа Пъг замислено. — Всеки един от нас е като дърводелец, който прави маса, но всеки от нас си избира различно дърво, различни триони, някои използват клечки и дибли, други използват пирони, трети длабове и зъбци, някои туткал, други не... накрая имаме маса, но средствата за нейната направа не са едни и същи във всички случаи. Това, за което говориш, най-вероятно е повече подсказ за ограниченията на всеки един от тези почтени мъдреци, които ти изучаваш, отколкото някакво предписание как да се правят магии. За Лутън и Марсърс трикът е подпомагал градежа на заклинанието; за Доркърс — той е пречил.

— Разбирам примера ти, Кълган, но така и няма да разбера как всички тези магьосници са могли да правят едно и също, но по толкова различни начини. Разбирам, че всеки един от тях е искал да постигне

своята цел и е намирал различни средства, но в начина, по който са го правили, нещо липсва.

Кълган го изгледа заинтригувано.

— И кое е това липсващо нещо, Пъг?

Момчето се замисли.

— Ами... не знам. Като че ли очаквам да намеря нещо, което да ми каже: „Ето така трябва да се направи, това е единственият начин“, или нещо подобно. Глупаво ли е?

Кълган кимна.

— Мисля, че вече те познавам достатъчно добре и те разбирам. Ти притежаваш много добре подреден ум, Пъг. Разбираш логиката далеч по-добре от мнозина, дори от хора, много по-възрастни от теб. Виждаш нещата по-скоро като система, отколкото като безразборно множество от събития. Навярно в това се крие част от проблема ти.

Лицето на Пъг издаде любопитството му и Кълган продължи.

— Много от това, на което се опитвам да те науча, се основава на система от логика, причина и следствие, но много — не. Все едно да учиш някого да свири на лютня. Можеш да му покажеш как се дърпат струните, но това знание само по себе си няма да го направи прочут трубадур. Твоят проблем е в изкуството, не в науката.

— Мисля, че разбирам, Кълган. — Гласът на Пъг прозвуча обезсърчено.

Кълган се изправи.

— Не го взимай много присърце. Още си млад и храня надежди за теб. — Каза го лековато и Пъг усети хумора.

— Значи не съм пълен некадърник? — каза той с усмивка.

— О, не си. — Кълган изгледа замислено ученика си. — Всъщност имам чувството, че някой ден можеш да използваш логичния си ум, за да усъвършенстваш магиката.

Пъг се сепна. Не беше мислил за себе си като за човек, способен на велики дела.

Под прозореца отекнаха викове и Пъг побърза да надникне в двора. Отряд стражи притичваше през разтворените порти. Пъг се обърна към Кълган.

— Елфите сигурно са дошли! Стражата излиза.

— Добре — каза Кълган. — Привършихме със заниманията си за днес. Все едно, нищо няма да може да те задържи, докато не видиш

елфите. Тичай.

Пъг изскочи през вратата и хукна надолу по стълбите. Взимаше стъпалата по две наведнъж, скочи на долната площадка на кулата през последните четири и продължи да тича. Профуча през кухнята и изхвърча навън. Когато заобиколи цитаделата към предния площад, се натъкна на Томас, изправен на една пълна със сено кола. Пъг се изкатери при него, за да види по-добре пристигането над главите на събралия се любопитен народ от замъка.

— Мислех, че няма да дойдеш — каза му Томас. — Реших, че ще изкараш цял ден затворен с книгите.

— Това не бих го пропуснал — отвърна Пъг. — Елфи!

Томас го сръга закачливо с лакът.

— Не ти ли стигнаха вълненията за тази седмица?

Пъг го изгледа мрачно.

— Щом си толкова безразличен, защо си щръкнал под дъжда на тая кола?

Томас не отговори. Вместо това посочи:

— Виж!

RE

Пъг се обърна и видя как стражите се изпънаха мирно и през портите влязоха ездачи със зелени наметала. Те поеха към главната порта на цитаделата, където ги очакваше херцогът. Пъг и Томас се загледаха с възхита, защото ездачите яздеха най-красивите бели коне, каквито момчетата бяха виждали — при това без никакви седла или сбруи. Конете изглеждаха незасегнати от влагата и козините им леко блестяха — дали заради някакво вълшебство, или беше заради сивкавата следобедна светлина, Пъг не можа да определи. Водачът им яздеше особено величествено животно: много високо, с дълга, вееща се грива и опашка, извита като перо. Ездачите накараха конете да се вдигнат на задните си крака за поздрав и сред тълпата се разнесоха ахкания.

— Вихрогоните на елфите — промълви Томас.

Конете на приказните същества бяха легендарни. Мартин Дълголькия беше разказвал на момчетата, че живеели в скрити горски поляни край Елвандар. Говореше се, че притежавали интелигентност и им било присъщо вълшебството, и че никое човешко същество не можело да ги яхне. Казваха също, че само същество с кралска елфска кръв може да ги накара да изтърпят ездачи на гърбовете си.

Затичаха се коняри да поемат животните, но нечий мелодичен глас звънко извика:

— Не е нужно!

Гласът бе на първия ездач, яздец най-високия вихрогон, и беше на жена. Тя скочи пъргаво, без ничия помощ, леко стъпи на земята и отметна качулката на наметалото си, разкривайки гъста като грива рижа коса. Дори сред сумрака на следобедния дъжд косата ѝ като че ли беше прошарена със златисти нишки. Беше висока почти колкото Боррик. Заизкачва се по стъпалата, а херцогът заслиза да я посрещне.

Боррик протегна ръце и пое нейните за поздрав.

— Добре сте ни дошла, милейди. Оказвате на мен и на дома ми велика почит.

Кралицата на елфите отвърна:

— Вие сте изключително любезен, лорд Боррик. — Гласът ѝ беше звучен и удивително чист и прокълтя над множеството така, че всички го чуха. Пъг усети как ръката на Томас го стисна за рамото. Обърна се и забеляза възхитата, изписана на лицето му.

— Красива е — въздъхна по-високото момче.

Пъг отново насочи вниманието си към посрещането. Принуден бе да се съгласи, че кралицата на елфите наистина е красива, макар и не съвсем според човешкото понятие за красота. Очите ѝ бяха големи и светлосини, почти блестящи в сумрака. Лицето ѝ — с фино изваяни черти, с високи скули и волева, но не мъжествена челюст.

Усмивката ѝ беше широка и зъбите ѝ блестяха между почти алените ѝ устни. Носеше малка златна диадема, задържаща косата ѝ и разкриваща правите, леко изострени и без мека част уши, характерни за расата ѝ.

Останалите от свитата също слязоха от конете си. Всички бяха облечени в богати одежди. Туниките и тънките им клинове бяха в ярки, контрастни цветове. Един беше в тъмночервена туника, друг — в бледожълта, с яркозелен елек. Въпреки яркостта на цветовете, дрехите им бяха изящни и фино скроени, но без никакви пищни украси. Бяха единадесет заедно с кралицата и всички си приличаха на външност, все високи, младолики и гъвкави.

Кралицата се извърна към свитата си и изрече нещо на мелодичния си език. Конете на елфите се изправиха на задните си крака за почест, след което препуснаха през портата покрай изненаданото множество. Херцогът покани гостите да влязат и скоро тълпата се пръсна. Томас и Пъг останаха да седят тихо под дъжда.

— И сто години да живея, не знам дали някога отново ще видя жена като нея — тихо каза Томас.

Пъг се изненада, защото приятелят му рядко изразяваше подобни чувства. За миг изпита желание да го нахока заради хлапашката му влюбчивост, но нещо в изражението на Томас му подсказа, че няма да е уместно.

— Хайде — подкани го той. — Ще подгизнем.

Смъкнаха се от колата и Пъг каза:

— По-добре се преоблечи и помоли да ти заемат някой сух табард.

— Защо? — попита Томас, а Пъг му отвърна със заядлива усмивка:

— О? Не ти ли казах? Херцогът иска да присъстваш на дворцовия пир. Исква да разкажеш пред кралицата на елфите какво си видял на кораба.

Томас изглеждаше готов да се дръпне и да побегне.

— Аз? На пира в дворцовата зала? — Лицето му пребледня. — Да говоря? На кралицата?

Пъг го досмеша.

— Лесно е. Просто си отваряш устата и думите излизат.

Томас замахна да го цапардоса, но Пъг се сниши, извъртя се и награби приятеля си отзад. Имаше яки ръце, въпреки че отстъпваше на Томас по ръст, и с лекота надигна приятеля си от земята. Томас се замаята и скоро се разсмя неудържимо.

— Пъг, пусни ме.

— Не и преди да си се успокоил.

— Нищо ми няма.

Пъг го пусна.

— Защо ми посегна?

— Защото си нагъл и защото ми го каза чак в последната минута.

— Е, добре. Извинявай, че ти го казах чак сега. Друго има ли?

Томас изглеждаше посърнал, явно не заради дъжда.

— Не знам как да се храня в присъствие на знатни особи. Страх ме е, че ще се изложя.

— Лесно е. Просто гледай мен и прави каквото правя аз. Дръж вилицата с лявата ръка и си режи с ножа. Не пий от купите с вода — те са за измиване — и ги използвай често, защото ще се оцапаш от мазнината по ребрата. И гледай да не хвърляш кокалите през рамо на кучетата, и не на пода пред масата на херцога. И не си трий устата с ръкава, а с кърпата на масата, тя е за това.

Двамата тръгнаха към войнишките общежития и Пъг продължи да сипе указания на приятеля си подробности на изисканото дворцово поведение. Томас остана впечатлен от богатите му познания.

Томас така и не можеше да реши болнав ли да изглежда, или измъчен. Щом някой погледнеше към него, той тутакси решаваше, че са го хванали в най-тежко нарушение на дворцовия етикет, и видът му ставаше болнав. А когато погледът му се спреше на кралицата на елфите, стомахът му се стягаше на възли и той изглеждаше съвсем измъчен.

Пъг беше уредил Томас да седне до него на една по-отдалечена маса от тази на херцога, въпреки че обичайното му място беше тъкмо

на челната маса, до принцесата. Радваше се, че е по-настрана от нея, защото тя продължаваше да показва недоволството си от него. Обикновено му бърбореше за хилядите дребни клюки, от които толкова се интересуваха дворцовите дами, но предната вечер подчертано го бе пренебрегнала, обсипвайки с вниманието си изненадания и явно доволен Роланд. Пъг се учуди на собствената си реакция — смесица от облекчение и голяма доза раздражение. Облекчението идваше от това, че се е отървал от капризите ѝ, докато умилкванията на Роланд около нея му действаха като неприятен сърбеж, който не може да почеше.

Напоследък Пъг се тревожеше от враждебността на Роланд към него, зле прикрита зад вдървените му маниери. Между тях никога не беше съществувала близост, както между Роланд и Томас, но не беше имало и причина да се карат. Доскоро Роланд просто беше един от тайфата момчета на годините на Пъг. Никога не се беше прикривал зад предимствата на ранга си, когато се случеше да се скара с момчетата от простолюдието, и винаги бе готов да реши спора по най-уместния начин. И тъй като се беше оказал опитен побойник още когато пристигна в Крудий, разприте му с другите момчета обикновено приключваха мирно. А ето че сега беше възникнало това мрачно напрежение между Роланд и него и Пъг усещаше, че му се иска да не отстъпва на Томас в боя — Томас беше единственото момче, което Роланд не можеше да надвие с юмруци, и единствената им свада беше приключила набързо, след като Роланд получи здрав тупаник. А че предстоеше сблъсък между него и младия скуайър, в това Пъг беше толкова сигурен, колкото че слънцето ще изгрее на заранта. Това го плашеше, но настъпеше ли този момент, поне всичко щеше да свърши.

Пъг погледна крадешком към Томас, видя, че приятелят му е затънал до гуша в притесненията си, и отново насочи вниманието си към Карлайн. Принцесата го привличаше, но примамливата ѝ изкусителност се смекчаваше от странното усещане за неудобство всеки път, когато тя се окажеше близо до него. Колкото и за красива да я намираше — черните ѝ кичури и сините ѝ очи палеха в него някакви твърде притеснителни пламъци на въображението, — образите винаги се оказваха някак кухи, безцветни отвътре, липсваше им онова изумруденорозово сияние, присъщо на бляновете му, докато Карлайн все още беше едно далечно, недосегаемо и непознато същество.

Напоследък можеше да я съзерцава отблизо и макар за кратко, това правеше идеализацията на разсъжденията му невъзможна. Тя просто се оказваше твърде сложна личност, за да се побере в тесните рамки на доскорошните му безхитростни момчешки мечти. Като цяло проблемът с принцесата го притесняваше, но щом я видеше с Роланд, забравяше всякакви вътрешни противоречия, свързани с нея, и на повърхността избликваша по-малко разсъдъчни, по-първични чувства. Ставаше ревнив.

Пъг въздъхна и поклати глава, угрижен за собственото си нещастие и забравил за мъките на Томас. „Поне не съм сам“ — помисли си той. За явно неудоволствие на Роланд, в момента Карлайн изглеждаше погълната в разговор с принц Калин Елвандарски, сина на Агларана. Принцът изглеждаше на възрастта на Арута или Луам, но също така изглеждаше и майка му, на която човек не можеше да даде повече от двадесет и няколко години. Всички елфи, с изключение на старшия съветник на кралицата, Татар, бяха твърде младолики, а и Татар изглеждаше не по-възрастен от херцога.

Когато пирът приключи и по-голямата част от свитата на херцога се оттегли, херцогът стана, подаде ръка на Агларана и поведе тези, който щяха да участват в съвета, към заседателната зала.

За трети път през последните два дни момчетата се озоваха в залата на херцогския съвет. Този път Пъг се чувстваше по-спокоен, може би заради обилната храна, но Томас изглеждаше по-смутен от всякога. Ако височкото момче беше прекарало целия пир втречено в кралицата на елфите, то сега, в по-малкото помещение, като че ли се стараеше да гледа навсякъде другаде, но не и към нея. На Пъг му се стори, че Агларана забеляза поведението на Томас и се усмихна леко, но не беше сигурен.

Двамата елфи, дошли с кралицата, Калин и Татар, веднага се приближиха до масата, където бяха поставени купата и изделията, взети от цуранския воин, и започнаха да ги разглеждат внимателно.

Херцогът обяви начало на заседанието и двамата елфи седнаха от двете страни на кралицата. Пъг и Томас останаха до вратата, както обикновено.

Херцогът каза:

— Вече ви разказахме какво се случи, всичко, което знаем, а сега имате и доказателства пред очите си. Ако смятате, че ще е от полза,

момчетата могат да опишат събитията на кораба.

Кралицата наклони глава, но вместо нея заговори Татар:

— Бих искал да чуя историята от първа ръка, ваша светлост.

Боррик даде знак на момчетата да се приближат. Те пристъпиха напред и Татар каза:

— Кой от вас пръв видя този чуждоземен пришълец?

Томас хвърли поглед към Пъг да покаже, че трябва да говори пониското момче, и Пъг каза: „И двамата, ваше благородие“, понеже не знаеше с каква титла да се обърне към елфа. Татар, изглежда, остана доволен от обръщението. Пъг преразказа събитията, без да пропусне нищо от това, което си спомняше. След като привърши, Татар му зададе няколко въпроса, всеки от които накара Пъг да се порови в паметта си, измъквайки дребни подробности, които беше пропуснал.

След като приключи, Пъг отстъпи назад и Татар повтори процедурата с Томас. Томас заговори на пресекулки, видимо притеснен, и кралицата на елфите го дари с щедра усмивка, за да му вдъхне увереност. Това само го обърка още повече и скоро го освободиха.

Въпросите на Татар измъкнаха на бял свят още подробности за кораба, дреболии, забравени от момчетата: противопожарни ведра, пълни с пясък, разхвърляни по палубата, празни поставки за копия, подкрепящи заключението на Арута, че това наистина е бил боен кораб.

Татар се облегна назад.

— Никога не сме чували за такъв кораб. В много отношения прилича на други кораби, но не във всичко. Убедени сме.

Сякаш по мълчалив сигнал, думата взе Калин.

— След кончината на моя баща, краля, аз служа като боен вожд на Елвандар. Задължението ми е да оглавявам съгледвачите и патрулите, които бранят поляните ни в лесовете. От известно време се натъкваме на странни явления във Великия лес южно от река Крудий. На няколко пъти нашите бегачи се натъкнаха на човешки следи в изолирани участъци от леса. Намерени са чак до границите на Елвандар, дори при Северния проход край Камен връх. Съгледвачите ни се мъчиха няколко седмици да намерят тези хора, но са видели само следите. Липсвали са всякакви обичайни белези за някоя група за разузнаване или обир. Тези хора са положили голямо усърдие да

прикрият присъствието си. Ако не бяха пресекли толкова близо до Елвандар, можеше да останат незасечени, но никой не може да се промъкне толкова близо до дома ни, без да го забележим. Преди няколко дни един от съгледвачите ни забелязал отряд странници да преброжда реката близо до границата на нашите гори. Отрядът се бил запътил към Северния проход. Той ги проследил в полудневен поход, но после ги изгубил.

Фанън вдигна вежди.

— Елф следотърсач да ги изгуби?

Калин килна леко глава.

— Не от липса на опит. Те просто навлезли в една обрасла с гъсталак поляна и не излезли от нея. Той проследил стъпките им до мястото, където изчезнали.

— Мисля, че сега знаем къде са отишли — намеси се Луам. Изглеждаше необичайно сериозен и повече от всякога напомняше за баща си.

Калин продължи:

— Четири дни преди да пристигне вашето съобщение, лично предвождах патрул, който забеляза малък отряд недалече от мястото, където бе засечен първият. Бяха ниски и набити хора, без бради. Някои бяха бели, други тъмнокожи. Бяха десетима на брой и се движеха през леса с голяма тревога; озъртаха се бдително и при най-лекия шум. Но въпреки цялото им внимание нямаха представа, че ги следят. Всички бяха облечени в брони в ярки цветове, червено и синьо, някои в зелено и жълто, с изключение на един в черна роба. Носеха мечове като този на масата и други, неназъбени, кръгли щитове и странни лъкове, къси и двойно, извити.

Алгон се приведе напрегнато.

— Това са вити лъкове, като тези на кешийските воители-псета.

Калин разпери ръце.

— Кеш отдавна е напуснал тези земи, а във времената, когато познавахме империята, те използваша прости лъкове, от тисово дърво или ясен.

Алгон го прекъсна възбудено.

— Те си имат някакъв свой, таен начин да правят такива лъкове от дърво и животински рог. Малки са, но са доста мощни, макар и не колкото дългия лък. Обхватът им е удивително...

Боррик се окашля многозначително, за да спре конемайлстора да ги залисва с познанията си в оръжейното дело.

— Ваше височество, бихте ли продължили?

Алгон се изчерви, а Калин каза:

— Следих ги в продължение на два дни. Спряха се на стан, без да палят огън през нощта, и се погрижиха най-старателно да не оставят следи от преминаването си. Всички остатъци от храна и телесни отпадъци бяха събрани в една торба и отнесени от един от групата. Движеха се предпазливо, но не ни беше трудно да ги проследим. Когато стигнаха до края на гората, близо до Северния проход, нанесоха знаци на един пергамент, както правеха няколко пъти по време на прехода. После онзи в черното задейства някакво странно устройство и те изчезнаха. — Групата на херцога се размърда неспокойно. Кълган изглеждаше много притеснен.

— Най-странното нещо обаче беше езикът им — продължи Калин. — Речта им не приличаше на нищо познато нам. Говореха с приглушен тон, но можехме да ги чуваме и думите им бяха съвсем непонятни.

Сега заговори кралицата.

— Като слушам това, се тревожа, защото тези посетители от друг свят явно правят карта на Запада, обхващаща Великия лес, хълмовете на Камен връх, а сега и крайбрежието на Кралството. Още докато се готвехме да ви отговорим, донесенията за тези чуждоземци започнаха да зачестяват. Още няколко техни отряда са забелязани в зоната на Северния проход.

Арута се наведе напред и опря ръцете си на масата.

— Ако прекосят Северния проход, ще намерят пътя към Ябон и Свободните градове. Снеговете в планините скоро ще паднат и те лесно могат да разберат, че през зимата сме отрязани от каквато и да било помощ.

За миг по лицето на херцога пробяга сянка на тревога, надмогнала желязното му самообладание. Но той бързо възвърна спокойствието си и каза:

— Все още разполагаме с Южния проход, а него те може би не са отбелязали на карта. Ако са били в този район, джуджетата най-вероятно щяха да ги забележат, тъй като селцата на Велики кули са много по-широко разпръснати от тези при Камен връх.

— Лорд Боррик — отвърна му Агларана, — аз изобщо нямаше да напусна Елвандар, ако не смятах, че положението е критично. Според това, което ни казахте за империята от другия свят, ако наистина са толкова могъщи, колкото твърдите, то аз сериозно се боя за всички свободни народи на Запада. Въпреки че елфите не изпитват особена любов към Кралството като цяло, храним уважение към хората на Крудий, защото вие сте хора на честта и никога не сте се стремили да разширите владенията си в нашите земи. Готови сме да се съюзим с вас в случай, че тези чуждоземци дойдат като завоеватели.

— Благодаря на владетелката на Елвандар за помощта на народа на елфите, ако започне война — въздъхна Боррик. — Също така сме ви в дълг за съветите, защото сега можем да предприемем действия. Ако не знаехме за тези събития във Великия лес, сигурно щяхме да чакаме бездейно неприятностите, които ни се подготвят. — Той отново замълча, сякаш премисляше следващите си думи. — А съм убеден, че тези цурани ни готвят най-лошото. Разузнаването на чужда и непозната земя бих го разбрал, опита да се разбере характерът и нравите на обитателите ѝ също, но методичното изготвяне на карти от военни може да бъде само подготовка за война.

— Най-вероятно ще дойдат с мощни сили — уморено се обади Кълган.

Тъли поклати глава.

— Едва ли. — Всички очи се извърнаха към него и той продължи: — Не че съм сигурен. Повечето от онова, което прочетох в съзнанието на Ксомич, беше объркано, но около тази империя Цурануани има нещо, което я прави доста различна от всички познати нам държави; има нещо твърде непривично около тяхното чувство за дълг и съюзи. Не мога да ви кажа откъде го зная, но подозирам, че най-напред ще ни изпробват, с нищожна част от силата си. Сякаш вниманието им е насочено някъде другаде, а ние сме само някаква притурка. — Той поклати глава, без да скрива объркването си. — Просто имам това чувство, нищо повече.

Херцогът се изправи и заяви с властен тон.

— Ще действаме. Ще изпратя послания до херцог Брукал Ябонски и отново до Камен връх и Сиви кули.

— Ще е добре да разберем какво знае народът на джуджетата — каза Агларана.

— Надявах се досега да получа вест от тях, но пратениците ни не са се върнали, нито гълъбите, които взеха със себе си — отвърна Боррик.

— Ястреби навярно — каза Луам. — На гълъбите не може да се разчита винаги, или навярно пратениците така и не са стигнали при джуджетата.

Боррик се обърна към Калин.

— Минали са четиридесет години от обсадата на Каре и оттогава връзката ни с дребосъците е нищожна. Кой властва сега над клановете им?

— Както и тогава, Камен връх е под знамето на Харторн, потекло на Хогар от село Делмория — отвърна принцът на елфите. — Сиви кули веят флага на Долган, потекло на Толин, от село Калдара.

— И двамата са ми познати, въпреки че бях още малко момче, когато вдигнаха обсадата на Тъмните братя при Каре — каза Боррик. — Ще бъдат неустрашими съюзници, ако ни сполети беда.

— А Свободните градове и принцът в Крондор? — попита Арута.

Боррик седна.

— За това ще трябва да размисля, тъй като на изток си имат проблеми, или поне така ми известиха. Тази нощ ще го обмисля. — Той стана отново. — Благодаря на всички за този съвет. Приберете се в покоите си и се отдайте на отдых и почивка. Ще ви помоля да размислите над планове как да се справим с нашествениците, ако се появят, а утре ще се срещнем отново.

След като кралицата на елфите стана, той ѝ предложи ръка и я придружи до вратите, които Томас и Пъг държаха отворени. Момчетата излязоха последни. Фанън поведе Томас към войнишките общежития, докато Кълган стоеше отвън и говореше с Тъли и двамата елфски съветници.

Магьосникът се обърна към чирака си.

— Пъг, принц Калин прояви интерес към малката ти библиотека с магически книги. Ако обичаш, би ли му я показал?

Момъкът се подчини, поведе принца по стълбището към стаята си и му отвори. Калин влезе и Пъг го последва. Заспалият Фантус се събуди и изгледа елфа недоверчиво.

Калин бавно се приближи до дрейка и му каза тихо няколко думи на език, който Пъг не разбра. Фантус се отърси от нервността си и протегна врат, за да позволи на принца да го почеше по главата.

След малко дрейкът загледа Пъг с очакване. Пъг му каза:

— Да, вечерята приключи. Кухнята ще е пълна с остатъци.

Фантус пристъпи до прозореца с хищна усмивка, отвори го с муцуната си, плесна с криле, излетя навън и се понесе към кухнята.

Пъг предложи на Калин столче, но принцът отвърна:

— Благодаря, но вашите кресла и столове не са много удобни за моята раса. Просто ще седна на пода, ако разрешите. Имате си доста необичаен любимец, скуайър Пъг. — И се усмихна. Момъкът изпитваше известна неловкост като домакин на елфски принц в оскъдната си стаичка, но обноските на елфа бяха такива, че той бързо започна да се отпуска.

— Фантус не е толкова домашен любимец, колкото постоянен гост. Той прави каквото си иска. Обичайно е да го няма по цели седмици, но предимно си стои тук. Сега трябва да се храни в кухнята, докато Мийчъм го няма.

Калин запитва кой е Мийчъм. Пъг обясни и добави:

— Кълган го изпрати отвъд планините до Бордон с неколцина от гвардията на херцога, преди Северния проход да се е заснежил. Не ми каза защо тръгва, ваше височество.

Калин погледна една от книгите на Пъг и каза:

— Предпочитам да ме наричаш просто Калин, Пъг.

Пъг кимна и попита:

— Калин, какво според теб планира херцогът?

Елфът му се усмихна загадъчно.

— Мисля, че херцогът сам ще ни разкрие плановете си. Предположението ми е, че Мийчъм подготвя пътя в случай, че херцогът реши да тръгне на изток. Най-вероятно ще го разбереш още утре. — Той вдигна книгата, която беше погледнал. — Намираш ли я за интересна?

Пъг прочете заглавието на глас.

— „Трактат за одушевяването на предмети“ от Доркъс? Да, въпреки че ми се стори малко мъглява.

— Добра преценка. Доркъс се изразяваше доста неясно, поне според мен.

Пъг се изуми.

— Но Доркъс е починал преди тридесет години.

Калин се усмихна широко, разкривайки белите си зъби. Светлите му очи засияха под светлината на фенера.

— Разбирам, че знаеш малко за живота на елфите.

— Малко — съгласи се Пъг. — Ти си първият елф, с когото разговарям, макар че може би съм виждал веднъж още един елф, когато бях съвсем малък. Не съм сигурен. — Калин остави книгата настрана. — Зная само онова, което ми е разказвал Мартин Дълголъкия, че вие можете по някакъв начин да говорите с животните, а и с някои духове. Че живеете в Елвандар и околните гори и че почти не напускате земите си.

Елфът се засмя мелодично.

— Почти напълно вярно. Но доколкото познавам нашия приятел Дълголъкия, обзалагам се, че приказките му са били доста пъстри, защото макар да не е измамник, той притежава елфски хумор. — Изражението на Пъг показва, че не го разбира. — Ние живеем много дълго според вашите стандарти. Научаваме се да виждаме смешното в света, понякога в неща, в които хората не виждат нищо смешно. Или можеш да го наречеш просто различен поглед към живота. Мартин е научил това от нас, струва ми се.

Пъг кимна.

— Насмешливи очи.

Калин повдигна вежди въпросително. Пъг обясни:

— За мнозина тук е трудно да общуват с Мартин. По-различен е някак. Чух веднъж един войник да казва, че имал насмешливи очи.

Калин въздъхна.

— Животът за Мартин беше труден. Беше останал сам в много ранна възраст. Монасите на Силбан са добри, грижовни мъже, но зле подготвени да отгледат едно момче. Мартин живееше сред горите като диво зверче, щом се измъкнеше от наставниците си. Веднъж го намерих да се бие с две от нашите деца — на млади години ние не се различаваме особено от хората. С годините той се превърна в един от малкото човеци, които могат свободно да идват в Елвандар. Той е ценен приятел. Но мисля, че на плещите му тежи един особен товар от самота, след като не е напълно нито в света на елфите, нито на хората, а отчасти и в двата.

Пъг видя Мартин в друга светлина и реши, че трябва да опознае по-добре майстора на лова. После реши да се върне към първоначалната тема и попита:

— И вярно ли е това, което ми е разправял?

Калин кимна.

— Донякъде. С животните можем да говорим само както хората, с тон, който да ги успокои, въпреки че сме по-добри от повечето човеци, защото улавяме по-добре настроенятията на дивите същества. Мартин притежава отчасти това умение. С духове обаче не говорим. Има същества, за които знаем, че хората ги смятат за духове — дриади, феи, гноми — но те са естествени същества, обитаващи пределите на нашето вълшебство.

— Вашето вълшебство?

— Нашето вълшебство е част от съществото ни. То ни е вековно наследство, позволяващо да живеем в мир с нашите лесовете. Там ние живеем като всички други, трудим се, ловуваме, грижим се за своите градини, веселим се по празници, учим младите. Времето в Елвандар тече бавно, защото мястото е нестареещо. Ето защо помня, че съм говорил с Доркъс, тъй като въпреки външността ми аз съм на над сто години.

— На сто... — Пъг поклати глава. — Бедният Томас, толкова се отчая, когато разбра, че си син на кралицата. Сега ще е неутешим.

На лицето на Калин затанцува усмивка.

— Момъкът, който беше с нас в заседателната зала?

Пъг кимна. Калин каза:

— Не за първи път майка ми въздейства по такъв начин на човешко същество, въпреки че по-възрастните мъже могат да прикриват по-лесно въздействието.

— Нали нямаш нищо против? — попита Пъг в желанието си да защити приятеля си.

— Не, Пъг, разбира се, че нямам. Всички в Елвандар обичат кралицата и е всепризнато, че красотата ѝ е ненадмината. Не ме изненадва, че приятелят ти е очарован. След кончината на моя баща, краля, не един благородник от вашата раса е идвал, за да поиска ръката на Агларана. Сега, след като траурът ѝ свърши, тя може да си вземе друг съпруг, ако пожелае. Едва ли ще бъде от вашата раса, защото макар да е имало няколко такива брака, те са голяма рядкост и

обикновено завършват тъжно за нашия вид. Тя ще живее много повече човешки промеждутъка, ако такава е волята на боговете.

Калин огледа стаята и добави:

— Вероятно твоят приятел Томас ще надрасне чувствата си към великата владетелка на елфите. Също както вашата принцеса ще промени чувствата си към теб, струва ми се.

Пъг се почувства неловко. Беше му любопитно какво си бяха говорили Карлайн и принцът на елфите по време на вечерята, но изпитваше неудобство да попита.

— Забелязах, че двамата с нея говорихте дълго.

— Аз очаквах да срещна някой герой седем стъпки висок и с мълнии, танцуващи по раменете. Изглежда, си избил орда троли с едно махване на ръката.

Пъг се изчерви.

— Бяха само два, при това всичко стана случайно.

Веждите на Калин се дръпнаха нагоре.

— Дори два е сериозен подвиг. Помислих си, че момичето си съчинява. Бих искал да чуя тази история.

Пъг му разказа за случката. Когато свърши, Калин каза:

— Това, което чух, е необичайно, Пъг. Малко знам за човешката магия, но достатъчно, за да преценя, че това, което си направил, е точно толкова странно, колкото твърдеше Кълган. Елфското вълшебство е доста различно от човешкото, но ние разбираме нашето по-добре, отколкото вие вашето. Никога не бях чувал за такъв случай, но ще ти споделя следното. Понякога, в моменти на силна нужда, може да се получи вътрешен зов, който да предизвика сили, дремещи дълбоко в нас.

— Дотолкова и сам съм се досещал, но щеше да е добре да разбере малко повече какво се случи — отвърна Пъг.

— Това може би ще дойде с времето.

Пъг погледна госта си и въздъхна дълбоко.

— Бих искал да разбера и Карлайн също.

Калин сви рамене и се усмихна.

— Кой може да разбере чуждия ум? Смятам, че за известно време ти ще си обектът на вниманието й. След това може би ще я отвлече друг, навярно младият скуайър Роланд. Той, изглежда, е покорен от нея.

— Роланд! Този... досадник — изсумтя Пъг.

Калин се усмихна разбиращо.

— Значи и ти обичаш принцесата?

Пъг вдигна очи нагоре, сякаш търсеше напътствие от някоя по-висша сила.

— Наистина я харесвам — призна той с тежка въздишка. — Но не знам дали точно по този начин. Понякога ми се струва, че я обичам — особено когато Роланд обикаля около нея, — но друг път — не. С нея мислите ми се замъгляват, а и винаги като че ли ѝ казвам не каквото трябва.

— За разлика от скуайър Роланд — подхвърли Калин.

Пъг кимна.

— Той е отгледан и възпитан като благородник. Знае какво да каже и как. — Пъг въздъхна замислено. — Мисля, че изпитвам неприязън към него повече от завист, отколкото заради нещо друго. Кара ме да се чувствам като някой невъзпитан глупак с две каменни буци за ръце и три пъна за крака.

Калин кимна разбиращо.

— Не се смятам за голям специалист по човешките нрави, Пъг, но съм прекарал достатъчно време с хора, за да знам, че чувствата ви са избирателни. Роланд те кара да се чувстваш недодялан само защото ти му позволяваш. Бих рискувал да допусна, че младият Роланд може да се чувства точно като теб, ако ролите ви се разменят. Недостатъците, които виждаме у другите, никога не ни се струват толкова ужасни, колкото тези в самите нас. Роланд би могъл да ти завидва заради прямотата и честността. Така или иначе, това, което направиш ти или направи Роланд, няма да има никакво влияние върху принцесата, докато тя си държи на своето. Тя си те представя в романтична светлина също както твоят приятел нашата кралица. Дори да се окажеш безнадежден грубиян, тя няма да се отърси от това свое отношение, докато не се окаже готова. Допускам, че си мисли за теб като за своя бъдещ консорт.

Пъг зяпна за миг, след което отрони:

— Аз... Съпруг на владетелка?

Калин се усмихна.

— Младите често са твърде загрижени за неща, които ще се уредят след години. Подозирам, че нейната убеденост по този въпрос

се дължи не по-малко на твоята неохота, отколкото на вярната ѝ преценка за теб. Тя, като повечето деца, просто иска това, което не може да има. — С приятелски тон елфът добави: — Само времето ще реши този проблем.

Пъг наведе глава угрижен.

— Олеле, в каква каша съм се забъркал. Половината момчета в цитаделата си мислят, че са влюбени в принцесата. Само ако знаеха колко ужасно е, когато е истина. — Той стисна очи за миг. — Главата ме боли. Мислех си, че тя и Роланд...

— Той може да е просто инструмент, с който да предизвиква интереса ти — каза Калин. — Тъжното е, че това, изглежда, предизвиква неприязън между двама ви.

Пъг кимна умислено.

— Така изглежда. Като цяло Роланд не е лош. Повечето време бяхме приятели. Но откакто ме издигнаха в ранг, той не крие враждебността си. Опитвам се да преодолеея това, но то като че ли се просмуква през кожата ми. Може би трябва да се опитам да поговоря с него.

— Това ще е разумно. Но не се изненадвай, ако не възприеме думите ти. Той със сигурност е омаян от чара ѝ.

Пъг вече получаваше главоболие от темата и споменаването за „чарове“ му даде повод да попита:

— Би ли ми разказал повече за елфските вълшебства?

— Нашето вълшебство е древно. То е част от това, което сме и което създаваме. Елфските чизми правят дори човек безшумен, когато върви, а елфските лъкове по-точно улучват целта, защото такава е естеството на чаровете ни. То е вътрешно присъщо за самите нас, за лесовете ни, за творенията ни. Понякога може да му се въздейства от такива, които познават изтънко... тъкачите на чародейства, такива като Татар. Но това не е никак лесно, защото вълшебството ни се противи на въздействие. То е по-скоро като въздуха, който непрекъснато ни обгражда, но е невидим. Но също като въздуха, който може да се усети, щом задуха вятър, то е материално. Нашите гори се наричат омагьосани от хората, защото ние ги обитаваме от толкова дълго, че вълшебството ни е създадо загадъчен ореол около Елвандар. Всички, които обитават там, живеят в мир и покой. Никой не може да пристъпи в Елвандар неканен, освен с могъщи средства, и дори далечните

предели на елфските лесове причиняват болка на онези, които проникнат в тях със зъл умисъл. Невинаги е било така. Преди много векове сме делили земята си с расата на моредел, онези, които вие наричате „Братството на Тъмната пътека“. След Великия поврат, когато сме ги изтласкали от нашите гори, Елвандар е започнал да се променя и все повече да се превръща в нашето място, в наш дом и същност.

Пъг попита:

— Наистина ли Братята на Тъмната пътека са братовчеди на елфите?

Очите на Калин помръкнаха. Той замълча за миг, след което отвърна:

— Ние малко говорим за тези неща, защото бихме искали много от тях да не са верни. Мога да ти кажа следното: съществува връзка между моредел, онова, което вие наричате „Братството“, и моя на род, въпреки че тя е древна и твърде разтеглена. Съжаляваме, че е така, но те наистина са наши родственици. Понякога, през много дълги периоди, по някой от тях се връща при нас, което ние наричаме „завръщането“... — Тази тема сякаш го притесни много.

Пъг промълви:

— Съжалявам, ако...

Калин махна с ръка.

— Един ученик не трябва да се извинява за любопитството си, Пъг. Просто не ми се иска да говоря повече за това.

Двамата продължиха разговора си до късно през нощта. Пъг беше очарован от елфския принц и в същото време поласкан, че толкова много неща, които той спомена, интересуваха Калин.

Накрая Калин заяви:

— Ще трябва да се оттегля. Въпреки че не ми е нужен много отдих, все пак малко трябва да почина. А смятам, че и на теб ти е нужно.

Пъг се изправи и каза:

— Благодаря ти, че ми разказа толкова много. — После се усмихна малко смутено. — И че поговори с мен за принцесата.

— Имаше нужда да ти го кажа.

Пъг отведе Калин до дългия коридор, в който един от слугите го чакаше да го заведе в покоите му, след това се върна в стаята си и

легна да поспи в компанията на мокрия Фантус, който изсумтя възмутен, че е трябвало да лети в дъжда. Фантус скоро заспа. Пъг обаче остана да лежи, втрещен в примигващата светлина от мангала, танцуваща по тавана, и не можеше да заспи. Мъчеше се да изтласка приказките за странните воители от ума си, но образите на ярко облечени бойци, прокрадващи се през лесовете на западните земи, му пречеха.

На заранта в замъка Крудий цареше мрачно настроение. Слугинските слухове бяха пръснали вестта за цурани, въпреки че подробностите липсваха. Всеки шеташе, наострил уши да чуе поне някой намек за замислите на херцога. Всички бяха единодушни в едно: Боррик Кондуин, херцогът на Крудий, не е човекът, който ще седи в леност и ще чака. Все нещо щеше да предприеме, и то скоро.

Пъг седеше на бала сено и гледаше как Томас се упражнява с меч — въртеше се около едно дървено чучело и нанасяше удари от страни, после право, отново и отново. Ударите му бяха вяли и най-накрая той захвърли меча с досада.

— Нищо не става. — Дойде и седна до Пъг. — Чудя се какво ли си говорят те.

Пъг сви рамене. „Те“ бяха съветът на херцога; днес момчетата не бяха поканени да присъстват и последните им четири часа минаха мудро.

Дворът на замъка изведнъж се изпълни с тичащи към портите слуги.

— Хайде! — викна Томас. Пъг скочи от балата и се затича след приятеля си.

Заобиколиха цитаделата тъкмо когато почетната стража се строяваше като предния ден. Беше по-студено от вчера, но не валеше. Момчетата се покатериха на същата кола и Томас потръпна.

— Струва ми се, че снеговете ще дойдат рано тази година. Сигурно още утре.

— Ако дойдат, това ще е най-ранният сняг, откакто се помня. Трябваше да си вземеш наметалото. Изпотен си от упражнението и ще измръзнеш.

Томас го изгледа с досада.

— Богове, говориш точно като майка ми.

Пъг заговори, наподобявайки вбесения, висок и носов тон на майка му:

— И не ми идвай после посинял и премръзнал да ми кашляш и кихаш и да ми търсиш утеха, защото няма да я намериш, Томас, сине на Мегар.

Томас се ухили.

— Сега го каза точно като нея.

Големите порти се разтвориха със скърцане и ги накараха да се обърнат. Херцогът и кралицата на елфите изведоха останалите гости. Херцогът хвана ръката на кралицата в приятелски жест за сбогом. После кралицата опря длан на устните си и запя мелодично поредица от слова, не високо, но те се понесоха над шума на тълпата. Слугите, насъбрали се из двора, притихнаха, щом извън замъка се чу тропотът на конски копита.

Снежнобелите коне преминаха през портите на крепостта и се изправиха на задни крака в поздрав към елфската кралица. Елфите ги яхнаха бързо — всеки скочи на гърба на своя вихрогон без ничия помощ. Вдигнаха ръце за поздрав към херцога, извърнаха конете и препуснаха през портите.

Няколко минути всички останаха безмълвни, сякаш не искаха да приемат, че виждат елфи навярно за последен път в живота си. После хората бавно се разпръснаха и се заловиха с работата си.

Томас изглеждаше унесен. Пъг го дръпна и го попита:

— Какво става?

Томас промълви:

— Иска ми се един ден да видя Елвандар.

Пъг го разбра.

— Може би ще го видиш. — После тихо добави: — Но се съмнявам. Защото аз ще стана магьосник, ти войник, а кралицата ще царува в Елвандар дълго след като умрем.

Томас се нахвърли игриво върху приятеля си, пребори го и го бутна на сеното.

— Охо. Така значи. Добре, но все пак един ден ще отида в Елвандар. — Притисна Пъг под себе си и седна на гърдите му. — И когато го направя, ще бъда велик герой, с множество победи над

цураните зад себе си. А тя ще ме посрещне като почетен гост. Какво мислиш за това?

— А аз ще бъда най-великият чародей на земята — засмя се Пъг. Двамата прихнаха. Нечий глас прекъсна играта им.

— Пъг! Ето къде си бил.

Томас се отдръпна и Пъг се изправи. Към тях се приближи едрият ковач Гардел. Гърдите му бяха като буре, беше с рядка коса, но с гъста черна брада. Ръцете му бяха почернели от пушека, а кожената му престилка — прогорена на дупчици. Приблужи се до ритлата на колата и опря юмруци на кръста си. — Търсих те къде ли не. Трябва да пробвам оня свод, дето ми го поръча Кълган, на мангала ти.

Пъг се смъкна от колата, Томас слезе след него. Тръгнаха след Гардел към ковачницата зад стражевата кула. Якият ковач избоботи:

— Много умна идея е този свод. Блъскам в ковачницата вече трийсет години, ама не съм се сецал за улей над мангал. Като ми го каза Кълган, веднага се захванах.

Влязоха в ковачницата — навес с голяма и малка топилня и няколко наковални с различни размери. Наоколо се въргаляха най-различни неща, чакащи за оправяне — брони, стремена, кухненски ножове и сатъри. Гардел се приближи до голямата топилня и вдигна улея. На ширина беше около три стъпки, толкова висок и с конусовидна форма, с дупка отгоре. Наоколо по пода лежаха метални тръби, изковани много тънко.

Гардел надигна творението си да го огледат.

— Направих го много тънко, с много калай, да е леко, щото ако е тежко, ще падне. — С крака си посочи металните пръти, разхвърляни по пода. — Ще избием няколко дупки в пода и ще сложим ей това за опора. Може да отнеме малко време, докато го наглася, но мисля, че тая твоя шашма ще проработи.

Пъг се усмихна широко. Изпитваше голяма радост, че хрумването му придобива конкретна форма. Чувството беше ново за него и го изпълни със задоволство.

— Кога можем да го нагласим?

— Още сега, ако искаш. Признавам си, че бих искал да видя как работи.

Пъг награби част от тръбите, а Томас останалото, и тримата се запътиха към кулата на магьосника.

Потънал в дълбок размисъл, Кълган се изкачваше по стъпалата към стаята си. Изведнъж отгоре се разнесе вик:

— Пази се!

Кълган погледна нагоре тъкмо навреме, за да види търкалящия се по стълбите каменен блок. Отскочи настрана, а камъкът се блъсна в стената и продължи надолу по стълбището. Въздухът се изпълни с прахоляк от мазилката и Кълган закиха.

Томас и Пъг се появиха затичани надолу по стълбите. Бяха изплашени, но като видяха, че магът не е пострадал, се успокоиха.

Кълган ги изгледа заканително и попита:

— Какво беше всичко това?

Пъг се сви като изплашена овца, а Томас се опита да се слее със стената. Пъг заговори пръв:

— Опитвахме се да свалим камъка долу на двора, а той взе, че се изплъзна.

— Изплъзнал се? Та той се търкаляше като луд! Защо сте го помъкнали този камък и откъде е той?

— Това е оня, хлабавия, от моята стена — отвърна Пъг. — Измъкнахме го, за да може Гардел да напъха последната тръба. — Кълган, изглежда, все още не разбираше и Пъг продължи: — Заради свода над мангала, не помниш ли?

— Аха — отвърна Кълган. — Сетих се. — Пристигна един слуга да разбере какво е причинило шумотевицата и Кълган го помоли да доведе работници от двора да отнесат камъка. Човекът тръгна и Кълган каза на момчетата: — Е, хайде да го видим това чудо.

Качиха се по стълбите до стаята на момчето и завариха Гардел да намества последната тръба. Когато влязоха, ковачът се обърна и рече:

— Е, какво ще кажете?

Мангалът беше изместен по-близо до стената и сводът стоеше закрепен над него на четири метални пръчки с еднаква дължина. Целият пушек се улавяше от него и се отнасяше през металната тръба. За съжаление дупката на мястото на измъкнатия камък беше доста по-голяма от тръбата, така че повечето пушек се навяваше обратно в стаята от вятъра.

— Какво мислиш, Кълган? — попита Пъг.

— Какво да ти кажа, момче. Изглежда доста впечатляващо, но не забелязвам въздухът да е много по-чист.

Гардел шибна здраво металната качулка с ръка и тя изкънтя с калаен звън. Дебелите мазоли по ръката му го предпазиха да не се опари от нажежения метал.

— Ще стане тя, само да запълня тази дупка, чародеецо. Ще взема малко бича кожа, дето я използвам за щитове за конниците, ще изрежа дупка в нея, ще я напъхам около тръбата и ще я закова за стената. Ще я намажа с малко катран, а топлината ще я изсуши и ще я втвърди. Така ще задържа топлината и няма да пропуска дъжда и вятъра вътре, както и пушека. — Ковачът изглеждаше доволен от произведението си. — Е, отивам да взема кожата. Ей сега ще се върна.

Пъг изглеждаше готов да се пръсне от гордост и Томас споделяше гордостта му. Кълган леко се изкиска. Пъг се обърна към него и като си спомни къде учителят му е прекарал деня, попита:

— Какви са новините от съвета?

— Херцогът изпраща писма до всички благородници на Запада с подробни обяснения за случилото се и с призив да вдигнат в готовност армиите на Запада. Опасявам се, че на писарите на Тъли тепърва ще им се отвори много работа, защото херцогът иска да привършат час по-скоро. Тъли е на разположение, защото му наредиха да остане тук като съветник на Луам, заедно с Фанън и Алгон, докато херцогът отсъства.

— Съветник на Луам? Докато херцогът отсъства? — повтори Пъг неразбиращо.

— Да, херцогът, Арута и аз ще пътуваме до Свободните градове и после до Крондор, да говорим с принц Ерланд. Аз ще изпратя тази нощ съновно послание на един свой колега, стига да успея. Белган живее северно от Бордон. Той ще съобщи на Мийчъм, който би трябвало вече да е там, да ни намери кораб. Херцогът смята, че ще е най-добре да отнесе новините лично.

Пъг и Томас се спогледаха възбудено. Кълган знаеше, че и на двамата им се иска да тръгнат с тях. Да посетят Крондор щеше да е най-голямото приключение в младежкия им живот. Кълган поглади сивата си брада.

— Трудно ще ти бъде да продължиш с уроците си, но Тъли може да ти помогне да доогладиш някой и друг фокус.

Пъг беше готов да се пръсне.

— Моля те, Кълган, мога ли да дойда и аз?

Кълган се престори на изненадан.

— И ти ли? Не бях помислял за това. — Помълча малко, за да усили напрежението. — Ами... — Пъг го гледаше умолително. — ... Всъщност защо не.

Пъг изрева и подскочи от радост.

Томас се помъчи да скрие разочарованието си. Изкара насилена усмивка на устните си и се постара да си даде вид, че е щастлив заради Пъг.

Кълган пристъпи към вратата. Пъг забеляза оклюмалата физиономия на Томас.

— Кълган? — Магьосникът се обърна с тънка усмивка на устните.

— Да, Пъг?

— И Томас, нали?

Томас поклати глава, защото нито беше член на дворцовата свита, нито подопечен на вълшебника, но очите му се впиха умолително в Кълган.

Кълган се усмихна широко.

— Мисля, че ще е по-добре да сте заедно, за да чакаме белята от двама ви само на едно място. Томас също. Ще го уредя с Фанън.

Томас ревна от радост и двете момчета се затупаха по гърбовете.

— Кога тръгваме? — попита Пъг.

Кълган се засмя.

— След пет дни. Или по-рано, ако херцогът получи вести от дребосъците. Към Северния път са изпратени бегачи да проверят дали е чист. Ако не, ще минем по Южния.

И излезе, а двете момчета заподскачаха и завикаха от радост.

ГЛАВА 7

РАЗБИРАТЕЛСТВО

Пъг крачеше бързо през двора.

Принцеса Карлайн му беше пратила бележка, в която го молеше да се срещнат в градината ѝ. Това беше първата вест от нея, откакто момичето бе избягало след последната им среща, и Пъг изпитваше безпокойство. Не искаше да си разваля отношенията с Карлайн, въпреки противоречивите си чувства. След краткия си разговор с Калин преди два дни той бе потърсил отец Тъли и си поговори с него надълго и широко.

Старият жрец с охота отдели от времето си да поговори с младежа, въпреки настойчивите изисквания, поставени от херцога на персонала му. За Пъг тази беседа се оказа много полезна, защото след нея той стана по-уверен и по-наясно със себе си. Последният съвет на стария духовник гласеше: „Престани да се тревожиш какво мисли и чувства принцесата и се постарай да разбереш какво чувстваш и мислиш самият ти.“

Той бе приел съвета на духовника и сега му беше съвсем ясно какво трябва да каже, ако Карлайн му заговори за някакво „разбирателство“ помежду им. За пръв път от няколко седмици момъкът изпитваше известно чувство за посока... макар да не беше сигурен докъде ще го доведе избраната пътека.

Стигна до градината на принцесата, зави на ъгъла и спря, защото вместо Карлайн до стъпалата стоеше скуайър Роланд. Роланд му кимна с лека усмивка.

— Добър ти ден, Роланд. — Пъг се огледа.

— Чакаме ли някого? — подхвърли Роланд уж между другото, едва прикривайки войнствения си тон, и небрежно постави длан на ефеса на меча си. Ако се изключеше оръжието, беше облечен както обикновено, в пъстър клин и туника в зелено и златисто, с високи ботуши за езда.

— Ами, всъщност очаквах да видя принцесата — отвърна Пъг с леко предизвикателен тон.

Роланд се престори на изненадан.

— Нима? Лейди Карлайн спомена нещо за бележка, но доколкото разбирам, отношенията между вас са пообтегнати...

Въпреки че Пъг се мъчеше да съчувства на Роланд заради положението, в което бе изпаднал в последно време, пренебрежително надменното му поведение и злобната му неприязън го подразниха и той не се сдържа и се сопна:

— Като скуайър към скуайър, Роланд, позволи ми да ти кажа следното: какви точно са отношенията между Карлайн и мен не е твоя работа!

На лицето на Роланд се изписа несдържан гняв. Той пристъпи напред и изгледа по-нисичкото момче.

— Проклет да си с твоето „не е твоя работа“! Не знам каква игричка си забъркал, Пъг, но ако направиш нещо, което да я нарани, ще те...

— Аз да я нараня! — прекъсна го Пъг. Беше потресен от неудържимата ярост на Роланд и разгневен от заплахата му. — Тя е тази, която си играе с нас и ни насъсква...

Изведнъж Пъг усети как земята под него се накланя, после се издигна и го удари отзад. Пред очите му засвяткаха звезди и в ушите му звъннаха камбани. Мина доста време, докато осъзнае, че Роланд го е ударил. Пъг разтърси глава и взорът му се проясни. Видя, че Роланд стои над него, стиснал юмруци.

— Ако още веднъж кажеш нещо лошо за нея, ще те пребия — изсъска по-високото момче.

Гневът, надигащ се в душата на Пъг, лумна още по-силно. Той предпазливо се изправи, без да откъсва очи от Роланд, застанал готов да се бие. Усетил горчивия вкус на яростта в устата си, Пъг каза:

— Имаше над две години, за да я спечелиш, Роланд. Откажи се.

Лицето на Роланд стана смъртнобледо и той пак замахна, повали Пъг на земята, хвърли се върху него и го заудря където свари. Пъг успя да се отскубне и двамата се изправиха и закръжиха един срещу друг. Сляпата ярост на физиономията на Роланд се замени от студен, пресметлив гняв — той пресмяташе разстоянието, което ги делеше. Запристъпва предпазливо с протегнатата напред лява ръка, десният юмрук бе прибран пред лицето му. Пъг нямаше никакъв опит с този начин на биене, наричан „юмручен бой“ и разиграван за пари от

пътуващи циркаджии. Роланд обаче на няколко пъти беше показвал, че е доста добре запознат с този нов спорт.

Пъг се опита да получи предимство и дивашки замахна към главата на Роланд. Роланд се дръпна и Пъг се завъртя около оста си; после скуайърът скочи напред с изпъната лява ръка, удари Пъг в скулата и главата на младежа се люшна назад. Пъг се олюля и десният юмрук на Роланд пропусна брадичката му на косъм.

Пъг вдигна ръце да се предпази от нов удар, разтърси глава да я прочисти от полуделите искри пред очите си и едва успя да избегне новото замахване на Роланд. После се хвърли напред под присвитите ръце на Роланд, удари го с рамо в корема и го събори. Падна отгоре му и се опита да притисне ръцете на по-едротото момче до хълбоците му. Роланд замахна нагоре, улучи Пъг по слепоочието с лакът и зашеметеният чирак на магьосника рухна безсилен.

Всичко се взриви от болка и светът се преобърна. Объркан и неспособен да се защити, Пъг продължи да усеща ударите на Роланд някак далечни и приглушени. В ума му прокънтя тънка нотка на тревога. Без предупреждение под повърхността на заглушения му от болката мозък забушува нещо. Завладяха го първични инстинкти и внезапно в него набъбна някаква нова сила. Също както при сблъсъка му с тролите, пред умствения му взор изпъкнаха ослепителни букви от светлина и пламък и той ги изрече безмълвно.

Пъг се превърна в нещо съвсем примитивно. С жалките остатъци на съзнанието си той се видя като диво същество, борещо се за оцеляването си с убийствена решимост. Единственото, което можеше да си представи, бе да изтръгне живота на своя противник.

Изведнъж тревога прониза съзнанието му. Порази го дълбоко чувство за грях и зло. Месеците на прилежно обучение бяха наложили своето и той сякаш чу пронизителния вик на Кълган: „Силата не може да се използва така!“ Пъг разкъса черния саван, покрил съзнанието му, и отвори очи.

Роланд бе коленичил едва на разкрач от него, с изцъклени очи, и напразно се бореше с пръстите си, стиснали гърлото му. Пъг не усети никаква връзка между себе си и това, което виждаха очите му, и с възвръщащата се яснота на мисълта си проумя какво е станало. Скочи и сграбчи Роланд за китките.

— Стига, Роланд! Спри! Това не е истинско. Ти се душиш сам!
— Роланд, заслепен от паниката, изглежда, не чу виковете на Пъг. Напрегнал сетните си сили, Пъг издърпа ръцете му и силно го зашлеви през лицето. Очите на Роланд се насълзиха и той изведнъж вдиша накъсано.

Все още задъхан, Пъг му каза:

— Беше илюзия. Сам се душеше.

Роланд ахна и рязко се дръпна от Пъг. На лицето му се изписа ужас. Посегна немошно да измъкне меча си от ножницата, но Пъг здраво го стисна за китката и останал почти без дъх, поклати глава и промълви:

— Недей. Няма нужда.

Роланд го погледна в очите и страхът на лицето му започна да се стапя. Нещо в душата му сякаш се прекърши и той се отпусна на земята — само един изтощен, изцеден от сили и дух младеж. После, дишайки тежко, Роланд изправи гръб, изтри потеклите сълзи и попита:

— Защо?

Изтощен, Пъг също се отпусна назад и се подпря на ръце. Изглежда лицето на хубавия младеж пред себе си — то бе сгърчено от съмнение.

— Защото си обладан от магия, много по-властна от тази, която мога да правя аз. — Той се втренчи в очите на Роланд. — Ти наистина я обичаш, нали?

Последните капки от гнева на Роланд бавно се отцедиха. В очите му все още се четеше боязън, но Пъг долови също и дълбоката болка и мъка в сълзата, потекла по бузата му. Раменете му се смъкнаха и той кимна, а дъхът му излезе хриплив, когато отвори уста да заговори. За малко да се разплаче, но надмогна болката си и възвърна донякъде спокойствието си. Вдиша дълбоко, изтри сълзите си и вдиша отново. Погледна Пъг право в очите и предпазливо промълви:

— А ти?

Пъг се изтегна на земята. Усети, че силите му донякъде се възвръщат.

— Аз... Не съм сигурен. Тя ме кара да се съмнявам в себе си. Не знам. Понякога не мога да мисля за нищо друго, а друг път ми се иска да съм колкото може по-далече от нея.

Роланд кимна разбиращо и последните утайки на страха му се стопиха.

— Заради нея загубвам и ума и дума.

Пъг се изкикоти. Роланд го погледна, след което и той започна да се смее.

— Не знам защо — рече Пъг, — но това, което каза, ми се стори ужасно смешно. — Роланд кимна и също прихна. Скоро двамата седяха един срещу друг и лицата им вече се обливаха от сълзите на безгрижния смях, запълнил празнотата на душите им след отишлия си гняв.

Роланд вече се съвземаше, удържайки смеха си, когато Пъг го изгледа и каза: „И ума и дума!“, и двамата се запревиваха в нов пристъп на смях.

— Така значи!

Момчетата се обърнаха, видяха Карлайн и две от дамите придружителки, и моментално млъкнаха. Принцесата ги изгледа неодобрително.

— След като сте толкова заети един с друг, няма да ви се натрапвам.

Пъг и Роланд се спогледаха и изведнъж прихнаха в неударим смях. Роланд се затъркаля по гръб, а Пъг седеше с изпружени напред крака и се смееше в шепи. Карлайн почервеня от яд и очите ѝ се разшириха. С леден гняв в гласа си тя каза:

— Извинете! — И се обърна, като подбра двете си придружителки. Докато си отиваше, я чува как изсумтя високо: — Тъпи момчета!

Пъг и Роланд останаха още малко на земята, докато истеричният им пристъп отmine. После Роланд се изправи и подаде ръка на Пъг. Пъг я пое и Роланд му помогна да стане.

— Извинявай, Пъг. Нямах никакво право да ти се сърдя. — Гласът му омекна. — По цели ноци не мога да заспя от мисли за нея. Чакам кратките мигове, в които можем да сме заедно. Но от както ти я спаси, чувам само твоето име. — Младежът опипа натъртеното си гърло и добави: — Толкова се ядосах, че за малко щях да те убия. И за малко да убия себе си, да му се не види.

Пъг хвърли поглед към ъгъла, зад който се беше скрила принцесата, и кимна в съгласие.

— И аз съжалявам, Роланд. Все още не съм много добър във властта си над магията и когато си изтърва нервите, стават ужасни неща. Както с тролите. — Искаше му се Роланд да разбере, че все още си е Пъг, макар да е чирак на мага. — Никога не бих направил такова нещо нарочно... особено на приятел.

Роланд изгледа за миг лицето на Пъг и се ухили, полунасмешливо, полуизвинително.

— Разбирам. Държах се лошо. Ти си прав: тя само ни настройва един против друг. Аз съм глупакът. Тя държи на теб.

Пъг сякаш посърна.

— Повярвай ми, Роланд, не съм сигурен дали съм за завиждане.

Роланд се ухили широко.

— Тя е момиче със силна воля, няма спор. — Раздвоен дали да разкрие самосъжалението си, или да си придаде насмешлива дързост, Роланд избра второто.

Пъг поклати глава.

— Какво да правим, Роланд?

Роланд го погледна изненадано, след което се изсмя.

— Не търси съвет от мен, Пъг. Аз танцувам по свирката й повече от всеки друг. Но „момичешкото сърце е изменчиво като приумиците на вятъра“, както казва поговорката. Няма да те виня заради действията на Карлайн. — Той намигна заговорнически на Пъг. — Все пак нали нямаш нищо против да поглеждам с едно око дали вятърът няма да смени посоката си?

Въпреки умората си, Пъг се засмя.

— Аз пък помислих, че си твърде щедър с отстъпките си. — На лицето му премина сянка на угриженост. — Знаеш ли, би било по-просто — не по-хубаво, но по-просто — ако тя ме отхвърли завинаги, Роланд. Не знам какво да мисля за всичко това. Трябва да изкарам чирачеството си. Някой ден ще имам имения, за които ще трябва да се грижа. А и тази история с цураните... Всичко се струпало толкова набързо, че не знам какво да правя.

Роланд го изгледа с известно съчувствие. После сложи ръката си на рамото му и каза:

— Все забравям, че да си чирак и в същото време благородник е все още твърде ново за теб. Не мога да кажа, че съм се отдавал на толкова дълбоки размисли, въпреки че жребият ми е решен още преди

да се родя. Тези тревоги за бъдещето са ми доста суховати. Защо не вземем да ги поосвежим с някоя халба хубав ейл?

Пъг кимна.

— Защо пък не. Но се боя, че Мегар ще е на друго мнение.

Роланд се почеса по носа.

— Тогава просто няма да позволим на майстор готвача да ни надуши. Хайде, знам едно място, където талпите на бараката с ейл са разхлабени. Ще му ударим чашка-две насаме.

Роланд тръгна, но Пъг го спря с думите:

— Роланд, съжалявам, че стигнахме до бой.

Роланд спря, изгледа го за миг и се ухили.

— И аз. — Протегна ръка. — Мир.

Пъг я стисна.

— Мир.

Завиха на ъгъла и спряха. Пред очите им се разкри скръбна гледка. Томас крачеше по дължината на двора от войнишките общежития до страничната порта в пълно снаряжение — стара плетена ризница над камизолата, цял шлем и метални наколенници над високите до коленете ботуши. В едната си ръка мъкнеше чугунен капак от печка вместо щит, а с другата стискаше тежко копие, дълго дванадесет стъпки и с железен наконечник, което се клатушкаше жестоко на дясното му рамо. На всичко отгоре копието му придаваше комичен вид, защото го караше да залита малко надясно и да се олюлява, докато се мъчеше да пази равновесие, без да спира да марширува.

Един сержант от гвардията на херцога стоеше и отброяваше ритъма на стъпките му. Пъг го познаваше — висок дружелюбен мъж на име Гардан. Беше потомствен кешиец, което си личеше по тъмната му кожа. Два реда бели зъби раздвоиха мъхестата му брада в усмивка, щом видя Пъг и Роланд. Широк в раменете почти колкото Мийчъм, той стоеше леко разкрячен с отпуснатата небрежност на ловец или воин. Въпреки че къдравата му черна коса беше леко прошарена, лицето му все още беше младолико и без бръчки, напук на тридесетгодишната му служба във войската. Сержантът намигна на Пъг и Роланд, изрева „Стой!“ и Томас закова на място.

Когато Пъг и Роланд се приближаваха, Гардан отсече:

— Надяс... но! — Томас се подчини. — За среща на членовете на двора, за по... чест! — Томас изпъна дясната си ръка и копието му се килна напред за поздрав. Само че наконечникът се сниши малко повече и от „мирно“ младият боец за малко да се катурне.

Пъг и Роланд застанаха до Гардан, а снажният войн им отдаде небрежно чест и ги посрещна с топла усмивка.

— Добър ви ден, скуайъри. — Обърна се за миг към Томас. — На ра... мо! Към поста, ходом... марш! — Томас замарширува към определения му „пост“ в другия край на двора пред войнишката казарма.

Роланд се засмя и попита:

— Това какво е? Допълнителна подготовка?

Гардан опря ръка на меча си, а с другата посочи Томас.

— Мечемайстор Фанън прецени, че за младия ни боец ще е от полза, ако някой се погрижи занятието му да не се разводи поради преумора или други незначителни пречки. — Сниши леко глас и добави: — Момъкът е упорит, но ще се оправи. Само е малко спънат в краката.

— Защо е допълнителната подготовка? — запита Роланд. Гардан им обясни, а Пъг поклати глава.

— Младият ни герой изгуби два меча. Първата загуба е разбираема, защото въпросът с кораба се оказа важен и небрежността в подобен момент може да се извини. Но вторият бе намерен край навеса на мократа земя следобеда, когато кралицата на елфите и свитата ѝ си заминаха, а младия Томас го нямаше никъде. — Пъг знаеше, че Томас бе забравил напълно за занятието си, когато бе дошъл Гардел с железния свод за мангала му.

Томас стигна до края на отсечката си, направи кръгом и замарширува обратно. Гардан огледа двете натъртени и оцапани момчета и каза:

— А вие, млади ми благородия, каква сте я забъркали?

Роланд се окашля престорено и отвърна:

— Ами... давах на Пъг уроци по юмручен бой.

Гардан посегна, хвана брадичката на Пъг, вдигна лицето му да го огледа, прецени пораженията и каза:

— Роланд, напомни ми да не те каня да учиш хората ми как да боравят с меча — няма да издържим на броя на жертвите. — Пусна

брадичката на Пъг и му каза: — Добре ви е разкрасено окото, скуайър.

За да смени темата, Пъг рече:

— Как са ти синовете, Гардан?

— Добре са, Пъг. Учат си занаята и си мечтаят как ще забогатеят, освен най-малкия, Факсън, който още се надява да стане войник на следващия Подбор. Останалите стават опитни колари под грижите на брат ми Джейел. — Той се усмихна тъжно. — Остана само Факсън и къщата ни опустя, макар че на жена ми, изглежда, спокойствието ѝ харесва. — После им се ухили със заразителната си усмивка, на която човек трудно можеше да устои. — Но скоро големите момчета ще се оженят и внуците пак ще вдигат врява у дома, поне от време на време.

Когато Томас ги приближи, Пъг попита:

— Мога ли да поговоря с наказания?

Гардан се засмя и поглади късата си брада.

— Мисля, че ще мога да си извърна очите за малко, но бъдете кратък, скуайър.

Пъг остави Гардан да си приказва с Роланд и настигна Томас, докато той отминаваше към другия край на двора.

— Как е? — попита го Пъг.

Томас му отвърна с половин уста:

— О, идеално. Още два часа и съм готов за погребение.

— Не можеш ли да починеш?

— На всеки половин час ми отпускат по пет минути да стоя „мирно“. — Той стигна до края на „поста“ си и отново закрачи към Гардан и Роланд. — Когато свършихме с покриването, на мангала, се върнах при навеса и видях, че меча го няма. Помислих, че сърцето ми ще спре. Претърсих навсякъде. За малко щях да пребия Рулф — реших, че той ми го е скрил. Когато се върнах в общежитието, Фанън седеше на нара ми и смазваше оръжието. Чак се уплаших другите войници да не се пръснат от смях, когато ми каза: „Щом смяташ, че достатъчно си усвоил меча, защо не вземеш да си поупражняваш малко постовата стъпка в пълно снаряжение“. Цял ден маршируване за наказание — добави той печално. — Ще умра.

Подминаха Роланд и Гардан и Пъг се помъчи да изпита малко състрадание. Също като на другите обаче, ситуацията му се струваше комична. Едва сдържайки смеха си, той заговорнически сниши глас и промълви:

— Аз трябва да си вървя. Ако дойде ѝ мечемайсторът, току-виж ти наложил още един ден маршировка.

— Боговете да ме опазят дано — изпъшка Томас. — Разкарай се, Пъг.

— Като приключиш, намери ни в бараката с ейл — прошепна Пъг, остави Томас да продължи, върна се при Роланд и Гардан и каза на сержанта: — Благодаря ти, Гардан.

— Няма нищо, Пъг. Младият ни рицар новобранец ще се справи, макар че сега му е малко нанাগорно. Яд го е и че си има публика.

Роланд кимна.

— Е, мисля, че скоро няма да губи меч.

Гардан се засмя.

— Много вярно. Майстор Фанън можа да му прости за първия, но не и за втория. Реши, че няма да е зле да се погрижи да не му стане навик. Приятелят ви е най-добрият ученик, който мечемайсторът е имал след принц Арута, но това не го казвайте на Томас. Фанън винаги е най-суров с тези, които са най-обещаващи. Е, лек ви ден и на двамата, скуайъри. А, момчета... — Те спряха. — На ваше място не бих споменавал за „урока по юмручен бой“.

Благодариха на сержанта за дискретността и се запътиха към бараката. Отмерените команди на Гардан изпълваха каменния двор зад гърбовете им.

Пъг вече довършваше втората си халба с ейл, а Роланд опразваше четвъртата, когато Томас се шмугна през хлабавите дъски. Беше мръсен и запотен, но се бе отървал от бронята и оръжията.

— Сигурно иде краят на света! — изпъшка той. — Фанън ме освободи от наказанието преждевременно.

— Защо? — попита Пъг.

Роланд мързеливо се пресегна към един от рафтовете до чувала, на който седеше — беше пълен със зърно за новия ейл, — и взе една чаша от купчината. Подхвърли я на Томас, който я улови и си наля от бурето, върху което Роланд беше изпружил краката си.

Томас отпи дълбоко, изтри устни с опакото на ръката си и каза:

— Става нещо. Фанън връхлетя, каза ми да зарязвам играчките и само дето не повлече Гардан със себе си — толкова бързаше.

— Може би херцогът се подготвя да тръгне на изток? — отвърна Пъг.

— Може би. — Томас изгледа двамата си приятели и забеляза синините по лицата им. — Така. Какво се е случило?

Пъг погледна Роланд, намеквайки, че той би трябвало да обясни причината за окаяния им вид. Роланд се ухили криво и каза:

— Поупражнявахме се малко за херцогския турнир по юмручен бой.

Пъг едва не се задави с ейла, а после се разсмя. Томас поклати глава.

— Ама и вие сте едни... Заради принцесата ли се бихте?

Пъг и Роланд се спогледаха, а после скочиха като един и събориха Томас. Роланд го прикова към пода и докато Пъг го удържаше, взе една халба с ейл, вдигна я високо и с насмешлива тържественост изрече:

— С това те помазвам, Томас, за пръв пророк на Крудий! — След което изля съдържанието на халбата върху лицето на дърпация се младеж.

Пъг се оригна и каза:

— И аз.

И изля остатъка от чашата си върху приятеля си.

Томас изплю ейла, засмя се и каза:

— Познах! Прав съм! — Завъртя се да се измъкне изпод тежестта им и изпъшка: — Хайде разкарайте се! Или трябва да ти напомням, Роланд, кой ти разкървави носа последния път?

Роланд се отдръпна, но много бавно. Пиянската му гордост го караше да се движи с ледена точност.

— Така е. — Обърна се към Пъг, който също се смъкна от гърдите на Томас, и поясни: — Но все пак трябва да е ясно, че единствената причина Томас да ми разкървави носа в онзи случай бе в това, че по време на боя ни той имаше нечестно предимство.

Пъг погледна Роланд със замъглените си очи и попита:

— Какво нечестно предимство?

Роланд допря тайнствено пръст до устните си и отвърна:

— Той печелеше.

Роланд се прекатури от чувала със зърното и Пъг и Томас избухнаха в смях. На Пъг забележката му се стори толкова смешна, че

не можеше да се спре, а смехът на Томас само удвои неговия.

Щом успя да си поеме дъх, Пъг каза:

— Тая свата я изтървах. Бях някъде, но не помня къде.

— Беше в селото да се учиш да кърпиш рибарски мрежи, доколкото си спомням. Роланд тъкмо бе дошъл от Тулан.

С хитра усмивка Роланд поясни:

— Бях се скарал с един... помниш ли кой беше? — Томас поклати глава. — Все едно, скарах се, а Томас дойде и се опита да ни разтърве. Не можех да повярвам, че това кльоцаво момче... — Томас понечи да възрази, но Роланд го прекъсна с размахан пръст. — Да, такъв беше. Много кльоцав. Не можех да повярвам, че на едно кльоцаво момче — кльоцаво и при това от простолюдието — ще му хрумне да ми говори — на мен, наскоро приетия за член на херцогската дворцова свита и благородник, длъжен съм да добавя — как трябва да се държа. Така че постъпих по единствения подобаващ за благородник начин в подобно положение.

— Как? — попита Пъг.

— Ударих го през устата.

Тримата се разсмяха отново.

Томас поклати глава при този спомен, а Роланд продължи:

— След което той ми удари такъв бой, какъвто не помнех от последния път, когато баща ми ме спипа за нещо. Точно тогава се захванах сериозно с юмручния бой.

А Томас въздъхна с насмешлива тъга:

— Еех, млади бяхме тогава...

Пъг напълни големите чаши, размърда схванатата си челюст и измърмори:

— Хм, точно сега се чувствам на около сто години.

Томас ги изгледа и попита:

— Сериозно, за какво все пак се бихте?

Роланд му отвърна със смесица от хумор и съжаление:

— Дъщерята на нашия лорд благодетел, момиче с неизречим чар.

— Какво е „неизречим“? — попита Томас.

Роланд го изгледа с пиянско пренебрежение.

— Неописуем, тъпак!

Томас поклати глава.

— Не мисля, че принцесата е неописуем тъпак. — Сниши се и чашата на Роланд профуча през мястото, където допреди миг беше главата му, а Пъг отново се затъркала от смях.

Томас се ухили, а Роланд важно се пресегна и си свали нова чаша от рафта.

— Та както казвах — почна той, докато пълнеше чашата от бурето — на нашата дама, момиче с неизречими чарове — макар и с малко спорни преценки, — ѝ е хрумнало в главицата — по причини, които само боговете биха могли напълно да разберат — да удостоява нашия тук присъстващ млад магьосник с вниманието си. Защо — след като може да си прекарва времето с мен — не мога да си представя. — Той се оригна. — Тъй или иначе, обсъдихме подходящия начин, по който трябва да се приеме такава щедрост.

Томас погледна Пъг и се усмихна широко.

— Моите съчувствия, Пъг. Със сигурност не си останал с празни ръце.

Пъг усети, че се изчервява. После се ухили злобно и отвърна:

— Така ли? А какво да кажем за един присъстващ тук новобранец, забелязан да се натиска в килера с едно момиче от кухнята? — Отпусна се назад и с нотка на престорена загриженост добави: — Страх е да мисля какво ще стане, ако Неала случайно разбере, че...

Томас зяпна.

— Ти няма да... не можеш да...

Роланд се облегна на дъсчената стена и скръсти ръце.

— Никога не бях виждал такова истинско възмущение на риба на сухо! — Той се изправи, облеци очи и рязко отвори и затвори уста. Тримата отново избухнаха в неудържим кикот. Сипаха си още по едно и Роланд вдигна чашата си.

— Господа, тост!

Пъг и Томас също вдигнаха чашите си. Роланд заговори вече със съвсем сериозен тон:

— Каквито и спорове да сме имали досега, вие сте двама симпатяги, които с радост мога да нарека приятели. — Той вдигна още по-високо чашата си и обяви: — За приятелството!

Тримата отново пресушиха чашите и ги напълниха отново. Роланд каза:

— Да си стиснем ръцете.

Трите момчета събраха ръце и Роланд каза:

— Където и да отидем, колкото и години да минат, никога вече не ще сме без приятели.

Пъг, поразен от тези тържествени думи, извика:

— Вечни приятели!

Томас повтори думите и тримата си стиснаха ръцете да потвърдят клетвата.

Пъг се събуди грохнал и със замаяна глава. Смътната светлина от почти загасналия мангал изпълваше стаичката с полутонове от розово и черно. На вратата се почука тихо, но настоятелно. Той бавно се изправи и едва не падна — главата му все още се въртеше. Беше останал с Томас и Роланд в бараката цялата вечер и част от нощта — съвсем бяха забравили за вечерята и я бяха пропуснали, но пък бяха нанесли „сериозен удар“ на резервите на замъка с ейл, както се бе изразил Роланд. Не че бяха унищожили кой знае какво количество, но тъй като вместимостта им беше скромна, начинанието изглеждаше геройско.

Пъг нахлузи панталоните си и тръгна залитайки към вратата. Клепачите му бяха тежки, а устата — пресъхнала. Зачуден кой ли може така настойчиво да иска да влезе посред нощ, той дръпна вратата.

Нещо мъгляво профуча край него, той се обърна и видя Карлайн — стоеше насред стаята, загърната в тежко наметало.

— Затвори! — изсъска му тя. — Някой може да надникне отдолу и да види светлината на стълбището.

Пъг се подчини, все още объркан. Единствената мисъл, която проби през изтръпналия му мозък, беше, че едва ли бледата светлина от въглените ще освети кой знае колко дълбокото стълбище. Той разтърси глава да се освети и пристъпи към мангала. Подпали свещ от въглените и я поднесе към фитила на фенера. Стаята грейна с весела светлина.

Докато Карлайн оглеждаше разхвърляната купчина книги и свитъци край леглото му, мисълта на Пъг започна постепенно да се прояснява. Принцесата надникна във всяко ъгълче на стаята и накрая каза:

— Къде е онова драконско нещо, дето си го гледаш тук?

Очите на Пъг се фокусираха малко и напъвайки удебеления си език, той отвърна:

— Фантус ли? Отишъл е някъде да си върши огнедрейкските работи.

Тя свали наметалото си.

— Добре. Той ме плаши. — Седна на неоправената постеля на Пъг и го изгледа строго. — Искам да поговоря с теб.

Очите на Пъг се разшириха и той зяпна изумен, защото Карлайн, беше само по лека памучна нощница и макар да я покриваше от шията до глезените, тя беше тънка и обезпокоително прилепнала по тялото ѝ. Пъг изведнъж осъзна, че той самият е само по панталони, бързо грабна туниката, лежаща захвърлена на пода, и я надяна. Докато се бореше с нея, последните утайки от алкохолната мъгла се изпариха.

— Богове! — прошепна той в паника. — Ако баща ти разбере, ще ми отреже главата.

— Няма, стига да ти дойде умът в главата да говориш по-тихо — отвърна му тя сприхаво.

Пъг седна на столчето край постелята и ужасът съвсем го отрезви. Забелязала окаяното му състояние, тя го изгледа неодобрително и каза:

— Ти пиеш. — И след като той не отрече, добави: — Двамата с Роланд не дойдохте за вечеря и аз се зачудих какво може да ви е задържало. Добре, че татко също пропусна вечерята с придворните, иначе щеше да прати някого да ви намери.

Притесненията на Пъг започнаха да растат с тревожна скорост. Той си спомни всички истории каква ужасна съдба очаква простосмъртните, любовници на благородни дами. Това, че Карлайн беше тук неканена и че между тях не беше станало нищо, му се струваше дребна подробност, която едва ли щеше да смекчи гнева на херцога. Преглъщайки паниката си, Пъг каза:

— Карлайн, не можеш да останеш тук. Ще донесеш и на двама ни такива неприятности, каквито не мога и да си представя.

Тя то погледна решително.

— Няма да си отида, докато не ти кажа това, заради което дойдох.

Пъг разбра, че е безсмислено да спори — твърде много пъти бе виждал този поглед, — и въздъхна примирено.

— Е, добре, и какво е то?

При този тон очите на Карлайн се разшириха.

— Ако ще се държиш така, няма да ти кажа!

Пъг едва потисна стона си, затвори очи, разтърси бавно глава и каза:

— Извинявай. Моля те, какво искаш да направя?

Тя потупа постелята до себе си.

— Ела седни тук.

Той се подчини, стараяйки се да уталожить чувството, че съдбата му — внезапно секнал живот — е предрешена от това капризно момиче. По-скоро се срина, отколкото седна до нея. Тя се ухили на стона му.

— Ама ти си пиан! Как е?

— В този момент не е много приятно. Чувствам се като кухненски парцал.

Тя се опита да покаже състрадание, но сините ѝ очи заискриха насмешливо. После се нацупи престорено и каза:

— На вас, момчетата, все се падат най-интересните неща, като да въртиш меч и да стреляш с лък. Да си възпитана дама е толкова досадно! Баща ми ще получи пристъп, ако някой път изпия повече от чашка разрежено вино на вечеря.

С нарастващо отчаяние в гласа Пъг ѝ отвърна:

— Това е нищо в сравнение с пристъпа, който ще получи, ако те намерят тук. Карлайн, защо си дошла?

Тя пренебрегна въпроса.

— Какво правехте двамата с Роланд следобед, биехте ли се? — Той кимна. — Заради мен? — попита тя с блясък в очите.

Пъг въздъхна.

— Да, заради теб. — Доволният ѝ поглед го подразни и в гласа му се прокрадна възмущение. — Карлайн, ти злоупотребяваш с него.

— Той е безгръбначен тъпак! — срязва го тя. — Ако му кажа да скочи от стената, ще го направи.

— Карлайн! — едва не изхленчи Пъг. — Защо трябва...

Тя прекъсна въпроса, наведе се и покри устата му със своята. Целувката се получи едностранчива, защото Пъг беше твърде объркан,

за да реагира. Тя бързо се изправи, оставяйки го зяпнал, и каза:

— Е?

— Какво? — изломоти вдървено Пъг.

Очите ѝ лумнаха.

— Целувката, простак такъв!

— О! — отвърна Пъг все още слисан. — Беше... приятно.

Тя скочи и го изгледа с очи, разширени от смесица на гняв и смут. Скръсти ръце пред гърдите си и затупка с краче по пода като летен порой, чукащ по кепенците на прозорците. Гласът ѝ стана нисък и дрезгав.

— Приятно!? Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Пъг я загледа. В гърдите му бушуваше невероятна гмеж от най-противоречиви чувства. Паниката му се бореше с почти болезненото осъзнаване колко мила изглежда Карлайн на бледата светлина — живо и одухотворено лице, тъмна коса, спусната свободно около лицето ѝ; тънката нощница бе впитана на гърдите ѝ над скръстените ръце. Собственото му смущение неволно му придаваше небрежен вид, което още повече възпламени раздразнението ѝ.

— Ти си първият мъж — без да се смята татко и братята ми, — когото съм целувала, и единственото, което имаш да кажеш, е „приятно“!?

Пъг, все още понесен от бурните чувства, изломоти:

— Много приятно.

Тя сложи ръце на кръста си — което раздвижи нощницата ѝ в нови смущаващи посоки — и го загледа отгоре с израз на открито неверие. После с много сдържан тон му каза:

— Значи аз идвам тук и се хвърлям в ръцете ти. Рискувам да ме изпратят в някой метох за цял живот! — Пъг забеляза, че не се сети да спомене какво чака него. — Всички други момчета — и немалко от по-възрастните благородници на Запада — ще си счупят краката, за да спечелят вниманието ми. А ти се държиш с мен като с някоя кухненска слугиня, мимолетна забава за младия лорд.

Умът на Пъг най-после си дойде на мястото, повече от само себе си, отколкото от осъзнаването, че Карлайн малко преувеличава с описанието на окаяното си положение. Поразен от внезапната догадка, че в това има доста прекален драматизъм, примесен с искреното ѝ раздразнение, той каза:

— Карлайн, почакай. Дай ми малко време.

— Време! Аз ти дадох седмици! Мислех, че... е, мислех, че между нас има разбирателство.

Пъг я изгледа с насилено съчувствие. Умът му препускаше.

— Седни, моля ти се. Ще се опитам да ти обясня.

Тя се поколеба, но приседна до него. Някак непохватно той взе ръцете ѝ в шепите си. Мигом го порази близостта ѝ, топлината ѝ, мирисата на косата и кожата ѝ. Страстните желания, които бе изпитал в онзи ден до скалите, се върнаха с шеметна сила и се наложи да стисне зъби, за да се пребори с тях и да задържи ума си върху това, което искаше да ѝ каже.

И задържайки мислите си настрана от порива на сърцето си, той заговори:

— Карлайн, аз наистина те обичам. При това много. Понякога дори ми се струва, че съм влюбен в теб не по-малко от Роланд, но в повечето случаи само се обърквам, когато си наблизо. В това е проблемът: твърде голямо е объркването в мен. Самият аз в повечето случаи не разбирам какво изпитвам.

Очите ѝ се присвиха, защото това явно не беше отговорът, който очакваше. Отвърна му рязко:

— Не разбирам какво искаш да кажеш. Но пък никога не съм познавала момче, толкова отдадено като теб на разбирането на нещата.

Пъг се усмихна насила.

— Магьосниците се обучават да търсят обяснения. Разбирането на нещата е много важно за нас. — Долови проблясък на разбиране в очите ѝ и продължи. — Сега си имам две длъжности, и двете нови за мен. Може и да не стана магьосник, въпреки усилията на Кълган да ме направи такъв, защото срещам големи трудности в работата си.

Забелязал, че обяснението му не печели голямо съчувствие, той смени тактиката.

— Така или иначе, остава ми малко време да помисля за другата длъжност. Може накрая да се окаже поредният благородник в бащиния ти двор, да гледам имененията си — колкото и да са малки, да се грижа за поданиците си, да се отзовавам на призови за събиране на войска и прочие. Но за това не мога дори да помисля, преди да реша другия въпрос, за обучението ми в магията. Трябва да упорствам, докато не се

примирия, че съм направил грешния избор. Или докато Кълган не ме освободи — добави той тихо.

Млъкна и я погледна в лицето. Големите ѝ сини очи го гледаха напрегнато.

— Магьосниците не се радват на особена почит в Кралството. Искам да кажа, ако един ден стана майстор магьосник... Е, как се виждаш като женена за един магьосник, независимо от ранга му?

Тя изглеждаше леко притеснена. Наведе се и бързо го целуна отново, разбивайки и без това поразклатеното му самообладание.

— Бедничкият Пъг — промълви тя и се отдръпна. Мекият ѝ глас сладко иззвъня в ушите му. — Не е нужно да си. Магьосник, искам да кажа. Ти имаш земя и титла и знам, че татко може да ти дари и други, когато дойде подходящото време.

— Не е въпросът какво искам аз, разбираш ли? Въпросът е какво съм. Част от проблема е може би, че не съм се отдал истински на работата си. Кълган ме взе за това чирачество повече от съжаление, отколкото от нужда, знаеш го. И въпреки това, което твърдят той и Тъли, още не съм убеден, че наистина имам талант. Но може би трябва да се посветя, да се отдам напълно на това да стана магьосник. — Той вдиша дълбоко. — Как бих могъл да го направя, ако се грижа за именията и длъжностите си? Или да получа още? — Той замълча. — Или за теб?

Карлайн леко прехапа долната си устна, а Пъг едва потисна порива си да я прегърне и да я увери, че всичко ще се оправи. Не се съмняваше, че ако го направи, нещата бързо ще излязат извън контрола му. Никое момиче в бедния му опит — дори най-хубавичките долу в града — не бе събуждало у него толкова силни чувства.

Тя притвори очи, сведе поглед и промълви:

— Ще направя каквото кажеш, Пъг.

За миг Пъг изпита облекчение, но смисълът на думите ѝ го порази. „О, богове!“ — помисли си той. Никаква магическа хитрина не можеше да опази съсредоточеността му пред лицето на младежката му страст. В паника, той затърси трескаво някакъв начин да потуши желанието в себе си и си помисли за баща ѝ. Образът на навъсения херцог на Крудий се изправи пред него, а клупът в ръцете на палача помете и последните останки от страстта.

Пъг вдиша дълбоко и отрони:

— Посвоему аз наистина те обичам, Карлайн. — Лицето ѝ засия и предусещайки провала си, той се гмурна с главата надолу. — Но мисля, че трябва най-напред да разбере самия себе си, преди да се опитам да настроя ума си за всичко останало. — Съсредоточеността му бе подложена на сериозно изпитание от момичето, което сякаш пренебрегна думите му и бурно го зацелува по лицето.

После изведнъж спря да го целува и остана да седи неподвижно до него. Щастливото ѝ изражение помръкна, след като вродената ѝ разумност надделя над детинския порив да получи всичко, което ѝ се иска.

— Ако направя избора ей сега, Карлайн, може цял живот след това да се съмнявам в него. Ти би ли понесла възможността да те укорявам за избора си?

Дълго време тя не му отговори нищо, след което промълви тихо:

— Не. Не мисля, че ще мога да го понеса, Пъг.

Той въздъхна облекчено и усети, че напрежението го отпуска. Изведнъж в стаичката сякаш стана студено и двамата потръпнаха. Карлайн хвана ръцете му и ги стисна с удивителна сила. Усмихна се тъжно и промълви с насилено спокойствие:

— Разбирам, Пъг. — Пое си дълбоко дъх и тихо добави: — Ето защо мисля, че те обичам. Ти никога не можеш да излъжеш. Най-малко себе си.

— Нито ти, Карлайн. — Очите ѝ се бяха навлажнили, но тя запази усмивката си. — Никак не е лесно — каза Пъг, сломен от чувствата си към момичето. — Моля те, повярвай ми, никак не е лесно.

Изведнъж напрежението секна и Карлайн тихо се засмя: сладка музика за ушите на Пъг.

— Бедничкият ми Пъг. Аз те разстроих.

На лицето на Пъг се изписа облекчение, че го е разбрала. Почувства се окрилен от обичта си към нея. Бавно поклати глава с усмивка на човек, освободил се от непосилна тежест, което му придаде малко глуповат израз, и каза:

— Нямах си представа, Карлайн. Представа си нямаш. — Посегна и докосна нежно лицето ѝ. — Имаме време. Не отивам никъде.

Две сини очи го погледнаха с тревога изпод дългите мигли.

— Но ти скоро ще тръгнеш с баща ми.

— Като се върна, искам да кажа. Ще стоя тук с години. — Целуна я леко по бузата и добави с пресилено лековат тон: — Не мога да наследя дарението още три години, според закона. А се съмнявам, че и баща ти би се разделил с теб преди да минат. — Усмихна се иронично и продължи: — След три години сигурно няма да можеш да ме понасяш.

Тя се отпусна в прегръдката му, притисна се в него и опря лице на рамото му.

— Никога, Пъг. Никога не бих обикнала друг. — Той се замая от допира ѝ. Тялото ѝ потръпна и тя каза: — Нямам думи, Пъг. Ти си единственият, който се опита да... ме разбере. Ти разбираш повече от всеки друг.

Той нежно се отдръпна и хвана лицето ѝ. Целуна я, вкусвайки солените сълзи по устните ѝ. Тя внезапно се отзова, притисна се поплътно до него и го зацелува със страст. Той усети зноя на тялото ѝ през тъканта на нощницата, чу тихата ѝ въздишка в ухото си и усети как сам се потапя в безумната страст и как собственото му тяло се отзовава. Вкочани се, изпълнен с решимост, и нежно се освободи от прегръдката на Карлайн. Отдръпна се бавно от нея и с нотка на съжаление промълви:

— Мисля, че трябва да се върнеш в покоите си, Карлайн.

Карлайн вдигна очи към него, зачервена и с леко разтворени устни. Дишаше задъхано. Пъг трябваше да положи мъчително усилие, за да овладее и себе си, и положението. Каза, този път малко по-решително:

— Трябва да се върнеш в покоите си. Веднага.

Надигнаха се бавно от постелята, всеки — с непреодолимото усещане за близостта на другия. Той задържа ръката ѝ още малко и я пусна. Наведе се, вдигна наметалото ѝ и ѝ помогна да се загърне. Отведе я до вратата, откряна я и надникна надолу по стълбището. Не забеляза да се навърта някой и я отвори широко. Карлайн пристъпи навън, след което се обърна и тихо промълви:

— Знам, че понякога си мислиш, че съм глупаво и суетно момиче. Е, понякога наистина съм такава, Пъг. Но те обичам.

И преди той да изрече и дума, изчезна надолу по стълбите и лекото шумолене на плаща ѝ заглъхна в тъмнината. Пъг тихо притвори вратата и загаси фенера. Излегна се на постелята и впери поглед в

мрака. Все още можеше да усети свежия ѝ мирис във въздуха, а после споменът за докосването на мекото ѝ тяло под ръцете му го накара да трепне. Сега, след като си беше отишла и необходимостта да се владее си беше отишла с нея, той се остави на пронизващия го копнеж. Още виждаше лицето ѝ, живо и изпълнено с желание към него. Покри очите си с ръка, простена тихо и каза на глас:

— Утре ще се мразя.

Събуди се от силно тропане по вратата. Първата му мисъл, докато се влачеше към вратата, бе, че херцогът е разбрал за посещението на Карлайн. „Дошъл е да ме обеси!“ — бе първото, което му хрумна. Навън все още беше тъмно и Пъг отвори вратата в очакване на най-лошото. Вместо разгневения баща на момичето, повел отделение стражи, отвън стоеше един от викачите на замъка.

— Извинете, че ви събудих, скуайър, но майстор Кълган иска веднага да се явите при него — съобщи той. — Веднага — повтори мъжът, взел облекчената физиономия на Пъг за сънливо объркване. Пъг кимна и затръшна вратата.

Беше облечен, защото бе заспал с дрехите си. Стоеше наред стаята и сърцето му биеше лудо. Очите му сякаш бяха поръсени с пясък, а стомахът му се бунтуваше, в устата му имаше гаден вкус. Пристъпи до масичката, плисна лицето си със студена вода и измърмори, че никога вече няма да пипне чаша.

Завари магьосника застанал над купчина лични вещи и книги. На столчето до постелята на магьосника седеше отец Тъли. Жрецът гледаше мага, който трупаше още и още върху стремително нарастващия куп, и накрая каза:

— Кълган, не можеш да вземеш всички тези книги. Само за тях ще ти трябват две товарни мулета, а къде ще ги сложиш на кораба и каква работа ще ти свършат — изобщо не разбирам.

Кълган погледна двете книги в ръцете си като майка, пазеща близначетата си.

— Но аз трябва да ги взема, за да продължа обучението на момчето.

— Ба! По-скоро за да имаш какво да мъкнеш по лагерите и на борда на кораба. Не ми изтъквай оправдания. Ще трябва да яздите

бързо, за да минете Южния проход, преди да се заснежи. А кой може да чете в кораб, който прекосява Горчиво море през зимата? Момчето ще прекрати заниманията си само за един-два месеца, а му остават още близо осем години да се учи. Дай му да отдъхне.

Пъг се смути от разговора и се опита да зададе въпрос, но двамата каращи се старци не му обърнаха внимание. След още няколко увещания от страна на Тъли Кълган се предаде.

— Май си прав — каза той и хвърли книгите върху постелята си. Забеляза чакация на вратата Пъг и попита учуден: — Какво? Ти още ли си тук?

— Все още не си ми казал защо ме повика, Кълган.

— О? — възкликна Кълган и очите му замигаха на парцали, като на бухал, събуден от светлината. — Не съм ли? — Пъг кимна. — Е, добре. Херцогът нареди да тръгнем призори. Джуджетата не са отговорили, но той няма да чака повече. Северният проход почти със сигурност вече е затворен и той се бои, че и Южният вече е заснежен. — Кълган добави по-скоро на себе си. — И как не. Нюхът ми за времето надушва, че скоро ще падне и тук. Чака ни ранна и люта зима.

Тъли поклати глава и се изправи.

— И това от устата на човек, който предсказа суша преди седем години, когато ни сполетяха най-големите наводнения, откак се помним. Магьосници! Шарлатани сте вие, до един. — Той пристъпи бавно до вратата и се обърна към Кълган, а заядливото му изражение се замени с искрена загриженост. — Макар че този път си прав, Кълган. Костите ме болят отвътре. Зимата иде.

Тъли си излезе и Пъг попита:

— Значи тръгваме?

— Да! — раздражено му отвърна Кълган. — Не ти ли го казах току-що? Събирай си нещата, и по-бързо. Ще съмне след по-малко от час.

Пъг се обърна да излезе и Кълган му подхвърли:

— А, чакай малко, Пъг.

Магьосникът пристъпи до вратата и надникна през нея да се увери, че Тъли вече е слязъл по стълбите и няма да го чуе. После се обърна към Пъг и каза:

— Не забелязах нищо грешно в поведението ти... но ако в бъдеще пак те споходи някой среднощен гост, съветвам те да не се

подлагаш на подобно... изпитание. Не съм сигурен, че ще се справиш толкова добре втори път.

Пъг пребледня.

— Ти си чул?

Кълган посочи едно кътче, където подът се събираше със стената.

— Твоето изобретение с мангала излиза от стената на една стъпка отдолу и се оказва великолепен проводник на звука. — Той добави разсеяно: — Ще трябва да проверя дали ще предава звука толкова добре и като се върнем. — Обърна се към момчето и добави: — Тъй или иначе, снощи работих до късно и нямах намерение да подслушвам, но чух всяка дума. — Пъг се изчерви. Кълган продължи: — Не исках да те притеснявам, Пъг. Ти постъпи правилно и прояви забележителен разум. — Той сложи ръка на рамото на Пъг и добави: — Боя се, че не съм най-добрият съветник за такива неща, тъй като опитът ми с жените е оскъден, да не говорим за такива млади и вироглави същества. — Погледна Пъг в очите и каза: — Но поне доколкото знам, почти е невъзможно в разгара на мига човек да осъзнае дълготрайните последствия. Гордея се, че ти успя да го направиш.

Пъг се усмихна самоуверено.

— Не беше никак трудно, Кълган. Просто задържах ума си съсредоточен върху нещо.

— Какво по-точно?

— Екзекуцията.

Кълган се засмя хрипливо.

— Ясно. Но провалът щеше да е не по-малко ужасен и за принцесата, Пъг. Една отрасла в голям град благородничка в източния двор би могла да си позволи да си има колкото си иска любовници с каквото и да е ранг, стига да запази дискретност, но на единствената дъщеря на пограничен херцог, при това толкова близък родственик на краля, не е позволен подобен разкош. Тя трябва да бъде извън всякакви подозрения. Дори подозрението може да навреди на Карлайн. И този, който я обича и е загрижен за нея, трябва да го има предвид. Разбра ли ме?

Пъг кимна, вече напълно успокоен, че е успял да устои на снощното изкушение.

— Добре, зная, че в бъдеще ще внимаваш. — Кълган се усмихна. — И не обръщай внимание на стария Тъли. Той просто е бесен, защото херцогът му нареди да остане. Все още си въобразява, че е млад като послушниците си. А сега тичай да се приготвиш. Ще съмне след по-малко от час.

Пъг кимна и се забърза, а Кълган остана да оглежда куповете книги пред себе си. Със съжаление старецът взе най-горната и я постави на близкия рафт. След малко награби друг том и го напъха в един чувал.

— Само една няма да навреди — промълви той на невидимия образ на Тъли, който поклащаше неодобрително глава. Подреди останалите книги на рафта, с изключение на последната, която също напъха в чувала. — Е, добре — натърти той с упорство. — Две да са!

ГЛАВА 8

ПЪТУВАНЕ

Валеше мокър сняг.

Пъг тръпнеше под дебелия плащ. Чакаше на седлото вече десетина минути, докато останалите от свитата на херцога се приготвят за тръгване.

Дворът на замъка беше изпълнен с припрени подвикващи мъже, които пристягаха чувалите с продоволствия на самарите на мулетата от обоза. Зората придаваше на двора смътен цвят наместо черните и сиви петна, посрещнали Пъг на излизане от кулата. Носачите вече бяха изнесли багажа му и го товареха заедно с другите приготвени за пътя вещи.

Нечие паникьосано подвикване отекна зад гърба му, Пъг се обърна и видя Томас — подръпваше нервно юздите на буен дорест кон, който бе вирнал глава. Също като стройната и лека, обучена за бойна езда кобила на Пъг, животното нямаше нищо общо със старата проскубана кранта, която двамата бяха яздили на път към разбития кораб.

— Не дърпай толкова силно! — подвикна Пъг. — Ще го раздразниш и ще побеснее. Тегли леко и от време на време отпускай.

Томас го послуша и конят се успокои и спря до кобилата на Пъг. Томас седеше така, сякаш седлото му беше набито с пирони. Лицето му беше изопнато от напрежение, сякаш се чудеше какво още ще му хрумне на коня.

— Ако я нямаше тая маршировка вчера, можеше да пояздиш малко, да се понаучиш. Сега ще трябва да те уча в движение.

Томас го погледна благодарен за обещаната помощ. Пъг се усмихна.

— Докато стигнем Бордон, ще яздиш като кралски кавалерист.

— И после ще вървя като грохнала бабичка — измърмори Томас и се помръдна на седлото. — Вече имам чувството, че съм седял на камък поне няколко часа. И то само от конюшната дотук.

Пъг скочи от коня си да огледа седлото му и накара Томас да си дръпне крака, за да погледне отдолу, после го попита:

— Кой ти е оседдал коня?

— Рулф. Защо?

— Така си помислих. Връща си ти го за това, че го заплаши с меча си, или защото сме приятели. Мен вече не смее да ме заплашва, след като станах скуайър, но е решил, че ще е дреболия, ако ти навърже на възли ремъците на стремената. Ако поядиш още някой час така, няма да можеш да седнеш цял месец, ако преди това не паднеш и не се убиеш. Хайде, слизай да ти покажа.

Томас слезе със скок и за малко да падне. Пъг му показа възлите.

— До довечера щяха да ти ожулят слабините. А и стремената не са достатъчно дълги. — Развърза възлите и нагласи ремъците до подходящата дължина. — Известно време ще ти е неудобно, но трябва да държиш петите си надолу. Ще ти го напомням, докато ти омръзне, но така ще си спестиш неприятностите и ще започнеш да го правиш, без да мислиш. И не се опитвай да стискаш с колене; това е погрешно — ще ти отекаат краката и утре няма да можеш да вървиш. — Той продължи с основните указания и провери колана под корема на коня, който се оказа хлабав. Понечи да го затегне и конят всмука въздух. Пъг плесна дорестия по хълбока и животното издиша силно. Пъг бързо придърпа ремъка на колана и каза: — Днес по някое време сигурно щеше да се кандилкаш насам-натам, което е много неудобно.

— Ох, този Рулф! — Томас се извърна към конюшнията. — Само да ми падне в ръцете, ще го пребия!

Пъг дръпна приятеля си за ръката.

— Почакай. Нямаме време сега за кавги.

Томас остана със стиснати юмруци, после се отпусна и въздъхна.

— Все едно, днес не съм във форма за бой. — Извърна се към Пъг, който продължаваше да оглежда сбруята на коня.

Пъг поклати глава и се намръщи.

— И аз. — Приключи с огледа на седлото и сбруята и конят се дръпна нервно. Пъг го потупа нежно по корема. — Рулф освен това ти е дал доста буйно животно. Това приятелче сигурно щеше да те изхвърли още преди пладне и да се върне в конюшнията преди да си успял да паднеш на земята. С отекли крака и скъсени ремъци на стремената нямаше да имаш никакъв шанс. Дай да си ги разменим. —

Томас с облекчение се покатери на седлото на кобилата. Пъг нагласи отново стремената според ръста на двамата. — Можем да си сменим багажа следобед. — После Пъг погали неспокойния боен кон по муцуната и пъргаво се метна на седлото. Усетил по-уверени ръце на юздите и здраво стегнати крака на хълбоците си, дорестият се укроти.

— Ей! Мартин — подвикна Томас на появилия се майстор на лова на херцогството. — И ти ли идваш с нас?

На лицето на ловеца се изписа насмешлива усмивка. Беше се наметнал с тежък зелен плащ над кожените си ловджийски дрехи.

— Само за малко, Томас. Ще водя неколцина следотърсачи до границите на Крудий. После, щом стигнем южния ръкав на реката, ще потегля на изток. Двама от следотърсачите ми вече тръгнаха преди час да проучат пътя за херцога.

— Какво мислиш за тази история с цураните, Мартин? — попита Пъг.

Физиономията на майстор-ловеца помръкна.

— Щом и елфите са разтревожени, значи си е за тревога. — Той се извърна към подреждащата се колона. — Извинете ме, трябва да дам указания на хората си. — Мартин кимна и остави двете момчета сами.

Пъг попита Томас:

— Как ти е главата тази заран?

Томас направи кисела физиономия.

— Около два пъти по-малка, отколкото на събуждане. — Лицето му леко просветна. — Все пак престана да ми хлопа отвътре. Вече почти се оправих.

Пъг се загледа към цитаделата. Споменът за снощната среща не спираше да притегля ума му и той изведнъж съжали, че се налага да тръгне с херцога.

Томас забеляза угриженото изражение на приятеля си и попита:

— Защо си толкова мрачен? Не се ли радваш, че тръгваме?

— Просто си мислех за нещо.

Томас го изгледа за миг.

— Струва ми се, че разбирам. — Въздъхна дълбоко и се отпусна, а конят му тропна с копито и изцвили. — Аз поне се радвам, че ще замина. Боя се, че Неала е разбрала за онази дреболия, за която говорихме вчера.

Пъг се засмя.

— Това поне ще те научи да внимаваш с кого се натискаш по килерите.

Томас се ухили тъпо.

Вратите на цитаделата се разтвориха и херцогът и Арута излязоха, придружени от Кълган, Тъли, Луам и Роланд. Следваше ги Карлайн с лейди Марна зад нея. Херцогът и свитата му закрачиха към челото на колоната, но Карлайн заситни към Пъг и Томас. Докато преминаваше, стражите ѝ отдаваха почит, но тя не им обърна внимание. Спря се при Пъг и той ѝ се поклони учтиво, но тя каза:

— О, я слизай от този тъп кон.

Пъг се смъкна, а Карлайн обгърна врата му с ръце и се притисна за миг до него.

— Пази се — прошепна му тя, — и гледай да не ти се случи нещо лошо. — Отдръпна се и леко го целуна. — И се върни у дома. — Сдържайки сълзите си, тя се запъти към челото на редицата, където я чакаха да си вземат довиждане баща ѝ и братята ѝ.

Томас подсвирна насмешливо и се засмя, докато Пъг се качваше на седлото; войниците наоколо едва сдържаха смеха си.

— Изглежда, принцесата крои нещо за вас, милорд — подкачи го Томас. Пъг посегна да го цапне и той се сниши. Движението подплаши конете и те понечиха да тръгнат напред, и Томас започна да се бори отчаяно да върне коня си на място. Конят, изглежда, се канеше да поеме във всяка друга посока, но не и според желанието на ездача си. Сега дойде ред на Пъг да се размее. Най-накрая подкара коня си до този на Томас и върна непокорната кобилка в редицата. Ушите ѝ се изпънаха и тя се извърна да ухапе коня на Пъг.

— И двамата имаме да разчистваме сметки с Рулф — каза Пъг. — На всичко отгоре ни е дал два коня, които не се понасят. Ще трябва да разменим твоя с някой на войниците.

Томас облекчено въздъхна и тронаво се смъкна от седлото, а Пъг уреди размяната с един от строените бойци. Размяната стана и след като Томас се върна на мястото си, Роланд се приближи до двамата и им подаде ръка.

— И да внимавате много, и двамата. Чакат ви достатъчно неприятности, за да си ги търсите сами.

Те го увериха, че ще се пазят, и Роланд каза на Пъг:

— Аз ще наглеждам нещата тук вместо теб.

Пъг забеляза хитрата му усмивка, озърна се през рамо към застаналата до баща си Карлайн и отвърна:

— Не се и съмнявам. — След което добави: — Роланд, каквото и да се случи, и аз ти желая късмет.

— Благодаря ти — отвърна Роланд. — Ще го приема буквално. — А на Томас каза: — Доста скучно ще бъде, докато ви няма.

— Предвид това, което предстои, скуката май ще е добре дошла — отвърна му Томас.

— Стига да не е прекалена, нали? — отвърна Роланд. — Наистина се пазете! Големи досадници сте и двамата, но не искам да ви загубя.

Томас се засмя. Роланд се отдалечи, като им махаше дружелюбно.

— Това поне решава нещата — каза Пъг. — Радвам се, че заминавам. Трябваше ми малко отдих.

Появи се и сержант Гардан и даде заповед на колоната да тръгне. Херцогът и Арута язدهа в челото, с Кълган и Гардан зад тях. Мартин Дълголькия даде знак и следотърсачите му се затичаха напред до коня на херцога. Последваха ги двадесет двойки гвардейци с Томас и Пъг между тях и обозът в тила с неговите пет двойки стражи. Отначало едва-едва, а сетне все по-бързо, те излязоха през портите на замъка и поеха по Южния път.

Яздеха вече трети ден, последните два — през земи, обрасли с гъсти лесове. Мартин Дълголькия и хората му бяха свърнали на изток тази заран, след като прекосиха южния ръкав на река Крудий, наречена „Речната граница“. Тя бележеше границата между Крудий и баронство Каре, една от васалните провинции на лорд Боррик.

Преждевременните снегове на ранната зима бяха паднали и покрили с бяло есенния пейзаж. Внезапното настъпване на зимата бе заварило неподготвени повечето горски обитатели: зайци, чиито козини все още бяха по-скоро кафяви, отколкото бели, патици и гъски, които притичваха над полузамръзналите езерца, отдъхвайки в полета си на юг. Снегът се сипеше на тежки влажни парцали и почти се стапяше през деня, за да замръзне отново нощем, образувайки тънка

ледена кора. Под трошащите леда копита на конете и мулетата в притихналия ледовит въздух се чуваше шумоленето на есенната шума.

Следобеда Кълган забеляза ято огнедрейки, кръжащи в далечината, едва видими през клоните на дърветата. Яркоцветните зверове, украсени в пищно червено, златисто, зелено и синьо прелитаха над клоните и се скриваха от погледите им, после се появяваха отново, кръжаха на спирала нагоре, крещяха и бълваха пламъчета. Кълган дръпна юздите и изчака колоната да подмине, за да се изравни с Пъг и Томас. Когато го настигнаха, той им посочи гледката и каза:

— Прилича на полет за любовни срещи. Вижте, колкото по-напористи са мъжките, толкова по-отзивчиви стават женските. О, колко жалко, че нямам време да проуча това по-отблизо.

Пъг проследи съществата с очи, докато прекосяваха една поляна, сепна се и посочи:

— Кълган, онзи там, дето кръжи най-открая, не е ли Фантус?

Очите на Кълган се разшириха.

— Богове! Май наистина е той.

— Да го извикам ли?

Магьосникът се изкиска.

— Като гледам как го ухажват женските, не мисля, че ще подейства. — Продължиха с колоната на херцога и скоро изгубиха сборището на дрейките от очите си. Кълган каза: — За разлика от повечето същества, дрейките се събират по първи сняг. Женските снасят яйца в гнезда, после спят през зимата и ги топят с телата си. Напролет малките се излюпват и майките се грижат за тях. Фантус най-вероятно ще прекара следващите няколко дни... хм, ощастливявайки някоя девица. След това ще се върне в цитаделата и ще досажда на Мегар и персонала в кухнята цялата зима.

Томас и Пъг се засмяха. Бащата на Томас смяташе палавия дрейк за жива напаст, пратена от боговете в изрядно подредената му кухня, но на няколко пъти двете момчета бяха забелязали Мегар да подхвърля най-щедри късове от вечерята на зверчето. За петнадесетте месеца, откакто Пъг бе станал чирак на Кълган, Фантус се бе превърнал в крилатия и покрит с люспи домашен любимец на повечето хора от домочадието на херцога, въпреки че някои, като принцесата например, намираха драконовата външност на Фантус за плашеща.

Продължаваха на югоизток със скорост, каквато им позволяваше времето. Херцогът искаше да стигнат Южния проход преди снегът да го е направил непроходим, откъсвайки ги от изтока чак до пролетта. Усетът за време на Кълган допускаше, че имат сериозен шанс да успеят преди да връхлетят лютите виелици. Скоро стигнаха до най-затънтената част на южните лесове, наречена „Зеленото лоно“.

Дълбоко сред поляните на предварително уречени места ги чакаха за смяна на конете два отряда от стражата на Каре. Херцог Боррик бе изпратил гълъби с указания за барон Белами, който му бе отговорил по същия начин, че конете ще чакат. Свежите коне и стражата щяха да побързат към местата за среща от гарнизона в Джонрил, поддържан от Белами и от Толбърт Тулански в края на големите лесове. Със смяната на животните херцогът щеше да спести три до четири дни пътуване до Бордон. Следотърсачите на Дълголъкия бяха оставили ясни белези, за да ги следва херцогът, и трябваше да стигнат първото място за среща по-късно същия ден.

Пъг се извърна към Томас. По-високият момък вече седеше на коня си малко по-добре, въпреки че все така припляскваше с ръце като пиле, искащо да полети всеки път, когато се наложеше да засилят ездата до бърз раван. От челото на колоната към тях се приближи Гардан и щом момчетата, яздещи пред обоза, се изравниха с него, им подвикна:

— Внимавайте! Оттук до Сиви кули е най-мрачната част на Зеленото лоно. Дори елфите прекосяват тези места набързо и на големи групи. — Сержантът на херцогската гвардия извърна коня си и препусна отново към челото на колоната.

През деня яздиха спокойно, но очите на всички шареха сред дърветата дали няма да зърнат някой признак за предстояща беда. Томас и Пъг подхванаха лековат разговор, като Томас подхвърли дали най-последно нямало да им излезе късмета с един хубав бой. Но хлапашките им брътвежи звучаха кухо на войниците около тях, които мълчаливо седяха на седлата си и бдително се оглеждаха. Стигнаха до мястото на срещата малко преди залез-слънце. Оказа се доста голямо сечище, с няколко пъна, покрити с мъх, показващ, че дърветата са били отсечени преди много време.

Свежите животни чакаха, пазени от шестима стражи. Когато групата на херцога се появи, те стиснаха оръжията си и ги снишиха

едва след като разпознаха знамето на Крудий. Бяха мъже от Каре, с пурпурните табарди на барон Белами, със златен кръст и изправен на задните си крака златен грифон на гърдите. Щитът на всеки от мъжете носеше същия знак.

Сержантът на шестимата гвардейци отдаде чест.

— Добра среща, милорд.

Боррик прие поздрава и попита късо:

— Конете?

— В изправност са, господарю, неспокойни са от чакането. Както и ние.

Боррик слезе. Друг войник от Каре пое юздите на коня му.

— Неприятности?

— Нямахме, милорд, но това място не е за свестни хора. Цялата нощ караулихме по двойки и усещахме, че нечии очи ни следят. — Сержантът беше ветеран, с изпъстрено с белези лице, сражавал се с таласъми и разбойници през цялата си служба. Не бе от онези, които ще се поддадат на въображението, и херцогът оцени това и каза:

— Тази нощ удвоете караула. Ще върнете конете в гарнизона утре. Бих предпочел да отпочинат един ден, но това място е лошо.

Принц Арута пристъпи напред.

— И аз усетих, че през последните няколко часа ни следят нечии очи, татко.

Боррик се обърна към сержанта.

— Възможно е да е някоя шайка разбойници. Да искат да разберат кои сме и с каква цел пътуваме. Ще ви дам двама от хората си, между петдесет и четиридесет и осем разликата не е голяма, но осем е много по-добре от шест.

Дори да изпита облекчение от това, сержантът не го показва, а отвърна:

— Благодаря ви, милорд.

Боррик го освободи и двамата с Арута тръгнаха към средата на лагера, където гореше голям огън. Войниците вдигаха груби заслони срещу нощния вятър, както правеха всяка нощ по време на пътуването. Боррик забеляза две мулета с конете и отбеляза, че са взели бали със сено. Арута проследи погледа му.

— Белами е разумен човек и добре служи на ваша светлост.

Кълган, Гардан и момчетата се приближиха до двамата благородници, които вече се грееха край огъня. Тъмнината се спускаше бързо; дори по обед сред загърнатия от снега лес светлината бе оскъдна. Боррик се огледа и потръпна, сякаш от нещо повече от студа.

— Злокобно място е това. Добре ще е да се махнем оттук колкото може по-скоро.

Нахраниха се набързо и се загърнаха под заслоните. Пъг и Томас легнаха един до друг и се стряскаха при всеки по-странен звук, докато умората не ги приспа.

Отрядът на херцога продължаваше сред гората, през толкова гъсто обрасли просеки, че на следотърсачите често се беше налагало да променят курса им, връщайки ги назад, за да намерят по-подходящ път за конете. Лесът беше тъмен, с криви дървета и трънливи храсталаци, които пречеха на пътуването.

— Съмнявам се, че слънцето изобщо изгрява тук — каза Пъг на Томас.

Изрече го много тихо. Томас кимна унило, а очите му продължиха да оглеждат с тревога околните дървета. Откакто преди три дни бяха оставили хората от Каре, напрежението непрекъснато растеше. Горските шумове затихваха все повече, колкото по-надълбоко в леса проникваха, и сега вече яздеха в пълна тишина. Сякаш дори животните и птиците избягваха тази част на леса. Пъг му бе казал, че това е защото повечето животни са избягали на юг с идването на студовете, но от това на Томас не му ставаше по-малко страшно.

Томас забави ход.

— Усещам, че скоро ще се случи нещо ужасно.

— Това ми го казваш вече от два дни — отвърна му Пъг. И след малко добави: — Надявам се да не ни се наложи да се бием. Не знам как да го използвам този меч въпреки всичко, което се опита да ми покажеш.

— Дръж — каза Томас и измъкна нещо изпод наметалото си. Пъг го взе и видя, че е кесийка с малки гладки камъчета и прашка. — Реших, че може би ще се биеш по-добре с прашка. И за мен си взех една.

Продължиха да яздят още час, след което спряха да отморят конете и да похапнат студена храна. Беше късно сутринта и Гардан огледа конете, за да се увери, че всички са в изправност. Никой от войниците не можеше да си позволи да пренебрегне и най-малкото нараняване или неразположеност. Ако някой кон отпаднаше, ездачът му трябваше да се върне с още един както могат назад, защото херцогът не можеше да си позволи никакво забавяне. А след като бяха толкова далече от каквото и да било безопасно убежище, никой не искаше и да си го помисли, камо ли да го изрече на глас.

Следобед им предстоеше да се срещнат с второто отделение свежи коне. Главолонната скорост от първите няколко дни беше отстъпила ред на предпазлив ход, защото препускането през дърветата можеше да е опасно. При скоростта, с която напредваха, щяха да стигнат навреме. При все това херцогът се ядосваше заради бавния ход.

Продължаваха да яздят напред и напред, като понякога им се налагаше да спират, а гвардейците изваждаха мечовете и се залавяха да секат храсталаците пред пътя им; свистенето на мечовете отекваше сред смълчания лес.

Внезапно откъм челото на колоната, извън полезрението на момчетата, се чу вик и конниците около Пъг и Томас препуснаха напред, забравили за гъсталака и навели се инстинктивно под ниските клони.

Пъг и Томас пришпориха конете си след тях. Наоколо им се завихри кафяво белезникава мъгла, а покритите със сняг дървета се понесоха встрани. Наведени до вратовете на конете, за да отбегнат клоните, те се мъчеха да се задържат на седлата. Пъг се озърна през рамо и видя, че Томас изостава. Клони и вейки задърпаха наметалото му, докато си пробиваше път през гъсталака, за да излезе на голата поляна. Дрънчене на желязо изпълни ушите му и момчето видя битката. Вързаните коне се мъчеха да се отскубнат — боят кипеше точно около тях. Очите му едва различаваха сражаващите се — забулени черни силуети размахваха мечове срещу конниците.

Една от фигурите се понесе тичешком към него, като избегна удара на един от гвардейците на няколко разкрача пред Пъг. Странният воин се ухили злобно на Пъг — щеше да си има работа само с едно момче. И изведнъж, вече надигнал меча си за удар, воинът изрева,

стисна лицето си с ръце и между пръстите му потече кръв. Томас се беше спрял зад Пъг и слагаше в прашката нов камък.

— Казах ти аз, че ще попаднеш в беда — ревна му той, пришпори коня си и прескочи падналата фигура. Пъг за миг остана вцепенен, после също пришпори коня си, извади в движение прашката си и метна към две от тъмните фигури, но не разбра дали е улучил.

Изведнъж се озова на по-спокойно място сред полесражението и видя, че от всички страни от гората прииждат фигури в тъмносиви наметала и с кожени ризници. Приличаха на елфи, само дето косата им беше по-тъмна и крещяха на език, дразнещ слуха му. Откъм дърветата полетяха стрели и опразниха няколко от седлата на конниците на Крудий.

По земята се търкаляха тела както на нападатели, така и на войници. Пъг забеляза безжизнените тела на десетина мъже от Каре, както и на двамата водачи на следотърсачите на Дълголъкия — бяха завързани на колове в безжизнени пози край лагерния огън. Тъмни кървави петна бяха оцветили снега около тях. Уловката беше действала, защото херцогът беше препуснал направо в просеката — и сега капанът се затваряше.

Гласът на лорд Боррик се извиси над шумотевещата:

— Към мен! Насам! Обкръжени сме.

Докато пришпорваше в паника коня си към херцога и телохранителите му, Пъг се заозърта за Томас. Дъжд от стрели засвистя във въздуха и над поляната отекнаха писъци на умиращи. Боррик пак извика: „Насам!“ и оцелелите го последваха. Нахлуха в гората, прегазвайки нападащите стрелци. Догониха ги викове, докато препускаха по-надалече от засадата, наведени над вратовете на конете, за да се пазят и от стрели, и от ниските клони.

Пъг се огледа, но не можа да зърне Томас. Прикова погледа си в гърба на конника пред себе си и реши да се съсредоточи само върху едно — да не го изпуска от очи. Зад гърба му заехтяха странни викове, на които се отзоваха други, отстрани. Устата на Пъг пресъхна, дланите му се запотиха в тежките ръкавици.

Отвсякъде се носеха викове и крясъци. Пъг изгуби представа за преодоляното разстояние, но беше сигурен, че е повече от мила. Гласовете продължаваха да кънтят из гората, викайки и други по петите на отстъпващия херцог.

Изведнъж Пъг се озова сред гъст шубрак и с мъка подкара запотеното и едва поемащо си дъх животно по склона на малък, но стръмен хълм. Наоколо се възцари сиво-зеленикав сумрак, тук-там прошарен с белите петна на снега. На билото на възвишението чакаше херцогът, с изваден меч, останалите се трупаха около него. Арута седеше на коня до баща си, с лице, покрито с капчици пот въпреки студа. Наоколо се трупаха още задъхани коне с изтощени гвардейци. Пъг се успокои, като видя Томас до Кълган и Гардан.

След като и последният ездач спря, лорд Боррик подвижна:

— Колко?

Гардан огледа оцелелите и каза:

— Загубили сме осемнадесет души, имаме шестима ранени, а всичките мулета и обозът са отнети.

Боррик кимна.

— Конете да отдъхнат малко. Скоро ще дойдат.

— Оставаме ли, татко? — попита Арута.

Боррик поклати глава.

— Много са. Поне стотина ни удариха на сечището. — И плю ядосано на земята. — Нанизахме се на тази засада като заек на примка. — Огледа се. — Загубихме почти половината чета.

— Кои бяха тези? — попита Пъг един от войниците до себе си.

Войникът го изглежда.

— Братството на Тъмната пътека, скуайър, Кахуули дано всички на кол да ги набучи. — Призоваваше бога на отмъщението. — Малки орди от тях минават понякога през Зеленото лоно, макар че живеят главно в планините на изток оттук и горе в Северните земи. Тези обаче бяха много повече, отколкото се събират обикновено. Проклет късмет!

Отнякъде се разнесоха викове и херцогът каза:

— Идат. Препускай!

Оцелелите отново се впуснаха в галоп през дърветата пред преследвачите си. Времето сякаш спря. На два пъти недалече от Пъг изкрещяха мъже, но дали от ударилите ги клони, или от прелитащите стрели, Пъг не разбра.

Отново излязоха на поляна и херцогът даде знак да спрат.

— Ваша светлост, конете няма да издържат дълго в галоп — каза Гардан.^[1]

— Проклети да са дано! Къде сме? — каза Боррик.

Пъг се огледа. Нямаше никаква представа къде са се озовали спрямо мястото на първоначалната атака и ако се съдеше по израженията на хората около него, и те не знаеха.

— Трябва да тръгнем на изток, татко, и да си пробием път към планините — каза Арута.

Боррик кимна, после попита:

— Но накъде е изток?

Високите дървета и забуленото небе отказваха да им предложат какъвто и да било ориентир.

— Един момент, ваша светлост — каза Кълган и затвори очи, после ги отвори и посочи: — Натам. Изток е натам.

Без да го разпитва, херцогът пришпори коня си в указаната посока, като махна на останалите да го последват. Пъг изпита силно желание да е до някой познат и се опита да се събере отново с Томас, но не можа да си пробие път през гъстата маса конници. Преглътна и си призна, че здравата се е изплашил. Мрачните лица на войниците му показаха, че съвсем не е единственият.

Още дълго препускаха през мрачните просеки на Зеленото лоно. Всяко ново напредване по спасителния път се придружаваше от екота на виковете на Тъмните братя, които тичаха по следите им. От време на време Пъг мяркаше по някой сивкав силует, който бързо изчезваше сред мрака на дърветата. На гонещите ги дърветата като че ли не пречеха — защо иначе не спираха да ги следват по петите?

Херцогът още веднъж нареди да спрат, обърна се към Гардан и каза:

— Близък бой! Разбери къде са. Трябва да починем.

Гардан посочи трима мъже, които бързо наскочаха от конете си и се затичаха назад по пътя, по който бяха дошли. Издрънча стомана и приглушен вик извести сблъсъка им с първия преследвач.

— Проклети да са! — изръмжа херцогът. — Подкарали са ни в кръг и целят да ни върнат при основните си сили. Вече се движим повече на север, отколкото на изток.

Пъг използва възможността да се приближи до Томас. Конете дишаха задъхано и потръпваха, облени в пот. Томас му се усмихна едва-едва, но не каза нищо.

След няколко минути тримата войници се върнаха на бегом. Запъхтян, единият докладва:

— Милорд, близо са. Петдесет, ако не и шестдесет.

— Колко още?

С чело, плувнало в пот, мъжът отговори:

— Пет минути, милорд. — И добави с горчив хумор: — Двамата, които убихме, ще ги поспрат, но само толкова.

— Отдъхваме за миг и потегляме — каза Боррик.

— Миг или час, има ли разлика? — обади се Арута. — Конете грохнаха. Трябва да останем на място, докато още Братя не се отзоват на призива им.

Боррик поклати глава.

— Трябва да се доберем до Ерланд. Той трябва да разбере за идването на цураните.

Една стрела, бързо последвана от втора, полетя от близките дървета и още един конник рухна. Боррик изрева:

— Напред!

Подкараха изтощените коне още по-навътре в леса, после преминаха в ходом, като се озъртаха нащрек за предстояща атака. С помощта на ръчни сигнали херцогът подреди войнишката колона така, че да могат да свърнат, към който и да е от двата фланга и при команда да нападнат. От разширените ноздри на конете капеше пяна и Пъг разбра, че скоро ще рухнат.

— Защо не нападнат? — прошепна Томас.

— Не знам — отвърна Пъг. — Само ни жилият отстрани и отзад.

Херцогът вдигна ръка и колоната спря. Не се чуваше никакъв звук от преследвачи. Той се обърна и тихо заговори:

— Може да са ни изгубили. Предай назад да се прегледат конете... — Една стрела профуча над главата му, пропускайки целта само с няколко пръста. — Напред! — изрева той и всички пак пришпориха конете.

— Милорд, те май искат да не спираме! — извика Гардан.

Боррик изруга дрезгаво и после прошепна:

— Кълган, накъде е изток?

Магьосникът отново затвори очи и Пъг разбра, че точно това заклинание го изморява. Не беше трудно, ако човек си стоеше спокойно, но в това състояние сигурно беше изтощително. Очите на Кълган се отвориха и той посочи на изток. Колоната се бе движела на север.

— Отново ни изтласкват към главните си сили, татко — каза Арута.

Боррик извиси глас:

— Само глупци или малки деца ще тръгнат в тази посока. По моя команда свивате надясно и нападате. — Изчака всички да стиснат здраво оръжието си и се помоли тихо на боговете конете да издържат на още един галоп. После изрева: — Давай!

Като едно тяло, колоната възви надясно и ездачите пришпориха пръхтящите животни. Откъм дърветата се изсипа порой от стрели, разнесоха се мъжки крясъци и конско цвилене.

Пъг се сниши под един клон; стискаше отчаяно юздите, меча и щита. Усети, че щитът се изплъзва от изтръпналите му пръсти, и докато се мъчеше с него, конят му забави. Не можеше да накара животното да тича по-бързо и в същото време да се справи с оръжието.

Рискува да спре за малко, за да оправи снаряжението си, и някакъв шум го накара да се извърне надясно. Само на пет разкрача от него се беше изправил стрелец от Братството на Тъмната пътека. За миг Пъг остана закован на място, също като стрелеца. Приликата му с принца на елфите Калин го порази. Двете раси не се отличаваха почти по нищо, бяха почти с един и същи ръст и телосложение, с изключение на косата и очите. Врагът бе приковал черните си очи в Пъг и спокойно изпъваше лъка си.

Изумлението на Пъг от това, че се е озовал толкова близо до Тъмния брат, го накара мигновено да забрави защо е спрял. Седеше изтръпнал на седлото и гледаше как стрелецът изпъва лъка, замаян от хладнокръвните движения на ръцете му.

А после внезапната тревога накара Пъг да се задейства. Изтощеният кон се отзова на паническите му подритвания и подскочи напред. Пъг не видя стрелата, но чу и усети как тя профуча край ухото му, след което отново препускаше в галоп и стрелецът остана назад, докато Пъг догонваше групата на херцога.

Шумът, надигащ се отпред, го накара да подкара коня още по-бързо, въпреки че бедното животно показваше, че тича със сетни сили.

Изведнъж се оказа зад някакъв ездач, облечен в цветовете на херцога, и малко след това вече го изпреварваше. Околността стана похълмиста и Пъг се зачуди дали не са навлезли в подножията на Сивите кули.

Конско цвилене го накара да се озърне през рамо. Видя войника, когото беше подминал, тъкмо в момента, в който конят му се сриваше на земята, с разпенени парцали кръв, излизащи от ноздрите му. Пъг и още един от ездачите спряха и конникът възви назад към падналия войник и му подаде ръка да се качи до него, но падналият само поклати глава и плесна здравия кон по задницата, подканяйки го да продължи напред. Беше ясно, че конят на втория войник има сили едва колкото да продължи с един ездач, камо ли с двама. Падналият ездач извади меч си и прониза раненото животно, след което се обърна да посрещне преследващите ги Тъмни братя. Пъг усети, че очите му се просълзиха пред тази храброст. Другият войник извика нещо — момчето не го чу, — след това изведнъж се озова до Пъг и изрева:

— Напред, скуайър!

Пъг смуши коня и олюляващото се животно отново затича.

Отстъпващата колона продължи изтощителния бяг и Пъг си проби път между ездачите, по-близо до херцога. След няколко минути херцогът им даде знак да забавят. Излязоха на ново сечище. Боррик огледа групата си. Сянка на безпомощен гняв премина по лицето му, бързо заменена от изненада. Той вдигна ръка и ездачите притихнаха. Откъм гората ехтяха викове, но някъде отдалече.

— Нима им избягахме? — с разширени от изненада очи попита Арута.

Херцогът кимна, заслушан в далечните викове.

— Засега, изглежда, сме им се изплъзнали. Разполагаме с десет, най-много с петнадесет минути. — Той огледа окаяната си свита. — Да можем само да намерим къде да се скрием.

Кълган приближи изтощения си кон до херцога.

— Милорд, аз може би имам решение, въпреки че е рисковано и може да се окаже фатално.

— Няма да е по-фатално от това да ги чакаме тук да ни довършат — отвърна Боррик. — Какъв ти е планът?

— Имам един амулет, с помощта на който мога да променя времето. Канех се да го съхраня срещу възможна буря в морето, защото се използва еднократно. С него бих могъл да прикрия

местонахождението ни. Нека всички отведат конете си в отсрещния край на поляната, близо до онези скали. И да усмирят животните.

Боррик им заповяда да го направят и всички се преместиха на отсрещния край на поляната. Усмириха изтощените и възбудени коне и след дългия бяг животните притихнаха.

Бяха се събрали на най-високия участък на откритото, с гръб към гранитната грамада, стърчаща над земята като сив юмрук. От трите им страни теренът се спускаше плавно.

Кълган започна да обикаля в кръг около плътно събраната група, като мърмореше напевно и развяваше магическия амулет в сложна плетеница във въздуха. Постепенно сивкавата следобедна светлина започна да чезне и около него започна да се сбира мъгла. Отначало под нозете му се появиха само рехави валма, после започнаха да се образуват други, по-големи парцали влага, сливайки се в белезникава мътна пелена.

Скоро въздухът между хората на херцога и линията на дърветата стана гъст и непроницаем. Кълган закрачи все по-бързо и по-бързо, усилвайки жестовете си, и мъглата продължи да се сгъстява и да изпълва сечището с призрачна белота. След няколко минути стана невъзможно да се види на повече от два-три разкрача.

А Кълган продължаваше да крачи в кръг, вдигайки около себе си още по-гъсти пелени от непрозрачна мъгла. Поляната бавно започна да се обгръща от все по-гъстите валма, предизвикани от монотонния напев на чародея.

Накрая Кълган спря, обърна се към херцога и прошепна:

— Всички да запазят пълно мълчание. Ако тъмните елфи тръгнат слепешката през мъглата, наклоненият терен, надявам се, ще ги подведе настрани и те ще закръжат около скалите. Но никой да не помръдва. И най-малкият звук ще ни издаде.

Всички разбираха, че опасността приближава. Щяха да стоят в центъра на тази лепкава мъгла с надеждата, че Тъмните братя ще ги подминат и ще тръгнат някъде надалеч. Залагаха на всичко или нищо, защото ако успееха да се измъкнат, имаха шанс да се отдалечат в безопасност от това място преди Братството да намери следите им.

Пъг погледна Томас и прошепна:

— Добре поне, че тук е скалисто, иначе щяхме да им оставим идеални следи.

Томас кимна — беше твърде изплашен, за да може да отговори. Гвардеецът до тях даде знак на Пъг да млъкне и скуайърът послушно затвори уста.

Гардан с неколцина от бойците, заедно с херцога и Арута, заеха позицията най-отпред, с извадено оръжие в случай, че замисълът им се провали. Скоро виковете на Тъмните братя наоколо се усилиха. Кълган стоеше до херцога, мърмореше беззвучно, надигаше нови сивкави валма мъгла и ги отправяше пред себе си. Пъг знаеше, че мъглата бързо ще се разпространи и ще загърне все по-голяма зона наоколо, докато Кълган продължава да повтаря заклинанието. С всяка следваща минута мъглата щеше да обхваща все повече от Зеленото лоно и за нападателите им щеше да става все по-трудно да ги намерят.

После усети влага по бузата си и вдигна очи. Беше завалял сняг. Той се огледа с тревога, за да разбере дали пресният сняг няма да разрежи мъглата. Взира се напрегнато цяла минута, след което въздъхна облекчено, защото снегът всъщност усилваше прикритието им.

Наблизо се чуха тихи стъпки. Пъг замръзна, както и всички около него. Нечий глас изврещя дрезгаво на странния език на Братството.

Пъг изпита силен сърбеж между плешките, но не помръдна, съпротивлявайки се на неприятното усещане. Обърна се предпазливо към Томас. Томас стоеше неподвижен като пън, с ръка на муцуната на коня си, и приличаше на статуя сред мъглата. Като всички останали коне, животното на Томас знаеше, че ръката на устата му е знак да мълчи.

Прокънтят друг глас и Пъг едва не подскочи. Стори му се, че викащият е съвсем близо. В отговор отекна нов вик, някъде по-отдалече.

Гардан, който стоеше точно пред Пъг, изведнъж се размърда: бавно коленичи и безшумно постави меч и щита си на земята. Изправи се, също така предпазливо, и извади ножа от колана си. После изведнъж пристъпи напред в мъглата с бързите и плавни движения на котка. Чу се едва доловим звук и Гардан се появи отново.

Пред него се мяташе смътният силует на един от Тъмните братя. С едната от огромните си ръце Гардан бе стиснал здраво съществото за устата, а с другата го душеше. Пъг осъзна, че сержантът не може да

рисува да го пусне за краткия миг, нужен, за да забие ножа си в гърба му. Гардан стисна зъби от болка, когато съществото задраска ръката му с дългите си като на ястреб нокти. Очите му се бяха изцъклили. Гардан стоеше неподвижно, удържайки с неимоверно усилие Тъмния брат над земята, а съществото се мятеше да се измъкне от хватката му. Лицето му почервения, после стана мораво от ръката на черния гигант, стиснала го за гърлото и изтръгваща от него последния живителен дъх. Кръвта от драещите нокти на съществото закапа по ръката на Гардан, но якият воин не помръдна. Накрая Тъмният брат увисна и сержантът прекърши гърлото му с последно рязко движение и го пусна безшумно на земята.

Очите на сержанта се бяха разширили от усилието и той запъхтя тихо, за да си поеме дъх. Обърна се бавно, коленичи, прибра ножа, вдигна меча и щита, изправи се и пак се взря бдително в мъглата.

Пъг не можеше да изпита нищо друго освен благоговейна възхита към сержанта, но също като останалите трябваше да остане безмълвно на мястото си. Мина време и гласовете започнаха да се чуват все по-далечни — подвикваха си сърдито в безцелното търсене скривалището на бегълците. Накрая настъпи тишина и херцогът прошепна:

— Подминаха ни. Водете конете. Тръгваме на изток.

Пъг се огледа в сумрака. Водеха херцог Боррик и принц Арута. Гардан крачеше до Кълган, който все още беше изтощен от заклинанието. Томас крачеше мълчаливо до приятеля си. От петдесетината гвардейци, потеглили с херцога от Крудий, бяха останали едва тринадесет. Само шест от конете бяха оцелели. Когато някой, от тях падаше, ездачът му го доубиваше, стиснал устни.

Продължиха тътренето си напред — катереха се все по-нагоре по хълмистите подножия на планината. Слънцето беше залязло, но херцогът им бе заповядал да продължат — опасяваше се, че преследвачите могат да се върнат. Мъжете пристъпваха предпазливо по силно пресечения терен, загърнат от нощния мрак. От време на време се чуваха тихите ругатни на мъже, препъващи се по заледените камънаци.

Пъг вървеше с последни усилия, тялото му бе изтръпнало от умора и студ. Денят сякаш бе продължил цяла вечност и той вече не помнеше кога за последен път бяха спрели да хапнат. Веднъж един от войниците му беше подал мях с вода, но тази единствена глътка се бе превърнала в смътен спомен. Той сграбчи шепа сняг и я напъха в устата си, но топящият се мраз не му донесе голямо облекчение. Снегът се сипеше по-обилно, или поне така му се струваше; не можеше да го види, но усещаше как го бие в лицето, по-гъст и с все по-голяма сила. Студът хапеше злобно и той потръпна под наметалото.

Шепотът на херцога прокълнтя сред мрака като призивен тътен.

— Спри. Съмнявам се, че обикалят в тази тъмница. Ще починем тук.

Чу се и шепотът на Арута.

— Валежът би трябвало да прикрие следите ни до заранта.

Пъг се смъкна на колене и се загърна с наметалото. Някъде наблизо се чу гласът на Томас.

— Пъг?

Той му отвърна тихо:

— Да?

Томас тежко се отпусна до него.

— Мисля, че... — заговори той задъхано, — че никога няма... да мога да помръдна повече.

Пъг само кимна. Гласът на херцога стигна до ушите му някъде отпред.

— Никакъв огън.

— Тази нощ е жестока за студен бивак, ваша светлост — обади се Гардан.

— Съгласен съм — отговори Боррик, — но тези изчадия на пъкъла са наблизо и един огън ще ги докара с вой към нас. Съберете се един до друг да се топлите, така че никой да не замръзне. Поставете охрана и кажи на останалите да поспят. Съмне ли се, искам да се отдалечим колкото може повече от тях.

Пъг усети притискащите се около него мъжки тела, но заради топлината неудобството не го притесни. Скоро се унесе в накъсана дрямка, стряскайки се начесто сред непрогледната нощ. И неусетно се съмна.

Още три коня бяха издъхнали през нощта и телата им лежаха замръзнали и почти покрити от снега. Пъг се изправи, със замаяна глава и скован. Потръпна неловко и затропа на място да сгрее изтръпналите си от студа стъпала и да събуди живота във вледененото си и изтощено тяло. Томас също се размърда, събуди се стреснат и се огледа да разбере какво става. Изправи се тромаво и също като Пъг затропа с крака и раздвижи ръце.

— Никога не съм премерзвал толкова — промърмори той през стиснатите си зъби.

Пъг се огледа. Бяха се сврели в някаква кухня между големите гранитни канари, голи и сиви, издигащи се на около тридесет стъпки във въздуха недалече от билото по-нагоре. Теренът се издигаше и Пъг забеляза, че горе дърветата оредяват.

— Хайде — подкани той Томас и се закатери нагоре по скалите.

— Проклятие! — изруга някой отзад. Пъг и Томас се извърнаха и видяха Гардан, коленичил над неподвижното тяло на един от бойците. Сержантът вдигна очи към Пъг и каза: — Умрял е през нощта. — После поклати глава и добави: — Получил е рана, а изобщо не е споменал за нея.

Пъг пресметна; освен самия него, Томас, Кълган, херцога и сина му, бяха останали още само дванадесет войници. Томас вдигна очи към Пъг, който се бе изкачил по-нагоре, и го попита:

— Къде отиваме?

Пъг посочи с глава нагоре и отвърна:

— Да видим какво има отгатък.

Продължиха да се катерят. Вкочанените им пръсти отказваха да стискат студената скала, но Пъг скоро усети, че усилието сгрива тялото му. Той се пресегна и се улови за ръба, издърпа се и зачака Томас.

Томас се добра до билото, тежко задъхан, погледна над рамото на Пъг и промълви:

— О, слава на боговете!

Пред очите им величествено се издигаха високите ридове на Сивите кули. Слънцето зад тях тъкмо изгряваше, хвърляйки розови и златисти отблясъци по северните страни на каменните шпилове, докато западните им страни все още оставаха загърнати в тъмносинкав

мрак. Небето се беше прояснило и снегът бе спрял. Накъдето и да се обърнеха, всичко лежеше притихнало и загърнато в бяло.

Пъг махна с ръка на Гардан. Сержантът се приближи до подножието на скалите, изкатери се няколко разкрача и тихо подвижна:

— Какво има?

— Сивите кули! — отвърна му Пъг. — На не повече от пет мили оттук.

Гардан махна на момчетата да се върнат и те се смъкнаха, пуснаха се последните няколко стъпки и тупнаха на земята. Сега, видели с очите си крайната цел, се чувстваха възродени. Двамата се приближиха до Гардан, който обсъждаше положението с херцога. Арута и Кълган. Боррик говореше тихо, но думите му се чуваха ясно в свежия и мразовит утринен въздух.

— Вземете каквото е останало от мъртвите животни и го разделете на хората. Доведете останалите коне, но никой няма да язди. Няма смисъл да прикриваме животните, защото бездруго ще оставим следи.

Гардан отдаде чест и започна да обикаля войниците. Те се пръснаха наоколо по двойки или поединично и заоглеждаха за преследвачи. Боррик се обърна към Кълган.

— Имаш ли някаква представа накъде може да е Южният проход?

— Ще се опитам да използвам магическото си зрение, милорд. — Кълган се съсредоточи и Пъг започна да следи действията му много внимателно, тъй като способността да вижда с умствения си взор беше едно от вълшебните умения, които му убягваха по време на обучението. Наподобяваше използването на кристала, но не беше толкова образно, по-скоро впечатление за местонахождението на нещо спрямо заклинателя. След няколко минути мълчание Кълган промълви: — Не мога да кажа, ваша светлост. Ако не бях тук за първи път, тогава може би, но така не мога да усетя накъде е.

Боррик кимна.

— Жалко, че Дълголькия не е тук. Той познава местността. — Обърна се на изток, сякаш виждаше Сивите кули зад извисяващия се пред тях рид. — Всички върхове наоколо си приличат.

Арута каза:

— Татко, защо не на север?

Боррик леко се усмихна на логиката на Арута.

— Да. Ако проходът е на север, все още ще можем да го преминем преди да е станал непроходим. Прехвърлим ли ридовете, на изток ще е по-топло... поне така е обичайно по това време на годината. Би трябвало да можем да стигнем до Бордон. А ако се окажем северно от прохода, тогава вероятно ще се доберем до владенията на джуджетата. Те ще ни подслонят и може би ще ни покажат друг път на изток. — Огледа измъчената група. — С трите живи коня и стопен сняг за вода, би трябвало да оцелеем още седмица. — После вдигна очи към небето. — Стига времето да се задържи така.

— Би трябвало да се задържи още два-три дни — каза Кълган. — За повече не мога да предскажа.

Откъм дърветата, дълбоко сред горите долу, отекна далечен вик. Боррик погледна Гардан и попита:

— Сержант, на какво разстояние са според теб?

Гардан се вслуша.

— Трудно е да се каже, милорд. На една-две мили, може би малко повече. Гората разнася странно звуците, още повече в студа.

— Събирай мъжете — каза Боррик. — Тръгваме веднага.

Пръстите на Пъг кървяха през съдраните ръкавици. При всяка възможност през деня херцогът ги караше да продължават през скалите, за да се задържат на разстояние от гонещото ги Тъмно братство. На всеки час назад се изпращаха бойци да отъпчат лъжливи следи и да пометат собствените им с чуловете, взети от умрелите коне, с други думи — да прикрият дирите им колкото може.

Стояха в края на открит участък, кръг от голи скали, очертан от всички страни от редки борове и трепетлики. Докато се придвижваха все по-нагоре, дърветата все повече оредяваха. От призори бяха поели на североизток, следвайки веригата назъбени скалисти хълмове към Сивите кули, но за отчаяние на Пъг височините си оставаха все така далечни.

Слънцето висеше над главите им, но Пъг почти не усещаше топлината му, защото откъм висините на Сивите кули духаше пронизващ вятър. Чу гласа на Кълган някъде зад себе си.

— Докато вятърът е от североизток, сняг няма да вали, тъй като по върховете няма влага. Но смени ли се вятърът и задуха ли от юг северозапад, откъм Безкрайното море, ще завали.

— Кълган, и уроци ли трябва да слушаме сега? — изпъшка Пъг.

Неколцина от мъжете се разсмяха и за малко мрачното напрежение от последните два дни спадна. Стигнаха до един широк равен участък преди поредното изкачване и херцогът заповяда почивка.

— Запалете огън и насечете едно животно. Ще изчакаме тук ариергарда.

Гардан бързо изпрати хора да съберат дърва из гората и един да отведе двете останали животни по-настрана. Измъчените до предела коне бяха с набити крака, изтощени и гладни, и въпреки че бяха добре обучени за трудности, Гардан не искаше да останат близо до миризмата на кръв.

Избраният за жертва кон зацвили отчаяно, после изведнъж притихна и когато огньовете бяха запалени, войниците поставиха късовете месо върху жарта. Скоро миризмата на печено изпълни въздуха. Въпреки първоначалното си отвращение Пъг усети, че устата му се напълни със слюнка. След малко му подадоха пръчка с набучено на нея парче полуизпечен черен дроб и той го погълна с вълчи глад. Недалече от него Томас се справяше с порядъчно голямо цвъртящо парче от бута.

След като привършиха яденето, все още топлите късове месо бяха загърнати в ивици разкъсани одеяла и бяха разпределени между мъжете.

Пъг и Томас седнаха до Кълган, а Гардан отиде при херцога.

— Милорд, ариергардът се забави.

Боррик кимна.

— Знам. Трябваше да се върнат преди половин час. — Загледа се надолу по склона към огромния, обгърнат в мъгла лес. — Ще изчакаме още пет минути и тръгваме.

Зачакаха мълчаливо, но войниците така и не се завърнаха. Гардан се разпореди:

— Е, момци. Да тръгваме.

Мъжете се подредиха в плътна колона зад херцога и Кълган, като момчетата останаха най-отзад. Пъг преброи. Останали бяха само

десетима мъже.

Два дни по-късно ветровете ги връхлетяха с вой като ледени кинжали, раздиращи оголена плът. Тътреха се бавно на север, загърнати плътно в наметалата и превити на две под порива на вятъра. Разкъсали бяха дрипи и ги бяха увили около ботушите в напразно усилие да предпазят краката си от хапещия мраз. Пъг напразно се мъчеше да предпази клепачите си да не се вледенят, но свирепият вятър насълзяваше очите му и капките бързо замръзваха, замъглявайки гледката.

Той едва долови гласа на Кълган, надмогнал вихъра.

— Милорд, иде буря. Трябва да намерим подслон, иначе загиваме.

Херцогът кимна и даде знак на двама от мъжете да продължат по-бързо напред и да потърсят подслон. Двамата се запрепъваха напред малко по-бързо от останалите, но все пак доблестно влагаха последните си сили да изпълнят задачата.

Откъм северозапад започнаха да се трупат облаци и небето потъмня.

— Колко ни остава, Кълган? — чу се гласът на херцога, приглушен от пищящия вятър.

Магьосникът махна с ръка над главата си; вятърът развя косата и брадата, разкривайки високото му чело.

— Най-много час.

Херцогът кимна и отново подкани мъжете да продължат.

Тъжен звук, наподобяващ човешки стон, разкъса воя на вихъра и един от войниците извика, че последният кон е паднал. Боррик спря, изруга и нареди да го насекат колкото може по-бързо. Войниците изкормиха издъхналото животно и все още димящите късове месо бяха разрязани, вледенявайки се там, където ги хвърляха преди да са успели да ги увият. След като привършиха, месото бе разделено между хората.

— Ако не намерим подслон, ще запалим огън и ще изпечем месото — извика херцогът.

Пъг си добави наум, че ако не намерят подслон, месото няма да им е от никаква полза. Продължиха напред.

Скоро след това двамата бойци се върнаха и съобщиха за някаква пещера, намираща се само на четвърт миля напред. Херцогът им заповяда да водят.

Заваля сняг и вятърът започна да го навява. Небето вече съвсем бе потъмняло и се виждаше на не повече от неколкостотин стъпки. Пъг се замая и му трябваше огромно усилие, за да измъкна краката си от дълбокия сняг. Ръцете му изтръпнаха и той се зачуди дали вече не замръзва.

Томас изглеждаше малко по-добре, защото по рождение си беше по-здрав, но и той бе така изтощен, че не можеше да говори.

Изведнъж Пъг се озова по лице в снега, стана му странно топло и го унесе на сън. Томас коленичи до падналия чирак на магьосника, разтърси го и почти изпадналото в несвяст момче изстена.

— Ставай — изрева Томас в ухото му. — Още мъничко остава.

Пъг се надигна с усилие, подкрепян от Томас и един от войниците. Томас даде знак на войника, че ще се погрижи сам за приятеля си. Войникът кимна, но остана наблизко. Томас охлаби един от ремъците, с които бе овързал одеялото до тялото си, завърза единия му край за колана на Пъг и го поведе, по-скоро го затегли напред.

Момчетата последваха боеца, който им бе помогнал, заобиколиха една камара скали и се озоваха пред входа на пещера. Пристъпиха с олюляване няколкото крачки навътре в тихия и мрачен уют на заслона и рухнаха на каменния под. В сравнение с пронизващия вятър навън пещерата им се стори топла и грохнали от изтощение, те се унесоха в сън.

Пъг се събуди от миризмата на печеното конско. Надигна се и видя, че отвън, оттатък огъня, е тъмно. Наблизко лежах струпани сухи дървета и клони, а неколцина мъже грижливо поддържаха огъня. Други клечаха наоколо и обръщаха цвърчащите късове месо. Пъг сви пръсти и разбра, че са болезнено изтръпнали, но след като свали разкъсаните си ръкавици, се увери, че не са премръзнали. Сбута Томас да се събуди и другото момче се надигна на лакти и примижа от светлината на пламъците.

Гардан стоеше от другата страна на огъня и говореше с един от гвардейците. Херцогът седеше наблизко, увлечен в тих разговор със

сина си и Кълган. Зад Гардан и войника Пъг не можа да види нищо друго освен непрогледен мрак. Не можеше да си спомни по кое време на деня бяха намерили пещерата, но по всичко личеше, че двамата с Томас бяха спали часове.

Кълган ги видя, че се размърдаха, и се приближи до тях.

— Как сме? — попита ги старият маг с тревога. Момчетата го увериха, че са добре, доколкото бе възможно след преживяното. По настояване на Кълган Пъг и Томас събуха ботушите си и магът остана доволен, че не са премръзнали, въпреки че един от войниците според думите му не бе имал техния късмет.

— Колко сме спали? — попита Пъг.

— Цялата нощ и през целия ден — каза с въздишка магьосникът.

Чак сега Пъг забеляза, че е свършена много работа. Освен че бяха събрани дърва за огрев, двамата с Томас бяха завити с няколко одеяла. Два хванати с примка заека висяха край входа на пещерата.

— Можехте да ни събудите — каза Пъг с нотка на съжаление.

Кълган поклати глава.

— Херцогът все едно нямаше да позволи да тръгнем преди да е отминала бурята, а тя спря само преди два часа. Във всеки случай вие с Томас не бяхте единствените съсипани от умора. Съмнявам се, че и най-сърцатият войник щеше да може да измине повече от пет мили само след една нощ почивка. Херцогът ще реши утре. Предполагам, че тогава ще тръгнем, ако времето се задържи спокойно.

Кълган стана, даде знак на момчетата да поспят още, ако могат, и се върна при херцога. Пъг се изненада, че след като беше спал цяло денонощие, отново се чувства уморен, но реши, че е по-добре преди да се опита да заспи, най-напред да си понапълни стомаха. Томас кимна на неизречения му въпрос и двамата се примъкнаха до огъня. Един от войниците им подаде горещи мръвки.

Момчетата се нахвърлиха лакомо върху храната и след като я изгълтаха, опряха гърбове на една от стените на голямата кухня. Пъг понечи да заговори Томас, но вниманието му внезапно бе привлечено от стоящия при входа на пещерата войник. На лицето на мъжа, който говореше със сержант Гардан, се изписа странно изражение, а после коленете му омекнаха и той се олюля. Гардан посегна да го задържи, но не успя — войникът се свлече на пода. От хълбока му стърчеше стрела.

Времето като че ли спря за миг, след което Гардан изрева:

— Нападат ни!

Отвън се чу пронизителен вой и в осветените очертания на входа изникна някаква фигура, прескочи отрупаните там бодливи храсталаци и хукна към огъня, като събори войника, който печеше месото. Спря точно пред момчетата. Съществото беше загърнато в кожи от главата до петите. В едната си ръка държеше малък очукан щит, а в другата — закривен меч.

Пъг замръзна. Съществото оглеждаше хората в пещерата с очи, святкащи от отражението на пламъците, и с хищно оголени зъби. Подготовката на Томас обаче си каза думата и мечът, който бе мъкнал упорито в дългия поход, излезе от ножницата мигновено. Съществото се извърна и се хвърли към Пъг, който се изтърколи настрани да отбегне удара. Кривият меч изкънтя в каменния под, а Томас се метна напред и непохватно заби оръжието си в гърдите на съществото. То се срина на колене и захърка от изпълнилата дробове му кръв, след което падна по очи.

Нови нападатели нахълтаха със скокове в пещерата и мъжете на Крудий ги посрещнаха. Заехтяха клетви и ругатни, дрънченето на стомана заеча из сводестата кухня на пещерата. Гвардейци и нападатели се озоваха лице в лице, без да могат да пристъпят повече от две-три стъпки. Някои от хората на херцога хвърлиха мечовете и измъкнаха от коланите си ками — те бяха по-подходящи за бой отблизо.

Пъг грабна меча си и се озърна трескаво, но никой не го нападнаше. На светлината на танцуващите пламъци забеляза, че нападателите са по-малко от войниците, и когато по двама-трима от воините на Крудий се счепкаха с всеки от нахлулите, враговете скоро се оказаха тръшнати избити по пода.

В пещерата изведнъж настъпи тишина, сред която се чуваше само тежкото дишане на войниците. Пъг видя, че е паднал само един от мъжете — поразеният от стрелата в началото. Още неколцина се оказаха леко ранени. Кълган сновеше между хората и оглеждаше раните им. После подвикна на херцога:

— Ваша светлост, нямаме сериозно пострадали.

Пъг погледна мъртвите същества. Шест от тях лежаха проснати на пода на пещерата. Бяха по-дребни от хората, но не много. Скосените

им чела над гъстите вежди бяха покрити с гъста черна козина. Синкаво-зеленикавата им кожа беше гладка, с изключение на единия, на чиито бузи беше наболо нещо като младежка брада. Очите им, изцъклени от смъртта, бяха огромни и кръгли, с черни зеници, обкръжени от жълто. Всички бяха издъхнали със зверски усмивки, показващи дълги хищни зъби.

Пъг пристъпи до Гардан, който се взираше в мрака отвън за нови нападатели.

— Какви са тези, сержанте?

— Таласъми, Пъг. Макар че не мога да си обясня какво търсят тук, толкова далече от обичайните им свърталища.

Херцогът застана до него и каза:

— Само половин дузина, Гардан. Не бях чувал досега таласъми да нападат въоръжени мъже, освен при явно превъзходство. Това си беше чисто самоубийство.

— Милорд, вижте това — отекна викът на Кълган, който се бе навел над тялото на един от таласъмните. Беше издърпал нагоре мръсната кожена дреха на съществото и сочеше зле превързаната дълга и дълбока прорезна рана през гърдите му. — Това не е от нас. Получил я е преди три-четири дни и зараства лошо.

Бойците огледаха останалите трупове и докладваха, че три от тях също са със скорошни рани. Едното същество беше със счупена ръка и се бе сражавало без щит.

— Ваша светлост, те са без броня — каза Гардан. — Само с оръжие в ръцете. — Посочи един от мъртвите таласъми с праметнат през рамо лък и празен колчан. — Имали са само една стрела, с която улучиха Даниел.

Арута огледа труповете.

— Това беше лудост. Безнадеждна лудост.

— Да, ваше височество — каза Кълган. — Безнадеждна лудост. Били са изтощени от битка, премръзнали и прегладнели. Миризмата на печеното месо ги е подлудила. Ако може да се съди по външността им, бих казал, че не са яли от дълго време. Решили са да зложат всичко на една последна яростна атака, вместо да ни гледат как ядем, докато те измръзват до смърт.

Боррик отново погледна таласъмните, след което нареди на хората си да извлекат труповете извън пещерата. После, без да се обръща

конкретно към някого, промълви:

— Но с кого ли са се били?

— С Братството? — предположи Пъг.

Боррик поклати глава.

— И те са същества от Братството, или поне когато не се съюзят срещу нас, се държат настрани едни от други. Не, бил е някой друг.

Томас пристъпи до входа и се огледа. Беше му по-неловко да говори на херцога от Пъг, но най-накрая промълви:

— Милорд, а джуджетата?

Боррик кимна.

— Ако е имало някое нападение на джуджета над близко село на таласъми, това би обяснило защо са невъоръжени и без провизии. Награбили са първото оръжие, което им е попаднало подръка, за да си пробият път, и са побягнали при първата възможност. Да, навярно са били дребосъците.

Двамата войници, които бяха изнесли труповете навън в снега, се върнаха тичешком в пещерата.

— Ваша светлост — докладва запъхтян единият, — чухме шум сред дърветата. Някой иде насам.

Боррик се обърна към останалите.

— Готови!

Всички мъже в пещерата стиснаха оръжията си и се приготвиха за отпор. Скоро всички чуха скърцащи в заледения сняг стъпки. Пъг здраво стискаше меча и с мъка потискаше тревогата си.

Изведнъж онези отвън спряха и шумът от стъпките секна. После се чу скърцането на един-единствен чифт ботуши, пристъпващи все по-наблизо. В тъмния кръг на входа изникна фигура. Пъг се надигна на пръсти да погледне над главите на войниците, а херцогът подвижна:

— Кой иде при нас в нощта?

Ниска фигура, не повече от пет стъпки висока, отметна качулката на наметалото си и разкри метален шлем, надянат над гъста кафява коса. Две искрящи зелени очи отразиха светлината на пламъците. Тежки ръждивочервени вежди се събираха под ъгъл над големия извит нос. Фигурата огледа групата, след което даде знак на онези зад себе си. Още силуети изникнаха от мрака и Пъг пристъпи напред да види по-добре, последван от Томас. Видяха, че последните от новопристигналите водят мулета.

Херцогът и войниците видимо се успокоиха, а Томас възкликна:
— Но това са джуджета!

Неколцина от гвардейците се разсмяха, както и най-близкото джудже, което изглежда насмешливо Томас и каза:

— А ти какво очакваше, момче? Някоя красива дриада да дойде и да ти попее ли?

Водачът на джуджетата пристъпи на светлината на пламъците, спря пред херцога и каза:

— По гербовете ви виждам, че сте хора от Крудий. — Удари се по гърдите и заяви официално: — Аз съм височайшият Долган, вождът на село Калдара и боен главатар на народа на джуджетата на Сивите кули. — Извади лула изпод дългата брада, падаща над колана му, напълни я и огледа всички в пещерата. После, вече не толкова официално, добави: — Е, какво в името на боговете е довело вашата толкова окаяна чета от високия народ в това студено и затънтено място?

[1] Това изречение липсва в печатното издание на български език. Преводът е мой. — Бел. moosehead ↑

ГЛАВА 9

МАК МОРДАЙН КАДАЛ

Джуджетата стояха на стража.

Пъг и останалите от Крудий седяха около топлия огън и лакомо поглъщаха храната, предложена им от събратята на Долган. До огнището къкреше котле с яхния. Горещите, изпечени в жарта питки с хрупкава дебела кора, под която се виждаше тъмната, обилно подсладена с мед среда, бързо бяха излапани. Пушената риба, измъкната от дисагите на товарните животни на джуджетата, беше добре дошла промяна след еднообразното конско през последните няколко дни.

Пъг вдигна очи от мястото си до Томас, който лакомо довършваше третата си порция хляб и яхния, и загледа джуджетата, разшетали се енергично из пещерата. Повечето бяха излезли навън, тъй като бяха по-навикнали на студа от човеците. Две се грижеха за ранения войник, който, оказа се, щеше да оживее, докато други двама дребосъци поднасяха топла храна на хората на херцога, а трети пълнеше купи с ейл от голям мях.

Дребосъците бяха четиридесет. До вожда им седяха двамата му сина — Вейлин, по-големият, и Удел. И двамата удивително приличаха на баща си, въпреки че Удел изглеждаше по-тъмен, тъй като косата му бе по-скоро черна, отколкото рижка. И двамата изглеждаха кротки в сравнение с баща си, който жестикулираше енергично с лула в едната си ръка и купа с ейл в другата, докато говореше с херцога.

Оказа се, че джуджетата са излезли на нещо като патрул по краищата на леса, въпреки че Пъг остана с впечатлението, че един патрул толкова далече от селата им е нещо необичайно. Бяха се натъкнали на следите на таласъмните, нападнали хората малко преди да ги настигнат — иначе нямало да забележат групата на херцога, тъй като нощната буря беше скрила човешките следи.

— Помня ви, лорд Боррик — каза Долган и отпи от ейла си, — макар че бяхте почти бебе, когато за последен път гостувах в Крудий. Пирувах с баща ви. Добра трапеза предложи.

— Ако ни гостувате отново в Крудий, Долган, надявам се, че и моята трапеза ще ви задоволи не по-малко.

Поговориха за целта на херцога и повечето време Долган слушаше мълчаливо, потънал в размисъл. Изведнъж той погледна загасналата си лула, въздъхна примирено и я остави настрана, но видя, че Кълган извади своята и започна да изпуска прилични валма дим.

— Дали ще се намери у вас малко табак за още една лулица, чародеецо? — Изрече го с дълбоко и басово боботене, каквото докарваха джуджетата, щом заговореха на кралската реч.

Кълган извади кесията си с табак и я подаде на джуджето.

— За щастие — каза Кълган, — лулата и кесията са двете неща, които кътам със себе си, каквото и да ме сполети. Мога да преживея загубата на другите си вещи — въпреки че ми е мъчно за двете изгубени книги, — но да понеса каквото и да е премеждие без утехата на лулата е немислимо.

— Тъй де — съгласи се джуджето, докато разпалваше своята. — Виж, тука сте много прав. Освен есенния ейл и близостта на любимата ми жена, или някоя хубава битка, разбира се — нищо не може да замени лулата, ако държиш да изпиташ истинско удоволствие. — Той дръпна продължително и издуха голям облак дим, за да подчертае мисълта си. Набръчканото му лице посърна унило и вождът промълви: — А сега по същество за вестите, които ни носите. Това, което разправяте, е странно, но обяснява някои от загадките, с които си блъскаме главите от известно време.

— Какви загадки? — попита Боррик.

Долган посочи с лулата към входа на пещерата.

— Както вече ви казахме, напоследък се налага да обикаляме наоколо. Това е новост, защото в последните години в земите по границите на нашите мини и ферми не е имало неприятности. — Той се усмихна. — Понякога по някоя шайка особено дръзки разбойници или моредел, Тъмното братство, както вие ги наричате, или някое особено тъпо племе таласъми ни обезпокоява за малко. Но повечето време тук си е мирно и кротко.

— Но напоследък взе да става напечено — продължи джуджето. — Преди около месец или малко повече започнахме да забелязваме следи на моредел и таласъми от селищата им северно от нас. Изпратихме няколко момци да разузнаят. Те завариха цели села

изоставени, както на таласъми, така и на моредел. Някои бяха ограбени, но други си стояха запуснати, без никакви следи от бедствие. Не е нужно да обяснявам, че разбягването на тези нещастни същества от родните им краища ни създаде големи грижи. Нашите села са по високите морави и плата, така че не смеят да ни нападат, но по пътя си налитат на стадата ни в по-ниските клисури. Затуй сега изпращаме патрули по склоновете на планината. Сега, след като падна и зимата, сме загрижени за най-ниските морави и трябва да сме много бдителни. Най-вероятно, вашите вестоносци не са стигнали до селата ни поради големия брой моредел и таласъми, бягащи през планините надолу в лесовете. Сега поне имаме някаква представа какво причинява това преселение.

Херцогът кимна:

— Цураните.

Долган се замисли за миг, а Арута каза:

— Тогава са дошли тук със сила.

Боррик изгледа сина си въпросително, а Долган се изкиска и каза:

— Умен момък си имате, лорд Боррик. — Кимна замислено и добави: — Тъй, принце. Тука са дошли те, и със сила. Колкото и гнусни твари да са, моредел ги бива в бойния занаят. — Той отново замълча, после потупа чашката на лулата си и каза: — Ние, народът на джуджетата, не се славим като най-добрите воители на Запада току-тъй, но честта ни не стига, да се опрем на все повече безпокоящите ни съседи. За да се спре толкова голяма напиратна напаст, ще ни трябва голяма сила от мъже, добре въоръжени и осигурени с провизии.

Кълган вметна:

— Бих дал всичко, за да разбера как са стигнали до тези планини.

— А аз по-скоро бих искал да разбера колко са на брой — каза херцогът.

Долган напълни отново лулата си и след като я запали, се загледа умислено в пламъците на огъня. Вейлин и Удел си закимаха и Вейлин каза:

— Лорд Боррик, трябва да са около пет хиляди.

Преди сепнатият херцог да успее да отвърне, Долган се измъкна от унеса си, избоботи люта ругатня и каза:

— Поне десет хиляди. — Извърна се, изгледа херцога, чието изражение явно показваше, че не разбира думите му, и добави: — Търсили сме какво ли не обяснение за това преселване, освен нашествие. Чума, вътрешни войни между ордите, напаст по посевите им и глад. Но за нашественическа армия от чуждоземци не бяхме и помисляли. Вижте сега. Според броя на опразнените селища предполагаме, че няколко хиляди таласъми и моредел са се спуснали към Зеленото лоно. Някои от тези селца представляват шепа колиби, които само двете ми момчета тука могат да завземат без чужда помощ. Но други са защитени с укрепления и с по сто, двеста воители, пазещи палисадата. Помели са дузина такива за малко повече от месец. Колцина мъже според вас са нужни, за да извършат такова дело, лорд Боррик?

За пръв път, откакто се помнеше, Пъг долови страх, изписан на лицето на херцога. Боррик се наведе напред, опря ръка на коляното си и заговори:

— Имаме хиляда и петстотин мъже в Крудий, като се смятат и онези в гарнизоните по границата. Мога да призова още по осемстотин или хиляда от гарнизоните в Каре и Тулан, макар че ако го направя, ще ги оголя съвсем. Наборът от селата и градчетата не наброява повече от хиляда и повечето от тях ще са стари ветерани от обсадата на Каре или млади момчета без опит.

Арута, който изглеждаше също толкова мрачен, колкото баща си, каза:

— Четири хиляди и петстотин извън пределите, с едната третина несигурна, срещу армия от десет хиляди.

Удел погледна баща си, после лорд Боррик.

— Татко ми не се хвали всуе е уменията ни, нито с тези на моредел, ваша светлост. Дали са пет, или десет хиляди, трябва да са силни и много опитни воители, за да прогонят враговете на нашата кръв толкова бързо.

— Тъй че според мен — каза Долган, — най-добре ще е да известите по-големия си син и васалните си барони, като им кажете да останат в безопасност зад стените на вашите замъци, а вие да побързате за Крондор. Ще са нужни всичките войски на Запада, за да удържат тези новодошли в земите ни през пролетта.

— Наистина ли е толкова зле? — изведнъж изтърси Томас. — После сведе очи смутен, че е прекъснал разговора. — Моля да ме извините, милорд.

Боррик махна с ръка.

— Възможно е да втъкаваме многото нишки на страха си в по-голямо пано, отколкото е в действителност, но добрият войн се готви за най-лошото, Томас. Долган е прав. Трябва да включи и помощта на принца. — Херцогът погледна Долган. — Но за да призова армиите на Запада на оръжие, трябва да стигна до Кондор.

— Южният проход е затворен, а собствениците на вашите човешки кораби са твърде разумни, за да се осмелят да тръгнат през Тъмните протоци зиме — отвърна Долган. — Но има и друг път, въпреки че е труден. В тези планини има мини — древни тунели под Сивите кули. Голяма част от тях са прокопани от моя народ, в търсене на желязо и злато. Някои са естествени, възникнали при появата на планините. А други са се намирали тук още когато народът ми за пръв път е дошъл по тези планини, прокопани от боговете само знаят кого. Има една мина, която преминава изцяло под планините и излиза от другата страна на веригата, само на един ден преход от пътя за Бордон. Ще отнеме два дни, за да се премине, но може да е опасно.

Братята джуджета погледнаха баща си и Вейлин възкликна:

— Татко, Мак Мордайн Кадал?

Долган кимна.

— Тъй де. Изоставената мина на дядо ми и на неговия баща. — Обърна се към херцога. — Прокопали сме много мили тунели под планината и някои се свързват с древните проходи, за които ви споменах. Съществуват мрачни и странни сказания за Мак Мордайн Кадал, защото тя се свързва с тези стари проходи. Много джуджета са дръзвали да навлязат дълбоко в старите мини в търсене на легендарни съкровища и повечето са се завръщали. Но и много не са се върнали. Държи ли по пътеката, едно джудже никога не може да изгуби пътя си назад, така че не са се загубили при търсенето. Нещо трябва да ги е нападнало. Казвам ви всичко това, за да сме наясно, но ако се придържаме по проходите, изкопани от моите прадеди, рискът не би трябвало да е голям.

— „Ние“ ли, приятелю? — попита херцогът.

Долган се ухили.

— Ако просто ви покажа пътя и ви оставя, ще се изгубите безнадеждно след по-малко от час. Не, не държа да ходя чак до Риланон, за да обяснявам на вашия крал как съм успял да загубя един от най-добрите му херцози. Ще ви преведа драговолно, лорд Боррик... е, срещу малка цена. — Той намигна на Пъг и Томас и довърши. — Да речем, кесия с табак и един хубав пир в Крудий.

Настроението на херцога се пооправи и той отвърна с усмивка:

— Готово. Прибавете и нашите благодарности, Долган.

Джуджето се обърна към синовете си.

— Удел, ти взимаш половината чета и едно от мулетата, както и болните и ранените от хората на херцога, които не могат да продължат. Върнете ги до замъка на Крудий. Има един рог мастило и паче перо с къс пергамент някъде из багажа. Намери го за негова светлост, за да прати указанията на хората си. Вейлин, ти връщаш нашите събратья в Калдара, после ще разгласиш вестта из селата, преди да са връхлетели зимните виелици. Дойде ли пролетта, дребосьците на Сивите кули се вдигаме на война.

Долган погледна Боррик.

— Никой досега не е завладявал планинските ни села, откакто се помни народът на джуджетата. И много ще се разлютим, ако някой се опита. Джуджетата ще се сражават на страната на Кралството, ваша светлост. Вие отдавна сте наши приятели, търгувате честно и ни помагате, когато ви помолим. А ние никога не сме бягали от битки, щом ни призоват.

— А Камен връх? — подхвърли Арута.

Долган се изсмя.

— Благодаря на негово височество, че ме подсети. Старият Хартрън и клановете му много ще се ядосат, ако стане някоя добра битка и не са поканени. Ще пратя бегачи и до Камен връх.

Пъг и Томас погледаха как херцогът пише депешите си до Луам и Фанън, но след това пълните им стомаси ги приспаха, въпреки дългия сън преди. Джуджетата им заеха дебели наметала, с които двете момчета застлаха купа борови клонки и си нагласиха удобни постели. От време на време Пъг се събуждаше от дълбокия сън и чуваше тихите гласове на събеседниците край топлия огън. Неведнъж чу името „Мак Мордайн Кадал“.

Долган водеше групата на херцога по скалистите склонове на Сивите кули. Бяха тръгнали още призори, като синовете на дребничкия вожд поеха всеки в своята посока с хората си. Долган крачеше пред херцога и сина му, следваха ги пухтящият Кълган и момчетата. Петима крудийски гвардейци, които все още имаха сили да продължат, крачеха най-отзад под командата на сержант Гардан, повели две мулета. Пъг, който крачеше зад запъхтения магьосник, му подхвърли:

— Кълган, поискай почивка. Всички сме изморени.

— Не, момчето ми, ще се справим — отвърна магът. — Влезем ли в мините, ще продължим по-бавно, а скоро ще стигнем.

Томас изгледа набитата фигура на Долган, който крачеше в челото на групата. Късите му крака стъпваха с уверена и отривиста походка.

— Този никога ли не се уморява?

Кълган поклати глава.

— Народът на джуджетата се слави с издръжливостта си. В битката за цитаделата на Каре, когато замъкът бил почти завзет от Тъмното братство, джуджетата от Камен връх и Сиви кули пристигнали в марш на помощ на обсадените. Вестоносец им донесъл за неизбежното падане на замъка и джуджетата тичали непрекъснато цял ден, през нощта и половината на следващия ден, за да нападнат Братството откъм тила, без ни най-малко да отслабят способността си да водят бой. Братството било съкрушено и никога повече не могло да се събере под ръководството на един водач. — Той млъкна задъхан. — В оценката на Долган за помощта от страна на джуджетата нямаше и капка самохвалство, защото те несъмнено са най-добрите воители на Запада. Макар да са по-малобройни от хората, само планинските хадати могат донякъде да се сравняват с тях в битки по планините.

Пъг и Томас започнаха да гледат с уважение крачещия бодро напред дребосък. Въпреки отривистата скорост, снощната храна и сутрешната закуска бяха възстановили кипящата енергия на момчетата и не им се налагаше да полагат голямо усилие, за да не изостанат.

Стигнаха до обраслия с храсталаци вход на рудника. Войниците разчистиха пътя и откриха широк нисък тунел. Долган се обърна към малобройната група.

— Може да ви се наложи да се поснишите по малко тук-там, но джуджетата рудничари са превеждали оттук много мулета. Би трябвало да е достатъчно широко.

Пъг се усмихна. Джуджетата се бяха оказали по-високи, отколкото си ги беше представял от приказките, със среден ръст около четири до пет стъпки. Освен че бяха късокраки и с широки рамене, почти не се отличаваха от хората. Щеше да е тесничко за херцога и Гардан, но самият Пъг беше само с няколко пръста по-висок от джуджето, така че нямаше да му е трудно.

Херцогът нареди да запалят факли и когато групата бе готова, Долган ги поведе навътре в мината. Щом навлязоха в мрачния тунел, джуджето каза:

— Стойте нащрек, защото само боговете знаят какво обитава в тези тунели. Не би трябвало да си имаме неприятности, но трябва да сме предпазливи.

Пъг тръгна напред и след като мракът го обгърна, погледна през рамо. Видя силуета на Гардан, очертан на смътната светлина откъм входа. За миг си помисли за Карлайн и Роланд, после се зачуди как ли изглежда тя сега, оказала се така изведнъж толкова далече от него, и колко безразличен е той самият към домогванията на съперника си. Поклати глава и погледът му отново се насочи към тъмния тунел отпред.

Тунелите бяха влажни. От време на време подминаваха някое разклонение наляво или надясно. Пъг надничаше във всяко от тях, но мракът ги поглъщаше бързо. Факлите хвърляха треперливи сенки по стените, които сякаш се уширяваха и стесняваха, таванът също или се спускаше, или се издигаше. На няколко места се наложи да придърпат главите на мулетата надолу, но в по-голямата част на прехода пространството беше достатъчно.

Пъг чу мърморенето на крачещия пред него Томас:

— Не бих тръгнал сам на разходка тук; загубих всякакво чувство за посока. — Пъг не му отвърна нищо, тъй като мините и на него му действаха доста потискащо.

След известно време се озоваха в просторна кухня, от която излизаха няколко тунела. Колоната спря и Долган се разпореди да

поставят стражи. Закрепиха факли в скалите и напоиха мулетата. Пъг и Томас поеха първата смяна на пост и на Пъг поне стотина пъти му се стори, че вижда някакви движещи се силуети извън светлината на огъня. Скоро бойците ги смениха и момчетата приседнаха при останалите да хапнат. Получиха късове сушено месо и сухари. Томас попита Долган:

— Що за място е това?

Джуджето дръпна от лулата си.

— Зев на славата е това, момко. Когато моят народ е копал тъдява, сме оформили много такива места. Когато на едно място се слоят големи жили желязо, злато и сребро, а и други метали, много тунели се събират на едно място. И щом металите се извлекат, се оформят тези кухини. Тук наоколо се намират и естествени, не помалки от тази, но видът им е различен. В тях има големи каменни колони, израстващи от пода, и други, които висят от тавана. Ще видите една такава по пътя.

Томас погледна нагоре.

— Колко е високо?

Долган вдигна глава.

— Не мога да ти кажа точно. Може би стотина стъпки, а може да е два или три пъти повече. Тези планини все още са богати на метали, но когато дядото на дядо ми е започнал за пръв път да копае тук, металът е бил в невъобразимо количество. Стотици тунели пресичат тези планини, с много равнища над и под това място. През онзи тунел ей там — той посочи едно отверстие на равнището на пода на „зева на славата“ — прекосява друг тунел, който се свързва с още един, и след това с друг. Тръгнеш ли по него, ще стигнеш до Мак Бронин Алрот, друга изоставена мина. Отвъд нея може да се продължи до Мак Овин Дър, където неколцина от моите юнаци ще те спипат и ще те разпитват надълго и широко как си успял да проникнеш в златната им мина. — Той се засмя. — Макар да се съмнявам, че ще можеш да намериш пътя, освен ако не си роден джудже.

И изпуфка с лулата си. Междувременно сменените постови дойдоха да се нахранят. Долган каза:

— Е, май е време да тръгваме.

Томас се изненада.

— Няма ли да пренощуваме тук?

— Слънцето все още е високо в небето, момко. Имаме още половин ден преди сън.

— Но аз помислих, че...

— Знам. Тук долу не е трудно да загубиш усет за времето, освен ако не му знаеш цаката.

Събраха багажа и поеха отново. След дълго вървене навлязоха във виещи се наляво и надясно проходи, които като че ли се спускаха надолу. Долган обясни, че входът откъм източната страна на планинската верига е с неколкостотин стъпки по-ниско, отколкото от западната, и че през по-голямата част от пътя ще се придвижват надолу.

По-късно преминаха през втори „зев на славата“, по-малка кухня от предишната, но също толкова впечатляваща с броя на излизащите от нея тунели. Долган избра един от тях, без да се колебае, и ги поведе.

Скоро започнаха да чуват шум на вода някъде отпред. Долган им каза през рамо:

— Ще видите гледка, каквато никой жив човек досега не е виждал, а и повечето джуджета също.

Докато вървяха, шумът на стичащата се вода се усили. Навлязоха в нова пещера, този път естествена и няколко пъти по-голяма от първата. Тунелът, през който бяха преминали, завърши с каменна тераса, широка двадесет стъпки и преминаваща по дясната страна на пещерата. Всички занадничаха през ръба на терасата, но не можах да видят нищо освен простиращия се долу безпределен мрак.

Издатината заобиколи една кривина в стената и след като я подминаха, ги посрещна гледка, която ги накара да ахнат от възхита. От другата страна на пещерата над огромни каменни издутини се стичаше могъщ водопад. От цели триста стъпки височина над тяхното ниво, той се изливаше в кухнята, биейки каменната фасада на отсрещната стена, и чезнеше в мрака долу. Водопадът изпълваше пространството на пещерата с ек, от който бе невъзможно да се чуе плясъкът му на дъното, и човек не можеше да прецени цялата му височина. През водната каскада танцуваха ярки, разноцветни светлини, изпълнени с вътрешно сияние. Петънца червено, златно, зелено, синьо и жълто играеха весело сред бялата пяна, стичаща се по стената, ярко

проблясваха там, където водата удряше стената, и рисуваха приказна картина сред околната чернота.

Долган извика, за да надмогне рева на водопада:

— Преди векове реката Вин-Ула се стичала от Сивите кули до Горчиво море. Но силен земетръс отворил процеп под руслото и сега тя пада в огромно подземно езеро долу. И като тече през скалите, извлича минералите, които ѝ придават тези сияйни цветове.

Постояха известно време безмълвни, възхитени от гледката на водопада Мак Мордайн Кадал.

После херцогът даде знак да продължат и поеха отново. Продължиха все напред и напред, все по-надълбоко в мините, през безбройни тунели и проходи. След известно време Гардан попита момчетата как са. Отвърнаха му, че са добре, макар и уморени.

Стигнаха нова пещера и Долган обяви, че е време за нощувка. Запалиха още факли и херцогът каза:

— Надявам се главните да ни стигнат за целия път. Бързо горят.

— Дай ми един-двама души и ще съберем малко стари греди за огън — каза Долган. — Наоколо има разхвърляни много, стига да знаеш как да ги намериш, без таванът да се срути над главата ти.

Гардан и още двама мъже последваха джуджето през един от страничните тунели, докато останалите разтовариха мулетата и ги вързаха. Напоиха ги с вода от меховете и им дадоха по малко от зърното, което носеха за времето, докато ще са без паша. Боррик приседна до Кълган.

— През последните няколко часа имах лоши предчувствия. Дали си въобразявам, или нещо в това място вещае зло?

Кълган кимна.

— И аз изпитах нещо подобно, но идва и отминава. Не намирам име, с което да го нарека.

Арута приклепна до тях и взе да драска безцелно по прашния под с камата си.

— Това място може да накара всекиго да се стряска и да подскача от страх. Навярно всички изпитваме едно и също: страх, че сме се озовали там, където човешки крак не е стъпвал и където не е за хора.

— Дано да е само това — каза херцогът. — Това място никак не е добро за битка... Нито за бягство. — Момчетата стояха на пост, но

чуваха разговора, както и останалите мъже, тъй като никой друг в пещерата не говореше и звукът се разнасяше добре. Пъг прошепна:

— И аз ще се радвам най-после да излезем от тези мини.

Томас се ухили заядливо на светлината на факлата.

— От тъмното ли ни е страх, момченце?

— Не повече от тебе. Но поне си го признавам — изсумтя Пъг. — Да не мислиш, че ако се загубиш, ще намериш изход?

Томас престана да се хили. Разговорът се прекъсна с връщането на Долган и останалите. Носеха парчета счупени греди, използвани в стари времена за укрепване на проходите. Бързо напалиха огън и скоро кухнята се освети ярко от пламъците, лумнали от пращящото старо и изсъхнало дърво.

Освободиха момчетата от поста и те се нахраниха. След като привършиха с яденето, си постлаха наметалата. Твърдият пращен под беше неудобен, но Пъг беше много изморен и сънят скоро го покори.

Теглеха мулетата все по-навътре в мините. Копитата на животните чаткаха по камъка и звукът отекваше из мрачните тунели. Продължиха така целия ден, като спряха само на кратък отдих, колкото да хапнат по обед. Сега приближаваха пещерата, където според Долган щяха да изкарат втората нощ. Пъг изпита странно усещане — като смътен спомен за леден полъх. Беше го докоснало на няколко пъти през последния час и го тревожеше. Всеки път се беше извъръщал да погледне назад. Този път Гардан му каза:

— И аз го усещам, момче. Сякаш нещо се промъква към нас.

Влязоха в нов зев на славата и Долган се закова на място, с вдигнати нагоре ръце. Всички замряха и притихнаха, докато джуджето се вслушваше в нещо. Пъг и Томас също напрегнаха слух, но не доловиха никакви звуци. Най-сетне джуджето каза:

— За момент ми се стори, че чух... Но не, мисля, че не е. Ще нощуваме тук.

Бяха донесли запас греди и стъкмиха огъня с тях. Когато Пъг и Томас се освободиха от поста, завариха край огъня притихнала група, която слушаше Долган.

— Тази част на Мак Мордайн Кадал е най-близо до по-дълбоките древни тунели — говореше той. — В следващата пещера, в която ще

стигнем, има няколко, които отвеждат направо към старите мини. Преминем ли нея, ще излезем бързо на повърхността. Би трябвало да сме извън мините утре по обед.

Боррик се огледа.

— Това място може да подхожда на вашия нрав, приятелю, но аз ще се радвам да го оставя зад гърба си.

Долган се разсмя с гръмък сърдечен смях, който отекна от стените на пещерата.

— Не че мястото подхожда на нрава ми, лорд Боррик, по-скоро нравът ми подхожда на мястото. Мога с лекота да бродя из планинските недра, а народът ми винаги е бил рудничарски. Но ако ще говорим за избор, бих предпочел да прекарвам времето си по високите пасища на Калдара и да паса стадото си или да седя със събратята си, да пием ейл и да пеем балади.

— Много ли време прекарвате в пеене на балади? — попита Пъг.

Долган го изгледа с дружелюбна усмивка и очите му заблестяха на светлината на пламъците.

— Много. Щото зимите тук в планините са дълги и тежки. Приберем ли стадата в зимните заслони, не остава много работа, тъй че пеем песните си, пием си есенния ейл и чакаме да дойде пролетта. Хубав живот е.

Пъг кимна.

— Бих искал някой ден да видя селото ви, Долган.

Долган изпуфтя с вечно запалената си лула.

— Може и да стане някой ден, момко.

След малко легнаха и Пъг се унесе в сън. Но посред нощ, когато огънят вече беше изтлял, се събуди, жегнат от смразяващото чувство, което го беше измъчвало по-рано. Седна в постелята си, плувнал в студена пот, и се огледа. Успя да види двамата войници, бдящи на пост недалече от факлите. Около него се виждаха очертанията на спящите тела. За миг чувството се усили, сякаш насам идеше нещо ужасно, и той тъкмо се канеше да разбуди Томас, когато нещото отшумя, оставяйки го изтощен и изцеден. Той легна отново и скоро се унесе в дълбок сън.

Събуди се премръзнал и вкочанен. Войниците приготвиха мулетата — скоро щяха да потеглят. Пъг сръга Томас и той замърмори сърдито, че го будят.

— Тъкмо си бях вкъщи, в кухнята, и мама приготвяше голяма тава с наденички и царевични питки с мед — промълви той сънено.

Пъг му подхвърли сухар.

— Това трябва да ни стигне до Бордон. Там ще се наядем.

Събраха оскъдните си провизии, натовариха ги на мулетата и потеглиха. Докато крачеха, Пъг отново започна да изпитва вледеняващото усещане от предната нощ. На няколко пъти го споходи — и изчезна. Минаха часове, докато стигнат до последната голяма пещера. Тук Долган ги спря и се огледа в сумрака. Пъг отново го чу да казва:

— За миг ми се стори, че чух...

Изведнъж космите по врата на Пъг настръгнаха и чувството на смразяващ ужас го прониза по-силно от всякога.

— Долган, лорд Боррик! — извика той. — Става нещо ужасно!

Долган стоеше като вцепенен и се вслушваше. Някъде отдолу, от друг тунел, отекна едва доловим стон.

— И аз усещам нещо! — изрева Кълган.

Изведнъж звукът се повтори, този път по-близо — вледеняващ стон, който прокътня от сводестия таван, без да може да се разбере откъде точно иде.

— О, богове! — изрева джуджето. — Плътеник! Бързо! Застанете в кръг, иначе ще ни се нахвърли и с нас е свършено.

Гардан избута момчетата назад. Войниците повлякоха мулетата към центъра на пещерата, бързо ги вързаха, оформиха кръг около изплашените животни и извадиха оръжията си. Гардан застана пред двете момчета и ги избута да отстъпят до мулетата. И двамата бяха извадили мечовете си, но ги държаха неуверено. Томас усещаше как сърцето му бие силно, а Пъг беше плувнал в студена пот. Ужасът, който го беше обзел, не се усили, след като Долган му даде име, но и не намаля.

Чуха рязко изсъскване от поемане на дъх и извърнаха очи надясно. Пред войника, който беше издал звука, изникна фигура: пристъпващ напред човешки силует, по-черен на фона на околната

чернилка, с две блестящи, червени като въглени светлини на мястото на очите.

— Стойте плътно и пазете съседа си! — извика Долган. — Не можете да го убиете, но не обичат допира на студено желязо. Не му давайте да ви докосне, защото ще изтръгне живота от тялото ви. Така се хранят.

Страшилището запристъпва бавно към тях, сякаш съзнаваше, че няма за какво да бърза. Спря се за миг, като че ли за да оцени защитата пред себе си.

После нададе нисък и протяжен стон, сякаш цялата безнадеждна мъка на света бе придобила глас. Изведнъж един от войниците замахна и го посече. От устата на съществото изригна пронизителен стон, когато мечът го поразил, и по острието за миг пробяга студен синкав пламък. Съществото се сгърчи назад, а после с внезапна бързина се хвърли срещу войника. Сянка, наподобяваща на ръка, се протегна от тялото му и войникът изкрещя и се смъкна безжизнен на пода.

Мулетата се задърпаха, ужасени от кошмарното създание. Двама от войниците се свлякоха и се затъркаляха по пода. Настана бъркотия. За миг Пъг изгуби плътеника от погледа си, притеснен повече от копитата на мулетата. После се шмугна между животните и успя да се измъкне от суматохата. Чу гласа на Кълган зад себе си и видя магьосника, застанал до принц Арута.

— Всички тук! — извика властно магьосникът. Пъг послушно пристъпи до Кълган. Отекна писъкът на друг войник. След миг около тях се разстла облак бял дим, излизащ от тялото на Кълган. — Трябва да оставим мулетата — каза магьосникът. — Немръщият няма да пристъпи през дима, но не мога да го задържа за дълго, нито да стигна далече. Трябва да се измъкнем веднага!

Долган посочи един тунел в отсрещния край на пещерата и викна:

— Натам трябва да тръгнем. — Придържайки се плътно един до друг, всички тръгнаха към тунела, последвани от ужасен рев. Двете паднали мулета и сразените войници останаха зад тях. Факлите примигваха като в кошмар, черната фигура на чудовището се приближаваше към групата. Щом стигна до пушека, то се сгърчи и започна да обикаля около белия кръг — не можеше или не желаше да пристъпи през белезникавия дим.

Пъг погледна зад съществото и стомахът му се сви на топка.

Отзад, ярко откроен от светлината на факлата, която държеше, стоеше Томас. Приятелят му гледаше безпомощно над рамото на плътеника към Пъг и оттеглящата се група.

— Томас! — изхлипа Пъг.

Групата се спря за миг и Долган каза:

— Не можем да го спасим. Ще загинем всички. Трябва да вървим напред. — Нечия силна ръка стисна рамото на Пъг, когато той понечи да се върне, за да помогне на приятеля си. Той се обърна и видя, че го държи Гардан.

— Трябва да го оставим, Пъг — каза той. Абаносовото му лице беше мрачно. — Томас е войник. Той разбира. — Безпомощен, Пъг се остави да го издърпат. Видя как плътеникът ги последва още малко, след което спря и се обърна към Томас.

Дали подсетен от виковете на Пъг, или от някое свое зло сетиво, немрящият запристъпва крадешком към Томас. Момчето за миг се поколеба, след което се обърна и се затича към друг тунел. Плътеникът изстена и се понесе след него. Пъг видя как светлината от факлата в ръката на Томас се скри в тунела, примигна и се стопи в непрогледния мрак.

Томас видя сгърченото от мъка лице на Пъг, видя и как Гардан го отвежда. Когато мулетата се отскубнаха, той се бе измъкнал настрани и сега се оказа разделен от останалите. Огледа се дали не може някак да заобиколи плътеника, но съществото бе твърде близо до прохода, към който се бяха втурнали спътниците му. И докато те навлизаха в тунела, съществото се извърна към него и започна да го приближава. Той се поколеба за миг и после побягна към друг тунел.

Сенки и светли петна заиграха лудешки по стените. Момчето тичаше по прохода и стъпките му отекваха в сумрака. Лявата му ръка стискаше здраво горящата главня, а дясната се беше вкопчила в дръжката на меча. Погледна назад и видя двата блестящи червени въглена — очите, които го преследваха, но все още не го настигаха. С мрачна решимост той си помисли: „Ако ме догони, ще хване най-бързия бегач в цял Крудий“. Затича по-бързо. Разбираше, че ако се обърне и посрещне чудовището, със сигурност ще загине. Овладя

първоначалния си страх и умът му се изпълни с хладна яснота, с тънката разсъдливост на плячка, съзнаваща, че е безполезно да се съпротивлява. Цялата му енергия се съсредоточи в бягството. Беше решил да се измъкне от съществуването на всяка цена.

Шмугна се в един от страничните тунели и затича по него — обърна се само за миг, за да разбере дали съществуването го следва. Блестящите червени очи се появиха на входа на тунела. Разстоянието между двамата като че ли се бе увеличило. Мисълта, че много други може би са загинали от ръката на чудовището, защото са били твърде изплашени, за да побягнат, прониза съзнанието му. Силата на плътеника беше тъкмо във вкочаняващия ужас, който предизвикваше.

Нов тунел и нов завой. Немръщият продължаваше да го следва. Отпред изникна огромна кухня и Томас осъзна, че се е озовал в същата пещера, в която чудовището ги бе нападнало. Беше обикалял в кръг и се бе върнал през друг тунел. Тичешком заобиколи труповете на мулетата и на двамата войници. Спря се, колкото да грабне нова факла, тъй като неговата вече беше почти изгоряла, и я запали от старата.

Озърна се, видя, че немръщцата твар се приближава, и отново затича. За миг в гърдите му пробяга надежда, че ще може да настигне спътниците си. Долган бе споменал, че от тази пещера пътят до повърхността е направо. Хукна към тунела, през който според него бяха излезли спътниците му, въпреки че беше объркан и не можеше да е сигурен.

Плътеникът нададе яростен вой, че плячката му се измъква, и го последва. Ужасът на Томас му вдъхна нови сили и той затича още по-бързо. Никога не беше тичал толкова бързо, но пък и никога не бе имал такава причина.

Сякаш след цяла вечност тичане забеляза, че минава покрай многобройни странични тунели. Усети, че надеждата му умира, защото това явно не беше пътят, за който бе споменало джуджето. Избра един от тях наслуки, свърна в него и се озова сред други пресичащи се тунели. Прекоси още няколко и се озова в истински лабиринт от проходи. Свърна отново покрай една стена, разделяща два тунела, и спря за кратко, за да си поеме дъх. Вслуша се и чу само туптенето на сърцето си. Не беше сигурен къде се намира съществуването.

Изведнъж някъде в тунелите смътно отекна яростен вой — и заглъхна. Томас се смъкна на пода, останал без сили. Чу се нов кръсък,

още по-слабо, и Томас се увери, че страшилището е загубило следите му и е тръгнало в друга посока.

Облекчението за малко да го накара да се разсмее истерично. Но той бързо осъзна положението, в което бе изпаднал. Изправи гръб и започна да пресмята трескаво. Ако можеше да намери пътя до мъртвите животни, щеше поне да има храна и вода. Но веднага си даде сметка, че няма никаква представа накъде е пещерата. Изруга се наум, че не беше броил завоите в реда, по който ги беше взимал, и се помъчи да си спомни схемата, която беше следвал. Спомни си, че беше завивал предимно надясно, така че ако тръгнеше назад предимно наляво, можеше да успее да намери един от многобройните тунели, отвеждащи до зева на славата. Огледа се предпазливо на първия завой и тръгна през лабиринта от проходи.

Сякаш след безкрайно време, Томас спря и започна да се озърта. Намираще се във втората голяма кухня, откакто бе избягал от страшилището. Също като в първата, тук нямаше никакви мулета и човешки тела... ще рече, нямаше ги и водата и храната, на които се беше надявал. Момъкът отвори кесийката си и загриза последния сухар, който си бе скътал по пътя. Трохите пооблекчиха глада му.

След като привърши, тръгна отново, мъчейки се да отгатне накъде е изходът. Разбираше, че му остава малко време, докато факелът изгасне, но се отказа просто да седи и да чака в мрака да го споходи безименната смърт.

Малко по-късно чу плясък на вода. Забърза се нататък, подтикнат от жаждата, и влезе в просторна пещера — най-голямата от всички, в които бе влизал досега, доколкото можеше да прецени. Някъде отдалече се чуваше смътното бучене на водопада на Мак Мордайн Кадал, но в каква посока — не можа да прецени. Някъде нависоко в тъмното се намираще и пътеката, по която бяха минали преди два дни. Томас усети, че сърцето му изстива. Беше се спуснал по-надълбоко в земните недра, отколкото си мислеше.

Тунелът се ушири до нещо като площадка и свърши на брега на огромно езеро, чиито води пляскаха непрестанно в стените на кухината, изпълвайки я с приглушен ек. Той коленичи и отпи. Водата му се стори странна на вкус, но беше чиста и прясна.

Отпусна се, облегна гръб на скалата и се огледа. Площадката беше от отъпкана пръст и пясък и изглеждаше по-скоро оформена от някого, отколкото естествена. Томас допусна, че джуджетата може би са използвали лодки, за да прекосяват подземното езеро, но можеше само да се чуди какво ли има на отсрещния бряг. После го порази мисълта, че може би някой друг, а не джуджетата е използвал лодки, и отново изпита страх.

Вляво от себе си забеляза купчина дърва, струпани до стената на пещерата. Приблужи се до тях, измъкна няколко и си запали малък огън. Дърветата се оказаха главно парчета счупени греди, използвани за крепеж на проходите, но сред тях имаше изсъхнал клонак и съчки. Сигурно бяха довлечени отгоре, от падащата вода. Под купчината се намериха и някакви тънки жилави треви. Зачуден как са могли да поникнат тук, без слънчева светлина, момъкът все пак се зарадва, защото след като ги отрязва с меча си, можа да си стъкми няколко груби факли, като уви полусухата трева около пет-шест клона. Стегна ги на вързоп с колана на меча си, което го принуди да изостави ножницата. Поне щеше да си има още малко светлина. Това, че още известно време ще може да вижда накъде върви, го поуспокои.

Хвърли още малко дърва в огъня и скоро той се разгоря побуйно. Изведнъж кухнята се освети и Томас ахна. Цялата пещера засия от мигащи светлини — някакъв минерал или кристал улавяше светлината и я отразяваше многократно. Всичко се превърна в бляскава, примигваща дъга от многобройни цветове, сипещи се по стените и тавана и придаващи на пещерата приказен вид.

Изпълнен с възхита, Томас попиваше гледката с очи, съзнавайки, че никога няма да може да опише с думи това, което вижда. Порази го мисълта, че сигурно е единственото човешко същество, станало свидетел на тази неопишуема красота.

Трудно му беше да откъсне поглед от невероятната гледка, но се принуди. Възползва се от допълнителното осветление, за да проучи мястото, където се намираще. Отдясно нямаше нищо, но вляво забеляза друг тунел, излизащ на другия край на пясъчната ивица.

Взе факлите и тръгна по площадката. Покритите сякаш със скъпоценни камъни стени и таван продължаваха да проблясват в многоцветно сияние. Той отново застана безмълвен и се загледа в красотата. После сиянието бавно заглъхна и пещерата отново потъна в

мрак — остана само пламъчето на факлата му и червенината на бавно изтляващите въглени на огнището.

Наложил се да се разкрачи широко, за да се добере до другия тунел, но успя, без да изтърве меч или вързопа с факлите, или да си намокри ботушите. Обърнал гръб на пещерата и продължил напред.

Вървя като че ли в продължение на часове. Факлата започнала да догаря. Той запали една от новите — гореше добре. Все още беше изплашен, но и доволен, че бе оцелял след това премеждие, и беше сигурен, че мечемайстор Фанън ще одобри действията му.

Стигнал до едно кръстовище и се натъкнал на костите на някакво същество, намерило тук смъртта си незнайно от какво. Забелязал и следите на друго, дребно същество, отвеждащи настрани, но бяха почти заличени от времето. Без да може да измисли нещо по-добро, освен те да му подсказват изход, Томас ги проследи, но скоро те изчезнаха.

Нямаше по какво да прецени колко време е минало, но реши, че трябва вече да е нощ. Из тези проходи беше загубил всякаква представа за време и се чувстваше безнадеждно изгубен. Потискайки с усилие надигащата се в гърдите му паника, той продължил напред. Постарал се да мисли за приятни неща — за дома, за бъдещето. Щеше да намери изход и щеше да стане герой в предстоящата война. И най-скъпият блян от всички — щеше да отиде в Елвандар и да види отново красивата повелителка на елфите.

Тунелът го поведе надолу. Тази зона изглеждала по-различна от досегашните пещери и проходи, сякаш бе оформена не като другите. Ако Долган бе тук, щеше да му каже дали е така и кой го е направил.

Озова се в нова пещера и се огледа. Някои от тунелите, свършващи в пещерата, бяха високи едва колкото човек да може да мине през тях, без да се навежда. Други бяха достатъчно широки, за да премине през тях голям отряд воители, по десет души рамо до рамо наведнъж. Обзе го надежда, че може би джуджетата са изкопали по-малките и ще може да излезе на повърхността, ако поеме по някой от тях.

Огледал се и забелязал нещо като издатина, на която можеше да отпочине, на един отскок разстояние над пода. Приблизил се до нея и метнал меч и вързопа с факлите. После подхвърлил леко и горящата факла, така че да не загасне, и се изкатерил горе. На четири стъпки над

издатината в стената имаше малка дупка с диаметър около три стъпки. Томас надникна в нея и видя, че тя веднага се разширява до размери колкото да стои човек прав и продължава нататък в тъмнота.

Доволен, че нищо не му се нахвърли от дупката и че нищо отдолу не би могло да го стигне, Томас се загърна с наметалото си, подви ръка под главата си и загаси факлата. Беше изплашен, но изтощението от дългия ден бързо го унесе в сън. Спеше неспокойно, стряскан от сънища, в които свирепо сияещи червени очи го гонеха по безкрайни коридори и ужасът го стискаше за гърлото. Тичаше, докато не стигнеше до едно обрасло в зеленина място, където можеше да отдъхне под погледа на красива жена с червено-златиста коса и светлосини очи.

Събуди се, сепнат от безименен зов. Нямаше представа колко дълго е спал, но почувства тялото си отпочинало и отново готово за бяг, ако се наложи. Опипа в тъмното за факлата, извади кремъка и огнивото от кесийката си и раздуха искрите, докато пламне огън. Огледа се и установи, че всичко в пещерата си е както преди. Чуваше се само смътното ехо от собствените му движения.

Осъзна, че има шанс да оцелее само ако продължи да върви, докато намери изход нагоре. Изправи се и тъкмо се канеше да се смъкне от площадката, когато чу слаб звук откъм дупката.

Надникна през нея, но не можа да види нищо. Слабият звук се чу отново и Томас се напрегна, за да разпознае от какво е. Заприлича му на шум от стъпки, но не беше сигурен. Едва не извика, но се въздържа, защото нямаше никакви гаранции, че са приятелите му, върнали се да го спасят. Въображението му предложи много други възможности, коя от коя по-неприятни.

Помисли за миг и реши. Каквото и да беше съществото, вдигащо този шум, то можеше да го изведе от мините, дори само да му предложеше дири, които да следва. След като не можа да измисли нищо по-добро, той се провря през малката дупка и тръгна по новия тунел.

ГЛАВА 10

ИЗБАВЛЕНИЕТО

Обезсърчената група излезе от мината.

Всички насядаха на земята. Бяха почти напълно изтощени. Пъг, който беше сдържал сълзите си след като Томас избяга, лежеше върху мократа земя и се взираше вцепенен в сивото небе. Кълган бе пострадал най-много, изцеден напълно от жизнени сили след заклинанието, с което бе прогонил плътеника. През повечето път останалите го бяха носили и това личеше по изнурените им лица. Скоро всички потънаха в изтощителен сън — всички освен Долган, който запали огън и остана да пази.

Пъг се събуди от гласове. Беше ясна звездна нощ. Усети миризмата на печено: когато Гардан и тримата оцелели войници се бяха събудили, Долган ги бе оставил да пазят и бе хванал с примки два заека, които сега се печеха на жаравата. Останалите също се събудиха. Само Кълган остана да хърка, потънал в дълбок сън.

Арута и херцогът забелязаха, че момчето се е събудило, и принцът се приближи до него и седна.

— Как си, Пъг? — попита го Арута загрижено.

Досега Пъг не беше забелязвал нотки на нежност в нрава на младия принц. Момчето се опита да заговори и усети, че очите му се насълзиха. Томас му беше приятел, откакто се помнеше — по-скоро брат, отколкото приятел. Отвори уста, но вместо думи от гърлото му излязоха накъсани хлипове и той усети горещия, солен вкус на сълзите, стичащи се по бузите му.

Арута го прегърна и го остави да си поплаче на рамото му. След като първоначалният прилив на мъка отмина, принцът каза:

— Няма нищо срамно в скръбта по загубата на приятел, Пъг. Двамата с баща ми споделяме болката ти.

Долган се приближи и застана зад принца.

— Аз също, Пъг, защото този момък ми допадна. Всички споделяме загубата ти. — Джуджето сякаш се замисли за нещо и отиде да поговори с херцога.

Кълган току-що се беше събудил и се надигаше от постелята си като мечок от зимен сън. Като видя Арута с Пъг, той набързо забрави за болките в ставите си и се присъедини към тях.

Нямаха какво да му кажат повече, но Пъг почувства утеха от близостта им. Най-сетне се успокои и се отдръпна от принца.

— Благодаря ви, ваше височество — подсмръкна момчето. — Ще се оправя.

Тримата се присъединиха към Долган, Гардан и херцога край огъня. Боррик слушаше джуджето и клатеше глава.

— Благодарен съм за храбростта ти, Долган, но не мога да го позволя.

Долган дръпна от лулата, изпуфтя и се усмихна добродушно.

— И по кой начин смятате да ме спрете, ваша светлост? Едва ли със сила?

Боррик поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Но да отидеш ще бъде пълно безумие.

Кълган и Арута се спогледаха озадачени. Пъг не обърна особено внимание: въпреки че току-що се беше събудил, беше готов да заспи пак.

— Това побъркано джудже е решило да се върне в мините — каза Боррик.

Преди Кълган и Арута да понечат да възразят, Долган заговори:

— Знам, че надеждата е съвсем нищожна, но ако момчето се е измъкнало от нечистата твар, сега се скита изгубено. Там долу има тунели, не познали никога стъпките от ботушите на джудже, да не говорим за човек. Вляза ли в някой от проходите, мога без никаква трудност да се върна, но Томас няма този вроден усет. Ако намеря следите му, ще намеря и него. Ако изобщо има някакъв шанс да се измъкне от мините, ще се нуждае от мен, за да го изведе. Ако е жив, ще го отведе у дома, за това имате думата на Долган Тагарсон, височайшия на село Калдара. Няма да мога да отдъхвам с чиста съвест тази зима, ако поне не опитам.

Думите на джуджето разбудиха Пъг от дрямката.

— Вярваш ли, че можеш да го намериш, Долган?

— Ако изобщо някой може, това съм аз — отвърна той и се наведе към Пъг. — Но не позволявай надеждата да те обсеби прекалено, защото е малко вероятно Томас да се е измъкнал от

нечистия. Ще ти направя лоша услуга, ако ти обещаю, момче. — Забелязал, че сълзите отново премрежават очите на момчето, той бързо добави: — Но стига да е оцелял, ще го намеря.

Пъг кимна, търсейки в душата си средния път между отчаянието и съживената надежда. Разбра предупреждението, но въпреки това не можеше да се откаже от смътно мъждукащата надежда, която му предлагаше Долган.

Джуджето пристъпи до щита и секирата си и ги вдигна от земята.

— Щом се пукне зората, тръгнете по пътеката надолу по хълмовете към лесовете. Макар и да не е Зеленото лоно, това място крие доста заплахи за малка чета като вашата. Изгубите ли пътеката, тръгнете право на изток. Така ще се доберете до пътя за Бордон. Оттам е въпрос на три дни път. И нека боговете ви закрилят.

Боррик кимна, а Кълган пристъпи към стягащия се за тръгване дребосък и му подаде една кесия.

— Аз мога да си намеря табак в града, малки приятелю. Моля те, вземи това.

Долган я взе и се усмихна на Кълган.

— Благодаря, чародеецо. Длъжник съм ти.

Боррик застана пред джуджето и сложи ръка на рамото му.

— Ние сме ти длъжници, Долган. Ако дойдеш в Крудий, ще си направим този пир, който ти обещах. Че и повече. Дано добрият късмет да е с теб.

— Благодаря, ваша светлост. Ще чакам с нетърпение този ден.

И без повече думи, Долган пристъпи към входа на пещерата и се скри в тъмнината на Мак Мордайн Кадал.

Долган спря край мъртвите мулета само колкото да вземе малко храна, вода, и един фенер. Джуджето нямаше нужда от светлина, за да върви под земята — народът му отдавна бе нагодил сетивата си към тъмното. Но фенерът щеше да увеличи възможността да намери Томас — ако момчето видеше светлината, — въпреки че така рискуваше да привлече нечие нежелано внимание. „Стига все още да е жив“ — помисли си мрачно дребосъкът.

След като навлезе в тунела, където за последен път бе видял Томас, Долган затърси следите му. Сложат прах бе тънък, но тук-там

можеше да се види леко разбъркване като от човешки стъпки. Джуджето ги последва и те го отведоха до още по-прашни проходи, където стъпките на момчето се открояваха ясно. Той забърза по следите.

След няколко минути се озова в същата пещера и изруга.

Хранеше слаба надежда, че ще намери отново момчешките дири сред цялата бъркотия, причинена от битката с нечистата сила. Отдъхна си малко, след което се залови да проучва поред всеки от тунелите, извеждащи от пещерата. След около час намери един-единствен отпечатък, водещ извън пещерата, през тунел вдясно от онзи, в който бе влязъл първия път. Тръгна по него и се натъкна на още няколко отпечатъка от стъпки, нашироко една от друга, и реши, че момчето сигурно е тичало. Забърза се и намери още дири, тъй като проходите стана по-прашен.

Стигна до пещерата с езерото и за малко щеше отново да изгуби следата, но забеляза тунела до ръба на площадката, прецапа през водата и видя стъпките на Томас. Смътната светлина на фенера не беше достатъчна да освети кристалите в пещерата. Но дори да го беше направила, той нямаше да се спре да се възхити на гледката — толкова бързаше да намери момчето.

И той пое без отдых надолу. Вече бе разбрал, че Томас много преди това е избягал от плътеника. Личеше, че по-голямата част от пътя си е изминал в спокоен ход: стъпките в прахта показваха, че е вървял, а изстиналият огън говореше, че се е спирал. Но тук долу обитаваха и други ужасии, не по-малко опасни от нечистия.

В последната пещера Долган отново изгуби вярната посока и я намери едва след като забеляза издатината над мястото, където отпечатъците свършваха. Трудно му беше да се изкачи на нея, но след като го направи, видя почернялото петно, където Томас бе загасил факлата си. Тук Томас трябваше да е отдъхвал. Долган огледа пустата пещера. Толкова дълбоко в недрата на планините въздухът бе неподвижен. Дори джуджето, привикнало по рождение на тези неща, намери това място за особено изнервящо. Погледна надолу през черната резка на ръба. Колко ли се беше задържал тук Томас и къде ли се беше дянал?

Долган забеляза дупката по-нагоре в стената и след като никакви следи не отвеждаха от площадката, реши, че Томас трябва да е минал

през нея. Изкачи се, прехвърли се и тръгна по прохода, който го изведе в по-широк тунел, водещ надолу, в недрата на планината.

Долган проследи нещо, което му заприлича на група следи — все едно че цяла чета хора бяха минали оттук. Следите на Томас се смесваха с тях и това го разтревожи, защото момчето можеше да е минало по същия път преди или след другите, или пък заедно с тях. Ако някой го беше пленил, тогава, според Долган, всеки миг бе съдбоносен.

Тунелът залъкатуши надолу и скоро се вля в подземна зала, изградена от огромни каменни блокове, наместени плътно един до друг и гладко излъскани. През целия си живот Долган не беше виждал нищо подобно. Теренът се изравни и Долган застъпва тихо. Следите изчезнаха, защото камъкът беше гладък и по него нямаше нито пращинка. Високо над главата си Долган успя да различи първия от няколкото кристални светилника, висящи на вериги от тавана. Можеха да се свалят с помощта на скрипец, за да се запалват свещите. Звукът на меките му чизми отекваше глухо под високия таван.

В другия край на пътеката забеляза огромни двукрили порти от дърво, обковано с желязо, и с грамадна брава. Бяха откренати и от процепа струеше светлина.

Без звук, Долган пристъпи към вратите и надникна. Зяпна от това, което видя, и щитът и секирата в ръцете му се вдигнаха инстинктивно.

Върху купчина златни монети и скъпоценни камъни с големината на човешки юмрук седеше Томас и ядеше нещо, което приличаше на риба. Срещу него се беше привела фигура, която накара Долган да не повярва на очите си.

На пода бе полегнала глава с размерите на фургон. Покриваха я люспи, големи колкото щит и с цвят на тъмно злато, а гъвкавият врат отвеждаше назад до огромно туловище, протягащо се в сумрака на гигантската зала. Две огромни крила се бяха сгънали на гърба и провисналите им краища докосваха пода. Над главата стърчаха две остри уши, разделени от нежна на вид грива, сякаш прошарена със сребро. Дългата муцуна бе разтворена във вълча усмивка, показвайки зъби с дължината на мечове и дълъг раздвоен език, който за миг се показва и пробяга напред.

Долган едва потисна твърде редкия за него порив да побегне, тъй като Томас седеше и както личеше — споделяше храната си с най-страховития наследствен враг на племето на джуджетата: велик дракон. Джуджето пристъпи напред и чизмите му изскърцаха по каменния под.

Чул звука, Томас се обърна, а огромната глава на дракона се надигна. Две гигантски рубинени очи огледаха малкия натрапник. Томас скочи и на лицето му се изписа радост.

— Долган! — Томас се смъкна от купчината съкровища и се втурна към джуджето.

Гласът на дракона изтътна в огромната зала и заотеква като гръмотевица в дълбока клисура.

— Добре дошъл, дребний. Приятелят ти рече, че не ще го оставиш в забвениее...

Томас щръкна пред джуджето и го обсипа с дузина въпроси, а умът на Долган се завихри шеметно. Принцът на всички дракони си седеше кротко и наблюдаваше срещата и за джуджето се оказа малко трудно да възстанови обичайното си присъствие на духа. Без да може да схване въпросите на Томас, Долган леко го избута на една страна, за да вижда дракона по-добре.

— Сам дойдох — тихо каза той на момчето. — Другите се съгласиха с голяма неохота да оставят издирването на мен, но трябваше да продължат, твърде важна е целта им.

— Разбирам — отвърна Томас.

— Що за чародейство е това? — тихо попита Долган.

Драконът се изкикоти и залата изтътна от смеха му.

— Влез в дома ми, дребний, и ще ти кажааа... — Главата на дракона се отпусна на пода, но въпреки това очите му продължиха да светят над Долган. Джуджето бавно пристъпи навътре, стискайки щита и секирата си. Драконът се засмя с дълбок, отекващ звук като на вода, спускаща се в стръмна урва. — Отпусни ръка, малки воинее, не ще навредя на теб и приятеля тиий.

Долган отпусна щита и окачи секирата на колана си. Огледа се и разбра, че стоят сред огромна зала, всечена в планината. По стените й висяха големи пана и пряпорци, избелели и разкъсани. Нещо във вида им накара Долган да настръхне, защото изглеждаха колкото древни, толкова и чужди — никое същество от тези, които той познаваше, човек, елф или таласъм не правеше такива пряпорци. Други огромни кристални свещници висяха от гредите на високия таван. В далечния край на залата на един подиум се виждаше трон и пред него имаше подредени дълги маси с многобройни столове за пируващите. По масите имаше кристални бокали и златни блюда. И всичко това бе покрито от прахта на вековете.

Навсякъде из залата безредно разхвърляни лежаха несметни съкровища — злато, скъпоценни камъни, корони, сребро, богати ризници, топове редки тъкани и резбовани ковчежета от редки дървета, украсени с изкусен емайл.

Долган седна на една купчина жълтици, които можеха да стигнат за цял живот в несметно охолство, и ги размести разсеяно, за да се нагласи удобно. Томас приседна до него, докато джуджето си разпалваше лулата, понеже лулата винаги му успокояваше нервите. То запали свещ от фенера и я поднесе към лулата. Драконът го изгледа с интерес и избоботи:

— Ти сега огън и дим ли ще дишаш, дребний? Ти да не си новият дракон? Че имало ли е нявга толкоз дребен дракон?

Долган поклати глава.

— Това е лула. — И обясни как се използва табакът.

Драконът изтътна:

— Странна вещ е това, но пък и вашият народ е доста странен.

При тези думи Долган навъси чело, но не отговори нищо, а попита:

— Томас, ти как се озова тук?

Томас, изглежда, не се притесняваше от дракона и това поуспокои Долган. Ако огромният звяр поискаше да им навреди, щеше да го направи с нищожно усилие. Драконите безспорно бяха най-могъщите същества на Мидкемия. А това бе най-могъщият от всички дракони, за които Долган беше чувал, близо два пъти по-голям от онези, с които се бе сражавал на младини.

Томас довърши рибата, която ядеше, и каза:

— Скитах се дълго и стигнах до едно място, където можах да поспя.

— Аха. Намерих го.

— Събудих се от някакъв шум и се натъкнах на следи, които ме доведоха тук.

— Тях също ги видях. Уплаших се, че са те пленили.

— Не са. Бяха група таласъми и Тъмни братя, спуснали се тук. Бяха твърде загрижени за това, което ги чака напред, и не обръщаха внимание какво има зад тях, така че можех да ги следвам съвсем отблизо.

— Доста опасно е било.

— Знам, но отчаяно търсех изход. Реших, че могат да ме изведат на повърхността, а не можех да чакам да подминат напред и след това да се измъкна. Ако бях успял да изляза от мините, щях да тръгна на север към вашето село.

— Сърцат план, Томас — кимна Долган и го изгледа одобрително.

— Стигнаха до това място и аз ги последвах.

— Какво стана с тях?

Драконът заговори.

— Отпратих ги надалеч, дребний, че такива гости не бих си избрал.

— Отпратил си ги? Как?

Драконът надигна леко глава и Долган забеляза, че люспите му са поизбелели на места и изтъркани. Червените му очи бяха покрити с тънка пелена и джуджето изведнъж осъзна, че драконът е спял.

— От стари времена драконите си имаме магии, само дето не са като на другите. С изкуството ей аз сега само теб мога да те виждам, дребний, понеже взорът ми отдавна ме напусна. Плених нечестивите

твари и ги отпратих далече на север. Те не знаят как са дошли до това място, нито го помнят.

Долган запухтя с лулата, замислен над чутото.

— В приказките на моя народ има легенди за дракони магьосници, макар че ти си първият, който виждам.

Драконът бавно сниши глава на пода, сякаш се бе уморил.

— Понеже аз съм един от последните златни дракони, дребний, а никой от по-дребните дракони не знае изкуството на чародейството. Заклел съм се нивга да не отнемам живот, но не бих позволил на вида им да завладее мястото на сетния ми покой.

Томас се намеси.

— Руагх беше добър с мен, Долган. Позволи ми да остана, докато дойдеш, защото знаеше, че някой идва.

Долган погледна дракона, зачуден от прорицателската му дарба. Томас продължи:

— Даде ми и пушена риба да хапна, и място, където да отдъхна.

— Пушена риба ли?

Драконът каза:

— Коболдите, онез, които ти знаеш като гноми, ме зачитат като бог и ми носят жертвени дарове, риба, хваната в дълбокото езеро и опушена, и съкровища, сбирани от по-дълбоки зали.

— Е, гномите не се славят като особено умни — изсумтя Долган.

Драконът се изкикоти.

— Вярно. Коболдите са боязливи и вредят само на онез, които ги безпокоят в дълбоките им тунели. Прост народец са и им се нрави да ме имат за бог. И понеже не мога да ходя на лов, така е приемливо и за тях, и за мен.

Долган обмисли следващия си въпрос.

— Да не се засягаш, Руагх, но доколкото съм имал някакъв опит с дракони, вие не обичате много другите — онези, които не са от вашия вид. Защо си помогнал на момчето?

Драконът притвори за миг очи, после отново ги отвори и се взря невиждащо в джуджето.

— Знай, дребний, невинаги е било така. Твоят народ е стар, но моят е най-стар от всички, освен един. Ние сме били тук преди елфите и моредел. Служихме на ония, чиито имена не е дадено да се изричат, и бяхме щастлив народ.

— Властелините на драконите?

— Така ги наричат вашите легенди. Те бяха наши господари, а ние бяхме техните слуги, каквито бяха и елфите, и моредел. Когато те напуснаха тази земя и тръгнаха на едно невъобразимо пътешествие, ние станавме най-могъщият народ от свободните, по времето преди джуджетата или хората да дойдат по тези земи. Наша бе властта над небесата и всички неща, понеже ние бяхме най-могъщите от всички.

— А после — продължи драконът — хора и джуджета надойдоха по нашите планини и известно време живяхме в мир. Но нравите се менят и скоро закипяха битки. Елфите изтласкаха моредел от лесовете на сегашния Елвандар, а човеците и джуджетата поведоха война с драконите. Силни бяхме, но човеците са като дърветата в гората, чет нямат. След векове народът мой оттегли се на юг и аз едничък в тези планини останах. Защото няма аз дома си да оставя... С магия мога да отвърна онези, що дирят туй съкровище, и с хитри чародейства умовете им да замъгля. Но да убивам ми омръзна и се заклевх да не отнемам повече живот, дори на тварите омразни като моредел. Затуй отпратих ги далече и затова помогнах на момчето, че гибел то не заслужава.

Долган изгледа дракона.

— Благодаря ти, Руагх.

— Приемам аз благодарността ти, Долган от Сиви кули. И знай, че радвам се, че ти дойде. Не можех да подслоня за дълго момчето, понеже привлякох Томас до себе си с магическото си изкуство, за да бди до мен в смъртния ми час.

— Какво? — възкликна Томас.

— На драконите е дадено да знаят часа на своята смърт, Томас, а моят иде скоро. Стар съм аз, дори по мерките на моята раса... но животът ми бе пълен. Доволен съм от ориста си. Така е при нас.

Долган се притесни.

— Все пак за мен е необичайно да седя тук и да те слушам да говориш за това.

— Защо, джудже? Не е ли вярно за твоя народ, че когато някой умре, го възхваляват колко добре е живял, а не колко дълго?

— Истина е.

— Тогава има ли значение дали си знаеш часа на смъртта, или не? Все едно е. Имал съм всичко, за което някой от моя вид е могъл да

се надява: здраве, самки, младост, богатства и покой. Това са то нещата, що винаги желал съм, и аз ги имах.

— Мъдро е да знаеш какво искаш и още по-мъдро да съзнаваш, че си го получил — съгласи се Долган.

— Вярно. И още по-мъдро е да знаеш кога недостижими са, че глупава е алчността напразна. За расата ни редно е да бдят събратята край теб преди смъртта, ала си нямам никого наблизко от моя вид, да го повикам. Бих те помолил да останеш и ти край мен, докато си аз отида. Кажи ми ще останеш ли до мен?

Долган хвърли поглед към Томас, който склони глава в съгласие.

— Да, драконе. Ще останем, макар че това няма да възрадва сърцата ни.

Драконът притвори клепачи. За Томас и Долган не беше трудно да разберат, че се скланят завинаги.

— Благодаря ти, Долган, и на теб, Томас.

Драконът кротко се отпусна на пода и им заразказва за своя живот, как бе летял из небесата на Мидкемия, към далечни земи, където тигри обитавали големи градове, и над планини, в които орлите говорели с разумна реч. Заразказва им за възхитителни чудеса, дълга и несвършваща приказка в нощта.

Когато гласът му започна да отслабва, Руагх каза:

— Веднъж в това място дойде един човек, могъщ магьосник. Не можах да го отвърна от това място с моето чародейство, нито да го унищожа. Три дни трая битката между двама ни, неговите изкуства срещу моите, и когато битката свърши, той ме беше надвил. Помислих си, че ще ме убие и ще отнесе съкровищата ми, но наместо това той остана, защото едничката му мисъл бе да изучи моето чародейство, за да не се изгуби то след моята смърт.

Томас седеше и го слушаше в захлас, защото колкото и малко да знаеше за магьосничеството от Пъг, разбираше, че всичко това е удивително. Виждаше с умствения си взор титаничната битка и могъщите сили, замесени в нея.

— Със себе си беше довел едно странно същество, много подобно на таласъм, но изправено и по-хубаволико на вид. Остана при мен цели три години, докато слугата му идваше и си отиваше. Научи

всичко, което можех да му предам, защото не можех нищо да му откажа. Но и той ме учеше и неговата мъдрост ми донесе голяма утеха. Тъкмо заради него се научих да ценя живота на всяко същество, колкото и жалко да е то, и се заклях да щадя всеки, който дойде при мен. Той също беше страдал от ръцете на други, както и аз от войните с хората, понеже бях изгубил много от нещата, които бях ценил. Този човек притежаваше дарбата да изцерява болките на сърцето и на ума и когато си отиде, аз се почувствах като победител, а не победен. — Той замълча и преглътна — беше му все по-трудно да говори. — След като дракон не може да бди до мен в часа на смъртта ми, бих предпочел той да седеше тук сега, че той бе първият от твоя вид, момче, когото аз можах да нарека приятел.

— Кой е бил той, Руагх? — попита Томас.

— Наричаше се Макрос.

Долган се замисли.

— Чувал съм името му. Изключително могъщ магьосник. Почти легенда е, живял е някъде на изток.

— Легенда той не е, Долган — промълви удебелено Руагх. — Но сигурно е мъртъв вече, понеже той живя при мене преди векове. — Драконът помълча. — Е, моят час май вече приближава, така че трябва да привършвам. Една молба към тебе имам, дребний. — Той леко отмести глава настрани. — В оназ кутия има дар от мага, предназначен за този час. Той пръчка е направена с вълшебство. Остави ми я Макрос, та като умра, да не останат подир мене кости за събирачите на смет. Бъди така добър, иди я донеси.

Долган отиде до показаното му ковчеже, отвори го и намери вътре черна метална пръчица, положена върху синьо кадифе. Вдигна я и установи, че е удивително тежка. Донесе я при дракона.

Драконът заговори отново. Думите му вече звучаха едва разбираемо, защото езикът му се беше подул.

— След малко ме докосни с пръчката, Долган, понеже тогава ще свърша.

— Добре — каза Долган. — Макар че няма да ми е приятно да видя края ти, драконе.

— Преди това имам да ви кажа едно последно нещо. В една кутия, до другата, има дар за тебе, дребний. Можеш да вземеш всичко тук, което ти харесва, че аз от него вече нямам нужда. Ала от всичко в

тази зала, онова, що е в кутията, бих искал да го имаш. — Опита се да обърне главата си към Томас, но не можа. — Томас, благодаря ти, друже, че сподели последния ми час. В кутията с дара на джуджето има и един за теб. И ти вземи каквото друго ти хареса, че е добро сърцето ти. — Пое си дълбоко дъх и Томас чу гъргорене в гърлото му. — Сега, Долган.

Долган протегна пръчката и леко докосна с нея главата на дракона. Отначало не се случи нищо. Руагх тихо промълви:

— Това бе последният дар на Макрос.

Изведнъж около дракона засия мека златиста светлина. Чу се едва доловимо бръмчене, сякаш стените на залата завибрираха от тиха траурна музика. Звукът започна да нараства заедно със светлината, която ставаше все по-ярка и запулсира от енергия. Пред очите на Томас и Долган бледите петна по люспите на Руагх се стопиха, туловището му заблестя със златни искри и мътната пелена на очите му започна да се вдига. Той бавно надигна глава и двамата разбраха, че отново може да вижда. Гривата му се изправи и крилата се повдигнаха. Жълтите зъби станаха брилянтно бели, а похабените му черни нокти заблестяха като излъскан абанос. Драконът се заизправя, вдигнал високо глава.

— Това е най-величавата гледка, която са виждали очите ми — тихо промълви Долган.

Яркостта на светлината се усилваше, а Руагх се връщаше в образа на своята могъща младост. Извиси се в цял ръст, възхитително висок, и по гребена му заиграха сребристи мълнии. Драконът отметна глава назад — жест на младо, изпълнено с жизненост същество — и с радостен вик изхвърли мощен пламък към високия сводест таван. А после със стотръбен рев извика:

— Благодаря ти, Макрос. Наистина е царствен дарът ти.

Странно хармоничният барабанен тътен промени тона си и стана по-настойчив и по-силен. За много кратък миг на Долган и на Томас им се стори, че чуват глас сред туптящите с пулса на огромно сърце тонове — едно дълбоко, кухо ехо, което отвърна:

— Няма защо, приятелю.

Томас усети влага по лицето си и го докосна с длан. Сълзи на радост от възхитителната красота на дракона се стичаха по бузите му. Огромните златни криле се разгърнаха, сякаш драконът се готвеше да се понесе в полет. Блещукащото сияние стана толкова ярко, че очите на

Томас и Долган едва можеха да го понесат — но не можеха и да се отвърнат от гледката. Звукът в залата се извиси толкова гръмък, че от тавана над главите им се посипа прах и те усетиха, че подът под краката им се тресе. А драконът се понесе нагоре, разперил криле, и после изчезна сред заслепяващия блясък на студената бяла светлина. Изведнъж залата се превърна в онова, което си беше, и звукът заглъхна.

След изчезването на дракона огромното пространство на пещерата стана потискащо и Томас погледна джуджето и каза:

— Да си тръгваме, Долган. Нямам желание да оставам повече тук.

Долган го изгледа замислено.

— Добре, Томас. И на мен не ми се ще много да оставам. Но все пак, да привършим с даровете. — И той отиде до сандъка, посочен от дракона, и го отвори.

Очите му се ококориха. Долган бръкна в сандъка, извади един чук и го загледа с нямо благоговение. Чукът беше изработен от сребрист метал, който блестеше на светлината на фенера със синкави оттенъци. На едната му страна бяха всечени символи от писмото на джуджетата. Дръжката беше от резбован дъб, с виеща се по дължината ѝ спирала. Беше гладко излъскана и тъмните шарки на дървото прозираха под повърхността. Долган с възхита промълви:

— Това е Чукът на Толин. Отнет отдавна от моя народ. Връщането му ще предизвика бурни веселби сред джуджетата из целия Запад. Това е символът на нашия последен крал, изгубен преди много векове.

Томас се приближи да погледне и видя в сандъка още нещо. Пресегна се над рамото на Долган и извади голям вързоп от бяла тъкан. Разви го и разбра, че платът е дреха — бял табард с извезан отпред златен дракон. Вътре имаше щит със същата украса и златен шлем. Но най-удивителното беше златният меч с бяла дръжка. Ножницата бе изработена от гладък бял материал, подобен на слонова кост, но по-здрав, като метал. Под вързопта лежеше плетена златна ризница.

Долган го погледна и каза:

— Вземи ги, момче. Драконът каза, че са дар за теб.

— Твърде изящни са за мен, Долган. Те са за някой принц или крал.

— Мисля, че предишният им собственик няма вече нужда от тях, момко. Те са ти подарени драговолно и можеш да постъпиш с тях, както пожелаеш, но ми се струва, че в тях има нещо особено, иначе нямаше да са прибрани тук с чука. Чукът на Толин е мощно оръжие, изковано в древните ковачници на Мак Кадман Алаир, най-старата мина в тези планини. В него е вложена магия, ненадмината в цялата история на джуджетата. Възможно е позлатената броня и мечът също да са нещо такова. Навярно неслучайно попадат в твоите ръце.

Томас се замисли за миг, след което бързо свали тежкото си наметало. Беше с туника, а не с кожена камизола, и златната ризница му се оказа малко широка, тъй като бе пригодена за човек с по-едро телосложение. Той придърпа късия табард над нея и постави шлема на главата си. Вдигна меча и щита и застана пред Долган.

— Глупаво ли изглеждам?

Джуджето го огледа грижливо.

— Малко са ти големички, но ще израстеш, не се съмнявам. — Стори му се, че долавя нещо в стойката на момъка и начина, по който държеше меча в едната ръка и щита в другата. — Не, Томас, не изглеждаш глупаво. Може би малко неуверено, но не и глупаво. Изглеждаш внушително и смятам, че един ден ще ги носиш така, както са предназначени да се носят.

Томас кимна и вдигна наметалото си. Снаряжението се оказа смайващо леко — много по-леко от онова, което носеше в Крудий.

— Не искам да взема нищо друго, Долган — каза момчето. — Може да не ти се вярва, но не искам.

Долган пристъпи към него.

— Не, момче. Защото и аз не искам нищо от съкровищата на дракона. — Огледа залата и добави: — Макар че ще има нощи, в които дълго ще се чудя дали съм постъпил умно. Може и да се върна един ден, но се съмнявам. А сега да потърсим пътя към дома.

Долган стисна Томас за лакътя, за да го предупреди. Момчето го разбра и запази мълчание, още повече че също изпита тревогата, която го бе обзела малко преди немръщият да ги нападне предния ден. Но

този път усещането беше почти физическо. Нечистата твар беше съвсем близо. Томас похлупи фенера с капака му и го остави. Очите му се разшириха от удивление, защото вместо очаквания непрогледен мрак виждаше смътно фигурата джуджето, което бавно пристъпваше напред. Без да се замисля, той промълви:

— Долган...

Джуджето се обърна и изведнъж зад гърба му изникна черен силует.

— Зад теб! — извика Томас.

Долган се извъртя, озова се с лице срещу плътеника и инстинктивно надигна щита си и чука на Толин. Немрящото същество се нахвърли върху дребосъка и само придобитите от многобройните битки умения и способността на джуджето да предсеща движенията сред мастиления мрак го спасиха, защото пое удара с обкования си с железни шипове щит. Съществото зави от ярост, а Долган замахна с легендарното оръжие на предците си — и съществото изврещя, щом чукът го удари. От чука лумна синьо-зелена светлина и плътеникът заотстъпва, виейки от неистова болка.

— Стой зад мен — извика Долган. — Желязото го дразни, но чукът на Толин му причинява болка. Навярно ще може да го прогони.

Томас понечи да се подчини на джуджето, но десницата му сама се пресегна и измъкна златния меч от ножницата. Изведнъж непригодната за ръста му ризница сякаш се намести по-удобно на раменете му, а щитът се укрепил в лявата му ръка, все едно че го беше носил с години. Без да го прави по своя воля, Томас пристъпи зад Долган, после застана до него и насочи златния меч напред.

Съществото, изглежда, се поколеба, след което закрачи към Томас. Томас вдигна меча, готов да удари. Плътеникът запищя от ужас, обърна се и побягна.

Долган се наведе, взе фенера и попита:

— Защо направи това, момко?

— Ами... не знам — отвърна Томас. Изведнъж осъзна, че не е изпълнил заръката на джуджето, й добави: — Но подежда. Тази твар избяга.

— Да, избяга — съгласи се Долган, свали похлупака на фенера и внимателно огледа момчето на светлината.

— Май я уплаши чукът на предците ти — каза Томас.

Долган не отвърна нищо. Разбираше, че не това е причината.

Съществуването беше побягнало от страх пред Томас в неговото снаряжение от бяло и златно. Накрая попита:

— Момче, но как разбра да ме предупредиш, че плътеникът е зад мен?

— Видях го.

Долган го изгледа с нескрита почуда.

— Видял си го? Как? Та ти беше похлупил фенера.

— Не знам как. Просто го видях.

Долган отново похлупи фенера и се изправи. Пристъпи на няколко крачки встрани и попита:

— Сега къде съм, момко?

Без колебание Томас застана пред него и сложи ръка на рамото му.

— Тук.

— Какво... — заекна джуджето.

Томас опипа шлема, после щита.

— Ти каза, че са особени.

— Да, момко. Но не допусках, че са чак толкова особени.

— Трябва ли да ги сваля? — попита разтревожено момчето.

— Не, не. — Долган остави фенера на пода и каза: — Можем да вървим по-бързо, след като не ми се налага да се притеснявам какво виждаш и какво не виждаш. — Помъчи се да вложи в гласа си поведри нотки. — А и макар да няма други двама по-добри воители на земята от нас, най-добре би било, ако не възвестяваме присъствието си с тази светлина. Думите на дракона, че моредел са слезли в мините ни, ме безпокоят. Щом една глутница прояви достатъчно дързост, че да рискува срещу яростта на моя народ, може да има и други. Този нечист дух може и да се изплаши от златния ти меч и моя дъвен чук, но двадесетина или повече моредел едва ли ще се впечатлят толкова лесно.

Томас не намери какво да му отговори и двамата отново закрачиха в тъмното.

На три пъти спираха и се скриваха от забързани групи таласъми и Тъмни братя. От мрачните си убежища забелязаха, че мнозина от тях

са ранени и едва се крепят на краката си. След като и последната група отмина, Долган се обърна към Томас.

— Никога в историята ни таласъми и моредел не са дръзвали да проникнат в мините ни толкова много наведнъж. Твърде много се боят от народа ни, за да се осмелят да го направят.

— Изглеждат доста съсипани, Долган — отвърна Томас. — Водят със себе си женски и малки, а и носят големи вързопи. Явно бягат от нещо.

Джуджето кимна.

— Всички се придвижват от северната долина през Сивите кули и се насочват към Зеленото лоно. Нещо продължава да ги тласка на юг.

— Цураните?

Долган кимна отново.

— И аз така мисля. Хайде. Най-добре да стигнем в Калдара колкото може по-скоро.

Тръгнаха и скоро се озоваха в тунелите, които Долган познаваше добре и които щяха да ги изведат на повърхността, в родния му дом.

Когато след цели пет дни се добраха до Калдара, бяха съвсем изтощени. Снегът в планините беше дълбок и забавяше пътя им. Щом доближиха, стражите ги забелязаха и скоро цялото селце се изсипа навън да ги посрещне.

Веднага предложиха на Томас стая. Той беше толкова уморен, че заспа на минутата, а джуджетата се разбраха да свикат на другия ден съвета на селските старей, за да обсъдят последните новини, стигнали до долината.

Томас се събуди огладнял. Стана, протегна се и се изненада, че не изпитва никаква скованост. Беше заспал в златната ризница и след събуждането ставите и мускулите трябваше да го болят. Отвори вратата и излезе в коридора. Не зърна никого, докато не стигна до голямото общо помещение. Вътре имаше няколко джуджета, разположени около голяма маса, с Долган на челното място. Томас забеляза, че единият е Вейлин, синът на Долган. Долган махна на момчето да си вземе стол и го представи на дружината.

Всички джуджета поздравиха Томас и той им отвърна учтиво, без обаче да спира да поглежда към щедро отрупаните подноси с храна на масата.

Долган се разсмя и каза:

— Похапни, момко. Щом масата е пълна, няма защо да се мъчиш гладен.

Томас си напълни голяма чиния с говеждо, сирене и хляб и си взе пълна кана с ейл, макар да му беше много, а и часът бе още ранен. Излапа набързо всичко и си сипа още толкова, макар да се притесняваше да не би да го укорят. Повечето джуджета се бяха улисали в сложен разговор от непознато за Томас естество, свързан с разпределянето на зимните им запаси в различните села на района.

Долган сложи край на обсъждането и каза:

— Сега, след като и Томас е с нас, мисля, че е най-добре да поговорим за тези цурани.

При тези думи Томас наостри слух и вниманието му изцяло се насочи към разговора. Долган продължи:

— Откакто излязох на патрул, са идвали бегачи от Елвандар и Камен връх. Тези чуждоземци са забелязани многократно край Северния проход. Вдигнали са лагер в хълмовете южно от Камен връх.

Едно от джуджетата каза:

— Това си е работа на Камен връх, освен ако не ни призоват на оръжие.

Долган отвърна:

— Така е, Орвин, но има и новини, че са ги забелязали да влизат и излизат в долината южно от прохода. Нахлули са в земи, които по традиция са наши, а това е работа на Сивите кули.

Орвин кимна.

— Така е наистина, но нищо не можем да сторим до пролетта.

Долган вдигна крак върху масата и запали лулата си.

— И това е вярно. Но можем да сме благодарни, че и цураните не могат да предприемат нищо до пролетта.

Томас остави говеждия кокал, който държеше.

— Сняг ли е навалял?

Долган го погледна.

— Да, момко. Проходите са задръстени от снощи. Нищо няма да може да се придвижи през тях, да не говорим за цяла армия.

Томас го изгледа.

— Тогава...

— Тъй де. Тази зима ще ни гостуваш. Дори и най-здравият ни бегач не би могъл да излезе от тия планини и да се добере до Крудий.

Томас се умърлуши. Въпреки уюта на дългия салон на джуджетата жадуваше за по-позната среда. Но нищо не можеше да се направи, така че той се примири с положението и отново се залови с яденето.

ГЛАВА 11

ОСТРОВЪТ НА ЧАРОДЕЯ

Изнурената група се тътреше по улиците на Бордон.

Около тях яздеше отряд наталийски щурмоваци, облечени в обичайните им сиви туники и плащове. Бяха излезли на патрул, срещнали бяха пътниците на миля извън града и сега ги придружаваха. Боррик се беше подразнил от това, че щурмоваците не предложиха на уморените пътници да ги вземат на конете си, но успя да го прикрие. Нямаха голямо основание да разпознаят в тази опърпана шайка скитници херцога на Крудий и неговата свита, а дори да беше дошъл тук в цялото си великолепие, отношенията между Свободните градове на Натал и Кралството бяха доста хладни.

Пъг оглеждаше Бордон с почуда. Градът не беше голям според стандартите на Кралството, малко повече от една крайморска паланка, но все пак беше доста по-голям от градчето Крудий. Накъдето и да обърнеше очи, виждаше енергично забързани хора, улисани в неизвестните си грижи. Не обръщаха особено внимание на странниците — само от време на време някой търговец, застанал на прага на дюкяна си, или някоя продавачка на пазара ги поглеждаше разсеяно. Момчето никога не беше виждало толкова много хора, коне, мулета и коли, събрани на едно място. Бъркотията от цветове и звуци бе пъстра и объркваща. Лаещи псета притичваха до конете на щурмоваците, ловко отбягвайки ритниците на изнервените животни. Няколко улични хлапака засипаха мръсни ругатни по адрес на преминаващата група, явно чужденци, ако се съдеше по външния им вид, и най-вероятно пленници на градската стража. Грубостта им притесни Пъг, но непознатите гледки из града бързо отвлякоха вниманието му.

Бордон, подобно на другите градове в областта, нямаше постоянна войска, а вместо нея поддържаха гарнизон наталийски щурмоваци, потомци на някогашните легендарни имперски „челници“ на Кеш, смятани за едни от най-добрите конни бойци и опитни в следотърсачеството авангардни части на запад. Способни бяха навреме

да предупредят за приближаващата опасност и да осигурят време на местното опълчение да се събере. По традиция независими, щурмоваците имаха право да се справят сами и на място с разбойнически шайки и скитници, но след като чу обясненията на херцога и споменаването на името на Мартин Дълголькия — когото те познаваха добре, — водачът на патрула реши, че този случай трябва да се предаде на местния префект.

Отведоха ги в сградата на префектурата, малка постройка недалече от градския площад. Щурмоваците, изглежда, бяха доволни да се отърват от пленниците си и да се върнат на патрула, след като ги предадат на префекта.

Префектът се оказа една ниска и дебела притурка към шарения пояс, стегнал дебелото му шкембе. По месестите му пръсти имаше големи златни пръстени. Той заглади мазната си черна брада, докато капитанът на щурмоваците му описваше срещата на отряда с групата на херцога и след като щурмоваците яхнаха конете и потеглиха, поздрави хладно Боррик. Но когато херцогът даде да се разбере, че ги очаква не кой да е, а самият Талбот Кирлейн, най-големият корабен посредник в града и личен търговски агент на Боррик в Свободните градове, в поведението на префекта настъпи рязка промяна. Отведоха ги от канцеларията в дома му и им поднесоха горещо кафе. Префектът отпрати един от слугите си със съобщение до дома на Кирлейн и кротко зачака, поддържайки безобиден разговор с херцога.

Кълган се наведе към Пъг и му прошепна:

— Домакинът ни е от онези, които се ослушват накъде ще духне вятърът преди да вземе решение; чака вест от търговеца преди да реши дали се отнася с нас като с пленници или гости. — Магьосникът се изкиска. — Като порастеш, ще разбереш, че дребните началници навсякъде по света са едни и същи.

Малко по-късно пред вратата на дома на префекта се развихри внезапна буря, въплътена в Мийчъм, дошъл с един от старшите писари на Кирлейн. Чиновникът бързо даде да се разбере, че това наистина е херцогът на Крудий и че, да, Талбот Кирлейн го очаква лично. Префектът започна да се извинява раболепно и да обяснява, че се надявал херцогът да му прости за неудобствата, но че видите ли, при сегашните обстоятелства, в тези тревожни времена, той би могъл все

пак да го разбере, нали така? Цялото това излияние беше придружено от угоднически поклони и мазни усмивки.

Боррик на свой ред изтъкна че, да, той разбирал, при това много добре. Без повече да се бавят, оставиха префекта и излязоха навън, където ги чакаше група коняри с оседлани коне. Яхнаха ги бързо и Мийчъм и писарят ги поведоха през града към един хълмист квартал с големи къщи.

Къщата на Талбот Кирлейн се намиреше най-високо на хълма. По пътя Пъг успя да види закотвени в залива кораби. Бяха десетки, явно не можеха да пътуват поради лошото време. Няколко каботажни съда, тръгнали на север за Илит или за някой от останалите Свободни градове, се движеха предпазливо из залива, но в общи линии заливът беше замрял.

Стигнаха до къщата и влязоха през разтворената порта. Веднага притичаха слуги да поемат конете. След като слязоха, на широкия праг на къщата се появи домакинът.

— Добре дошли, лорд Боррик, добре дошли — поздрави той. Талбот Кирлейн приличаше на лешояд, въплътен в човешко тяло — с полуплешива глава, изпито лице и малки черни очи. Пъстрият скъп халат не можеше да скрие мършавината му, но загрижеността в очите му смекчаваше донякъде непривлекателната му външност.

Въпреки вида му Пъг го намери за привлекателна особа. Той разгони слугите с нареждания да приготвят стаи и топла храна за гостите. Не пожела да чуе нито дума, когато херцогът понечи да му обясни защо са дошли, а вдигна ръка и каза:

— По-късно, ваша светлост. Ще можем да си поговорим надълго и широко, след като отдъхнете и хапнете. Ще ви чакам за вечеря, но засега за групата ви има приготвени горещи бани и чисти постели. Ще заръчам да ви донесат топла храна по стаите. Добра храна, почивка, чисти дрехи и ще се почувствате нов човек. След това ще можем да поговорим.

Той плесна с ръце и един от домашната прислуга дотича да ги разведе по стаите. Херцогът и синът му получиха отделни стаи, Пъг и Кълган бяха настанени в една. На Гардан му показаха стаята на Мийчъм, а войниците на херцога бяха отведени в помещенията за прислугата.

Кълган подкани Пъг пръв да си вземе баня, а той самият остана да си поговори със слугата си. Мийчъм и Кълган се усамотиха в стаята на ратая, а Пъг свали мръсните си дрехи. В средата на стаята имаше голяма метална вана, пълна с вода с благовония, горещца и изпускаща облаци пара. Той стъпи в нея и бързо дръпна крака си. След трите дни ходене през снега водата му се стори вряла. Отново потопи крака си и след като привикна с горещината, бавно се отпусна във водата.

Вътрешността на ваната беше емайлирана и хлъзгавият, гладък допир се стори странен на Пъг в сравнение със стените на дървените каци у дома. Той се насапуниса с ароматен сапун и изми мръсотията от косата си, след което се изправи във ваната и изля на главата си ведро студена вода, за да се изплакне.

Подсуши се, надяна си оставената за него чиста нощна риза и въпреки ранния час се мушна в топлото легло. Последното, за което си помисли, бе за едно момче с пясъчноруса коса и широка усмивка. Докато се унасяше в сън, се зачуди дали Долган е намерил приятеля му.

Събуди се веднъж, понеже дочу тихо тананикане и пляскане на вода, отвори очи и видя натопилия се във ваната и усърдно сапунисващ туловището си Кълган. После затвори клепачи и отново заспа.

Кълган го разбуди чак за вечерята. Туниката и панталоните му се оказаха изпрани и изгладени и дупката на ризата — закърпена. Ботушите му бяха лъснати до блясък с черно лустро. Когато застана пред огледалото, за пръв път забеляза по бузите си мека черна сянка. Приведе се към огледалото и различи първите признаци на брада.

Кълган го наблюдаваше.

— Е, Пъг. Дали да им поискам да донесат бръснач, за да поддържаш брадичката си гладка като принц Арута? Или предпочиташ да си пуснеш величествена брада? — Старецът показно приглади собствената си посивяла брада.

Пъг се усмихна за пръв път, откакто бяха напуснали Мак Мордайн Кадал.

— Мисля, че засега не ми се налага да се притеснявам за това.

Кълган се засмя, зарадван, че духът на момчето се възвръща. Магьосникът се бе разтревожил от дълбоката скръб на Пъг заради Томас и сега се успокои като видя, че неуморният му момчешки нрав отново взима връх. Кълган отвори широко вратата.

— Е, тръгваме ли?

Пъг сведе глава в подражание на дворцов поклон и отвърна:

— О, да, господин чародей. След вас!

И избухна в смях.

Влязоха в трапезарията — голям и добре осветен салон, макар и не толкова просторен като в замъка Крудий. Херцогът и принц Арута вече бяха седнали и Кълган и Пъг побързаха да заемат местата си на масата.

Боррик тъкмо довършваше разказа си за събитията в Крудий и във Великия лес.

— Ето защо — каза той — предпочетох сам да донеса новините, твърде важни ми се сториха.

Търговецът се отпусна назад в стола, а слугите започнаха да поднасят на седящите около масата всевъзможни блюда.

— Лорд Боррик — заговори Талбот, — когато вашият човек, Мийчъм, се обърна към мен първия път, молбата му от ваше име ми прозвуча малко неясно, вероятно поради начина, по който беше предадена информацията. — Ставаше въпрос за използваната от Кълган магическа връзка с Белган, който на свой ред беше предал съобщението на Мийчъм. — Не допусках, че желанието ви да дойдете в Крондор ще се окаже толкова съдбоносно за моя народ. — Той помълча замислен и продължи: — Аз, разбира се, съм разтревожен от вестите, които носите. Смятах да постъпя като посредник и да ви наема някой кораб, но след като положението е толкова сериозно, ще ви изпратя с един от собствените си съдове. — Вдигна звънчето, поставено до ръката му, и го разклати. След миг до рамото му застана слуга. — Предай на капитан Ейбрам да приготви за път „Кралица на бурите“. Ще тръгне с утрешния следобеден прилив за Крондор. По-късно ще му пратя по-подробни указания.

Слугата се поклони и напусна. Херцогът каза:

— Много съм ви благодарен, господин Кирлейн. Надявах се, че ще ме разберете, но не очаквах да намеря кораб толкова бързо.

Търговецът погледна Боррик в очите.

— Херцог Боррик, позволете ми да бъда откровен. Свободните градове не хранят особена любов към Кралството. И за да бъда още по-откровен, още по-малко любов изпитват хората ни към името Кондуин. Тъкмо вашият дядо опустоши Валинор и подложи на обсада

Натал. Беше спрян само на десет мили северно от града и споменът за тези събития все още гризе паметта на мнозина от нас. По произход ние сме кешийци, но сме свободни хора по рождение и не обичаме много завоевателите. — Херцогът се вкочани в стола си, но Кирлейн продължи: — И все пак, принудени сме да признаем, че баща ви след това, както и вие самият сега, винаги сте били добри съседи, отношението ви към Свободните градове е било добро и дори щедро понякога. Убеден съм, че вие сте човек на честта и разбирам, че тези „цурани“ са точно това, което твърдите. Смятам, че не сте от хората, склонни да преувеличават.

При тези думи херцогът се поотпусна. Талбот отпи глътка вино и продължи:

— Би било глупаво да не призная, че нашите жизнени интереси съвпадат с тези на Кралството, тъй като сами сме безпомощни. След като потеглите, ще свикам заседание на Съвета на гилдиите и ще настоя за подкрепа на Кралството в това дело. — Той се усмихна и цялата маса разбра, че пред тях седи човек, толкова уверен във влиянието и властта си, колкото и херцогът в своите. — Мисля, че няма да ми е много трудно да накарам съвета да повярва в мъдростта на такова решение. Само едно кратко споменаване за тази цуранска бойна галера и лек намек как биха издържали нашите кораби срещу армада от подобни съдове би трябвало да ги убедят.

Боррик се засмя и удари с длан по масата.

— Господин търговецо, виждам, че не сте натрупали богатството си, разчитайки на милостта на сляпата случайност. По острота на ума не отстъпвате на моя отец Тъли. Както и по мъдрост. От сърце ви благодаря.

Херцогът и търговецът продължиха да си говорят до късно през нощта, но Пъг все още беше изморен и се върна в леглото си.

„Кралица на бурите“ се носеше, подмятана от вълните, през разяреното море. Студеният щипещ дъжд правеше нощта толкова черна, че върховете на мачтите се губеха в мъгливия мрак.

На кварталдека под дебели, обшити с кожа и промазани наметала се присвиваха неколцина души — мъчеха се да запазят топлината и да останат сухи сред хапещия студ и влагата. На два пъти през

последните две седмици бе имало високи вълни, но такава свирепа буря досега не беше ги настигала. От такелажа се чу вик и докладваха на капитана, че двама души са паднали от реите. Лорд Боррик извика на капитан Ейбрам:

— Нищо ли не може да се направи?

— Не, милорд. Мъртви са и да ги търсим ще е пълно безумие, дори да беше възможно, а не е — изрева в отговор капитанът и гласът му надмогна рева на щорма.

На реите се даваше денонощна вахта. Къртеха леда, трупащ се по тях и заплашващ да ги прекърши с допълнителната си тежест и да обездвижи кораба. Капитан Ейбрам държеше руля, слял цялото си тяло с душата на стенещия кораб и напрегнат да долови и най-малкия признак за неприятност. До него стояха херцогът и Кълган. Някъде отдолу се чу силен пукот и капитанът изруга.

След няколко мига пред него застана един от матросите.

— Капитане, имаме пробойна.

Капитанът махна на един от помощниците си.

— Вземи хора долу и укрепете пробойната, после докладвай.

Помощникът бързо подбра четирима мъже и се спусна в трюма.

Кълган като че ли изпадна в транс за минута, след което каза:

— Капитане, тази буря ще продължи още три дни.

Капитанът прокле лошия късмет, пратен му от боговете, и се обърна към херцога:

— Не мога да продължа три дни през бурята с пробойна. Трябва да намеря някое тихо място да източа водата и да закърпя корпуса.

Херцогът кимна и извика, за да надмогне воя на вятъра:

— Към Квег ли ще обърнеш?

Капитанът поклати глава и от черната му брада се посипа сняг и вода.

— Не мога да обърна срещу вятъра към Квег. Ще трябва да спрем край Острова на чародея.

Кълган поклати глава, навъси се и попита:

— Никъде другаде ли не можем да спрем?

— Няма друг пристан толкова близо. Рисуваме да изгубим някоя мачта. Тогава, ако не се разбием и потънем, ще изгубим шест дни, наместо три. Вълната се вдига и се боя, че ще загубя още от хората си.

Той закрепця заповеди към мъжете по мачтите и към кормчията и корабът пое на юг към Острова на чародея.

Кълган слезе долу с херцога. Люлеенето и клатенето на кораба затрудняваше движението му и едрият магьосник залиташе, докато се придвижваха към каютите си. Херцогът влезе в своята, която делеше със сина си, а Кълган — в своята. Гардан, Мийчъм и Пъг лежаха на койките. Момъкът преживяваше трудни времена: първите два дни го беше хванала морската болест. Беше усвоил донякъде моряшката походка, но все още едва се насилваше да хапне от осоленото свинско и сухарите, които бяха принудени да ядат. Заради свирепото вълнение, корабният готвач не можеше да изпълнява обичайните си задължения.

Корабът стенеше болезнено под ударите на вълните, някъде отпред се чуваха удари на чукове — екипажът се мъчеше да запуши продънения корпус.

Пъг се извъртя на койката и погледна Кълган.

— Какво става с бурята?

— Ще духа още три дни. Ще останем на завет на един остров и ще се задържим там, докато утихне.

— Какъв остров? — попита Пъг.

— Островът на чародея.

Мийчъм скочи от койката така рязко, че удари главата си в ниския таван. Изруга и заразтрива темето си, и докато Гардан едва удържаше смеха си, възкликна:

— Островът на Черния Макрос?

Кълган кимна и се подпря с една ръка да не падне, докато корабът се издигаше по гребена на поредната вълна и после се запуска стръмно надолу.

— Същият. И на мен не ми харесва, но капитанът се бои за кораба си. — Сякаш да подчертае мисълта му, корпусът изпраця и простена тревожно.

— Кой е този Макрос? — попита Пъг.

Кълган се умисли, колкото над работата на екипажа в трюма, толкова и над въпроса на момчето. Накрая каза:

— Макрос е един велик чародей, Пъг. Може би най-великият, когото светът е познавал.

— Аха — добави Мийчъм, — и също тъй изчадие от най-дълбокия кръг на ада. Уменията му са от най-черните и дори

проклетите жреци на Лимс-Крагма се боят да стъпват на острова му.

Гардан се изсмя.

— Не съм виждал още чародей, който да може да изплаши жреците на мъртвата богиня. Трябва да е могъщ маг.

— Това са само приказки, Пъг — поясни Кълган. — Това, което знаем със сигурност за него, е, че по времето, когато преследването на магьосници в Кралството стигнало връхната си точка, Макрос се оттеглил на този остров. Оттогава никой не е пътувал до него или от него.

Пъг се изправи в койката, заинтересуван от чутото и забравил ужасния шум на бурята. Загледа се в лицето на Кълган, окъпано от движещите се светлини и сенки, мятани от лудешки люлеещия се фенер, подскачащ при всяко трепване на кораба.

— Макрос е много стар — продължи Кълган. — С помощта на какви изкуства се поддържа жив, само той си знае, но е живял тук над триста години.

— Освен ако не са няколко души под това име — изсумтя Гардан.

Кълган кимна.

— Може би. Във всеки случай нищо не се знае със сигурност за него, освен ужасните приказки, разказвани от моряците. Подозирам, че дори Макрос да практикува някои от по-черните страни на магията, славата му в това отношение е твърде преувеличена, може би като средство да си осигури спокойствие.

Силното пращане, сякаш от нова счупена в трюма греда, ги накара да млъкнат. Каютата се разтреса под напора на щорма и Мийчъм изказа на глас това, което се завъртя в главите на всички:

— Дано само да стъпим живи на Острова на чародея.

Корабът едва докрета до южния залив на острова. Щяха да изчакат бурята да затихне, преди да пуснат гмурци да огледат повредения корпус отвън.

Кълган, Пъг, Гардан и Мийчъм се качиха на палубата. Тук вятърът беше по-тих заради издадените навътре в морето скали, спиращи напора на бурята. Пъг се приближи до капитана и Кълган спря и проследи, погледите им към платото над канарите.

Високо над залива се виждаше замък, чиито кули изпъкваха на сивкавата дневна светлина. Гледката беше странна: кулите стърчаха

към небето като ноктести пръсти на гигантска ръка. Замъкът бе тъмен, освен един прозорец на най-високата кула, в който пулсираше синкава светлина, сякаш от уловена мълния, впрегната да служи на господаря си.

— Макрос — каза Мийчъм.

Гмурците успяха да огледат повредите чак след три дни и с викове от водата съобщиха на капитана какво е положението. Пъг беше на палубата с Мийчъм, Гардан и Кълган. Принц Арута и баща му стояха до капитана и чакаха присъдата му за състоянието на кораба. Отгоре кръжаха чайки и търсеха останки от храна и боклуци, предизвестени от появата на кораб в тези пусти води. Зимните бури не донасяха почти нищо към и без това оскъдната храна на птиците и един кораб беше за тях добре дошъл източник на плячка.

Арута се приближи до Пъг и останалите и каза:

— Днес целия ден и утре до обед ще мине в оправяне на щетите, но капитанът смята, че ще издържи, докато стигнем в Крондор. Оттук едва ли ще имаме големи неприятности.

Мийчъм и Гардан се спогледаха многозначително, а Кълган попита:

— Дали ще е възможно да слезем на брега, ваше височество?

Арута потърка гладко избръснатата си брадичка с облечената си в ръкавица ръка.

— Защо не? Въпреки че никой от моряците няма да се съгласи да ни откара с лодка.

— Да „ни“ откара ли? — попита магът.

Арута се усмихна с кривата си усмивка.

— И на мен ми омръзнаха каютите, Кълган. Имам нужда да се поразтъпча на твърда земя. Освен това, ако останете без надзор, ще скитате цял ден по места, където нямате работа.

Пъг вдигна очи към замъка и магьосникът забеляза погледа му.

— Разбира се, ще се държим настрана от замъка и от пътя, който води към него. Приказките за този остров говорят, че лошо чака онези, които се опитат да проникнат в покоите на чародея.

Арута махна на един от моряците. Приготвиха им лодка и четиримата мъже и момчето се качиха в нея. Лодката беше изтеглена

през борда и спусната от екипажа, запотен въпреки студения вятър. По погледите, които моряците мятаха към билото над скалистия бряг, Пъг разбра, че потенето им съвсем не се дължи на усилията им.

Сякаш прочел мислите му, Арута каза:

— Възможно е и да има по-суеверна пасмина в Мидкемия от моряците, но кои са — не мога да кажа.

Когато лодката се озова във водата, Мийчъм и Гардан освободиха висящите от макарите въжета, хванаха веслата и загребаха към брега. Отначало ритъмът им беше неравен, но след няколко неodobрителни погледа от страна на принца, придружени със забележки как е възможно мъже да прекарат живота си в крайморски град и да не знаят как се гребе, двамата най-накрая подкараха лодката по-прилично.

Забиха нос в песъчлив участък на брега — малко заливче, прекъсващо скалната верига на залива. Нагоре към замъка водеше пътека, от която се отклоняваше друга, отвеждаща към противоположния бряг на острова.

Пъг скочи от лодката и помогна да я изтеглят на брега. Другите също слязоха и започнаха да се разтъркват.

Пъг изпита усещане, че ги наблюдават, но колкото пъти погледна нагоре, не забеляза нищо освен скалите и няколко чайки, преживяващи зимата в заслона на цепнатините в скалите.

Магьосникът посочи пътеката, минаваща далече от замъка, и каза:

— Май ще е по-добре, ако тръгнем по тази. Какво ще кажете?

И да изпитваха някакво безпокойство, няколко дни скука в тесните каюти надделяха. Арута кимна енергично и ги поведе по пътеката.

Пъг остана последен, след Мийчъм. Широкоплещестият волник беше въоръжен с широк меч и бе сложил десницата си на дръжката му. Пъг бе извадил прашката си — все още не се чувстваше удобно с меч, въпреки че Гардан му даваше уроци при всяка възможност.

Натъкнаха се на няколко ята каменарчета и дъждосвирци, които се разлетяха с приближаването на групата. Птиците зацвърчаха възмутено и закръжиха над полозите си, докато странниците отминат, след което се върнаха по оскъдните си убежища на склона на хълма.

Изкачиха се на билото на първата от няколко височини и видяха, че пътеката се спуска зад нов хълм.

— Трябва да води нанякъде — каза Кълган. — Ще продължим ли?

Арута кимна. Продължиха и стигнаха до малка клисура между две вериги ниски хълмове. В дъното на клисурата се виждаха някакви постройки.

Арута каза тихо:

— Какво мислиш, Кълган? Дали са обитаеми?

Кълган ги огледа мълчаливо, после се обърна към Мийчъм, който пристъпи напред. Волникът огледа постройките, погледът му обходи долината от подножието до билата на околните височини.

— Мисля, че не са. Не се вижда никакъв дим, нито се чува звук от работещи хора.

Арута тръгна надолу и другите го последваха. Мийчъм се обърна да погледне Пъг и забеляза, че момчето е невъоръжено с изключение на прашката. Волникът извади дългия си ловджийски нож от колана си и без обяснения го подаде на момчето. Пъг само кимна благодарно и го взе.

Стигнаха до едно плато над постройките и Пъг видя пред очите си къща със съвсем непривична форма. Сградата в средата беше обкръжена от голям двор и няколко пристройки. Целият имот се обграждаше от ниска стена с височина не повече от четири стъпки.

Проправиха си път надолу по обраслия с храсти склон и стигнаха до някаква порта в стената. В двора се виждаха няколко плодни дръвчета с голи клони и градина, обрасла с трева и трънак. Недалече от фасадата на централната сграда се издигаше фонтан, увенчан със статуя на три делфина. Приблжиха се до фонтана и видяха, че вътрешността на малкото езерце около статуята е покрита със сини плочки, избледнели и олющени от времето. Кълган огледа конструкцията на фонтана и каза:

— Много умно е измислено. Според мен водата е излизала от устата на делфините.

Арута се съгласи.

— Виждал съм кралските фонтани в Риланон, и те са подобни, само че им липсва елегантността на този.

Снегът по земята беше рехав — изглежда, че в заслонената долина, както и на целия остров не валеше много сняг дори в най-лютата зима. Но все пак беше студено. Пъг се отдалечи малко и

разгледа къщата. Беше едноетажна, с прозорци на всеки десет стъпки по стената. На фасадата, пред която беше застанал, имаше само един отвор за двукрила врата, макар че крилата ѝ отдавна бяха извадени от пантите.

— Който и да е живял тук, не е чакал неприятности.

Пъг се обърна и видя застаналия до него Гардан, който също се взираше в къщата.

— Няма никаква кула за наблюдение — продължи сержантът. — А ниската стена като че ли е по-пригодна да пази животните да не влизат в градината, отколкото за отбрана.

Чул последните забележки на Гардан, Мийчъм се приближи до тях и каза:

— Да, тук не са мислили много за защита. Това е най-ниското място на острова, освен онова поточе, което видяхме зад къщата на слизане от хълма. — Извърна се и се загледа към замъка, чиито най-високи кули все още можеха да се видят от долината. — Виж, онова там е построено срещу неприятности. А това тук е вдигнато от хора, които не са познавали битки.

Пъг кимна и се отдалечи от двамата. Гардан и Мийчъм тръгнаха в друга посока, към някаква изоставена конюшня.

Пъг заобиколи къщата и се натъкна на няколко по-малки постройки. Стисна ножа в дясната си ръка и влезе в най-близката. Приличаше на някакъв склад, подът беше настлан с червени плочи, натрошени и олющени, а по трите стени минаваха големи дървени лавици. Пъг огледа останалите помещения в сградата и установи, че видът им е същият. Реши, че наистина е било някакъв склад.

Влезе в следващата сграда и се озова в голяма кухня. До едната стена имаше зидана от камък печка, достатъчно голяма, за да се поставят на нея няколко казана с храна едновременно, а шишът в огнището стигаше да се наниже на него говежди бут или цяло агне. В средата на помещението стоеше издраскан от безбройни удари на сатъри и ножове каменен касапски плот, върху който можеше да се насече цял вол.

Пъг огледа някакъв странен на вид бронзов съд, оставен в един от ъглите и покрит с прах и паяжина. Обърна го и намери в него дървена лъжица. Когато вдигна глава, му се стори, че зърна някого пред прага на кухнята.

— Мийчъм? Гардан? — подвижна той и бавно пристъпи към вратата. Излезе навън. Не видя никого, но отново му се стори, че зърна нечие движение при задната врата на главната постройка.

Забърза се натам, решил, че спътниците му вече са влезли в сградата. Когато пристъпи в къщата, отново долови нечие смътно движение по един от страничните коридори. Спря се за миг да огледа странната пуста сграда.

Вратата пред него зееше отворена — плъзгаща се врата, измъкнала се от релсите, които някога я бяха придържали. През прага видя голям вътрешен двор, в чийто център имаше друг фонтан и малка градина. Също като фонтана отвън, и този беше разнебитен, а и градинката също беше обрасла с бурени.

Пъг тръгна натам, където бе забелязал движението. Мина през ниска странична вратичка и навлезе в сенчест коридор. На места керемидите от покрива бяха изпадали, така че от време на време отгоре проблясваше светлина и това улесняваше пътя на момчето. Премина през две празни стаи, за които предположи, че са спални.

Зави на един ъгъл, озова се пред прага на странно помещение и влезе. Стените бяха покрити с мозайки от малки плочици, изобразяващи морски същества, лудуващи сред пяна, и оскъдно облечени мъже и жени. Стилът на това изкуство бе съвсем непознат за Пъг. Няколкото гоблена и още по-малкото картини, изложени из херцогските коридори, бяха в пълно подражание на живата реалност, с приглушени цветове и детайлно изпълнение. Тези мозайки намекваха за хора и за животни, без да улавят детайла.

По средата на пода имаше голяма хлътнатина, като езеро, със стъпала, водещи надолу в него. От стената отсреща се подаваше месингова рибешка глава, надвиснала над езерцето. Предназначението на тази зала беше съвсем непонятно за Пъг.

Сякаш някой прочете мислите му, защото нечий глас зад гърба му каза:

— Това е тепидариум.

Пъг се обърна и видя, че зад него е застанал непознат мъж. Беше среден на ръст, тъмнокос, с високо чело и дълбоко хлътнали очи. Слепоочията му бяха прошарени със сиво, но брадата му беше черна като нощта. Беше облечен в кафяв халат, просто скроен, с плетен

кожен колан около кръста. В лявата си ръка държеше дълъг кривак. Пъг застана нащрек, изпънал дългия ловен нож пред себе си.

— Не, момко. Прибери го тоя скрамазакс, не ти мисля злото. — Усмивката му накара Пъг да се отпусне.

Пъг свали ножа и каза:

— Как нарекохте тази стая?

— Тепидариум — отвърна непознатият, докато пристъпваше в стаята. — Тук по тръби в басейна идваше топла вода, а къпещите се събличаха дрехите си и ги поставяха по тези лавици. — Посочи няколкото лавици на задната стена. — А слугите почистваха и оглаждаха дрехите на поканените за вечерния пир, докато те се къпеха тук.

Пъг си помисли, че идеята гостите на вечерния пир да се къпят заедно е доста необичайна, но не каза нищо. Мъжът продължи:

— Зад онази врата — той посочи една врата до езерцето — имаше басейн с много гореща вода в помещение, наречено калидариум. А зад него — друг басейн със студена вода в стая, наречена фригидариум. Имаше и четвърто помещение, наречено ункториум, където слугите разтриваха къпещите се с благовонни масла. И изтъркваха кожата им с дървени пръчки. По онова време не използваша сапун.

Пъг се обърка от имената на всичките тези стаи.

— Изглежда, са прекарвали доста време в къпане. Всичко това звучи много странно.

Мъжът се подпря на тоягата си.

— Така би трябвало да е за теб, Пъг. Но за хората, построили тази къща, залите на вашата цитадела щяха да изглеждат също толкова странни.

Пъг се сепна.

— Как разбрахте името ми?

Мъжът отново се усмихна.

— Чух високият войник да те вика по име, когато приближаваше към сградата. Наблюдавах ви скришом, за да се уверя, че не сте пирати, дошли да търсите древна плячка. Рядко се срещат толкова млади пирати и си помислих, че ще е по-безопасно да поговоря първо с теб.

Пъг изглежда непознатия. В думите му имаше нещо, което намекуваше за скрити значения.

— Че защо да говорите с мен?

Мъжът приседна на парапета на празното езерце. Подгъвът на халата му се бе издърпал нагоре и разкриваше груби сандали, вързани с кръстосани по краката каишки.

— Живея общо взето самотен и възможността да поприказвам с непознати е рядкост. Затова реших да видя дали няма да ми погостуваш за малко, за няколко мига макар, преди да се върнете на кораба си.

Пъг също приседна, но на безопасно разстояние от непознатия.

— Тук ли живеете?

Мъжът огледа помещението.

— Не, въпреки че някога живях и тук, много отдавна. — В гласа му се долови съжалителна нотка, сякаш това признание събуди отдавна заровени спомени.

— Кой сте вие?

Мъжът отново се усмихна и Пъг усети, че нервността му се изпари. В поведението на този човек имаше нещо успокояващо и Пъг се увери, че не мисли да му навреди.

— Наричат ме най-вече Пътника, защото много страни съм видял. Тук понякога съм известен като Отшелника, понеже така живея. Можеш да ме наричаш както си избереш. Все едно е.

Пъг го изглежда съсредоточено.

— Нямате ли си собствено име?

— Много, толкова много, че повечето съм ги забравил. По време на раждането ми са ми дали име, както на теб, но, сред хората от моето племе това име е било известно само на баща ми и на мага-жрец.

Пъг се замисли на думите му.

— Всичко това е много странно, също както тази къща. Кой е народът ви?

Мъжът, нарекъл се „Пътника“, се засмя добродушно.

— Любопитен ум имаш, Пъг, пълен си с въпроси. Това е добре. — Помълча за миг и каза: — Откъде са спътниците ти? Корабът в залива вее наталийското знаме на Бордон, но твоят говор и облеклото ти са кралски.

— Ние сме от Крудий — каза Пъг. И му описа накратко пътешествието си. Мъжът зададе няколко прости въпроса и в един момент Пъг осъзна, че без изобщо да се усети, е разказал най-подробно за събитията, довели ги до острова, и за плановете им за остатъка от пътуването.

Когато привърши, Пътника му каза:

— Това наистина е чудновата история. Допускам, че ще се случат още много чудеса преди тази странна среща на световите да приключи.

Пъг го изгледа въпросително.

— Не ви разбирам.

Пътника поклати глава:

— Не очаквам, да разбереш, Пъг. Да кажем, че се случват неща, които могат да се разберат след обмисляне на фактите, след като времето отдалечи участниците от събитията.

Пъг се почеса по коляното.

— Говорите също като Кълган, когато се опитва да ми обясни как действа магията.

Пътника кимна.

— Подходящо сравнение. Макар че понякога единственият начин да разбереш как действа магията е като правиш магия.

— И вие ли сте магьосник?

Пътника поглади дългата си черна брада.

— Някои ме смятаха за такъв, но се съмнявам, че този Кълган и аз споделяме едно и също разбиране за тези неща.

Изречението на Пъг подсказа, че не приема това обяснение за задоволително, въпреки че не го изрече на глас, Пътника се наведе към него.

— Мога да направя някое и друго заклинание, ако това отговаря на въпроса ти, млади ми Пъг.

Пъг чу, че извикаха името му отвън.

— Ела — каза Пътника. — Приятелите ти те викат. Най-добре ще е да излезем и да ги уверим, че всичко е наред.

Напуснаха къпалнята и прекосиха открития двор на вътрешната градина. Голямо преддверие отделяше градината от фасадата на къщата: минаха през него и излязоха навън. Когато видяха Пъг в компанията на Пътника, мъжете бързо се огледаха и извадиха оръжия. Пътника вдигна ръце в известния по цял свят знак, че е невъоръжен.

Принцът заговори пръв.

— Кой е спътникът ти, Пъг?

Пъг им представи Пътника.

— Не ни мисли злото. Крил се е, за да се увери, че не сме пирати.

— И подаде ножа на Мийчъм.

Макар обяснението да не го задоволи, Арута не се издаде.

— Каква работа имате тук?

Пътника разпери ръце — държеше тоягата под мишницата на лявата си ръка.

— Аз обитavam тук, принце на Крудий. Бих казал, че въпросът щеше да е по-уместен в моите уста.

Принцът сви устни, че се обръщат така към него, но след един напрегнат миг се отпусна.

— Ако е така, то вие сте прав, а ние сме натрапници. Слязохме да потърсим утеха след самотния затвор на кораба. Нищо повече.

Пътника кимна.

— Тогава сте добре дошли във Вила Беата.

— Какво е Вила Беата? — попита Кълган.

Пътника направи широк жест с десницата си.

— Този дом е Вила Беата. На езика на строителите му това означава „блажен дом“, и такъв е бил той много години. Както виждате, познавал е и по-добри дни.

Всички се отпуснаха, защото и те се почувстваха незастрашени от спокойните жестове и приятелската усмивка на Пътника. Кълган попита:

— Какво е станало с онези, които са построили това странно място?

— Мъртви са... или са си отишли. Смятали, че това е „Инсула Беата“ или Блажения остров. Бягали от една ужасна война, която променила историята на техния свят. — Тъмните му очи се замъглиха, сякаш от болка. — Един велик крал загинал... или мислели, че е загинал, защото според някои той можел да се завърне. Ужасно и тъжно време. Тук те потърсили живот в мир.

— Какво е станало с тях? — попита Пъг.

Пътникът сви рамене.

— Пирати или таласъми? Болест или лудост? Кой може да каже? Намерих този дом както вие го виждате сега, а онези, които са го

обитавали, вече ги нямаше.

— Странни неща ни разказвате, приятелю пътниче — каза Арута. — Малко разбирам, но изглежда, че това място е било напуснато отпреди векове. Как е възможно да знаете за тези, които са живели тук?

Пътника се усмихна.

— Не е чак толкова отдавна, колкото си представяте, принце на Крудий. А и аз съм по-стар, отколкото изглеждам. Идва от добрата храна и редовното къпане.

Мийчъм през цялото време гледаше странния мъж много напрегнато. От всички, които бяха дошли на брега, той беше най-мнителният.

— А Черния? Той не ви ли безпокои?

Пътника погледна през рамо към замъка на върха.

— А, Макрос Черния ли? Няма особени причини да се караме с чародея. Той ме е оставил да обикалям из острова, стига да не му се бъркам в работите.

Сянка на съмнение полази в ума на Пъг, но той си замълча, а Пътника продължи:

— Такъв могъщ и страшен магьосник няма какво да се страхува от прост отшелник като мен, ще се съгласите. — Приведе се и добави със заговорнически тон: — Освен това мисля, че лошата му слава е доста преувеличена с цел да държи натрапниците по-надалече оттук. Съмнявам се, че е способен на всичко онова, което му приписват.

— Тогава може би трябва да посетим чародея? — каза Арута.

Отшелникът го погледна.

— Не мисля, че в замъка ще ви посрещнат радушно. Чародеят твърде често е претрупан с работа и не понася да го прекъсват. Той може и да не е легендарният автор на всички злини по света, които мълвата му приписва, но все пак може да ви причини повече неприятности, отколкото си струва да понесе човек, само за да го посети. Общо взето, не е приятен събеседник. — В думите му се долавяше някакъв тънък, насмешлив хумор.

Арута се огледа и каза:

— Струва ми се, че видяхме всичко, което можеше да ни е интересно тук. Май трябва да се връщаме вече на кораба.

След като никой не възрази, принцът добави:

— А вие, приятелю пътниче?

Непознатият разпери ръце.

— Аз ли? Ще си продължа усамотението, ваше височество. Вашето кратко гостуване ми достави удоволствие, както и новините на момчето за събитията по света, но се съмнявам, че ще ме намерите утре, ако решите да ме търсите.

Беше очевидно, че не желае да им каже нещо повече за себе си, и Арута изпита още по-голямо раздразнение от загадъчните му отговори.

— Е, тогава можем само да ви кажем сбогом. Дано боговете ви закрилят.

— Както и вас, принце на Крудий.

Докато се обръщаха да си тръгнат, Пъг усети, че нещо го дръпна за глезена, залитна и се блъсна в Кълган. Двамата паднаха и се затъркаляха. Пътника помогна на момчето да се изправи. Мийчъм и Гардан вдигнаха дебелия маг на крака. Кълган понечи да тръгне, но кракът му поддаде и той изпъшка. Пътника каза:

— Изглежда, глезенът ви се е изкълчил, приятелю магьосник. — Подаде му тоягата си. — Кривакът е здрав, дъбов, и ще понесе тежестта ви на връщане към кораба.

Кълган взе предложената му тояга и се подпря на нея. Пристъпи една крачка за проба и се увери, че ще може да се справи до пътя с помощта ѝ.

— Много ви благодаря, но вие как ще се оправите?

Непознатият сви рамене.

— Най-обикновена тояжка. Лесно ще я заменя, приятелю магьосниче. А може би ще имам възможност някой ден да си я поискам обратно.

— Ще я пазя до този ден.

Обръщайки им гръб, Пътника каза през рамо:

— Добре. А до този ден, сбогом ви отново.

Изгледаха го как се прибира в къщата, след което се обърнаха един към друг с изпълнени с удивление лица. Арута заговори пръв.

— Странен човек е този „пътник“.

Кълган кимна.

— По-странен, отколкото можете да си представите, принце. Когато си тръгна, усетих, че се вдига някакво вълшебство, сякаш носи магията около себе си — такава, че прави всички наоколо доверчиви.

— Искаше ми се да му задам толкова много въпроси, но като че ли не можех да се насиля — каза Пъг.

— Тъй де, и аз усетих същото — обади се Мийчъм.

— На мен пък знаете ли какво ми хрумна? — вметна Гардан. — Имам чувството, че току-що разговаряхме със самия чародей.

— И аз си го помислих — заяви Пъг.

Кълган се подпря на кривака и каза:

— Може би. Ако е така, то той е имал някакви свои причини да прикрива самоличността си. — Продължиха да си говорят за това, докато се изкачваха по пътеката.

Когато стигнаха до заливчето, където бяха оставили лодката, Пъг усети, че нещо се трие до гърдите му. Бръкна под туниката си и напипа малък сгънат къс пергамент. Извади го, изумен от находката. Доколкото си спомняше, не беше го намирал, нито прибирал под туниката. Сигурно Пътника му го беше пъхнал под ризата, докато му бе помагал да се изправи.

Забелязал изражението на Пъг, Кълган попита:

— Какво държиш?

Пъг му подаде пергаментата и всички се струпаха около мага. Кълган го разгъна. Започна да го чете и на лицето му се изписа удивление. Отново го прочете, този път на глас:

— „Добре дошли са за мен онези, които идат не със зъл умисъл в сърцата си. В идущите дни ще разберете, че срещата ни не бе случайна. Докато се срещнем отново, пазете отшелническата тояга като знак на приятелство и добра воля. Не ме търсете до отреденото време, защото и това е предречено. Макрос.“

Кълган подаде пергаментата на Пъг, който възкликна:

— Но тогава отшелникът е Макрос!

Мийчъм поглади брадата си.

— Това за мен е съвсем непонятно.

Кълган вдигна очи към замъка, където светлините все така проблясваха от единствения прозорец.

— Както и за мен, приятелю. Но каквото и да означава то, струва ми се, че чародеят ни желае доброто, и според мен това е хубав знак.

Върнаха се на кораба и се прибраха по каютите. След нощния отдих разбраха, че корабът е готов за тръгване с обедния прилив.

Вдигнаха платна и бяха зарадвани от необичайно ласкави за сезона поътни ветрове, които ги понесоха право към Крондор.

ГЛАВА 12

СЪВЕТИ

Пъг беше неспокоен. Седеше и гледаше навън през един прозорец в палата на принца в Крондор. От три дни непрестанно валеше сняг. Херцогът и Арута се срещаха ежедневно с принца. В първия ден Пъг беше разказал версията си за намирането на кораба на цураните, след което го освободиха. Още си спомняше за тази притеснителна беседа.

Беше се изненадал, когато разбра, че принцът на Крондор е млад, едва тридесет и няколко годишен, макар и лишен от жизненост и с болнав вид. По време на този тягостен разпит бележките на принца на няколко пъти се прекъсваха от жесток пристъп на кашлица. Бледото му лице и избилите на челото му капчици студена пот показваха, че наистина е зле.

Но той бе махнал пренебрежително с ръка, когато Пъг му бе предложил да отложат беседата и да се яви в момент по-удобен за негово сиятелство. Ерланд Крондорски се оказа разсъдлив човек и изслуша търпеливо разказа на Пъг, стараейки се да смекчи притеснението на момчето от това, че стои пред самия пряк наследник на трона на Крондор. Очите му гледаха Пъг насърчително и с разбиране, сякаш за него бе съвсем обичайно да беседва с непохватни момчета. След като го изслуша, принцът отдели още малко време да поприказва с Пъг за дреболии, например за характера на обучението му и за щастливото му издигане в благороднически сан, сякаш тези неща бяха особено важни за него.

Пъг реши, че принц Ерланд му харесва. Вторият по власт човек в Кралството и най-могъщата личност на Запада се беше държал топло и дружелюбно и се бе постарал да предразположи далеч не толкова важния си гост.

Пъг заоглежда стаята — все още не бе привикнал на дворцовия разкош. Дори тази малка стаичка беше пищно обзаведена, с истинско ложе с балдахин вместо простата дъсчена постеля. Пъг за пръв път спеше в такова нещо и му бе трудно да привикне и да се отпусне на

мекия, пълен с гъши пух дюшек. В ъгъла на стаята имаше килер с повече дрехи, отколкото можеше да износи за цял живот, всички от скъпа тъкан и фино скроени, и всички сякаш точно по неговите мерки. Кълган му беше казал, че са подарък от принца.

Тишината в стаята му напомни колко рядко се вижда напоследък с Кълган и останалите. Гардан и войниците му бяха заминали тази сутрин с куп депеша до принц Луам, а Мийчъм го бяха настанили при дворецовата гвардия. В повечето случаи Кълган също се включваше в заседанията с принца, така че Пъг почти винаги бе сам. Съжаляваше, че не разполага с книгите си, защото с тях поне това свободно време щеше да се използва за нещо полезно. Откакто беше пристигнал в Крондор, почти нямаше какво да прави.

Отново си помисли колко ли щяха да му харесат на Томас тукашните новости — място, съградено сякаш по-скоро от стъкло и възшебство, отколкото от камък — и хората тук. Мислеше за изгубения си приятел с надеждата, че Долган все някак е успял да го намери, но без много да вярва в това. Болката от загубата се бе притъпила като полузараснала рана, но все още пареше. Дори след целия този изминал месец Пъг от време на време се улавяше, че неволно се обръща, за да види Томас край себе си.

След като му омръзна да седи бездейно, Пъг отвори вратата и надникна в коридора, преминаващ по дължината на източното крило на палата. После излезе и се забърза, оглеждайки се за някое познато лице, с чиято помощ да се отърве от досадата.

Край него мина някакъв гвардеец, запътил се в противоположна посока, и му отдаде чест. Пъг все още не можеше да свикне с мисълта, че гвардейците са длъжни да му отдават чест при всяко преминаване покрай него, но като на член на херцогската свита и скуайър му се полагаха всички почести.

Стигна до един по-малък коридор и реши да поразгледа. Беше все едно накъде ще тръгне. Принцът лично му беше казал, че може да обикаля колкото и където си поиска из двореца, но Пъг досега бе проявявал стеснителност, за да не би да си превиши правата. Но сега отегчението го подтикна да предприеме приключение, поне доколкото изобщо бе възможно някакво приключение сред смълчаните коридори.

Скоро се натъкна на малка ниша с прозорец, предлагащ изглед към дворецовите градини, и седна на скамейката до прозореца. Отвъд

стените на двореца се виждаше пристанището на Крондор, простиращо се надолу като загърнато в бяло селце. Корабите в залива приличаха на миниатюрни играчки — бяха закотвени и очакваха по-благоприятно време, за да вдигнат платна.

Тънък гласец зад гърба му го извади от унеса.

— Вие ли сте принц Арута?

Зад него стоеше момиче, около седемгодишно, с големи зелени очи и тъмнорижа коса, прибрана под сребърна мрежичка. Роклята му беше семпла, но изящна, от червена тъкан с бяла дантела по ръкавите. Лицето на момичето беше миловидно, но стегнато и съсредоточено, и някак смешно със своята сериозност.

Пъг се поколеба за миг, след което отвърна:

— Не, аз съм Пъг. Дойдох с принца.

Момичето не направи усилие да прикрие разочарованието си.

Сви рамене, пристъпи и седна до Пъг. После го изгледа със същото сериозно изражение и каза:

— Надявах се, че вие ще сте принцът, защото исках да го зърна преди да тръгнете за... къде беше?

— За Саладор — отвърна равнодушно Пъг. Беше се надявал, че пътуването ще свърши с гостуването им при принца. Напоследък си мислеше за Карлайн.

— Да. Татко казва, че трябва веднага да тръгнете за Саладор, а после да вземете кораб за Риланон, за да се видите с краля.

— Кой е баща ти?

— Принцът, глупчо. Ти нищо ли не знаеш?

— Така излиза. — Пъг изгледа момичето и чак сега видя в нея по-малко копие на Карлайн. — Ти трябва да си принцеса Анита.

— Разбира се. И при това съм истинска принцеса. Не дъщерята на някакъв си херцог, а дъщерята на принца. Татко ми щеше да стане крал, ако бе пожелал, но той не пожела. Ако го беше направил, един ден щях да стана и кралица. Но сега няма да стана. А ти какво правиш?

Въпросът, който дойде така изведнъж, без предисловие, хвана Пъг натясно. Детинското бърборене му звучеше много отегчително и той не я слушаше внимателно, унесен повече в гледката през прозореца.

Той се поколеба, след което отвърна:

— Аз чиракувам на магьосника на херцога.

Принцесата се ококори и възкликна:

— Истински магьосник?

— Съвсем истински.

Личицето ѝ светна от възторг.

— А може ли да превръща хората в жаби? Мама казва, че магьосниците превръщали хората в крастави жаби, ако са лоши.

— Не знам. Ще го попитам, щом го видя... ако изобщо го видя повече — добави той под носа си.

— О, наистина ли? Толкова бих искала да разбера. — Изглеждаше съвсем очарована от възможността да разбере дали приказката е вярна. — А би ли могъл да ми кажеш къде мога да видя принц Арута?

— Не знам. Самият аз не съм го виждал от два дни. Защо искаш да го видиш?

— Мама казва, че един ден ще се омъжа за него. Искам да видя дали е приятен човек.

Перспективата това малко момиченце един ден да се омъжи за по-младия син на херцога обърка за малко Пъг. Не беше необичайна практика благородниците да вричат децата си в брак години преди те да навършат пълнолетие. След десет години тя щеше да стане жена, а принцът все още щеше да е млад мъж, граф на някаква малка цитадела из Кралството. Въпреки това на Пъг тази перспектива му се стори изумителна.

— Ти смяташ ли, че би ти харесало да живееш с граф? — попита Пъг и веднага осъзна, че въпросът е глупав. Принцесата само потвърди собствената му преценка с поглед, който подобаваше на отец Тъли, и каза:

— Глупчо! Как мога да знам, след като не знам дори за кого ще ме омъжат мама и татко?

Детето скочи от мястото си.

— Е, аз трябва да се връщам. Не бива да съм тук сега. Ако разберат, че съм напуснала покоите си, ще ме накажат. Надявам се да пътувате добре до Саладор и Риланон.

— Благодаря.

На личицето ѝ изведнъж се изписа загриженост и тя прошепна:

— Няма да кажеш на никого, че съм била тук, нали?

Пъг ѝ се усмихна заговорнически.

— Не. Тайната ти е запазена. — Момичето се поуспокои, усмихна се и надникна в двете посоки по коридора. Когато понечи да си тръгне, Пъг каза:

— Добър човек е.

Принцесата се спря.

— Кой?

— Принцът. Приятен човек е. Отдава се понякога на размисъл и тъга, но като цяло е приятен човек.

Принцесата се намръщи за миг, сякаш се мъчеше да смели информацията. После се усмихна щастливо и отвърна:

— Това е хубаво. Не бих искала да се омъжа за човек, който не е приятен. — Изкикоти се, зави на ъгъла и се скри.

Пъг поседя още малко, загледан в сипещия се сняг и замислен над това, че малки деца се тревожат за толкова съдбовни неща, и за едно дете с големи и сериозни очи.

Същата нощ групата на херцога бе почетена от принца. Цялото благородническо войнство, пребиваващо в двора, както и повечето богаташи от простото съсловие на Крондор присъстваха на галавечерята — над четиристотин пируващи. Пъг се озова на една маса с непознати, които, респектирани от облеклото му и от самия факт, че изобщо е тук, най-учтиво го пренебрегваха. Херцогът и принц Арута седяха на челната маса с принц Ерланд и съпругата му, принцеса Алисия, а също и херцог Дуланик, канцлер на владенията на принца и рицар-маршал на Крондор. Поради лошото здраве на Ерланд, военните дела на Крондор бяха поверени на Дуланик и на мъжа, погълнат в задушевна беседа с него — лорд Вари, лорд-адмирал на крондорската флота на Ерланд. Пъг бе на най-отдалечената от кралската фамилия маса.

Из голямата зала сновяха слуги, понесли големи плата с храна и гарафи с вино. Около масите обикаляха певци с най-новите си балади. Жонгльори и акробати изпълняваха забавните си номера, на които гостите на пира почти не обръщаха внимание, но артистите въпреки това се стараеха усърдно заради церемониалмайстора, от когото зависеше дали ще ги поканят отново.

По стените висяха гигантски знамена и пищни гоблени. Знамената бяха от всички по-главни знатни домове на Кралството — от кафявото със златни ивици на Крудий в най-далечния запад, до бялото и зеленото на Ран, далече на изток. Зад кралската маса висеше знамето с герба на Кралството — изправен на задните си лапи лъв, държащ меч, с корона над главата му, на пурпурно поле: древен знак на кралете Кондуин. До него висеше знамето на Крондор — орел, летящ над планински връх, сребърен върху поле от кралски пурпур. Единствено принцът, както и кралят в Риланон, имаха право да носят кралския цвят. Боррик и Арута бяха с мантии над туниките, указващи, че са принцове, родствено свързани с кралската фамилия. Пъг за пръв път виждаше двамата да носят официалните отличия на своя ранг.

Отвсякъде ехтяха звуци на веселие, но макар и в другата страна на залата, Пъг долавяше, че разговорът на масата на принца не е особено весел. Боррик и Ерланд бяха свели глави един към друг и угрижено си говореха нещо.

Някой го докосна по рамото и Пъг се сепна. Обърна се и видя едно кукленско личице, надничащо през дебелите завеси на по-малко от две стъпки от него. Принцеса Анита вдигна пръстче пред устните си и го подкани да я последва. Пъг забеляза, че останалите по масата се заглеждат по най-важните присъстващи особи и едва ли ще забележат липсата му. Стана, пристъпи през завесата и се озова в малък алков, предназначен за прислугата. Зад него имаше друга завеса, водеща към кухнята, както той предположи, иззад която надничаше малката бегълка от леглото. Пъг се приближи до очакващата го Анита и се увери, че наистина са в дълъг коридор, свързващ кухненските помещения с голямата зала. Край стената преминаваше дълга маса, отрупана със съдове за сервиране и бокали.

— Какво правиш тук? — каза Пъг.

— Шшт! — отвърна му тя шепнешком. — Никой не знае, че съм тук.

Пъг се усмихна.

— Не мисля, че трябва да се притесняваш, че ще те чуят. Достатъчно шумно е.

— Дойдох да видя принца. Кой от всички е той?

Пъг й даде знак да го последва до малката ниша, след което откряна леко завесата, посочи и каза:

— Вторият от баща ти нататък, онзи с черно-сребрилата туника и червената мантия.

Момичето се надигна на пръсти и каза:

— Не виждам.

Пъг я вдигна. Тя му се усмихна:

— Много съм ти задължена.

— Няма нищо, моля ви — отвърна ѝ Пъг с насмешлива сериозност и двамата се изкикотиха.

После, сепната от някакъв глас зад завесата, принцесата възкликна:

— Трябва да литвам! — И се шмугна през нишата, мина през втората завеса и се скри от погледа му, затичана към кухнята и оттам — към стаите си.

Завесата към банкетната зала се разтвори и един изумен слуга се втренчи в Пъг. По право момчето не биваше да е тук, но ако се съдеше по облеклото му, не беше случаен гост.

Пъг се обърка и накрая неубедително промълви:

— Искан да отида в стаята си. Май съм сбъркал пътя.

— Крилото за гостите е през първата врата наляво от банкетната зала, млади господарю. А... насам се отива за кухнята. Ще позволите ли да ви покажа пътя? — Слугата явно не държеше много да го направи, а и Пъг също така нямаше желание да го водят.

— Не, благодаря, ще го намеря сам — отвърна той.

Върна се на масата си, незабелязан от другите гости. Останалата част от пиршеството мина без произшествия, ако се изключеше по някой и друг озадачен поглед от страна на един от слугите.

Остатъкът от вечерта след пира Пъг прекара в разговор със сина на някакъв търговец. Двамата младежи се запознаха в препълнената зала, където вървеше следбанкетният прием на принца. Изкараха заедно около час, разменяйки си учтивости, докато накрая бащата на момчето не дойде и не го повлече със себе си. Пъг се помота още малко, без никой от гостите на принца да му обърне внимание, след което реши, че може спокойно да се върне в стаята си, без да оскърби никого — никой нямаше да забележи отсъствието му. Освен това не беше виждал принца, лорд Боррик и Кълган, откакто напуснаха банкетната маса. По-голямата част от приема, изглежда, се водеше от няколко официални придворни и от принцеса Алисия, чаровна жена,

която размени една-две учтиви думи с Пъг, след което продължи по редицата гости.

Кълган го чакаше в стаята му и без предисловия каза:

— Тръгваме призори, Пъг. Принц Ерланд ни изпраща в Риланон да се видим с краля.

— Но защо ще изпраща нас? — отвърна Пъг раздражено. Вече изпитваше мъка по дома.

Преди Кълган да успее да му отговори, вратата рязко се отвори и вътре буреносно нахълта принц Арута. Пъг се изненада от несдържания гняв, изписан на лицето му.

— Кълган! А, и ти ли си тук! — каза Арута и затръшна вратата. — Знаеш ли какво предприема нашият кралски братовчед във връзка с цуранското нашествие?

Преди Кълган да успее да му отговори, принцът сам предложи отговора:

— Нищо! Пръста си няма да мръдне, за да изпрати помощ на Крудий, докато татко не се види с краля. Това ще отнеме поне още два месеца.

Кълган вдигна ръка и вместо херцогския съветник, Арута видя отново пред себе си един от своите наставници от детството. Кълган, също като отец Тъли, все още можеше да упражни власт над двамата синове на херцога, ако моментът го наложеше.

— По-кратко, Арута.

Арута си придърпа един от столовете и поклати глава.

— Съжалявам, Кълган. Трябваше да сдържа нервите си. — Той забеляза объркването на Пъг. — И ти извинявай, Пъг. Но тук са намесени доста неща, за които все още не знаеш. Може би... — Той погледна въпросително Кълган.

Кълган измъкна лулата си.

— Спокойно можеш да му го кажеш, той бездруго ще пътува с нас. Скоро сам ще го разбере.

Арута забарабани с пръсти по облегалката на стола, после се наведе напред и заговори:

— Баща ми и Ерланд от няколко дни обсъждат кой е най-добрият начин да бъдат посрещнати тези нашественици от другия свят, ако наистина дойдат. Принцът дори е съгласен, че е много възможно да

дойдат. — Той замълча. — Но нищо няма да направи, за да се свикат армиите на Запада, докато не получи официално разрешение от краля.

— Не разбирам — каза Пъг. — Не са ли армиите на Запада под прякото командване на принца, да ги събира когато той намери за добре?

— Вече не — отвърна с гримаса Арута. — Преди по-малко от година кралят е изпратил нареждане армиите да не се събират без негово разрешение. — Арута се отпусна в стола си, а Кълган издуха облак дим от лулата. — Това е нарушение на традицията. Никога армиите на Запада не са имали друг пълководец освен принца на Крондор, тъй както армиите на Изтока са подчинени на краля.

Пъг все още не схващаше важността на всичко това. Кълган поясни:

— Принцът е кралският лорд-маршал на Запада, единственият човек под краля, който може да командва херцог Боррик и другите рицар-генерали. Ако той ги привика, ще се отзове всеки херцог, от Малаково средище до Крудий, със своите гарнизони и опълчение. Но крал Родрик по някакви свои причини е решил, че никой няма право да събира войска без неговите пълномощия.

— Баща ми въпреки това би дошъл на призива на принца, както и останалите херцози — каза Арута.

Кълган кимна.

— Може би точно от това се страхува кралят — че армиите на Запада от много време са повече армии на принца, отколкото негови. Ако баща ти ги призове, повечето ще се стекат, защото го зачитат почти колкото Ерланд. А ако кралят реши да каже „не“... — Той остави изречението недовършено.

Арута кимна.

— Размирици в Кралството.

Кълган погледна лулата си.

— Чак до гражданска война, сигурно.

Пъг се притесни от разговора. Все пак си беше все още момче от замъка, въпреки наскоро придобитата титла.

— Дори да е в защита на Кралството?

Кълган бавно поклати глава.

— Дори тогава. За някои хора, за кралете също, начинът, по който се прави нещо, е не по-малко важен от самото правене. — Той

замълча. — Самият херцог отбягва да говори за това, но между него и някои източни херцози, особено братовчед му, Ги дьо Батира, отдавна съществува неприязън. Това разногласие между принца и краля само би усилило напрежението между Запада и Изтока.

Пъг съзнаваше, че по някакъв начин това е по-важно, отколкото може да схване, но в картината, която бе в състояние да си състави за нещата, оставаха бели петна. Как бе възможно кралят да негодува, че принцът събира армии в защита на Кралството? Струваше му се нелогично въпреки обясненията на Кълган. И какви бяха тези неприятности с Изтока, за които херцогът не обичаше да говори?

Магьосникът стана.

— Утрешният ни ден ще започне твърде рано, така че най-добре е да поспим. Ездата до Саладор ще е дълга, а след това ни чака и дълъг преход с кораб до Риланон. Докато стигнем при краля, първото топене на снеговете в Крудий ще трябва да е настъпило.

Докато се качваха на конете в централния двор на палата, принц Ерланд пожела на групата лек път. Изглеждаше блед и дълбоко угрижен.

Малката принцеса стоеше на един прозорец на горния етаж и махаше с кърпичка на Пъг. Пъг си спомни за една друга принцеса и се зачуди дали като порасте, Анита ще стане като Карлайн, и дали нравът ѝ няма да е по-спокоен.

Излязоха през портите. Отвън ги чакаше ескорт кралски крондорски пиконосци, които щяха да ги придружат до Саладор. Предстоеше им три седмици езда през планините и покрай блатата на Тъмно поле, покрай Малаково средище — граничната точка между западните и източните владения — и оттам до Саладор. Там щяха да вземат кораб и след още две седмици да пристигнат в Риланон.

Пиконосците бяха загърнати в тежки сиви наметала, но отдолу се виждаха пурпурните табарди със сребърните ивици, отличителният цвят на принца на Крондор, с герба на кралския крондорски дом. Херцогът беше зачетен с ескорт от личната гвардия на принца вместо с отряд от градския гарнизон.

Отново заваля сняг и Пъг се зачуди дали някога пак ще види пролетта на Крудий. Седеше смълчан на коня си, докато се тътреха по

пътя на изток, и се мъчеше да подреди в главата си впечатленията от последните няколко седмици. После се отказа, примирен с всичко, което го чакаше.

Ездата до Саладор им отне четири седмици вместо три, тъй като в планините западно от Тъмно поле ги застигна необичайно силна буря. Принудиха се да отседнат в един хан извън селото, получило името си от блатата. Храната беше оскъдна, а ейлът блудкав и когато бурята отмина, всички се зарадваха, че напускат Тъмно поле.

Още един ден изгубиха, когато им се случи да влязат в някакво село, обезпокоено от разбойници. Гледката с приближаващата се конница бе прогонила шайката, но херцогът се разпореди да обходят района, за да са сигурни, че разбойниците няма да се върнат, след като войниците отминат по пътя си. Селяните разтвориха щедро вратите си за свитата на херцога — посрещнаха ги радушно и им предложиха най-добрата си храна и най-топлите постели. Жалки дарове според стандартите на херцога, но той прие гостоприемството на селяните с любезност, защото знаеше, че това е всичко, с което разполагат. Пъг се зарадва на простата храна и обкръжение, най-близките досега до онова, с което бе свикнал от дете в Крудий.

Когато им оставаше още половин ден път до Саладор, срещнаха патрул на градската стража. Стражевият капитан подкара напред, спря коня, си пред тях и викна:

— Каква работа води гвардията на принца до земите на Саладор?

Между двата града не съществуваше особена любов, а крондорците яздеха без знаме. Тонът му не остави и сянка на съмнение, че смята появата им за нарушение.

Херцог Боррик отметна наметалото и разкри табарда си.

— Донесете на своя господар, че Боррик, херцогът на Крудий, приближава града и би желал да се възползва от гостоприемството на лорд Керъс.

Капитанът се стъписа и взе да заеква.

— Моля за извинение, ваша светлост. Нямах представа, че... няма знаме...

— Забравихме го някъде в гората — сухо подхвърли Арута.

Капитанът го погледна сконфузено.

— Милорд?

— Няма значение, капитане — каза Боррик. — Просто докладвайте на своя господар.

Капитанът отдаде чест.

— Веднага, ваша светлост. — Извърна коня си и махна на един от хората си да се приближи. Даде му указания и войникът пришпори коня си към града.

Капитанът се обърна към херцога.

— С позволенията на ваша светлост хората ми са на ваше разположение.

Херцогът погледна изморените от пътуването крондорци, които не криеха, че притеснението на капитана ги забавлява.

— Смятам, че тридесет въоръжени мъже са достатъчни, капитане. Градската стража на Саладор е прочута с това, че пази добре околностите на града от плячкаджии.

При тези думи капитанът, все още не разбрал, че са го взели за посмешище, се изпъчи.

— Благодаря ви, ваша светлост.

— Вие и хората ви можете да си продължите патрула — каза херцогът.

Капитанът отдаде чест и заповяда на хората си да тръгват. След като те минаха покрай свитата на херцога, капитанът отново отдаде чест. Боррик отвърна с лениво махване на ръка и след като стражите отминаха, каза:

— Стига вече глупости. Хайде към Саладор.

Арута му подвикна през смях:

— Татко, имаме нужда от такива хора в Запада.

Боррик се извърна:

— Така ли? И защо?

— Да лъскат щитовете и ботушите ни — отвърна Арута.

Херцогът се усмихна, а крондорците избухнаха в смях. Войниците на Запада нямаха високо мнение за тези от Изтока. Изтокът беше усмирен дълго преди Западът да се отвори за експанзията на Кралството и в Източните владения рядко се случваха неприятности, изискващи истински умения във воинския занаят. Гвардейците на принца на Крондор бяха доказали се в битки ветерани, докато за

войниците на Саладор на Запад се смяташе, че най-тежката им служба е на парадния плац.

Скоро забелязаха първите признаци, че приближават голям град: грижливо обработени ниви, селца, крайпътни кръчми и коли, натоварени със стока. По залез-слънце в далечината вече се открояваха крепостните стени на Саладор.

Когато влязоха в града, по улиците се беше подредила на почетна стража цяла рота лични гвардейци на херцог Керъс. Също като в Каландор, тук замък нямаше, понеже нуждата от малка, лесно защитима цитадела бе отпаднала с цивилизоването на околните земи.

Докато язدهа през града, Пъг си даде сметка колко забутано е наистина пограничното градче Крудий. Въпреки политическото влияние на лорд Боррик, той все пак си беше владетел на крайна провинция.

Тълпите граждани по улиците зяпаха западния херцог от дивата граница на Далечния бряг. Някои вдигаха възторжени възгласи, защото гледката напомняше за парадно шествие, но повечето стояха смълчани и видимо разочаровани, че херцогът и свитата му приличат на всички останали хора, а не са някакви прогизнали от кръв варвари.

В двора на палата дворцови слуги дотичаха да поемат конете им. Един гвардеец отведе войниците на Крондор във войнишкото общежитие, където щяха да отдъхнат преди да тръгнат обратно за града на принца. Друг, с капитански знак на туниката, поведе групата с Боррик по стъпалата на зданието.

Пъг гледаше в почуда, защото този палат бе по-голям дори от палата на принца в Крондор. Преминаха през няколко помещения, след което се озоваха във вътрешен двор. Тук фонтани и дървета красяха градина, отвъд която се възправяше централният палат. Пъг осъзна, че сградата, през която бяха преминали, е просто една от постройките, обкръжаващи покоите на херцога. Учуди се за какво изобщо са му нужни на този лорд Керъс толкова много сгради с толкова многобройна прислуга.

Прекосяха двора-градина и започнаха да се изкачват по ново широко стълбище към застаналата пред вратите на централния дворец церемониална група посрещачи. Някога тази сграда можеше и да е била цитадела, защитаваща града, но въображението на Пъг не стигаше да си представи как ли е изглеждала преди векове, защото

многобройните обновления през годините бяха превърнали старата стражница в блестящо чудо от стъкло и мрамор.

Дворцовият управител на херцог Керъс, сух като овчарска гега старец с живи очи, познаваше по външност всеки знаменит благородник — от границите на Кеш на юг до Тир-Сог на север. Силната му памет за лица и факти неведнъж бе спестявала куп неудобства на херцог Керъс. Докато Боррик се изкачи по широките стъпала, управителят вече бе запознал Керъс с няколко по-съществени подробности от личния му живот, придружени от бързото изреждане на подходящите за случая куп ласкателства.

Херцог Керъс пое десницата на Боррик.

— Е, лорд Боррик, голяма чест ми оказвате с това неочаквано посещение. Само да бяхте ме известили за пристигането си, щях да ви устроя далеч по-прилично посрещане.

Влязоха в преддверието на палата, с херцозите начело, и Боррик каза:

— Съжалявам, ако ви създавам неудобства, лорд Керъс, но се боя, че задачата ни твърде много зависи от бързината, така че обичайните протоколни учтивости ще трябва да се оставят настрана. Нося важни съобщения за краля и трябва да поема през морето за Риланон колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се, лорд Боррик, но вярвам все пак, че ще можете да ми погостувате малко, да речем за седмица-две?

— Съжалявам, но не мога. Бих тръгнал още тази нощ, ако е възможно.

— Това наистина е тъжна вест. Толкова се надявах, че ще поостанете.

Свитата стигна до залата за аудиенции на херцога, където управителят даде ценните си наставления на цяло войнство слуги, които се втурнаха да приготвят стаи за гостите. Щом пристъпи в просторната зала с високия сводест таван, с гигантските канделабри и огромните остъклени прозорци, Пъг се почувства смален като джудже. Помещението бе най-голямото, което бе виждал, по-голямо и от залата на принца на Крондор.

Огромната маса бе отрупана с плодове и вино и изгладнелите пътници лакомо започнаха да се хранят. Пъг седна не особено елегантно — цялото му тяло се беше превърнало в окаяна купчина

схванати стави и натъртени мускули. Напоследък ставаше все по-опитен в ездата заради безкрайните часове, прекарвани на седлото, но това не намаляваше болезките.

Лорд Керъс заразпитва настойчиво херцога за причините за това забързано пътуване и между хапките плодове и глътки вино Боррик го осведоми за събитията от последните три месеца. След като разказът приключи, Керъс изглеждаше потресен.

— Това наистина са много мрачни новини, лорд Боррик. Нещата в Кралството се объркват. Убеден съм, че принцът ви е разказал за онази неприятност, която се случи след като за последен път посетихте Изтока.

— Да, разказа ми. Но с неохота и само най-главното. Все пак минаха тринадесет години, откакто посетих столицата за коронасването на Родрик, когато се явих да подновя васалството си. По онова време той изглеждаше достатъчно разумен младеж, напълно способен да се научи да управлява. Но според това, което чух в Крондор, нещата, изглежда, са се променили.

Керъс хвърли поглед из залата, след което махна с ръка на слугите да напуснат. Изгледа многозначително спътниците на Боррик и вдигна въпросително вежди.

— Те са мои довереници и няма да издадат нищо поверително — каза лорд Боррик.

Керъс кимна, но каза:

— Ако желаете да се поразтъпчете преди да отдъхнете, може би ще проявите интерес към градината ми?

Боррик се намръщи и понечи да откаже, но Арута сложи ръка на рамото на баща си и кимна в съгласие. Боррик каза:

— Звучи добре. Въпреки студата не бих възразил срещу една малка разходка.

Херцогът махна на Кълган, Мийчъм и Гардан да останат, но лорд Керъс даде да се разбере, че и Пъг трябва да дойде с тях. Боррик изглеждаше изненадан, но кимна. Излязоха през една малка порта в градината и след като се озоваха навън, Керъс зашепна:

— Ще изглеждам по-малко подозрително, ако момчето е с нас. Вече не мога да разчитам дори на слугите си. Кралят има агенти навсякъде.

Боррик изглеждаше разгневен.

— Кралят е поставил свои агенти в двора ви?

— Да, лорд Боррик, нашият крал наистина много се е променил. Знам, че Ерланд не ви е казал всичко, но смятам, че трябва да го знаете.

Херцог Керъс се окашля и се заозърта из заснежената градина. На светлината, струяща от прозорците на палата — а и луната светеше отгоре, — градината напомняше на зимна картина, в бяло и кристално синьо, несмутена от човешки стъпки.

Керъс посочи низ полузаличени дири в снега и каза:

— Оставих ги този следобед, когато дойдох тук да размисля какво бих могъл да ви кажа така, че да не пострадам. — Отново се огледа и след като не забеляза някой да подслушва разговора, продължи: — Когато умря Родрик Трети, всички очакваха, че Ерланд ще вземе трона. След официалния траур жреците на Ишап призоваха всички възможни наследници да изтъкнат своите претенции. Очакваше се и вие да бъдете един от тях.

Боррик кимна.

— Знам обичая. Не можах да пристигна навреме в столицата. Така или иначе щях да се откажа от претенцията. Отсъствието ми беше без значение.

Керъс кимна.

— Историята можеше да тръгне по-различно, ако и вие бяхте присъствали, Боррик. — После сниши глас. — За тези си думи рискувам главата си, но мнозина, дори ние на Изток, щяхме да ви насърчим да вземете короната.

Изражението на Боррик показва, че не иска да слуша повече за това, но Керъс упорито продължи:

— Докато вие пристигнете, цялата задкулисна политика беше свършена — като повечето лордове бяха склонни да дадат короната на Ерланд, — но в продължение на едно напрегнато денонощие и половина въпросът все още оставаше нерешен. Защо старият Родрик не посочи своя наследник, не знам. Но след като жреците отпъдиха всички далечни роднини без сериозни основания за претенции, пред тях застанаха трима души — Ерланд, младият Родрик и Ги дьо Батира. Жреците ги приканиха да говорят и всеки от тях се изказа. Основанията на Родрик и Ерланд бяха солидни, докато участието на Ги

бе по-скоро формално, както щеше да е и вашето, ако бяхте пристигнали навреме.

Арута се намеси сухо:

— Времето за траур гарантира, че никой владетел от Запада няма да стане крал.

Боррик хвърли неодобрителен поглед към сина си, но Керъс отвърна:

— Не съвсем. Ако имаше някакви съмнения относно правата за наследство, жречеството щеше да отложи церемонията до пристигането на баща ви, Арута. Случвало се е.

После погледна Боррик и отново сниши глас.

— Както казах, очакваше се короната да получи Ерланд. Но когато му я предложиха, той се отказа и я отстъпи на Родрик. По това време все още никой не знаеше за боледуването на Ерланд, така че повечето владетели приеха това негово решение като великодушно потвърждение на правата на Родрик. С подкрепата и на Ги дьо Батира за момчето, събраният Съвет на лордовете утвърди неговото възцаряване. Едва тогава започнаха същинските интриги, докато най-накрая чичото на покойната ви съпруга бе назначен за кралски регент.

Боррик кимна. Помнеше тогавашната битка кой да бъде определен за регент на момчето крал. Презреният му братовчед Ги почти бе спечелил поста, но навременното пристигане на Боррик и подкрепата му за Калдрик Риланонски, наред с поддръжката на херцог Брукал Ябонски и принц Ерланд, лиши Ги от мнозинството гласове в конгреса.

— През последвалите пет години имаше само едно непреднамерено стълкновение на границата с Кеш. Нещата бяха спокойни. Преди осем години... — Керъс замълча и се огледа — ... Родрик се впусна в една „програма за обществени подобрения“, както го нарича — разширения на пътища и строежи на мостове, вдигане на бентове и така нататък. Отначало бремето почти не се усещаше, но с всяка следваща година данъците започнаха да нарастват и сега селяните и волниците, дори по-дребните благородници са съвсем обезкървени. Кралят разшири програмите си до такава степен, че сега строи цяла нова столица, за да направи от нея най-великия град в историята на човечеството, както сам твърди.

— Преди две години малка делегация от знатни особи посети краля и го помоли да прояви милост и да смали прекалените разходи, за да облекчи бремето на хората — продължи Керъс. — Кралят се разгневи, обвини благородниците в измяна и ги екзекутира вкупом.

Очите на Боррик се разшириха. Той се обърна рязко и снегът под ботушите му сухо изскърца.

— На Запад не сме чували нищо за това!

— Когато Ерланд чу вестта, веднага отиде при краля и настоя за обезщетение за семействата на избитите благородници и за намаляване на данъците им. Кралят — според слуховете — бил готов да задържи своя чичо под стража, но няколкото съветници, на които все още се осланял, го възпрели. Изтъкнали на негово величество, че такъв акт, нечуван в историята на Кралството, със сигурност ще накара западните владетели да се вдигнат срещу краля.

Лицето на Боррик помръкна.

— Били са прави. Ако онова момченце беше обесило Ерланд, Кралството със сигурност щеше да се разцепи.

— Оттогава принцът не е стъпвал в Риланон, а кралските дела се уреждат с посредници, тъй като двамата вече не си говорят.

Херцогът вдигна очи към небето и заговори с тревога:

— Всичко това е много по-лошо, отколкото бях чувал. Ерланд ми каза за данъците и за отказа си да ги наложи на Запада. Каза ми, че кралят се съгласил, защото разбирал необходимостта да се поддържат гарнизоните на Севера и Запада.

Керъс бавно поклати глава.

— Не. Кралят се съгласи едва след като посредниците му описаха картини с пълчища таласъми, изсипващи се откъм Северните земи и опустошаващи градовете на Кралството.

— Ерланд ми спомена за някакво напрежение между него и племенника му, но дори в светлината на новините, които нося, не каза нищо за действията на негово величество.

Керъс си пое дъх и отново закрачи по пътеката.

— Боррик, толкова дълго съм живял сред блюдолизците в кралския двор, че забравям, че вие от Запада сте свикнали на прямота. — Помълча малко, след което добави: — Нашият крал не е онзи, който беше. Понякога напомня за някогашния младеж — засмян и открит, изпълнен с величави планове. Друг път става... все едно някой друг,

сякаш някакъв тъмен дух е обладал сърцето му. Пази се, Боррик, защото само Ерланд стои по-близо до трона от теб. Нашият крал си дава твърде ясна сметка за това — дори ти никога да не си го помислял — и му се привиждат кинжали и отрова там, където ги няма.

Мълчание обгърна групата и Пъг забеляза, че Боррик е видимо разтревожен. Керъс продължи:

— Родрик се бои, че други желаят короната му. Може и така да е, но не са тези, които кралят подозира. Освен краля има само още четирима мъже от фамилията Кондуин и всички те са мъже на честта. — Боррик кимна леко на комплиментата. — Но има може би още дузина лица, които могат да изтъкнат родството си с трона, по линията на майката на краля и нейните близки. Всички те са източни владетели и мнозина от тях не биха се поколебали пред възможността да изложат претенциите си пред Съвета на лордовете.

Боррик го изгледа гневно.

— Говориш за измяна.

— Измяна в сърцата, макар и не в делата... засега.

— Дотам ли чак са стигнали нещата на Изток, без ние на Запад да разберем?

Стигнаха отсрещния край на градината и Керъс кимна.

— Ерланд е човек с чувство за чест и като такъв ще премълчи непотвърдените слухове пред своите подчинени, дори пред теб. Както ти каза, минаха тринадесет години, откакто за последен път си бил в Риланон. Всички пълномощия и депешни от краля продължават да минават през двора на принца. Как би могъл да го научиш? Боя се, че е само въпрос на време преди някой от кралските съветници да се изкатери върху падналите глави на онези от нас, които все още се придържаме към убеждението, че благородничеството е гаранция за благополучието на държавата.

— Тогава и ти твърде много рискуваш с прямотата си — каза Боррик.

Херцог Керъс сви рамене и показа с ръка, че трябва да се връщат в двореца.

— Невинаги съм бил толкова откровен, лорд Боррик, но сега времената са трудни. Ако някой друг беше наминал насам, щеше да има само учтивости. Вие сте особен случай, защото докато принцът е отчужден от своя племенник, вие сте единственият човек в кралството,

притежаващ и силата, и подобаващия ранг, за да може да повлияе на краля. Ни най-малко не завиждам на обременителното ви положение, приятелю. Когато властваше Родрик Трети, аз бях един от най-влиятелните благородници на Изтока, но сега, що се отнася до влиянието ми в двора на Родрик Четвърти, все едно съм някой безимотен селяк. — Керъс замълча. — Злият ви братовчед Ги сега е най-близкият до краля, а между херцога на Батира и мен не съществува много обич. Причините за взаимната ни неприязън не са толкова лични като вашите, но докато неговата звезда изгрява, моята все повече залязва.

Студът вече започваше да хапе. Керъс плесна ръце.

— Но има и една добра новина. Ги зимува в имението си близо до нос Пойнтър и засега кралят не е изложен на неговите сплетни. — Керъс стисна Боррик за ръката. — Приложете цялото влияние, което имате, лорд Боррик. Смирете импулсивния нрав на краля, лорд Боррик, защото при това нашествие, за което носите вест, трябва да бъдем единни. Една продължителна война би изцедила и последните резерви, с които разполагаме, а ако Кралството бъде подложено на такова изпитание, не знам дали ще издържи.

Боррик не отговори нищо, тъй като и най-лошите му опасения след гостуването при принца се оказаха нищожни пред думите на Керъс. Херцогът на Саладор продължи:

— И още нещо, Боррик. След като Ерланд отказа короната преди тринадесет години и при слуховете, че здравето му все повече се влошава, мнозина от Съвета на лордовете ще се обърнат към теб да ги поведеш. Мнозина ще те последват, дори някои от нас, на Изток.

Боррик отвърна хладно:

— За гражданска война ли ми говориш?

Керъс махна с ръка и лицето му болезнено се сгърчи. Очите му се навлажниха почти до сълзи.

— Аз съм верен на короната, Боррик, но стигне ли се до правилния избор, Кралството трябва да стои на първо място. Никой не е по-важен от Кралството.

— Кралят е Кралството — отвърна Боррик през стиснати зъби.

— На твое място щях да кажа същото — каза Керъс. — Надявам се да успееш да насочиш енергията на краля към тази беда, надвиснала

над Запада, защото ако Кралството се окаже застрашено, други няма да се придържат към толкова възвишени убеждения.

Вече се изкачваха по стълбите към палата.

— Зная, че не сте злонамерен, лорд Керъс и че сърцето ви таи единствено обич към владенията — каза Боррик. — Имайте вяра и се молете, защото ще направя всичко, което ми е по силно, за оцеляването на Кралството.

Керъс спря пред вратата на палата.

— Боя се, че всички ние скоро ще нагазим в дълбока вода, скъпи ми Боррик. Моля се дано това нашествие, за което говориш, да не се окаже вълната, която ще ни удави. С каквото мога да ви помогна, ще помогна. — Той се обърна към вратата, отворена от един слуга, и каза високо: — Ще ви пожелаая лека нощ, защото разбирам, че всички сте уморени.

Когато Боррик, Арута и Пъг се върнаха в залата, напрежението беше потискащо, а самият херцог потъна в мрачен размисъл. Дойдоха слуги да отведат гостите по стаите и Пъг тръгна след едно момче почти на неговата възраст, облечено в ливрея с херцогските цветове. Докато излизаха от залата, Пъг се озърна през рамо и видя херцога и сина му застанали един до друг да си говорят тихо с Кълган.

Заведоха го в малка, но елегантно обзаведена стая и без да обръща внимание на пищните завивки на леглото, той се просна върху тях, както си беше облечен. Малкият слуга попита:

— Имате ли нужда от помощ в събличането, скуайър?

Пъг се изправи и изгледа момчето с толкова неприкрита почуда, че слугата отстъпи крачка назад.

— Това ли ще е всичко, скуайър? — попита момчето, явно притеснено.

Пъг просто се засмя. Хлапакът постоя объркан за миг, след което се поклони и бързо излезе. Пъг смъкна дрехите си, зачуден на източните благородници и техните слуги, които трябва да им помагат да се съблекат. Беше твърде изморен, за да си сгъва дрехите, и просто ги нахвърля на купчина на пода.

След като духна свещта до леглото, Пъг полежа известно време на тъмно, разтревожен от чутия разговор. Малко разбираше от дворцови интриги, но съзнаваше, че Керъс трябва да е доста загрижен,

за да си позволи да говори всичко това пред чужди хора, въпреки славата на Боррик като човек на честта.

Замисли се за всички неща, които се бяха случили през последните месеци, и си даде сметка, че бляновете му за краля, отвръщащ на зова на Крудий с развети знамена, са поредната момчешка фантазия, разбила се в суровата скала на реалността.

ГЛАВА 13

РИЛАНОН

Корабът навлезе в залива с вдигнати платна.

Климатът на Кралско море беше по-умерен, отколкото в Горчиво море, и пътуването от Саладор мина без произшествия. Все пак се наложи да отклонят курса доста от правата линия заради силния северозападен вятър, така че загубиха четири седмици вместо три.

Пъг стоеше на предната палуба на кораба, плътно увит в наметалото. Злобната захапка на зимния вятър бе отстъпила на по-мека хладина, сякаш до настъпването на пролетта оставаха само броени дни.

Наричаха Риланон „Перлата на кралството“ и Пъг веднага оцени, че прозвището е напълно заслужено. За разлика от тромавите и сурови градове по Запада, Риланон изникна пред очите му като блестяща грамада от високи кули, изящни извити мостове и нежно лъкатушещи улици, пръснати по билата на заоблените хълмове в красиво безредие — радваща очите гледка. Над величавите кули под порива на вятъра плющяха флагове и пряпорци, сякаш градът празнуваше простия факт на собственото си съществуване. В очите на Пъг дори салджиите, подкарали баржите си към и от закотвените в залива кораби изглеждаха два пъти по-колоритни само заради това, че бяха част от възшебството на Риланон.

Херцогът на Саладор бе наредил да се ушие херцогско знаме за Боррик и сега то се вееше на върха на главната корабна мачта, възвестявайки на властите на столичния град, че е пристигнал херцогът на Крудий. Корабът на Боррик получи предимство за влизане в пристана, преведен бе през залива от пристанищния лоцман и скоро го привързаха на кралския кей. Групата слезе на брега, посрещната от рота на кралската дворцова гвардия. Начело на гвардейците ги очакваше един стар, побелял, но все още с изправени рамене мъж, който топло поздрави Боррик.

Двамата мъже се прегърнаха и по-старият, облечен в кралското пурпурно и златно на гвардията, но с херцогско отличие на лявата

гръд, каза:

— Боррик, колко хубаво е, че те виждам. Кога беше? Десет... единадесет години?

— Калдрик, приятелю. Тринадесет са. — Боррик го изгледа с обич. Мъжът с ясните сини очи и късо подкастрената прошарена брада поклати глава и се усмихна.

— Толкова отдавна... — Погледна останалите. Забеляза Пъг и попита: — Това да не би да е по-малкият ти син?

Боррик се засмя.

— Не, макар че не бих се срамувал, ако беше. — Той посочи дългнестата фигура на Арута. — Това е синът ми. Арута, ела да поздравяш дядо си Калдрик.

Арута пристъпи напред и двамата се прегърнаха. Херцог Калдрик, лорд на Риланон, рицар-генерал на Кралската дворцова гвардия и кралски канцлер избута Арута на ръка разстояние и го огледа.

— Беше все още сополанко, когато те видях за последен път. Трябваше да те позная, защото макар да носиш много от чертите на баща си, доста приличаш също така и на скъпия ми брат — бащата на майка ти.

— Е, стара бойна кранто, как е градът ти? — попита Боррик.

— Много има за разправяне — отвърна Калдрик, — но не тук. Сега ще ви отведем в палата и ще ви настаним удобно. Ще имаме достатъчно време за приказки при гостуването ви. Какво те води в Риланон?

— Имам спешна работа с негово величество, но не е за обсъждане по улиците. Хайде, води ни в палата.

Херцогът и свитата му получиха коне и ескорт да разчиства пътя от тълпите, докато яздат през града. Ако Крондор и Саладор бяха впечатлили Пъг с разкоша си, Риланон го накара да онемее.

Островният град бе построен на многобройни хълмове, между които имаше рекички, стичащи се към морето. Градът сякаш бе съставен колкото от кули и дворци, толкова и от мостове и канали. Много от сградите изглеждаха нови и Пъг си помисли, че това трябва да е част от плана на краля за обновлението на столицата. На няколко места по пътя забеляза строители, които махаха старите камъни от някоя сграда или вдигаха нови стени и покриви. По-новите здания бяха

облицовани с цветен обработен камък, който им придаваше меко бяла, синкава или розова оцветка. Уличната настилка бе чиста и отточните канавки не бяха задръстени с боклук както в другите градове. С каквото и друго да се занимаваше, кралят поне поддържаше чист и добре уреден този възхитителен град.

Една от по-големите реки минаваше пред двореца, така че до площада пред входа се стигаше по висок сводест мост. Палатът представляваше смайваща очите камара от величествени сгради, свързани с дълги стени, които се виеха по хълма в самия център на града. Фасадите им бяха облицовани с разноцветен камък, придаващ на палата вид на пъстра дъга.

Докато излизаха на площада, от стените заехтяха тромпети и почетната стража взе „за почест“. Напред пристъпиха слуги да поемат конете, а до входа на палата стоеше в очакване внушителна тълпа благородници.

След като приближиха, Пъг забеляза, че поздравленията на тези посрещачи са твърде официални и че им липсва радушието и топлината на херцог Калдрик. Застанал зад Кълган и Мийчъм, момъкът чуваше гласа на Калдрик.

— Милорд Боррик, херцог на Крудий, позволете да ви представя барон Грей, стюард на кралското домакинство на негово величество. — Въпросният главен кралски домакин се оказа нисък закръглен мъж в тясна туника от червена коприна и плътен светлосив клин, поувиснал на коленете. — Граф Селвек, първи лорд на Кралските флоти. — Високият, мършав мъж с тънки, намазани с восък мустачки се поклони вдървено. И така, докато преминат през цялата група. Всеки изразяваше с кратка фраза радостта си от пристигането на лорд Боррик, но Пъг усещаше, че думите им не са много искрени.

После ги отведоха в отредените им покои. На Кълган се наложи да вдигне врява, за да задържи Мийчъм край себе си, защото барон Грей бе поискал да го прати в далечното слугинско крило на двореца, но омекна, след като Калдрик влезе в ролята си на кралски канцлер.

Апартаментът, в който отведоха Пъг, превъзхождаше по разкош всичко, което бе виждал. Подовете бяха от лъскав мрамор, стените бяха от същия материал, само че прошарен сякаш със златни жилки. В една малка стаичка встрани от спалнята висеше огромно огледало, а по средата бе поставена голяма позлатена вана. Един слуга прибра

оскъдните му вещи — това, което бяха събрали от дарове по пътя си, тъй като собствения, си багаж бяха изгубили в горите — в гигантски гардероб, който можеше да побере десет пъти повече от всичко, което Пъг изобщо бе притежавал. След като приключи, човекът попита:

— Да приготвя ли банята ви, ваше благородие?

Пъг кимна, тъй като след седмиците на борда на кораба имаше чувството, че дрехите му са залепнали по тялото. След като банята беше приготвена, прислужникът каза:

— Лорд Калдрик ще очаква свитата на херцога за гощавка в четири часа, ваше благородие. Да намина ли?

Пъг каза „да“, силно впечатлен от тактичността на слугата.

Човекът знаеше само, че Пъг е пристигнал с херцога, и беше оставил на него да реши дали влиза, или не в числото на поканените за гощавката.

Когато се потопи в топлата вода, Пъг издаде дълга, облекчена въздишка. Като момче от прислугата на цитаделата не си беше падал много-много по баните. Предпочиташе да се къпе в морето и в потоците около замъка. Сега като нищо можеше да привикне към тях. Замисли се какво ли щеше да каже Томас за това. И скоро се понесе в топлата мъгла на два спомена: единият много приятен — за тъмнокоса, красива принцеса, а другият тъжен — за едно момче с пясъчноруса коса.

Снощната вечеря беше неофициална, с херцог Калдрик като домакин на групата на лорд Боррик. Сега стояха в кралската тронна зала в очакване да бъдат представени на краля. Залата беше огромна, с висок сводест таван, а цялата южна стена представляваше редица от прозорци от пода до тавана, с гледка към града. Стотици знатни особи се бяха наредили в шпалир, докато превеждаха свитата на херцога по централния пасаж.

Досега на Пъг не беше му хрумвало, че е възможно някога херцог Боррик да му се стори бедно облечен, защото той, както и децата му, винаги бяха носили най-фините одежди в Крудий. Но сред разкошните одежди в тази зала Боррик приличаше на врана сред ято пауни. Тук отрупано с перли дубле, там извезана със златил нишки туника — всеки благородник като че ли се стараяше да надмине по пищност съседа си. Всяка дама носеше най-скъпи коприни и брокат, но дамите почти не засенчваха господата.

Спряха пред трона и Калдрик обяви името на херцога. Кралят се усмихна и Пъг се поразя от удивителната му прилика с Арута, въпреки че Негово величество се държеше по-отпуснато. Височайшата особа се приведе от трона си и каза:

— Добре дошъл в града ни, братовчеде. Приятно ни е, че виждаме Крудий в тази зала след толкова години.

Боррик пристъпи и коленичи пред Родрик Четвърти, владетеля на Островното кралство.

— Аз също съм безкрайно щастлив, че виждам ваше величество в добро здраве.

Лицето на монарха за миг помръкна, след което той се усмихна отново.

— Представете ни своите спътници.

Херцогът представи сина си и кралят каза:

— Е, значи вярно е, че още един от родословната линия на Кондуин носи кръвта на майчиния ни род, освен нас. — Арута отвърна с поклон и отстъпи назад. Кълган беше следващият, като един от съветниците на херцога. Мийчъм, който нямаше никакъв ранг в двора на херцога, бе останал в стаята си. Кралят промърмори нещо учтиво и след това представиха Пъг.

— Скуайър Пъг Крудийски, ваше величество, владетел на Дълбоки лес и член на моя двор.

Кралят плесна с ръце и се засмя.

— Момчето, което избива троли. Колко великолепно! Пътници донесоха тази история от далечните брегове на Крудий и бихме желали да я чуем от устата на извършителя на този храбър подвиг. Ще трябва да се срещнем по-късно, за да можете да ни разкажете за това чудо.

Пъг се поклони непохватно, усещайки хилядите очи върху себе си. Случвало му се беше да съжалява, че тази история с тролите се бе разпространила твърде много, но никога — толкова силно като сега.

Той отстъпи назад и кралят обяви:

— Днес даваме бал по случай пристигането на нашия братовчед Боррик.

Стана, оправи гънките на пурпурната роба, с която беше заметнат, и свали от главата си златната верижка, обозначаваща длъжността му на върховен арбитър по прошения. Един от пажовете я постави върху пурпурна кадифена възглавничка. След това кралят

надигна златната корона от буйната си черна коса и я връчи на друг от пажовете.

Тълпата започна да се кланя, докато монархът слизаше от тронния подиум.

— Елате, братовчедо — обърна се той към Боррик, — да се оттеглим на личната ми тераса, където ще можем да си поговорим без формалности. Цялата тази помпозност ме отегчава.

Боррик кимна и тръгна с кралската особа, след като даде знак на Пъг и останалите да го изчакат. Херцог Калдрик обяви, че днешната аудиенция е приключила и че дошлите с прошения при краля ще трябва да се върнат на следващия ден.

Тълпата се изниза бавно през голямата двукрила врата, а Арута, Кълган и Пъг останаха. Калдрик се приближи до тях и каза:

— Ще ви заведат в една стая, където можете да изчакате. Няма да е зле да сте наблизко в случай, че кралят реши да ви повика.

Един дворцов слуга ги преведе през малка врата до онази, през която кралят беше отвел Боррик. Озоваха се в голямо и уютно помещение. По средата му имаше дълга маса, отрупана с плодове, сирена, хляб и вино. Около масата имаше много столове, а в единия край на салона бяха поставени няколко дивана с купища дебели възглавнички по тях.

Арута пристъпи до една голяма стъклена врата и погледна навън.

— Виждам татко и краля. Седят на кралската тераса.

Кълган и Пъг се приближиха до него и погледнаха. Двамата мъже седяха край една маса с изглед към града и морето зад него. Кралят говореше с енергични жестове, а Боррик кимаше и слушаше.

Пъг каза:

— Не очаквах, че негово величество ще прилича на вас, ваше височество.

Арута му отвърна с иронична усмивка:

— Не е изненадващо, ако си помисли човек, след като баща ми е братовчед на неговия баща, както и майките ни.

Кълган постави ръка на рамото на Пъг.

— Много от знатните фамилии имат повече от една връзка помежду си, Пъг. Братовчеди от четвърто или пето коляно често се женят по политически причини, както и за да заздравят родствените връзки между фамилиите. Съмнявам се да има една благородническа

фамилия в Изтока, която да не може да предяви някаква претенция за трона, колкото и да е отдалечена връзката и през колкото и заплетени разклонения да минава.

Върнаха се на масата и Пъг си отчупи късче сирене.

— Кралят изглежда в добро настроение — каза той, пристъпвайки предпазливо към темата, която се въртеше в умовете на всички.

Кълган, изглежда, остана доволен от косвено изречения намек на момчето, понеже след като напуснаха Саладор, Боррик ги бе предупредил за онова, на което херцог Керъс му бе обърнал внимание. И беше завършил предупреждението със старата поговорка: „В залите на властта няма тайни и дори глухият може да те чуе“.

— Нашият монарх е човек на настроенията — каза Арута. — Да се надяваме, че ще остане в добро такова, след като чуе вестите, които му носи татко.

Следобедът мина бавно, в очакване херцогът да ги потърси. Когато сенките навън взеха да се удължават, Боррик изведнъж се появи на вратата. Беше угрижен.

— Негово величество прекара по-голямата част от следобеда, обяснявайки ми плановете си за възраждане на Кралството.

— Каза ли му за цураните? — попита Арута.

Херцогът кимна.

— Изслуша ме, след което най-спокойно ме уведоми, че ще обмисли въпроса. Ще поговорим отново след някой и друг ден, това беше всичко, което ми каза.

— Поне изглеждаше в добро настроение — подхвърли Кълган.

Боррик изгледа стария си съветник.

— Прекалено добро, опасявам се. Очаквах да забележа някакъв признак на тревога. Не пътувам през цялото кралство току-така за някаква дреболия, но той като че ли изобщо не се развълнува от това, което му съобщих.

Кълган изглеждаше разтревожен.

— Ние вече твърде много се забавихме с това пътуване. Да се надяваме, че на Негово величество няма да му е необходимо много време да реши какви действия да предприеме.

Боррик се отпусна тежко на един от столовете и въздъхна:

— Да се надяваме.

Пъг се приближи до вратата на личните покои на краля с уста, пресъхнала от притеснение. Само след няколко минути му предстоеше беседата с крал Родрик и това, че ще бъде насаме с владетеля, го безпокоеше много. Досега всеки път, когато се окажеше близо до властни особи, се беше крил зад сянката на херцога или на сина му: излизаше напред само за да каже накратко каквото знаеше за цураните, след което бързо се сливаше с общия фон. А сега щеше да бъде единственият гост на най-могъщия човек северно от империята на Велики Кеш.

Един прислужник го преведе до вратата на личната тераса на краля. Покрай голямата открита веранда стояха като статуи няколко слуги в ливреи, а самият крал седеше в кресло до красива мраморна маса под голям балдахин.

Денят бе ясен. Пролетта тук настъпваше рано и лекият ветрец беше почти топъл. Под терасата, отатък живите плетове и каменните стени Пъг можеше да види Риланон и морето зад него. Пъстроцветните покриви блестяха ярко под обедното слънце, тъй като последните снегове се бяха стопили напълно през последните четири дни. Кораби с издути платна кръстосваха залива, а улиците гъмжаха от хора. Далечните викове на търговци и амбуланти, надмогващи уличния шум, се носеха, сливайки се в меко жужене чак дотук, където кралят бе избрал да поседне и да похапне.

Когато Пъг пристъпи към масата, а един от слугите му издърпа стол, кралят се обърна и каза:

— А, скуайър Пъг. Моля, седнете. — Пъг понечи да се поклони, но кралят махна с ръка: — Не понасям формалностите, когато обядвам с приятел.

Пъг се поколеба, преди да отговори: „Покорно благодаря за високата чест, ваше величество“, и седна. Родрик махна пренебрежително.

— Помня какво е да си момче в компанията на големи мъже. Получих короната, когато бях малко по-голям от теб. Дотогава бях просто синът на своя баща. — За миг погледът му се зарея. — Принц, наистина, но въпреки това само момче. Мнението ми изобщо не се зачиташе и като че ли никога не можех да удовлетвори очакванията на

баща ми — в лова, в ездата, в корабоплаването или във въртенето на меча. Много бой съм изял от наставниците си, Калдрик беше един от тях. Всичко това се промени, след като станах крал, но все още помня как беше. — Той се обърна към Пъг и унесеното изражение изчезна от лицето му, заменено от усмивка. — И наистина желая да бъдем приятели. — Извърна поглед и отново изпадна в унес. — Сега човек не може да има много приятели, нали така? А след като аз съм кралят, мнозина се опитват да ме убедят, че са ми приятели, но не са. — Помълча за миг и отново се оживи. — Какво мислиш за града ми?

— Никога не съм виждал нещо подобно, ваше величество — отвърна Пъг.

Родрик зарея поглед към пейзажа отвъд терасата.

— Да, нали? — Махна с ръка и един от слугите им наля вино в кристални бокали. Пъг отпи от своя; все още не беше си създал вкус към виното, но това му се стори много хубаво — леко, с вкус на плодове и едва доловим аромат на подправки. Родрик продължи: — Много усилия вложих, за да превърна Риланон в чудесно място за живеене. Как бих искал да видя деня, когато всички градове на Кралството ще станат толкова хубави като този. Накъдето ти погледнат очите, да срещат красота. За да се постигне това, би отнело повече от сто живота, така че мога само да наложа образа, да създам пример, на който следовниците ми да подражават. Но там, където намеря тухла, оставям мрамор. И тези, които го видят, ще го възприемат такъв, какъвто съм го замислил — моето наследство.

Кралят като че ли се поотплесна и Пъг не беше сигурен, че разбира всичко, което му приказва — за строежи, градини и премахване на грозни гледки. След което височайшата особа изведнъж смени темата.

— Я ми разкажи как уби тролите.

Пъг му зараказва, а монархът сякаш попиваше всяка негова дума. Когато момчето свърши разказа си, кралят каза:

— Великолепна история. Звучи много по-добре от версиите, стигнали в двора, защото макар да не е и наполовина толкова героична, е два пъти по-впечатляваща със своята истинност. Смело сърце имаш, скуайър Пъг.

— Благодаря ви, ваше величество — отвърна Пъг.

— В своя разказ ти спомена за принцеса Карлайн — каза Родрик.

— Да, ваше величество.

— Не съм я виждал, откакто беше бебе в ръцете на майка си. Що за жена е станала?

Смяната на темата изненада Пъг, но той отвърна:

— Станала е красива жена, ваше величество, също като майка си. Интелигентна и с бърз ум, макар и малко своенравна.

Кралят кимна.

— Майка ѝ беше красива жена. Ако дъщерята е наполовина толкова хубава, то тогава наистина е хубавица. Може ли да разсъждава?

Пъг се обърка.

— Моля, ваше величество?

— Има ли усет към разсъждението, удава ли ѝ се логиката? Може ли да спори?

Пъг закима енергично.

— Да, ваше величество. В това принцесата много я бива.

Кралят потърка длани.

— Добре. Трябва да накарам Боррик да я изпрати да ми погостува. Повечето от нашите източни дами са блудкави, повърхностни. Надявах се, че Боррик е дал на момичето добро образование. Бих искал да срещна някоя млада жена, която разбира от логика и философия, да може да води спор и да декламира.

Пъг изведнъж осъзна, че това, което кралят разбира под „спорене“, не е каквото си бе помислил той. Реши, че е по-добре да премълчи за това малко недоразумение.

Кралят продължи:

— Моите министри все ми натякват, че трябва да си избира жена и да си осигуря наследник. Но съм твърде зает, а и честно казано, не намирам нещо по-интересно сред дворцовите дами — о, те са чудесни за някоя разходка под лунна светлина и... за други неща. Но за майка на моите наследници? Не бих казал. Да, ще трябва по-сериозно да се заловя с търсенето на бъдещата кралица. Навярно единствената дъщеря в рода Кондуин ще се окаже подходяща за начало.

Пъг понечи да спомене, че има и друга дъщеря с фамилно име Кондуин, но потисна подтика си, спомняйки си за напрежението между краля и бащата на Анита. Освен това момичето беше едва на седем години.

Кралят отново смени темата.

— От четири дни братовчед ми Боррик ме занимава с приказки за онези чуждоземни, как бяха... цурани. Ти какво мислиш по този въпрос?

Пъг се стъписа. Изобщо не беше допускал, че кралят може да го попита за мнението му за каквото и да било, най-малкото по толкова важен за сигурността на Кралството въпрос. Замисли се продължително, мъчейки се да оформи отговора си по най-подходящия начин, след което каза:

— Ако мога да съдя по всичко, което съм видял и чул, ваше величество, смятам, че тези цурани не само се канят да нахлуят, но и че вече са тук.

Кралят повдигна вежди.

— О? Бих искал да чуя съображенията ти.

Пъг грижливо заподбира думите си.

— След като разполагаме с толкова свидетелства за появата им, ваше величество, предвид това, че тези хора се стараят да действат много прикрито, не би ли било логично, че може да са налице още много случаи на появата и изчезването им, за които не знаем?

Кралят кимна.

— Правилно съждение. Продължавай.

— В такъв случай няма ли да е вярно също така, че след като паднаха снеговете е по-малко вероятно да намерим белези за тяхната поява, тъй като се придържат към отдалечени райони?

Родрик кимна и Пъг продължи:

— Ако наистина са толкова воинствени, колкото херцогът и останалите смятат, че са, то допускам, че са картирали Запада, за да намерят подходящо място, където да прехвърлят войските си, така че да могат да разгърнат офанзивата си тази пролет.

Кралят удари с длан по масата.

— Добро упражнение по логика, Пъг! — Даде знак на слугите да поднесат храната и каза: — А сега да хапнем.

Масата скоро се отрупа с невероятно разнообразие от блюда и Пъг си взе по малко от повечето неща, за да не изглежда, че проявява оскърбително безразличие към кралската щедрост. Докато се хранеха, Родрик му зададе няколко въпроса и Пъг се постара да му отговори, доколкото можеше.

Докато Пъг привършваше с храната си, кралят опря лакът на масата и заглади бръснатата си брадичка. Остана така дълго, втренчен в една точка, и Пъг започна да се чувства гузно, че не знае какво диктува дворцовият етикет, когато седиш на една маса с крал, потънал в дълбок размисъл. Реши да си седи кротко.

След малко Родрик излезе от унеса си, обърна се към Пъг и каза разтревожено:

— Защо тези хора са дошли да ми вадят душата точно сега? Толкова много неща има да се свършат. Не мога да позволя една война да осуети плановете ми. — Той стана и закрачи по терасата, а Пъг остана прав, тъй като се беше надигнал заедно с краля. Родрик се обърна към него. — Трябва да повикам херцог Ги. Той ще ме посъветва. Умът му сече за такива неща.

Кралят продължи да крачи, загледан към града. Пъг все така стоеше прав. Чу, че монархът си мърмори нещо за великите начинания, които не бивало да се прекъсват, после усети, че го дърпат за ръкава. Обърна се и видя един от дворцовите слуги, застанал тихо до него. С усмивка и мълчалив жест към вратата прислужникът му показва, че срещата е приключила. Пъг го последва до вратата, учуден от способността на персонала да отгатва настроението на кралската особа.

Отведоха го до стаята му и Пъг помоли слугата да съобщи на лорд Боррик, че би желал да се види с него, когато е свободен. Влезе в стаята си и седна да помисли. Малко по-късно почукване на вратата прекъсна мислите му. Той извика на почукалия да влезе и същият прислужник, който бе занесъл прощението му на херцога, отвори и го уведоми, че Боррик иска да се види с него веднага.

Пъг излезе със слугата и го освободи, като го увери, че може сам да намери покоите на херцога. Закрачи бавно — мислеше какво да каже на господаря си. Две неща бяха съвсем ясни за момчето: че кралят не е доволен от чутото, че цураните представляват потенциална заплаха за кралството му, и че лорд Боррик ще бъде не по-малко недоволен като чуе, че викат Ги дьо Батира в Риланон.

Както при всяка вечеря през последните няколко дни, около масата цареше унило настроение. Петимата мъже от Крудий се

хранеха в покоите на херцога, обслужвани от дворцови слуги, всички с пурпурно-златния кралски герб, извезан на тъмните им туники.

Херцогът кипеше от яд, че не може да си тръгне от Риланон и да се върне в Запада. Почти четири месеца бяха минали, откакто бяха напуснали Крудий — цялата зима. Вече идваше пролетта и ако цураните се готвеха да нападнат, в което всички те бяха убедени, беше въпрос само на дни. Неспокойствието на Арута не отстъпваше на това на баща му. Дори Кълган не криеше, че тягостното очакване му се отразява зле. Единствено Мийчъм не разкриваше чувствата си и изглеждаше примирен с чакането.

Пъг също тъгуваше за дома. Омръзнало му беше в двореца. Искаше му се да се върне най-после в кулата и да си продължи заниманията. Искаше му се също да види отново Карлайн, макар и да не го споделяше с никого. Напоследък се улавяше, че си мисли за нея в по-мека светлина, забравяйки за онези нейни черти, които някога го бяха дразнили. Съзнаваше също така, със смесени чувства и изпълнен с нетърпение, че би могъл да разбере за съдбата на Томас. Долган трябваше да е пратил вест в Крудий, стига топенето в планините да бе настъпило рано.

Боррик издържа още няколко срещи с краля през последната седмица, всяка от които неудовлетворителна. Последната бе минала преди няколко часа, но той нямаше да сподели нищо преди слугите да напуснат стаята.

След като вдигнаха и последните блюда и слугите почнаха да им наливат от най-доброто кралско бренди, на вратата се почука и влезе херцог Калдрик, който махна с ръка на прислугата да напусне. Когато стаята се опразни, той се обърна към херцога.

— Боррик, съжалявам, че прекъсвам вечерята ви, но имам новини.

Боррик стана, останалите също станаха.

— Моля, седни с нас. Заповядай, вземи си чаша.

Калдрик взе предложеното му бренди и седна в стола на Пъг, а момчето си издърпа друг. Херцогът на Риланон отпи и каза:

— Преди по-малко от час пристигнаха пратеници от херцог дьо Батира. Ги изразява тревогата си от възможността кралят да бъде „неоснователно“ обезпокоен от тези „слухове“ за неприятности в Запада.

Боррик стана и запокити чашата си през стаята. Тя издрънча и се разби. По стената потече кехлибарена течност. Херцогът на Крудий почти изрева от ярост:

— Що за игра играе Ги? Какви са тези приказки за слухове и неоснователно безпокойство?

Калдрик вдигна ръка и Боррик малко се успокои и седна. Старият херцог каза.

— Собственоръчно написах кралския призив до Ги. Всичко, което ми разказа ти, беше включено, всяко късче информация и всяка догадка. Нищо друго не ми хрумва, освен че Ги държи кралят да не взима никакво решение, преди той самият да пристигне в палата.

Боррик забарабани по масата и изгледа Калдрик с пламнали от гняв очи.

— Но какво прави Батира? Ако предстои война, то тя надвисва над Крудий и Ябон. Моите хора ще пострадат. Моите земи ще бъдат опустошени.

Калдрик бавно поклати глава.

— Ще ти кажа откровено, стари приятелю. След отчуждението, настъпило между краля и неговия чичо Ерланд, Ги прави всичко, за да издигне своето знаме на върховенство в Кралството. Струва ми се, че ако здравето на Ерланд се влоши, Ги вижда себе си понесъл пурпура на Крондор.

Боррик отвърна през стиснати зъби:

— Тогава чуй ме добре, Калдрик. Не бих поел такова бреме на плещите си за нищо на света, освен заради най-висшата кауза. Но ако Ерланд е толкова зле, колкото ми се струва, въпреки твърденията му, че не е така, на трона на Крондор ще седне Анита, а не Черния Ги. Дори да се наложи да вдигна армиите на Запада и да ги поведе към Крондор, за да поема лично регентството, така ще бъде, каквото и да пожелае Родрик. Само ако кралят оспори правата над този трон, той ще бъде зает от друг.

Калдрик го погледна хладнокръвно.

— И ще приемеш клеймото на изменник на короната?

Боррик удари с юмрук по масата.

— Проклет да е денят, в който се е родил този подлец! Съжалявам, че трябва да го признавам за свой сродник.

Калдрик изчака, докато Боррик се успокои, и каза:

— Познавам те по-добре, отколкото ти сам се познаваш, Боррик. Ти не би вдигнал бойното знаме на Запада срещу краля, въпреки че с най-голяма радост би удушил със собствените си ръце своя братовчед Ги. Винаги ме е натъжавал фактът, че двамата най-добри пълководци на Кралството толкова много се мразят.

— Да, мразим се, и с пълно право. Всеки път, когато от Запада се поиска помощ, този, който се противопоставя, е братовчедът Ги. Всеки път, когато възникне интрига и когато някой загуби титлата си, този, който печели, се оказва някой от фаворитите на Ги. Нима не виждаш? Единствено благодарение на теб, на Брукал Ябонски и на моя милост съвет прояви упорство и не назначи Ги за регент на Родрик през първите три години. Той стана пред всички херцози и те нарече уморен старец, неподходящ да управлява от името на краля. Как можеш да го забравиш?

Калдрик наистина изглеждаше уморен и стар, отпуснат и заслонил с ръка очите си, като че ли светлината в стаята бе твърде ярка за него.

— Виждам го и не съм забравил — промълви той. — Но той също така е и мой родственик по съпругеска линия, и ако аз не бях останал тук, колко още влияние смяташ, че щеше да наложи над Родрик? Като момче кралят го превъзнасяше, виждайки в негово лице един блестящ герой, боец от първите редици и защитник на Кралството.

Боррик се отпусна в стола си.

— Извинявай, Калдрик — отрони той с тон, загубил вече остротата си. — Знам, че правиш всичко за доброто на всички ни. А Ги наистина излезе герой, когато изтласка кешийската армия от падината на Таунтън в ония години. Не бива да говоря за неща, които не съм видял лично.

През цялото това време Арута не реагираше, но в очите му се четеше същия гняв като у баща му. Той се приведе напред и двамата херцози го погледнаха.

— Имаш ли нещо да кажеш, сине? — попита Боррик.

Арута разпери широко ръце.

— Докато слушах всичко това, ме притесни една мисъл: ако цураните дойдат, как би се облагодетелствал Ги, виждайки, че кралят се колебае?

Боррик забарабани с пръсти по масата.

— Тъкмо в това е загадката, защото въпреки коварствата си, Ги не би допуснал Кралството да загине, само за да навреди на мен.

— А не би ли го устроило — каза Арута — да остави Запада да се поизмъчи малко, след което да дойде начело на армиите на Изтока като герой победител, както при падината на Таунтън?

Калдрик се замисли.

— Дори човек като Ги не би могъл да погледне на тези чуждоземци така лекомислено. Или поне се надявам да не го направи.

Арута стана и закрачи из стаята.

— Но помислете си какво знае той. Предсмъртни бълнувания на някакъв странник. Догадки за предназначението на един кораб, видян само от присъстващия тук Пъг, и то съвсем за малко, преди вълните да го отнесат. Заключениеята на един жрец и на един магьосник, хора, за които Ги няма високо мнение. Приказки за някакви преселения на Тъмни братя. Подобни новини спокойно би могъл да пренебрегне.

— Но всичко това е очевидно — възрази Боррик.

Калдрик се загледа в крачещия из стаята принц.

— Може би си прав. Това, което може би липсва, е настойчивостта в думите ви, тревогата, която трудно може да се предаде в сухото послание на мастилото върху пергамента. Когато той пристигне, ще трябва лично да го убедиш.

— Кралят е този, който трябва да реши, а не Ги! — почти изсъска Боррик.

— Но кралят придава твърде много тежест на съвета на Ги! — отвърна Калдрик. — Ако искаш да получиш командването на армиите на Запада, Ги е този, който трябва да бъде убеден.

Боррик бе поразен.

— Аз? Аз не искам за себе си знамето на армиите. Искам само Ерланд да получи свободата да ми помогне, ако се наложи.

Калдрик постави ръце на масата.

— Боррик, въпреки всичката ти мъдрост, ти все пак си оставаш един провинциален благородник. Ерланд не може да поведе армиите. Той не е добре. Дори и да можеше, кралят нямаше да го позволи. Не би го позволил и за маршала на Елдрик, Дуланик. Ти видя Родрик в най-добрата му форма напоследък. Когато го обхванат черните мисли, той

започва да се бои за живота си. Никой не смее да го изрече, но кралят подозира чичо си в заговор за короната.

— Глупости! — възкликна Боррик. — Ерланд можеше да вземе короната преди тринадесет години. Наследството не беше сигурно. Бащата на Родрик така и не беше го посочил за безспорен наследник и претенцията на Ерланд бе точно толкова правомерна, колкото и тази на краля, ако не и повече. Единствен Ги и онези, които целяха да се възползват от момчето, подкрепиха претенцията на Родрик. Повечето в Съвета щяха да поддържат Ерланд за крал.

— Знам, но сега времената са други и момчето вече не е момче. Сега той е един изплашен млад мъж, болен е от страх. Дали това се дължи на влиянието на Ги и на някои други, не знам. Кралят не разсъждава като другите хора. Никой крал не го прави, а Родрик още по-малко. Колкото и глупаво да изглежда, той няма да даде армиите на Запада на чичо си. Боя се също така, че зашепне ли Ги на ухото му, той няма да е склонен да ги даде и на теб.

Боррик отвори уста да му отвърне, но Кълган го прекъсна.

— Извинете ме, но мога ли да предложа нещо?

Калдрик погледна Боррик и той кимна. Кълган се окашля и каза:

— А дали кралят не би дал армиите на Запада на херцог Брукал Ябонски?

По лицата на Боррик и Калдрик бавно се изписа разбиране, а после херцогът на Крудий отметна глава и се разсмя. Удари с юмрук по масата и почти изрева:

— Кълган! Ако не си ми служил добре през всичките тези години, откакто те познавам, сега поне го направи! — Обърна се към Калдрик. — Ти какво мислиш?

Калдрик се усмихна за пръв път, откакто беше влязъл в стаята.

— Брукал ли? Старият боен кон? Едва ли има по-честен човек в Кралството. А и той няма никаква връзка с наследството. Дори Ги не би могъл да го дискредитира с нещо. Ако той получи командването на армиите...

Арута довърши мисълта.

— Ще призове татко за свой пръв съветник. Той знае, че баща ми е най-добрият пълководец на Запада.

Калдрик изправи гръб в стола си и на лицето му се изписа възбуда.

— Така под твоя команда ще се окажат дори войските на Ябон.

— Да — каза Арута, — както и на Ламът, на Зюн, Илит и прочие. Калдрик стана.

— Мисля, че ще стане. Нищо не казвай на краля утре. Ще намеря подходящ момент да внеса „предложението“. Молете се Негово величество да го одобри.

Калдрик си отиде и Пъг разбра, че за пръв път има някаква надежда за добър изход от това пътуване. Дори Арута, който през цялата последна седмица се мръщеше като гръмоносен облак, изглеждаше почти щастлив.

Пъг се събуди от свирепо тропане по вратата. В просъница извика на тропация да влезе и вратата се отвори. Вътре надникна кралски прислужник.

— Ваше благородие, кралят заповяда всички от свитата на херцога да се явят при него в тронната зала. Веднага.

Пъг каза, че ще дойде веднага, и се облече набързо. Навън все още беше тъмно и той се разтревожи какво ли е причинило това внезапно привикване. Обнадеждаващото чувство от предната вечер набързо се замени от гризящата сърцето тревога, че непредсказуемият крал по някакъв начин е научил за плана да се преодолее очакваното пристигане на херцога на Батира.

Изхвърча от стаята, закопчавайки колана си в движение, и забърза по коридора. Слугата вървеше неотлъчно до него и държеше фенер, тъй като факлите и свещите, палени вечер, отдавна бяха изгаснали.

В тронната зала херцогът, Арута и Кълган поглеждаха притеснено към Родрик, който крачеше неспокойно около трона си, все още в нощния си халат. От едната страна стоеше херцог Калдрик с гробовно изражение. Залата бе тъмна — светеха само фенерите, донесени от слугите.

Веднага след като всички се събраха пред трона, Родрик гневно избухна:

— Братовчеде! Знаеш ли какво държа тук? — изкрещя той и протегна сноп пергаменти.

Боррик отвърна, че не знае. Гласът на Родрик се сниши, но съвсем малко.

— Послание от Ябон! Онзи дърт глупак Брукал е допуснал цурански чуждоземци да нападнат и унищожат един от неговите гарнизони. Виж това! — почти изрева той и хвърли пергаментите към Боррик. Кълган ги събра и ги подаде на херцога. — Както и да е — каза кралят, вече с почти спокоен тон. — Ще ти кажа какво гласят те. Тези нашественици са нападнали в Свободните градове, близо до Валинор. Нападнали са в лесовете на елфите. Щурмували са Камен връх. Щурмували са Крудий.

— Какви са новините от Крудий? — бързо попита Боррик.

Кралят престана да крачи, погледна го и за миг на Пъг му се стори, че съзира в погледа му лудост. Затвори за миг очи, после отново ги отвори и Пъг видя, че кралят се е съвзел. Поклати леко глава и докосна с ръка слепоочието си.

— От Брукал разполагам само с вести от втора ръка. Когато тези доклади са тръгнали — преди месец и половина — срещу Крудий е имало само една атака. Синът ти Луам докладва, че победата е пълна, изтласкал е чуждоземците дълбоко в горите.

Калдрик пристъпи напред.

— Всички донесения съобщават за едно и също. Тежковъоръжени пехотинци са щурмували през нощта, преди още снеговете да са се разтопили, за да завземат гарнизоните с изненада. Малко ни е известно, освен че един от гарнизоните на Ламът близо до Камен връх е опустошен. Всички останали атаки, изглежда, са отблъснати. — Той изгледа Боррик многозначително. — Липсват сведения, че цураните използват конница.

— Тогава вероятно Тъли е прав, че не познават конете — каза Боррик.

На краля, изглежда, му се зави свят, защото се олюля и седна на трона си. Отново притисна с длан слепоочието си и продължи:

— Какви са тези приказки за коне? Кралството ми е нападнато. Тези същества смеят да нападнат войниците ми!

Боррик погледна краля и попита:

— Какво ще поиска ваше величество да направя?

Гласът на краля се извиси.

— Да направиш? Исках да изчакам верния ми херцог на Батира да дойде, преди да взема каквото и да било решение. Но сега трябва да действам.

Той замълча, лицето му придоби лисичи вид и черните му очи заблестяха под светлината на фенерите.

— Смятах да дам армиите на Запада на Брукал, но този глупак не може да защити дори собствените си гарнизони.

Боррик понечи да възрази в полза на Брукал, но Арута, който познаваше добре бащиния си нрав, го стисна за ръката и херцогът замълча.

Кралят каза:

— Боррик, трябва да оставиш Крудий на сина си. Той е достатъчно способен, струва ми се. Досега е осигурил единствената ни победа. — Очите му зашариха истерично и той се изкикоти. Разтърси за миг глава и гласът му стана по-уравновесен. — О, богове, тези болки! Струва ми се, че главата ми ще се пръсне. — Затвори очи за миг. — Боррик, оставяш Крудий на Луам и Арута; давам ти знамето на армиите на Запада; замини за Ябон. Брукал е жестоко притиснат, защото по-голямата част от армията на пришълците нанася ударите си към Ламът и Зюн. Когато стигнеш там, поискай каквото имаш нужда. Тези нашественици трябва да бъдат отблъснати от земите ни.

Лицето на краля преbledня и на челото му изби пот.

— Часът е твърде ранен за тръгване, но изпратих заповед до пристанището да ти приготвят кораб. Трябва да заминеш веднага. Тръгвай.

Херцогът се поклони и се обърна към вратата. Калдрик каза:

— Ще придружа Негово величество в покоите му. Ще ви изпратя до пристанището, щом сте готови.

Докато свитата на херцога напускаше залата, старият канцлер помогна на краля да стане от трона. Всички се затичаха към стаите си, където завариха слугите вече да стягат багажа им. Пъг се заозърта възбудено. Най-после щеше да се върне у дома.

Стояха на кея и си взимаха сбогом с Калдрик. Пъг и Мийчъм чакаха отстрани.

— Е, момко — каза високият волник. — Доста време ще мине, докато се видим пак.

Пъг вдигна очи към покритото с белези лице на мъжа, който го беше намерил в бурята, сякаш толкова отдавна.

— Защо? Ти не се ли прибираш у дома?

Мийчъм поклати глава.

— Принцът ще се отпрати с кораб от Крондор през Тъмните проливи, за да се присъедини към брат си, но херцогът ще потегли за Илит, а оттам — към лагера на Брукал някъде около Ламът. Накъдето отиде Боррик, натам ще замине и Кълган. А накъдето тръгне господарят ми, натам заминавам и аз. А ти?

Пъг усети, че стомахът му се стяга на възел. Волникът казваше истината. Свързан беше с Кълган, а не с народа на Крудий, макар да знаеше, че ако помоли, ще му разрешат да се върне у дома с принца. И той се примири с поредния знак, че детството му свършва.

— Където тръгне Кълган, натам и аз.

Мийчъм го потупа по рамото и каза:

— Е, поне ще мога да те науча да използваш този проклет меч, дето го размахваш като дворна метла.

Тази перспектива не го зарадва особено и Пъг се усмихна вяло. Скоро се качиха на кораба и поеха към Саладор — първата стъпка в дългото пътуване на запад.

ГЛАВА 14

НАШЕСТВИЕ

Тежки бяха пролетните дъждове тази година.

Военните действия се затрудняваха от непрестанната дълбока кал. Щеше да остане все така влажно и хладно още почти цял месец, след което щеше да настъпи краткото горещо лято.

Херцог Брукал Ябонски и лорд Боррик стояха край отрупаната с карти маса. Дъждът барабанеше по покрива на централната част на командния павилион. От двете му страни бяха изпънати още две шатри, предназначени за отдых и спане на двамата благородници. Шатрата бе изпълнена с пушека от фенерите, подсилен от лулата на Кълган. Магьосникът се бе оказал ценен съветник на херцозите и чародейната му помощ — от голяма полза. Можеше да долавя предстоящите промени на времето, а вълшебният му взор можеше да засича някои от маневрите на цуранските части, макар и не често. А и след толкова много четене на всякакви книги бе и доста вещ познавач на тактиката и стратегията.

Брукал посочи най-новата карта, изпъната на масата.

— Завзели са този пункт, ето тук, и още един — тук. Държат укрепен пост ето тук... — посочи друг участък на картата — въпреки всичките ни усилия да ги изтикаме. Изглежда също така, че се придвижват по определена линия, оттук... дотук. — Пръстът му очерта линия покрай източния хребет на Сивите кули. — В тази работа има някаква целенасочена схема, но проклет да съм, ако мога да предположа какво предстои. — Старият херцог изглеждаше уморен. Боевете се видеха с прекъсване вече от над два месеца, а нито една от страните не получаваше видимо превъзходство.

Боррик заоглежда картата. Червени петна отбелязваха известните им укрепени пунктове на цураните: траншеи, защитавани от поне по двеста души. Подозираха също така, че има и второ ешелонни отряди за подкрепление, чието приблизително разположение беше отбелязано с жълти петна. Известно беше, че всяка атакувана позиция бързо получава подкрепления, понякога за броени минути. Сините петна

показваха местоположението на предните постове на Кралството, въпреки че повечето сили на Брукал бяха разставени по хълма, на чието било се намираше командната шатра.

Докато чакаше тежката пехота и инженерните части да пристигнат от Илит и Тир-Сог, за да изградят и поддържат отбранителни съоръжения, Кралството водеше предимно мобилна война, понеже по-голямата част от събраната войска беше конница.

— Изглежда, че тактиката им си остава същата — съгласи се херцогът на Крудий. — Вкарваш малка част, окопаваш се и държиш. Не позволяват на нашите части да нахлуят, но и не ги преследват при оттеглянето. Има схема. Но и аз не разбирам замисъла им.

Влезе часови.

— Ваши превъзходителства, отвън чака един елф, иска да го приемете.

— Доведи го — каза Боррик.

Часовият дръпна входното платнище и елфът влезе. Червенокафявата му коса се беше сплъстила, от наметалото му по пода на шатрата се стичаше вода. Новодошлият се поклони на херцозите.

— Какви са новините от Елвандар? — попита Боррик.

— Кралицата ви изпраща поздрави. — Той бързо се обърна към картата и посочи прохода между Сивите кули на юг и Камен връх на север — същия проход, който сега войските на Боррик се опитваха да запушат откъм източния му край. — Пришълците от другия свят придвижват много войници през този проход. Стигнаха са до границите на елфските лесове, но не се опитват да нахлуят. Среднаха трудности. — Пратеникът се ухили. — Аз лично водих неколцина наши в палава гонитба половин ден. В бягането не отстъпват на джуджетата. Но в гората им отстъпват. — Той отново насочи вниманието си към картата. — От Крудий се получи известие, че външните патрули водят малки схватки, но около самия замък няма нищо сериозно. Няма сведения за активни вражески действия от Сивите кули, Карс или Тулан. Изглежда, че засега се задоволяват да се окопават по протежение на този проход. Вашите сили на запад няма да могат да се съединят с вас, защото вече не могат да пробият.

— Какви според вас са силите на чуждоземците? — попита Боррик.

— Не е известно, но само по това трасе видях няколко хиляди. — Пръстът му очерта линия по северния край на прохода, от елфските лесове до кралския лагер. — Джуджетата от Камен връх засега са оставени на спокойствие, стига да не се опитват да пробият на юг. Пришълците спират и тях.

— Има ли някакво сведение, че цураните използват конница? — попита Боррик.

— Нито едно. Всички доклади съобщават само за пехота.

— Преценката на отец Тъли, че не познават конете, изглежда, се потвърждава — каза Кълган.

Брукал взе четчица, топна я в мастилото и нанесе информацията на картата. Кълган застана зад него и погледна над рамото му.

— След като си отпочинете, отнесете поздравите ми на своята господарка и пожеланията ми за добро здраве и благополучие — каза Боррик на елфа. — В случай, че изпратите бегачи на запад, моля предайте същото съобщение и на синовете ми.

Елфът се поклони.

— Както желае милорд. Тръгвам за Елвандар веднага. — Той се обърна и излезе от палатката.

— Мисля, че схващам — каза Кълган и посочи новите червени петна по картата. Те образуваха груб полукръг през прохода. — Цураните се опитват да удържат този участък, ето тук. Тази долина попада в центъра на кръга. Предполагам, че се опитват да задържат всеки, който се опитва да се приближи до нея.

Двамата херцози изглеждаха озадачени. Боррик каза:

— Но с каква цел? От военна гледна точка там няма нищо ценно. Като че ли просто ни подканят да ги натикаме в тази долина.

Изведнъж Брукал ахна.

— Това е предмостие! Представете си го като преодоляване на река. Те имат преден пункт тук, от тази страна на разлома, както го нарича магьосникът. Разполагат със запаси само колкото хората им могат да пренесат със себе си. Няма достатъчен контрол над района, за да си осигуряват продоволствие, затова им се налага да разширят зоната под техен контрол и да струпат резерви, преди да предприемат офанзива.

Боррик се обърна към магьосника.

— Кълган, ти какво мислиш? Това е повече по твоята част.

Магьосникът огледа картата, сякаш се опитваше да разгадае информацията, скрита в нея.

— Нищо не знаем за приложеното тук чародейство. Не знаем с каква скорост могат да прехвърлят запаси и хора, защото никой досега не е бил свидетел на появата им. Възможно е да им е нужен голям участък, какъвто тази долина предлага. Или има някакво ограничение във времето, през което могат да прехвърлят войските си.

Херцог Боррик се замисли.

— В такъв случай може да се направи само едно нещо. Трябва да изпратим разузнавателна група, за да разберем какво правят.

Кълган се усмихна.

— Ще отида аз, ако ваша светлост позволи. Войниците ви едва ли ще добият и най-смътна представа какво виждат, щом е свързано с магия.

Брукал понечи да възрази, като погледът му обходи обемистата фигура на магьосника, но Боррик го отряза.

— Не се подвеждай по външността му. Той язди като истински воин. — Обърна се към Кълган. — Най-добре ще е да вземеш със себе си Пъг. Ако един от двамата ви падне, другият да може да се върне и да донесе вестите.

Това не зарадва Кълган, но не можеше да отрече, че е разумно. Херцогът на Ябон каза:

— Ако нанесем удар по Северния проход, а веднага след това в ето тази клисура и привлечем силите им там, една малка бърза група ще може да пробие ето тук. — Посочи малък проход, навлизащ в южния край на долината откъм изток.

— Планът е доста дързък — каза Боррик. — Но пък доста дълго си поиграхме досега с цураните на позиционна война, държейки фронта стабилен. Съмнявам се, че ще го очакват.

Магьосникът предложи през остатъка от вечерта да отдъхнат. Притвори за малко очи, след което увери двамата херцози, че дъждът скоро ще спре и утрешният ден ще бъде слънчев.

Пъг лежеше увит в одеялото и се мъчеше да задреме. Мийчъм седеше до огъня, приготвяше вечерята и се мъчеше да я опази от лакомия търбух на Фантус. Огнедрейкът беше намерил благодетеля си

преди седмица, предизвиквайки крясъците на смаяните войници, докато пикираше над палатките. Само властните викове на Мийчъм попречиха на един от стрелците да промуши с половин разкрач дълга стрела палавия дрейк. Кълган се беше зарадвал, че вижда отново любимеца си, но така и не можа да обясни как го е намерило съществото. Дрейкът се беше насочил право към палатката на Магьосника, доволен, че ще спи до рамото на Пъг и ще си откъвало някой къс храна под бдителния поглед на Мийчъм.

Щом магьосникът влезе и свали прогизналото от дъжда наметало, Пъг стана.

— Утре една малка група трябва да навлезе дълбоко в територията на цураните, да премине през кръга на отбраната им около една малка долина и да проучи какво готвят. Двамата с Мийчъм ще дойдете с мен в това пътуване. Искам да имам приятели до себе си и зад гърба си.

Новината възбуди Пъг. Мийчъм му беше отделил много часове за тренировки с меча и щита и старата му мечта да бъде войник се беше върнала.

— Държа меча си остър, Кълган.

Мийчъм изсумтя презрително, а магьосникът го изгледа мрачно.

— Добре, Пъг. Но с малко късмет би трябвало да ни се размине без бой. Ще тръгнем с малък отряд от по-голяма част, която ще отвлече вниманието на цураните. Ще навлезем бързо в тила им и ще проучим какво крият. После ще препуснем колкото се може по-бързо назад, за да донесем вестите. Слава на боговете, че са без коне, иначе изобщо нямаше да можем да извършим толкова дързък удар. Ще трябва да преминем бързо през тях, преди да са се усетили.

— Може би ще успеем да вземем и пленник — промълви с надежда момчето.

— Де този късмет — вметна Мийчъм. Цураните бяха доказали, че са свирепи бойци, готови да загинат, но не и да се оставят да ги пленят.

— Може би ще успеем да разберем защо са дошли в Мидкемия — подхвърли Пъг.

Кълган се замисли.

— Почти нищо не ни е ясно за тези цурани. Къде ли се намира това място, от което идват? Как се прехвърлят от своя свят в нашия? А

както и ти изтъкна, най-мъчителният въпрос е защо идват? Защо са решили да завладеят земите ни?

— Метал.

Кълган и Пъг извърнаха очи към Мийчъм, който бъркаше яхнията с голямата дървена лъжица, поглеждайки с едно око Фантус.

— Те нямат метал и искат да вземат нашия. — След като Кълган и Пъг го изгледаха неразбиращо, той поклати глава. — Мислех, че вече сте се досетили, затова не смятах за нужно да ви го казвам. — Той остави лъжицата и измъкна от постелята си някаква светлочервена стрела. — Спомен — каза той и им я протегна да я разгледат. — Вижте острието. Същият материал, от който са направени мечовете им, някакъв вид дърво, втвърдено като стомана. Събрах много неща, донесени от войниците, и не съм видял и една вещ, направена от тези цурани, която да съдържа какъвто и да било метал.

Кълган беше поразен.

— Но разбира се! Намерили са някакъв начин да се прехвърлят от своя свят в нашия, изпратили са съгледвачи и са се натъкнали тук на земя, богата на метали, които на тях им липсват. Ето защо изпращат нашественическа армия. Това също така обяснява защо я съсредоточават във висока долина сред планините, вместо в горите подолу. Тя им осигурява свободен достъп до... рудниците на джуджетата! — Той подскочи. — Тичам да уведомя херцозите. Трябва да известим джуджетата да се пазят от възможни нападения над мините си.

След като Кълган профуча през входа на палатката, Пъг приседна замислен. След малко отрони:

— Мийчъм, а защо не се опитват да търгуват?

Мийчъм поклати глава.

— Цураните ли? Според това, което съм видял досега, момчето ми, спокойно мога да се обзаложа, че идеята за търговия изобщо не се е пръквала в главите им. Те са много войнствена пасмина. Тези проклетници се сражават като шестстотин вида демони. Ако имаха и конница, щяха да изтласкат тази войска тук чак до Ламът, а после сигурно щяха да подпалят града и да го сринат. Но ако можем да ги изтощим, както го е намислил старият булдог, като само ги дразним, докато се уморят, след известно време ще се оправим с тях. Виж какво стана с Кеш. Изгубиха половин Босания в полза на Кралството на

север, щото Конфедерацията просто изтощи империята с непрекъснатите бунтове на юг.

След малко Пъг се отказа да чака връщането на Кълган, изяде си вечерята и се приготви за лягане. Мийчъм на свой ред се отказа да пази храната на магьосника от попълзновенията на дрейка и също си легна.

Пъг остана да лежи в тъмното, втренчен в тавана на палатката и заслушан в барабаненето на дъжда и в лакомото дъвчене на дрейка. Скоро се унесе в сън и засънува един тъмен тунел и изчезваща навътре в него примигваща светлина.

Дърветата бяха гъсти и въздухът бе натежал от влажна мъгла. Колоната бавно се придвижваше през леса. Конният дозор се връщаше и отпрашваше напред през няколко минути да провери дали цураните не им подготвят засада. Слънцето се бе изгубило високо сред дърветата над главите им и цялата околност беше потънала в зеленикава сивота, през която бе невъзможно да се види на повече от няколко разкрача.

В челото на колоната яздеше млад капитан от армията на Ламът — Вандрос, син на стария граф Ламътски. Вандрос бе един от най-благоразумните и способни млади офицери в армията на Брукал.

Яздеха по двама, Пъг до един войник зад Кълган и Мийчъм. По колоната се предаде заповед да спрат и Пъг дръпна юздите на коня и слезе. Над леката камизола носеше намазан с лой кожен елек с плетена ризница отгоре. Върху нея беше облякъл табард на войските на Ламът, със сива вълча глава върху син кръг в средата. Тежките вълнени панталони бяха затъкнати във високите му ботуши. В лявата си ръка държеше щит, а мечът висеше на колана на бедрото му. Чувстваше се истински войник. Единственото несъответствие беше шлемът, който му беше голям и му придаваше леко комичен вид.

Капитан Вандрос се върна при Кълган и спътниците му и слезе.

— Съгледвачите са забелязали лагер на около половин миля напред. Смятат, че постовите не са ни забелязали.

Капитанът извади карта.

— Ние сме някъде тук. Аз ще поведе хората си и ще атакуваме вражеската позиция. От двете крила ще ни подкрепи конницата на

Зюн. Лейтенант Гарт ще командва колоната, с която ще яздите вие. Ще подминете лагера на врага и ще продължите към планините. Ще се опитаме да ви догоним, ако можем, но ако не се съберем утре до изгрев-слънце, ще трябва да продължите сами. Движете се, без да спирате. Не жалете конете, но гледайте все пак да ги опазите живи. На конски гръб винаги ще можете да надбягате тези пришълци, но пеш няма да имате голям шанс да се върнете. Те тичат като демони.

— Стигнете ли до планините, поемете през прохода — продължи Вандрос. — Спуснете се в долината един час след изгрев-слънце. Северният проход ще бъде атакуван при зори, така че ако стигнете в безопасност до долината, би трябвало, надявам се, да не срещнете големи пречки до Северния проход. Стигнете ли долината, не спирайте. За нищо. Ако някой от хората падне, ще трябва да го оставите. Задачата е да се донесат сведения на командващите. Сега се опитайте да починете. Сигурно това ще е последната ви възможност за доста време. Нападаме след час.

Той поведе коня си към челото на колоната. Кълган, Мийчъм и Пъг седнаха мълчаливо. Магьосникът не носеше никаква броня, защото според него щяла да пречи на магиите му. Пъг беше по-склонен да повярва, че ще пречи на шкембето му. Мийчъм имаше меч на хълбока като всички останали, но държеше и къс лък. Предпочиташе стрелбата пред близкия бой, макар Пъг да знаеше от дългите часове тренировки, че въртенето на меча не му е чуждо.

Единият час минаваше бавно и Пъг усещаше нарастваща възбуда, тъй като все още бе обладан от детинските си представи за геройска слава. Забравил бе ужаса от битката с Тъмните братя преди да стигнат до Сиви кули.

Подаде се команда и те се качиха по конете. Когато дърветата се поразредиха, набраха скорост и след като стигнаха до поляната, препуснаха в галоп към високите насипи пръст. Пъг успя да види ярко оцветените шлемове на цураните, които тичаха да защитят лагера си.

Земята затрепера под конските копита, понесли се право срещу лагера като гръмотевична вълна. Цуранските бойци стояха зад земните укрепления и мятаха стрели, повечето от които падаха преди да стигнат до атакуващите. След като първото отделение на колоната удари по насипите, второто свърна наляво и обходи лагера под ъгъл. Тук неколцина цурански воители се оказаха пред насипите и бяха

пометени като житни класове от сърп. Двама от тях за малко щяха да поразят ездачите с широките си мечове, които размахваха с две ръце, но ударите им не улучиха. Мийчъм, подкарал коня си с колене, свали и двамата с бързите си стрели.

Пъг чу как един от конете изцвили над шумотевицата на боя зад гърба му, след което изведнъж усети, че връхлита в храсталаците, предшествващи леса. Препусна сред дърветата и картината около него заприлича на завихрен калейдоскоп от зелени и кафяви шарки.

Колоната продължи галоп си близо половин час, след което забави скорост, заради умората на конете. Кълган извика на лейтенант Гарет и спряха за малко, за да се ориентират на картата. Ако продължаха да се придвижват бавно през остатъка от деня и през нощта, щяха да стигнат до прохода призори.

Мийчъм надникна над главите на лейтенанта и Кълган, които бяха коленичили на земята, и каза:

— Знам го това място. Идвал съм тук на лов като момче, когато живеех край Хюш.

Пъг се изненада. Мийчъм за пръв път споменаваше пред него за миналото си. Досега той беше предполагал, че Мийчъм е от Крудий, а се оказа, че като малък е живял в Свободните градове. От друга страна, му беше трудно да си представи Мийчъм като момче.

Волникът продължи:

— През хребета има път — пътека, минаваща между двата по-малки върха. Всъщност малко по-широка от козя пътека, но ако водим конете цяла нощ, ще можем да слезем в долината по изгрев. Пътят е труден за намиране от тази страна, ако не знаеш къде да го търсиш. Откъм долината пък е почти невъзможно да се намери. Готов съм да се обзаложа, че цураните не знаят нищо за него.

Лейтенантът изгледа Кълган въпросително. Магьосникът вдигна очи към Мийчъм, след което каза:

— Може би си струва да опитаме. Можем да оставим знаци за Вандрос. Ако се придвижваме бавно, той би могъл да ни догони преди да сме стигнали долината.

— Добре — реши лейтенантът. — Най-голямото ни предимство е подвижността, така че да продължим движението. Мийчъм, къде ще излезем?

Плещестият мъж се наведе над рамото на лейтенанта и посочи едно петно на картата в южния край на долината.

— Тук. Ако излезем на около половин миля на запад и после свием на север, ще можем да прекосим през средата на долината. — Показваше с пръст, докато обясняваше. — Тази долина е предимно гориста в северния и в южния си край, а по средата има голяма ливада. Точно там би трябвало да са те, стига да са вдигнали голям лагер. Там е предимно открито, така че ако чуждоземците не са ни приготвили някоя изненада, ще можем да минем точно покрай тях преди да са се организирали да ни спрат. Най-рискованото е преминаването ни през горите на север, ако са поставили там охранителни части. Но ако преминем и тях, спокойно ще стигнем до Северния проход.

— Всички съгласни ли са? — попита лейтенантът.

След като никой не възрази, той се разпорежи на хората си да слязат и да водят конете си пеш. Мийчъм поведе колоната.

Час преди залез-слънце стигнаха до прохода, или по-скоро до това, което според Пъг Мийчъм с право бе нарекъл „козя пътека“. Лейтенантът постави постове и нареди конете да се разседаят. Пъг изтри коня си със стиска трева, след което го върза. Тридесетимата войници се заеха мълчаливо с конете и снаряжението си. Пъг усещаше напрежението им. Рейдът около цуранските позиции бе изопнал нервите на войниците до краен предел и сега те с безпокойство очакваха битка.

Мийчъм показва на Пъг как да заглуши дрънченето на меча и щита, увивайки ги с парцали, съдрани от войнишките одеяла.

— Тази нощ няма да лягаме да спим, а нищо друго не отеква из хълмовете така силно, както дрънченето на метал в метал, момче. Освен може би тракането на копита по скалите. — Пъг го изгледа как обу копитата на конете с кожени чорапи, изработени специално за тази цел, които бе носил предвидливо в дисагите си. Слънцето започна да залязва и момчето се отпусна. Изчака в късия пролетен здрач, докато чуе заповедта да оседлават.

Мийчъм и лейтенантът минаха по редицата и повториха указанията си на мъжете. Щяха да се движат в колона по един, с Мийчъм в челото, лейтенантът втори и така до последния войник. Завързаха няколко въжета през лявото стреме на всеки от конете и

всеки мъж го стисна здраво и поведе коня си. След като оформиха колоната, Мийчъм тръгна.

Пътеката се издигаше стръмно и на места конете се катереха с усилие. В тъмнината се придвижваха бавно и много внимаваха да не се отклоняват. От време на време Мийчъм спираше колоната, за да огледа пътя напред. След няколко такива спирания пътеката прекоси билото през дълбок и тесен процеп и после тръгна надолу. Час по-късно той се ушири и спряха да си починат. Двама войници бяха изпратени напред с Мийчъм да разузнаят пътя, докато останалите налягаха на земята да изпънат схванатите си крака. Пъг съзнаваше, че умората е колкото от изкачването, толкова и заради усилието да вървят, без да вдигат шум, но от това мускулите на краката му не се чувстваха по-добре.

След почивката, която му се стори твърде кратка, тръгнаха отново. Пъг взе да залита, а умът му до такава степен бе затъпял, че светът наоколо се превърна в безкраен наниз от усилия да премести единият си крак и да го постави пред другия. На няколко пъти конят пред него буквално го повлече, докато той стискаше отчаяно въжето, вързано за стремето.

Изведнъж Пъг осъзна, че колоната е спряла и че се намират в седловина между два малки хълма, с лице към долината. Оттук щяха да са им нужни само няколко минути, докато се смъкнат по склона.

Кълган се приближи до едва крепящото се на краката си момче. На дебелия чародей почти не му личеше да е изпитал някакви трудности при изкачването и Пъг се зачуди какви ли яки мускули се крият под измамните тлъстини отгоре.

— Как се чувстваме, Пъг?

— Ще оживея, надявам се, макар че следващия път бих предпочел да яздя, ако нямаш нищо против. — Говореха много тихо, но въпреки това магьосникът не можа да сдържи смеха си.

— Напълно те разбирам. Ще останем тук до призори. Това означава близо два часа. Съветвам те малко да подремнеш, защото ни чака здрава езда.

Пъг кимна и без повече приказки се изтегна на земята. Подложи си щита за възглавница и още преди магьосникът да се е отдалечил на една крачка, задряма. Изобщо не помръдна, когато Мийчъм дойде да сваля кожените терлици от копитата на коня му.

Леко разтърсване по рамото разбуди Пъг. Имаше чувството, че е притворил очи само преди миг. Мийчъм беше клекнал до него и му подаваше нещо.

— Вземи, момче. Изяж това.

Пъг взе предложената му храна. Оказа се мек хляб с вкус на лешници. След няколко хапки се почувства по-добре.

— Яж бързо — каза Мийчъм. — Тръгваме след няколко минути.

Мъжът го остави и отиде напред при лейтенанта и магьосника, които чакаха до конете си. Пъг дояде набързо къшея и се метна на коня. Краката му бяха отпочинали и след като се намести на седлото, изпита нетърпение да тръгнат.

Лейтенантът обърна коня си към мъжете и каза:

— Ще яздим на запад. След това, по моя команда, свиваме на север. Ще се бием само ако ни нападнат. Задачата ни е да се върнем със сведения за цураните. Ако някой падне, не можем да спираме. Ако се откъснете от останалите, всеки да се връща както може. И не забравяйте: отваряйте си очите да видите колкото може повече, защото всеки от вас може да се окаже единственият, донесъл вести на херцозите. Дано боговете да закрилят всички ни.

Неколцина от войниците промърмориха молитви към различни богове, но главно към Тит, бога на войната, след което потеглиха. Колоната се спусна по склона и скоро стигна равното на долината. Слънцето вече обагреше хребета зад гърба им и околността се окъпа в розово сияние. В подножието на хълмовете прегазиха малко поточе и навлязоха сред голо пространство, обрасло с висока трева. Далеч напред се виждаше група дървета и други — на север. В северния край на долината във въздуха бе надвиснала сивкава мъгла от пушека на лагерни огънове. Значи врагът бе там. Ако се съдеше по дима, съсредоточената там войска трябваше да е голяма. Пъг се надяваше Мийчъм да се окаже прав и че всички ще са разставени на открито, където кралските войници имаха сериозна възможност да ги надбягат.

След малко лейтенантът предаде заповед по колоната и възвиха на север. Поеха в лек тръс, за да пестят силите на конете, докато все още не се налага да препускат.

На Пъг му се стори, че вижда някакви цветни петна сред дърветата напред, но не беше сигурен. Когато стигнаха гората, сред дърветата се разнесоха викове. Лейтенантът извика:

— Забелязаха ни! Препускай в галоп и плътно един до друг!

Той пришпори коня си и целият отряд се понесе с тътен през дърветата. Пъг видя, че конете отпред завиват наляво, и извърна своя да ги последва. Оставаше му само да се надява, че конят му вижда по-добре от него самия, иначе можеше да се натресе в някое дърво.

Конят, обучен за бой и бързоног, се носеше между стволовете и Пъг започна да вижда цветни проблясъци между клоните. Цуранските воители тичаха да прихванат конниците, но не успяваха — конният отряд се носеше през леса по-бързо, отколкото цураните смогнаха да предадат вестта от една част на друга, за да реагират. Пъг си даде сметка, че това предимство няма да продължи много дълго: вълнението, което предизвикваха, беше твърде голямо, за да не разбере врагът какво става.

След лудото препускане през дърветата отново излязоха на гол участък. Няколко цурански воители се бяха изпречили на пътя им в очакване. Конниците нападнаха и повечето защитници се пръснаха, за да не попаднат под копитата на животните. Един обаче остана на мястото си въпреки ужаса, изписан на лицето му, и заразмахва с две ръце широкия си меч. Един от конете изцвили и ездачът му беше изхвърлен от седлото, когато мечът посече десния крак на коня.

Над рамото на Пъг звънна стрела — като разгневена пчела. Той се приведе ниско до врата на коня, за да смали колкото може целта за стрелците зад себе си. Пред него един от войниците падна от седлото си — червена стрела бе пронизала врата му.

Скоро се озоваха извън обхвата на лъковете и поеха към един насип, вдигнат през стар път, водещ от мините на юг. Зад него притичваха стотици фигури в ярки цветове. Лейтенантът даде знак на конниците да го заобиколят от запад.

Щом се разбра, че ще заобиколят заграждението и няма да го нападнат, неколцина цурански стрелци се изкатериха на редута и се затичаха да препречат пътя на конниците. След като се озоваха в обхвата на лъковете им, въздухът се изпълни с блясъка на червени и сини стрели. Пъг чу, че още един кон изцвили, но не успя да види нито поразеното животно, нито ездача му.

Навлязоха сред нова група дървета. Лейтенантът дръпна юздите на коня си за миг и ревна:

— Оттук нататък дръж право на север. Почти сме стигнали до ливадата. Прикритие няма да има, разчитай само на скоростта. Навлезем ли в горите на север, продължавай, без да спираш. Нашите сили би трябвало да са пробвили там и ако успеем да се измъкнем през онези гори, всичко ще е наред.

По описанията на Мийчъм горите бяха с дълбочина около две-три мили. Оттам оставаха още три мили до открития участък, след който започваше Северният проход.

Забавиха до ходом, та конете да отпочинат. Виждаха приближаващите ги отзад малки фигури на цураните, но те така и нямаше да могат да ги застигнат, щом конете препуснеха отново. Пред себе са Пъг забеляза дърветата на гората — издигаха се все по-високо с всяка изминала минута. Усети с вътрешните си сетива очите, които трябваше да се крият зад тях, дебнещи ги в очакване.

— Стигнем ли до обхвата на лъковете, препусни с всички сили — извика лейтенантът.

Пъг видя, че войниците заизваждаха мечове и лъкове, и измъкна меча си от ножницата. Почувства се неловко с оръжието, стиснато в дясната ръка, и подкара в тръс към дърветата.

Изведнъж въздухът се изпълни с летящи стрели. Пъг усети, че една забърса шлема му и изкара сълзи на очите му. Подкара коня си напред слепешком, мъчейки се с мигане да прочисти погледа си. Държеше щита в лявата ръка и меча в дясната и докато взорът му се проясни, се озова сред гората. Бойният му кон реагира на натиска на коленете му и пое уверено през леса.

Някакъв облечен в жълто войник изскочи иззад едно дърво и замахна с все сила към младежа. Той пое удара на меча с щита си и лявата му ръка изтръпна от болка. Замахна надолу към войника, но той отскочи и ударът го пропусна. Пъг пришпори коня напред преди войникът да е успял да заеме позиция за нов замах. Гората наоколо закънтя от звуците на битката. Младежът едва успяваше да различава другите конници сред дърветата.

Още на няколко пъти се натъкна на цурански бойци, опитващи се да преградят пътя му. Веднъж един се опита да сграбчи юздите на коня, но Пъг го отпрати да се търкаля по тревата с един удар върху

подобния му на гърне шлем. Всичко това му заприлича на някаква налудничава игра на криеница с войниците, изскачащи иззад почти всяко дърво.

Рязка болка го ощипа по дясната буза. Той се опипа с опакото на ръката, стиснала меча, докато се провираше през леса, и усети влага, а когато отдръпна ръката си, видя кръв по кокалчетата на пръстите си. Испита смътна почуда, че не бе чул изсвистяването на забърсалата го стрела.

Още на два пъти се натъкна на вражески войници и бойният му кон ги изрита настрани. Изведнъж се оказа извън леса и гледката пред него се завихри в пъстър калейдоскоп. Дръпна юздите за миг, за да се огледа. На по-малко от стотина разкряча на запад от мястото, където бе излязъл от гората, се възправяше някакво огромно причудливо съоръжение, дълго около сто стъпки, с колони, високи по двадесет стъпки в двата му края. Около него се бяха струпали няколко души — първите цурани без снаряжение досега. Бяха облечени в черни халати и нямаха никакво оръжие. Въздухът между колоните се изпълваше с треперлива омара като онази, която бе видял в стаята на Кълган, и закриваше гледката към местността отзад. И от това вълнисто сияние излизаше някаква кола, теглена от два тромави сиви шесткраки звяра, ръчкани с остени от двама войници в червени брони. Още няколко коли стояха до съоръжението и се виждаха още няколко от странните зверове: пасяха край колите.

Отвъд странното устройство по моравата се беше проснал огромен лагер с повече шатри, отколкото Пъг можеше да преброи. Флагове със странни символи и ярки цветове плющяха на вятъра високо над тях, а вдиганият се от лагерните огньовете пушек защита ноздрите му с лютивата си миризма.

Още конници заприиждаха през дърветата и Пъг пришпори коня си напред, възвивайки под ъгъл спрямо чудноватия механизъм. Шесткраките зверове надигнаха глави и се отдръпнаха от препускащите коне, влагайки като че ли минималното необходимо усилие, за да отворят път на ездачите.

Един от мъжете в черните роби се затича към конниците. Спря се и застана на място встрани от профучаващите край него коне. Пъг зърна за миг лицето му — гладко избръснато. Устните му леко помръдваха, а очите му се бяха приковали в нещо зад момчето. Чу вик,

озърна се през рамо и видя, че един от конниците е паднал на земята, а конят му се е заковал на място като статуя. Докато момчето се извъръщаше, няколко от защитниците вече тичаха към падналия конник, за да го пленят. Оказал се най-последно непонятното устройство, Пъг видя няколко безкрайни редици големи, ярко оцветени шатри вляво. Пътят напред беше чист.

Зърна пред себе си Кълган и пришпори коня, за да настигне магьосника. На тридесетина разкрача вдясно видя други препускащи конници. Докато профучаваха напред, Кълган изкрещя нещо на момчето, но какво — Пъг не разбра. Магьосникът докосна бузата си, после посочи към Пъг и момчето разбра, че го пита добре ли е. Пъг му махна с меча и се усмихна, магьосникът също му отвърна с усмивка.

Изведнъж, на стотина разкрача напред, въздухът се изпълни със силно бръмчене и един мъж в черна роба изникна сякаш от въздуха. Конят на Кълган се понесе право срещу него, но мъжът държеше в ръката си някакво непонятно за Пъг устройство и го насочи към магьосника.

Въздухът зажука. Конят на Кълган изцвили, сякаш посечен със секира. Дебелият магьосник полетя през главата на коня, падна на земята, но с удивителна ловкост се превъртя на кълбо, изправи се и се хвърли върху човека в черния халат.

Въпреки заповедта да не се спира, Пъг дръпна юздите, обърна коня, препусна назад и намери магьосника възседнал гърдите на по-дребния от него човек, всеки от двамата сграбчил китката на другия с дясната си ръка. Пъг забеляза, че двамата са втренчили очи в очи във волеви двубой. Кълган бе обяснявал преди на чирака за тази странна битка със силата на ума. Изискваше огромно съсредоточаване и беше много опасна. Той скочи от коня си, затече се към вплелите се в схватката мъже и удари фигурата в черната роба по слепоочието с плоското на меча си. Мъжът се отпусна в несвяст.

Кълган се изправи и се олюля.

— Благодаря ти, Пъг. Нямах да му надделея. Не бях срещал досега такава духовна сила. — Кълган извърна очи към гърчещия се на земята кон. — Безполезно е. — Обърна се към Пъг и каза: — Слушай ме добре, защото ще трябва да докладваш на лорд Боррик. По скоростта, с която колата премина през прорива, преценявам, че могат да прехвърлят по неколкостотин мъже дневно, а може би много повече.

Кажете на херцога, че ще бъде самоубийство, ако се опитат да пленят машината. Мощта на техните магьосници е твърде голяма. Не мисля, че можем да унищожим съоръжението, което използват, за да поддържат прорива отворен. Само ако имах време да го проуча... Трябва да призове за подкрепления от Крондор, може би и от Изтока.

Пъг сграбчи Кълган под мишницата.

— Изобщо няма да го запомня. Ще яздим двамата.

Кълган се опита да възрази, но беше твърде изнемощял, за да може да се възпротиви на момчето, което го дърпаше към коня си. Без да обръща внимание на протестите на Кълган, Пъг накара насила учителя си да се качи на седлото. Поколеба се за миг, преценявайки, че животното е изтощено, и взе решение.

— Няма да издържи и двама ни, Кълган — извика Пъг и плесна животното по хълбока. — Ще си намеря друг.

Конят се понесе напред, а Пъг се огледа трескаво. Едно останало без ездач животно се луташе объркано наблизо, на по-малко от двадесет стъпки от него, но когато го приближи, то побягна. Пъг изруга, обърна се и се оказа лице в лице с цуранина в черната роба, който тъкмо се изправяше. Изглеждаше замаян и отпаднал и Пъг хукна към него. Само една мисъл се въртеше в главата му: да хване пленник; а ако се съдеше по външността му, щеше да се окаже и цурански магьосник на всичко отгоре. Изненада го и го събори на земята.

Мъжът запълзя заднишком уплашен, докато Пъг надигаше заплашително меча си над главата му. После вдигна ръката си в жест, който Пъг взе за знак, че се предава, и момчето се поколеба. Изведнъж го обля вълна от болка и трябваше да положи неимоверно усилие, за да се задържи на крака. Олюля се и въпреки болката забеляза позната фигура, яздеца към него.

Момъкът разтърси глава и болката изведнъж изчезна. Мийчъм се носеше към него и Пъг мигновено прецени, че волникът ще може да откара цуранина в лагера на херцога, ако успее да го задържи да не избяга. Затова се извъртя, забравил за всякаква болка, и се хвърли към все още лежащия по гръб пришълец. Очите на магьосника се оцъклиха от изумление като видя, че момчето отново връхлита върху него. Пъг чу гласа на Мийчъм — викаше го, — но не откъсна очите си от цуранина.

Няколко цурански бойци тичаха през моравата на помощ на застрашения маг, но Пъг беше застанал само на няколко стъпки от него, а Мийчъм щеше да стигне до тях само след няколко мига.

Магьосникът скочи на крака, бръкна под халата си, извади някакво малко устройство и го включи. От него се понесе силно бръмчене. Пъг се затича към мъжа, решен да избие устройството от ръката му, каквото и да беше то. Машинката забръмча още по-силно и Пъг — отново чу гласа на Мийчъм, който крещеше името му — се хвърли върху магьосника и го удари с рамо в корема.

Изведнъж светът се взриви на бели и сини светлини и Пъг усети, че пропада през дъгата от цветове в бездна от тъмнина.

Пъг отвори очи. Всичко сякаш примигваше. После се събуди напълно и разбра, че все още е нощ и че мигането идва от лагерните огньове недалече от мястото, където лежеше. Опита се да седне и разбра, че ръцете му са вързани отзад. До него се чу стон. В сумрачната светлина успя да различи на няколко стъпки от себе си силуета на един от конниците на Ламът. И той беше вързан. Лицето му беше изпито, а от косата над челото му през бузата преминаваше лошо отворена рана, покрита със засъхнала кръв.

Пъг се вслуша в шепнещите зад гърба му гласове, преобърна се и видя двама стоящи на пост цурански войници в сини брони. Между момчето и войниците на тревата лежах още няколко пленници, а войниците си говореха нещо на своя странен мелодичен език. Единият забеляза помръдването на Пъг и каза нещо на другия, който кимна и бързо се отдалечи.

След малко се върна с още един войник, в червено-жълта броня, с голям гребен на шлема, който нареди на двамата войници да изправят Пъг. Издърпаха го грубо на крака и новодошлият застана пред него и го огледа. Мъжът бе тъмнокос и имаше скосени хлътнали очи, каквито Пъг вече бе видял на бойното поле сред загиналите цурани. Имаше релефно очертани скули, широко чело и гъста тъмна коса. На смътната светлина от околните огньове кожата му изглеждаше почти златна на цвят.

Ако се изключеше ниският им ръст, повечето цурански войници можеха да минат за граждани на много от държавите в Мидкемия, но

тези златокожи мъже, както си ги наричаше Пъг, му напомняха на някои кешийски търговци, които беше виждал в Крудий преди години, от далечния търговски град Шинг Лай.

Офицерът огледа облеклото на Пъг, след това коленичи и разгледа ботушите му. Изправи се и изрева къса заповед на войника, който го беше довел. Той отдаде чест, хвана момчето под мишница и го поведе през лагера на цураните.

В центъра на лагера по високи кръстосани пръти висяха големи знамена, разположени в кръг около шатра с внушителни размери. Всички бяха със странни гербове, с другоземни същества, изобразени с ярки цветове. По някои от тях имаше надписи с непознато писмо. Тъкмо към това място водеха Пъг, през стотиците цурански войници, които седяха кротко наоколо, лъскаха коженото си снаряжение и почистваха оръжието си. Някои вдигаха очи и го поглеждаха, но като цяло в лагера липсваше бъркотията, така обичайна за становете, с които Пъг бе навикнал сред войската на своите. Имаше много повече неща, не само яркоцветните знамена, които придаваха на това място необичаен вид — като от друг свят. Пъг се стараяше да забележи и запамети всяка подробност, така че ако успееше по някакъв начин да избяга, да може да докладва на херцог Боррик нещо полезно, но скоро се отказа. Сетивата му се объркаха от толкова непривични за очите гледки. Не можеше да прецени кое е важно и кое — не толкова, сред всичко, което виждаше.

При входа на голямата шатра часовият, който бе довял Пъг дотук, бе спрял от други двама, облечени с черни брони на жълти ивици. След кратка размяна на думи дръпнаха платнището на входа и бльснаха Пъг вътре. Той падна по лице върху дебела купчина кожи и тъкани килими. Надигна леко глава и видя още подобни знамена, провесени по стените на шатрата. Шатрата беше богато обзаведена, с провесени по платнените стени подобни на коприна гоблени, с дебели постелки по пода и разхвърляни по тях пъстри възглавници.

Нечии ръце грубо го вдигнаха и той видя пред себе си няколко мъже, които го оглеждаха с любопитство. Всички бяха с ярки кожени брони и с шлемове с гребени, каквито носеха цуранските офицери, освен двама. Двамата седяха на покрит с възглавници подиум. Първият беше облечен в проста черна роба с отметната качулка, откриваща остро бледо лице с оплешивяло теме: цурански магьосник. Другият

носеше пищна роба в оранжев цвят с черно везмо, срязана под коленете и лактите — дреха, предназначена сякаш за отдих. По жилавото му, мускулесто телосложение и няколкото белега по лицето му Пъг прецени, че трябва да е някакъв воин, свалил бойното си снаряжение за през нощта.

Мъжът в черната роба каза нещо на останалите с писклив тон. Никой не му отговори, но мъжът в оранжевата роба кимна. Голямата шатра се осветяваше от единствения мангал до двамата седящи мъже. Длъгнестият пришълец в черната роба се наведе напред и светлината на мангала освети лицето му отдолу, придавайки му демоничен вид. Думите му заизлизаха колебливо и със силен акцент.

— Знам само... малко... от вашата реч. Ти разбира?

Пъг кимна и сърцето му силно затуптя, а умът му заработи трескаво. Обучението на Кълган влезе в действие. Най-напред се постара да се успокои и да разсее мъглата, обхванала мозъка му. После изопна почти несъзнателно всичките си сетива, поглъщайки всяка трошица налична информация, отсявайки от нея всяко полезно късче знание, което можеше да усилит шансовете му да оцелее. Войникът най-близо до входа като че ли се беше отпуснал и наблюдаваше пленника разсеяно, но Пъг забеляза, че ръката му е само на един пръст от дръжката на зловеща на вид кама на колана му. За миг светлината се плъзна по лъскавата повърхност на една от възглавниците до десния лакът на мъжа в оранжевия халат и откри дръжката на друга, пъхната под възглавницата до дясната му ръка кама.

Мъжът в черното заговори бавно:

— Слушай, защото аз казвам тебе нещо. После ти задава въпроси. Ако ти лъже, умира. Бавно. Разбира?

Пъг кимна. Всичко му беше ясно.

— Този мъж — каза човекът в черно, сочейки към мъжа в късата оранжева роба — е... велик мъж. Той е... висок мъж. Той е... — Човекът изрече дума, която Пъг не разбра. Момчето поклати глава и магьосникът каза: — Негова фамилия велики... Минванаби. Той втори след... — Засуети се да намери подходяща дума, после ръката му описа кръг, включващ като че ли всички присъстващи в шатрата, офицери, ако се съдеше по пищните гребени на шлемовете им. — Мъж, който води.

Пъг кимна и промълви:

— Ваш повелител?

Магьосникът присви очи, сякаш подразнен, че Пъг е проговорил без разрешение, но след миг мълчание каза:

— Да. Наш повелител. Ние всички тук по негова воля. Този е втори след Боев повелител. — Той посочи мъжа в оранжевото, който ги гледаше равнодушно. — Ти си нищо пред този мъж. — Човекът явно се чувстваше обезсърчен, че не може да изрази това, което иска. Ясно беше, че посоченият мъж е някакъв господар, важна особа според мерките на тези хора, и преводачът се мъчеше да го втълпи в ума на Пъг.

Лордът-повелител прекъсна преводача и изговори нещо, след което кимна към Пъг. Плешивият магьосник заклати покорно глава, след което отново насочи вниманието си към Пъг.

— Ти повелител? Лорд?

Пъг се стъписа, след което отговори със заекване, че не е. Магьосникът кимна, преведе и господарят му нареди нещо. Той отново се обърна към Пъг.

— Носиш дрехи като лорд, нали?

Пъг кимна. Туниката му беше от по-фина тъкан в сравнение с домашнотъканата вълна на обикновените войници. Опита се да обясни положението си като член на херцогската дворцова свита. След няколко поредни опита се отказа, примирен със заключението, което, изглежда, си направиха — че е нещо като високопоставен слуга.

Магьосникът вдигна някакъв малък предмет и го подаде на Пъг. Момчето се поколеба за миг, след което протегна ръка и го взе. Оказа се куб, изработен от някакво наподобяващо кристал вещество, прошарено с розови жилки. След като постоя малко в ръката му, кубът започна да се изпълва с меко розово сияние. Мъжът в оранжевата роба даде някаква заповед и магьосникът преведе.

— Този лорд пита колко мъже са преминали до... — Запъна се и посочи с ръка пред себе си.

Пъг нямаше представа къде точно се намира, нито накъде му сочат.

— Не зная къде съм — отвърна момчето. — Бях в несвяст, когато ме доведоха тук.

Магьосникът се отпусна на възглавниците за миг, замисли се, после стана.

— Натам — каза той и посочи под прав ъгъл към указаната преди малко посока — е висока планина, по-голяма от други. Натам — той леко отмести ръката си — в небе има пет огъня, ето така. — Ръцете му описаха фигура. След миг Пъг разбра. Мъжът му сочеше местоположението на Камен връх и съзвездието Петте рубина над него. Намираще се в долината, през която бяха извършили набега. Посочената линия беше тази на изходния им маршрут.

— Аз... наистина не знам колко.

Магьосникът се наведе и погледна отблизо кубчето в ръката на Пъг. То продължаваше да сияе в меки розови багри.

— Добре, ти казва истина.

Едва сега Пъг разбра, че държи някакво устройство, предназначено да показва на похитителите му дали не се опитва да ги мами. Обхвана го отчаяние, понеже разбра, че всяка надежда за оцеляване ще е свързана с някакъв вид измяна към родната му земя.

Магьосникът му зададе няколко въпроса, свързани с броя и състава на войската извън долината. След като повечето от тях останаха без отговор, тъй като Пъг не беше присъствал на заседанията на командващите и нямаше никаква представа за неща от стратегически характер, въпросите станаха по-обща — за обичайните неща в Мидкемия, които, изглежда, будеха у цураните силно любопитство.

Той отговори на всички въпроси. На няколко пъти успя да извърти истината с половинчати отговори, като премълчаваше по-същественото и не казваше нищо, за което не са го попитали. В няколко такива случая беше сигурен, че както повелителят, така и магьосникът се оплетоха в неспособността си да осмислят отговорите му, които се оказваха или непълни, или твърде сложни. Най-сетне повелителят даде знак, че разпитът е приключил, и стражите издърпаха Пъг навън. Магьосникът го последва, застана пред него и каза:

— Мой господар казва: „Аз мисля този слуга — той посочи гърдите на Пъг — ... той е... — Запъна се, за да намери подходящата дума. — Той е умен.“ Мой господар няма нищо против умни слуги, защото те работят добре. Но той мисли, че ти твърде умен. Казва да ти предам да внимаваш, защото ти сега роб. Умни роби могат живеят дълго. Твърде умен роб умира бързо, ако... — Отново пауза. След

което широка усмивка озари лицето на магьосника. — Ако има... късмет. Да... това е думата. — Той завъртя думата в устата си още веднъж, сякаш искаше да се наслади на вкуса ѝ. — Късмет.

Върнаха Пъг при останалите задържани и той потъна в униние. Огледа се и видя, че неколцина от пленниците са се разбудили. Повечето изглеждаха объркани и обезсърчени. Един плачеше. Пъг извърна очи към небето и видя розовата резка по планинските хребети на изток, предвещаваща настъпващия нов ден.

ГЛАВА 15

СБЛЪСЪЦИ

Дъждът се усилваше.

Сгущени до входа на пещерата, група джуджета седяха около малкия огън. Лицата им бяха посърнали като деня отвън. Долган пухтеше с лулата, а останалите се трудеха над снаряжението си: кърпеха кожени ризници и привързваха ремъци, почистваха и смазваха оръжието си. Над огъня къкреше котле с яхния.

Томас седеше в дъното на пещерата с меч, полегнал на коленете му. Погледът му се беше зареял над другите, някъде далече навън.

Седем пъти вече джуджетата от Сивите кули бяха щурмували нашественическите позиции и седемте пъти бяха понесли тежки загуби. И след всеки щурм ставаше ясно, че броят на цураните не намалява. Много от джуджетата вече ги нямаше; животът им, разбира се, бе изтръгнал висока цена от врага, но още по-скъп бе той за родовете на Сивите кули. Дълголетните дребосъци имаха по-малко деца, които се раждаха на по-големи промеждутъци от време, отколкото при хората. Всяка загуба смаляваше расата на дребосъците и беше много по-тежка, отколкото човеците можеха да си въобразят.

Всеки път, когато джуджетата се съберяха, за да нападнат отново през мините в долината, Томас заставаше в челните редици. Златният шлем на главата му служеше като маяк за джуджетата. Широкият му златен меч се виеше в дъга над грохота на битката и сечеше безмилостно, взимайки своята дан жертви от врага. Ратайчето от цитаделата се бе превърнало в могъща фигура, в храбро сражаващ се герой, чието присъствие на бойното поле внушаваше трепет и страх у цураните. Дори и да беше хранил някакво съмнение за магическата същност на своето оръжие и ризница след прогонването на немрящото чудовище в рудника, то беше заличено още първия път, когато влезе в битка.

Бяха събрали тридесет бойци джуджета от Калдара и бяха проникнали през мините до един вход в южния край на завладяната долина. Изненадаха един преден цурански патрул недалече от мините

и го посякоха. Но в разгара на битката Томас се оказа отрязан от джуджетата от трима цурански воители. Когато те се нахвърлиха върху него, вдигнали високо мечовете си, той усети, че го обзема нещо непонятно. Понесе се вихрено между двамата от тях като обзет от безумна дързост акробат и ги посече с два замаха на меча си — наляво и надясно. Третият беше набързо промушен в гръб преди да е успял да се съвземе от мълниеносното му движение.

След схватката Томас се бе изпълнил с непозната досега възбуда, която също така му се стори плашеща. Докато се връщаха от полето на боя, се чувстваше изпълнен с някаква неведома сила.

Всяка следваща битка му бе донесла същата странна енергия и незнайно откъде нарастващо умение в боравенето с оръжието. Но вълнението и гордостта сякаш ставаха все по-настоятелни, а последните два пъти започнаха да се появяват и виденията. Сега за пръв път виденията бяха дошли неканени. Бяха прозрачни — като образи, насложени един върху друг.

През тях можеше да види джуджетата, както и леса отвън. Но върху техния фон се нижеше гледка с ликове на хора, отдавна мъртви, и с места, заличени от паметта на живите. Зали, отрупани със златни украси и осветени от факли, чиито пламъци мятаха игрива светлина върху подредени по дълги маси кристали. Бокали, никога не познали човешко докосване, се вдигаха към устни, закривени в неведоми усмивки. Велики владетели на някаква отдавна загинала раса пируваха пред очите му. Странни бяха те, но и познати също така. Като хора, но с елфски уши и очи. Високи като расата на елфите, но по-широки в раменете и с по-яки мишци. Жените им бяха красиви, но някак странно чужди.

Видението доби по-ясни очертания и плътност, стана по-живо от всичко, което бе изпитвал. Томас се напрегна и долови тихия смях, звуците на непозната музика и думите, изричани от тези хора.

Гласът на Долган го измъкна от унеса.

— Няма ли да хапнеш, момко?

Той му отговори разсеяно, стана и взе поднесената му купа с яхния. Щом ръката му докосна купата, видението изчезна и той разтърси глава, за да проясни ума си.

— Добре ли си, Томас?

Томас бавно приседна и погледна приятеля си.

— Не съм сигурен — промълви той колебливо. — Има нещо. Аз... всъщност не съм сигурен. От умората е сигурно.

Долган изгледа момчето. Бесът на битките се бе отразил на лицето му. Вече приличаше по-малко на момче и повече на мъж. Но освен обичайното след битките втвърдяване на характера, с Томас ставаше още нещо. Долган все още не можеше да реши дали тази промяна е за добро, или лошо — и дали изобщо може да се опише с тези определения. Шестте месеца наблюдения над Томас не бяха достатъчни, за да стигне до някакво заключение.

Откакто бе навлякъл дареното му от дракона снаряжение, Томас се бе превърнал в боец с легендарни способности. И момчето... не, по-скоро младежът, наддаваше на тегло, колкото и оскъдна да бе в повечето случаи храната им. Сякаш нещо в него се беше задействало, така че да го докара до ръст, подходящ за големината на снаряжението. А и чертите му претърпяваха странна промяна. Носът му бе придобил малко по-ъгловата форма, по-фино изсечен отпреди. Веждите му бяха станали по-извити нагоре, очите му — по-хлътнали. Все още си беше Томас, но Томас с леко изменена външност, сякаш върху него се наслагваше нечий друг образ.

Долган дръпна здраво от лулата си и огледа белия табард, който носеше Томас. Седем пъти в битка и нито едно петънце по дрехата. Кал, кръв и всякакви други зацапвания просто отказваха да се задържат по тъканта. А и знакът на златния дракон блестеше така ярко, сякаш току-що го беше намерил. Същото се отнасяше и за щита, който носеше в битките. Толкова пъти удрян и нито една драскотина по него. В това отношение джуджетата бяха предпазливи в преценката си, тъй като расата им от векове бе използвала вълшебство в изработката на оръжия. Но това беше нещо друго. Бяха решили да изчакат и да видят какво носи то, преди да отсъдят.

Тъкмо привършваха да се хранят, когато един от стражите при входа на пещерата пристъпи вътре и каза:

— Иде някой.

Джуджетата бързо хванаха оръжията си, но вместо цурански войници в странните им брони се появи наталийски щурмовак в тъмносиво наметало и туника. Той тръгна право към центъра на полянката пред пещерата и обяви на висок глас, дрезгав от няколкото дни езда през горите:

— Слава, Долган от Сивите кули.

Долган пристъпи напред.

— Слава, Гримсуърт Наталски.

Щурмоваците служеха при тях като съгледвачи и вестonosци, откакто нашествениците бяха завзели свободния град Валинор. Мъжът влезе в пещерата и седна. Подадоха му купа с яхния и Долган попита:

— Какви са вестите?

— Не са добри — отвърна мъжът между два залька. — Нашествениците държат здрав фронт извън долината, северозападно и към Ламът. Валинор е подсилен със свежи части от отечеството им и стои здраво, като нож между Свободните градове и Кралството. На три пъти бяха извършили набези над главния лагер на силите на Кралството, когато тръгнах преди две седмици, вероятно е имало и още след това. Постоянно нападат патрули от Крудий. Дошъл съм да ви съобщя, че вероятно много скоро ще предприемат щурм срещу вашата зона.

Долган изглеждаше смутен.

— Защо херцозите мислят така? Нашите наблюдатели не са забелязали никакви техни действия по тези места. Всеки патрул, който те изпращат напред, го нападаме. По всичко личи, че са решили да ни оставят на мира.

— Не съм сигурен. Чух, че според магьосника Кълган цураните се стремят към металите във вашите мини, но защо — не знам. Така или иначе, това предадоха херцозите. Те смятат, че предстои нападение срещу входовете на рудниците в долината. Дошъл съм да ви предам, че цуранските войски може да настъпят в южния край на долината, тъй като на север не е имало сериозни щурмове, само малки, подвеждащи набези. Сега трябва да постъпите така, както сметнете за най-добре. — След тези думи той се наведе над яхнията.

Долган се замисли.

— Кажете ми, Гримсуърт, какви са новините от народа на елфите?

— Почти никакви. Откакто пришълците завладяха южната част на елфските лесове, сме отрязани. Последният елфски вестonosец успя да пробие седмица преди да тръгна аз. Според последните сведения те са спрели варварите при укрепленията на река Крудий — там, където тя минава през леса. Има също така слухове за същества от другия свят, които се сражават заедно с нашествениците. Но доколкото знам,

едва малцина очевидци от опожарените селища споменават за такива същества, така че не бих придал особена тежест на думите им.

Гримсуърт замълча за малко, после продължи:

— Има обаче и една много интересна новина. По всичко изглежда, че един патрул от Ябон е успял да профучи по необичайно широка дъга покрай брега на Небесното езеро. На брега се натъкнали на останки от няколко цурани и шайка таласъми, извършила набег южно от Северните земи. Най-малкото не се налага да се тревожим за северните граници. Вероятно ще можем някак да подредим нещата така, че да започнат да воюват помежду си и да ни оставят на мира.

— Или да се съюзят против нас — каза Долган. — Макар че според мен това едва ли е възможно, след като таласъмните са склонни първо да убиват, а после да преговарят.

Гримсуърт се изсмя гърлено.

— Просто много добре ще се върже, ако тези две проклети пасмини се счепкат.

Долган кимна. Надяваше се Гримсуърт да се окаже прав, но го притесняваше мисълта, че Народите на севера — както джуджетата наричаха Северните земи — могат да се намесят в крамолата.

Гримсуърт изтри уста с опакото на ръката си.

— Ще престоя тук само тази нощ, защото ако искам да се промъкна през отбраната им, трябва да се движа бързо. Разставят патрулите си по крайбрежието и понякога откъсват Крудий с дни. Там ще се позадържа малко, след което поемам дългия бяг към стана на херцозите.

— Ще се върнеш ли? — попита Долган.

Щурмовакът се усмихна и зъбите му проблеснаха на тъмното лице.

— Може би, ако и боговете подадат ръка. Ако не, все някой от събратята ми ще успее. Може да се случи скоро да се видиш с Дългия Леон — него го пратиха към Елвандар и ако е жив и здрав, сигурно ще се добере дотук с вести от лейди Агларана. Няма да е зле да се знае как се справя народът на елфите. — Унеслият се в мисли Томас вдигна глава, щом споменаха името на кралицата на елфите.

Долган пусна облак дим от лулата си и кимна. Гримсуърт се обърна към Томас и за пръв път му заговори пряко.

— Нося ти вест от лорд Боррик, Томас. — Тъкмо Гримсуърт беше донесъл първите съобщения от джуджетата заедно с вестта, че Томас е жив и здрав. Томас беше поискал да се върне при кралските сили с Гримсуърт, но наталийският щурмовак бе отказал да го вземе със себе си, позовавайки се на необходимостта да се придвижва бързо и тихо. Гримсуърт продължи: — Херцогът се радва, че си в добро здраве. Но също така ти изпраща тъжна вест. Твоят приятел Пъг е паднал при първия набег в цуранския лагер и е бил заловен от враговете. Лорд Боррик споделя твоята скръб от загубата.

Томас се изправи и без да промълви нито дума, се отдалечи в дъното на пещерата. Седна, опрял гръб в стената, вкаменен като скалите наоколо. След малко раменете му потръпнаха. После се разтреса неудържимо и зъбите му затракаха, сякаш от непоносим студ. А след това сълзите сами закапаха по бузите му, неканени, и той усети пареща болка, надигаща се към гърлото му и стягаща гърдите му. Без звук отвори уста да вдиша и го разтърсиха тихи хлипове. Когато болката стана почти непоносима, в съществуването му набъбна семето на леден гняв, изби нагоре и изтласка парещата болка на скръбта.

Когато след миг Томас пристъпи към огъня, Долган, Гримсуърт и останалите вдигнаха очи.

— Би ли предал, моля те, благодарността ми на херцога за това, че мисли за мен? — попита той щурмовака.

Гримсуърт кимна.

— Да. Разбира се, момко. Мисля, че няма да е зле да се добереш до Крудий, стига да искаш да се върнеш там. Сигурен съм, че принц Луам ще може да се възползва от меча ти.

Томас се замисли. Щеше да е добре да види родния дом отново, но в цитаделата щеше да е поредният чирак, макар да носеше оръжие. Щяха да му позволят да се сражава, ако цитаделата е нападната, но със сигурност нямаше да го оставят да извършва набези.

— Благодаря ти, Гримсуърт, но ще остана. Тук все още има да се свършат много неща и съм длъжен да взема участие в тях. Бих помолил да предадете на майка и татко, че съм жив и здрав и че мисля за тях. — Седна и добави: — Ако ми е отредено да се завърна в Крудий, ще го сторя.

Гримсуърт изгледа Томас продължително и понечи да му отвърне нещо, но забеляза, че Долган поклати глава. Наталийските щурмоваци

бяха развили в себе си чувствителност към нравите на елфи и джуджета повече от всички други човеци на Запада. Тук ставаше нещо, което според Долган засега не биваше да се обсъжда, а Гримсуърт можеше само да се преклони пред мъдростта на вожда дребосък.

След като привършиха с храната, разставиха постовете, а останалите легнаха да спят. Когато огънят загасна, на Томас отново му се причуха смътните звуци на нечовешка музика и отново пред очите му затанцуваха сенки. Преди да го обладае сънят, той съвсем ясно видя пред очите си една фигура, открояваща се сред останалите — на снажен войн със сурово лице и страховита външност, облечен в бял табард с извезан на гърдите златен дракон.

Томас стоеше, опрял гръб в стената на прохода. Усмихна се с жестока и безмилостна усмивка. Очите му се бяха разширили и бялото им сияеше около бледосините ириси. Тялото му се бе втвърдило като камък, неподвижно. Пръстите му стискаха и отпускаха дръжката на меч от бяло и златно.

Образи отново потръпваха пред очите му — на високи изящни същества, яздещи дракони и обитаващи огромни зали дълбоко в недрата на земята. Ушите му смътно долавяха звуци на музика и странна, непозната реч. Зовеше го отдавна мъртвата раса, могъща раса, сътворила някога това снаряжение, изковано не за да го носи човек.

Нови и нови видения се трупаха едно връз друго. В повечето случаи съумяваше да ги задържи извън съзнанието си, но усетеше ли да се надига в него страстта към битката както сега, образите добиваха очертания, цвят и звук. Напрягаше се, за да чуе думите. Те идеха към него смътно и той сякаш почти ги разбираше.

Томас разтърси глава, за да се върне към настоящето. Огледа тъмния тунел — отдавна бе престанал да се изненадва от способността си да вижда в тъмното. Подаде сигнал на пресечката на Долган, който беше застанал кротко на позиция със събратята си на четиридесет стъпки по-назад, и дребният вожд му махна с ръка в знак, че е разбрал. От двете страни на широкия тунел чакаха шестдесет джуджета, готови да задействат капана. Изчакваха шепата свои събрата, тичащи пред цуранската част и подвеждащи врага към клопката.

Тропотът от стъпки ги накара да застанат нащрек. След малко към него се добави и дрънченето на оръжие. Томас се напрегна. Пред очите му се появиха няколко джуджета, които отстъпваха заднишком, сражавайки се. Малобройният им отряд отмина назад по страничните тунели, без с нищо да издаде, че членовете му знаят за събратята си, изчакващи от двете страни.

Щом първите цурані отминаха, Томас извика: „Напред!“ и скочи. Изведнъж тунелът се изпълни с мятаци се и сечащи тела. Цураните бяха въоръжени най-вече с широки дълги мечове, непригодни за близка борба, докато джуджетата боравеха умело с късите си секири и чукове. Томас развъртя меч си и няколко тела паднаха. Примигващите пламъци на цуранските факли мяха лудешки танцуващи сенки високо по стените на тунела.

Откъм тила на цуранската част се чу пронизителен вик и пришълците започнаха да отстъпват. Снаряжените с щитове излязоха напред и оформиха стена, през която мечоносците можеха да нанасят удари. Джуджетата не можеха да се пресегнат достатъчно, за да им нанесат поражения. Щом някое от тях се хвърлеше в щурм, стената устояваше и му отвърщаха ударите на мечовете зад щитовете. Врагът заситни назад в плътна отбрана.

Томас излезе в челото на атаката и успя да свали двама, но веднага мястото им се зае от други. Все пак дребосъците ги притискаха здраво и те продължиха да отстъпват.

Стигнаха до един от зеговете на славата — на най-долното му ниво — и цураните бързо заеха позиция за отбрана в центъра на огромната скална кухня, като оформиха грубо очертан кръг от щитове. Дребосъците се спряха за миг, след което щурмуваха позицията.

Смътно движение привлече погледа на Томас и той вдигна очи към издатините горе. В катранения мрак на мината бе невъзможно да се види нещо, но го обзе внезапна тревога.

— Пази се откъм тила! — изрева той.

Повечето джуджета бяха пробили стената от щитове и бяха твърде улисани в битката, за да го чуят, но тези, които се оказаха поблизо, спряха атаката си и се заоглеждаха. Едно, което стоеше до Томас, извика:

— Отгоре!

От каменните тераси горе започнаха да се изсипват черни фигури, изпъзели сякаш от скалните цепнатини. Други, с човешки очертания, се затичаха надолу по пътеките от по-високите нива. Появиха се светлини от запалени светилници и факли — цуранските воители явно бяха чакали по горните нива на пещерата.

Томас се спря изумен. Точно зад оцелелите цурани, в центъра на кухината, очите му различаваха някакви същества, излизащи от всяко отворстие горе, като рояк мравки, на каквито до голяма степен приличаха. Но за разлика от мравките, от кръста нагоре бяха изправени, с човекоподобни ръце, стиснали оръжия. Лицата им, насекомоподобни, бяха с многофасетни очи като на чудовищни мравки, но устата им приличаха съвсем на човешки. Придвижваха се с невероятна скорост, извъртаха се мълниеносно и връхлитаха срещу дребосъците, които, макар и изненадани, отвърнаха на нечаканата засада, без да се колебаят.

Бъркотията се усили и на няколко пъти Томас се озова срещу двама противници, цуранин или чудовище, или и двете. Съществата явно притежаваха разум, защото се биеха в ред и нечовешките им гласове надвикваха речта на цураните.

Томас посече една от тварите, вдигна очи нагоре и видя, че отгоре прииждат нови рояци воители.

— Насам! Към мен! — извика момъкът и джуджетата започнаха да се изтеглят с бой към него. След като повечето от тях се отдръпнаха, чу се и гласът на Долган:

— Назад, отстъпвай! Много са.

Джуджетата бавно заотстъпваха към тунела, през който бяха влезли, разчитайки на относителната му сигурност. В него можеха да дадат отпор срещу по-малкия фронт същества и цурани и се надяваха те да ги изгубят сред лабиринта от проходи. Видели, че отстъпват, цураните и техните съюзници усилиха щурма си. Томас забеляза, че голям рояк същества се опитват да преградят пътя на джуджетата към спасителния изход. Хвърли се напред и чу как някакъв странен боен вик се изтръгна сам от устните му, думи от непозната за самия него реч. Златният меч проблесна и една от тварите се строполи с писък върху каменния под. Друго същество размаха широк меч пред гърдите му и той пое удара с щита. От сблъсъка ръката на по-дребното

същество трябваше да се прекърши, но мечът се приплъзна по белия щит, съществото отстъпи и замахна отново.

Той отново блокира, извърна десница и го посече право през врата, откъсвайки главата от тялото. Обезглавеното туловище за миг се вкочани и после се строполи в краката му. Той го прескочи и се озова пред трима изненадани цурани. Единият държеше два запалени фенера, а другите двама бяха въоръжени. Преди мъжът с фенерите да успее да ги пусне, Томас скочи напред и порази другите двама. Третият издъхна още докато се мъчеше да измъкне меча си.

С щита в лявата си ръка Томас се наведе и вдигна един от фенерите. Извърна се и видя джуджетата — препъваха се през труповете на убитите от него същества. Няколко носеха ранените си събрата. Шепа джуджета с Долган начело задържаха напора на врага, докато останалите се оттегляха. Понеслите ранените дребосъци бързо отминаха покрай Томас.

Едно от тях, останало в тунела по време на битката, сега се понесе напред, докато събрата му отстъпваха. Вместо оръжие носеше два издути мяха.

Ариергардът вече беше притиснат към изхода и на два пъти войниците се опитаха да ги заобиколят и да ги откъснат. И двата пъти Томас връхлетя срещу тях и те се отдръпнаха. Когато Долган и сражаващите се с него се озоваха върху камарата от трулове на чудовищата, Томас изрева:

— Готови за скок.

После взе двата тежки мяха от джуджето и извика:

— Скачай!

Долган и останалите скочиха назад и цураните останаха от другата страна на барикадата от трулове. Без да се колебаят, джуджетата се затичаха по тунела, докато Томас хвърляше меховете към посечените тела. Сместа в тях бе силно запалителна. И двата мяха съдържаха нефта, извличана от джуджетата от дълбоките черни езера в недрата на планината. Щеше да пламне без фитил, за разлика от мазнината.

Томас вдигна фенера, запокити го и той се разби в локвите летлива течност. Нафтата се възпламени и входът на тунела избухна, нажежен до бяло. Заслепените от ярката светлина джуджета можаха само да чуят писъците на погълнатите от огъня цурани. Когато

зрението им се върна, видяха една-единствена фигура, крачеща отривисто надолу по тунела. Силуетът на Томас, черен на фона на почти белите пламъци зад гърба му.

Когато стигна до тях, Долган каза:

— Ще ни подгонят веднага щом пламъците намалеят.

Отрядът тръгна бързо през серия пресичащи се проходи към изхода на западния склон на планината. След като изминаха късо разстояние, Долган ги спря. Той и още няколко застанаха неподвижно на място, вслушвайки се в гробната тишина на тунелите. Едно джудже легна на пода и допря ухо до камъка, след което мигновено скочи.

— Идват! По звука трябва да са стотици, а с тях има и от съществата. Сигурно са започнали голяма офанзива.

Долган огледа групата. От сто и петдесетте джуджета, които бяха започнали засадата, бяха останали само седемдесет, а и от тях дванадесет бяха ранени. Можеха само да се надяват, че останалите са се спасили по други проходи, но засега всички бяха в опасност. И той реши да действа бързо.

— Тръгваме към гората.

Затича се и другите го последваха.

Томас бягаше с лекота, но умът му се замая от връхлетелите го отново образи. В разгара на битката го бяха обладали отново, по-живи и по-ясни отпреди. Виждаше труповете на сразените от него врагове, но изобщо не приличаха на цурани. Усещаше вкуса от кръвта на поразения враг, чудотворната енергия, вливаща се в него, докато пиеше от разтворените им рани в церемонията на победата. Разтърси глава да прогони видението. Каква церемония?

Долган заговори и Томас напрегна вниманието си да възприеме думите на дребосъка.

— Трябва да си намерим друга твърдина — пъхтеше вождът, докато продължаваха да бягат. — Може би ще е най-добре да се опитаме да се оттеглим към Камен връх. Селата ни тук са в безопасност, но си нямаме база, от която да излизаме на бой, защото според мен цураните скоро ще завладеят тези мини. Онези техни същества се бият добре в тъмното и ако са много, ще могат да ни открият и да ни изтласкат от по-дълбоките проходи.

Томас кимна. Не можеше да отговори. Пареше му отвътре, изгаряше го вледеняващият пламък на омразата към тези пришълци.

Опустошаваха родната му земя и бяха взели в плен скъпия му побратим, а сега много от приятелите му, джуджетата, лежах мъртви под планинските грамади заради тях. С помръкнало от гняв лице той безмълвно се закле да унищожи нашествениците — на каквато и да е цена.

Придвижваха се тихо през леса, като се оглеждаха бдително за следи от засада. На три пъти през последните шест дни се бяха натъквали на цурански засади и сега броят на джуджетата се бе смалил до петдесет и две. По-тежко ранените бяха отнесени в селата високо в планината, където щяха да са в безопасност и където цураните едва ли щяха да ги последват.

Сега се приближаваха към южните предели на елфския лес. Отначало се бяха опитали да свърнат на изток към прохода, търсейки изход към Камен връх. Пътят им обаче се оказа задръстен от цурански лагери и патрули и се налагаше непрекъснато да възвиват на север. Накрая решиха да се опитат да пробият към Елвандар, където щяха да намерят отдих след дългото си отстъпление.

Съгледвачът се върна от позицията си на двадесетина разкрача напред и каза тихо:

— Лагер. При брода.

Долган се замисли. Джуджетата не умееха да плуват и трябваше да прехвърлят реката през някой от бродовете. Цураните сигурно пазеха всички бродове от тази страна. Трябваше да намерят някое място без охрана, ако такова беше останало.

Томас се огледа. Вече се мръкваше, но пък ако трябваше да се промъкнат през реката толкова близо до цуранските постове, щеше да е най-добре да го направят в тъмното. Прошепна го на ухото на Долган и вождът на дребосъците кимна. Даде сигнал на предния пост да се отправи на запад от забелязания лагер и да намери подходящо място за пробив.

След кратко изчакване постът се върна с вест за малка група дръвчета пред скална кухня, където можеха да изчакат, докато падне нощта. Бързо се приближиха до мястото и намериха гранитна канара, издигаща се на десетина стъпки над земята и уширяваща се в основата си в диаметър около тридесет стъпки. След като разтвориха

шубраците, намериха вътре кухня, в която можеха да се поместят нагъсто. Ширината ѝ беше едва двадесетина стъпки, но пък се спускаше под скалното чело на около четиридесет стъпки. След като всички се побраха вътре, Долган отбеляза:

— Това трябва да е било под реката някога — вижте колко е изгладено дъното. Пропукана е, но едва ли ще се срути.

Томас едва го чу, повел отново битката си с виденията, с онези сънища най-вече, които искаше да изтласка от ума си и за които не можеше да не мисли. Притвори очи и образите отново нахлуха, а с тях — едва доловимата музика.

Победата беше мълниеносна, но нещо гризеше мисълта на Ашен-Шугар. Нещо тревожеше Владетеля на Орлови предели. Соленият вкус от кръвта на Алгон Кукуун, тиранина на Ветрената долина, още лепнеше на устните му — съпругите му сега бяха наложници на Ашен-Шугар. И все пак нещо липсваше.

Той се загледа в танца на моредел, виещи кръшно тела под звуците на музиката — за негова забава. Така трябваше да бъде. Но не... Все пак липсваше нещо, нещо дълбоко в душата на Ашен-Шугар.

Аленгвар, онази, която елфите наричаха своя принцеса, негова любимка отскоро, седеше на пода до трона му и очакваше благоволенieto му. А той едва забелязваше милото ѝ лице и гъвкавото ѝ тяло, облечено в копринени одежди, скроени повече за да изтъкнат хубостта ѝ, отколкото да я прикрият.

— Угрижен ли сте, господарю? — плахо попита тя с едва прикрит — също като тялото ѝ — ужас.

Той извърна очи. Беше зърнала обзелото го за миг колебание; само заради това си бе заслужила смъртта, но щеше да я убие по-късно. Апетитът за плът, както в ложето, така и в убийство, напоследък го бе изоставил. Сега мислеше за своето неназовимо с думи усещане, за онова обсебило го призрачно чувство. Ашен-Шугар вдигна ръка и танцуващите паднаха ничком на пода, опрели чела в студения камък. Музиката на свирачите секна и тишина обгърна пещерата. С едно трепване на ръката му те се пръснаха и опразниха огромната зала, като се изнизаха покрай могъщия златен дракон Шуруга, който търпеливо чакаше своя господар...

— Томас! — отекна гласът.

Томас рязко отвори очи. Долган го стискаше за рамото.

— Време е. Нощта дойде. Беше заспал, момко.

Томас разтърси глава и въртящите се в главата му образи изчезнаха. Усети парене в стомаха си, когато и последното проблеснало в ума му видение за един воин в бяло и златно, застанал над окървавеното тяло на елфската принцеса, изчезна.

Пропълзя с останалите извън пещерата и потеглиха към реката. Гората се беше стаила, сякаш и птиците се бояха да разкрият убежищата си.

Стигнаха до реката без произшествия, наложи се само да се снишат до земята, докато край тях премине един от цуранските патрули. Тръгнаха по руслото ѝ с един съгледвач напред. След няколко минути съгледвачът се върна.

— Пясъчна плитчина през коритото.

Долган кимна и джуджетата навлязоха безшумно във водата в колона по един. Томас изчака с Долган, докато останалите пребродят. Когато и последното джудже нагази в реката, някъде по-нагоре по брега се чу настойчив вик. Дребосъците замръзнаха. Томас бързо се придвижи напред и изненада цуранския пост, напругащ се да види през мрака. Мъжът изрева и падна, някъде наблизо се чуха викове.

Томас видя запален фенер, който бързо се приближаваше към него, побягна и викна на Долган:

— Бягай! По петите ни са!

Няколко от джуджетата се поколебаха, докато Томас и Долган скачаха в реката. Водата беше студена и се носеше със сила към пясъчния нанос. Томас стъпи здраво на дъното и закри. За него водата беше едва до кръста, но джуджетата се оказаха покрити почти до брадичките. Изобщо нямаше да могат да окажат съпротива.

Първите цурански стражи наскачаха във водата. Томас се обърна да ги задържи, докато дребосъците се измъкнат в безопасност. Двама цурани нападناха и той ги порази без усилие. Джуджетата вече почти бяха достигнали отсрещния бряг. Очите му за миг зърнаха Долган, чието лице, осветено от светлините на цураните, се беше сгърчило в безпомощно отчаяние.

Томас се хвърли срещу следващите цурански войници. Четирима или петима от тях се опитваха да го обкръжат и най-доброто, което можеше да направи, бе да ги задържи на разстояние. Опита се да убие някого от тях, щеше да се изложи на нападение на останалите.

Екът на нови гласове му подсказа, че само още няколко мига и ще го обкръжат. Зарече се да ги накара да платят скъпа цена и се хвърли срещу един от нападателите си, разсече меча му на две и прекърши ръката му. Мъжът с вик се срина във водата.

Томас едва успя да отбие отведен удар с щита си, когато нещо изсвистя покрай ухото му и цуранският страж рухна сред водата с писък. Дълга стрела се бе забила в гърдите му. Въздухът изведнъж се изпълни със стрели. Още няколко цурани паднаха, а останалите започнаха да отстъпват. Всички нагазили в реката войници загинаха преди да успеят да се доберат до брега.

Нечий глас извика:

— Побързай, човече! Сега ще ни отвърнат.

Сякаш за да докаже правотата на предупреждението, една стрела изсвистя покрай лицето на Томас от противоположната посока. Той се забърза към спасителния бряг отсреща. Цуранска стрела го удари по шлема и той се олюля. Докато се изправяше, друга го поразил в крака. Той залитна напред и падна върху песъчливата земя край водата. Няколко ръце се протегнаха и грубо го повлякоха.

Главата му изведнъж се замая, очите му се замъглиха и той смътно чу нечий глас да казва:

— Мажат стрелите с отрова. Трябва да... — Остатъкът от думите потъна в черен мрак.

Томас отвори очи. Нямаше никаква представа къде е. Чувстваше се замаян, устата му беше пресъхнала. Над него изникна някакво лице, една ръка повдигна леко главата му и поднесоха вода към устните му. Той отпи дълбоко и се почувства по-добре. Извърна леко глава и видя двама мъже, седнали до него. За миг се уплаши, че са го пленили, но после забеляза, че мъжете са облечени в тъмнозелени кожени туники.

— Беше много зле — каза му онзи, който му бе подал водата. Чак сега Томас осъзна, че са елфи.

— Долган? — изхриптя той.

— Джуджетата са извикани на съвет при владетелката ни. Не можехме да рискуваме да те местим заради отровата. Пришълците притежават неизвестна за нас отрова, която убива бързо. Направихме всичко, което можахме, да те изцерим, но повечето ранени умират от нея.

Той усети, че силите му бавно се възвръщат.

— Колко време мина?

— Три дни. Беше на ръба на смъртта, когато те измъкнахме от водата.

Томас се огледа и видя, че е съблечен и лежи под навес от три клона, завит с одеяло. Подуши къкрещя над огън храна и видя котлето, от което излизаше блазнец аромат. Домакинът му забеляза това и махна с ръка да донесат купа.

Томас се надигна да седне и главата му за миг се замая. Подадоха му голям къшей хляб, с който загреба вместо с лъжица. Храната беше вкусна и всяка хапка сякаш го изпълваше с нови сили. Докато се хранеше, огледа преценяващо седящите около него. Двамата смълчали се елфи го гледаха безизразно. Единствен говорещият прояви някакви признаци на гостоприемство.

Томас го погледна и попита:

— Къде е врагът?

Елфът се усмихна.

— Пришълците все още се боят да прекосят реката. Тук вълшебството ни е по-силно и когато се озоват тук, се чувстват изгубени и объркани. Няма чуждоземец, който да е пребродил реката до нашия бряг и да се е върнал от другата страна.

Томас кимна. След като привърши храната, се почувства изненадващо добре. Понечи да стане и забеляза, че трепери съвсем малко. След няколко стъпки усети, че силата му се връща и че кракът му вече е изцерен. Изкара няколко минути, изпъвайки крака и ръце, за да раздвижи изтръпналите си мускули и стави, след което се облече.

— Вие сте принц Калин. Помня ви от двора на херцога.

Калин му се усмихна.

— А ти си Томас Крудийски, макар доста да си се променил за една година. Тези до мен са Галайн и Алгавинс. Ако се чувстваш добре, можем да отидем при приятелите ти в двора на кралицата.

Томас се усмихна.

— Да тръгваме.

Вдигнаха бивака и потеглиха. Отначало се движеха бавно, за да дадат достатъчно време на Томас да се съвземе, но скоро стана съвсем ясно, че е в забележително добра форма въпреки скорошния си досег със смъртта.

Не след дълго четиримата вече тичаха сред дърветата. Томас, въпреки снаряжението си, не им отстъпваше. Домакините му се споглеждаха учудено.

Продължиха да тичат през по-голямата част от следобеда, след което спряха. Томас огледа гората и промълви:

— Какво чудесно място.

— Повечето от твоята раса не биха се съгласили, човече — отвърна Галайн. — Тях лесът ги плаши, пълен е със странни форми и страшни звуци.

Томас се засмя.

— На повечето хора или им липсва въображение, или въображението им е твърде силно. Гората е кротка и мирна. Това е най-мирното място, което съм виждал.

Елфите не отвърнаха нищо, но сянка на лека изненада премина по лицето на Калин.

— Трябва да продължим, ако искаме да стигнем в Елвандар преди да се е стъмнило.

По здрач стигнаха до огромна поляна и Томас се закова на място пред гледката, разкрила се пред очите му. Отвъд поляната се издигаше огромен дървесен град. Едно до друго се извисяваха гигантски дървета, пред които и най-големият дъб би изглеждал нищожен. Свързваха се помежду си с изящно извити арки от сплетени клони, плоски отгоре, по които се мяркаха фигури на елфи, преминаващи от един ствол към друг. Томас вдигна очи нагоре и видя, че стволите се извисяват сякаш до безкрайност, губейки се сред море от листа и клони. Листата бяха тъмнозелени, но тук-там се виждаха отделни дървета със златист, сребърен и дори снежнобял листак. Меко сияние обгръщаше всичко и Томас се зачуди дали тук изобщо се стъмва.

Калин докосна с ръка рамото на Томас и промълви простишко:

— Елвандар.

Забързаха се през поляната и Томас скоро се увери, че елфският дървесен град е много по-голям, отколкото си бе помислил отначало.

Простираше се във всички посоки и сигурно продължаваше над една миля в дълбочина. Томас изпита тръпка на възбуда пред чудото на това вълшебено място.

Стигнаха до стълбище, всечено в един от гигантските стволоче — виеше се нагоре към и сред клоните. Заизкачваха се по стъпалата и Томас отново бе обзет от чувството на радостна възхита, сякаш онзи безумен порив, който го завладяваше по време на битки, се прояви отново, но в по-нежна и хармонична светлина.

Продължиха още нагоре и нагоре и когато подминаха масивните клони, служещи за улици на елфите, Томас се видя заобиколен от всички страни от елфски мъже и жени. Много от мъжките същества носеха бойно кожено снаряжение като тези, които го водеха, но и мнозина бяха облечени в дълги изящни роби или в туники с ярки цветове. Всички жени бяха красиви, с дълги, спуснати волно коси, не като знатните дами от двора на херцога. Много носеха скъпоценни накити, вплетени в кичурите им. И всички бяха високи и гъвкави.

Стигнаха до един гигантски клон и оставиха стълбището. Калин понечи да го предупреди да не поглежда надолу, защото знаеше, че човешките същества често се боят от височината, но Томас вече бе застанал на края на клон-улица и гледаше надолу без никакъв признак на боязън или замайване.

— Възхитително място — промълви момъкът. Тримата елфи се спогледаха озадачено, но никой не каза нищо.

Отново тръгнаха и когато стигнаха до едно разклонение, двамата елфи завиха по страничната пътека и оставиха Томас и Калин да продължат сами. Навлизаха все по-надълбоко и по-надълбоко в града и Томас крачеше също толкова уверено по могъщия клон, колкото и елфът. Най-сетне стигнаха до широк отвор. Тук кръг от дървесата оформяше подобие на централен двор пред обиталището на кралицата на елфите. Стотици клони се събираха и сплитаха в огромна платформа. Агларана седеше на дървен трон, обкръжена от дворцовата си свита. Единственото човешко същество, в сивото наметало на наталийски щурмовак, стоеше недалече от кралицата и черната му кожа блестеше сред нощното сияние. Беше най-високият човек, когото Томас бе виждал, и младежът от Крудий осъзна, че това трябва да е Дългия Леон — боецът, за когото му бе споменал Гримсуьрт.

Калин поведе Томас напред и го представи на кралица Агларана. В първия миг тя издаде изненадата си, щом видя фигурата на младежа в бяло и златно, но бързо се овладя и със звучния си глас поздрави Томас с добре дошъл в Елвандар и го покани да остане неин гост колкото пожелае.

Дворцовият съвет се закри и Долган се приближи до Томас.

— Е, момко, радвам се, че те виждам оздравял. Нищо не се знаеше, когато те оставихме. Не исках да го правя, но вярвам, че разбираш. Трябваше да избързам, за да науча как е свършила битката край Камен връх.

Томас кимна и попита:

— Какви са новините?

Долган поклати глава.

— Лоши. Отрязани сме от събратята си. Ще се наложи да поостанем известно време при елфския народ, а висините тук никак не ми се нравят.

При тези думи Томас избухна в смях. Долган се усмихна зарадван. Момчето се смееше за пръв път, откакто бе навлякло на плещите си бронята на дракона.

ГЛАВА 16

НАБЕГ

Впряговете стенеха под тежкия товар. Плющяха камшици, скърцаха тътрещи се дървени колелета и воловете кретаха, теглейки непосилния си товар по крайбрежния път. Арута, Фанън и Луам язدهа пред отряда войници, охраняващ колите. Зад впряговете креташе дрипава градска тълпа. Мнозина носеха вързопи или теглеха колички, следвайки пътя на синовете на херцога към чакащите кораби.

Арута се озърна през рамо и погледът му обходи следите на разрухата. Доскоро процъфтяващото градче сега лежеше обгърнато от люта синкава мъгла. Сред утринния въздух отекваха удари на чукове и стържене на триони в ръцете на работници, запретнали се да поправят това, което още можеше да се възстанови.

Цураните бяха извършили набега си преди два дни призори, щурмували бяха града, помитайки малобройната стража от постовете преди ужасените жени, старци и малки деца да вдигнат врява. Пришълците бяха преминали в щурм през града, без да спират чак до кея, където бяха подпалили три кораба, два от които бяха пострадали тежко. Пострадалите кораби вече кретаха към доковете на Карс, а оцелелите се бяха отдръпнали в залива и бяха хвърлили котва северно от Моряшка скръб.

Цураните бяха подпалили повечето сгради близо до кея, но макар и тежко пострадали, те можеха да се възстановят. Огънят обаче се бе разпространил към центъра на градчето и там щетите бяха най-тежки. Съветът на майсторите, двата хана и десетина по-малки сгради сега представляваха само димящи руини. Овъглени греди, изпочупени керемиди и покрити със сажди камъни бележеха доскорошните им места. Цяла една трета от Крудий бе опожарена преди огънят да бъде овладян.

Арута беше стоял на стената на цитаделата и беше гледал адското зарево над града. А рано призори бе извел гарнизона, но цураните вече се бяха скрили в горите.

Споменът за това все още го караше да кипи от яд. Фанън бе посъветвал Луам да не разрешава гарнизонът да излезе преди изгрев-слънце — от страх набеget да не се окаже уловка, за да се разтворят портите на замъка или гарнизонът да бъде примамен навътре в леса, където да го срещне по-голяма сила — и Луам бе отстъпил пред доводите на стария мечемайстор. Арута обаче беше сигурен, че щеше да успее да предотврати по-голямата част от щетите, ако му бяха позволили веднага да прогони цураните.

Сега Арута яздеше по крайбрежния път, потънал в мисли. Предния ден бяха пристигнали заповеди Луам да напусне Крудий. Адютантът на херцога беше загинал и тъй като тази пролет войната вече навлизаше в третата си година, той искаше Луам да се присъедини към него в лагера му в Ябон. По причини, които Арута не разбираше, Боррик не беше прехвърлил командването на него, както очакваше; вместо това Боррик бе назначил мечемайлстора за командир на гарнизона. Но пък Фанън поне щеше да бъде по-малко склонен да се разпорежда без закрилата на Луам. Арута тръсна глава да се отърве от досадното раздражение. Обичаше брат си, но съжаляваше, че Луам не бе проявил повече воля да се утвърди. От самото начало на войната Луам бе командвал в Крудий, но този, който беше взимал всички решения, бе Фанън. Сега Фанън разполагаше както с поста, така и с влиянието си.

— Замислени ли сме, братко?

Луам беше дръпнал юздите на коня си и се бе изравнил с Арута, който поклати глава и се усмихна.

— Просто ти завиждам.

Луам се усмихна топло на по-младия си брат.

— Знам, че ти се иска да отидеш, но заповедите на татко са ясни. Ти си нужен тук.

— Колко ще съм нужен тук, след като всяко мое предложение се пренебрегва?

— Все още си смутен от решението на татко да назначи Фанън за командващ гарнизона, така ли?

Арута мрачно изгледа брат си.

— Сега съм на възрастта, на която беше ти, когато татко те назначи за командващ Крудий. Татко е станал пълновластен пълководец и втори рицар-генерал на Запада на моите години, само

четири години преди да бъде провъзгласен за Кралски бранител на Запада. Дядо му е вярвал достатъчно, за да му повери пълното командване.

— Татко не е дядо, Арута. Не забравяй, дядо се е издигнал във времена, когато тук в Крудий все още е имало война, въдворявал се е мирът в завладените земи. Той се е издигнал във война. Татко — не. Той е усвоил воинския занаят в Сънната клисура, срещу Кеш, а не защитавайки своя дом като дядо. Времената се менят.

— И то как се менят, братко — отвърна сухо Арута. — Дядо ни, също както и прадядо ни, не би си седял зад безопасните стени. Откакто започна войната, не сме предприели и една по-сериозна офанзива срещу цураните. Не можем да продължим така, да оставяме те да диктуват хода на войната, защото тогава със сигурност ще надделеят.

Луам се загледа в брат си. В очите му се четеше тревога.

— Арута, знам, че гориш от желание да прогониш враговете, но Фанън е прав като твърди, че не бива да рискуваме гарнизона. Трябва да удържим тук и да браним това, което имаме.

Арута хвърли бърз поглед към дрипавите граждани, които ги следваха.

— Да обясня ли на тези, дето вървят след нас, колко добре сме ги защитили?

Луам усети горчивината в думите му.

— Знам, че вিনিш мен, братко. Но ако бях приел твоя съвет вместо да послушам Фанън...

Арута зарязва грубостта.

— Не си ти виновен — отстъпи той. — Старият Фанън просто е предпазлив. И освен това е убеден, че воинската добродетел се мери по сивото в брадата. За него аз все още съм момчето на херцога. Боя се, че отсега нататък ще отрязва набързо всяко мое мнение.

— Обуздай нетърпението си, младок. — Брат му изкриви устни в насмешлива сериозност. — Навярно между твоята дързост и предпазливостта на Фанън ще се намери по-сигурен среден път. — И Луам се засмя.

Смехът на брат му винаги бе заразителен за Арута и този път той отново не можа да сдържи усмивката си.

— Може би, Луам — отвърна Арута със смях.

Стигнаха до брега, където чакаха лодки, за да откарат бежанците до корабите, стоящи на котва по-навътре. Капитаните нямаше да посмеят да се върнат по кейовете, преди да се уверят, че няма никаква опасност корабите им отново да бъдат нападнати, и затова бягащите жители на града трябваше да прехвърлят естествения вълнолом, за да бъдат качени. Мъже и жени нагазиха във водата да се качат по лодките, понесли вързопи с лични вещи и малки деца. Други, по-големи деца зацапаха палаво във водата, превръщайки събитието в повод за поредната си лудория. Последваха плачове и прегръдки за раздяла, тъй като повечето граждани оставаха, за да възстановят опожарените си домове и да служат като набор в армията на херцога. Жените, децата и старите хора, които заминаваха, щяха да бъдат превозени до Тулан, най-южното градче на херцогството, необезпокоявано досега нито от цураните, нито от вилнеещите орди на Тъмните братя от Зеленото лоно.

Луам и Арута слязоха от конете и един войник пое юздите. Братята загледаха неколцината войници, които товареха грижливо кафези с пощенски гълъби на единствената лодка, изтеглена на сухо. Птиците щяха да бъдат превозени през Тъмните проливи до лагера на херцозите. Гълъби, обучени да летят до лагера, вече бяха поели на път за Крудий и с тяхното пристигане част от отговорността за пренасянето на сведения към и от херцогския лагер щеше да отпадне за следотърсачите на Мартин Дълголькия и наталийските щурмоваци. Това беше първото поколение гълъби с което разполагаха, отраснало и отгледано в лагера — време, необходимо, за да си изградят инстинкт да се връщат у дома.

Скоро багажът и бежанците бяха натоварени и настъпи часът Луам да тръгне. Вдървено и малко сухо Фанън му пожела лек път, но от сдържаното поведение на мечемайлстората си личеше, че старият воин е загрижен за по-големия син на херцога. Тъй като си нямаше свое семейство, Фанън досега се беше чувствал почти като чичо на момчетата, докато отрастваха, лично ги беше обучавал в боравенето с меч, в поддържането на воинското снаряжение и в теорията на военното дело. Винаги се държеше с тях строго официално, но и двамата братя долавяха зад тази строгост искрената му привързаност.

След като Фанън се отдалечи, братята се прегърнаха и Луам каза:

— И внимавай с Фанън. — Арута го погледна изненадано. Луам се ухили и допълни: — Не смея да мисля какво ще настане тук, ако Фанън реши отново да те пренебрегне и да назначи за командващ гарнизона Алгон.

Арута простена, след което се засмя заедно с брат си. Като конемайстор, служебно Алгон се падаше втори по военен ранг след Фанън. Всички в замъка изпитваха искрена симпатия към него, както и дълбоко уважение заради огромните му познания за конете, но всички се съгласяваха, че освен от коне, той не разбира от нищо друго. След две години война Алгон продължаваше да не възприема идеята, че нашествениците идват от друг свят — поведение, което безкрайно дразнеше отец Тъли.

Луам пристъпи към водата, където двама от войниците задържаха лодката, и извика през рамо:

— И се грижи за сестра ни, Арута.

Арута го увери, че ще се грижи. Луам скочи в лодката до скъпоценните гълъби и войниците я изтласкаха от брега. Арута остана на място, загледан в морето, докато лодката се превърна в точица в далечината.

После бавно закрачи назад към войника, който държеше юздите на коня му. Спря се и погледна надолу към брега. На юг се издигаха високи канари и над тях — издатината на Моряшка, скръб, стърчаща към утринното небе. Арута прокле деня, в който цуранският кораб се бе разбил в тези канари.

Карлайн стоеше на бойницата на южната кула на цитаделата, загледана в хоризонта и загърната плътно в наметалото си срещу прохладния морски бриз. Беше останала в замъка, след като се сбогува с Луам, и не бе пожелала да слезе до брега. Предпочете страховете ѝ да не засенчат радостта на Луам от това, че ще се присъедини към баща им в бойния лагер. Многократно през последните две години сама се беше упреkwала заради тези чувства. Близките ѝ мъже бяха войници, до един обучени още от детството си за бран. Но откакто вестта за пленяването на Пъг бе стигнала до Крудий, тя бе започнала да се бои за тях.

Женско окашляне я накара да се обърне. Лейди Глинис, компаньонката на принцесата през последните четири години, ѝ се усмихна и посочи с леко кимване новоодошлия, появил се на отвора на стълбището в пода на кулата.

Роланд изкачи последните стъпала. Последните две години бяха добавили към ръста му и сега младежът не отстъпваше по височина на Арута. Все още беше слаб, но момчешки красивото му доскоро лице постепенно придобиваше чертите на мъж.

Той се поклони изискано и промълви:

— Ваше височество.

Карлайн прие поздрава с кимване, даде знак на лейди Глинис да ги остави насаме и после тихо каза:

— Не си отишъл до брега с Луам?

— Не, ваше височество.

— Говорил си с него преди да тръгне?

Роланд извърна очи към далечния хоризонт.

— Да, ваше височество, макар да трябва да призная, че ми стана неприятно от заминаването му.

Карлайн кимна разбиращо.

— Защото ти трябваше да останеш.

— Да, ваше височество — отвърна с горчивина младежът.

— Защо така официално, Роланд? — промълви Карлайн.

Роланд погледна принцесата. Беше навършила седемнадесет години съвсем наскоро, по Средилетие. Не беше вече онова сприхаво момиченце, отдадено на внезапните изблици на необуздания си нрав, и все повече се превръщаше в красива млада жена, замислена и вгълбена. Малцина в замъка не знаеха за плача, чуващ се от прозорците на покоите на Карлайн много нощи наред, след като пристигна вестта за Пъг. След почти цяла седмица в самота Карлайн се бе появила променена — по-примирена някак и не толкова упорита както по-рано. Външно Карлайн почти не издаваше чувствата си, но Роланд знаеше добре, че раната в душата ѝ не е зараснала. Роланд помълча малко и промълви:

— Ваше височество, когато... — Спря и после каза: — Всъщност няма значение.

Карлайн сложи ръка на рамото му.

— Роланд, независимо от всичко ние с теб винаги сме били приятели.

— Щастлив съм да мисля, че това е истина.

— Кажете ми тогава, защо се е вдигнала тази стена между нас?

Роланд въздъхна и този път в отговора му нямаше и помен от насмешливия хумор.

— Ако се е вдигнала, Карлайн, не аз съм я вдигнал.

В очите ѝ припламна искрица от предишния ѝ нрав и със заядлива нотка в гласа тя каза:

— Аха, значи аз съм архитектът на това отчуждение, така ли?

В гласа на Роланд прозвуча гняв.

— Да, Карлайн! — Той прокара длан през вълнистата си кафява коса и добави: — Спомняш ли си деня, в който се сбихме с Пъг? Същия ден, преди да замине?

При споменаването на името на Пъг лицето ѝ се изопна и тя отвърна със свити устни:

— Да, помня.

— Е, този бой беше глупост, момчешка работа. Казах му, че ако те нарани, ще го пребия. Той каза ли ти за това?

На очите ѝ изби влага и тя промълви:

— Не, не ми го е споменавал.

Роланд се вгледа в красивото лице на девойката, в която беше влюбен от толкова години, и каза:

— Тогава поне познавах съперника си. — Гневът му се уталожил и гласът му стана по-тих. — Обичам да си мисля, че тогава станяхме приятели. Но въпреки това се заклех, че няма да се откажа от усилията да спечеля сърцето ти.

Карлайн потръпна и се загърна по-плътно в наметалото си, въпреки че не беше чак толкова студено. Противоречиви, объркващи чувства закипяха в душата ѝ. Разтреперана, тя промълви:

— А защо се отказа, Роланд?

Внезапен и несдържан гняв кипна в гърдите на младежа. И за пръв път той не успя да удържи маската на благоразумие и вежливост пред принцесата.

— Защото не мога да се състезавам с един спомен, Карлайн. — Очите му се разшириха и по бузите му неудържимо потекоха сълзи. — Срещу друг мъж, от плът и кръв, мога да се изправам, но не мога да се

боря с тази сянка от миналото. — Думите му закипяха от ярост. — Той е мъртъв, Карлайн. Съжалявам за това; той ми беше приятел и ми липсва, но съм длъжен да го преглътна. Пъг е мъртъв. Докато не приемеш, че е така, ще продължаваш да живееш с измамна надежда.

Тя покри устата си с ръка, с дланта навън, и очите ѝ го изгледаха в безмълвен отказ да приеме думите му. Обърна се рязко и се затича надолу по стълбите.

Останал сам, Роланд опря лакти на студените камъни на старата кула. Стисна главата си с ръце и изпъшка:

— О, богове, какъв глупак съм!

— Патрул! — извика постовият от стената на цитаделата и Арута и Роланд, които гледаха войниците, обучаващи новия набор от околните села, тръгнаха към портите. Патрулът влезе бавно — дузина прашни, омърлушени от измерителната езда конници. До тях крачеха Мартин Дълголькия и двама от следотърсачите му. Арута поздрави майстора на лова и попита:

— Какво ни водите?

И посочи тримата мъже в къси сиви роби, застанали между колоната конници.

— Пленници, ваше височество — отвърна ловецът и се подпря на лъка си.

Няколко стражи обградиха пленниците, а Арута освободи изморените ездаци и пристъпи към пленниците. Тримата паднаха на колене и забиха чела в пръстта.

Принцът озадачено вдигна вежди.

— Не съм виждал такива досега.

Дълголькия кимна съгласен.

— Нямам снаряжение и не носят оръжие, нито се съпротивляваха, нито побягнаха, когато ги намерихме в леса. Направиха ей това, което виждате сега, само дето се разбъбриха като улични метачки.

Арута се обърна към Роланд.

— Доведи отец Тъли. Той може би ще разбере нещо от езика им.

Роланд побърза да намери жреца. Дълголькия освободи двамата си следотърсачи и те се запътиха към кухнята. Пратиха един от

стражите да намери мечемайстор Фанън и да му съобщи за пленниците.

След няколко минути Роланд се върна с отец Тъли. Старият жрец на Асталон носеше тъмносиня, почти черна роба и щом го видяха, тримата пленници си зашепнаха възбудено. Когато Тъли извърна очи към тях, тримата млъкнаха и се вкамениха. Арута и Дълголькия се спогледаха изненадани.

— Какви са тези? — попита Тъли.

— Пленници — отвърна Арута. — Ти си единственият, който отбира нещо от езика им, и си помислих, че ще можеш да измъкнеш нещо от тях.

— Спомням си много малко от умствения контакт с цуранина Ксомич, но мога да опитам. — Той изрече със запъване няколко думи, които предизвикаха объркване сред пленниците, и те заговориха едновременно. Средният се сопна на двамата си спътници и те млъкнаха. Беше нисък, също като другите двама, но с яко телосложение. Косата му беше кафява, а кожата смугла, но очите му бяха удивително зелени. Той заговори бавно на Тъли, с малко потпуснати жестове и без да се държи толкова раболепно като другите двама.

Тъли поклати глава.

— Не съм сигурен, но като че ли иска да разбере дали не съм един от „Великите“ на този свят.

— От Великите ли? — попита Арута.

— Умирацията войник изпитваше благоговение към човека от техния кораб, когото наричаше „Великия“. Смятам, че това е по-скоро титла, отколкото определена личност. Вероятно Кълган ще се окаже прав, че тези хора изпитват страхопочитание към своите чародеи.

— Кои са тези хора? — попита принцът.

Тъли отново заговори със запъване. Мъжът в средата отговори бавно, но след малко Тъли го прекъсна с махване на ръката и каза на Арута:

— Това са роби.

— Роби? — Досега не се бяха сблъскали с други цурани освен с воители. Затова фактът, че държат роби, му прозвуча като потресаващо разкритие. Макар да не беше съвсем непознато за Кралството, робството не беше широко разпространено и се свеждаше само до

осъдени престъпници. По протежение на Далечния бряг то почти не съществуваше. На Арута идеята му се стори странна и отблъскваща. Хората можеха да се раждат с нисък ранг, но и най-долният крепостник притежаваше права и благородничеството бе длъжно да ги зачита и закриля. Докато робите бяха собственост. Така че Арута с отвращение каза: — Имай милост към мен, кажи им да станат.

Тъли заговори и мъжете бавно се надигнаха. Двамата отстрани приличаха на изплашени дечица. Третият застана спокойно, като съвсем леко сведе очи. Тъли отново започна да го разпитва.

Мъжът по средата заговори продължително и когато свърши, Тъли каза:

— Изпратили са ги да работят по загражденията край реката. Казват, че лагерът им бил унищожен от горския народ — има предвид елфите, струва ми се — и от дребните.

— Джуджетата, несъмнено — ухили се Дълголъкия.

Тъли го изгледа смразяващо. Дългокракият лесничей изобщо не се смути и продължи да се усмихва. Мартин беше един от малцината по-млади мъже в замъка, който не изпитваше притеснения пред стария жрец дори и преди да го включат в херцогската свита.

— Та както казвах — продължи жрецът, — елфите и джуджетата са нападнали лагера им. Побягнали са от страх, че ще ги избият. Скитали са се из горите няколко дни, докато тази заран патрулът не ги е намерил.

— Този приятел в средата ми се струва малко по-различен от другите — каза Арута. — Попитай го защо е така.

Тъли заговори бавно на мъжа, който му отвърна и Тъли побърза да преведе, леко изненадан.

— Казва, че името му било Шакашакала. Преди е бил офицер в цуранската армия!

— Това може да се окаже щастлива находка — каза Арута. — Ако е склонен да ни сътрудничи, може би най-сетне ще научим повече за противника.

Мечемайстор Фанън се появи от входа на цитаделата, забърза към Арута и разпитваните от него пленници и още преди да е спрял, попита:

— Какво става тук?

Арута му обясни каквото вече знаеше за пленниците и когато свърши, Фанън каза:

— Добре, продължете разпита.

— Попитай го как е стигнал до положението на роб — каза Арута на Тъли.

Без сянка на смут, Шакашакала разказа историята си. Едва след като приключи, Тъли престана да клати глава.

— Бил е командир на ударна част. Малко ми е трудно да кажа на какво е равен този ранг, но мисля, че отговаря поне на рицар-лейтенант. Казва, че хората му се прекършили в една от първите битки и неговата „къща“ загубила много чест. Някой си, когото той нарича „Вожд на войната“, не му разрешил да сложи край на живота си. Вместо това го направили роб, за да измие позора си.

Роланд тихо подсвирна.

— Неговите хора побягнали, а той виновен, така ли?

— Случвало се е не един граф да не изпълни заповед и херцогът да го прати да служи при някой от пограничните барони по Северните блата — обади се Дълголъкия.

Тъли изгледа мрачно Мартин и Роланд и изсумтя:

— Свършихте ли? — После се обърна към Арута и Фанън. — Според думите му, изглежда, са го лишили от всичко. Може да се окаже полезен.

— Може и да е някаква уловка — каза Фанън. — Лицето му не ми харесва.

Мъжът вдигна глава и изгледа Фанън с присвити очи. Мартин зяпна.

— Кълна се в Киллиан! Струва ми се, че този разбра какво казахте.

Фанън пристъпи пред Шакашакала.

— Разбираш ли ме?

— Малко, господарю. — Изрече го с непривичен акцент и с някак напевен тон, чужд за речта на Кралството. — Много от Кралство роби на Келеуан. Знае малко на кралска реч.

— Защо не го каза досега?

Той отвърна, отново без никаква сянка на вълнение:

— Не заповядано. Роб се подчинява. Не... — Извърна се към Тъли и каза няколко думи.

Тъли преведе:

— Казва, че робът няма право да прави нищо на своя глава.

— Тъли, ти смяташ ли, че може да му се вярва? — попита Арута.

— Не знам. Версията му е странна, но пък и те са странни хора според нашите разбирания. Умственият ми контакт с онзи умиращ воин ми показва неща, които все още не разбирам. — Тъли заговори на мъжа.

Цуранинът се обърна към Арута.

— Шакашакала каже. — Замълча, за да намери подходящите думи, и продължи: — Аз Ведевайо. Моя къща, род. Мой клан Хунзан. Стара, голяма чест. Сега роб. Няма къща, няма клан, няма Цурануани. Няма чест. Роб подчинява.

— Мисля, че разбирам — каза Арута. — Ако се върнеш при цураните, какво ще стане с теб?

— Бъде роб — може би — отговори Шакашакала. — Бъде убит — може би. Все едно.

— А ако останеш тук?

— Бъде роб, бъде убит? — Мъжът сви рамене, за да покаже, че това не го интересува особено. Арута заговори бавно:

— Ние не държим роби. Какво би направил, ако те освободим?

Чак сега по лицето на роба пробяга едва доловим намек за някакво чувство. Той се обърна към Тъли и заговори бързо. Тъли преведе:

— Казва, че такова нещо е невъзможно в неговия свят. Пита дали можете да направите такова нещо.

Арута кимна, Шакашакала посочи двамата си спътници.

— Те работи. Те винаги роби.

— А ти? — попита го Арута.

Шакашакала изглежда твърдо принца и заговори на Тъли, без да измества погледа си от Арута.

— Припомня родословието си. Казва, че е Шакашакала, ударен водач на Ведевайо, от клана Хунзан. Баща му бил войскови водач, а прапрадядо му — военен вожд на клана Хунзан. Сражавал се е с чест и само веднъж не изпълнил дълга си. Сега е само роб, без род, без клан, без народност и без чест. Пита дали смяташ сериозно да върнеш честта му.

— Ако цураните дойдат, какво ще направиш? — попита Арута.

Шакашакала посочи спътниците си.

— Тези мъже роби. Цурани идва, те прави нищо. Чака. Отива с... — двамата с Тъли размениха няколко думи и Тъли му подаде думата, която му липсваше. — ... с победители. Те отива с победители. — Погледна към Арута и очите му се оживиха. — Ти прави Шакашакала свободен. Шакашакала бъде твой човек, господарю. Твоя чест е чест на Шакашакала. Дава живот, ако ти каже. Бие с цурани, ако ти каже.

— Как ли не! — изсумтя Фанън. — Според мен си е чист шпионин.

Широкоплещестият цуранин изгледа твърдо Фанън, след което с рязко движение пристъпи към мечемайлора и преди някой да реагира, измъкна ножа от колана му.

Само миг след него Дълголъкия вече бе извадил своя нож, а мечът на Арута излизаше от ножницата. Роланд и останалите войници наоколо закъсняха с частица от секундата. Цуранинът не направи никакъв заплашителен жест, а само подхвърли ножа в ръката и го подаде обратно на Фанън с дръжката напред.

— Господар смята Шакашакала враг? Господар убие. Дай воинска смърт, върни чест.

Арута прибра меча си в ножницата и взе ножа от ръката на Шакашакала. Върна го на Фанън и каза:

— Не, няма да те убие. — После се обърна към Тъли. — Според мен този човек може да се окаже полезен. Засега поне съм склонен да му повярвам.

Фанън съвсем не изглеждаше доволен.

— Може да се окаже много хитър шпионин, но сте прав. Не вреди, ако го оставим тук и го държим под око. Отец Тъли, защо не отведете тези хора във войнишкото общежитие и да видите какво може да се научи от тях? След малко ще дойда.

Тъли заговори на тримата и после им даде знак да го последват. Двата плахи роби тръгнаха веднага, но Шакашакала прегъна коляно пред Арута, заговори бързо на цуранския си език и Тъли преведе.

— Настоява или да го убиеш, или да го направиш свой човек. Пита как човек може да бъде свободен, след като е лишен от къща, клан и от чест. На неговия свят такива хора ги наричат „сиви воини“ и те нямат никаква чест.

— Нашите обичаи са различни от вашите — каза Арута. — Тук човек може да няма род, нито клан, и въпреки това да има чест.

Докато слушаше, Шакашакала задържа главата си сведена, след което кимна. Изправи се и каза:

— Шакашакала разбира. — После добави с широка усмивка: — Скоро аз бъдеш твой човек. Добър господар има нужда добър воин. Шакашакала добър воин.

— Тъли, отведи го и разбери колко Шак... Шакалак... — Арута се разсмя. — Този залък не е за мен. — Обърна се към роба и каза: — Ако ще служиш тук, ти трябва наше име.

Робът го погледна объркано и кимна.

Дълголъкият се намеси:

— Кръстете го Чарлз. По-близо име до неговото не ми идва наум.

— Защо пък не? — каза Арута. — Отсега ще се наричаш Чарлз.

— Тшарлез? — повтори робът, сви рамене, кимна и тръгна мълчаливо след отец Тъли, който вече беше повел другите двама към войнишката барака.

След като тримата роби завиха зад ъгъла, Роланд попита:

— Какво мислите за всичко това?

— Не знам — отвърна Фанън. — Времето ще покаже дали не ни подлъгаха.

Дълголъкият се засмя.

— Ще държи Чарлз под око, меченосецо. Но е як, дребосъкът му с дребосък. След като ги спипахме, крачеше здраво. Може пък да стане добър следотърсач.

Арута го прекъсна.

— Ще мине доста време преди да се осмеля да го пусна извън стените на замъка.

Фанън заряза темата и се обърна към Мартин.

— Къде ги намерихте?

— На север, при Чистия поток, разклонението на реката. Следвахме дирята на голяма воинска част, тръгнала към брега.

Фанън се замисли.

— Гардън води друг патрул там. Може би ще ги засече и ще разбере какво ни готвят проклетниците тази година. — И без повече приказки той им обърна гръб и закрачи към цитаделата.

Мартин се разсмя и Арута го погледна изненадано.

— Какво толкова смешно намираш, майстор ловецо?

Мартин поклати глава.

— Дреболия, ваше височество. Досмеша ме от мечемайлора. На никого няма да го признае, но бас държа, че всичко е готов да даде, та баща ви да отмени заповедта си. Добър войник е, но не обича да носи такава отговорност.

Арута се загледа замислен в гърба на отдалечаващия се мечемайлор.

— Мисля, че си прав, Мартин. Напоследък толкова ме беше яд на Фанън, че не съобразих, че той самият никога не е искал поста.

Мартин сниши глас и промълви:

— Един съвет, ваше височество.

Арута кимна. Мартин посочи с палец Фанън.

— Ако нещо се случи с Фанън, бързо назначете нов майстор на меча. Не чакайте съгласието на баща си. Защото ако се забавите, командването ще поеме Алгон, а той е глупак.

Арута се вкочани от това подмятане, а Роланд изгледа майстора на лова осъдително. Арута отвърна хладно:

— Мислех, че сте приятели с конемайлора.

Мартин се усмихна и очите му просветнаха в насмешка.

— Тъй де, всички в замъка са му приятели. Но когото и да питате, ще ви каже същото: махнеш ли му конете, Алгон хич го няма в мисленето.

Подразнен от държането на Мартин, Арута го попита:

— И кой според теб трябва да заеме мястото му? Майсторът на лова може би?

Мартин се засмя открито, без да крие, че тази идея го е развеселила.

— Кой, аз? Небесата да не дават дано, ваше височество. Аз съм един прост ловец и нищо повече. Не, ако се наложи, назначете Гардан. Той според мен е най-способният войник в Крудий.

Арута знаеше, че Мартин е прав, но му отвърна нетърпеливо:

— Достатъчно. Фанън е жив и здрав и се надявам, че нищо лошо няма да го сполети.

Мартин кимна.

— Дано боговете го опазят... както и всички нас. Моля да ме извините, казах го ей така, между другото. А сега, ако ваше височество позволи, не съм хапвал топла храна от цяла седмица.

Арута му даде знак, че може да си ходи. Мартин тръгна към кухнята, а Роланд каза:

— В едно отношение той не е прав, Арута.

Скръстил ръце пред гърди, Арута се беше загледал след Дълголъкия, докато той не се скри зад ъгъла. После попита:

— И кое е то, Роланд?

— Този човек е нещо повече от простия ловец, на какъвто се прави.

Арута замълча за миг.

— Така е. Нещо в Мартин Дълголъкия винаги ме е притеснявало, въпреки че никога не съм го хващал в грешка.

Роланд се засмя и Арута се извърна към него.

— Сега пък на теб какво ти е смешно, Роланд?

Роланд сви рамене.

— Само това, че според мнозина вие с него много си приличате.

Арута погледна мрачно Роланд и младежът сви рамене.

— Често се казва, че най-много се обиждаме от тези свои черти, които виждаме у другите. Вярно е, Арута. И двамата сте резки, хуморът ви е язвителен, и двамата не понасяте глупостта. — Роланд заговори сериозно. — В това няма никаква загадка, струва ми се. Ти твърде много приличаш на баща си, а Мартин, тъй като си няма семейство, съзнателно или не подражава на херцога.

Арута се замисли.

— Може и да си прав. Но у този човек ме притеснява и нещо друго.

Без да довърши мисълта си, той се обърна и тръгна към цитаделата. Роланд закричи до умисления принц, зачуден дали не е превишил правата си.

Нощта тътнеше. Мълнии раздираха мрака и на запад се трупаха тежки облаци. Роланд стоеше на южната кула, загледал в страховития танц на приближаващата буря. След вечерята настроението му беше помръкнало като небето на запад. Денят не беше минал добре. Най-

напред се бе притеснил от разговора с Арута при портите. След това Карлайн се отнесе към него на вечерята със същото каменно мълчание, което беше търпял от срещата им на същата тази кула преди две седмици. Карлайн изглеждаше по-примирена от всякога, но Роланд беше изпитвал жегването на яда към самия себе си всеки път, щом извърнеше поглед към нея. Все още долавяше болката в очите на принцесата.

— Какъв невъзможен глупак съм — промълви той на глас.

— Не си глупак, Роланд.

Карлайн беше застанала на няколко крачки от него, загледана в приближаващата се буря. Тя придърпа шала на раменете си, макар въздухът да беше топъл. Далечният тътен на гръмотевиците бе заглушил стъпките ѝ.

— Нощта не е добра да стои човек на кулата, милейди — каза Роланд.

Тя пристъпи до него.

— Мислиш ли, че ще завали? Тези топли нощи носят гръм и мълнии, но малко дъжд.

— Ще вали. Къде са дамите ви?

Тя кимна към вратата на кулата.

— На стълбището. Страх ги е от мълниите и освен това исках да поговорим насаме.

Роланд не отвърна нищо. Карлайн също остана известно време безмълвна. Жестоко назъбени светкавици раздираха небесата, следваха ги гръмотевични трясъци.

— Като бях малка — най-сетне промълви тя, — татко казваше, че в нощи като тази боговете се забавляват в небето.

Роланд погледна лицето ѝ, огряно от единствения фенер, окачен на стената.

— А баща ми казваше, че се бият.

Тя се усмихна.

— Роланд, ти беше прав в деня, в който Луам замина. Бях затънала в мъката си и не можех да видя истината. Пъг пръв щеше да ми каже, че нищо не е вечно. Че да живееш, обърнат към миналото, е глупаво и те лишава от бъдещето. — Сведе леко глава. — Навярно има нещо общо с татко. Когато мама умря, той така и не се съвзе напълно. Бях много малка тогава, но още го помня какъв беше преди. Много

повече се смееше преди тя да умре. Тогава приличаше много повече на Луам. След това... заприлича повече на Арута. Засмива се понякога, но хапливо някак, с горчивина.

— Сякаш ти се надсмива?

Тя кимна замислено.

— Да, сякаш се надсмива. Защо ми го каза?

— Нещо, което забелязах... Нещо, което изтъкнах на брат ти днес. За Мартин Дълголъкия.

Тя въздъхна.

— Да, разбирам. Дълголъкия също е такъв.

Роланд промълви.

— Все пак не си дошла, за да говорим за твоя брат или за Мартин.

— Не. Дойдох да ти кажа колко съжалявам за начина, по който се държах. Ядосана ти бях две седмици, но нямах право. Ти просто ми каза истината. Държах се лошо с теб.

Роланд се изненада.

— Не си се държала лошо с мен, Карлайн. Аз се държах грубо.

— Не, ти просто се отнесе с мен като приятел, Роланд. Каза ми истината, а не това, което исках да чуя. Трябва да е било трудно... това, което си изпитал през тези дни. — Тя се загледа отново в приближаващата се буря. — Когато за пръв път чух за пленяването на Пъг, си помислих, че светът е свършил.

Роланд се помъчи да прояви разбиране и промълви:

— „Първата любов е най-трудната.“

Карлайн се усмихна на поговорката.

— Така казват. А при теб?

Роланд се постара да отвърне безгрижно:

— Така изглежда, принцесо.

Тя го докосна по рамото.

— Никой от нас не може да избяга от чувствата си, Роланд.

Усмивката му стана по-тъжна.

— Истина е, Карлайн.

— Ще останеш ли завинаги мой добър приятел?

В гласа ѝ се долавяше искрена нотка на тревога, която трогна младия скуайър. Карлайн се опитваше да постави нещата между двамата на мястото им, но без онова хитруване, което ѝ беше присъщо

като малка. Искреното ѝ усилие го освободи от чувството му на отчаяние и от това, че тя не може да отвърне на обичта му.

— Ще остана, Карлайн. Винаги ще бъда твой най-добър приятел.

Прегърна я и тя се притисна до него, опряла глава на гърдите му. Момичето промълви тихо:

— Отец Тъли казва, че понякога любовта идва неканена като морския вятър, а друг път покълва от семената на приятелството.

— Бих се надявал на такава жътва, Карлайн. Но и да не дойде, пак ще си остана твой добър приятел.

Останаха дълго време така, притихнали и намерили утеха един в друг, всеки за нещо свое, но с нежността, от която всеки от двамата бе лишен от две години. Всеки — потънал в утешението от близостта на другия и без да видят онова, което играта на мълниите разкри за няколко кратки мига. На хоризонта, яхнал гребена на вълните, към залива се носеше кораб.

Знамената по бойниците на замъка заплусяха от вятъра и дъждът заваля. Водата започна да се сбира на локви и светлината от фенерите се отрази в тях, придавайки странен, неземан вид на двамата мъже, застанали на стената.

Блясък на мълния освети морето и войникът посочи с ръка:

— Ето там! Видяхте ли, ваше височество? Три точки, южно от Стражевите скали.

Арута напрегна очи в сумрака и челото му се набръчка.

— В тази тъмница не се вижда нищо. По-черно е от душата на гусвански жрец. — Войникът неволно направи заклинателния жест, предпазващ от бога на убийствата. — Някакъв сигнал от фара на кулата?

— Не, ваше височество. Фарът не свети, няма и вестоносец.

Нова мълния освети нощта и Арута видя кораба, очертан в далечината. Видя го и изруга.

— Ще му трябва фарът при Дълги нос, за да влезе в залива, без да се блъсне в скалите. — Без повече приказки, той се затича по стълбите, водещи към двора. До портите нареди на един войник да му доведе коня и да повика двама ездаци, които да го придружат. Докато

ги чакаше, дъждът спря и в топлия и чист нощен въздух остана само усещането за влага. След няколко минути откъм войнишките бараки се появи Фанън.

— Какво става? Ще яздим ли?

— Един кораб идва към залива, а фарът на Дълги нос не свети — отвърна Арута.

Един от конярите доведе кон за Арута, веднага след него дойдоха и двама конници. Фанън кимна.

— Да, най-добре ще е да отидеш. И кажи на онези мърльовци на камънаците при фара, че хубаво ще си поприказваме като им свърши дежурството.

Арута беше очаквал Фанън да се противопостави и изпита облекчение, че не възрази. Метна се на седлото и след като портите се отвориха, тримата препуснаха надолу към града.

Краткият дъжд бе наситил нощта със свежия мирис на цветята покрай пътя и соления привкус от морето. Скоро обаче, щом приближиха града, тези аромати се смениха с лютата миризма на изгоряло дърво от овъглените останки на изтърбушените здания.

Минаха бързо през притихналия град и поеха по пътя към залива. Двама от стражите край кея припряно отдадоха чест, забелязали префучалия покрай поста им принц. Помръкналите сгради със спуснати кепенци по крайбрежната уличка стояха като неми свидетели за онези, които бяха напуснали града след набега.

Излязоха от града, свиха по разклонението и поеха към фара. Скоро кулата се открие пред очите им на естественото скално островче, свързано със сушата с изкуствен каменен насип, покрит с отъпкана пръст. Конските копита затупкаха по черния път. Блясък на мълния освети небето и тримата ездачи зърнаха за миг кораба, изпънал платна към залива.

Арута извика на спътниците си:

— Без сигнал ще налетят на скалите!

Един от стражите му изрева в отговор:

— Вижте, ваше височество. Някой подава сигнал!

Дръпнаха юздите и видяха при основата на кулата няколко силуета. Мъж, облечен в черно, размахваше запален фенер. Онези на кораба щяха да го видят съвсем ясно, но не и някой от стените на замъка. На смътната светлина Арута различи неподвижните тела на

крудийските войници, проснати по земята. Четирима мъже, също загърнати в черно и с качулки, скриващи лицата им, се затичаха към конниците. Трима от тях извадиха дълги мечове, а четвъртият се прицели с лък. Една стрела промуши войника вдясно от Арута в гърдите, той извика и залитна от седлото. Арута смуши коня си и се втурна между тримата, преградили пътя му, събори двама, докато измъкваше меча, и посече третия през лицето. Мъжът падна без звук.

Принцът свърна покрай него и видя, че другият войник също атакува и замахва с меча към стрелеца. От входа на кулата се исипаха още няколко души в черни наметала и безшумно се понесоха към тях.

Конят на Арута изцвили — стрела бе пронизала врата му. Докато конят се срутваше под него, принцът успя да измъкне стъпалата си от стремената, праметна левия си крак през шията на умиращото животно и скочи на земята. Приклезна, изтърколи се и се изправи пред една ниска фигура в черно, вдигнала с две ръце дълъг меч високо над главата си. Дългото острие блесна. Арута отскочи наляво и нанесе удар с меча си. Посече нападателя в гърдите и измъкна меча. Също като другите двама, мъжът в черно издъхна без звук.

Нов блясък на мълния открои още няколко фигури, тичащи към Арута откъм кулата. Той се извърна бързо да заповяда на оцелелия войник да се върне да предупреди в замъка, но викът секна в гърлото му, щом видя как връхлетелите фигури в черно смъкват ездача от седлото. Арута отбягна удара на първия, който го достигна, и се затича покрай три от фигурите, заковани на място от изненада. Удари в лицето четвърти с дръжката на меча, мъчейки се да го изтласка от пътя си. Единствената му мисъл беше да си отвори път за бягство и да предупреди замъка. Удареният залитна назад и Арута се опита да го прескочи. Падащият мъж посегна и хвана Арута за десния крак.

Арута се удари здраво в камънаците, изрита назад с левия крак и улучи с ботуша си мъжа в гърлото. Трахеята изпука и ръцете, впили се в крака му, се сгърчиха в конвулсия.

Арута се изправи, но нов нападател се хвърли към него, а само на една крачка след него идваха други. Принцът отскочи назад, но петата на ботуша му се закачи за камък и светът наоколо изведнъж се килна лудешки на една страна. За миг Арута усети, че виси във въздуха, след което раменете му се блъснаха в скалата и той полетя

надолу по насипа. Блъсна се в още няколко скали и плъсна в ледената вода.

Шокът от съприкосновението с водата му помогна да запази съзнание. Силно зашеметен, той задържа инстинктивно дъх, но въздухът му беше малко. Без да мисли, загреба нагоре, главата му излезе над водата и той вдиша шумно и хрипливо. Макар и все още силно зашеметен, успя мигновено да се гмурне, защото около него се заизсипваха стрели. Нищо не можеше да види в мътната чернилка на залива, но прилепен към скалите, започна да се придвижва напред, повече с бутане, отколкото с плуване. Тръгна заднишком към края на насипа с кулата, надявайки се нападателите да си помислят, че е поел в обратната посока.

Подаде леко глава над водата и примигна да изчисти солената вода от очите си. Надникна от убежището си зад една голяма скала и видя черните фигури, търсеци в мрака на водата. Започна да се придвижва тихо, стъпка по стъпка, прикривайки се между скалите. Натъртените мускули и стави го караха да потръпва при всяко движение, но като че ли нямаше нищо счупено.

Нов блясък на мълния освети залива и Арута видя кораба, който навлизаше уверено в залива на Крудий. Беше търговски, но снаряжен и за война. Лоцманът му сигурно беше някой налудничав гений, защото забърса покрай скалите на косъм и пое право към пристана покрай извивката на насипа. Арута зърна и неколцина мъже по такелажа — бясно свиваха платната. По палубата стояха няколко воини в черни плащове и с извадени мечове.

Арута насочи вниманието си към хората по провлака и забеляза, че един махна безмълвно с ръка на останалите. Без да обръща внимание на болките по тялото си, Арута се изкатери по хлъзгавите скали на черния път. Олюля се, но се изправи и погледна към града. Признаци за смут все още не се виждаха, но той знаеше, че бедата скоро ще настъпи.

Затича към кулата на фара и с усилие се закатери по стълбите. На два пъти му причерня, но успя да се добере до върха на кулата. Видя пазача — лежеше мъртъв до сигналния огън. Киснатите в мазнина дърва бяха струпани под метален капак, който ги пазеше от стихииите. Студеният вятър духаше през отворените прозорци.

Арута намери кесията на мъртвия пазач и извади кремъка, огнивото и праханта. Отвори вратичката от едната страна на металния капак и заслони с тялото си дървата от вятъра. Втората искра прихвана и по дървата заподскача малко пламъче. Огънят бързо се разпространи и когато се разгоря, Арута издърпа веригата на макарата, която издигаше капака. Вятърът удари в огъня, пламъците лумнаха и се издигнаха към небето.

До стената беше поставена стъкленница с прахообразна смес, приготвена от Кълган за подобни спешни обстоятелства. Все още замаян, Арута се наведе и измъкна ножа от колана на убития пазач. Отвори с него капака на стъкленницата и изсипа цялото ѝ съдържание в огъня.

Пламъците моментално станаха яркочервени — предупредителен сигнал, който никой в замъка нямаше да сбърка с обичайния. Арута се обърна към замъка — бе застанал встрани от прозореца, за да не закрива светлината. Пламъците се разгаряха все по-ярко и по-ярко и Арута усети, че главата му олеква. Още дълго нощта остана безмълвна, след което изведнъж откъм замъка отекнаха тревожни звуци. Обля го вълна на облекчение. Червеният маяк беше сигнал за появата на разбойници в залива, а гарнизонът в замъка бе добре обучен да се справя с такива набези. Фанън можеше и да проявява предпазливост в нощните преследвания на цурански отряди в горите, но един пиратски кораб в залива му беше нещо, на което нямаше да се поколебае да отвърне.

Арута заслиза залитайки по стълбите и спря, за да се подпре на рамката на вратата. Цялото тяло го болеше и ужасно му се виеше свят.

Пое си дълбоко дъх и закрета към града. Когато стигна до мястото, където беше паднал конят му, се огледа за меча си, но после си спомни, че го беше отнесъл със себе си до залива. Пристъпи към един от падналите конници, които го бяха придружили, и спря до тялото на загърнатия в черно лъконосец. Наведе се да вземе меча на мъртвия войник и му причерня. Той се изправи — страх го беше, че ако тръгне, може да изгуби съзнание — и изчака кълтежът в главата му да затихне. Посегна и бавно опипа главата си. Едно силно подуто място, на което бързо нарастваше лоша цицина, му напомни, че се беше ударил, докато падаше по насипа. Пръстите му напипаха съсирваща се кръв.

Закрачи отново към града. Кълтежът в главата му се върна. Продължи напред залитайки, после се опита да затича, но след няколко колебливи стъпки отново закрета. Бързаше колкото може, заобикаляйки по кривината на залива. Излезе на пътя и се загледа към града. Чу смътните звуци на битката. Отдалече се виждаха червените светлини на пламъците, издигащи се към небесата от подложените на опожаряване сгради. Письците на мъже и жени отекваха в ушите му странно далечни и приглушени.

Насили се и затича към града, и когато го наближи, предусещането на разгарящата се битка почти разсея мъглата, забулила ума му. Зави по крайбрежната улица. От горящите сгради край пристана беше светло като ден, но не се виждаше никой. Разбойническият кораб беше спрял до кея и подвижната стълба беше спусната към пристана. Арута пристъпи тихо, страхувайки се да не се натъкне на оставената охрана. Не, всичко наоколо беше тихо. Звуците на битката ехтяха отдалече, сякаш всички нападатели бяха нахлули дълбоко навътре в градчето.

Когато понечи да се оттегли, откъм кораба изрева мъжки глас:

— Милостиви богове! Идва ли някой? — Гласът беше дълбок и силен, но с едва удържана нотка на ужас.

Арута се забърза към стълбата. Стигна горе и спря. От капака на горния люк видя, че долната палуба е обхваната от пламъци. Огледа се бързо: навсякъде, накъдето се обърнеше, виждаше само трупове на моряци, търкалящи се в локви кръв. Гласът откъм кърмата на кораба извика:

— Ей, човече! Ако си богобоязлив поданик на Кралството, ела. Помогни ми.

Арута си проправи път сред трупите и намери седнал на дъските на палубата мъж, опрял гръб на перилото на десния борд. Беше едър, с широки рамене и яка гръд, към четиридесетгодишен. Притискаше с дясната си ръка дебелото си шкембе и между пръстите му бликаше кръв. Къдравата му тъмна коса беше полепнала над челото, късата му черна брада бе мокра. Мъжът успя да се усмихне едва-едва и кимна към лежащото върху дъските тяло в черен плащ.

— Проклетниците избиха екипажа ми и подпалиха кораба. Ей тоя обаче направи грешка, че не можа да ме убие с първия удар. — Той посочи падналата рея, притиснала краката му. — Не мога да се измъкна от тая пущина и да си задържа червата в същото време. Ако я надигнеш малко, мисля, че ще мога да се измъкна.

Арута схвана проблема: мъжът беше прикован към палубата от реята и оплетен с въжета и тежести. Той прихвана реята откъм единия край и напъна нагоре. Повдигна я едва няколко пръста, но и това бе достатъчно. С пъшкане и стон, раненият измъкна краката си.

— Не мисля, че краката ми са счупени, момко. Дай ръка да се вдигна и ще видим.

Арута му подаде ръка и за малко да изгуби опора, докато помагаше на едрия моряк да се изправи.

— А така — изпръхтя раненият. — Като те гледам, добре си се подредил. Не те бива много за битка, а?

— Ще се оправя — отвърна Арута, борейки се е пристъпа на гадене.

Морякът се облегна на Арута.

— Дай тогава да побързаме. Огнят се разраства. — С помощта на Арута той заслиза тежко по стълбата. Когато се добраха до кея задъхани, горещината зад гърба им се усили. Раненият моряк изпъшка. — Не спирай!

Арута кимна и праметна ръката на мъжа през рамото си. Закрачиха по кея, олюлявайки се като пияни моряци.

Изведнъж се разнесе оглушителен рев и двамата рухнаха на земята. Арута разтърси зашеметената си глава и се извърна. Зад него нагоре към небето изхвърча огнена кула. Корабът едва се виждаше — като черен скелет в ядрото на ослепителната жълто-бяла колона от пламъци. Обляха ги горещи вълни, сякаш бяха застанали пред вратата на гигантска пещ.

— Какво беше това? — изхриптя Арута.

Спътникът му успя да отговори също толкова хрипливо:

— Двеста бъчви квеганско огнено масло.

Арута го изгледа невярващо.

— Нищо не ми каза за огнено масло на борда.

— Не исках да те плаша. Бездруго изглеждаш взел-дал. Реших, че или ще се измъкнем, или няма.

Арута понечи да се изправи, но рухна отново. Изведнъж се почувства много добре така, легнал по очи върху студения камък на кея. Огънят пред очите му стихна и скоро всичко потъна в мрак.

Арута отвори очи и видя надвесени над него замъглени лица. Примигна и образите се проясниха. Карлайн стоеше до постелята му и с тревога наблюдаваше преглеждащия го отец Тъли. Зад Карлайн надничаше Фанън, а до него стоеше някакъв непознат мъж. После Арута си го спомни.

— Ти си човекът от кораба.

Мъжът се ухили.

— Амос Траск, доскоро собственик на шхуната „Сидони“, преди тези копел... — да ме прощава принцесата за грубия език — тези проклети земни плъхове да я подпалят. Жив и здрав тук пред вас, благодарение на ваше височество.

Тъли го прекъсна.

— Как си?

Арута седна в леглото и усети, че цялото му тяло се е превърнало в купчина пребити меса и кокали. Карлайн струпа възглавници зад гърба на брат си.

— Понатъртен съм. Ще оцелея. — Главата му малко се килна. — Вие ми се свят.

Тъли наведе нос над главата на принца.

— Нищо чудно. Здраво си я пукнал. Ще ти се вие свят няколко дни, но не мисля, че е сериозно.

Арута погледна мечемайлора.

— Колко време бях в несвят?

— Един патрул ви донесе снощи — отвърна Фанън. — Сега е предобед.

— Набегът?

Фанън тъжно поклати глава.

— Градът е изтърбушен. Успяхме да ги избием всички, но в Крудий не е останала една здрава сграда. Рибарското село на юг и крайт на залива не са пострадали, но всичко останало е съсипано.

Карлайн се засуети около Арута да му оправя завивките и възглавниците.

— Трябва да си починеш.

— Точно в момента съм гладен — каза той.

Тя му поднесе голяма паница с димяща супа. Той се примири с топлата течност вместо да поиска нещо по-стабилно за ядене, но не й позволи да го храни с лъжицата. Подкани ги с пълна уста:

— Разкажете какво стана.

Фанън изглеждаше притеснен.

— Бяха цурани.

Ръката на Арута замръзна между купата и устата му.

— Цурани ли? Помислих, че са разбойници от Островите на залеза.

— Отначало и ние помислихме същото, но след като поговорихме с капитан Траск и с цуранските роби, дето ги държим при нас, си съставихме пълна картина какво точно е станало.

Тъли продължи разказа:

— Според твърденията на робите тези мъже са специално подбрани. Наричат го „смъртен набег“. Били са избрани да нахлуят в града, да унищожат колкото могат повече и да умрат, без бягство назад. Подпалили са кораба колкото за да не ни го оставят, толкова и като символ на деянието си. Доколкото схващам от думите им, това го смятат за голяма чест.

Арута се обърна към Амос Траск.

— Как успяха да пленят кораба ви, капитане?

— А, тъжна история, ваше височество. — Мъжът се приведе леко на дясната си страна и Арута се сети за раната му.

— Как е хълбокът ви?

Траск се ухили и черните му очи грейнаха весело.

— Гадна рана, но не и сериозна. Добрият ви отец я закърпи като нова, ваше височество.

Тъли изсумтя.

— Този човек трябва да лежи на легло. По-сериозно е пострадал от теб. Не искаше да си тръгне, докато не се увери, че си добре.

Траск не му обърна внимание.

— Имал съм и по-лоши рани. Веднъж се бихме с една квеганска бойна галера, обърната на пиратски кораб и... е, това е друга история. Питайте ме за кораба. — Той закуцука към леглото на Арута. — Бяхме опънали платна от Паланк с товар оръжие и огнено масло. Предвид положението тук бях решил, че ще намеря добър пазар. Рано рискувахме през проливите този сезон, изпреварвайки другите кораби, поне така се надявахме. Но макар да прекосихме рано, платихме си скъпо. От юг ни настигна страшен щорм и ни отклони за една седмица. Когато стихна, поехме на юг към брега. Мислех, че няма да срещнем трудности със засичане на местоположението си по ориентирите на сушата. Но щом зърнахме суша, никой на борда не разпозна нито един белег. След като никой от нас не беше плавал на север от Крудий, правилно преценихме, че сме се отдалечили повече, отколкото си мислехме.

— Плавахме на каботаж денем и се отдръпвахме от брега нощем, защото не исках да рискувам с непознати плитчини и рифове — продължи Траск. — На третата нощ се появиха цураните. Доплаваха от брега като ято делфини. Гмурнаха се под кораба и излязоха от двете страни. Докато се разбудя от врявата на палубата, половин дузина копел... — да ме прощава принцесата — от тия цурани ми се нахвърлиха. Завзеха кораба ми само за няколко минути. — Раменете му се смъкнаха. — Тъжно е да си загубиш кораба, ваше височество.

Лицето му се сгърчи в гримаса и Тъли стана и накара Траск да седне на столчето до леглото на Арута. Траск продължи разказа си:

— Не можахме да разберем какво говореха — езикът им става повече за маймуни, отколкото за хора — аз лично говоря пет културни езика и мога да се оправя с още дузина, къде с приказка, къде с показване. Но както казах вече, не можахме да разберем дърдоренето им, обаче намеренията им бяха съвсем ясни.

— Заровиха в картите ми. — Мъжът направи гримаса. — Купих ги съвсем законно от един стар капитан в Дърбин. Петдесет години опит имаше вложен в тия карти, от тук, в Крудий, до най-далечните източни брегове на Кешийската конфедерация, а ги разхвърляха из кабината като стари дрипи, докато не намериха това, което им трябва.

Сред тях имаше и няколко моряци, защото щом разпознаха картите, плановете им веднага ми станаха ясни... И проклет да съм, риба в прясна вода да ловя дано, но бяхме опънали платна само на няколко мили северно от сушата над вашия фар. Ако бяхме отплавали малко по-надалеч, щяхме да пристигнем живи и здрави в пристанището на Крудий преди два дена.

Арута и останалите мълчаха. Траск продължи:

— Нахълтаха в товарния отсек и взеха да хвърлят всичко през борда, все едно какво. Над петстотин тънко ковани квегански меча — през борда. Пики, копия, лъкове — всичко. За да не стигнат никак до Крудий, предполагам. Не знаеха какво да правят с квеганското огнено масло — буретата трябваше да се измъкнат на палубата, за да ги изхвърлят през борда — затова го оставиха. Но се погрижиха на борда да не остане никакво оръжие освен онова, което е в ръцете им. След което неколцина от тия дребни земни плъхове си навлякоха черните дрипи, скочиха и заплаваха към брега, към фара, а останалите от пасмината им взеха да се молят, коленичили по палубата, останаха само няколко души с лъкове да пазят екипажа ми. После изведнъж, около три часа преди да съмне, разритаха хората ми и почнаха да сочат залива на картата... И значи ние вдигнахме платната и поехме към брега. Останалото го знаете. Смятали са, предполагам, че няма да очаквате атака откъм морето.

— Правилно са сметнали — каза Фанън. — След последния им набег хвърлихме всичките си сили да пазим откъм лесовете. Затова ни хванаха неподготвени. — Старият мечемайстор добави с горчивина: — И сега градът е сринат и дворът е пълен с наплашени граждани.

Траск също въздъхна горчиво.

— Повечето им хора бързо се спуснаха на брега, но оставиха две дузини, които избиха хората ми. — Лицето му се сгърчи от болка. — Яки ми бяха момчетата, но не можах да надделеят на толкова. А и не разбрахме какво става преди първите момчета да започнат да падат от реите, пронизани от цуранските стрели. Пърхаха с ръце като чайки и падаха във водата. Мислехме, че ще поискат да ги изведем отново. Тогаз момчетата ми се опънаха, и още как. Но много закъсняха. А и с канджи и ножове как да излезеш срещу мечове и лъкове?

Траск въздъхна дълбоко. На лицето му бе изписана болка — колкото от тъжния разказ, толкова и от раната.

— Тридесет и пет души. Плъхове пристанищни, главорези и нехранимайковци, но си бяха моят екипаж. Ако някой имаше право да ги пречука, това бях аз. Пръснах черепа на първия цуранин, който ми налетя, взех му меча и убих още едного. Но третият ми го изби от ръката и ме намушка. — Мъжът се изсмя късо и дрезгаво. — Скърших му вратлето. После изгубих сваят. Сигурно са помислили, че съм умрял. Това, което помня след това, е, че видях огъня и заревах. После ви видях да се качвате по стълбата.

— Храбър мъж си ти, Амос Траск — каза Арута.

Лицето на едрият мъж се сгърчи от болка.

— Не чак толкоз, че да запазя кораба си, ваше височество. Сега съм само един жалък, изхвърлен на брега моряк.

— Стига толкова приказки. Арута, ти трябва да отдъхнеш — каза отец Тъли и сложи ръка на рамото на Амос Траск. — Капитане, няма да е зле да последвате примера му. Раната ви е по-сериозна, отколкото признавате. Ще ви заведа в стая, където да отпочинете.

Капитанът стана и Арута промълви:

— Капитан Траск.

— Да, ваше височество?

— Имаме нужда от свестни хора тук, в Крудий.

Лицето на капитана се изкриви в горчива насмешка.

— Най-големи благодарности, ваше височество. Макар че без кораб не знам с какво мога да съм полезен.

— Двамата с Фанън ще ви намерим достатъчно работа — отвърна Арута.

Мъжът се поклони едва-едва, колкото му позволи раненият хълбок, и излезе с Тъли. Карлайн целуна Арута по брадичката и му каза:

— Сега си почини.

Взе празната купа и излезе от стаята с Фанън. Още преди вратата да се затвори, Арута се унесе в сън.

ГЛАВА 17

ЩУРМ

Карлайн напада.

Заби с къс замах върха на рапирата си, целейки се да нанесе убийствен удар в корема. Роланд едва успя да отбегне напада и със силен замах на оръжието си отби нейното встрани. Отскочи назад и за миг загуби равновесие. Карлайн забеляза колебанието му и се хвърли напред.

Роланд се засмя и внезапно отскочи встрани, избяга за втори път рапирата ѝ и излезе извън защитата ѝ. Бързо прехвърли своята рапира от дясната в лявата си ръка, пресегна се, прихвана ръката ѝ с рапирата при китката, дръпна и на свой ред я изкара от равновесие. Извърна я и се озова зад нея. Обгърна кръста ѝ с лявата си ръка, пазейки я от острието, и я притегли силно към себе си. Тя се замята безпомощно, но както беше зад нея, не можеше да му отвърне с нищо освен със сърдити проклетия.

— Беше измама! Долна измама! — изсъска тя.

Зарита безпомощно във въздуха и той се засмя.

— Никога не се откривай така, дори да ти се струва, че ударът е смъртоносен. Бърза си, но си много напориста. Научи се на търпение. Изчаквай противникът да се открие съвсем и тогава нападай. Излезеш ли така от равновесие, загиваш. — Целуна я безцеремонно по бузата и грубо я отблъсна от себе си.

Карлайн залитна напред, възстанови равновесието си и се обърна.

— Измамник! Позволяваш си волности с кралската особа, така ли?

Тя запристъпва към него и бавно зави наляво. Откакто баща ѝ беше заминал, Карлайн бе извадила душата на Арута да разреши Роланд да я учи на фехтовка. Последният ѝ аргумент беше:

— А какво да правя, ако цураните нахлуят в замъка? С куките за плетене ли да се браня?

Арута беше отстъпил, по-скоро отегчен от непрекъснатото ѝ заяждане, отколкото от убеденост, че ще ѝ се наложи да върти сабя.

Изведнъж Карлайн се хвърли в свирепа атака, със замах отдолу нагоре, принуждавайки Роланд да отстъпи през малкия двор зад стражевата кула. Той опря гръб на ниската стена и зачака. Тя отново се хвърли напред, но младежът ловко пристъпи настрани и увитият с плат връх на рапирата ѝ се удари в стената миг след като той се бе отдръпнал оттам. Роланд мина покрай нея, плесна я закачливо по задника с оръжието си и се озова зад нея.

— И не губи самообладание, защото с него губиш и главата си.

— О! — извика тя и се извъртя с лице към него. На лицето ѝ се изписа смесица от яд и смях. — Чудовище такова!

Роланд я зачака готов, с насмешливо гузно изражение. Тя пресметна разстоянието и запристъпва бавно. Носеше тесни мъжки панталони — за ужас на лейди Марна — и мъжка туника, стегната в кръста от колана за оръжието. През последната година фигурата ѝ се беше наляла и впитите по тялото ѝ дрехи изглеждаха почти скандално. Вече бе осемнадесетгодишна и в нея не бе останал и помен от нещо момичешко. Специално изработените за нея ботушки, черни и високи до глезените, пристъпваха предпазливо по каменната настилка, докато се приближаваше към Роланд, а дългата ѝ лъскавочерна плитка се мяташе по раменете ѝ.

За Роланд тези уроци с Карлайн бяха добре дошли. Двамата бяха преоткрили в себе си игривите забави на детството, а Роланд, от своя страна, таеше плаха надежда, че чувствата ѝ към него могат да прераснат в нещо повече от приятелство. В годината след заминаването на Луам се бяха упражнявали заедно или излизаха, когато беше безопасно да поездят около замъка. Времето, прекарано заедно, бе породило между тях усещане за близост, каквато преди му се струваше недостижима. И макар далеч по-сериозна отпреди, Карлайн си бе възвърнала чувството за хумор.

За миг Роланд се отнесе в спомени. Малкото момиче, своенравно и глезено, вече го нямаше. Високомерното и сприхаво дете си беше отишло. На негово място пред него стоеше млада жена с остър ум и силна воля, с нрав, смекчен от суровите уроци на живота.

Роланд примигна, усетил, че върхът на рапирата ѝ се е притиснал в гърлото му. Пусна оръжието си с престорено примирение и въздъхна:

— Милейди, предавам се!

Тя се засмя.

— За какво се беше размечтал, Роланд?

Той избута леко върха на рапирата ѝ.

— Спомних си как щеше да се побърка лейди Марна, когато за първи път излезе да яздиш в тези дрехи и се върна изпоцапана и съвсем не приличаща на дама.

Карлайн също се усмихна.

— Помислих си, че ще остане на легло поне една седмица. — Отпусна рапирата. — Бих искала да имам поводи да нося тези дрехи по-често. Толкова са удобни!

Роланд кимна и се ухили широко.

— И толкова съблазнителни. — Изписа си похотлива физиономия и изгледа обгърналите гъвкавото ѝ тяло дрехи. — Макар че според мен по-скоро се дължи на този, който ги носи.

Тя вирна нос в престорен укор.

— Вие сте не само мошеник, но и ласкател, господине. И развратник.

Той се ухили и вдигна рапирата си.

— Мисля, че ми стига за днес, Карлайн. Повече от едно поражение на ден не мога да понеса. Още едно, и ще трябва да напусна този замък, потънал в срам.

Очите ѝ се разшириха, тя насочи оръжието си и той разбра, че жегването е улучило в целта.

— Аха! Засрамен от някакво си момиче, така ли? — извика тя и настъпи към него с насочената рапира.

Той се засмя, пригответи се за защита и отстъпи назад.

— Е, лейди. Това вече е непристойно.

Тя сниши рапирата си и го изгледа ядосано.

— Лейди Марна е тази, която се грижи за възпитанието ми, Роланд. Няма нужда палячо като теб да ме учи на обноски.

— Палячо ли!? — изрева той и скочи напред. Тя парира и замахна. Той пое удара, рапирата му се плъзна по дължината на нейната и двамата се озоваха тяло до тяло. Роланд хвана здраво китката ѝ, държаща рапирата, и се усмихна. — Гледай никога да не изпадаш в това положение. — Тя се помъчи да се освободи, но ръката му я стискаше силно. — Освен ако цураните не започнат да изпращат

срещу нас жените си, всеки от тези, с които ще се биеш, ще е по-силен и отгук нататък ще направи с теб каквото си поиска. — С тези думи той я дръпна по-силно към себе си и я целуна.

Тя се дръпна изумена. После рапирата изведнъж падна от ръцете ѝ и тя го прегърна, притегли го към себе си със смайваща сила и го целуна със страст, неотстъпваща на неговата.

Роланд се отдръпна и Карлайн го изгледа със смесица от изненада и копнеж. Лицето ѝ грейна в усмивка и очите ѝ заискриха.

— Роланд, аз...

В замъка прозвуча сигнал за тревога и откъм крепостната стена от другия край на цитаделата проехтя вик:

— Щурм!

— Проклет късмет! — изруга Роланд. — В името на всички богове, точно сега ли?... — И хукна по коридора, водещ към главния двор. Обърна се през рамо ухилен и извика: — Не забравяйте какво щяхте да ми кажете, милейди. — Усмивката му обаче се стопи, щом видя, че тя тръгва след него с рапирата в ръка. — Къде си тръгнала? — попита я той вече много мрачно.

Тя му отвърна решително:

— На стените. Няма да се крия повече в избите.

Той се закова на място и ѝ каза твърдо, със стиснати зъби.

— Не. Нямаш опит в истински бой. За игра се справяш чудесно, но няма да позволя да ми припаднеш още първия път, когато ти замирише на кръв. Ще отидеш в избите с другите дами и ще се заключиш там, докато опасността премине.

Никога не ѝ беше говорил толкова твърдо и тя се изуми. Винаги досега се беше държал с нея като заядлив хитрец или като нежен приятел. Сега сякаш изведнъж се бе превърнал в друг човек. Той я сграбчи под мишницата и къде с водене, къде с дърпане я помъкна към вратата за избите.

— Роланд! — изкрещя Карлайн. — Пусни ме!

Той ѝ отвърна тихо:

— Ще отидеш където ти е наредено. А аз — където ми е наредено. И никакви спорове.

Тя се задърпа от хватката му, но той я държеше неумолимо.

— Роланд! Веднага ме пусни! — извика му тя властно.

Той продължи да я дърпа по коридора, без да обръща внимание на протестите ѝ. При вратата за избите един смаян страж се бе загледал в приближаващата се двойка. Роланд спря и доста грубо избута Карлайн към вратата. С разширени от гняв очи Карлайн се обърна към войника.

— Арестувайте го! Веднага! Той... — Гласът ѝ бе писклив от гнева, съвсем не като на благовъзпитана дама. — Той ми посегна!

Стражът се поколеба, но Роланд вдигна предупредително пръст и го изпъна пред носа на войника.

— А ти ще се погрижиш нейно височество да се прибере в определеното ѝ убежище. Няма да обръщаш внимание на протестите ѝ и ако се опита да избяга, ще я задържиш. Ясно ли е? — Гласът му не остави никакво съмнение, че е смъртно сериозен.

Стражът кимна, но все още не смееше да докосне принцесата. Без да сваля очи от лицето на войника, Роланд леко подбутна Карлайн към вратата и каза:

— Ако разбере, че е напуснала избата преди да е прозвучал сигналът за отбой, ще се погрижа принцът и мечемайсторът да научат, че си позволил принцесата да изложи живота си на опасност.

Това се оказа достатъчно за часовия. Колкото и да не беше сигурен кой е с по-висок ранг по време на нападение, скуайърът или принцесата, в ума му не остана и капка съмнение какво ще направи мечемайсторът с него, ако с принцесата се случи нещо. Така че се извърна към вратата за избата и каза:

— Насам, ваше височество. — След което я подбутна да тръгне надолу по стъпалата.

Карлайн заслиза заднишком по стълбите, кипнала от яд. Роланд затвори вратата след тях. След още една стъпка заднишком тя се обърна и заслиза, вдигнала надменно глава. Когато стигнаха до помещението, определено за жените от замъка и спасилите се от града по време на набега, Карлайн завари останалите жени сгушени една до друга и пребледнели от страх.

Смутен, войникът ѝ отдаде чест и промълви съжалително:

— Моля принцесата за прошка, но скуайърът изглеждаше съвсем твърд.

Навъсеното ѝ лице изведнъж се проясни и на устните ѝ заигра тънка усмивка.

— Твърд беше, нали?

Конниците влязоха в двора на цитаделата и масивните порти се затвориха след тях. Арута се обърна към Фанън.

— Отвратителен късмет — промърмори Фанън.

— Късметът няма нищо общо — отвърна Арута. — Цураните със сигурност не биха щурмували, ако предимствата са на наша страна.

Всичко пред очите им изглеждаше мирно, с изключение на опожарения град с овъглените си руини, стърчащи като непрестанно напомняне за войната. Арута обаче знаеше, че отвъд града, в горите на север и североизток, се трупат войски. Според всички донесения поне две хиляди цурани бяха тръгнали в марш към Крудий.

— Марш вътре, краставо псе такова!

Арута погледна надолу към двора и видя Амос Траск — подритваше пред себе си превитата фигура на някакъв изпаднал в паника рибар, който се шмугна в една от набързо вдигнатите зад стените на замъка колиби, предназначени да приютят последните остатъци от прогоненото от градчето население. Повечето хора от града бяха заминали с кораби за Карс, но малка част бяха останали да презимуват тук. С изключение на няколко рибари, които трябваше да останат, за да помогнат в изхранването на гарнизона, останалите очакваха да ги натоварят на кораби за Карс и Тулан тази пролет. Но първите кораби изчакваха стоплянето на времето и щяха да пристигнат едва след няколко седмици. Амос го бяха назначили да надзирава тези хора, след като корабът му бе изгорял миналата година, да не им позволява да се пречкат из цитаделата и да създават бъркотия из замъка. Бившият капитан се беше оказал истински дар на боговете още през първите седмици след опожаряването на града. Амос притежаваше нужния талант да командва и да държи в ред грубоватото, зле възпитано и несвикнало на порядък рибарско население. Арута го смяташе за надут самохвалко, за лъжец и най-вероятно — пират, но общо взето дебелакът му допадаше.

Гардан се качи по стълбите, Роланд го следваше. Гардан отдаде чест на принца и мечемайлора и докладва:

— Това е последният патрул, ваше височество.

— Тогава ни остава да изчакаме само Дълголъккия.

Гардан поклати глава.

— Нито един патрул не го е виждал, ваше височество.

— Така е, защото Дълголькият несъмнено се е прокраднал поблизо до цураните, отколкото би си позволил всеки войник със здрав разум — подхвърли Арута. — Колко ни остава според вас преди да пристигнат и останалите цурани?

Гардан посочи на север и каза:

— По-малко от час, ако тръгнат направо. — Вдигна очи към небето. — Остават им по-малко от четири часа по светло. Може да очакваме първия щурм преди да падне нощта. Все пак най-вероятно ще заемат позиции, ще отморят хората си и ще щурмуват призори.

Арута погледна Роланд и попита:

— Жените в безопасност ли са?

Роланд се ухили.

— Всички, макар че сестра ви сигурно здраво ще ме нахока, след като това свърши.

— Когато свърши, аз ще се оправя с нея — отвърна му Арута с усмивка, после се огледа. — Сега ни остава само да чакаме.

Очите на мечемайстор Фанън обходиха измамно мирния пейзаж зад стените на замъка. Нотка на загриженост, примесена с решимост, имаше в гласа му, когато заяви:

— Да. Да чакаме.

Мартин вдигна ръка и тримата му следотърсачи спряха. Лесът бе тих, доколкото можеха да преценят, но тримата знаеха, че сетивата на Мартин са много по-остри от техните. След миг той тръгна напред да огледа.

През последните десет часа, още отпреди изгрев, вървяха по следите на цуранската колона. Доколкото можеше да прецени, цураните за пореден път бяха изтласкани от Елвандар и укрепленията по течението на река Крудий и сега насочваха вниманието си към замъка Крудий. През тези три години цураните водеха бойни действия на четири фронта: срещу херцогските армии на изток, срещу елфите и джуджетата на север, цитаделата на Крудий на запад и Братството на Тъмната пътека и таласъмните на юг.

Следотърсачите се бяха придържали близо до авангардните отряди на цураните, отварящи път за главната колона, понякога — прекалено близо. На два пъти им се бе наложило да бягат от нападателите си, цурански воители, решени на всяка цена да догонят и заловят майстора на лова на Крудий и неговите хора. Веднъж ги бяха обкръжили и Мартин загуби двама от хората си в схватката.

Мартин подаде сигнала — дрезгав грак на гарван — и след няколко минути тримата оцелели следотърсачи се присъединиха към него. Единият, дълголик младеж на име Гарет, му докладва:

— Придвижват се много по на запад от там, където смятах, че ще завият.

Дълголькия се замисли.

— Изглежда, са намислили да обхванат в кръг земите около замъка. Или просто са решили да щурмуват от неочаквана позиция. — После се усмихна кисело и добави: — Но по-вероятно е просто да разчистят района преди щурма, за да са сигурни, че нямаме скрити части, които да ги ударят в тил.

Друг от следотърсачите каза:

— Със сигурност знаят, че следим пътя им.

Кривата усмивка на Дълголькия се разшири.

— Знаят, разбира се. Но, струва ми се, нашите занимания изобщо не ги притесняват. — Той поклати глава. — Тия цурани са много нахални. — Посочи напред и каза: — Гарет идва с мен. Вие двамата тръгвате право към замъка. Съобщете на мечемайлора, че още около две хиляди цурани се придвижват в марш към Крудий.

Без повече приказки двамата мъже закрачиха енергично към замъка.

— Хайде ние с теб да се върнем при настъпващия враг и да видим какви ги е намислил — каза Дълголькия на мъжа, който бе останал с него.

Гарет поклати глава.

— Това, че ви е весело, майсторе, никак не ме радва.

Докато крачеха назад по пътеката, по която бяха дошли, Дълголькия му отвърна:

— Сега или друг път, на смъртта ѝ е все едно. Тя идва, когато си пожелае. Защо тогава да ѝ обръща човек внимание?

— Тъй де — отвърна Гарет, не съвсем убеден. — Защо наистина? Не ме тревожи това, че смъртта идва когато си поиска. Това, което ме кара да треперя, е, че сам я каните.

Мартин тихо се засмя и махна с ръка на Гарет да го последва. Двамата се затичаха и дългите им леки отскоци загълтаха разстоянието. Гората бе огряна от слънцето, но между дебелите стволове имаше много тъмни местенца, сред които можеше да се таи дебнещият враг. Гарет се довери на вещината на Дълголъкия да прецени доколко тези тъмни кътчета в леса са безопасни да минат край тях. След малко двамата изведнъж се заковаха на място при звука на някакво движение напред и се стаиха безшумно в шубрака. Цяла минута измина, без никой от двамата да проговори. После до ушите им достигна тих шепот. Думите бяха неразбираеми.

В полезрението им изникнаха две фигури, пристъпващи предпазливо по една водеща от север на юг пътека, пресичаща тази, която бе следвал Мартин. Бяха с тъмносиви наметала и държаха изпънати за стрелба лъкове. Спряха се и единият коленичи да огледа следите, оставени от Дълголъкия и следотърсачите му. После посочи дирята и каза нещо на спътника си, който кимна и се върна по пътеката, от която бяха дошли.

Дълголъкия чу вдишването на Гарет до себе си. Озъртащият се на поляната беше следотърсач от Братството на Тъмната пътека. След като се огледа, той последва спътника си.

Гарет се размърда и Мартин го стисна за ръката.

— Още не — прошепна Дълголъкия.

Гарет му отвърна шепнешком:

— Какво търсят толкова далече на север?

Мартин поклати глава.

— Прокраднали са се зад нашите патрули по хълмовете. Занемарили сме охраната на юг, Гарет. Не допускахме, че ще се придвижат толкова на северозапад към планините. — Замълча за миг и добави шепнешком: — Сигурно им е омръзнало Зеленото лоно и се опитват да се присъединят към събратята си в Северните земи.

Гарет отвори уста, но не каза нищо, защото нов Тъмен брат излезе на поляната, освободена от първите двама само преди няколко мига, озърна се и вдигна ръка. Нови фигури се появиха по пътеката,

пресичаща тази, по която бяха минали Мартин и хората му. Тъмните братя я прекосиха и навлязоха сред дърветата.

Гарет чу, че Мартин брои шепнешком фигурите, изсипващи се пред очите му.

— ... десет, дванадесет, петнадесет, шестнадесет, осемнадесет...

Пороят от загърнати в тъмни плащове фигури не секваше и на Гарет му се стори, че никога няма да изтече.

— ... трийсет и един, трийсет и двама, трийсет и четирима...

Продължиха да преминават и да се скриват сред дърветата, вече на по-големи групи, и след малко Мартин прошепна:

— Те са над сто.

А те продължаваха да прииждат, някои вече с вързопи на гърбовете. Повечето бяха загърнати в дебелите си тъмносиви планински наметала, но имаше и облечени в тъмнокафяви или черни дрехи. Гарет се наведе към Мартин и прошепна в ухото му:

— Прав си. Това е преселение на север. Според мен са над двеста.

Мартин кимна.

— И продължават да идват.

Още дълго Тъмните братя продължаваха да прекосяват пътеката, след което пороят от воители се замени от дрипаво облечени женски същества и малки. След като и те отминаха, отряд от двадесетина бойци прекоси пътеката и после всичко притихна.

Двамата изчакаха още малко в мълчание. После Гарет промълви:

— Наистина са роднини на елфите, щом могат да се придвижват в такива големи количества из гората, без никой да ги засече.

Мартин се усмихна.

— Съветвам те, ако срещнеш елфи, никога да не им го споменаваш. — Той бавно се изправи и изпъна схванатите си от дългото клечене в храстите мускули. Някъде от изток отекна слаб звук и лицето на Мартин се намръщи замислено. — На какво разстояние според теб е колоната на Тъмните братя?

— В ариергарда — на стотина разтега; челото е на около четвърт миля. Защо?

Мартин се ухили и насмешката в очите му притесни младия Гарет.

— Хайде. Мисля, че вече знам къде можем да се позабавляваме.

Гарет тихо простена:

— Майсторе, когато споменеш за забавление, кожицата ми настръхва.

Мартин удари приятелски младежа по гърдите с опакото на ръката си.

— Хайде да тръгваме, ленивецо.

Майсторът на лова пое по пътеката и Гарет тръгна след него. Затичаха на дълги отскоци през леса, лесно отбягвайки препятствия, които щяха да затруднят по-неопитни хора сред гъстите дървета.

Стигнаха до едно разклонение на пътеката и спряха. По едната пътека след горския сумрак едва се виждаха фигурите на отряда цурански авангард. Мартин и Гарет се скриха сред дърветата и майсторът на лова прошепна:

— Главната колона е наблизко. Стигнат ли просеката, по която отбиха Тъмните братя, може да ги последват.

Гарет поклати глава.

— А може и да не рискуват, така че трябва да се погрижим да го направят. — Младежът вдиша дълбоко и добави: — Е, добре. — След което отправи тиха молитва към Килиан, Възпяващата зелената тишина, богинята на хората на лесовете, и двамата смъкнаха лъковете от раменете си.

Мартин излезе на пътеката и се прицели, Гарет последва примера му. Цуранските челници изникнаха пред очите им — сечеха просека през ниските шубраци по пътя на главната колона, за да се придвижва по-бързо. Изчакаха, докато цураните се приближат, и пуснаха стрелите тъкмо когато първият ги забеляза. Първите двама мъже рухнаха и още докато падаха, излетяха още две стрели. Мартин и Гарет измъкнаха стрелите от колчаните на гърбовете си с плавни движения, изпъваха тетивите и стреляха с невероятна бързина и точност. Мартин бе избрал Гарет преди пет години не заради черните му очи. Пред лицето на бурята младежът можеше да остане на мястото си спокойно, да върши каквото му е заповядано и да го прави умело.

Десетината слисани цурани изпопадаха още преди да успеят да вдигнат тревога. Мартин и Гарет прибраха спокойно лъковете на рамо и зачакаха. След това на просеката изникна внушителна стена от пъстроцветни брони. Цуранските командири в челото се спряха смаяни и мълчаливо огледаха мъртвите челници. После забелязаха двамата

горяни, застанали кротко в дъното на просеката, и зареваха нещо. Колоната се понесе напред с извадени оръжия.

Мартин скочи в гъсталака от северната страна на просеката. Гарет го последва по петите. Затичаха между дърветата, плътно преследвани от цураните.

Гласът на Мартин изпълни леса с див ловджийски рев. Гарет изрева не по-малко оглушително, обзет по-скоро от някаква лудешка възбуда, отколкото от страх. Зад тях се вдигна шумотевица и орда цурани се втурна през дърветата да ги догони.

Мартин ги поведе на север, успоредно на посоката, поета от Тъмното братство. След малко се спря задъхан и промълви:

— Стой, така ще ги изгубим.

Гарет се озърна през рамо и се увери, че цураните не се виждат. Облегнаха се на едно дърво и зачакаха. След миг първият цуранин се появи, забързан под ъгъл спрямо дирята, сочеща на северозапад.

Мартин го изгледа отвратен и промълви:

— Изглежда, сме изтрепали единствените свестни следотърсачи от проклетия им свят. — Измъкна ловджийския рог от колана си и изсвири така оглушително, че цуранският войн замръзна в полукрачка и изумлението му беше видимо дори от мястото, където стояха Мартин и Гарет.

Цуранинът се огледа и забеляза двамата ловци. Мартин му махна с ръка да ги последва и двамата с Гарет хукнаха отново. Цуранинът извика на тези след него и хукна да ги догони. Двамата го отведоха още на миля и нещо сред лесовете, след което свиха на запад. Гарет извика задъхан:

— Тъмните братя... ще разберат... че идваме.

Мартин му отвърна също толкова задъхано:

— Освен ако... изведнъж не са... оглушали всички. — Усмихна се. — Цураните ги... превъзхождат... шест към едно... Мисля, че... ще е честно... Братството... да е в... засада.

Гарет продължи бегом след наставника си. Изфучаха с трясък от шубраците и Мартин се спря, дръпна Гарет за пеша на дрехата, вслуша се и каза:

— Ей ги там, отпред.

Гарет отвърна:

— Не знам... как можеш да чуеш нещо при... целия този тропот отзад? — Звучеше все едно, че по-голямата част от цуранската колона беше тръгнала подир тях, а и лесът усилваше шума и човек можеше да обърка източника.

— Още ли носиш оная... тъпа долна дреха? — попита Мартин.

— Да, защо?

— Скъсай едно парче. — Гарет измъкна ножа, без да пита за какво, и вдигна зелената горянска туника. Под нея беше облякъл яркочервена долна вълнена риза. Изрязва дълга ивица отдолу, след което припряно почна да се загацва. Докато Гарет се оправяше, Мартин уви парцала на една стрела и се обърна назад към вършеещите из шубраците цурани. — Сигурно е от късите им крака. Инак може да бягат и по цял ден, но в гората не издържат. — Подаде стрелата на Гарет. — Виждаш ли онзи висок бряст оттатък полянката?

Гарет кимна.

— А малката бреза зад него? — Гарет кимна отново. — Можеш ли да я улучиш?

Гарет се ухили, изпъна лъка, постави стрелата и я пусна. Стрелата полетя, изви се в дъга и се заби в дървото. Мартин каза:

— Когато нашите късокраки приятели дойдат, ще видят трепкащото цветно петно отдалече и ще се затекат натам. Освен ако не греша жестоко, Братята са на петдесетина стъпки от другата страна на стрелата ти. — Измъкна рога си, докато Гарет мятеше лъка през рамо, и прошепна: — Давай да изчезваме! — И изсвири дълго и пронизително.

Цураните се спуснаха като ято стършели, но Дълголькия и Гарет вече бяха поели на югозапад — още преди звукът на ловджийския рог да заглъхне. Хукнаха да бягат вече не на шега. Изведнъж излетяха през гъстата група дървета на гола поляна и се натъкнаха на група жени и деца. Една млада жена от Братството, която тъкмо поставяше голям вързоп на земята, се спря при появата на двамата мъже и се втренчи в тях. Гарет се изпързала, за да закове на място, без да се блъсне в нея.

Големите ѝ кафяви очи го изгледаха за миг, после тя се дръпна настрана, за да му направи път. Без да мисли, Гарет докосна с ръка перчема си и каза:

— Извинете, мадам.

След което отново хукна да настигне майстор-ловеца. Зад него се разнесоха викове на изумление и гняв.

След като изминаха още около четвърт миля, Мартин спря и се вслуша. Откъм североизток се носеха звуци на битка — викове, писъци и ек на оръжие. Мартин се ухили.

— Сега ще им се отвори работа за доста време — и на едните, и на другите.

Гарет се смъкна изтощен на тревата и изпъшка:

— Другия път защо не ме пратиш в замъка. А, майсторе?

Мартин приклекна до следотърсача.

— Това би трябвало да попречи на цураните да стигнат до Крудий до залез-слънце. Няма да могат да предприемат щурм до утре. Четиристотин Тъмни братя не са нещо, което могат да оставят спокойно в тила си. Отдъхваме малко и потегляме за Крудий.

Гарет се облегна на съседното дърво.

— Това е добра новина. — Младежът въздъхна облекчено. — Бяхме на косъм, майсторе.

Мартин се усмихна загадъчно.

— През целия си живот сме на косъм, Гарет.

Гарет поклати замислено глава.

— Видя ли онази?

Мартин кимна.

— Да. Какво искаш да кажеш?

Гарет изглеждаше смутен.

— Беше хубавичка... дори красива, макар и със странна красота, искам да кажа. С дълга черна коса... а очите ѝ бяха с цвят като козината на видра. Със сочни устни и дързък поглед. Предостатъчно, за да накара повечето мъже да се загледат. Такова нещо не бях очаквал от Братството.

Мартин кимна.

— Всъщност моредел са хубав народ, както и елфите. Но не забравяй, Гарет — добави той с усмивка, — ако отново ти се случи да си разменяш любезности с жена от народа на моредел, тя по-скоро ще ти изтръгне сърцето, отколкото да те целуне.

Отдъхнаха си малко — на североизток ехтеше глъчта на битката, — после поеха към Крудий.

От началото на войната цураните бяха ограничили действията си до онези области, които бяха в непосредствено съседство с долината на Сивите кули. Донесенията от джуджетата и елфите разкриваха, че в Сивите кули се вихри миньорска дейност. Извън долината бяха вдигнати заграждения и укрепления, от които започнаха набези срещу позиции на Кралството. Един-два пъти в годината цураните предприемаха по-голяма офанзива срещу херцогските армии на Запада, елфите на Елвандар или срещу Крудий, но повечето време се задоволяваха да държат това, което вече бяха завладели.

И с всяка година разширяваха завладяната зона, като изграждаха нови заграждения и укрепваха позициите си, от които да предприемат кампаниите си следващата година. След падането на Валинор очакваният натиск към крайбрежието на Горчиво море не се осъществи, нито пък цураните се опитаха отново да щурмуват укрепленията на Ламът близо до Камен връх. Валинор, както и градчето на Крудий, бяха опустошени и обезлюдени, по-скоро за да се заличат, отколкото да се припишат като придобивка на цураните. През пролетта на третата година от войната пълководците на силите на Кралството очакваха с тревога голям щурм, който можеше да наруши патовото положение. Сега той връхлетя. И връхлетя на най-логичното място, в най-слабата точка на съюзниците. Срещу гарнизона на Крудий.

Арута гледаше от стените цуранската армия. Гардан и Фанън стояха до него. Мартин Дълголькия бе зад тях.

— Колко са? — попита Арута, без да откъсва очи от трупащите се около стените пълчища.

— Хиляда и петстотин, две хиляди — трудно е да се прецени — каза Мартин. — Вчера насам идеха още две хиляди, като извадим онова, което Тъмните братя са приспаднали от тях.

Откъм далечните гори ехтяха ударите на брадвите на секачите. Мечемайсторът и майстор-ловецът прецениха, че цураните секат дърветата за стълби за щурма.

— Не съм си и помислял, че ще го чуя някога от собствената си уста, но съжалявам, че вчера в леса нямаше поне четири хиляди Тъмни братя — каза Мартин.

Гардан се изплю през стената.

— Добре си се справил, майстор-ловецо. Хубаво е, че са се сблъскали.

Мартин се изкикоти мрачно.

— Също толкова добре е, че Братята убиват, щом някой им се мерне пред очите. Макар да съм сигурен, че не го правят от любов към нас, те наистина пазят южния ни фланг.

— Освен ако вчерашната им орда не е била изолиран случай — каза Арута. — Ако Братството изоставя Зеленото лоно, скоро ще се наложи да се боим за Тулан, за Джонрил и за Карс.

— Колко жалко, че са така несговорчиви — каза Фанън. — Ако можехме да се договорим...

Мартин поклати глава.

— Моредел търпят само разбойници, които са готови да им служат срещу злато. Иначе полза от нас нямат. А както личи по всичко, цураните са дошли, за да завладяват. Моредел не са по-пощадени от амбициите им, отколкото ние.

Фанън отново погледна трупащите се цурански сили. Знамена с ярки цветове и със странни за очите символи се вееха на различни позиции по предната линия на армията. Стотици воители в брони с всевъзможни цветове стояха на групи под всяко от знамената.

Прозвуча рог и цуранските воители застанаха мирно с лице към стените. Всеки флаг бе изнесен на десет крачки напред и забит в земята. Воители с шлемове с високи гребени, най-вероятно войскови командири, излязоха напред и застанаха по средата между щандартите и първите редици. Един в яркосиня броня, извика нещо и посочи към замъка. Сред отрупаните цурански пълчища се разнесе вик, а после друг офицер, в яркочервена броня, закричи бавно към замъка.

Арута и останалите загледаха мълчаливо как мъжът прекосява разстоянието до портата. Не погледна надясно, нито наляво, нито нагоре към хората по стените, а продължи, вперил поглед напред, докато не стигна до портата. Там спря, измъкна от колана си широка бойна секира и удари три пъти с тъпото ѝ по железния обков.

— Какво прави тоя? — попита Роланд, който току-що се бе качил по стълбите.

Цуранинът отново затропа по вратите на замъка.

— Струва ми се — каза Дълголькия, — че ни заповядва да му отворим и да предадем замъка.

Цуранинът замахна и заби бравата в портата така силно, че дръжката ѝ затрепери. А после, без да бърза, се обърна и закричи назад под възторжените възгласи на цураните.

— И сега какво? — попита Фанън.

— Мисля, че се сещам — каза Дълголькия и свали лъка от рамото си. Извади стрела и я нагласи на тетивата. После изпъна лъка и стреля. Стрелата се заби в земята между краката на цуранския офицер и той спря.

— Планинските хадати на Ябон имат подобни ритуали — поясни Мартин. — Много обичат да показват храбростта си пред лицето на врага. Да пипнеш някого и да оживееш е по-почетно, отколкото да го убиеш. — Посочи офицера, който стоеше като замръзнал. — Ако го убия, губя честта си, защото той показва на всички ни колко е смел. Но можем да им покажем, че знаем как се играе тази игра.

Цуранският офицер се обърна, вдигна стрелата и я скърши на две. Застана с лице към замъка, вдигна високо стрелата и изрева предизвикателно към защитниците по стените. Дълголькия стреля пак. Втората стрела облиза перушината на шлема на офицера и перата се посипаха по лицето му. Цураните замлъкнаха.

Роланд подсвирна от възхита пред страхотния изстрел. Стените се взривиха от възгласи. Цуранинът бавно свали шлема си.

— Сега приканва някого от нас или да го убие, като покаже с това, че сме без чест, или да излезе от замъка и да дръзне да се изправи срещу него — каза Мартин.

— Няма да позволя да се отворят портите заради някакъв си детински двубой! — викна Фанън.

— Тогава ще променим правилата — ухилен отвърна Дълголькия. Наведе се през ръба на бойницата и подвикна към двора долу: — Гарет! Една тъпа за лов!

Гарет, който стоеше на двора, извади една ловна стрела и я метна нагоре към Дълголькия. Мартин показа на останалите тежката желязна топка вместо върха — бе предназначена да зашеметява дивите патици, вместо острите стрели да ги разкъсват — и я намести на тетивата. Прицели се и стреля.

Стрелата улучи офицера в корема и той залитна и падна. Цуранските войни се развикаха гневно, след което замлъкнаха, понеже

мъжът се изправи, явно зашеметен, но не и ранен. А после се преви на две, с ръце на коленете, и повърна.

— Дотук с офицерското достойнство — каза сухо Арута.

— Е — въздъхна Фанън. — Мисля, че е време да им дадем друг урок по военно изкуство. — Вдигна ръка над главата си извика: — Катапулти!

От върховете на кулите се вдигнаха ответни флагове. Фанън свали ръката си и огромните механизми се задействаха. На по-малките кули балистите, подобни на гигантски арбалети, изстреляха стрели с големината на копия, докато на върха на цитаделата огромни мангонели замятаха купища тежки камъни. Дъждът от камъни и копия са изсипа сред множеството на цураните, отваряйки празнини в редиците им. Писъците на ранените отекна чак до защитниците по бойниците. Отделенията, обслужващи катапултите, заредиха наново сеещите смърт машини.

Когато ги удари вторият порой от камъни и стрели, цураните изоставиха бойния ред и се обърнаха в бяг. Сред защитниците по стените се надигнаха радостни възгласи, но бързо затихнаха, когато цураните се прегрупираха извън обхвата на машините.

— Мечемайсторе — каза Гардан, — струва ми се, че решиха да ни изчакат да излезем навън.

— А на мен ми се струва, че грешиш — каза Арута и посочи. Гардан извърна очи. Огромна чет цурани се отдели от главните сили, тръгна напред и спря точно зад обхвата на катапултите.

— Изглежда, се подготвят за щурм — каза Фанън. — Но защо само част от войската?

Появи се един войник и докладва:

— Ваше височество, няма признак за цуранска активност по други участъци.

— И защо ще щурмуват само една стена? — зачуди се Арута. — Според мен са около хиляда.

— По-скоро хиляда и двеста — отвърна Фанън. Видя, че подвижните стълби, появили се в тила на щурмуващата част, се изнасят напред. — Почва се.

Зад стените чакаха в готовност хиляда защитници. Останалите мъже на Крудий продължаваха да поддържат външните гарнизони и

наблюдателни пунктове, но главните сили на херцогската отбрана бяха струпани тук.

— Можем да издържим на този напор, докато стените са здрави — каза Фанън. — Ако превъзходството им е по-малко от десет към едно, ще се справим.

От други стени дойдоха нови пратеници.

— Все още не предприемат нищо на изток, север и юг, мечемайсторе.

— Изглежда, са решили да го направят по по-трудния начин. — Фанън се замисли. — Малко от това, което сме видели досега, ми е понятно. Смъртни набези, перчене пред обсега на катапултите, губене на време с разни игри на чест. Все пак не може да се отрече, че разбират от война, и не бива да се подвеждаме. — Обърна се към вестносеца: — Предай по стените да стоят нащрек и да са готови за отбрана, ако това се окаже уловка.

Очакването продължи. Слънцето се отмести по небето и увисна зад нападателите. Изведнъж засвириха рогове, забиха барабани и цураните се втурнаха към стените. Катапултите запяха и в редиците на нападащите се отвориха празнини. Но те продължаваха да прииждат, докато не се озоваха в лъковия обхват на търпеливо чакащите бранители. Порой от стрели се изсипа върху предните редове на щурмуващите и първата редица рухна, но тези след тях продължиха да напират към стените, вдигнали над главите си големите си пъстроцветни щитове. Още половин дузина пъти падаха мъже и изтърваха катераческите стълби, но други ги подхващаха и продължаваха напред.

Цуранските стрелци заотвърщаха на лъконосците по стените със свои залпове от стрели и от бойниците западаха бойци на Крудий. Арута бързо се сниши зад стената — над главата му профуча рояк стрели, — след което рисковано надникна между зъбците. Орда щурмуващи изпълни полезрението му и пред него изведнъж изникна връхът на една от стълбите. Един от войниците до принца хвана стълбата и я изтласка назад с помощта на друг боец, който натисна с лост. Арута чу писъците на цураните, падащи от стълбата. След това първият войник се срина назад — цуранска стрела бе пронизала окото му — и падна в двора.

Отдолу се разнесе силен рев и Арута скочи да погледне, без да го е грижа, че някоя стрела може да го пониже. Цуранските воители при основите на стената се оттегляха в бяг към строените на безопасно разстояние свои редици.

— Какво правят? — учуди се Фанън.

Цураните продължиха да тичат, докато не се оказаха на безопасно разстояние. После се престоиха и пред тях излязоха командири и започнаха да обикалят по воинските редици, насърчавайки хората си. Строеното цуранско войнство нададе възгласи.

— Проклет да съм! — се чу вляво от Арута и той извърна очи. До него бе застанал Амос Траск и стискаше къса корсарска сабя. — Тези сбъркания се поздравяват за това, че се оставиха да ги избият.

Гледката долу беше ужасна. Трупове на цурански бойци лежах изпадали като играчки, пръснати безразборно от ръката на гигантско дете. Неколцина помръдваха и стенеха, но повечето бяха издъхнали.

— Обзалагам се, че загубите им са над сто души — каза Фанън. — Пълна безсмислица. — Обърна се към Роланд и Мартин. — Вижте какво става по другите стени. — Двамата бързо тръгнаха да изпълнят заповедта. — Сега пък какво правят? — възкликна той, втренчен към цураните. Огрени от пурпурния залез, те стояха в плътни редици, докато неколцина от бойците палеха факли и им ги раздаваха. — Нима се канят да щурмуват след залез? Ще се изпотъпчат в тъмното.

— Знае ли човек какво се канят? — отвърна Арута. — За толкова зле организиран щурм дори не бях чувал.

Амос се изкашля и каза:

— Да ме прощава принцът, но понеже разбирам едно-друго от бойния занаят — е, от младините... — та и аз не бях чувал досега за нещо такова. Дори кешийците, които пускат напред своите „воини-псета“ както пиян моряк си пилее парите по пристанищните кръчми, дори и те не биха предприели член щурм по такъв нелеп начин. Аз лично бих си отварял очите за някаква хитрост.

— Да — промълви Арута. — Хитрост. Но каква?

Цураните щурмуваха през цялата нощ, налитаха към стените и гинеха в подножията им. Веднъж неколцина успяха да се изкатерят до

горе, но бързо бяха избити и стълбите бяха съборени. Призори цураните се оттеглиха.

Арута, Фанън и Гардан наблюдаваха оттеглянето им зад безопасната линия извън обсега на катапултите и лъковете. С изгрева на слънцето се появи море от яркоцветни палатки и цураните се оттеглиха по биваците си. Защитниците се сличаха от броя на цуранските жертви около основите на крепостните стени.

След няколко часа вонята от разлагащите се трупове започна да става непоносима. Фанън се посъветва с изтощения Арута преди принцът да се оттегли да поспи малко след безсънната нощ.

— Цураните не правят никакви опити да си приберат мъртвите.

— Нямаме общ език, на който да преговаряме — отвърна Арута. — Освен ако не смяташ да изпратиш отец Тъли навън с флаг за примирие.

— Той ще отиде, разбира се — каза Фанън, — но аз не бих рискувал живота му. Все пак след ден-два тези трупове ще ни създадат големи неприятности. Освен вонята и мухите, с непогребаните тела идат болести. Така боговете ни показват недоволството си, че мъртвите са останали непочетени.

— В такъв случай — отвърна Арута, който тъкмо свалеше единия си ботуш — най-добре е сами да видим какво можем да направим.

Върна се при портите и разбра, че Гардан вече е съставил план да махне труповете. До портата чакаха дузина доброволци, готови да излязат навън и да струпат труповете на погребална влада.

Арута и Фанън се качиха на стената тъкмо докато Гардан ги извеждаше през портите. По стените се подредиха стрелци, готови да прикриват хората извън крепостта, ако се наложи, но скоро се разбра, че цураните нямат намерение да безпокоят групата. Неколцина от тях дори се приближиха до границата на безопасния за тях пояс, седнаха на земята и загледаха работата им.

След около половин час се разбра, че хората на Крудий няма да смогнат сами да свършат работа и вече изнемогват. Арута предложи да изпратят още хора на помощ, но Фанън се възпротиви, като допусна, че може би цураните чакат тъкмо това.

— Ако се наложи да прибираме голяма група хора през портите, това може да се окаже гибелно. Затворим ли портата, губим хората

навън, а оставим ли я твърде дълго отворена — цураните нахлуват в замъка.

Арута бе принуден да се съгласи и двамата загледаха мълчаливо трудещите се долу в горещия предобед хора на Гардан.

А след това, някъде към обед, дузина цурански воители, без оръжие и броня, пристъпиха предпазливо от предните си редици и се приближиха към отряда работници. Бранителите по стените загледаха напрегнато, но когато цураните стигнаха до мястото, където кипеше трудът на крудийците, и започнаха мълчаливо да вдигат тела и да ги носят към трупащата се клада, се успокоиха.

С помощта на цураните всички трупове бяха натрупани върху огромната клада. Запалиха факли, хвърлиха ги и скоро жертвите на жестоката сеч бяха погълнати от пламъците. Цураните, които бяха помогнали да се пренесат труповете на кладата, загледаха войника, довел доброволците, който се отдръпна назад от разбушувалите се към небето пламъци. След което един от цуранските воители каза нещо и заедно с другарите си се сведе в поклон към телата на кладата. Войникът, довел крудийците, извика:

— За мъртвите — чест!

Дванадесетте мъже на Крудий застанаха мирно и отдадоха чест, а цуранските бойци се обърнаха към кралските воители и отново се поклониха. Командващият войник извика:

— Върни поздрава!

И дванадесетте мъже на Крудий отдадоха чест на цураните.

Арута поклати глава, загледан в хората, които доскоро се мъчеха да се избият — как стоят едни срещу други и на всичкото отгоре си отдават почести.

— Татко често казва, че сред всички странни човешки деяния най-странното е войната.

По залез-слънце щурмуваха отново — вълна след вълна връхлитащи отряди напиреха към западната стена и гинеха в основите ѝ. Четири пъти през нощта щурмуваха и четирите пъти бяха отблъснати.

Сега отново налитаха и Арута едва потисна умората, за да издържи и тази битка. Виждаха как нови и нови цуранци се стичат от

лесовете на север като дълги змии от горящи факли и се присъединяват към напиралците към замъка. След последната атака вече ставаше ясно, че цураните печелят преимущество. Защитниците вече бяха изтощени след две нощи битка, докато цураните продължаваха да хвърлят в сражението пресни сили.

— Искат просто да ни затрупат, все едно на каква цена — изпъшка останалият без сили Фанън. Заговори нещо на един от бойците и лицето му изведнъж се изкриви странно. Очите му се затвориха и той рухна. Арута го задържа. От гърба му се показа върхът на стрела. Изпадналият в паника войник, коленичил от другата му страна, вдигна очи към принца в ням въпрос.

— Отнесете го в цитаделата при отец Тъли! — изрева Арута.

Двама души вдигнаха изпадналия в несвяст мечемайстор и го понесоха надолу. Трети войник попита:

— Какви са заповедите, ваше височество?

Арута се извърна, видя угрижените лица на крудийските воители и отвърна:

— Както досега. Бранете стената.

Битката продължи жестоко. На няколко пъти Арута се озова сред воителите, сражаващи се с изкатерилите се на стената цураните. После, след безкрайните щурмове, цураните се оттеглиха.

Арута стоеше задъхан, с прогизнали от пот дрехи под тежкия нагръдник. Извика да донесат вода и един носач от двора домъкна ведро. Той отпи, подаде ведрото на мъжа до себе си и се обърна да погледне надолу към цуранската гмеж.

Бяха застанали отново на линията извън обсега на катапултите и факлите им сякаш бяха все толкова, колкото и в началото.

— Принц Арута! — извика някой зад гърба му и той се обърна. Пред него бе застанал конемайстор Алгон. — Току-що разбрах за раната на Фанън.

— Как е той? — попита Арута.

— За малко. Раната е сериозна, но все още не е фатална. Според Тъли, ако оживее още ден, ще се оправи. Но няма да може да командва със седмици, ако не и повече.

Арута разбра, че Алгон очаква решение от него. От него — принца, рицар-капитана на кралската армия и в отсъствието на Фанън

— командир на гарнизона. Той обаче нямаше опит. Можеше да предаде командването на конемайстора, но... Арута се огледа.

— Къде е Гардан?

— Тук съм, ваше височество — чу се вик отдолу, недалече от стената.

И след миг сержантът се появи. Тъмната му кожа изглеждаше почти сива от полепналата по нея прах. Туниката и табардът му бяха просмукани от кръв, кръв бе покрила и ръцете му до лактите.

Арута погледна дланите и ръцете си и видя, че и те са плувнали в кръв. Извика:

— Още вода! — И се обърна към Алгон. — Гардан действа като мой заместник-командир. Ако нещо се случи с мен, той ще поеме командването на гарнизона. Гардан е действащият мечемайстор.

Алгон се поколеба, сякаш искаше да възрази, но след миг на лицето му се изписа облекчение.

— Слушам, ваше височество. Заповеди?

Арута се обърна към цуранските редици, после погледна на изток. Настъпваше лъжливата зора, преди същинския изгрев — слънцето щеше да се възкачи над планинските била след два часа. Докато миеше бавно ръцете и лицето си от кръвта, принцът претегляше фактите наум. Най-накрая нареди:

— Доведете Дълголъкия.

Майсторът на лова бе извикан и се яви само след няколко минути, следван от широко ухиления Амос Траск.

— Проклет да съм, здравата се бият — подхвърли морякът.

Арута не обърна внимание на забележката, а каза:

— За мен е ясно, че планът им е да ни наложат постоянен натиск. С това пренебрежение, което хранят към живота на своите, до няколко седмици ще ни изтощят. Това е едно от нещата, които не предвидихме — готовността на хората им да тръгват на сигурна смърт. Искам северната, южната и източната стени да бъдат оголени. Оставяме достатъчно хора за наблюдение и удържахме щурмуващите, докато не пристигнат подкрепления. Доведете мъжете от другите стени тук и заповядайте на тези, които са тук, да стоят по местата си. Мартин, има ли някакви новини за преселението на Тъмните братя?

Дълголъкия сви рамене.

— Бяхме малко заети, ваше височество. През последните няколко седмици всичките ми хора бяха в северните лесове.

— Можеш ли да изкараш извън стените няколко следотърсачи преди да се съмне?

Дълголъкият премисли.

— Ако тръгнат веднага и ако цураните не наблюдават грижливо източната стена, да.

— Направи го. Тъмните братя не са чак толкова глупави, че да нападнат тази сила тук, но ако успеете да издирите няколко шайки като онази, която засякохте преди три дни, и да повторите клопката си...

Мартин се ухили.

— Ще ги изведе лично. Най-добре ще е да тръгнем веднага, преди съвсем да е съмнало. — Арута го освободи и Мартин се затече надолу по стълбите. — Гарет! — подвикна той. — Хайде, момко. Пак ще полудуваме. — Бойците по стената чуха тежък стон откъм групата на следотърсачите, събиращи се около Мартин.

Арута се обърна към Гардан.

— Искам веднага да се пратят съобщения в Карс и Тулан. Пуснете по пет гълъба за всеки град. Наредете на барон Белами и на Толбърт да опразнят гарнизоните си и веднага да тръгнат с кораби за Крудий.

— Ваше височество, така гарнизоните ще останат без никаква защита — обади се Гардан.

Алгон подкрепи възражението му.

— Ако Тъмното братство се насочи към Северните лесове, догодина за цураните ще се отвори свободен път към южните укрепления.

— Само ако Тъмните братя тръгнат масирано, което едва ли ще направят, и ако цураните разберат, че са изоставили Зеленото лоно, което те едва ли ще сторят — каза Арута. — Тревожа се от сегашната заплаха, не от възможните следващата година. Ако продължат натиска си върху нас, колко време ще можем да издържим?

— Две-три седмици, може би месец — отвърна Гардан. — Не повече.

Арута отново огледа цуранския лагер.

— Вдигнаха дръзко шатрите си в края на града. Кръстосват из горите ни, правят стълби и несъмнено строят обсадни машини. Знаят,

че не можем да ги атакуваме, за да ги отблъснем. Но с хиляда и осемстотин свежи бойци от южните укрепления, които да атакуват по крайбрежния път от брега, и с челна атака от гарнизона, ще можем да ги прогоним от Крудий. А разкъса ли се обсадата, ще трябва да се изтеглят зад източните си заграждения. Можем да продължим да ги изтласкваме с конницата и да им пречим да се прегрупират. После можем да върнем тези сили в южните укрепления и те ще са готови за цуранските щурмове следващата пролет.

— Твърде смел план, ваше височество — каза Гардан, отдаде чест и напусна стената, последван от Алгон.

— Вашите командири са доста предпазливи — отбеляза Амос Траск.

— Ти съгласен ли си с моя план? — попита Арута.

— Ако Крудий падне, какво значение има дали Карс или Тулан ще оцелеят? Ако не паднат тази година, догодина със сигурност ще се предадат. По-добре всичко да се реши с една битка, отколкото с две или три. Както каза сержантът, планът ви е смел. Но тъй или иначе, корабът не може да бъде завзет, освен ако не го доближиш борд до борд. От вас може да излезе великолепен корсар, ако някой ден ви омръзне да бъдете принц, ваше височество.

Арута изгледа Траск със скептична усмивка.

— Корсар значи? Аз пък си мислех, че си почтен търговец.

Амос малко се смути, след което избухна в искрен смях.

— Казах само, че карах товар за Крудий, ваше височество. Не съм казал как съм се снабдил с него.

— Е, сега нямаме време да обсъждаме пиратското ти минало.

Амос го изгледа като ужилен.

— А, не е пиратско, ваше благородие. „Сидони“ си имаше лиценз за конфискации на товари от Велики Кеш, подписан лично от губернатора на Дърбин.

— Естествено! — засмя се Арута. — И на всеки е известно, че няма по-честни и по-спазващи закона в открито море от капитаните от крайбрежието на Дърбин.

Амос сви рамене.

— Вярно е, че сме свадлива пасмина. И понякога доста свободно боравим с понятието за „свободно плаване“ в открито море, но вместо „пират“ предпочитаме термина „приватер“.

Отново засвириха рогове, забиха барабани и цураните настъпиха с пронизителните си бойни викове. Защитниците зачакаха и след като връхлитащите пълчища прекосиха невидимата черта, бележеща външната граница на обсега на бойните машини на крепостта, смърт се изсипа над цуранското множество. А то прииждаше.

Цураните прекосиха и втората невидима линия, бележеща края на обхвата на дългите лъкове. Полето се осея с още трупове. А те прииждаха.

Щурмуващите стигнаха до стените и защитниците замятаха камъни и започнаха да отблъскват издиганите стълби и да сипят гибел сред тези отдолу. А те прииждаха.

Арута бързо се разпореди да се развърнат резервите и им нареди да са готови да се включат по най-тежките участъци на щурма. Мъжете се разбързаха да изпълнят заповедите му.

Застанал на западната стена, сред най-гъстата гмеж на битката, Арута отбиваше атака след атака, изтласкваше воин след воин от първите, успели да се покатерят през бойниците. Макар и в центъра на сражението, Арута следеше сцената на битката, крещеше заповеди, чуваше отзоваващите им се, държеше под око какво правят другите. Видя как Амос Траск, останал без оръжие, стовари тежкия си юмрук в лицето на един цуранин и го събори от стената. След което Траск се наведе и бавно вдигна късия си корсарски меч, все едно че си го беше изтървал по време на разходка. Гардан обикаляше по стената, окуражаваше бранителите, повдигаше отпадналия им дух, подбуждаше ги да преодолеят тежката умора.

Арута помогна на двама бойци да избутат от стената поредната стълба и се взря за миг, смутен, в единия от мъжете, който изведнъж се смъкна на колене и на лицето му се изписа учудване, щом сведе очи и видя стърчащата от гърдите му цуранска стрела. В следващия миг мъжът кротко полегна на стената и склопи очи, сякаш решил да поспи.

Арута чу, че някой го вика. На няколко крачки от него стоеше Гардан и сочеше северния край на западната стена.

— Прехвърлиха стената!

Арута се затича покрай Гардан и закрещя:

— Резервите след мен! — Втурна се по стената и след няколко мига се добра до мястото, където отбраната бе пробита. Десетина цурани държаха участъка на стената от двете страни и напиреха

напред, за да отворят място за другарите си. Арута се хвърли сред първата редица, покрай изтощените и изненадани стражи, принудени да отстъпят от бойниците. Удари с все сила първия цурански щит и посече гърлото на воина. Лицето на цуранина се сгърчи от болка, той залитна и се срина долу в двора. Арута нападна следващия и изрева: — За Крудий! За Кралството!

После и Гардан се озова до него, надвисна като черен гигант над дребните цурани и засипа удари. Изведнъж бранителите на Крудий натиснаха напред като вълна от плът и стомана. Цураните останаха на място, отказвайки да отстъпят така трудно овладения пробив, и бяха избити до един.

Арута удари последния упорстващ още цурански воин с предпазителя на меча си, събори го долу, огледа се и се увери, че стената отново е овладяна от защитниците. Сред цуранските редици засвириха рогове и нападателите започнаха да се оттеглят.

Арута забеляза, че слънцето вече се издига над планинските върхове на изток. Утрото най-после бе настъпило. Огледа картината долу и изведнъж се почувства изцеден. Извърна се бавно и видя, че всички мъже по стената гледат него. После един от войниците извика:

— Да живее Арута! Слава на принца на Крудий!

Изведнъж замъкът закънтя от дрезгавите мъжки викове от всички страни:

— Арута! Арута!

Арута погледна Гардан.

— Защо?

Сержантът се усмихна доволно и отвърна:

— Видяха как лично поехте битката с цураните, ваше височество, а които не видяха — чуха. Те са бойци и очакват някои неща от един командир. Сега всички тези мъже наистина са ваши, ваше височество.

Арута остана скован на място, докато възгласите огласяха замъка. После вдигна ръка и дворът притихна.

— Добре се справихте. Крудий се защитава доблестно от своите воини. — Обърна се към Гардан. — Сменете постовете по стените. Сигурно няма да ни оставят много време да се порадваме на победата.

Думите му сякаш подействаха като знак, защото откъм поста на най-близката кула отекна вик:

— Ваше височество, вижте долу!

Арута видя, че цуранските бойни редици се престрояват, и въздъхна уморено:

— Няма ли край?

Но вместо очаквания щурм от първия ред на цураните напред пристъпи един-единствен мъж, явно офицер, с висок гребен на шлема. Мъжът посочи към стените и целият цурански строй избухна в шумни възгласи. Мъжът пристъпи още напред, в обсега на лъковете, спря и пак посочи към стената. Синята му броня заблестя под лъчите на утринното слънце. С всеки пореден жест към стената враговете надаваха гръмки възгласи.

— Предизвикват ли ни? — промълви Гардан, загледан в странната сцена долу, докато мъжът обръщаше гръб на стената, без да го е грижа за грозящата го опасност, и закрачи бавно назад към бойните редици на своите.

— Не — отвърна Амос Траск, застанал до Гардан. — Мисля, че отдават почест на храбрия си противник. — Амос леко поклати глава. — Странен народ.

— Дали изобщо някога ще ги разберем тези хора? — попита Арута.

Гардан постави ръка на рамото на принца.

— Съмнявам се. Вижте! Та те напускат бойното поле.

Цураните се оттегляха към шатрите си, извън руините на град Крудий. Оставиха няколко наблюдателни поста да следят замъка, но беше явно, че на главните сили отново е заповядан отбой.

— На тяхно място щях да разпоредя нов щурм — каза Гардан. Гласът му издаваше изумление. — Би трябвало да знаят, че сме почти напълно изтощени. Защо не предприемат нов щурм?

— Кой знае? — отвърна Амос. — Може би и те се умориха.

— Тази нощна атака носеше някакъв смисъл, който не разбирам — каза Арута и поклати глава. — Може би с времето ще разберем какво кроят. Оставете постове по стените, но хората да се оттеглят да отдъхнат в двора. Наредете да им донесат храна от кухнята и вода да се измият. — Заповедите се предадоха от уста на уста и мъжете заоставяха постовете: някои насядаха направо по пасажа под бойниците — бяха твърде изтощени, за да се домъкнат по стълбите в двора. Другите се добраха долу, нахвърляха оръжията си наоколо и

насядаха в сянката на стената, докато носачите на замъка разносяха
ведра с вода. Арута се облегна на стената и промълви почти на себе си:

— Ще се върнат.

Същата нощ се върнаха.

ГЛАВА 18

ОБСАДА

Утрото дойде със стонове на ранените.

Дванадесет ноци поред цураните щурмуваха замъка и се оттегляха призори. Гардан така и не можеше да проумее смисъла на опасните им и гибелни нощни атаки. Сега, докато гледаше как цураните събират мъртвите си, след което се оттеглят към шатрите си, каза:

— Наистина са странни. Не могат да обстрелват стените, след като се вдигнат стълбите, за да не поразят своите. Ние нямаме такива проблеми, защото знаем, че всички долу са врагове. Не мога да ги разбера.

Арута отмиваше кръвта от лицето и ръцете си, забравил за всичко наоколо. Толкова беше уморен, че дори не можеше да отговори на Гардан.

— Вземи — каза някой до него и той свали мократа кърпа от лицето си и погледна поднесената му чаша. Взе я и я пресуши на една дълга глътка, наслаждавайки се на вкуса на силното вино.

До него бе застанала Карлайн, облечена в туника и панталони, със сабя, окачена на бедрото.

— Какво правиш тук? — попита Арута с прегракнал от умора глас.

Карлайн отвърна живо:

— Някой трябва да носи храна и вода. След като всички мъже стоят по стените цяла нощ, кой според теб е подходящ за тази работа на заранта? Не и тази жалка групичка престарели носачи, дето не стават за битка, това е сигурно.

Арута се огледа и видя и други жени: придворни, дами от замъка, както и слугини и чистачки. Обикаляха мъжете, които с благодарност поемаха предлаганата им храна и пиене. Той се усмихна с кривата си усмивка.

— А ти как си?

— Добре, как. Макар че да седиш непрекъснато в мазето според мен е също толкова трудно, колкото и да си на стената. При всеки шум от битката, сигнал до ушите ни, някоя от дамите се разплаква. — В гласа ѝ се долавяше огорчение. — Гушат се като зайчета. Толкова е досадно... — Помълча малко, след което го попита: — Да си виждал Роланд?

Той се огледа.

— Снощи, за малко. — Покри отново лицето си с благодатната влага на кърпата, после я свали и добави: — А може би преди две нощи. Загубих представа за времето. — Посочи към стената най-близо до цитаделата. — Би трябвало да е там някъде. Назначих го да командва стражата. Отговаря за защитата от щурм по фланга.

Карлайн се усмихна. Знаеше, че Роланд ще се горещи да го пуснат да влезе в битката, но при задълженията, които му бяха възложили, това едва ли щеше да стане, освен ако цураните не нападнеха от всички страни.

— Благодаря ти, Арута.

Арута се престори, че не разбира.

— За какво?

Тя коленичи и го целуна по бузата.

— За това, че ме разбираш по-добре, отколкото сама се разбирам. — Стана и се отдалечи.

Роланд крачеше покрай зъберите и се взираше към леса отвъд широкото празно пространство пред източната стена на замъка. Приблужи се до часовия до камбаната за тревога и го попита:

— Нещо ново?

— Нищо, скуайър.

Роланд кимна.

— Отваряй си очите. Това е най-тесният открит участък пред стената. Ако тръгнат от втора посока, бих очаквал щурма им точно тук.

— Така е, скуайър — отвърна войникът. — Но защо налитат само срещу една стена, и то най-здравата?

Роланд сви рамене.

— Нямам представа. Може би за да ни покажат презрението си, или храбростта си. Или по някаква си друга логика.

Стражът застава мирно и отдаде чест. Зад тях тихо се беше приближила Карлайн. Роланд я хвана под мишницата и бързо я отведе настрана.

— Какво правиш тук? — попита той грубо.

Облекчението ѝ от това, че го вижда жив и здрав, бързо премина в гняв.

— Дойдох да те видя — отвърна му предизвикателно Карлайн.

Докато я водеше надолу по стълбите към двора, той каза:

— Не сме толкова далече от леса, че да не може някой цурански стрелец да намали херцогския род с една бройка. Няма да мога да обясня на баща ти и братята ти защо съм позволил да се качиш горе.

— Това ли било причината? Страх те е от баща ми, така ли?

Той се усмихна и гласът му омекна.

— Не. Разбира се, че не.

Тя отвърна на усмивката му.

— Тревожех се.

Роланд седна на най-долното стъпало, заскуба покълналите между камъните треви и ги захвърля наоколо.

— Няма за какво. Арута се погрижи да остана настрана от опасностите.

— Все пак този пост е важен. Ако нападнат, ще трябва да удържиш с малко сили, докато дойдат подкрепленията.

— Ако нападнат. Гардан смята, че скоро това ще им омръзне и ще се окопаят за дълга обсада. Ще чакат, докато не измрем от глад.

— Тогава те да му мислят — отвърна тя. — Имаме запаси за цялата зима, а паднат ли снеговете, те няма да намерят нищо за храна навън.

Той се подсмихна закачливо.

— Я виж ти какъв специалист си била!

Тя го изгледа като уморен учител, изправен пред не особено схватлив ученик.

— Просто слушам и смятам, че имам малко ум в главата. Да не мислиш, че просто си седя и чакам вие мъжете да ми кажете какво става? Ако беше така, нищо нямаше да знам.

Той умолително събра длани пред лицето си.

— Извинявай, Карлайн. Ти, разбира се, не си глупачка. — Стана и я хвана за ръката. — Но виж, направи от мен глупак.

Тя стисна ръката му.

— Не, Роланд. Аз бях глупавата. Почти три години ми трябваша, за да разбера колко добър човек си. И колко добър приятел. — Надигна се и леко го целуна. Той ѝ отвърна нежно. — И повече от приятел — добави тя тихо.

— Когато това свърши... — промълви той.

Тя сложи другата си длан на устните му.

— Не сега, Роланд. Не сега.

Той се усмихна разбиращо.

— Най-добре е да се връщам горе на стените, Карлайн.

Тя го целуна отново и тръгна през двора, за работата, която я чакаше. Той се качи на стената и поднови бдението си.

Някъде в късния следобед един от стражите извика:

— Скуайър! В гората!

Роланд погледна и видя две фигури, тичащи през голото пространство. Откъм дърветата се чува мъжки викове и шум на битка. Крудийските стрелци вдигнаха лъковете, но Роланд им извика:

— Задръж! Това е Дълголъкия! Бързо донесете въжетата!

Дълголъкия и Гарет се добраха до стената тъкмо когато въжетата се спуснаха, и се закатериха нагоре. След като се прехвърлиха читави на стената, се отпуснаха изтощени зад зъберите. Донесоха на двамата горяни вода и те загълтаха жадно.

— Сега какво? — попита Роланд.

Дълголъкия му се усмихна криво.

— Натъкнахме са на друга шайка пътници, тръгнали на север, на тридесетина мили южно оттук, и им уредихме среща с цураните.

Гарет вдигна подутите си от умора тъмни очи към Роланд и въздъхна:

— И това ми го нарича шайка. Цели петстотин проклети моредел! Поне стотина ни гониха из горите последните два дни.

— Арута ще е доволен — каза Роланд. — Откакто заминахте, цураните ни нападат всяка нощ. Малко ще ни олекне, ако им отклонят вниманието.

Дълголъкия кимна, после попита:

— Принцът къде е?

— На западната стена, където са битките.

Дълголъквия стана и дръпна изтощения Гарет да се изправи.

— Хайде. Трябва да му докладваме.

Роланд нареди на постовете да си отворят очите и последва двамата ловци. Завариха Арута да следи разпределянето на оръжията между тези, на които се налагаше да подменят счупеното и похабеното. Ковачът Гардел и чираците му тъкмо бяха натоварили онова, което можеше да се оправи, на количка и го подкараха към ковачницата.

— Ваше височество — каза Дълголъквия, — друга глутница моредел бе тръгнала на север. Подведох ги насам, за да отворят работа на цураните, та да не могат да ни щурмуват тази нощ.

— Това е добра новина — отвърна Арута. — Хайде да изпием по чаша вино и ще ми разкажеш какво сте видели.

Дълголъквия изпрати Гарет в кухнята и последва Арута и Роланд в цитаделата. Принцът нареди да предадат на Гардан, че го чакат в заседателната зала, и когато всички се събраха, помоли Дълголъквия да им разкаже за пътуванията си.

Дълголъквия отпи дълбока глътка от чашата си и я постави пред себе си.

— Отначало тръгна трудно. Изминем малко, спрем, после — пак. В леса гъмжи от цурани и моредел. И има много признаци, че никак се си допадат. Преброихме почти стотина трупа от двете страни.

— Малко знаем, за нравите им, но ми се струва глупаво да се придвижват толкова близо до Крудий — каза Арута.

Дълголъквия поклати глава.

— Няма голям избор, ваше височество. Изглежда, са опоскали Зеленото лоно, а не могат да се върнат в планините си заради цураните. Моредел са тръгнали към Северните земи и няма да се осмелят да минат покрай Елвандар. След като другият им възможен път е преграден от цураните, единственият, който им остава, е през близките гори, после на запад покрай реката към крайбрежието. Стигнат ли до морето, могат отново да тръгнат на север. Трябва да се доберат до Великите северни планини преди да паднат зимните снегове.

Допи остатъка от виното и изчака слугата да му долее.

— Според всички признаци, почти всеки моредел на юг е тръгнал към Северните земи. Изглежда, че оттук са минали поне хиляда от тях. Колко още ще минат по този път през лятото и когато паднат дъждовете, не мога да преценя. — Отново отпи. — Цураните ще трябва да пазят източния си фланг, а няма да е зле за тях да се пазят и от юг. Моредел са изтощени от глад и могат да рискуват да нападнат лагера им, докато основните им сили щурмуват стените на замъка. Ако се развихри битка от три страни, ще настъпи бъркотия.

— Добре си се справил, майсторе на лова — каза Арута.

— Благодаря, ваше височество. — Мартин се засмя. — Никога не бях си помислял, че един ден мога да чакам с радост появата на Тъмното братство в лесовете на Крудий.

Арута забарабани с пръсти по масата.

— Остават още две-три седмици преди да можем да очакваме войските от Тулан и Карс. Ако Тъмните братя притиснат здраво цураните, ще можем да си отдъхнем поне малко. — Погледна към Мартин. — На изток какво става?

Дълголъкия изпъна ръце на масата.

— Не можахме да се доближим достатъчно, за да разберем, но явно кроят нещо. Имат доста хора, пръснати из леса. Ако моредел не бяха по петите ни, нямаше да ни се наложи да се връщаме толкова бързо и щяхме да разберем какво кроят.

— Жалко, че не знам какво правят там — въздъхна Арута. — Тези нощни щурмове със сигурност прикриват някоя хитрост.

— Боя се, че много скоро ще го разберем — каза Гардан. Арута стана, останалите също се надигнаха.

— Така или иначе, чака ни много работа. Но ако не нападнат тази нощ, всички ще се възползваме да отдъхнем малко. Наредете да се поставят постове, останалите хора да се приберат в бараките и да поспят. Ако потрябвам, ще бъда в стаята си.

Арута бавно закрачи към стаята си. Изтощеният му ум се помъчи да удържи и разнищи нещата, за които знаеше, че са най-важните, но после той се предаде. Успя да свали само снаряжението си и рухна в постелята си съвсем облечен. Бързо заспа, но сънят му бе тревожен и накъсан.

Цяла седмица не последваха атаки — цураните се пазеха от преселващото се на север Братство на Тъмната пътека. Както предсказа Мартин, моредел бяха озверели от глада и на два пъти бяха ударили срещу самото ядро на цуранския стан.

На осмия следобед след първата атака на моредел цураните отново започнаха да се трупат на бойното поле пред замъка. Строят им отново бе набъбнал от придошлите подкрепления от изток. Съобщенията, донесени от гълъби между Арута и баща му, говореха за усилен боеве и на източния фронт. Лорд Боррик допускаше, че Крудий се щурмува от пресни сили, прехвърлени от света на цураните, защото нямаше никакви сведения за раздвижване на войски по неговия фронт. Пристигнаха и други, носещи облекчение вести от Карс и Тулан. Войниците на барон Толбърт бяха тръгнали от Тулан два дни след пристигането на съобщението от Арута и флотата щеше да се присъедини към тази на барон Белами в Карс. В зависимост от ветровете, флотата, носеща така чаканата помощ, щеше да пристигне след една или две седмици.

Арута стоеше на обичайното си място зад зъберите на западната стена, Мартин Дълголькия бе до него. Гледаха как цураните заемат позиции под лъчите на гаснещото на запад слънце.

— Изглежда — каза Арута, — тази нощ ще предприемат решителен щурм.

— Явно са разчистили терена наоколо от неприятелски съседи поне за известно време — отвърна Дълголькия. — Моредел ни спечелиха малко време, ваше височество, но само толкова.

— Чудя се колко ли от тях ще успеят да стигнат до Северните земи?

Дълголькия сви рамене.

— Не повече от един на всеки пет. И при най-добри условия пътят от Зеленото лоно до Северните земи е дълъг и много труден. А сега...

По стълбите от двора се изкачи Гардан.

— Ваше височество, наблюдателят на кулата докладва, че цураните са в готовност за атака.

Още докато го изричаше, цураните нададоха бойните си викове и се понесоха напред. Арута извади меча си и даде заповед катапултите да открият стрелба. Последваха ги стрелците, изсипвайки порой от

сеещи смърт стрели върху настъпващите пълчища, но цураните продължаваха да прииждат.

През цялата нощ вълна след вълна от пришълци в яркоцветни брони връхлитаха срещу западната стена на замъка. Повечето загиваха долу на полето, но малка част успяваха да се покатерят по стените и да прехвърлят зъберите. И те загиваха. Но прииждаха все нови и нови.

Шест пъти поред се разби цуранската вълна в защитата на Крудий и сега нападателите се готвеха за седмия щурм. Арута, целият в прах и кръв, се разпореждаше с подреждането на отпочиналите резерви по стената. Гардан се взираше на изток.

— Ако издържим и този път, зората е близо. После ще отдъхнем малко — довърши той с глас, пресипнал от умората.

— Ще издържим — отвърна Арута и собственият му глас прозвуча също толкова уморено в ушите му като този на Гардан.

— Арута?

Арута се обърна. Роланд и Амос се качваха по стъпалата. Зад тях вървеше още един мъж.

— Сега пък какво има? — попита принцът.

— Не се забелязва никаква активност по другите стени, но има нещо, което трябва да видиш лично — отговори Роланд.

Арута разпозна третия мъж. Беше Луис, ловецът на плъхове в замъка. Отговаряше за опазването на цитаделата от напастта на гризачите. Внимателно носеше нещо в ръцете си.

Арута се вгледа — беше един от неговите дресирани за лов на плъхове порове. Зверчето леко потръпваше под светлината на близкия факел.

— Ваше височество — заговори Луис с глас, пресипнал от вълнение. — Това е...

— Какво толкова?! — прекъсна го нетърпеливо Арута. Като се имаше предвид очакваният всеки миг нов щурм, нямаше време за скръб за нечий домашен любимец.

Тъй като Луис явно бе съсипан от загубата на ценното обучено зверче, заговори Роланд:

— Поровете на ловеца на плъхове не са се върнали преди два дни. Само този е допълзлял до склада. Луис го намерил преди няколко минути.

Луис продължи задавено:

— Всички са много добре обучени, ваше благородие. Щом не се върнаха, значи някой им е попречил да се върнат. Бедното ми порче, стъпкали са го. Гръбнакът му е прекършен. Сигурно е пълзял с часове, докато се върне.

— Не разбирам какво му е толкова важното на всичко това — каза Арута.

Роланд стисна принца за лакътя.

— Арута, поровете ловят плъховете в дупките под замъка.

Изведнъж на Арута му просветна. Той се обърна към Гардан и каза:

— Сапъори! Цураните сигурно копаят под източната стена.

— Това поне обяснява защо нападат непрекъснато откъм западната стена — за да ни отвличат — отвърна Гардан.

— Гардан, поеми командата по стените — каза Арута. — Амос, Роланд, елате с мен.

Арута се затича по стъпалата и през двора. Извика бежешком на група отдъхващи войници да го последват, като вземат лопати. Стигнаха малкия двор зад цитаделата и Арута каза:

— Трябва да го намерим този тунел и да го сринем.

— Стените ви са издадени навън при основата и са много дебели — каза Амос. — Сигурно са разбрали, че не могат да подпалят гредите на тунела, за да сринат тази стена и да отворят проход. Ще се опитат да вкарат сила през тунела на терена на замъка или в цитаделата.

Роланд го погледна с тревога.

— Карлайн! Тя и останалите дами са в мазето!

— Вземи няколко души и бегом в мазетата — разпореди се Арута.

Роланд се затича. Арута коленичи на плочите и опря ухо до земята. Другите го последваха — местеха се из двора и се ослушваха за тъпите удари на кирки някъде долу.

Карлайн седеше неспокойно до лейди Марна. Дебелата ѝ бивша гувернантка се бе вторачила демонстративно в плетивото си въпреки нервното шумолене на изплашените жени в мазето. Шумът на битката от стените стигаше до тях като далечно ехо, приглушено от дебелите

зидове на цитаделата. А сега бе настъпила не по-малко изнервяща тишина.

— О! Да седя тук като птица в клетка! — изпъшка Карлайн.

— Стените не са подходящо място за една дама — последва резкият отговор на лейди Марна.

Карлайн стана, закрачи нервно из мазето и каза:

— Превръзки поне мога да правя и да нося вода. Всички жени го могат.

Другите дворцови дами се спогледаха слисани, сякаш принцесата бе загубила ума си. Никоя не можеше да си представи, че ще я подложат на такова изтезание.

— Ваше височество, моля ви — сгълча я лейди Марна. — Трябва да стоите тук и да чакате търпеливо. Ще има достатъчно работа, щом битката свърши. Сега трябва да си отпочинете.

Карлайн понечи да възрази, но изведнъж се спря и вдигна ръка.

— Нещо да чувате?

Другите престанаха с шумоленето и също се заслушаха. Откъм пода се чуваше леко почукване. Карлайн коленичи на каменната плоча.

— Милейди, това е недопустимо... — заговори лейди Марна.

Карлайн я прекъсна с властно махване на ръка.

— Тихо! — Опря ухо на плочата. — Има нещо...

Лейди Глинис потръпна.

— Плъхове сигурно са плъзнали. Долу ги има стотици. — Изражението ѝ показваше, че за нея това е точно толкова неприятно, колкото и боевете навън.

— Тишина! — заповяда Карлайн.

Откъм пода се чу пукот и Карлайн бързо се изправи. В следващия миг сред камъните на пода се появи цепнатина и принцесата бързо измъкна сабята си. Между плочите се показа връх на длето, после камъкът изведнъж се обърна и го избутаха навън.

Сред пода зейна дупка и дамите се разпищяха. На светлината изникна най-напред едно изумено лице, след това цуранският воин, с изцапана от прахта в тунела коса, се опита да се измъкне навън, но сабята на Карлайн го промуши в гърлото.

— Навън! Викнете стражите! — извика тя.

Повечето жени останаха замръзнали по местата си, без да могат да помръднат от ужас. Лейди Марна надигна едрото си туловище от

скамейката, на която се бе разположила, и зашлеви едно запищяло момиче от града. Момичето изгледа дебелата дама с широко отворени от ужас очи и после се затича към стълбите. Като по сигнал, останалите хукнаха след него и запищяха за помощ.

Карлайн изгледа как цуранинът бавно залитна назад и падна, запушвайки дупката в пода. Около нея се появиха нови цепнатини и ръце, които издърпаха каменните плочи навътре във все поразширяващия се отвор. Лейди Марна вече бе изминала половината разстояние до стълбите, когато видя, че Карлайн стои на място.

— Принцесо! — изпищя тя.

Втори мъж се опита да се изкатери горе и Карлайн му нанесе смъртоносен удар. И миг след това се наложи да отстъпи назад, защото камъните под краката ѝ се срутваха. Цураните бяха завършили прохода си с голямо отверстие и сега измъкваха плочите надолу, за да могат да изскочат на рояк и да смажат защитниците.

Един успя да се измъкне напред, избута Карлайн на една страна и отвори място на друг да се изкатери. Лейди Марна се затича назад към бившата си повереничка, спря до една от разхлабените плочи, надигна камъка и го стовари върху незащитения с шлем череп на втория, който изрева нещо неразбрано и падна върху напирещите след него.

Карлайн прониза следващия и изрита още един в лицето.

— Принцесо! — извика лейди Марна. — Трябва да бягаме!

Карлайн не отвърна. Отбягна удара, насочен към крака ѝ от един цуранин, който след това скочи пъргаво обратно в дупката. Друг се изкатери от уширяващия се отвор и лейди Марна запищя. Мъжът инстинктивно се извърна към звука и Карлайн го прониза в хълбока. Трети цуранин излезе и надигна назъбен меч, за да посече лейди Марна, и Карлайн скочи към него и заби върха на сабята си във врата му. Мъжът потръпна и падна, а пръстите му пуснаха острието на оръжието, в което се бяха впили. Карлайн сграбчи лейди Марна под мишницата и с всичка сила я затегли към стълбището.

Десетина цурани изпълзяха от широката дупка и Карлайн спря до стълбището. Лейди Марна застана до обичната си принцеса. Цураните запристъпваха бдително — момичето бе убило достатъчно техни другари, за да събуди почитта им, както и предпазливостта им.

Изведнъж някой силно блъсна момичето настрана — Роланд се нахвърли срещу цураните, а след него — отряд от гвардията на цитаделата. Младият скуайър бе изпаднал в дива ярост заради момичето и събори трима цурани още с връхлитането си. Те се затъркаляха назад и пропаднаха в дупката, а с тях — и Роланд.

— Роланд! — изкрещя Карлайн.

Още стражи изтичаха покрай принцесата и влязоха в схватка с цураните, други наскочаха в дупката. От тунела се понесоха пъшкания и стонове, викове и ругатни.

Един гвардеец хвана Карлайн под мишницата и я повлече нагоре по стълбите. Тя го последва безсилна пред здравата мъжка хватка, без да спира да крещи:

— Роланд!

Войниците на Крудий копаеха яростно и тъмният тунел се изпълваше с пъшкания от усилието. Арута бе намерил цуранския тунел и бе заповядал да се прокопае шахта до него. Сега дълбаеха насрещен тунел, за да засекаат цураните до стената. Амос се бе съгласил с преценката на Арута, че трябва да изтласкат цураните назад, отвъд стената, преди тунелът да се срути, и да затворят достъпа им към замъка.

Едно от сечивата проби и мъжете трескаво започнаха да разчистват пръстта, за да си отворят проход към тунела на цураните. Занабиваха припряно широки талпи и набързо сковани крепежи, за да не се срути земята и да ги затрупа.

В цуранския тунел се натъкнаха на ужасна суматоха. Цуранските воители и малкият отряд на Роланд се бяха вкопчили в схватка в тъмното. Мъже се сражаваха и гинеха в подземния сумрак. Невъзможно бе да се внесе каквото и да било ред в стълкновението в толкова тясното пространство. Някъде встрани едва мигаше преобърнат фенер и мятеше смътна светлина.

Арута викна на войника зад себе си:

— Доведи още хора!

— Слушам, ваше височество! — отвърна войникът и се върна назад по шахтата.

Арута навлезе в тунела на цураните. Височината му беше едва пет стъпки, така че се налагаше да се приведе, за да се движи, но се оказа достатъчно широк, за да могат да преминат трима души едновременно, рамо до рамо. Арута стъпи на нещо меко, което изстена от болка. Принцът продължи напред към шума на битката.

И видя сцена от най-лошите си кошмари, бледо осветена от пръснатите нарядко факли. В това тясно пространство само първите трима можеха да влязат в схватка с врага. Арута извика:

— Ножовете!

И пусна рапирата си. Натъкна се на двама мъже, които се боричкаха в мрака, и сграбчи единия. Ръката му се плъзна по хитиновата броня и той заби ножа си в оголения врат на мъжа. Отхвърли настрани безжизненото вече тяло и видя напред мешавица от тела, на няколко стъпки от себе си — крудийци и цурани, вплетени един в друг в отчаяна схватка. Викове и проклетия изпълваха тунела, миризмата на влажна пръст се смесваше с вонята на засъхваща кръв и изпращания.

Арута започна да се бие обезумял, слепешката, нахвърляйки се върху едва видимите противници. Собственият му страх заплашваше да го завладее и примитивният инстинкт му закрещя да избяга миг по-скоро от тунела и заплашващата всеки миг да се срути отгоре му земя. Овлaдa паниката си и продължи да води щурма на сапъорите.

Един познат му вече глас изпъшка и изтърси люто проклетие някъде до рамото му и Арута разбра, че Амос Траск е до него.

— Още трийсетина стъпки, момко! — изрева той.

Арута прие думите му на вяра, загубил всякаква представа за разстояние. Мъжете на Крудий натиснаха напред и мнозина загинаха, избивайки съпротивляващите се цурани. Усетът му за време се замъгли и боят се превърна в смътна смесица от образи.

Изведнъж Амос изрева:

— Слама! — И подадоха напред бали суха слама. — Факли! — извика едрият мъж и им подадоха запалени главни. Той струпа сламата до плетеницата от греди и поднесе факлата към купчината. Пламъците блъвнаха нагоре и дебелакът изрева: — Разчисти тунела!

Битката секна. Всички мъже до един, крудийци, както и цурани, се обърнаха и побягнаха от пламъците. Сапъорите разбраха, че тунелът

е изгубен, след като нямаше как да потушат пламъците, и запълзяха назад да спасят живота си.

Задушлив дим изпълни тунела и мъжете, кашляйки, бързо заотстъпваха. Арута се затича след Амос. Когато стигнаха мазето, отекна глух тътен, подът се разтресе и от отвора блъвна горещ въздух и пушек. Амос, целият в кал, се ухили:

— Гредите рухнаха. Тунелът е запечатан.

Арута кимна. Беше онемял и изтощен и все още не можеше да си поеме дъх от пушека. Подадоха му чаша вода и той я изпи, за да уталожии пожара в гърлото си.

Пред него се появи Карлайн.

— Добре ли си? — попита го тя с тревога. Той кимна. Тя се огледа. — Къде е Роланд?

Арута поклати глава.

— Долу не се виждаше нищо. Той в тунела ли беше?

Тя прехапа устни и кимна. От сините ѝ очи бликнаха сълзи.

— Може да се е измъкнал през шахтата и да е излязъл на двора — каза Арута. — Ела да видим.

Амос и Карлайн го последваха нагоре по стълбището. Излязоха от цитаделата и един войник ги уведоми, че щурмът на стената е отблъснат. Арута благодари за донесението и продължи около цитаделата, докато не стигнаха до шахтата. По тревата на двора лежаха войници — кашляха и хрочеха, мъчейки се да прочистят дробовете си от изгарящия дим. Въздухът тежеше, изпълнен с лютивата мъгла. Пламъците на пожара продължаваха да блъват от шахтата. Отекна нов тътен и Арута го усети през подметките на ботушите си. Земята до стената над срутилия се тунел хлътна надолу.

— Скуайър Роланд! — изрева Арута.

— Тук е, ваше височество — чу се в отговор откъм войниците.

Карлайн се втурна покрай Арута и се добра до Роланд преди принца. Скуайърът лежеше на земята, придържан от войника, който бе извикал. Очите му бяха затворени, лицето му бе преbledняло, от хълбока му бликаше кръв.

— Наложии се да го влача последните няколко разтега, ваше височество — каза войникът. — Не можеше да се изправи. Мислех, че е от пушека, докато не видях раната.

Карлайн прегърна главата на Роланд и я положи в скута си, а Арута срязва ремъците на бронята му и след това разкъса туниката. Огледа раната и въздъхна облекчено.

— Плитка е. Ще се оправи.

— О, Роланд! — промълви Карлайн.

Очите на Роланд се отвориха и той се усмихна немощно. Гласът му беше изтощен, но все пак той успя да вложи в думите си весела нотка.

— Какво е това? Човек може да си помисли, че са го убили.

— Безсърдечно чудовище — отвърна Карлайн, но му се усмихна.
— Точно сега ли реши да се шегуваш!

Той понечи да се надигне и присви очи.

— Оо, боли.

Тя притисна рамото му с ръка.

— Не се опитвай да се движиш. Трябва да превържем раната — изплака тя с облекчение, примесено с гняв.

А той намести главата си в скута ѝ и се усмихна.

— Не бих се помръднал и срещу половината херцогство на баща ти.

Тя го изгледа раздразнено.

— Защо се хвърли срещу враговете така?

Роланд я изгледа искрено смутен.

— Всъщност просто се препънах по стълбите и не можах да се спра.

Тя опря брадичка на челото му и чу смеха на Арута и Амос.

— Лъжец. А аз те обичам — промълви тихо момичето.

Арута се изправи и поведе Амос със себе си, за да оставят Роланд и Карлайн насаме. На ъгъла се сблъскаха с доскорошния цурански роб Чарлз — той носеше вода за ранените. Арута го спря.

— Какво стана с теб?

Чарлз се усмихна широко и отвърна:

— Хубав бой. Скочи в дупка. Чарлз добър воин.

Бившият цурански роб беше преbledнял и леко залиташе. Арута замълча, след което му даде знак да продължи работата си. Щастлив, Чарлз се забърза, а Арута попита Амос:

— Ти как смяташ?

Амос се изсмя.

— Имал съм си доста работа с измамници и мошеници, ваше височество. Не знам кой знае колко за тези цурани, но смятам, че този човек е свестен.

Арута изгледа през рамо Чарлз, който поднасяше вода на насядалите войници, без да обръща внимание на собствените си рани и умора.

— Това без съмнение е сериозно. Да скочи в шахтата, без никой да му е наредил. Ще трябва да помисля за предложението на Дълголъкия да му се предложи служба.

Призори дворът вече бе притихнал и само петното разкаляна земя на мястото на запълнената шахта и дългата падина от цитаделата до външната стена издаваше, че през нощта се е случило нещо необичайно.

Фанън куцукаше по стената. Раната му беше почти зараснала, но той все още не можеше да върви без помощ и отец Тъли го подкрепяше.

Арута се усмихна на мечемайстора и грижливо го подхвана под едната мишница да помогне на Тъли. Наблизо стояха Гардан, Амос Траск, Мартин Дълголъкия и група войници.

— Какво е това? — изръмжа Фанън и навъсеното му от яд лице развесели дружината на стената. — Капка ум ли не е останала в главите ви, че ме измъквате от меката постеля да ви командвам?

Арута му посочи към морето. На хоризонта се виждаха дузина блестящи под лъчите на утринното слънце над сините вълни петънца.

— Флотата от Карс и Тулан приближава южния бряг.

После посочи към кипящия като мравуняк лагер на цураните.

— Днес ще ги изтласкаме. До утре по това време ще прочистим целия район от пришълците. Ще ги подгоним на изток, без да ги оставим да си поемат дъх. Много време ще мине преди отново да се осмелят да дойдат тук със сила.

Фанън промълви тихо:

— Вярвам, че си прав, Арута. — Старият воин помълча малко и добави: — Докладваха ми за командването ти, принце. Справил си се

добре. Помогна много на баща си и на Крудий.

Развълнуван от похвалата на мечемайстора, Арута се опита да я омаловажи, но Фанън го прекъсна:

— Не, ти направи всичко, което трябваше, че и повече. Ти се оказа прав. С тези хора не бива да сме излишно предпазливи. Трябва да ги бием във всеки удобен момент. — Той въздъхна. — Вече съм стар, Арута. Време е да се оттегля и да предам бойния занаят в ръцете на младите.

— Ти ли си стар? — презрително изсумтя Тъли. — Когато още те повиваха в пелени, аз вече бях жрец.

Фанън се разсмя с останалите на тази явна лъжа, а Арута каза:

— Трябва да знаеш, че ако съм се справил добре, то е защото си ме учил ти.

Тъли стисна Фанън за лакътя.

— Може да не си чак толкова стар, но си болен. Хайде да те връщаме в цитаделата. От утре ще можеш да вървиш по-добре. До някоя и друга седмица ще подтичваш и ще раздаваш заповеди наляво-надясно.

Фанън се усмихна вяло и се остави на Тъли да го поведе надолу по стълбите. Когато се скри, Гардан каза:

— Мечемайсторът е прав, ваше височество. Баща ви ще се гордее с вас.

Арута се взря мълчаливо в приближаващите се кораби и изпитото му лице потъмня. После принцът тихо промълви:

— Ако се справих добре, то е, защото разчитах на помощта на добри мъже, много от които вече не са между нас. — Въздъхна дълбоко и продължи: — Ти свърши много работа в удържането на тази обсада, Гардан. Както и ти, Мартин.

Двамата само кимнаха.

— И ти също, пирате — каза Арута. — И ти изигра голяма роля. Много ти дължим.

Амос Траск се опита да си придаде скромност, но не успя.

— Е, ваше височество, просто се постарях да си опазя кожата цяла-целеничка, както и на всички останали. — После се ухили. — Но битката си я биваше.

Арута отново погледна към морето.

— Да се надяваме, че скоро ще приключим за дълго с хубавите битки. — Отдръпна се от стената и се запъти към стълбите. — Разпоредете се всички да се подготвят за атака.

Карлайн стоеше на върха на южната кула, прегърнала Роланд през кръста. Скуайърът беше преbledнял от раната, но иначе веселият му дух се бе възвърнал.

— Сега, с идването на флотата, с обсадата ще се свърши — каза той, леко докосвайки с рамо принцесата.

— Беше кошмар.

Той се усмихна и се взря в сините ѝ очи.

— Не съвсем. Имаше си и добри страни.

— Хитрец — промълви тя и го целуна. А когато се отделиха един от друг, каза: — Чудя се дали глупавата ти храброст не беше само коварство, за да спечелиш състраданието ми.

Той се присви престорено и отвърна:

— Лейди, аз съм ранен.

Тя се притисна до него.

— Толкова се уплаших за теб, не знаех дали не си загинал в тунела. Аз... — Карлайн млъкна и погледът ѝ се спря на северната кула на цитаделата, срещу тази, на която стояха двамата. Виждаше прозореца на втория етаж, прозореца на стаичката на Пъг. Смешният малък метален комин, от който непрестанно бълваше пушек, докато той се занимаваше вътре с науките си, сега бе само ням спомен за това колко празна бе останала кулата.

Роланд проследи погледа ѝ.

— Знам — каза той. — И на мен ми липсва. И Томас също.

Тя въздъхна.

— Сякаш беше толкова отдавна, Роланд. Тогава бях все още момиченце, момиче с момичешки представи за живота и любовта. — После тихо добави: — Любовта понякога идва като морския вятър, а друг път покълва от семената на приятелството и добротата. Някой някога ми го беше казал.

— Отец Тъли. Прав е бил. — Той я прегърна през кръста. — Така или иначе, докато чувстваш, си жив.

Тя се загледа към войниците на гарнизона долу — подготвяха се да излязат за предстоящия щурм.

— Ще свърши ли това някога?

— Не. Те ще дойдат отново. Тази война е обречена да продължи дълго.

Двамата останаха прегърнати, безмълвни и с утехата, че все пак ги има.

Касуми от Шинцаваи, боен водач на армиите на клана Канацаваи, от Партията на Синьото колело, се взираше към враговете, изправени по стените на замъка.

Едва можеше да различи човешките фигури, крачещи зад зъберите, но вече ги познаваше добре. Не можеше да им постави имена, но му бяха станали почти толкова близки, колкото собствените му хора. Стройният младеж, който командваше и се сражаваше като демон, който внасяше ред в суматохата на битката при нужда, беше там. Черният гигант трябваше да е недалече от него — онзи, който заставаше като непоклатима преграда при всеки щурм срещу стената. И другият, в зеленото облекло, дете можеше да тича през лесовете като призрак, дразнейки хората на Касуми с лекотата, с която преминаваше през редовете им — и той трябваше да е там. Несъмнено и онзи с широките рамене бе наблизко — вечно смеещият се мъж с кривия меч и налудничавата усмивка. Касуми мълчаливо им отдаде чест като на достойни противници, макар и да бяха само варвари.

Шингари от Омешкел, старши щурмови водач, пристъпи и застана до Касуми.

— Бойни водачо, варварската флота се приближава. След час хората им ще слязат на брега.

Касуми погледна свитъка, който стискаше в ръката си. Бе го препроchel поне десет пъти, откакто пристигна призори. Погледна го още веднъж, огледа отново печата отдолу, знака на своя баща Камацу, повелителя на Шинцаваи. Касуми мълчаливо прие отреденото му и каза:

— Заповядай всички да се подготвят за поход. Лагерът да се вдигне веднага и воините да се строят. Заповядано ни е да се върнем в Келеуан. Авангардът да тръгне.

Гласът на Шингари издаде горчивината му.

— След като рухна тунелът, няма ще прекратим така кротко?

— Не е срамно, Шингари. Нашият клан се е оттеглил от Военния съюз, както и другите от Синьото колело. Военната партия отново е останала сама да продължи това нашествие.

— Отново политиката се меси в завоеванията — с въздишка отвърна Шингари. — А щеше да е славна победа да завладеем този замък.

Касуми се засмя.

— Вярно. — Загледа се към раздвижилите се по стените на замъка бранители. — Те са най-добрите от всички, срещу които съм се изправял. Вече научихме много неща от тях. Стените на замъка например, как са наклонени, та сапъорите да не могат да ги подроят и да ги сринат — виж, това е нещо ново и умно. А и ония зверове, дето ги яздат. Хм, как тичат само — като туни, препускащи из родните тундри. Бих искал някога да имам такива животни. Да, тези хора не са обикновени варвари.

И след миг на размисъл добави:

— И нареди съгледвачите и предните отряди да си отварят очите за горските дяволи.

— Нечистите отново са тръгнали на големи пълчища на север — изсъска Шингари. — Те са не по-малко опасен кинжал в гърба ни от варварите.

— Когато този свят бъде завладян, ще трябва да се погрижим за тези същества — отвърна Касуми. — От варварите се получават издръжливи роби. Някои от тях дори може да се окажат толкова ценни, че да ги направим свободни васали, които ще положат клетва пред домовете ни, но виж, нечистите ще трябва да се заличат от лицето на света. — Касуми замълча, въздъхна и продължи: — Нека варварите да си мислят, че бягаме изплашени от флотата им. Това място засега ще остане в ръцете на клановете, останали в Партията на войната. Нека Тасио от Минванаби да се тревожи от гарнизона в тила си, ако тръгне на изток. Докато Канацаваи отново не се присъедини към Върховния съвет, ние с тази война сме приключили. Заповядай похода.

Шингари отдаде чест на пълководеца си и излезе. Останал сам, Касуми отново се замисли за последствията от писмото. Знаеше, че оттеглянето на всички сили на Партията на Синьото колело ще донесе

сериозен провал за Властелина на войната и неговата партия. Отзвукът от този ход щеше да се усети в Империята за години напред. Вече нямаше да има съкрушителни победи за Властелина на войната, защото след оттеглянето на верните на господарите на Канацаваи и другите кланове на Синьото колело, останалите кланове щяха добре да си помислят, преди да се присъединят за един цялостен натиск. Да, това бе храбър, но много рискован ход от страна на баща му и другите властелини. Сега тази война щеше да се проточи дълго. Властелинът на войната бе лишен от грандиозно завоевание; сега то щеше да се разтегли във времето, с твърде малкото мъже, удържащи твърде много територия. Без нови съюзници Властелинът нямаше да може да продължи военната експанзия. Изборът му сега се свеждаше до две възможности: да се изтегли от Мидкемия, подлагайки се на унижението пред Върховния съвет, или да седи и да чака, надявайки се на нов обрат в родната политика.

Да, това беше зашеметяващ ход от страна на Синьото колело. Но рискът беше огромен. Както и рискът от нова поредица ходове в Играта — той щеше да е още по-опасен.

— О, татко, сега сме изцяло в ръцете на Великата игра. Много рискуваме: своя род, своя клан, своята чест, а може би и самата Империя — тихо промълви той.

Смачка свитъка и го хвърли в огъня и когато и последният къс бе погълнат от пламъците, заряза всякакви мисли за рискове и закрочи към шатрата си.

МАЙСТОР МАГЪОСНИК

*Бяхме, кралице честита,
момчета две, не мислеци, че
иде нещо друго,
но че и утре ще е като днес
и че безкрай са дните ни
момчешки.*

Шекспир

,
„Зимна
приказка“

ГЛАВА 19

РОБ

Умиращият роб крещеше.

Денят беше безмилостно горещ. Останалите роби се потяха над работата си, мъчейки се да не обръщат внимание на писъците, доколкото бе възможно. Животът в трудовия лагер не струваше нищо и нямаше никаква полза да се занимават с една съдба, каквато очакваше мнозина. Умиращият беше ухапан от релли — блатна змиеподобна твар. Отровата ѝ действаше бавно и много болезнено; освен магия, друг цяр за нея нямаше.

Изведнъж настъпи тишина. Пъг се озърна и видя как цуранският пазач изтри меча си. Една ръка падна на рамото му и гласът на Лаури прошепна в ухото му:

— Изглежда, височайшият ни надзирател се подразни от виковете на умиращия Тофстон.

Пъг затегна въжето около кръста си.

— Поне издъхна бързо. — Извърна се към високия русокос певец от кралския град Тир-Сог и добави: — Отваряй си очите. Старо е и сигурно е прогнило.

Без повече приказки, Пъг се закатери по ствола на нганги — блатно грапаво дърво, което цураните сечаха за дървесина и смола. Поради оскъдицата на метали цураните бяха развили завидна изобретателност в намирането на техни заместители. Дървесината на нганги можеше да се обработва като хартия, след това да се изсушава до невероятна твърдост, подходяща за изработването на стотици вещи. Смолата се използваше за покриване на дървесината и обработка на кожата. С подходящо обработените кожи можеше да се произвеждат кожени брони, неотстъпващи по здравина на мидкемийската плетена ризница, а многослойните дървени оръжия почти съответстваха на мидкемийската стомана.

През четирите години в лагера в блатото Пъг бе заякнал. Жилавите му мускули се напрегнаха, докато се катереше по дървото.

Кожата му бе силно загоряла от жаркото слънце в родния свят на цураните, а лицето му бе покрито с робска брада.

Пъг стигна първите големи клони и погледна към другаря си. Лаури стоеше в тинестата вода и пъдеше разсеяно насекомите, които ги измъчваха. Пъг обичаше Лаури. Мястото на трубадура не беше тук, но пък и не беше било негова работа да се мъкне с патрул, надявайки се при това да види цурански воители. Казал му бе, че търсел теми за балади, които да го направят известен в Кралството. И в края на краищата бе видял повече, отколкото се беше надявал. Патрульът се бе натъкнал на главната офанзива на цураните и Лаури се бе озовал в плен. Попаднал бе в лагера преди четири месеца и двамата с Пъг бързо бяха станали приятели.

Пъг продължи нагоре, без да престава да държи под око опасните дървесни обитатели на Келеуан. Щом стигна най-подходящото място за катерене до върха, той замръзна, забелязал смътно движение. Успокои се, след като се увери, че е само игленик — същество, което се отбраняваше, свито на кълбо от игли. То пропълзя, подплашено от присъствието на човека, и скочи в клоните на съседното дърво. Пъг се огледа отново и започна да се овързва с въжетата. Работата му беше да отсича върховете на огромните дървета, като се погрижи падането им да е по-малко опасно за хората долу.

Пъг направи няколко прореза в кората, после усети как ръбът на дървената му брадва захвапва по-меката сърцевина отдолу. Подуши внимателно, усети острата миризма и извика на Лаури:

— Това е гнило. Предай на надзирателя.

Зачака. Наоколо прелитаха странни насекоми и птицеподобни същества. През четирите години, откакто бе роб на този свят, беше свикнал с тези форми на живот. Не бяха чак толкова различни от тези на Мидкемия, но подобията му напомняха не по-малко от различията, че този свят не е неговият. Пчелите трябваше да са с жълти и черни шарки, а не яркочервени. Орлите не можеха да имат жълти ивици по крилата, нито пък ястребите — пурпурни. Тези същества не бяха пчели, орли или ястреби, въпреки че приликата беше удивителна. За Пъг се оказваше по-лесно да възприеме по-странните същества на Келеуан, отколкото тези. Шестокракият нийдра, опитоменият товарен звяр, който наподобяваше вол с два допълнителни тромави крака, или чо-джа, насекомоподобното същество, което служеше на цураните и

можеше да говори на техния език — виж, с тях му се беше наложило да свикне. Но всеки път, когато зърнеше някое познато същество с крайчеца на околото си и се обърнеше с надежда, само за да се увери, че всъщност не е мидкемийско, отчаянието го поглъщаше.

Гласът на Лаури го измъкна от унеса.

— Надзирателят идва.

Пъг изруга. Щом се налагаше надзирателят да се изцапа, газейки във водата, значи щеше да е ядосан — което можеше да означава наказание или намаляване на бездруго оскъдната дажба. Той и без това вече щеше да е ядосан от забавянето на работата. Семейство ровуни — подобни на бобри шестокраки същества — се бяха настанили като у дома си в коренищата на огромните дървета. Щяха да издъвчат нежните корени и дърветата щяха да се поболят и да умрат. Меката месеста дървесина щеше да се вкисне, после да стане водниста и след време дървото щеше да се пръсне отвътре. Няколко тунела на ровуни бяха запушени с отрова, но тварите вече бяха поразили дърветата.

Груб глас, сипещ люти проклетия, възвести появата на надзирателя Ногаму. Той също беше роб, но се бе домогнал до най-високия ранг, до който можеше да достигне един роб, и макар изобщо да не можеше да се надява на свобода, разполагаше с много привилегии и можеше да се разпорежда с войниците и свободните, поставени под негова власт. Зад него пристъпваше млад войник — на лицето му бе изписана лека насмешка. Беше гладко избръснат, както се носеха свободните цурани, и когато вдигна очи към Пъг, той успя да го огледа. Войникът бе с високи скули и почти черни очи, нещо характерно за почти всички цурани. Тъмните му очи забелязаха Пъг и той като че ли му кимна леко. Синята му броня беше от неизвестен за Пъг вид, но при странната военна организация на цураните това не беше изненадващо. Всеки род, имение, област, селище, град и провинция като че ли си имаха своя собствена армия. Как всички те се съотнасяха едни към други в рамките на Империята беше съвсем непонятно за Пъг.

Надзирателят спря под дървото, изръмжа досущ като мечка, на каквато приличаше, и извика:

— Какви са тези приказки, че дървото било гнило?

Пъг, който говореше езика на цураните по-добре от всички мидкемийци в лагера, защото бе изкарал тук повече от всички, с

изключение на неколцина стари роби цурани, викна отгоре:

— Мирише на гнило. Трябва да го оставим, господарю.

Надзирателят, размаха юмрук.

— Всички сте мързеливци! Нищо му няма на дървото. Много си е добро. Само гледате да се скатаете. Хайде, сечи го!

Пъг въздъхна. Не можеше да се спори с Мечката, както всички роби от Мидкемия наричаха Ногаму. Явно нещо го беше изнервило и сега робите щяха да платят цената. Пъг започна да сече горната част и скоро тя се срина на земята. Гнилата миризма беше силна и той побърза да се освободи от въжетата. Тъкмо бе увил и последното въже около кръста си, когато дървото изпращя.

— Пада! — извика той на робите, застанали долу във водата, и всички се разбягаха. Тук никой не пренебрегваше вика: „Пада“.

Дървото се разцепваше по средата. Макар и да не се случваше често, ако едно дърво бе дотолкова проядено, че сърцевината му напълно да е загубила здравината си, всяко пропукване на кората можеше да доведе до разцепването му на две от собствената му тежест. Ако Пъг беше останал привързан за ствола, въжетата щяха да го прережат на две преди да се скъсат.

Пъг бързо прецени посоката на падането и когато половината, на която стоеше, започна да се накланя, се пусна и полетя надолу. Падна във водата, с надеждата двете стъпки дълбочина да смекчат удара. Дъното беше тинесто, така че нямаше да пострада много.

Пльосна във водата и изведнъж огромна тежест го удари през корема, изкара му въздуха и главата му потъна в тинята. Той се помъчи да се изправи и видя, че един голям клон го е затиснал. Успя да вдиша. Дробовете му пареха. От трахеята му бликна вода, той се задави и се закашля. Постара се да запази спокойствие, но усети надигащата се отвътре паника. Замята се трескаво под притискащата го тежест, но не можа да я отмести.

— Плюй, Пъг! Изплюй калта от дробовете си, инак ще се възпалят — викна Лаури, докато тичаше към него.

Пъг се закашля и изплю. После с помощта на Лаури, който задържа главата му над водата, успя да си поеме дъх.

— Повдигнете го този клон! — изрева Лаури. — Аз ще го издърпам.

Няколко роби зацапаха към тях, бръкнаха под водата и наградиха клона. Напънаха се и успяха леко да го надигнат, но Лаури не успя да издърпа Пъг.

— Донесете брадви. Трябва да отсечем клона от дървото.

Други роби се затичаха да донесат брадви, но Ногаму ревна:

— Не. Оставете го. Нямаме време за това. Чакат ни дървета за сечене.

— Не можем да го оставим! — викна Лаури. — Ще се удави!

Надзирателят се приближи и го удари през лицето с камшика си. Жилавата кожа се вряза дълбоко в бузата на певеца, но той не пусна главата на приятеля си.

— Връщай се на работа, робе. Тази нощ ще ядеш бой за това, че си позволяваш да ми говориш така. Има и други, които могат да се катерят. Хайде, пускай го! — Той отново го удари. Лаури трепна и се присви, но задържа главата на Пъг над водата.

Ногаму вдигна камшика си за трети удар, но нечий глас отзад го спря.

— Отсечете клона и извадете роба. — Говореше младият войник, дошъл с надзорника на робите. Надзирателят се извърна вбесен — не беше свикнал да оспорват заповедите му, — но щом видя кой говори, преглътна думите си, сведе глава и каза:

— Както желаете, господарю.

Даде знак на робите с брадвите да отсекаат клона и скоро младежът беше измъкнат. Лаури го отнесе до застаналия по-назад войник. Пъг изплю последните глътки вода от дробовете си, пое си дъх и запъхтяно каза:

— Благодаря покорно на господаря за живота си.

Мъжът не отвърна нищо, но когато надзирателят се приближи, се обърна към него.

— Робът беше прав, а ти — не. Дървото беше изгнило. Не е редно да го наказваш заради грешната си преценка и яда си. Би трябвало да заповядам да те набият, но няма да си губя времето с това. Работата върви бавно и баща ми е недоволен.

Ногаму сведе глава.

— Изложих се пред господаря. Имам ли разрешението му да се самоубия?

— Не. Тази чест е твърде голяма. Връщай се на работа.

Лицето на надзирателя почервения от срам и гняв. Той надигна камшика си и посочи Лаури и Пъг.

— Вие двамата, на работа.

Лаури стана, Пъг също се опита да се изправи. Коленете му бяха омекнали от преживяното, но след няколко опита успя да се задържи на крака.

— Тези двамата ще бъдат освободени от работа за остатък от деня — каза младият господар. — Този — той посочи Пъг — няма да е много полезен. Другият трябва да превърже раните, които му нанесе, иначе ще забераг. — Войникът се обърна към един от пазачите. — Върнете ги в лагера и се погрижете за тях.

Пъг изпита благодарност не толкова за себе си, колкото заради Лаури. След малко почивка самият той можеше да се върне на работа, но една отворена рана в блатото си беше почти сигурна смърт. В това горещо и мръсно място инфекциите настъпваха бързо и много трудно се справяха с тях.

Двамата последваха пазача. Докато тръгваха, Пъг забеляза в очите на надзирателя нескрита омраза.

Дъските на пода изскърцаха и Пъг моментално се събуди. Придобитата робска предпазливост му подсказа, че шумът е непривичен за паянтовата барака посред нощ.

Чу как стъпките се приближават в мрака, после спряха до постелята му. От съседния нар се чу сепнатото вдишване на Лаури и Пъг разбра, че бардът също се е събудил. Сигурно половината от робите се бяха разбудили от натрапника. Непознатият се поколеба и Пъг зачака напрегнато. Последва тихо изпъшкване и Пъг рязко се извъртя на постелята. Нещо се стовари отгоре му и Пъг чу тъпия удар на камата там, където само допреди миг бяха гърдите му. Изведнъж в помещението настъпи суматоха. Робите закрепяха и затичаха към вратата.

Пъг усети как нечии ръце го сграбчват, остра болка прониза гърдите му. Пресегна се слепешком към нападателя и се счепка с него за оръжието. Нов замах и дясната му ръка бе прерязала през дланта. Изведнъж нападателят извика и Пъг усети, че трето тяло се е нахвърлило върху този, който искаше да го убие.

В бараката нахлуха войници, понесли фенери, и Пъг видя Лаури, легнал върху неподвижното тяло на Ногаму. Мечката все още дишаше, но ако се съдеше по стърчащата между ребрата му кама, нямаше да е за дълго.

Младият войник, който бе спасил живота на Пъг и Лаури, влезе и другите му направиха път. Той застана над тримата сбили се и попита късо:

— Мъртъв ли е?

Надзирателят отвори очи и прошепна:

— Жив съм, господарю. Но умирам от острие. — На плувналото му в пот лице се появи немоцна, но пълна с предизвикателство усмивка.

Изражението на младия войник не издаде никакви чувства, но очите му сякаш блеснаха.

— Не мисля — отвърна той тихо и се обърна към двама от войниците. — Изнесете го и го обесете. Няма да има почести, които неговият клан да възпява. Трупата оставете на насекомите. За назидание, че е престъпил заповедите ми. Хайде.

Лицето на умирация преbledня, устните му се сгърчиха.

— Не, господарю! Моля ви, позволете ми да умра от оръжието. Само още няколко минути. — От устата му бликна кървава пяна.

Двама яки войници хванаха Ногаму и без да мислят за болката му, го повлякоха навън. Воят му прокънтя пронизително. Силата, останала в гласа му, беше смайваща, сякаш страхът му от въжето бе разбудил стаена мощ.

Всички в стаята останаха замръзнали, докато звукът не секна с приглушен вик. Тогава младият офицер се обърна към Пъг и Лаури. Пъг се надигна и от дългия плитък прорез на гърдите му бликна кръв. Стисна ранената си длан с другата си ръка. Беше срязана дълбоко и пръстите отказваха да се движат.

— Доведи ранения си приятел — изкомандва младият войник Лаури.

Лаури помогна на Пъг да се изправи и последваха офицера извън робската барака. Той ги поведе през двора към собствената си барака, нареди им да влязат и заповяда на един от пазачите да доведе знахаря на лагера. Остави ги да стоят мълчаливо, докато лечителят пристигне. Беше стар цураин, облечен в робите с цветовете на един от боговете

им — кой точно, никой от двамата мидкемийци не можеше да каже. Той огледа раните на Пъг и прецени, че тази на гърдите му е повърхностна. Виж, с ръката щяло да е по-трудно.

— Раната е дълбока, мускулите и сухожилията са прерязани. Ще се изцери, но няма да може да я движи добре и да хваща здраво. Най-вероятно ще става само за по-лека работа.

Войникът кимна със смесица от отвращение и нетърпение.

— Добре. Превържи раните и ни остави.

Лечителят се залови да почисти раните, направи няколко шева, намаза раните с някакъв мехлем, превърза ги, предупреди Пъг да ги пази чисти и излезе. Пъг преодоля болката с помощта на древното упражнение на духа, на което го бе научил Кълган.

След като знахарят излезе, войникът изгледа двамата роби и каза:

— Според закона би трябвало да ви обеса за това, че убихте надзорника.

Те не отвърнаха нищо — не им бе разрешил да говорят.

— Но тъй като обесих надзорника, имам право да запазя живота ви, стига това да отговаря на целите ми. Мога просто да ви накажа за това, че го наранихте. — Замълча. — Смятайте се за наказани.

После махна с ръка и каза:

— Сега си вървете, но се явете тук призори. Трябва да реша какво да правя с вас.

Те напуснаха с чувството, че са извадили удивителен късмет, защото нормалното в подобни случаи бе вече да висят обесени до надзирателя. Докато пресичаха двора, Лаури тихо каза:

— Чудя се за какво беше всичко това.

— Толкова ме боли, че не мога и да се чудя — отвърна Пъг. — Само съм благодарен, че ще видим утрото.

— Мисля, че младият господар крои нещо.

— Все едно. Отдавна съм се отказал да се опитвам да разбирам господарите ни. Тъкмо затова останах жив толкова дълго, Лаури. Просто правя каквото ми кажат и търпя. — Пъг посочи дървото, на което висеше трупът на надзирателя, осветен от бледа лунна светлина. Тази нощ бе изгряла само малката луна. — Твърде лесно е да свършиш така.

— Може би си прав. Но аз продължавам да мисля за бягство.

Пъг се засмя горчиво.

— И накъде, певецо? Накъде ще избягаш? През разлома и покрай десетте хиляди цурани?

Лаури не отговори. Върнаха се на наровете си и се опитаха да заспят сред влажния зной.

Младият офицер седеше на купчината възглавници със скръстени нозе по обичая на цураните. Отпрати пазача, придружил Пъг и Лаури, и даде знак на двамата роби да седнат. Те го направиха колебливо. Рядкост бе да се позволи на един роб да седи в присъствието на господар.

— Аз съм Хокану от Шинцаваи. Този лагер е на баща ми — заяви той без предисловие. — Баща ми е много недоволен от добивите тази година. Изпрати ме да видя какво може да се направи. Сега нямам и надзирател, който да ръководи работата, защото един глупак умря заради собствената си глупост. Какво да правя?

Двамата не отвърнаха нищо. Той ги попита:

— Вие от колко време сте тук?

Пъг и Лаури отговориха един след друг. Младият господар се замисли над отговорите им и каза:

— Ти... — и посочи Лаури — не си нищо особено, освен че говориш езика ни по-добре от повечето варвари, както изглежда. Но ти... — и той посочи Пъг — си оцелял тук по-дълго от повечето ваши твърдоглави земляци и също говориш добре езика ни. Би могъл дори да минеш за селяк от някоя затънтена провинция.

Двамата мълчаха — не знаеха накъде клони Хокану. Пъг се стъписа при мисълта, че самият той е може би с година-две по-възрастен от младия господар. Твърде млад му се струваше за такава власт. Но цуранските нрави бяха много странни. В Крудий той все още щеше да е чирак или като благородник щеше все още да изучава изкуството да се управлява.

— Как си се научил да говориш така добре? — попита Хокану Пъг.

— Господарю, аз бях сред първите пленени и доведени тук. Бяхме едва седмина от нашия свят сред толкова много цурански роби. Учехме се да оцеляваме. След известно време останах единственият. Останалите измряха от възпаления на дробовете или зарази, или пък

бяха убити от пазачите. Нямах с кого да говоря на родния си език. От повече от година тук не е идвал никой от моята земя.

Офицерът кимна и се обърна към Лаури.

— А ти?

— Господарю, аз съм певец, бард съм в родния ни свят. Обичай е при нас такива като мен да скитат надлъж и шир по света и трябва да учим много езици. Освен това имам добър слух за музиката. Вашият език в моя свят се нарича тонова реч. В него има думи с едно и също звучене, но произнесени с различна височина получават различни значения. Южно от Кралството имаме няколко такива езика. А и се уча бързо.

В очите на войника лумна весел блясък.

— Добре е да се знаят тези неща. — Хокану потъна в размисъл и след малко кимна. — Много съображения оформят съдбата на един човек, роби. — Усмихна се и заприлича повече на момче, отколкото на мъж. — Този лагер се е превърнал в касапница. Трябва да подготвя доклад за баща си, владетеля на Шинцавай. Мисля, че се досещам какви са проблемите. — Посочи Пъг. — Бих искал да чуя твоите мисли по въпроса. Бил си тук повече от всеки друг.

Пъг се постара да се овладее. Доста време бе минало, откакто някой го беше питал за мнението му по какъвто и да било въпрос.

— Господарю, първият надзирател, онзи, когото заварих тук, когато бях пленен, беше умен човек и разбираше, че хората, дори да са роби, не могат да бъдат накарани да работят добре, ако са изтощени от глад. Имахме по-добра храна и когато някой се наранеше, му се даваше време за лечение. Ногаму беше злобен човек, който приемаше всеки провал като лична обида. Ако ровуни проядат група дървета, робите се оказваха виновни. Издъхнеше ли някой роб — оказваше се, че това е заговор да се дискредитира надзорът му над работната сила. Всяка трудност се възнаграждаваше с поредното съкращаване на дажбата и с удължаване на работното време. За всеки успех той смяташе, че му принадлежи по право.

— Подозирах това. Ногаму някога беше много важна фигура. Беше хадонра — управител на чифлик — в едно от бащините ми имения. Семейството му бе осъдено заради заговор срещу Империята и собственият му клан ги разпродаде всички в робство — имам предвид онези, които не бяха обесени. Никога не е бил добър роб.

Сметна се, че като му се възложи отговорността за лагера, ще се намери полезна насока да изяви способностите си. Оказа се, че не е така. Според вас има ли някой подходящ човек сред робите, който да може да поеме надзора и да се справи добре?

— Ами Пъг например... — обади се Лаури.

— Не. За вас двамата имам други планове.

Пъг се зачуди какво ли е намислил младият господар и каза:

— Може би Чогана, господарю. Бил е селянин, но реколтата му веднъж се съсипала и го продали в робство заради дългове. Благоразумен е и разсъдлив.

Войникът плесна с ръце и един пазач веднага се появи в помещението.

— Доведете роба Чогана.

Пазачът отдаде чест и излезе.

— Добре е, че е цуранин — каза войникът. — Вие, варварите, все забравяте къде ви е мястото и не смея да си помисля какво би станало, ако назнача едного от вас. Току-виж накарал войниците да секат дърветата, а робите да ги пазят.

Настъпи миг мълчание, след което Лаури се засмя. Хокану също се засмя. Пъг го изгледа съсредоточено. Младежът, който държеше живота им в ръцете си, като че ли полагаше особено усърдие да спечели доверието им. Лаури, изглежда, бе започнал да го харесва, но Пъг предпочете да се въздържи. Твърде далече се бе озовал от обществото на Мидкемия, където войната превръщаше благородника и простия селяк в другари по оръжие, готови да споделят храна и несгоди, без да има значение произходът и санът им. Едно от нещата, които беше научил в самото начало за цураните, бе, че те нито за миг не забравят положението си. Каквото и да ставаше в тази барака, беше по замисъл на младия войник, а не по случайност. Хокану, изглежда, усети погледа на Пъг и извърна очи към него. За миг погледите им се срещнаха и Пъг сведе очи, както се очакваше от един роб. Все едно че войникът му каза: „Ти май не вярваш, че съм ти приятел. Така да бъде, стига да се държиш както подобава.“

Хокану махна с ръка и каза:

— Е, добре. Връщайте се в бараката си. Починете си добре, защото следобед тръгваме.

Те станаха, поклониха се и излязоха — заднишком. Навън Лаури подхвърли:

— Чудно къде ли ще идем. — И след като не последва отговор, добави: — Тъй или иначе, трябва да е по-добро място от това.

„Дали?“ — помисли си Пъг.

Нечия ръка разтърси Пъг за рамото и той се събуди. Беше задрямал в обедния зной, възползвайки се от единия час отдих след обяда, преди двамата с Лаури да тръгнат с младия благородник. Чогана, бившият селянин, когото Пъг бе препоръчал, му даде знак да мълчи и посочи дълбоко спящия до него Лаури.

Пъг излезе със стария роб от схлупената барака и седнаха в сянката ѝ. Чогана заговори бавно, подбирайки думите си грижливо.

— Господарят Хокану ми каза, че благодарение на теб съм избран за надзирател на лагера. — Кафявото му, покрито с бръчки и белези лице се стегна в сдържано достойнство, докато свеждаше глава пред Пъг. — Имам дълг към теб.

Пъг отвърна на поклона, твърде официален и необичаен за това място.

— Няма никакъв дълг. Но ще се държиш като истински надзирател. Грижи се за събратята ни.

Чогана се усмихна широко и се видяха зъбите му, потъмнели от многогодишното дъвчене на ядки от татийн. Слабо наркотичният плод, който се намираще лесно в блатото, малко отслабваше силата, но с неговото въздействие работата не изглеждаше толкова изнурителна. Пъг отбягваше този навик, без да може да обясни причините, както и повечето мидкемийци. Някак му приличаше на знак за окончателно поражение на волята.

Чогана се загледа към лагера с очи, присвити в тънки цепки заради ярката светлина. Лагерът беше опустял, ако не се смятаха телохранилителят на младия господар и готвачите. Отдалече отекваха звуците на работещите по дърветата в блатото.

— Като момче, във фермата на баща ми в Шжетак — заговори Чогана, — откриха, че имам талант. Проучиха ме и се разбра, че нямам. — Последното не стана много ясно на Пъг, но той не го прекъсна. — Така станах фермер, като баща си. Но талантът тъй или

иначе си остана у мен. Понякога виждам неща, Пъг, разни неща у хората. За таланта ми се разчу и хората, главно бедняци, започнаха да ме навестяват и да търсят от мен съвет. Бях млад, нахален и им взимах скъпо, като им казвах какво виждам. Като по-голям станах по-скромен и взимах това, което ми се предложи, но все така казвах какво виждам. И в двата случая хората си отиваха ядосани. Знаеш ли защо? — попита той със смях. Пъг поклати глава. — Защото не идваха да чуят истината. Идваха да чуят това, което искат да чуят.

Пъг също се засмя.

— Ето защо си дадох вид, че талантят ми е угаснал, и след известно време хората престанаха да идват. Но талантят ми така и не си отиде, Пъг, и все още виждам неща понякога. Видях нещо и в теб и реших да ти го кажа преди да си отидеш завинаги. Аз ще умра в този лагер, но теб те чака по-различна съдба. Ще ме изслушаш ли? — Пъг отвърна, че го слуша, и Чогана продължи: — В теб се е заклезила някаква сила. Но каква е и какво означава — не знам.

Пъг знаеше за странното отношение на цураните към чародейството и изведнъж изпадна в паника от възможността някой да е усетил предишното му призвание. За повечето хора тук той беше просто един от многото роби и едва за малцина — бивш скуайър от Мидкемия.

Чогана продължи с притворени очи:

— Сънувах те, Пъг. Видях те на една кула. Беше се изправил срещу ужасен враг. — Той отвори очи. — Не знам какво означава сънят, но ти трябва да знаеш следното. Преди да се изкачиш на онази кула, за да се възправиш срещу своя враг, трябва да потърсиш своя вал; това е тайното средоточие на съществуването ти, съвършеното място на вътрешния ти мир. Установиш ли се там, предпазен си от всякакви беди. Плътта ти може да страда, дори да умре, но потопиш ли се в своя вал, ще издържиш всички страдания. И го търси с упорство, Пъг, защото малцина са намирали своя вал.

Чогана стана.

— Скоро ще тръгнете. Хайде, трябва да събудим Лаури.

Докато влизаха в бараката, Пъг каза:

— Благодаря ти, Чогана. Но да те попитам едно нещо: ти ми каза за някакъв враг на онази кула. Можеш ли да ми го опишеш?

Чогана се засмя и поклати глава.

— О, да, видях го. Беше врагът, от който всеки човек трябва най-много да се страхува. — Той изгледа Пъг с присвити очи. — Беше самият ти.

Пъг и Лаури седяха на стъпалата на храма. Около тях се бяха изтегнаели неколцината цурански стражи. През целия път стражите се бяха държали с тях вежливо — е, почти. Тъй като нямаха коне или нещо, което да ги замества, всички цурани, които не се возеха на колите, теглени от нийдра, се движеха пешком — само благородниците се возеха с носилки на гърбовете на запъхтени и изпотени роби.

Пъг и Лаури бяха облечени в къси, грубо тъкани сиви хламиди на роби. Препаските им, подходящи за тресавищата, бяха сметнати за неприлични за преминаването им сред цуранските граждани. Цураните все пак имаха някакво чувство за приличие... макар и не колкото хората на Мидкемия.

Бяха заобиколили огромния Боен залив. Пъг си беше помислил, че ако това е залив, то той е много по-голям от всеки залив в Мидкемия, тъй като дори от най-високите канари другата му страна не се виждаше. След неколкодневно пътуване бяха навлезли в обработени поля и скоро след това отсрещният бряг започна бързо да се приближава. След още няколко дни пристигнаха в град Джамар.

Пъг и Лаури гледаха гъстия поток минавачи, докато Хокану извършваше жертвоприношенията си в храма. Цураните като че ли бяха побъркани на тема цветове. Тук дори най-низшият ратай държеше да е облечен в яркоцветен халат. Богатите носеха дрехи с още по-пищни цветове, отрупани с разноцветно вземо и украси. Само дрехите на робите бяха безцветни.

Навсякъде из града се нижеха потоци от хора: селяни, търговци, работници и пътници. Точеха се безкрайни колони от нийдра, теглещи коли, пълни със стока и плодове. Самото човешко множество смайваше Пъг и Лаури, защото цураните щъкаха като мравки, на безкрайни потоци във всички посоки, сякаш търговският обмен на Империята не можеше да изчака малко заради удобството на нейните поданици. Мнозина минавачи се спираха да изгледат мидкемийците, които смятаха за варвари гиганти. Техният ръст не надвишаваше пет стъпки и шест пръста и дори Пъг минаваше за висок, макар да бе

висок едва пет стъпки и осем пръста. От своя страна, мидкемийците смятаха цураните за дребна раса.

Бяха в самия център на града, където се намираха големите храмове — десет пирамиди, разположени сред паркове с различни размери. Стените на всички бяха украсени със стенописи, рисувани или мозаични. От мястото си младежите виждаха три от парковете. Всеки от тях беше на тераси, с виещи се по терасите миниатюрни потоци и водопади. Ниски дръвчета, както и огромни, хвърлящи сянка дървеса осейваха покритите с трева терени на парковете. По алеите обикаляха музиканти с флейти и някакви непознати струнни инструменти и свиреха странна музика за забава на отдъхващите из парковете и на минувачите.

Лаури се заслуша унесено.

— Чуй ги тези полутонове! И този лек минор! — Въздъхна и сведе очи към земята. — Чужда е, но е музика. — Вдигна очи към Пъг, обичайната му непокорна веселост я нямаше. — Как бих искал да мога да свиря отново! — Той хвърли поглед към музикантите. — Бих могъл дори да харесам музиката на цураните.

Пъг го остави да се рее в мечтите си и огледа гъмжащия площад. Мъчеше се да подреди в главата си впечатленията, които се стичаха в непрекъснат поток, откакто бяха навлезли в предградията. Навсякъде бързаха хора, улисани в работата си. Недалече от храмовете бяха минали през някакъв пазар, не много по-различен от тези в Мидкемия, но по-голям. Шумът и смесените миризми по някакъв странен начин му бяха напомнили за дома.

Простолюдието отваряше път на грухана на Хокану, защото стражите подвикваха: „Шинцаваи! Шинцаваи!“, та всички да разберат за приближаването на знатна особа. Само веднъж свитата беше отстъпила — на група облечени в червено мъже с наметала, покрити с пурпурни пера. Единият от тях, когото Пъг бе взел за върховен жрец, носеше дървена маска, изобразяваща червен череп, докато лицата на останалите бяха боядисани в червено. Свиреха с тръстикови свирки и хората се пръскаха да им направи път. Един от войниците направи жест да се защити и по-късно Пъг разбра, че тези мъже са жреци на Туракаму, ядящия сърца брат на богинята Сиби — смъртта.

Той се обърна към един от близките стражи и даде знак, че иска разрешение да заговори. Стражът кимна и Пъг попита:

— Господарю, кои богове живеят тук? — И посочи храма, в който Хокану бе влязъл да се моли.

— Невеж варварин — отвърна дружелюбно войникът. — Боговете не обитават тези зали, боговете живеят между Долните и Горните небеса. Тези храмове са за хората, за да правят в тях своите обети. Тук синът на моя владетел принася жертви и отправя молби към Чочокан, добрия бог на Горните небеса, и на неговия слуга Томачака, бога на мира, за доброто на Шинцаваи.

Когато Хокану се върна, тръгнаха отново. Започнаха да си проправят път през града и Пъг продължи да оглежда с любопитство минаващите край тях хора. Напорът им бе невъобразим и той се зачуди как издържат. Като селянци, попаднали за пръв път в голям град, Пъг и Лаури зяпаха, удивени от чудесата на Джамар. Дори уж свикналият с широкия свят трубадур възкликваше пред удивителните гледки. Скоро стражите започнаха да се кикотят на явния възторг на варварите пред толкова обикновени за тях неща.

Всяка сграда, покрай която минаваха, бе от дърво и някаква прозрачна материя, наподобяваща платно, но твърда. Малко от тях, като храмовете, бяха изградени от камък, но най-забележителното беше, че всяко здание, покрай което минаваха, от храмовете до последната колиба, беше боядисано в бяло, освен гредите по ъглите и рамките на вратите, излъскани в тъмнокафяво. И всяка открита повърхност беше ярко изрисувана. Изобилстваха пейзажи и животни, божества и бойни сцени. Навсякъде — смайващи очите шарки.

На север от храмовете и с лице срещу широкия булевард се възправяше единично здание, отделено с широка морава и оградено с жив плет. Пред вратата му стояха двама стражи с брони и шлемове. Когато Хокану ги приближи, те му отдадоха чест.

Другите стражи тръгнаха настрана, като оставиха двамата роби сами с младия офицер. Той даде знак и един от стражите при вратата плъзна голямото, покрито с платно крило настрана. Влязоха в широк коридор, който ги изведе във вътрешна градина. До бълбукащото езерце в центъра на градината седеше мъж, облечен в обикновен, но внушителен тъмносин халат, и четеше някакъв свитък. Когато тримата влязоха, той вдигна очи и стана.

Хокану свали шлема си и застана мирно. Пъг и Лаури спряха зад него, без да смеят да промълвят и дума. Мъжът кимна и Хокану

пристъпи към него. Прегърнаха се и мъжът каза:

— Сине, радвам се да те видя. Как вървят нещата в лагера?

Хокану докладва за лагера кратко и по същество, без да пропуска нищо важно. След което съобщи какво е предприел, за да се оправят нещата.

— Така че новият надзирател ще се погрижи робите да получават достатъчно храна и почивка. Това би трябвало скоро да увеличи добива.

Баща му кимна.

— Мисля, че си постъпил мъдро, сине. Ще трябва да изпратим човек след няколко месеца да види има ли напредък, но едва ли ще е по-лошо, отколкото досега. Властелинът на войната иска по-висок добив, а ние сме на път да си навлечем неприязънта му.

Като че ли едва сега забеляза присъствието на двамата роби.

— А тези? — каза той кратко и кимна към Пъг и Лаури.

— Не са обикновени. Мислех за разговора ни в нощта преди брат ми да тръгне на север. Може да се окажат ценни.

— Говорил ли си за това с някой друг? — Около сивите очи на мъжа се появиха строги бръчки. Макар и по-нисък, той някак напомни на Пъг за лорд Боррик.

— Не, татко. Само с онези, които присъстваха на съвета онази нощ...

Баща му го прекъсна с махване на ръка.

— Запази си бележките за по-късно. И на никого нито дума. Кажи на Септием, че утре заран затваряме къщата и заминаваме за именията.

Хокану кимна сдържано и се обърна да излезе.

— Хокану — спря го гласът на баща му. — Добре се справи.

На лицето на младежа се изписа гордост.

След като младежът си тръгна, господарят отново седна на каменната скамейка до малкия фонтан и изгледа двамата роби.

— Как се казвате?

— Пъг, господарю.

— Лаури, господарю.

Той изглежда, си направи някаква преценка от простичките им отговори.

— През онази врата — той посочи наляво — се отива до кухнята. Моят хадонра се казва Септием. Той ще се погрижи за вас. Вървете.

Те се поклониха и тръгнаха към къщата. На влизане Пъг едва не се сблъска с една излязла иззад ъгъла девойка. Беше облечена в робски халат и носеше огромен куп пране. Купът се разпиля по коридора.

— О! — проплака момичето. — Тъкмо ги бях изпрала! Сега ще трябва да ги плакна отново.

Пъг бързо се наведе да ѝ помогне да ги събере. Беше висока за цуранка, почти с неговия ръст и със стройно тяло. Кафявата ѝ коса беше прибрана назад, а кафявите очи — премрежени от дълги мигли. Пъг спря да събира прането и се загледа в лицето ѝ с нескрита възхита. Тя се смути от втренчения му поглед, после набързо досъбра останалото пране и се забърза по коридора. Лаури изгледа продължително гъвкавата ѝ фигура и мургавите ѝ бедра, показващи се щедро под късата робска дреха, после потупа Пъг по рамото.

— Ха! Казах ли ти, че нещата ни ще тръгнат на добре!

Излязоха от къщата и се приближиха до кухненската пристройка. Миришеше на вкусни гозби.

— Май направи впечатление на това момиче, Пъг.

Пъг нямаше много опит с момичетата и ушите му пламнаха. В робския лагер се говореше главно за жени и това, повече от всичко друго, го караше да се чувства като недорасляк. Обърна се да види дали Лаури не се забавлява за негова сметка и видя, че русокосият бард се е зазяпал назад. Проследи погледа му и зърна свенливо усмихнато личице, което бързо се дръпна от един от прозорците на къщата.

На другия ден домашната прислуга се разшета припряно, вдигайки невъобразима врява. Роби и слуги щъкаха навсякъде, за да подготвят всичко за предстоящото пътуване на север. Пъг и Лаури бяха оставени на мира, тъй като никой от домакинството не се оказа достатъчно свободен, за да им възложи някаква задача. Седяха под сянката на едно голямо, приличащо на върба дърво, наслаждаваха се на необичайното си безделие и гледаха суматохата наоколо.

— Тези хора са луди, Пъг. Дори при тръгване на големи търговски кервани не съм виждал толкова шетня. Сякаш са решили да помъкнат всичко със себе си.

— Може и да са решили. Тези хора вече с нищо не могат да ме изненадат. — Пъг стана и се облегна на ствола на дървото. — Тук съм виждал неща, противни на всякаква логика.

— Вярно. Но ако беше видял толкова страни, колкото мен, щеше да разбереш, че колкото по-различни изглеждат нещата, толкова по-голямо е сходството им.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм съвсем сигурен, но предстои нещо много сериозно и имам чувството, че ние с теб сме част от него — тихо каза Лаури. — Ако си отваряме очите добре, може да го обърнем в своя полза. Никога не го забравяй. Поиска ли ти човек нещо, винаги можеш да се спазариш, все едно колко голяма е разликата в положението ви.

— Разбира се. Дай му каквото иска и той ще те остави да живееш.

— Много си млад за такъв цинизъм — сръза го Лаури и очите му светнаха насмешливо. — Чуй какво ще ти кажа. Остави позата на светска умора за стария скитник като мен и гледай да не пропуснеш поне една възможност.

Пъг изсумтя.

— Каква възможност?

— Ами например — отвърна Лаури и посочи зад Пъг — на онова момиченце, което едва не събори вчера, изглежда, му е доста трудно да вдига онези сандъци. — Пъг се обърна и видя малката перачка, която се мъчеше с няколко тежки сандъка, струпани за товарене по колите. — Мисля, че ще е благодарна, ако някой ѝ помогне, какво ще кажеш?

На лицето на Пъг се изписа явно объркване.

— Какво...

Лаури леко го подбутна.

— Хайде, тъпако. Малко помощ сега, а утре... кой знае?

Пъг се запъна.

— Утре ли?

— Богове! — изсмя се Лаури и го подритна по задника.

Смехът на трубадура бе заразителен и Пъг пристъпи до девойката усмихнат. Тя тъкмо се мъчеше да повдигне един от големите дървени сандъци върху друг. Пъг го взе от ръцете ѝ и каза:

— Остави на мен.

Тя колебливо отстъпи.

— Не е тежък. Просто е много високо за мен — Извърещаше очи навсякъде, но не и към Пъг.

Пъг лесно надигна сандъка и го намести върху другите. Ранената ръка малко го заболя.

— Готово — отрони той с привидна небрежност.

Девојката отметна с длан кичура, паднал на челото ѝ, и каза смутено:

— Ти си варварин, нали?

— Вие ни наричате така. Смятам, че съм не по-малко цивилизован от всеки друг наоколо.

Тя се изчерви.

— Не исках да те обидя. Моите сънародници също ги наричат варвари. Всеки, който не е цуранин, го наричат така. Исках да кажа, че си от онзи, другия свят.

Пъг кимна.

— Как се казваш?

— Катала — отвърна тя. — А ти?

— Пъг.

Тя се усмихна.

— Странно име. Пъг. — Каза го така, сякаш ѝ допаднаше.

В този момент хадонра Септием — стар, но жилав мъж с осанка на пълководец ветеран — излезе от къщата.

— Вие двамата! — сопна им се той. — Работа ни чака! Я живо!

Катала хукна към къщата, а Пъг се помая объркан пред управителя на имението.

— Как се казваш?

— Пъг, господарю.

— Виждам, че вас двамата с русокосото ти приятелче гигант са ви оставили без работа. Ще трябва да оправя този пропуск. Я го извикай.

Пъг въздъхна. Край на безделието. Махна с ръка на Лаури и набързо ги впрегнаха да товарят колите.

ГЛАВА 20

ИМЕНИЕТО

През последните три седмици беше позахладняло.

Слънцето все още печеше почти като през лятото. Зимата в тази земя, ако изобщо можеше да се нарече зима, траеше само месец и половина, с краткотрайни студени дъждове, идещи от север. Дърветата запазваха синкавозеления цвят на листата си и нищо не бележеше прехода от един сезон в друг. За четирите години, откакто Пъг бе в плен в този свят, не бе забелязал нито един от обичайните признаци за прехода: птичи прелети, утринна слана, дъжд, който да премине в лапавица, или разцъфтяващи буйно диви цветя. Тази земя сякаш си стоеше вечно обгърната от кехлибара на лятото.

През първите пет дни от пътуването се придържаха към главния път от Джамар на север към град Сулан-ку. Река Кагаджин носеше по течението си безкрайна върволица от лодки и салове, а по широкия път цареше не по-малко стълпотворение.

Владетелят на Шинцаваи бе отпътувал първия ден с кораб за Свещения град, за да участва в заседанията на Върховния съвет. Домашната прислуга го следваше доста по-бавно. Хокану се беше задържал извън Сулан-ку, отзовавайки се на светската покана на владетелката на Акома, и през това време Пъг и Лаури обсъдиха най-новите слухове с един наскоро пленен роб от Мидкемия. Вестите за войната бяха обезкуражаващи. Никакви промени след последното, което бе стигнало до ушите им: патовото положение се запазваше.

В Свещения град господарят на Шинцаваи се присъедини към сина си и продължиха към град Силмани. Оттам пътят им продължи на север монотонно и без никакви по-особени преживявания.

Керванът на Шинцаваи приближаваше границите на северните имения на фамилията. По пътя за Пъг и Лаури нямаше кой знае каква работа, освен обичайната робска шетня — да почистят готварските съдове, да натоварят и разтоварят багажа. Сега се возеха отзад в една от колите, с крака, увиснали във въздуха. Лаури отхапа от презрелия

джомач — едър плод, приличащ на нар, със среда с вкус на диня, изплю семената и попита:

— Как ти е ръката?

Пъг огледа дясната си длан с подутия белег от шева.

— Все така изтръпнала.

— Май няма повече да можеш да държиш меч — ухили се Лаури.

Пъг се засмя.

— Съмнявам се, че и ти ще можеш някога. Не знам защо имам чувството, че едва ли ще те зачислят към имперските кралски копиеносци.

Лаури изплю в шепата си зърната и ги хвърли под носа на нийдрата, която теглеше колата зад тях. Шестокраката твар изпръхтя и коларят замахна сърдито с остена към тях.

— Като изключим факта, че императорът няма копиеносци, поради факта, че не разполага и с коне, по-добър шанс едва ли бих могъл да си представя.

Пъг се изсмя заядливо.

— Ще ти кажа следното, скъпи ми момко — почна нравоучително Лаури. — Трябва да знаеш, че на нас, трубадурите, нередко ни досаждат било стиснати клиенти, било разбойници и главорези, домогващи се до трудно припечелената ни плата — колкото и тя да е оскъдна. Ако човек не придобие уменията да се защитава, бързо излиза от играта, нали ме разбираш.

Пъг се усмихна. Знаеше, че животът на трубадура е светая светих за всяко градче, защото ако пострада или бъде ограбен, мълвата ще се разпространи и никой повече няма да стъпи там. Но виж, по пътищата работата беше друга. Не се и съмняваше в способността на Лаури да се грижи за себе си, но не можеше да го остави току-така да му говори с този надут тон. Тъкмо се направи да му отвърне, но виковете от челото на кервана го прекъснаха. Стражите се затичаха напред.

— Защо е тази врява според теб? — попита Лаури и без да дочака отговор, се втурна напред. Пъг го последва. Когато стигнаха до челото на колоната, зад носилката на господаря на Шинцаваи, видяха някакви фигури, препускащи към тях. Лаури дръпна Пъг за ръкава.

— Конници!

Пъг не можеше да повярва на очите си — по пътя откъм чифлика на Шинцаваи като че ли наистина се приближаваха конници. Но когато се приближиха, видя, че конникът е само един, придружаван от три чо-джа.

Ездачът, млад и висок за цураните мъж с кафява коса, се смъкна на земята. Движенията му бяха тромави и Лаури отбеляза:

— Ако този се смята за добър ездач, никога няма да ни бъдат сериозна заплаха при битка с конница. Виж, нито седло има, нито стремена, само груба юзда. А и горкият кон, сякаш не са се грижили за него от цял месец.

Пердето на носилката се дръпна. Робите я свалиха на земята и господарят на Шинцаваи слезе. Хокану бе дотичал от мястото си при стражите в тила на кервана и сега прегръщаше ездача. След това конникът прегърна владетеля на Шинцаваи и каза:

— Татко! Радвам се, че те виждам.

Господарят на Шинцаваи отвърна:

— Касуми! Щастлив съм, че виждам първородния си син. Кога се върна?

— Само преди седмица. Канех се да отида в Джамар, но чух, че сте тръгнали насам, и реших да изчакам.

— Колко се радвам. Тези с тебе кои са? — Той посочи трите същества.

— Този — отвърна Касуми и посочи първия — е щурмови водач Кс'калак. Току-що се връща от битка с дребните в планините на Мидкемия.

Съществото пристъпи напред, вдигна ръка — съвсем като човешка — за поздрав и проговори с висок писклив глас:

— Слава, Камацу, господарю на Шинцаваи. Чест и слава на твоя дом.

Господарят на Шинцаваи леко се поклони.

— Чест и слава на твоя рояк, Кс'калак. Чо-джа са винаги добре дошли за нас гости.

Съществото отстъпи и зачака. Господарят се извърна и погледна коня.

— Какво е това, което яздиш, сине?

— Кон, татко. Същество, което варварите яздят в битка. Разказвал съм ти за конете. На неговия гръб мога да тичам по-бързо от

най-бързия бегач чо-джа.

— Как се задържаш на него?

По-големият син на Шинцаваи се засмя.

— Боя се, че трудно. Варварите използват някакви хитрини, които тепърва трябва да изуча.

— Може би ще ти уредим уроци — усмихна се Хокану.

Касуми го плесна закачливо по гърба.

— Помолих няколко варвари да ме научат, но за съжаление вече са мъртви.

— С мен има двама, които още не са.

Касуми погледна зад брат си и видя Лаури, който стърчеше с една глава над останалите насъбрали се роби.

— Аха. Е, ще трябва да го помоля. Татко, с твое позволение ще се върна в имението, за да подготвя посрещането ви.

Камацу прегърна сина си и му даде позволения си. Касуми се хвана здраво за гривата на коня, метна се на гърба му, махна с ръка и препусна обратно.

— Виждал ли си досега от тия същества? — попита Лаури Пъг. Пъг кимна.

— Да. Цураните ги наричат чо-джа. Живеят на рояци в могили като огромни мравуняци. Цуранските роби ми казваха, че обитавали този свят открай време. Лоялни са към Империята, макар че, както си спомням, един разправяше, че всеки рояк си имал кралица.

Лаури погледна напред и каза:

— Не бих искал да застана пред някой от тях спешен. Виж ги само как бягат.

Пъг замълча. Думите на сина на Шинцаваи за дребосъците в планините бяха събудили в него стари спомени. Ако Томас бе жив, сега трябваше да е зрял мъж. Ако бе жив.

Домът на имението Шинцаваи се оказа огромен. Спокойно можеше да мине за най-голямата сграда, която Пъг бе виждал тук, ако се изключеха храмовете и дворците. Издигаше се на билото на най-високия хълм в околността, откъдето се виждаше на няколко мили околоръст. Самата къща имаше обикновена форма като тази в Джамар, но беше няколко пъти по-голяма. Градската къща лесно щеше

да се побере в централната градина на тази. Зад нея се разполагаха пристройките, кухнята и жилищата за робите.

Пъг се помъчи да огледа колкото може повече от градината, тъй като минаваха бързо през нея, и хадонра Септием го сгълча:

— Живо, не се мотай.

Пъг ускори крачките си и настигна Лаури. И все пак, макар и от бегъл поглед, градината го впечатли силно. До трите езерца, разположени сред ниски, отрупани с цвят храстчета, бяха посадени няколко големи сенчести дървета. На много места из градината имаше каменни пейки за отдих, а около тях се виеха покрити с дребен чакъл грижливо подравнени пътечки. Самата сграда се издигаше около този миниатюрен парк на височина три етажа. Горните два етажа бяха с тераси, свързани със стълбища. По тях бързаха слуги, но в градината или поне в тази част, през която преминаваха в момента, не се виждаше никой.

Стигнаха до една плъзгаща се врата и Септием се обърна към двамата и строго каза:

— Вие, варварчета, ще внимавате как се държите пред господарите на този дом, иначе, кълна се в боговете, кожицата ви ще съдера. А сега бързо се захващайте с това, което ви казах, за да не съжалите, че господарят Хокану не ви е оставил в блатата.

После плъзна вратата настрани и съобщи за пристигането на робите. Отвътре се чу заповед да влязат и Септием ги подкара. Озоваха се в многоцветно осветена стая — дневният светлик преминаваше през голямата полупрозрачна врата, покрита с рисунки. По стените висяха дърворезби, тъкани пана и картини, всички с много фина изработка. Подът, по обичая на цураните, беше отрупан с възглавнички. На една голяма възглавница седеше Камацу, господарят на Шинцаваи. Срещу него се бяха разположили двамата му сина. Всички бяха облечени в къси халати от скъпа тъкан и с широка кройка, каквито тук използваша при отдих. Пъг и Лаури застанаха със сведени към пода очи и зачакаха да ги заговорят. Хокану проговори първи.

— Русият гигант се казва Лох-рий, а този с по-нормалния ръст — Поог.

Лаури понечи да отвори уста, но Пъг бързо го сръга с лакът, преди да е изтърсил нещо.

По-големият син забеляза жеста и каза:

— Искаш да говориш?

Лаури вдигна очи и отново бързо ги сведе. Указанията бяха изрични: да не проговаряш преди да са ти заповядали. А той не беше сигурен дали въпросът е заповед.

Господарят на дома каза:

— Говори.

Лаури погледна Касуми.

— Аз съм Лаури, господарю. Лаури. А приятелят ми е Пъг, не Поог.

Хокану като че ли се стъписа от това, че го поправиха, но поголемият брат кимна и изговори на глас имената им няколко пъти, докато не ги изрече правилно. След което каза:

— Конете яздили ли сте?

Двамата роби кимнаха и Касуми рече:

— Хубаво. Тогава ще можете да ми покажете как се язди най-добре.

Пъг зашари с поглед, доколкото бе възможно, без да вдига глава, но нещо задържа очите му. До господаря на Шинцаваи бе подредена игрална дъска с познати фигури. Камацу забеляза това и каза:

— Познаваш ли тази игра?

Пресегна се и придърпа дъската така, че да застане пред него. Пъг отвърна:

— Знам я, господарю. Наричаме я „чаха“.

Хокану погледна брат си, който се наведе към баща им.

— Много пъти съм казвал, татко, че с варварите е имало контакти и преди.

Баща му махна пренебрежително с ръка.

— Празна теория. — А на Пъг каза: — Седни тук и ми покажи как се местят фигурите.

Пъг приседна и се помъчи набързо да си припомни уроците на Кълган. В играта се бе оказал посредствен ученик, но няколко основни начала знаеше.

— Тази отпред може да се движи само едно квадратче напред, освен при първия ход, господарю. Тогава може да се мести и две квадратчета. — Господарят кимна и му махна да продължи. — А това е офицер и се движи ето така — каза Пъг.

След като Пъг показва движението на различните фигури, владетелят на Шинцаваи каза:

— Ние наричаме тази игра шаах. Фигурите са с различни имена, но правилата са същите. Я да поиграем.

Камацу даде на Пъг белите фигури. Той започна с обичайния ход на пешката пред царя и Камацу контрира. Пъг играеше лошо и го биха набързо. Останалите изгледаха цялата игра онемели. Когато свърши, владетелят попита:

— Добър играч ли си сред вашия народ?

— Не, господарю. Слаб съм. Съвсем слаб.

Мъжът се усмихна и покрай очите му се събраха бръчици.

— В такъв случай, изглежда, народът ви не е толкова варварски, колкото смятат. Скоро ще поиграем пак.

После кимна на по-големия си син и Касуми стана, поклони се на баща си и каза на Пъг и Лаури:

— Елате.

Поклониха се на господаря на къщата и излязоха след Касуми през вратата. Той ги преведе из къщата, до една по-малка стая с два нара и възглавници по пода.

— Ще спите тук. Моята стая е съседната. Искам винаги да сте подръка.

Лаури се осмели да проговори.

— Какво желае господарят от нас?

Касуми го изгледа.

— От вас, варварите, никога няма да се получат добри роби. Твърде често си забравяте мястото.

Лаури взе да заеква някакво извинение, но Касуми го прекъсна.

— Няма значение. Ще ме учите на разни неща, Лаури. Ще ме учите на езда и как да говоря езика ви. И двамата. Искам да се науча да разбирам... — и той издаде някакви нечленоразделни носова звуци — какво означава този шум, когато си говорите.

Разговорът се прекъсна от звънване на камбана, което отекна аз цялата къща, и Касуми каза:

— Идва Велик. Останете си в стаята. Трябва да ида да го посрещна с баща ми. — Излезе бързо и остави двамата мидкемийци зачудени от толкова внезапния поврат в живота им.

На два пъти през следващите два дни Пъг и Лаури зърнаха важния гост. На външност много приличаше на господаря Шинцаваи, но беше по-слаб и носеше черния халат на цурански Велик. Пъг подпита неколцина от къщната прислуга и успя да понаучи нещо. Дватамата с Лаури не бяха виждали в живота си такова страхопочитание, с каквото цураните се отнасяха към своите Велики. Изглежда, те представляваха някаква отделна сила и при смътното си знание за обществените отношения при цураните Пъг не можеше да проумее как точно се вписват във всичко останало. Първоначално си беше помислил, че Великите са поставени под някакво обществено клеймо, защото единственото, което му отговаряха, беше, че Великите са „извън закона“. След това от обясненията на един отегчен от варварското му невежество цурански роб разбра, че Великите нямат почти никакви обществени ограничения, в замяна на някаква неназована служба в полза на Империята.

През това време той бе направил едно малко откритие, което донякъде пооблекчи тежестта на пленничеството му. Зад стоборите на нийдра се беше натъкнал на колибка, пълна с джавкащи и палаво махачи с опашки кученца. Бяха единствените съвсем подобни на мидкемийски животинчета, които беше срещал в Келеуан, и той изпита необяснима радост от това. Върна се тичешком в стаята им, взе Лаури и го заведе при колибата. Сега, по време на почивката, седяха сред игриво подскачащите наоколо кученца.

Шумната им игра разсмя Лаури. Не приличаха на ловните хрътки на херцога, бяха с по-дълги крака и по-мършави. Ушите им бяха остри и щръкваха при всеки звук.

— Виждал съм и преди от тази порода, в Гълби. Това е едно градче по Великия северен търговски път на Кеш. Наричат ги „сиви хрътки“ и ги използват за гонитба на дивите котки и антилопите из степите край Долината на слънцето.

Грижещият се за кучкарника роб, мъж с провиснали вежди, казваше се Рахмад, дойде при тях, изгледа ги подозрително и попита:

— Какво правите тук?

Лаури изгледа строгия мъж и подръпна закачливо муцунката на едно от разлудувалите се палета.

— Не сме виждали кучета, откакто напуснахме родната си земя, Рахмад. Господарят ни е зает с Великия и решихме, че можем да навестим чудесния ти кучкарник.

При споменаването на „чудесния кучкарник“ лицето на навъсения роб видимо просветна.

— Старая се да ги пазя здрави и да са добре. Трябва да ги държим заключени, защото се опитват да гонят чо-джа, които никак не ги обичат. — За миг Пъг си помисли, че може би са ги докарали от Мидкемия като коня, но когато попита откъде са ги взели, Рахмад го изгледа, сякаш го взе за побъркан, и каза: — Ти да не си стоял много на слънце, че говориш така? Винаги е имало кучета.

По-късно същата нощ Пъг се събуди и видя тъкмо влизащия в стаята им Лаури.

— Къде беше?

— Шшт! Цялата прислуга ли искаш да разбудиш? Хайде, спи.

— Къде си ходил? — попита шепнешком Пъг.

Видя ухилената физиономия на Лаури в сумрака.

— Посетих една помощничка в кухнята да... си побърбим.

— Охо. Алморела ли?

— Да — отвърна весело приятелят му. — Страхотна е.

Младата робиня, работеща в кухнята, беше хвърлила око на Лаури още откакто пристигнаха с кервана преди четири дни.

— И ти трябва да се сприятелиш с някоя — каза Лаури. — Така нещата започват да изглеждат съвсем другояче.

— Има си хас — отвърна Пъг със смесица от неодобрение и завист. Алморела беше ведро и усмихнато момиче, почти на годините на Пъг, с весели тъмни очи.

— Онази мъничката, Катала, например. Струва ми се, че те харесва.

Бузите на Пъг пламнаха и той замери приятеля си с възглавницата си.

— Защо просто не млъкнеш и не легнеш да спиш?

Лаури едва потисна смеха си, изтегна се в постелята си и остави Пъг да размишлява сам.

Във вятъра се долавяше смътно предвестие за дъжд и Пъг със задоволство прие хладното му докосване. Лаури беше възседнал коня на Касуми, а младият офицер стоеше отстрани и го наблюдаваше. Лаури беше напътствал цуранските майстори в изработката на седло и сбруя и сега показваше как се използват.

— Този кон е обучаван за бой — подвикна Лаури. — Може да се кара с юздите. — И показа, като подръпна юздата от едната страна, после от другата. — Или с крака. — Вдигна ръце и показа на Касуми как се управлява с пети.

През последните три седмици бяха учили младия благородник на езда и той проявяваше вродена дарба. Лаури скочи на земята и Касуми го смени. Отначало цуранинът подкара непохватно — чувстваше се неловко върху седлото. Тялото му заподскача върху обикалящия кон и Пъг му подвикна:

— Господарю, стиснете го здраво с прасци! — Конят усети натиска и се затича в бърз раван. Вместо да се притесни от по-високата скорост, Касуми изглеждаше очарован. След което, без каквито и да било указания от страна на двамата роби, сръга здраво коня в хълбоците и животното препусна в галоп през полята.

Лаури го изгледа как профуча през ливадата и изпъшка:

— Или е роден ездач, или ще се убие.

Пъг кимна.

— Мисля, че има вроден усет. А и кураж не му липсва.

Лаури изскубна дълго стебло трева и го пъхна между зъбите си. Седна на тревата и зачеса кучката по ухото, колкото да я отвлече да не побегне след коня, толкова и да си поиграе с нея. Тя се изтърколи по гръб и закачливо захапа ръката му.

Лаури се обърна към Пъг.

— Чудя се що за игра е намислил младият ни господар.

Пъг сви рамене.

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли първия ден, когато пристигнахме? Чух, че Касуми се кани да заминава някъде с тримата си спътници чо-джа. Е, тримата бойци чо-джа заминаха тази заран — поради което Бетел е тук, а не в кучкарника — и освен това чух, че заповедите на по-големия син на

Шинцаваи се били променили. Като събереш всичко това с тези уроци по езда и език, какво се получава?

— Откъде да знам?

— И аз не знам — отвърна ядосано Лаури. — Но тези работи ми се струват доста важни. — Той погледна към равнината и добави: — Всъщност единственото, което ми се искаше, бе да си пътувам по широкия свят, да си пея песните и един ден да си намеря някоя вдовица ханджийка.

Пъг се засмя.

— Мисля, че след толкова чудни приключения, въртенето на някакъв хан ще ти се стори скучна работа.

— Чудни приключения, няма що. Тръгвам с една скапана пасмина опълченци и хоп — право на пътя на цяла цуранска армия. Оттогава ядох бой сто пъти, газих в блатната тиня, обиколих половината от този свят и...

— Но се возеше на кола, доколкото си спомням.

— Обаче обиколих половината от този свят, и за какво? Да давам уроци по езда на Касуми Шинцаваи. От всичко това не можеш да съчиниш кой знае каква балада.

Пъг се усмихна примирено.

— Да, но можеше да изкараш четири години в блатата. Смятай, че си късметлия. Поне можеш да си сигурен, че и утре ще се събудиш. Поне докато Септием не те спипа как се прокрадваш до кухнята по нощите.

Лаури го изгледа.

— Знам, че се шегуваш. За Септием де. Между другото, Пъг, защо никога не си ми разказвал за живота си преди да те пленят?

Пъг извърна разсеяно поглед настрана.

— Сигурно е навик, който съм придобил в лагера в блатото. Никак не помага, ако си припомняш какъв си бил преди. Виждал съм как умират храбри мъже, само защото не могат да забравят, че са били свободни.

Лаури подръпна ухото на кучето.

— Но тук нещата са други.

— Нима? Спомни си какво ми каза в Джамар за този, който иска нещо от теб. Мисля, че колкото по-добре се чувстваш тук, толкова по-лесно им е да получат от теб всичко, което си поискат. Този господар

Шинцаваи съвсем не е глупав. — И привидно сменяйки темата, Пъг попита: — Как по-лесно се дресира куче или кон, с камшик или с доброта?

— Какво? Е, с доброта, разбира се, но трябва да си и строг.

Пъг кимна.

— С нас се държат по същия начин, както с Бетел и другите от нейната порода. Но все пак сме роби, не забравяй това.

Двамата потънаха в невесели мисли, но ги стресна викът на господарския син, който спря коня пред тях и скочи на земята.

— Той лети! — извика им възторжено Касуми на заваления си мидкемийски. Беше се оказал даровит ученик и бързо усвояваше езика на Кралството. При това включваше в уроците си непрестанен поток от въпроси за страните и народите на Мидкемия. Не съществуваше и една подробност от живота в Кралството, която да не го интересува. Караше ги да му описват най-дребни и ежедневни неща, например как се пазари човек с търговците и какви са подходящите обръщения, когато говориш с хора с различен сан.

Касуми поведе коня към специално построения за него навес и Пъг го загледа как върви — дали са му изтръпнали краката. С много опити и грешки бяха успели да му направят специални обувки, подобни на ботуши за езда, от дървесина и смоли, но като че ли държаха. Касуми подхвърли:

— Тъкмо се бях замислил за нещо. Не мога да разбера как управлява кралят ви след всичко, което ми разказахте за този Съвет на лордовете. Обяснете ми го пак.

Лаури изгледа Пъг подканящо, с вдигната вежда. Макар да не беше по-голям експерт от него по въпросите на политиката, Пъг като че ли по-добре можеше да обясни това, което знаеше.

— Съветът избира краля, макар че този избор в повечето случаи е само формален — каза Пъг.

— Формален ли?

— Просто традиция. Прекият наследник на трона винаги бива избран, освен ако в завещанието изрично не е посочен някой друг. Смята се, че това е най-добрият начин да се предотврати гражданска война, защото с този акт властта на Съвета е върховна. — Обясни как принцът на Крондор бе отстъпил пред своя племенник и как Съветът се бе съобразил с желанието му. — А как е в Империята?

Касуми се замисли, след което отвърна:

— Като че ли не е много по-различно. Всеки император е избраник на боговете, но според това, което ми разказахте, нашият император не е като вашия крал. Той управлява в Свещения град, но неговата власт е духовна. Той ни предпазва от гнева на боговете.

— Тогава кой управлява? — попита Лаури.

Стигнаха до навеса, Касуми разседла коня и започна да го изтрива.

— Тук е по-различно, отколкото във вашия свят. — Стана му трудно с езика и премина на цурански. — Владетелят на всеки род е абсолютен господар на именията си. Всеки род принадлежи към някой клан и най-влиятелният владетел в клана е Военен вожд. В рамките на клана всеки друг владетел на род притежава някаква власт, според влиянието си. Шинцаваи принадлежат към клана Канацаваи. Ние сме вторият по влияние род след Кеда. Баща ми на младини е командвал войските на клана, бил е Военен вожд, или пълководец по вашите понятия. Но положението на родовете се мени от поколение на поколение, така че аз едва ли ще стигна до толкова висок сан.

— Водещите повелители на всеки клан заседават във Върховния съвет — продължи Касуми. — Те съветват Властелина на войната. Той управлява от името на императора, въпреки че императорът може да наложи възбрана над управлението му.

— Императорът някога налагал ли е такава възбрана над Властелина на войната? — попита Лаури.

— Никога.

— Как избират Властелина на войната? — попита Пъг.

— Трудно е да се обясни. Когато старият Властелин на войната умре, клановете се събират. Става голям събор на владетели, защото идват и главите на всички родове. Събират се, кроят, заговорничат и понякога се пролива кръв, но в края на краищата се избира нов Властелин на войната.

— Тогава какво пречи на клана на предишния Властелин на войната да си запази поста, след като той е най-влиятелният? — попита Пъг.

Касуми го погледна смутено.

— Не е лесно да се обясни. Може би трябва да си цуранин, за да го разбереш. Има закони, но по-важното е, че има обичаи. Колкото и

власт да придобие един клан или един род в него, единствено владетелят на една от пет фамилии може да бъде избран за Властелин на войната. Това са Кеда, Тонмаргу, Минванаби, Оаксатукан и Ксакатекас. Така че на обсъждане подлежат само петима владетели. Сегашният Властелин на войната е от Оаксатукан, тъй че светлината на клана Канацаваи тлее смътно. Неговият клан, Омечан, сега е във възход. Съперничат им единствено Минванаби и засега те са в съюз във военните усилия. Такива са нещата.

Лаури поклати глава.

— Пред тези родове и кланове нашата политика изглежда проста.

Касуми се засмя.

— Това не е политика. Политиката е работа на партиите.

— Партии ли? — попита Лаури, явно съвсем оплел се в темата.

— Има много партии. Синьото колело, Златното цвете, Нефритовото око, Партията на прогреса, Военната партия и други. Родовете могат да принадлежат към различни партии, като всяка се стреми да удовлетвори нуждите си. Понякога се случва родове от един и същи клан да принадлежат към различни партии. Друг път се пресъюзават, за да задоволят нуждите си в момента. Или могат да поддържат две партии наведнъж, или нито една.

— Но така управлението ви изглежда доста нестабилно — отбеляза Лаури.

Касуми се засмя.

— Опазило се е такова над две хиляди години. Ние имаме една стара поговорка: „В Съвета няма братя“. Запомни я и ще го разбереш по-добре.

Пъг много внимателно прецени следващия си въпрос.

— Господарю, във всичко това вие изобщо не споменахте за Великите. Защо?

Касуми спря да бърше коня и го изгледа продължително, след което поднови заниманието си.

— Те нямат нищо общо с политиката. Те са извън закона и нямат никакъв клан. Защо питаш?

— Просто защото се радват на голяма почит и тъй като един от тях наскоро гостува тук, помислих, че може да ми обясните.

— Радват се на висока почит, защото съдбата на Империята винаги е била в техните ръце. А това е тежка отговорност. Прекъсват всичките си връзки и малцина от тях имат личен живот извън общността на магьосниците. Семейните се разделят и децата им ги изпращат да живеят при предишните им домове, когато порастат. Много трудно нещо е тяхното. Правят много жертви.

Пъг гледаше Касуми напрегнато. Господарят като че ли се притесняваше.

— Великият, който дойде да се види с баща ми, като момче е бил член на нашата фамилия. Той всъщност е мой чичо. Мъчително е за нас, защото той трябва да спазва формалностите и не може да изрази роднинската си привързаност. Мисля, че щеше да е по-добре, ако си стоеше настрана и изобщо не беше идвал.

— Но защо е така, господарю? — попита тихо Лаури.

— Защото е трудно за Хокану. Преди да ми стане брат, той беше син на Великия.

Привършиха с грижите за коня и излязоха изпод навеса. Бетел затича напред, защото усещаше, че приближава времето за храна. Когато минаха покрай кучешката колиба, Рахмад ѝ подвижна и тя отиде при другите кучета.

През целия път мълчаха. Касуми влезе в стаята си, без да обели и една дума на двамата мидкемийци. Пъг седна на нара си и зачака камбаната за вечеря, замислен над това, което бе научил. Въпреки толкова странните си обичаи, цураните всъщност почти не се отличаваха от мидкемийците. Това му се стори успокоително и в същото време — тревожно.

След три седмици му се наложи да си блъска главата над друг проблем. Катала напоследък даваше ясно да се разбере, че никак не е доволна от липсата на внимание от негова страна. Отначало с дребни хитрини, а след това все по-натрапчиво, момичето се опитваше да спечели вниманието му. Накрая чашата преля, когато един следобед той се сблъска с нея зад навеса на кухнята.

Лаури и Касуми се мъчеха да измайсторят лютня с помощта на един вещ в дърводелството роб на Шинцаваи. Касуми бе проявил интерес към музиката на трубадура и през последните няколко дни

наблюдаваше отблизо караниците на Лаури със занаятчията за избора на подходящо дърво, как да се оформи дървената коруба и как да се нагоди самият инструмент. Лаури се притесняваше освен това дали от сушените черва на нийдра ще се получат добри струни и за още хиляда дреболии. На Пъг всичко това му се струваше крайно досадно и само след няколко дни започна да си търси какви ли не извинения, за да се измъкне. Миризмата на дяланото дърво твърде много му напомняше за сеченето на дърветата в блатото, поради което не изпитваше голямо удоволствие да се мотае около гърнетата с клей под навеса на дърводелеца.

Та този следобед се беше изтегнал под навеса зад кухненската пристройка и изведнъж Катала се появи иззад ъгъла. Като я видя, стомахът му се сви. Струваше му се много привлекателна, но всеки път, когато се опиташе да я заговори, с ужас разбираше, че не знае какво да й каже. Успяваше само да смотолеви няколко глупави фрази, объркваше се и гледаше бързо да се махне. Напоследък дори беше престанал да й говори. Тя се приближи до него, той й се усмихна разсеяно и тя като че ли понечи да го подмине, но спря и го погледна. От очите й едва не бликнаха сълзи.

— Какво ми е? Толкова ли съм грозна, че не можеш да ме понасяш?

Пъг онемя и я загледа с отворена уста. Катала също го изглежда, после го срита по крака и изсумтя:

— Тъп варварин! — И побягна.

Сега Пъг седеше в стаята смутен и объркан от следобедния инцидент. Лаури остави недовършената лютня и ножа настрана и каза:

— Какво те тревожи, Пъг? Имаш вид, сякаш току-що са те назначили за надзирател и те връщат в блатото.

Пъг се изтегна на постелята си и заби поглед в тавана.

— Заради Катала.

— Охо!

— Какво „охо“?

— Нищо. Само дето Алморела ми разправя, че напоследък била станала непоносима, а ти си бил като ударен с боздуган. Какво става?

— Не знам какво става. Тя просто е... просто... Днес ме изрита.

Лаури отметна глава и се разсмя.

— Защо, в името на небесата, те е изритала?

— Откъде да знам? Просто ме изрита.

— Ти какво направи?

— Нищо не съм направил.

— Ха! — Лаури избухна в смях. — Точно това е бедата, Пъг. Доколкото разбирам от жени, има само едно нещо, което жената мрази повече от това някой, когото тя не харесва, да ѝ обръща прекалено внимание. И то е този, който ѝ харесва, да не ѝ обръща внимание.

Пъг го погледна унило.

— И аз си мислех, че е нещо такова.

На лицето на Лаури се изписа изненада.

— Какво има? Не я ли харесваш?

Пъг седна на нара и опря лакти на коленете си.

— Харесвам я. Много е хубава и ми се струва много мила. Само дето...

— Само дето какво?

Пъг изгледа приятеля си, за да се увери, че не му се подиграва.

Лаури се усмихваше, но приятелски, и Пъг продължи.

— Само дето... има друга.

Лаури зяпна.

— Коя? Като изключим Алморела, Катала е най-хубавото слугинче в този забравен от боговете свят. — Той въздъхна. — Честно казано, тя дори е по-хубава от Алморела, макар и малко. Освен това не съм те забелязал да говориш с друга жена, а щях да те подуша веднага, ако се натискаш с някоя.

Пъг поклати глава и сведе поглед.

— Не, Лаури. Имах предвид у дома.

Лаури отново зяпна, след което се отпусна по гръб и изстена.

— „У дома!“ Какво да го правя това дете? Капка ум няма! — Надигна се на лакът и попита: — Нима това ми го казва Пъг? Момъкът, който непрекъснато ме съветва да оставя миналото зад гърба си? Този, който непрекъснато ми твърди, че ако непрекъснато мислиш за нещата у дома, ще си докараш бърза смърт?

Пъг пренебрегна жилещите му думи.

— Това е друго.

— Защо да е друго? Кълна се в Рутия... която в мигове на доброта закриля глупците, пияниците и бардовете — как можеш да ми твърдиш, че е друго? Представяш ли си поне за миг, че имаш шанс

едно на десет пъти по десет хиляди, че ще можеш отново да видиш това момиче, което и да е то?

— Така е, но мисълта за Карлайн ме е предпазвала да не загубя ума си толкова много пъти, че... — Той въздъхна. — Всички имаме нужда от една мечта, Лаури.

Лаури изгледа мълчаливо младия си приятел, после също въздъхна.

— Да, Пъг. Всички имаме нужда от една мечта. И все пак мечтата е едно, а една жива, дишаща, топла жена е нещо съвсем друго. — Видя, че Пъг се подразни от намека, и побърза да смени темата. — Коя е тази. Карлайн, Пъг?

— Дъщерята на господаря ми Боррик.

Лаури се ококори.

— Принцеса Карлайн? — Пъг кимна и Лаури едва не прихна. — Най-желаната благородническа дъщеря в Западните владения след дъщерята на принц Крондорски? Човече, в теб са се криели заложби, за които никога не съм подозирал! Я ми разкажи за нея.

Пъг му заразказва, отначало бавно, за момчешките си увлечения и как след това се бяха, развили отношенията му с Карлайн. Лаури го слушаше смълчан, зарязал всякакви въпроси и оставил Пъг да излее докрай таените с години чувства. Най-накрая Пъг каза:

— Навярно точно това най-много ме безпокои у Катала. В едно нещо двете с Карлайн много си приличат. И двете имат силна воля и не крият настроенията си.

Лаури кимна, без да каже нищо. Пъг замълча и след малко отрони:

— Докато бях в Крудий, известно време ми се струваше, че съм влюбен в Карлайн. Но не съм сигурен. Не е ли странно?

Лаури поклати глава.

— Не, Пъг. Има много начини да обича човек. Понякога толкова ни се иска да сме влюбени, че не подбираме много в кого точно да се влюбим. Друг път издигаме любовта на пиедестал и я превръщаме в нещо толкова чисто и благородно, че никое нещастно живо същество не може да отговори на изискванията ни. Но в повечето случаи любовта е признание, възможност да кажеш някому: „В теб има нещо, което ценя“. Това не включва женитбата, нито дори физическата любов. Съществува обичта към родителите, обичта към родния град

или страна, обичта към близките. Всички те са различни и всичко е любов. Но кажи ми, смяташ ли, че чувствата ти към Катала са същите като към Карлайн?

Пъг сви рамене и се усмихна.

— Не. Не са съвсем същите. С Карлайн беше все едно че исках да я държа настрана, нали разбираш, на ръка разстояние. Все едно че исках да държа събитията под контрол, струва ми се.

— А с Катала?

Пъг отново сви рамене.

— Не знам. Друго е. С нея не изпитвам това желание — да я държа настрана. Сякаш има неща, които ми се иска да ѝ кажа, но не знам как. Като първия път, когато ми се усмихна и всичко в мен се обърка. С Карлайн можех да говоря, когато замълчеше и ме оставеше да говоря. Катала мълчи, а аз не знам какво да ѝ кажа. — Той въздъхна. — Самата мисъл за Катала ме наранява, Лаури.

Лаури се отпусна по гръб и се засмя.

— Да бе, познато ми е. Но трябва да призная, че имаш вкус към интересни жени. Доколкото виждам, Катала си я бива, а и принцеса Карлайн...

— Като се върнем, ще се погрижа да ви запозная — отвърна му Пъг малко рязко.

Лаури не обърна внимание на тона му.

— Ще ти го напомня. Виж... имах предвид, че, изглежда, имаш дарбата да намираш интересни жени. — Той въздъхна тъжно и продължи: — Жалко, че за себе си не мога да кажа същото. Досега съм попадал главно на кръчмарски слугини, на селски щерки или просто на уличници. Не знам какво да ти кажа.

— Лаури — промълви Пъг. — Не знам... Не знам какво да направя.

Лаури го изгледа продължително, после отметна глава и прихна. Забеляза надигация се в Пъг яд и сбра умолително длани пред лицето си.

— Извинявай, Пъг. Не се смея на теб. Просто не очаквах да го чуя.

— Бях млад, когато ме плениха, няхах и шестнадесет години — каза Пъг. — Винаги съм бил по-дребен от другите момчета на моята възраст, затова и момичетата не ми обръщаха много внимание, до

Карлайн, имам предвид, а след като станах скуайър, ги беше страх да ме заговорят. А след това... О, по дяволите, Лаури! Четири години бях в блатата. Имал ли съм някакъв шанс да бъда с жена?

Лаури помълча, после каза:

— Знаеш ли, всъщност си прав. Та ти не си имал време за тези неща.

— Какво да направя?

— А какво би искал да направиш? — Той го изглежда загрижено.

— Ами... бих искал да... съм с нея. Не знам.

Лаури потърка брадичката си.

— Виж, Пъг, никога не бях предполагал, че ще водя подобен разговор с някой друг, освен със сина си един ден, ако имам такъв. Не исках да ти се подигравам. Просто ме хвана неподготвен. — Той зарея поглед към тавана и продължи: — Баща ми ме изхвърли на улицата, когато бях едва дванадесетгодишен — бях най-голямото момче, а той трябваше да храни още седем гърла. А мен в земеделието хич не ме биваше. Двамата с един приятел, съсед, отидохме в Тир-Сог и една година живяхме по улиците. Той се хвана с една шайка наемници като готварче и след време стана войник. Аз пък се присламчих към една трупa пътуващи музиканти...

— Станах мъж на тринадесет години — продължи Лаури. — В трупата имаше една жена, вдовица на един певец, пътуваше с братята и братовчедите си. Беше само на двадесет, но тогава ми се струваше стара. Тя бе тази, която ме въведе в играта на мъж и жена.

Той замълча за миг, унесен в отдавна забравени спомени, после се усмихна.

— Беше преди повече от петнадесет години, Пъг. Но все още виждам лицето ѝ. Дадохме воля на страстта си. Не бяхме го мислили предварително. Просто се случи, един следобед край пътя.

— Тя беше... мила. — Той вдигна очи към Пъг. — Знаеше, че ме е страх, въпреки цялото ми перчене. — Усмихна се и притвори очи. — Все още виждам слънцето между клоните зад лицето ѝ и усещам мириса ѝ, смесен с аромата на диви цветя. — Отвори очи и каза: — Следващите две години живяхме заедно, докато се учех да пея. А след това напуснах трупата.

— Какво стана? — попита Пъг, за когото тази история беше съвсем нова. Досега Лаури никога не му беше разказвал за младостта

си.

— Ами тя се омъжи. Добър човек беше, ханджия в един крайпътен хан между Малаково средище и долината на Дърони. Жена му беше починала предната година от треска и го бе оставила с две малки дечица. Тя се опита да ми обясни нещата, но аз не исках да я слушам. Какво знаех тогава? Нямах още и шестнадесет, а светът ми се струваше най-простото нещо.

Пъг кимна.

— Разбирам те.

— Виж, опитвам се само да ти кажа, че проблемът ти ми е ясен. Мога да ти обясня как става...

— Това го знам — прекъсна го Пъг. — Не съм расъл при монаси.

— Но не знаеш точно как става.

Пъг кимна и двамата се засмяха.

— Мисля, че просто трябва да отидеш при момичето и да й споделиш чувствата си — каза Лаури.

— Просто така, да й кажа?

— Ами да. Любовта си е като повечето други неща — винаги се получава най-добре, ако участва и главата. Глупавите усилия ги остави за глупавите неща. Хайде.

— Сега? — уплашено попита Пъг.

— Все някога трябва да се почне, нали?

Пъг кимна и без повече приказки излезе. Тръгна по тъмните притихнали коридори и стигна до пристройката за робите. Вдигна ръка да почука, но се поколеба — мъчеше се да измисли какво точно да направи. Изведнъж вратата се плъзна и се отвори. На прага беше застанала Алморела, загърната в робата си и с разрошена коса.

— О! — прошепна тя. — Мислех, че е Лаури. Почакай малко. — Изчезна в стаята и скоро се появи отново с вързоп в ръце. Потупа Пъг по ръката и се забърза към тяхната стая.

Пъг остана още малко на прага, след което прекрачи колебливо. Видя Катала, завита с одеяло на постелята си. Докосна я по рамото и тихо промълви името ѝ. Тя се събуди и се изправи стресната, придърпа одеялото около раменете си и прошепна:

— Какво правиш тук?

— Ами... исках да поговорим. — След като започна, думите се запрепъваха една през друга. — Съжалявам, ако съм направил нещо, с

което съм те ядосал. Или ако не съм направил. Искам да кажа, според Лаури, ако не направиш нещо, което човек очаква от теб, е също толкова лошо, колкото ако му обърнеш прекалено внимание. Само че, разбираш ли, аз не съм много сигурен. — Тя затисна устата си с шепата, за да не прихне, защото видя окаяната му физиономия въпреки сумрака. — Искам да кажа, че... искам да кажа, че съжалявам. Съжалявам за това, което съм направил. Или за което не съм направил...

Тя докосна устните му с връхчетата на пръстите си, за да го накара да замълчи. Ръката ѝ се плъзна около врата му и придърпа главата му. Целуна го бавно и му каза:

— Глупчо. Иди затвори вратата.

Лежаха един до друг. Ръката на Катала бе отпусната на гърдите на Пъг, а той беше забил поглед в тавана. Момичето измърка в съня си и той погали гъстата коса и мекото ѝ рамо.

— Какво? — попита го сънено тя.

— Просто си мислех, че не съм бил толкова щастлив, откакто ме направиха член на двора на херцога.

— М-м... Хубаво. Какво е „херцог“?

Пъг се замисли.

— Като господар тук, само че е по-друго. Моят херцог бе братовчед на краля и третият по влияние човек в Кралството.

Тя се притисна по-плътно до него.

— Трябва да си бил важна особа, щом си бил в свитата на такъв човек.

— Не бих казал. Просто му направих една услуга и той ме възнагради за нея. — Стори му се неуместно да споменава името на Карлайн. Момчешките му блянове за принцесата изглеждаха твърде детински пред онова, което бе изпитал тази нощ.

Катала се превъртя по корем и подпря брадичката си с ръка.

— Колко жалко, че нещата не са по-различни.

— Как, обич моя?

— Татко ми беше земеделец. Ако можехме да отидем в Коалдра, щеше да получиш място в Съвета на воините. Те винаги имат нужда от способни мъже. И щяхме да можем да сме заедно.

— Но и тук сме заедно, нали?

Катала го целуна леко.

— Да, скъпи, заедно сме. Но и двамата помним какво е да си свободен, нали?

Пъг се изправи.

— Старая се да не мисля за това.

Тя го прегърна и го притисна до себе си като дете.

— Трябва да е било ужасно в блатата. Чували сме какво разправят за тях, но никой не го е изпитал — промълви тя тихо.

— И по-добре, че не знаете.

Катала го целуна и след това се гмурнаха отново в онова топло място за двама, където времето е спряло и където забравяш всякаква мисъл за лоши и страшни неща. През остатъка от нощта си дариха любов, потопени в дълбочината на чувство, непознато и ново и за двамата. Пъг не можеше да прецени дали е познавала други мъже преди него, а и не искаше да пита. Не беше важно. Единственото, което беше важно, бе, че сега тя е тук, с него. Окъпа го и го пречисти това море от нови наслади и вълни от усещания, никога неизпитвани досега. Не разбираше напълно чувствата си, но нямаше съмнение, че това, което изпитва към Катала, е по-истинско и по-привличащо от изпълнения с благоговение объркващ копнеж, който бе изпитвал към Карлайн.

Минаха няколко седмици и животът на Пъг навлезе в руслото на едно спокойно и подредено ежедневие. Понякога прекарваше вечерта в игра на чаха с господаря на Шинцаваи и разговорите им задълбочаваха представите на Пъг за особеностите в нравите и живота на цураните. Не можеше повече да мисли за тези хора като за чужди, защото виждаше, че ежедневието им твърде много напомня на онова, което помнеше от момче. Имаше смайващи различия, например стриктното придържане към неписания закон на честта, но подобията далеч надвишаваха различията.

Катала се превърна в средоточието на битието му. Събираха се винаги, когато бе възможно, хранеха се заедно, казваха си набързо по нещичко и при всяка възможност оставаха заедно през нощта. Пъг беше сигурен, че другите роби знаят за нощните им срещи, но

близостта между хората в бита на цураните ги бе приучила да си затварят очите пред личните навици на другите, а и никой не обръщаше особено внимание на интимния живот на двама роби.

Няколко седмици след първата си нощ с Катала Пъг се оказа насаме с Касуми, докато Лаури се караше за пореден път и много шумно с дърводелеца, с когото трябваше да довършат прословутата му лютня. Занаятчията смяташе за крайно неразумни възраженията на Лаури да боядисат инструмента в яркожълто, с червени ръбчета. И беше абсолютно несъгласен да се оставят да звучат естествените тонове на дървото. Пъг и Касуми решиха да оставят барда да обяснява на майстора нуждата от подходящ резонанс на дървото, явно решен да го убеди повече със силата на гласа си, отколкото на логиката.

Вървяха към двора на конюшната. Хора на господаря на Шинцаваи бяха закупили още няколко коня и ги бяха пратили в имението, при това, доколкото Пъг схвана, на доста висока цена и с помощта на сложни политически ходове. Когато оставаше насаме с двамата роби, Касуми говореше само на мидкемийски и държеше да го наричат по име. Учеше се бързо на другоземния език и също толкова бързо усвояваше ездата.

— Нашият приятел Лаури — каза Касуми — никога няма да стане добър роб според цуранските представи. Не може да възприеме нашите изкуства.

Пъг се вслуша в ядосаните гласове, които се чуваха откъм пристройката на дърводелеца.

— Мисля, че по-скоро се притеснява дали ще възприемат неговото изкуство.

Стигнаха до конете и се загледаха в един буен сив жребец, който се изправи на задните си крака и изцвили гневно, щом се приближиха. Беше закупен преди седмица, беше докаран овързан здраво с въжета и непрекъснато връхлиташе върху всеки, който се опиташе да пристъпи до него.

— Защо смяташ, че е опасен, Пъг?

Пъг изгледа великолепното животно, което се затича и подкара останалите коне надалеч от тях. След като отдалечи на безопасно разстояние кобилите и другия, не толкова властен жребец, сивият красавец се обърна към тях и ги загледа настръхнал.

— Не съм сигурен. Или е просто озлобен, навярно поради лошото гледане, или е специално обучен боен кон. Повечето от бойните ни коне се дресират така, че да не се дърпат в битка, да стоят кротко, когато ги държиш, и да изпълняват командите на ездача си. Но някои, макар и малко, предназначени главно за владетели, се дресират специално да се подчиняват само на господаря си, и са не само транспорт, а и мощно оръжие, тъй като са приучени да нападат. Може да е от тях.

Касуми изгледа жребеца, който ровеше гневно с копита и тръскаше глава.

— Един ден ще го яхна — каза той. — Но така или иначе, ще посее здраво потомство. Вече имаме пет кобили и татко е осигурил още пет. Ще пристигнат след няколко седмици и преравяме всяко имение в Империята, за да намерим още. — Касуми продължи замислено: — Когато за пръв път попаднах във вашия свят, Пъг, изпитвах омраза, щом видех коне. Върхлитаха срещу нас и избиваха воините ни. Но след това започнах да разбирам какви чудесни животни са. Докато още бях във вашия свят, имаше други пленници, които казваха, че имате знатни фамилии, прочути единствено с това, че отглеждат добри породи. Един ден най-добрите коне в империята ще бъдат конете на Шинцаваи.

— Като гледам тези, началото е добро, макар че, доколкото знам, за да създадете добра порода, ще ви трябва по-голямо стадо.

— Ще съберем толкова, колкото трябва. Каквото и да струва.

— Касуми, как е възможно вашите бойни водачи да не използват пленените животни във войната? Сигурен съм, че разбираш необходимостта да създадете конни части, ако искате да разширите завоеванията си.

— Водачите ни в по-голямата си част се придържат към традициите, Пъг. Не могат да възприемат, че е повече от разумно да се обучи конница. Те просто са глупаци. Вашите конници тъпчат воините ни, а те въпреки това продължават да твърдят, че от вас нищо не може да се научи, и ви наричат варвари. Веднъж обсаждах един замък в твоята земя и бранителите му ме научиха на много неща в бойния занаят. Мнозина сигурно ще ме заклеймят като изменник за това, че го казвам, но ние успяваме да задържим завоюваното само благодарение на числеността си. Общо взето, вашите пълководци са много по-

опитни. Това, че се стремят да запазят живота на войниците си, вместо да ги пращат на сигурна смърт, говори за високо воинско умение... Не, истината е, че нас просто ни ръководят хора, които... — Той замълча, осъзнал, че изрича опасни думи. — Истината е — довърши най-сетне Касуми, — че ние сме точно толкова твърдоглав народ, колкото сте и вие.

Изглежда продължително Пъг и се усмихна.

— Първата година извършвахме набези, за да заловим коне, за да могат Великите на Властелина на войната да проучат животните и да разберат дали са ваши разумни съюзници, като нашите чо-джа, или са просто животни. Беше много смешно. Властелинът на войната настоял да е първият, който ще се опита да язди кон. Подозирам, че е избрал някое животно като този, сивия, защото още като го приближил, жребецът го нападнал и за малко щял да го убие. А след като той се е провалил, честта му не позволява да разреши други да се опитат. Нашият Властелин на войната, Алмечо, е прекалено горд и гневлив човек, дори за цуранин.

— Тогава как може баща ти да продължава да изкупува пленени коне? И как можеш ти да яздиш, нарушавайки тази забрана?

Касуми се усмихна широко.

— Татко има голямо влияние в Съвета. Нашата политика е доста повратлива и винаги се намират начини да се заобиколи каквато и да било заповед или забрана, дори от Властелина на войната или от Съвета. Освен лично от Светлината небесна. Но главното е, че тези коне са тук, а Властелинът на войната не е. Властелинът на войната е върховен водач само на бойното поле. В това имение никой не може да оспорва волята на баща ми.

Откакто бе дошъл в имението на Шинцаваи, Пъг се тревожеше какво ли замислят Касуми и баща му. Не се и съмняваше, че са се заплели в тънкостите на цуранската политическа интрига, но в какво точно — нямаше никаква представа. Иначе един могъщ владетел като Камацу едва ли щеше да хаби толкова усилия, за да задоволи прищявката дори на така обичания си син. Пъг обаче беше достатъчно разумен, за да не се въвлече повече, отколкото го налагаха обстоятелствата, затова сега побърза да смени темата.

— Касуми, мислех си за нещо.

— Да?

— Какво повелява законът за бракове между роби?

Касуми, изглежда, не се изненада от въпроса.

— Робите се женят с позволението на господаря. Но такава рядко се дава. Оженят ли се, мъж и жена не могат да се разделят, нито децата им могат да бъдат продавани извън дома, докато родителите са живи. Такъв е законът. Ако една женена двойка се окаже дълголетна, имението може да се обремени с три-четири поколения роби, много повече, отколкото е изгодно да се държат. Но понякога, макар и рядко, разрешение се дава. Защо, да не искаш Катала за жена?

Пъг се изненада.

— Ти знаеш?

— Нищо не може да се случи в бащиното ми имение, без той да го научи, а той споделя всичко с мен — съвсем спокойно каза Касуми. — Това е голяма чест.

Пъг кимна замислено.

— Все още не знам. Обичам я много, но нещо като че ли ме съдържа. Все едно че... — Сви рамене, без да може да намери подходящата дума.

Касуми го изгледа напрегнато и каза:

— Дали и колко ще живееш зависи от волята на баща ми и как ще живееш зависи от него. — Касуми замълча и Пъг го заболя, като осъзна колко голяма е все още пропастта между двамата: единият — син на могъщ владетел, другият — най-низшата вещь сред имуществото на баща му, жалък роб. Измамното лустро на приятелството за миг се беше смъкнало и Пъг отново си даде сметка за онова, което бе научил в блатата: тук животът не струваше почти нищо и само благоволението на този мъж до него и на неговия баща все още го предпазваше от гибелта.

Сякаш прочел мислите му, Касуми каза:

— Пъг, не забравяй, че законът е изричен. Един роб никога не може да бъде освободен. Едно е обаче в блатото, друго е тук. Знаеш ли, за нас, народа на Цурануани, вие от Кралството сте твърде нетърпеливи същества.

Пъг разбра, че Касуми се опитва да му подсказе нещо, нещо, което навярно беше много важно. Колкото и открито да се държеше

понякога, Касуми много лесно превключваше към онова присъщо на цураните поведение, за което Пъг не можеше да измисли друго определение освен „тайнствено“. Зад думите на Касуми се долавяше някаква неизречена напрегнатост и Пъг реши, че не бива да настоява да разбере повече. Предпочете отново да смени темата и каза:

— А войната как върви, Касуми?

Касуми въздъхна.

— Лошо. И за двете страни. — Отново се загледа в сивия жребец. — Последните ни две настъпления бяха спрени, но и вашата войска нищо не може да спечели. Сега минават седмица след седмица без никакви битки. Почти нищо не се печели, освен че се пролива кръв. Всичко това е доста безсмислено и не носи почти никаква чест.

Пъг се изненада. Всичко, което бе видял и научил за цураните, само подсилваше убеждението, споделено от Мийчъм преди години, че цураните са много войнствена раса. Докато пътуваха към имението, навсякъде беше виждал войници и войници. И двамата синове на дома бяха войници, също като баща им на младини. Хокану беше Първи щурмови водач на бащиния им гарнизон, тъй като се падаше вторият син на владетеля на Шинцаваи. Поведението му спрямо надзирателя в лагера в тресавището беше безмилостно, но Пъг знаеше, че това не е някаква лична приумица — Хокану беше цуранин, а цураните усвояваха още от младини суровите правила на поведение и ги следваха неотстъпно.

Касуми усети, че Пъг го гледа напрегнато, и въздъхна.

— Боя се, че започвам да се размеквам от вашите другоземски нрави, Пъг. — Замълча. — Хайде, поразкажи ми още за твоя народ и какво... — Касуми замръзна, сграбчи Пъг за рамото, килна глава на една страна и се заслуша. После промълви. — Не! Не може да бъде! — Изведнъж се извърна и извика: — Набег! Туни!

Пъг се вслуша и успя да долови някакъв далечен тътен, сякаш през полето препускаше стадо буйни коне. Качи се на оградата, вгледа се в далечината и успя да различи връхлитащите от леса силуети.

Загледа се вцепенен от удивление в странните същества, наречени туни, понесли се към имението. Бяха едри същества, подобни на кентаври, и отдалече приличаха на конници. Долната част на телата им приличаше не толкова на конска, колкото на елен или лос, но бяха по-мускулести. Горната, от кръста нагоре, беше съвсем човешка, но

лицата им по-скоро наподобяваха на лица на маймуни с издължени муцуни. Цялото тяло, без лицето, беше покрито с гъста дълга козина, сивкава на цвят и прошарена с бяло. Всяко от съществата държеше кривак или секира с каменно острие.

Хокану и охраната на дома притичаха от войнишките постройките и заеха позиции край оградата. Стрелците заприготвиха лъковете, а мечоносците се подредиха в редици, готови да посрещнат удара.

Изведнъж Лаури се озова до Пъг, с недовършената си лютня в ръка.

— Какво става?

— Нападение на туни!

Лаури за миг се закова на място, после остави лютнята и прескочи оградата.

— Какво си намислил? — изрева му Пъг.

Трубадурът свърна крадешком покрай свирепия сив жребец и се метна на гърба на друг от конете, най-силната кобила в цялото стадо.

— Ще се опитам да отведа животните на безопасно място.

Пъг кимна и отвори портата. Лаури подкара кобилата навън, но сивият попречи на останалите да го последват, като задържа стадото накуп. Пъг се поколеба за миг, след което каза:

— Алгон, дано да си знаел на какво си ме учил. — Пристъпи кротко до буйния жребец, старайки се мълчаливо да му внуши, че трябва да се подчини. Когато жребецът сви уши и изцвили към него, Пъг му подвикна кратко: — Стой!

Ушите на коня щръкнаха при командата и животното като че ли се напрегна да реши дали да я изпълни. Пъг знаеше, че разчетът на времето е решаващ, и продължи да го приближава с постоянен ритъм. Конят го изгледа как пристъпва към него и Пъг отново подвикна:

— Стой!

След което, преди животното да побегне, го сграбчи за гривата и се метна на гърба му.

Обученият за битки боен кон, дали по съвпадение, или по чиста случайност, изглежда, реши, че Пъг достатъчно прилича на бившия му господар, за да се подчини. Навярно се дължеше и на шумотевицата на приближаващата се битка, но все едно по каква причина, сивият скочи напред, подчинявайки се на петите на Пъг, и се понесе в галоп през портата.

— Лаури, изведи останалите! — викна Пъг.

Жребецът свърна наляво. Пъг се обърна и се увери, че стадото тръгва след яхнатата от Лаури кобила водачка.

— Пазете конете настрана от битката — викна Касуми. — Това е „кървав набег“ и туните няма да отстъпят, докато всеки от тях не убие поне веднъж. — Извика на Лаури да спре и когато малкото стадо се струпа, хвана един от конете, набързо го оседла, яхна го и свърна настрана от останалите.

Пъг и Лаури препуснаха пред другите четири коня към противоположния край на имението. Гледаха да задържат конете заедно и извън полезрението на нападащите туните.

Изад ъгъла на къщата се появи един войник, понесъл оръжия, и извика на Пъг и Лаури:

— Господарят Касуми заповяда да пазите конете с цената на живота си! — Подаде на двамата роби по един меч и щит и се затича обратно.

Пъг огледа странното въоръжение, наполовина по-леко от онова, с което се беше учил да се бие. Пронизителен вик прекъсна огледа и от другата страна на къщата се появи препускащият Касуми — биеше се с един от воините на туните. Големият син на Шинцаваи яздеше добре и макар да не се беше упражнявал много за бой от конски гръб, боравеше ловко с меча. Липсата му на опит се компенсираше от неумението на туна и изненадата от срещата му с коня, защото макар да се беше сражавал със свои събратя, непознатото за него животно също нападнаше, като го хапеше по гърдите и лицето.

Подушил миризмата на туна, жребецът на Пъг се изправи на задните си крака и за малко да го хвърли. Останалите коне зацвилиха и Пъг едва ги задържа да не се впуснат напред.

— Не им харесва миризмата на тия твари — изрева Лаури. — Виж как се държи конят на Касуми.

Появи се нов кентавроид, Лаури нададе вик и препусна да го пресрещне. Озоваха се един срещу друг, оръжията им задрънчаха и Лаури посрещна замаха на кривака му с щита си. Мечът му прониза съществуването в гърдите, то изрева на странния си гърлен език, олюля се и рухна.

Пъг чу рев откъм къщата, обърна се и видя как една от тънките плъзгачи се врати се пръсна и през нея излетя нечие тяло. Беше един

от робите. Той успя да се изправи, след което се срина. От широката рана на главата му шуртеше кръв. През потрошената врата излетяха още няколко души.

Последни бяха Катала и Алморела, а след тях препускаше тун. Съществото се понесе към Катала, вдигнало над главата си дебел кривак.

Пъг изрева името си и сивият боен кон усети тревогата на ездача си и без никаква команда скочи напред и пресрещна туна. Беше се разярил от шума на битката, както и от вонята на съществото, и се стовари с цялата си тежест върху кентавроида, захапа го и започна да го рита с тежките си предни копита. Пъг падна тежко на земята, изправи се, залитна към свилата се на земята Катала и я дръпна настрани от подивелия жребец.

Сивият изцвили, изправи се на задните си крака, стовари предните си копита върху гърдите на съществото и продължи да го рита и тъпче, макар да нямаше и капка съмнение, че лежащата на земята твар вече е мъртва.

Пъг извика на коня да спре и да застане мирно. Жребецът изпръхтя презрително и спря, но ушите му останаха изпънати назад и Пъг забеляза как мускулите по тялото му потръпват. Той пристъпи до него, потупа го по шията и животното се укроти.

После настъпи тишина. Пъг се огледа. Лаури се опитваше да събере пръсналите се коне. Пъг се върна при Катала. Тя седеше разтреперана на тревата, Алморела бе до нея.

Той коленичи до Катала и промълви:

— Добре ли си?

Тя вдиша дълбоко и му отвърна с изплашена усмивка.

— Да. Но бях сигурна, че след миг ще ме убие.

Пъг се вгледа в момичето, което бе започнало да означава толкова много за него, и каза:

— И аз си го помислих. — И изведнъж и двамата се усмигнаха. Алморела стана и каза, че щяла да отиде да се погрижи за другите. — Толкова се уплаших... — промълви Пъг. — Направо щях да полудея.

Катала докосна с ръка бузата му и той едва сега усети, че лицето му е мокро от сълзи.

— Толкова се уплаших... — повтори той.

— И аз за теб. Помислих си, че ще загинеш, както връхлетя срещу туна. — Тя се разплака и се отпусна в прегръдката му. — Не знам какво щях да направя, ако беше загинал. — Пъг я притисна силно до себе си. — Имението е съсипано — въздъхна тя. — Септием ще ни намери хиляди неща за оправяне. — И понечи да се изправи, но Пъг я стисна за ръката.

— Досега не го знаех. Обичам те, Катала.

Тя му се усмихна и го погали по бузата.

— И аз те обичам, Пъг.

Откритието им бе прекъснато от появата на господаря на Шинцаваи и по-младия му син — оглеждаха щетите. В същия момент иззад ъгъла се появи Касуми, целият оплискан в кръв, дръпна юздите на коня си, отдаде чест на баща си и каза:

— Избягаха. Разпоредих да се изпратят хора до северните стражеви укрепления. За да пробият чак дотук, изглежда, са надвили някой от гарнизоните.

Владетелят на Шинцаваи кимна и се извърна да влезе в къщата, като извика през рамо първия съветник и другите старши слуги да му докладват за понесените щети.

— Ще поговорим по-късно — прошепна Катала на Пъг и побягна, отзовавайки се на виковете на Септием. Пъг отиде до Лаури, който бе спрял коня си до Касуми. Бардът огледа ливадата, осеяна с труповете на туните, и попита:

— Какви са те?

— Туни. Номадски същества от северната тундра — отвърна Касуми. — Имаме укрепления в подножията на планините, отделящи нашите имена от техните земи при всеки проход. Навремето те нахлуваха в тези райони, докато не ги изтласкахме на север. От време на време се опитват да се върнат в по-топлите земи на юг. — Той посочи талисмана на врата на едно от съществата. — Това преди малко беше „кървав набег“. Всички тези са млади мъжкар, недоказали се в ордите си, тоест нямат женски. Били са победени в летните им бойни ритуали и са прогонени от ордата от по-силните мъжкар. Длъжни са да тръгнат на юг и да убият поне по един цуранин, преди да могат да се върнат в ордата си. Всеки трябва да се върне с по една цуранска глава — или да не се връща. Такъв е обичаят им. Тези, които се

отърваха, ще бъдат изловени, защото не могат да се върнат в родните си райони.

— Това често ли се случва? — попита Лаури.

— Всяка година — отвърна с кисела усмивка Хокану. — Обикновено стражевите укрепления ги отблъскват, но тази година ордата им, изглежда, е била голяма. Мнозина от тях вече трябва да са се върнали на север с глави на хората ни по укрепленията.

— Сигурно са избили и двата патрула — каза Касуми и поклати глава. — Загубили сме между шестдесет и осемдесет души.

Хокану, изглежда, усети огорчението на по-големия си брат и каза:

— Ще поведе лично патрул да видя какви са щетите.

Когато Хокану се отдалечи, Касуми се обърна към Лаури:

— А конете?

Лаури посочи жребеца на Пъг, събрал междувременно малкото стадо.

— Касуми, искам да помоля за разрешението на баща ти да се ожена за Катала — каза Пъг ни в клин, ни в ръкав.

Очите на Касуми се присвиха.

— Чуй ме добре, Пъг. Опитах се да ти го обясня, но изглежда, не си ме разбрал добре. Не си от тези, които се примиряват лесно. Сега ти го казвам ясно: можеш да помолиш, но ще ти се откаже.

Пъг отвори уста, но Касуми го прекъсна:

— Както вече казах, вие сте много припрян народ. Има си причини. Повече няма да говоря, но си има причини, Пъг.

В очите на Пъг блесна ярост и Касуми му каза — на мидкемийски:

— Само една гневна дума, чула от който и да е войник в тази къща, особено от брат ми, и си мъртъв.

— Както заповядате, господарю.

Усетил горчивината в гласа му, Касуми повтори по-тихо:

— Има си причини, Пъг.

За миг се опита да стане друг човек, не господар, а приятел, мъчещ се да смекчи болката. Прикова очите си в Пъг, но скоро очите му се премрежиха от сивото було на студенината и двамата отново станаха робът и господарят.

Пъг сведе поглед, както се полагаше на роб пред господар, а Касуми каза:

— Погрижете се за конете.

Пъг изобщо не спомена на Катала за молбата си, но тя усещаше, че нещо го измъчва, нещо, което внасяше някаква горчива нотка в иначе чудесните мигове, които прекарваха заедно. Уверен в дълбоката си любов към нея, той започна да опознава сложния ѝ нрав. Освен че имаше силна воля, девойката притежаваше бърз ум. Не му се налагаше да ѝ обяснява нещо повече от веднъж — веднага го разбираше. Привикна да обича хладния ѝ разсъдък, така присъщ на нейния народ — турилите, при това изострен като бърснач от вродената ѝ схватливост. Тя бързо усвояваше всичко и безмилостно обсъждаше недостатъците на всички слуги в дома — нещо, което ужасно ги дразнеше и развеселяваше Пъг. Настоя да научи и езика на Пъг и се оказа прилежна ученичка.

Още два месеца минаха без особени събития. После една вечер Пъг и Лаури бяха привикани в трапезарията на господаря. Лаури най-сетне беше привършил работата над лютнята си и макар да не беше доволен от стотици дреболии, бе преценил, че е сравнително приемлива за свирня. Същата вечер трябваше да посвири пред владетеля на Шинцаваи.

Щом влязоха в стаята, видяха, че господарят има гост: мъж, облечен в черна роба — Великия, когото бяха зърнали преди няколко месеца. Пъг застана до вратата, докато Лаури приседна до другия край на ниската, отрупана с храна и плодове маса, намести възглавничката под себе си и засвири.

Щом първите ноти увиснаха във въздуха, той запя — стара мелодия, която Пъг знаеше добре. Песента разказваше за радостите на жътвата и за богатия урожай и беше популярна по всички села на Кралството. Освен Пъг единствен Касуми разбираше думите ѝ, въпреки че и баща му вече проумяваше няколко израза, научени от младия роб по време на игрите им на чаха.

Пъг никога не беше чувал пеенето на Лаури и остана искрено впечатлен — той бе по-добър от всички, които беше слушал. Гласът му звучеше чисто и фино като същински инструмент, ясен и изразителен

както в думите, така и в мелодиката. Когато свърши, вечерящите учтиво затропаха с ножовете си по масата и Пъг реши, че това трябва да е обичайният за цураните начин да се аплодира.

Лаури подхвана нова мелодия — този път игрива и весела, каквито се пееха на празниците из Кралството. Пъг си спомни кога я беше чул за последен път — на празника на Банапис, в годината преди да тръгне от Крудий за Риланон. Пред очите му сякаш изплуваха познатите гледки от родния край. За пръв път от години той изпита дълбока тъга и копнеж по изгубения завинаги роден свят и малко му остана да им се поддаде.

Преглътна, за да се махне буцата, заседнала на гърлото му. Мъката по дома и безнадеждното отчаяние бушуваха в него и той усети как придобитото с толкова усилия равновесие на духа му се изплъзва. Затова бързо призова едно от упражненията за успокояване, на които го беше учил Кълган, и скоро го обля усещане за благодат и той се отпусна. Докато Лаури продължаваше да свири, Пъг напрягаше цялата си съсредоточеност, за да се предпази от натрапчивите и изтезващи го спомени за дома. С помощта на всичко учено преди време издигна около себе си аура на спокойствие и мир, сред която можеше да понесе спомените.

Усети втренчения поглед на Великия върху себе си. Мъжът като че ли го гледаше с някакъв въпрос, стаен в очите му. Когато Лаури свърши, чародейт се наведе и заговори тихо на домакина си.

Владетелят на Шинцаваи привика Пъг до масата и след като той седна, Великият му заговори.

— Трябва да те попитам нещо. — Гласът му беше ясен и силен, а тонът му напомни някак на Пъг за Кълган, когато го подготвяше за първите му уроци. — Кой си ти?

Прекият и простичък въпрос изненада всички. Господарят на дома, озадачен от въпроса на магьосника, каза:

— Той е роб...

Великият го прекъсна с вдигане на ръката. Пъг отговори:

— Казвам се Пъг, господарю.

Мъжът с черните очи повтори:

— Кой си ти?

Пъг съвсем се смути. Никога не беше обичал да е център на внимание, а никога досега не го бяха гледали толкова изпитателно.

— Казвам се Пъг, бях скуайър на херцог Крудийски.

— Кой си ти, че стоиш тук и излъчваш силата?

При тези думи цураните се стъписаха, а Лаури погледна Пъг объркано.

— Роб съм, господарю.

— Дай ми ръката си.

Пъг се пресегна и Великият взе ръката му. Устните му се раздвижиха безмълвно, очите му се замъглиха. Пъг усети някаква топлина, протичаща през дланта му и обливаща го отвътре. Стаята сякаш засия, изпълнена с мека белезникава мъгла. Скоро единственото, което можеше да вижда, останаха очите на магьосника. Умът му се замъгли и времето като че ли спря. Усети някакъв натиск в главата си, сякаш нещо се опитваше да проникне в съзнанието му. Възпротиви се и натискът отстъпи.

Погледът му се проясни и двете тъмни очи сякаш се отдръпнаха от лицето му и той отново можеше да види всичко останало в стаята. Магьосникът пусна ръката му и отново го попита:

— Кой си ти?

Само за кратко блесналите искрици в очите му показаха дълбоката му тревога.

— Аз съм Пъг, чирак на магьосника Кълган.

Владетелят на Шинцаваи зяпна и на лицето му се изписа объркване.

— Как...

Великият в черния халат се изправи и обяви:

— Този роб не е повече собственост на този дом. От днес той принадлежи на Конгрегацията.

В стаята настъпи гробна тишина. Пъг не разбираше какво става и се уплаши.

Магьосникът извади от халата си някакво устройство. Пъг си спомни, че беше виждал нещо такова преди, при набега в лагера на цураните, и страхът му се усили. Магьосникът го включи и то забръмча също като онова. Постави ръка на рамото на Пъг и стаята потъна в сива мъгла.

ГЛАВА 21

ПОДМЯНА

Принцът на елфите чакаше майка си.

Много се беше струпало на главата му и тази нощ трябваше да поговори с нея. Напоследък нямаше много удобни случаи за това, тъй като обхватът на войната се беше разширил и той намираще все по-малко време да остане сред сенчестите обиталища на Елвандар. Като боен вожд на елфите той се задържаше на бойното поле почти всеки ден, откакто последния път пришълците се бяха опитали да прехвърлят реката.

След обсадата на замъка Крудий преди три години нашествениците от чуждия свят бяха прииждали всяка пролет: гъста гмеж като мравешки пълчища, връхлитаха през реката — по повече от десет души срещу един елф. Всяка година елфското вълшебство ги надвиваше. Стотици бяха нахлували в спящите поляни, за да потънат в безкраен сън, а почвата поглъщаше телата им, за да натори вълшебните дървеса. Други се отзоваваха на призива на дриадите и се втурваха да догонят омайните песни на феите, докато в страстта си по стихийните същества не умираха от жажда, все още в прегръдките на нечовешката им любов, за да подхранят дървесните духове с дъха на живота си. Други попадаха на горските същества — гигантски вълци, мечки и лъвове, отвърнали на призива на елфските бойни рогове. Дори клоните и коренищата на дърветата в елфските лесове оказваха отпор на нашествениците и ги обръщаха в позорен бяг.

Но тази година за пръв път се бяха появили Черните халати и елфското вълшебство в голяма степен се оказа притъпено. Елфите бяха надвили, но Калин се тревожеше дали ще удържат, когато пришълците се върнат.

Тази година джуджетата на Сивите кули отново се бяха притекли на помощ на елфите. След като моредел напуснаха Зеленото лоно, джуджетата се бяха прехвърлили от зимните си обиталища в планините, присъединявайки се към защитата на Елвандар. За трета година след обсадата на Крудий джуджетата бяха доказали силата си,

сдържайки чуждоземните нашественици отвъд реката. С джуджетата дойде и човекът, наречен Томас.

Майка му влезе и принц Калин вдигна очи и стана. Кралица Агларана се разположи на трона си и каза:

— Радвам се да те видя, сине.

— И аз се радвам да те видя, майко. — Той седна в нозете ѝ и зачака думите, от които имаше нужда. Майка му седеше търпеливо, усетила тревогата му.

Най-сетне той не издържа и промълви:

— Тревожи ме Томас.

— Мен също — отвърна кралицата умислено.

— Затова ли те нямаше, когато той дойде в двора?

— Затова... и по други причини.

— Как е възможно чародейството на Древните все още да е силно след толкова векове?

Зад трона се чу глас:

— Хм. Това било значи?

Двамата се обърнаха и видяха Долган, който пристъпи към тях от сумрака, със запалена лула. Кралицата го изгледа с гняв.

— Не знаех, че джуджетата имат навик да подслушват, Долган.

Вождът на джуджетата пренебрегна жилото в думите ѝ.

— Този навик ни е чужд, милейди. Но бях излязъл да се поразходя... Тези три стаички, които ми отредихте, много бързо се изпълват с дим — и ви чух случайно. Не исках да ви прекъсвам.

— Зная, че можете да се промъквате крадешком, когато пожелаете, Долган — каза Калин.

Долган сви рамене и издуха облак дим.

— Елфите не са единствените, които умеят да стъпват тихо. Но говорехме за момъка. Ако това, което казвате, е вярно, тогава работата наистина е сериозна. Ако знаех, никога нямаше да му позволя да приеме дара.

Кралицата му се усмихна.

— Вината не е твоя, Долган. Не си могъл да го знаеш. Побоях се, че това ще се случи, още когато Томас дойде при нас, облечен в мантията на Древните. Отначало си мислех, че вълшебството на валхеру няма да му подейства, но сега виждам, че той става все по-малко смъртен с всяка година.

— Нещастна поредица от събития е довела до това. Нашите Заклинатели трябваше да са намерили това съкровище преди векове, ако не беше чародейството на дракона. Столетия минаха в усилия да откриваме и унищожаваме такива реликви, за да попречим на моредел да ги използват. Сега е твърде късно, защото Томас никога няма драговошно да позволи снаряжението да се унищожи.

Долган издуха кълбо дим от лулата си.

— Всяка зима той крачи из дългите коридори и чака да дойде пролетта, за да дойде битката. Не прави почти нищо друго. Седи и пие, или стои на прага и се взира в снега, и вижда в него сигурно нещо, което никой друг не може да види. В такива времена пази снаряжението заключено в стаята си, а започне ли военната кампания, не го сваля дори насън. Променил се е и тази промяна не е естествена. Не, той никога няма да се откаже от снаряжението драговошно.

— Можем да се опитаме да го принудим — каза кралицата. — Но това едва ли ще се окаже разумно. В него като че ли се поражда нещо, нещо, което би могло да спаси моя народ и аз не бих могла да рискувам.

— Не ви разбирам, господарке — каза Долган.

— Аз също не съм съвсем сигурна, Долган, но съм кралица на народ във война. Ужасен враг опустошава земите ни и всяка година става все по-дързък. Чуждоземското чародейство е твърде силно, може би по-силно от всяко чародейство, откакто изчезнаха Древните. Може би точно вълшебството на дара на дракона ще спаси моя народ.

Долган поклати глава.

— Изглежда странно, че такава сила може да се съхрани в една броня.

Агларана се усмихна.

— Нима? А какво да кажем за чука на Толин, който носиш ти? Нима в него няма древни сили? Сили, които те правят наследник на трона на джуджетата на Запада?

Долган изгледа строго кралицата.

— Много знаете за нас, господарке. Все забравям, че детинската ви външност крие вековно познание. — И побърза да отхвърли забележката ѝ. — Ние на Запад отдавна сме приключили с кралете, откакто Толин изчезна в Мак Мордайн Кадал. И се справяме не по-зле от онези, които се покоряват на стария крал Халфдан в Дорджин. Ако

народът ни пожелае тронът да се възстанови, ще се съберем и ще обсъдим нещата спокойно, но това няма да го бъде преди тази война да свърши. Е, кажете сега за момчето.

— Превръща се в това, в което се превръща — въздъхна Агларана. — Можем само да подпомогнем превъплъщението. Заклинателите ни вече действат в тази посока. Ако цялата мощ на валхеру избуи у Томас неудържано, той ще може да отхвърли защитното ни чародейство също както ти би отместил някоя досадна клонка, изпречила се на пътя ти. Но той не е Древен по рождение. Естеството му е чуждо на валхеру, както тяхното естество бе чуждо на всички останали. С помощта на Заклинателите човешката му способност да обича, да познава състраданието, да разбира, би могла да смири неудържимата сила на валхеру. Ако това стане, той би могъл... би могъл да се окаже безценен дар за всички нас. Но ако тази мощ на валхеру се съчетае с човешката склонност към сляпа омраза, грубост и жестокост, той може да се превърне в нещо страшно. Само времето ще покаже какво ще се получи от тази сплав.

— Повелителите на драконите... — промълви Долган. — В нашите сказания също се споменава нещо за валхеру, но само жалки късчета, в най-древните ръкописи. Бих искал да науча повече, с ваше позволение.

Кралицата зарея поглед в далечината.

— Нашите хроники, най-древните от всичко на света в днешни времена, разказват за валхеру, Долган. В тях се съдържат много неща, за които ми е забранено, да говоря — властни имена, които е опасно да се споменават, за да не се предизвикат стаените в тях сили, ужасни неща, но мога да ти кажа следното. Дълго преди човеците и джуджетата да се появят на този свят, тук са властвали валхеру. Те били част от този свят, създадени от самата тъкан на сътворението му, почти богоподобни по сила и способни да постигат невъобразими за нас неща. Нравът им бил хаотичен и непредсказуем. Носели се в пространството, яхнали великите дракони, и нямало кътче във вселената, недостижимо за тях. Върхлитали върху други светове и донасяли тук онова, което им харесва, съкровища и познание, плякосано от други същества. Не се подчинявали на никакъв закон освен на собствената си воля и приумица. Често се сражавали помежду си и единствено смъртта слагала край на враждите им. Този свят бил

тяхно владение. А ние сме били техните питомци... В онези времена ние сме били от една раса с моредел и валхеру ни отглеждали, както вие гледате добитъка си. Някои били вземани за... домашни любимци, отглеждани били за красота... и за други цели. Други били обучавани да се грижат за лесовете и полята. Онези, които живеели на воля, сред дивата природа, станали предтечите на елфите, докато оставащите при валхеру породили расата на моредел.

— Но после настъпило времето на промяната — продължи кралицата. — Господарите ни прекратили кръвопролитните си вражди и се съюзили. Защо са го сторили вече е забравено, въпреки че някои моредел може би го помнят, тъй като са били по-близо до господарите ни, отколкото ние, елфите. Тогава и ние може би сме знаели причините, но последвали Войните на хаоса и голяма част от познанието се изгубило. Знаем само това, че на всички слуги на валхеру била дарена свобода и елфите, както и моредел, не видели повече Древните. В разгара на Войните на хаоса се разтворили огромни прориви в тъканта на времето и пространството и през тях в този свят нахлули таласъмите, хората и джуджетата. Малцина от нашия народ, както и от моредел, оцелели, но оцелелите възстановили домовете ни. Моределите закопнели за наследството на изгубените си господари, вместо да потърсят сами предопределението си, като нас, елфите, и използвали цялата си сръчност и умение, за да дирят реликвите на валхеру, поемайки по Тъмната пътека. Това е причината ние, някогашните братя, сега да сме толкова различни.

— Древното вълшебство все още е могъщо — възкликна кралицата. — По сила и смелост Томас няма равен. Той е приел вълшебството неволно и навярно в това е различието. Древното вълшебство превърна моредел в Братство на Тъмната пътека, защото те подириха силата му, тласкани от тъмни пориви. Докато Томас беше момче с добро и благородно сърце, с непоковарена от злото душа. Има надежда той да отрасте, удържайки тъмната страна на вълшебството.

Долган се почеса по главата.

— Хм. Тежък риск. Признавам, че се тревожех за момчето, но не се бях замислял за цялата картина. Е, вие сигурно знаете по-добре какво да се прави, но дано да не съжалим, че му позволих да вземе ризницата.

Кралицата се надигна от трона си.

— И аз се надявам да не съжаляваме за това, Долган. Тук в Елвандар древното вълшебство е смекчено. Може би това е знак, че сме избрали вярната посока — да смекчим промяната в Томас, вместо да ѝ се противопоставяме.

Долган отвърна с учтив поклон.

— Смирен съм пред мъдростта ви. И се моля да се окажете права.

Кралицата им пожела лека нощ и излезе. Калин каза:

— Аз също се моля дано майка ми да говори с мъдростта на кралицата, а не водена от други чувства.

— Не те разбирам, принце.

— О, не ми се прави на глупак, Долган. Твоята мъдрост е всеизвестна и всички я ценят. Разбираш не по-зле от мен. Между майка ми и Томас избуява нещо.

Долган въздъхна и прохладният вятър отнесе дима от лулата му.

— Да. Забелязах го. Един-два пъти само, но и това е достатъчно.

— Тя гледа Томас така, както гледаше някога баща ми, макар да не го признава дори пред себе си.

— А и у Томас се таи нещо — отвърна джуджето и погледна изпитателно принца на елфите. — Макар да не е нежността, която изпитва вашата владетелка. Е, все пак той се стареа да сдържа чувствата си.

— Грижи се за приятеля си, Долган. Ако той настои с претенцията си към кралицата, ще стане лошо.

— Толкова ли го мразиш?

Калин го изгледа замислено.

— Не, Долган. Не мразя Томас. Боя се от него. Това е достатъчно. — Принцът помълча малко и добави: — Никога вече няма да коленичим пред друг господар. Не и ние, народът на Елвандар. Ако надеждите на майка ми за превъплъщението в Томас се окажат погрешни, един ден ще трябва да преосмисляме всичко.

Долган угрижено поклати глава.

— Това би било много тъжен ден.

— Така е, Долган. — Калин излезе и остави джуджето само. Долган се загледа в приказното сияние на Елвандар и се замоли наум дано надеждите на елфската кралица да се сбъднат.

Над равнините бушуваха ветрове. Ашен-Шугар бе яхнал могъщите рамене на Шуруга. Мислите на великия златен дракон стигнаха до ума на господаря му. „На лов ли сме?“ В ума на дракона се долавяше глад за плячка.

— Не. Чакаме.

Владетелят на Орлови предели чакаше, загледан в несекващия поток на стенещите в неистово усилие моредел, изливащ се към растящия град. Стотици и стотици мъкнеха огромни каменни блокове, извлечени от кариерите, отдалечени на половин свят оттук, влачеха ги към строящия се сред равнините град. Мнозина бяха измрели и още повече щяха да измрат, но не това бе важното. „Нима?“ Ашен-Шугар се разтревожи от тази нова и странна мисъл.

Някъде отгоре прокънтя гръмогласен рев и друг велик дракон започна да се спуска на спирала — могъщо тъмно чудовище, изревало предизвикателството си. Шуруга надигна глава и отговорът му изтътна като ек на гръмотевица: „Ще се биеш ли?“

— Не.

Ашен-Шугар усети недоволството в ума на звяра, но го пренебрегна. Изгледа как другият дракон се спусна и плавно кацна недалече от Шуруга — мощните му криле се прибраха на гърба му, черните му люспи отразиха смътните лъчи на слънцето като лъскав абанос. Ездачът на дракона вдигна ръка за поздрав.

Ашен-Шугар отвърна на поздрава и другият дракон предпазливо се приближи. Шуруга изсъска и Ашен-Шугар небрежно го удари с юмрук. Шуруга се отпусна и замълча.

— Да не би Владетелят на Орлови предели най-сетне да се е решил да се присъедини към нас? — попита новодошлият, Дракен-Корин, Владетелят на тигрите. Черно-оранжевата му броня засия, докато слизаше от гърба на дракона.

От учтивост Ашен-Шугар също слезе. Десницата му обаче така и не се отдръпна от бялата дръжка на златния меч, защото макар времената да се меняха, доверието бе добродетел, непозната за валхеру. Преди време сигурно щяха да се сразят, ала сега потребността от сведения бе по-наложителна от обичайната вражда. Така че Ашен-Шугар отвърна:

— Не. Просто гледах.

Дракен-Корин свъси вежди към Владетеля на Орлови предели. Светлосините му очи не издадоха и капка чувство.

— Ти единствен не се съгласи, Ашен-Шугар.

— Да се присъединя за плякосване из космоса е едно, Дракен-Корин. Но този... този ваш план е лудост.

— Защо да е лудост? Не разбирам за какво говориш. Ние просто го правим. Какъв е проблемът?

— Това не е в нрава ни.

— Не е в нрава ни да позволяваме на други да въстават срещу волята ни. А тези нови същества влизат в надпревара с нас.

Ашен-Шугар вдигна очи към небето.

— Да, така е. Но и те не са като другите. Те също са създадени от тъканта на този свят, както и ние.

— Че какво значение има? Колцина от нашето коляно си избил ти? Колко кръв е минала през устните ти? Който застане на пътя ти, трябва да бъде убит, или той да те убие. Това е всичко.

— А онези, които ще останат? Моредел и елфите?

— Те са нищо.

— Те са наши.

— Странен си станал под своите планини, Ашен-Шугар. Те притежават истинска сила. Съществуват само за наша забава, нищо повече. Какво те тревожи?

— Не знам. Но има нещо...

— Томас.

В един миг Томас съществуваше едновременно на две места. Той разтърси глава и виденията изчезнаха. После се обърна и видя Галайн, залегнал в храста до него. Недалече от тях изчакваше отрядът елфи и джуджета. Младият братовчед на принц Калин посочи към стана на цураните отвъд реката. Томас погледна натам, видя пришълците, наседали около лагерните си огньове, усмихна се и прошепна:

— Виж ги само как мръзнат.

Вечерният сумрак на късната пролет обгръщаше лагера на цураните като мъглива пелена. Дори огньовете сякаш светеха по-вяло. Томас огледа стана отново.

— Виждам трийсетина, с още толкова в станове на изток и запад.

Галайн не отвърна нищо — изчакваше командата на Томас. Макар боен вожд на Елвандар да се водеше Калин, всъщност Томас командваше силите на елфите и джуджетата. Така и не се разбра кога и как стана, но бавно и някак неусетно, докато наддаваше на ръст и сила, той се превърна във водач. По време на битка беше достатъчно само да подвикне какво да сторят и елфите и джуджетата се втурваха да го изпълнят.

Томас махна на Галайн да го последва и двамата тръгнаха предпазливо, докато не се озоваха на безопасно разстояние от вражеския стан, сред чакащите ги сред гъстите дъбрави. Долган се вгледа в младия мъж — някогашното момче, което бе спасил от рудниците на Мак Мордайн Кадал.

Томас вече бе цели шест стъпки и шест пръста и не отстъпваше по ръст на елфите. Крачеше с властна увереност като роден воин. За шестте години, откакто бе живял сред джуджетата, се бе превърнал в мъж... и в нещо повече. Долган го наблюдаваше замислено, докато Томас преглеждаше строените пред него бойци, и си даваше сметка, че Томас сега е в състояние да премине през тъмните проходи на мините на Сиви кули, без сърцето му да трепне пред каквато и да било опасност.

— Другите съгледвачи върнаха ли се?

Долган вдигна ръка и трима елфи и три джуджета излязоха напред.

— Някакви признаци за Черни халати?

След като съгледвачите отговориха, че не са забелязали такива, мъжът в белите одежди и златно снаряжение се намръщи.

— Не би било зле да пленим някой от тях и да го отведем в Елвандар. Последното им нападение проникна най-дълбоко. Бих дал всичко, за да разбере докъде стига силата им.

Долган извади лулата си, преценил, че са достатъчно далече от лагера, за да ги забележат, запали я и подхвърли:

— Цураните пазят Черните халати както дракон пази съкровището си.

Томас се изсмя на думите му и Долган изгледа някогашното момче.

— Тъй де. Но само храброто джудже докопва драконовото имане.

— Ако следват схемата си от последните три години, най-вероятно са приключили с нас за този сезон — каза Галайн. — Възможно е да не видим повече друг Черен халат до следващата пролет.

Томас се замисли и светлите му очи сякаш засияха от вътрешна светлина.

— Тяхната схема... тяхната схема е да завземат, да удържат и след това да завземат още. Позволявахме им да правят каквото си щат, стига да не прехвърлят реката. Време е да променим тази схема. И ако ги безпокоим достатъчно, може да получим възможност да пленим един от тези Черни халати.

Долган поклати глава — предложението бе рисковано, — а Томас добави с усмивка:

— А освен това, ако не успеем да пробием отбраната им по протежението на реката, ние с дребосъците ще бъдем принудени да презимуваме тук, защото пришълците вече са навлезли дълбоко в Зеленото лоно.

Галайн изгледа високия си приятел. С всяка година Томас заприличваше все повече на елф и на Галайн му допадаше тънкия хумор, така често прокрадващ се в думите му. Знаеше, че Томас с радост щеше да остане близо до кралицата. Но въпреки безпокойството си заради магията, обладала Томас, беше започнал да го харесва.

— Как?

— Изпратете стрелците към лагера, вдясно, наляво и оттатък. Когато ви призова с грак на сива гъска, накарайте ги да се струпат в отбрана откъм реката, но оттатък онези позиции, все едно че главната ни атака е от изток и запад. — Усмихна се, но на лицето му нямаше и сянка от шега. — Това би трябвало достатъчно да изолира този им лагер, за да свършим ние кървавата работа.

Галайн кимна и отпрати по десет лъконосци към източния и западния станове. Останалите се приготвиха за щурма и след като мина достатъчно време, Томас вдигна ръце към устата си, събра ги на фуния и изкряка като дива гъска. Миг след това се чува викове източно и западно от позицията оттатък реката. Войниците в цуранския стан наскачаха и започнаха да се оглеждат в двете посоки, а неколцина се

приблжиха до речния бряг и се загледаха към тъмните дървета. Томас вдигна ръка и я пусна отсечено.

Изведнъж върху лагера отвъд реката се изсипа дъжд от елфски стрели и преди цураните да са се съвзели, Томас поведе щурма на джуджетата през плиткия песъчлив брод. Нов порой стрели профуча над главите им, после елфите преметнаха лъковете на рамене, извадиха мечове и се понесоха след джуджетата, с изключение на дузина, които трябваше да останат и да подсигурят прикритието със стрели, ако се наложеше.

Томас пръв излезе на брега и повали с един удар пресрещналия го цурански страж. Бързо се озова сред враговете и около него настана касапница. Цуранска кръв заблика под златния му меч и писъците на ранени и умиращи изпълниха влажната нощ.

Долган съсече един воин, обърна се и видя Галайн, застанал над друг мъртъв цуранин, но втренчен в нещо друго, далече встрани. Дребосъкът проследи погледа на елфа и видя изправения над един ранен цурански воин Томас. Пришълецът лежеше на земята, оплискан с кръв, стичаща се от раната на черепа му, и вдигнал умолително ръка за милост. А Томас стоеше над него с лице, изкривено в нечовешка маска на ярост. Със странен и смразяващ вик, с жесток и дрезгав глас, той замахна със златния меч и сложи край на живота на цуранина. После се озърна бързо, търсейки нови противници. След като не видя такива около себе си, като че ли се отпусна и погледът му се замъгли.

Галайн чу вика на джуджетото:

— Идат.

Откъм другите лагери на цураните отекнаха викове. Бяха разбрали измамата и бързо се приближаваха към истинското полесражение.

Без команда малкият отряд на Томас бързо се понесе към реката. Стигнаха другия бряг тъкмо когато цураните замятаха към тях стрели, на които елфите от отсрещния бряг отвърнаха. Щурмуващата група се затича и бързо се скри в безопасния дълбок лес.

Елфите и джуджетата насядаха по тревата да си поемат дъх. Кръвта им все още кипеше от порива на битката. Галайн погледна Томас и каза:

— Добре се справихме. Без нито една жертва, само няколко леко ранени, и тридесет пришълци убити.

Томас не се усмихна, а само го изгледа замислено, сякаш се вслушваше в нещо. После, сякаш най-сетне осмислил думите му, каза:

— Да, добре се справихме, но трябва да ударим отново, утре и вдругиден, и след това, докато ги принудим да се раздвижат.

Нощ след нощ прехвърляха реката, нападаха някой стан, после нанасяха удар на няколко мили по-далече. Минаваше една нощ без набези, после един и същи стан биваше щурмуван няколко нощи наред. Понякога една-единствена стрела пронизваше страж на отсрещния бряг, а после — нищо, докато другарите му стояха нащрек, очаквайки набега, който така и не идваше. Веднъж удариха защитната им линия призори, след като бранителите бяха решили, че щурм няма да има. Унищожиха стан, намиращ се на мили навътре сред южния лес, нападаха и обраха цял обоз и дори изклаха странните шесткраки зверове, които теглеха колите. Още пет битки последваха, докато се връщаха от набега, и в тях загинаха две джуджета и трима елфи.

Сега Томас и четата му, на брой над триста елфи и джуджета, седяха и чакаха вест от другите лагери. Вечеряха яхния от сърнешко, подправено с ароматни коренчета и грудки.

До Томас и Галайн дотърча бегач.

— Вест от кралската войска. — Зад него до огъня се приближи облечена в сиво фигура.

Томас и Галайн се изправиха.

— Слава, Дълги Леоне Наталски — поздрави елфът.

— Слава, Галайн — отвърна високият тъмнокож щурмовак.

Един от елфите донесе хляб и купи с димяща яхния и докато двамата новоодошли сядаха, Томас попита:

— Какви са новините от херцога?

Докато похапваше лакомо, щурмовакът докладва.

— Лорд Боррик ви праща поздрави. Нещата вървят зле. Като мъх по дърво, цураните бавно напредват на изток. Завземат няколко разтега, после се спрат. Като че ли изобщо не бързат. Херцогът предполага, че се стремят да достигнат крайбрежието до следващата година и така да отрежат Свободните градове от север. После навярно ще последва щурм срещу Зюн или Ламът. Кой знае?

— А някакви вестии от Крудий?

— Тъкмо преди да тръгна долетяха гълъби. Принц Арута държи здраво срещу цураните. Там никак не им върви, както тук. Но все пак се придвижват на юг през Зеленото лоно. — Той огледа с любопитство Томас и джуджетата. — Изненадан съм, че сте успели да се доберете до Елвандар.

Долган изпуфтя с лулата си.

— Дълъг преход беше. Но сега, след като врагът е разлютен, едва ли ще можем да се върнем в планините. Спрат ли, правят всичко възможно да удържат спечелената позиция.

Томас закрачи пред огъня.

— Как успя да минеш през постовете им?

— Вашите набези внесоха голям смут в редиците им. Хора от тези, които стояха на позиции срещу армиите на Запада, трябваше да се изтеглят от позициите, за да се прехвърлят при реката. Просто последвах една от тези групи. Изобщо не помислиха да се озъртат назад. Трябваше просто да се промъкна между позициите им и после да прехвърля реката.

— Колко души водят срещу нас? — попита Калин.

Леон сви рамене.

— Видях шест батальона, трябва да има и други.

Един цурански батальон имаше двадесет взвода, всеки от по тридесет души.

Томас плесна с ръце, облечени в тежки ръкавици.

— Щом прехвърлят над три хиляди души насам, значи се готвят отново да минат реката. Сигурно се канят да ни изтласкат пак дълбоко в леса, за да не нападаме позициите им. — Той застана пред вестоносеца. — Идва ли с тях някой от онези с черните халати?

— Имаше един с батальона, след който минах.

Томас отново плесна с ръце.

— Този път идат с голяма сила. Известете останалите биваци. След два дни цялата чет на Елвандар да се събере в двора на кралицата, освен съгледвачите и бегачите, които да наблюдават пришълците.

Вестовоите мълчешком наставаха от огъня и се затичаха да отнесат командата в останалите лагери на елфите, пръснати покрай речния бряг.

Ашен-Шугар седеше на трона си, зареял поглед пред себе си и забравил за танцьорките. Женските моредел бяха избрани по хубост и изящество, но тяхната изкусителност не го трогваше. Вътрешното му око се бе отнесло някъде надалеч и търсеше дирята на идещата битка. В душата му бе избуяло странно чувство за празнота.

„Нарича се тъга“ — изрече някакъв глас.

Ашен-Шугар си помисли: „Кой си ти, че нахлуваш така в самотата ми?“

„Аз съм това, в което се превръщаш. Това е сън, само спомен.“

Ашен-Шугар извади мечата си, надигна се от трона и изрева гневно. Свирнята на музикантите секна мигновено. Танцьорки, слуги и музиканти паднаха ничком на пода, проснати пред повелителя си.

— Аз съм! Никакъв сън няма!

„Ти си само спомен за миналото — каза гласът. — Двамата с теб ставаме едно.“

Ашен-Шугар надигна мечата си, замахна и главата на един от изплашените слуги се търкулна по пода. Ашен-Шугар коленичи, сложи ръка върху швирналата кръв, вдигна пръсти към устните си, вкуси соления ѝ аромат и извика:

— Не е ли това вкусът на живота?

„Това е измама. Всичко е минало.“

— Изпитвам нещо странно. Безпокойство, което ме прави... прави ме... няма дума за това.

„То е страх.“

Ашен-Шугар замахна отново с мечата си и съсече една от младите танцьорки.

— Тези неща познават страха. Какво общо има страхът с мен?

„Ти се боиш. Всички същества се боят от промяната, дори боговете.“

„Кой си ти?“ — попита безмълвно Ашен-Шугар.

„Аз съм самият ти. Аз съм това, в което ти ще се превъплътиш. Аз съм онова, което си бил. Аз съм Томас.“

Вик отдолу събуди Томас от унеса му. Той стана, излезе от малката стаичка и прекоси моста по трите клона до равнището на

двора на кралицата. През перилото погледът му откри смътните фигури на стотиците джуджета, вдигнали бивака си под висините на Елвандар. Позадържа се на място, загледан в огньовете долу. Всеки час прииждаха стотици нови елфи и джуджета, за да се присъединят към тази войска, която сега командваше той. Утре щеше да седне в съвета с Калин, Татар, Долган и останалите и да им огласи плана си за предстоящия щурм.

Шестте години на битки странно се съчетаваха със сънищата, които все така го безпокояха. Когато го обземеше бойната ярост, той съществувахе в сънищата на някой друг. Когато се окажеше далеч от елфския лес, поривът да се потопи в тези сънища ставаше все по-неудържим. Вече бе престанал да се бои от странните си гостувания, както отначало. Превръщаше се в нещо надчовешко, защото това бяха сънища на отдавна мъртво същество. Сили някакви имаше в него, сили, които можеше да използва, и те все повече се превръщаха в част от същината му, така както преди много времена бяха били част от онзи, който бе носил бялото и златото. Осъзнаваше, че няма повече да бъде старият Томас, а това, в което се превръщаше...

Зад гърба му прозвуча почти недоловим шум от нечии стъпки. Без да се обръща, той промълви:

— Добър вечер, моя владетелко.

Кралицата на елфите застана до него и каза замислено на елфски:

— Сетивата ти вече са като нашите.

— Така изглежда, Сияйна луна — отвърна той на същия език, изричайки древния превод на името ѝ.

Обърна се и забеляза почудата в очите ѝ. Тя се пресегна и леко го докосна по лицето.

— Това ли е момчето, което стоеше в заседателната зала на херцога толкова смутено от мисълта, че говори пред самата кралица на елфите, и което сега говори на истинската реч така, сякаш му е родна?

Той отблъсна леко ръката ѝ.

— Аз съм това, което съм и което виждаш. — Гласът му беше твърд и властен.

Тя огледа лицето му, сдържайки трепета си от разпознаването на нещо страховито в чертите му.

— Но какво виждам, Томас?

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, той каза:

— Защо ме отбягваш?

Тя му отвърна тихо:

— Заради това, което избуява между нас и което не може да бъде.

То се случи в мига, в който за пръв път дойде при нас, Томас.

Почти с насмешка Томас рече:

— Преди това, владетелко. Още в мига, в който те зърнах за пръв път. — Стърчеше цяла глава над нея. — И защо да не може да бъде? Има ли по-подходящ да седи до теб?

Тя се отдръпна от него, изгубила за миг самообладание. В този кратък миг той можа да види нещо, което малцина изобщо бяха виждали: кралицата на елфите — объркана и несигурна, усъмнена в собствената си древна мъдрост.

— Каквото и друго да си, ти все пак си човек. Въпреки тези сили, с които си дарен, ти е отреден човешки срок. Аз ще царувам, докато духът ми не отпътува към Блажените острови, за да се събера отново със съпруга ми, който вече отпътува. После ще царува Калин, като син на краля, като крал. Така е при моя народ.

Томас я хвана за раменете.

— Невинаги е било така.

В очите ѝ просветнаха искрици страх.

— Не, ние невинаги сме били свободен народ.

Тя долови изгарящото го нетърпение, но усети също и вътрешна съпротива, докато се бореше да усмири гласа си.

— Нима нищо не изпитваш?

Тя отстъпи крачка назад.

— Бих излъгала, ако кажа „не“. Но това привличане е странно и ме изпълва с несигурност и немалка боязън. Ако станеш още повече валхеру, повече, отколкото един човек може да удържи, тогава няма да можем да те търпим при нас с радост. Няма да позволим завръщането на Древните.

Смехът на Томас бе странна смесица от хумор и горчивина.

— Като момче те гледах и бях изпълнен с момчешки копнеж. Сега съм мъж и те гледам с мъжки копнеж. Нима същата сила, която ми вдъхна достатъчно смелост, за да те издиря, силата, която ми даде средствата да го направя, нима същата тя ще ни раздели?

Агларана опря ръка на бузата си.

— Не зная. На членовете на кралското семейство никога не е било дадено да бъдат друго, освен това, което сме. Другите могат да търсят съюз с човеците. Но аз не бих понесла мъката, когато остареееш и побелееш, а аз си остана същата, каквато ме виждаш сега.

Очите на Томас блеснаха и гласът му стана дрезгав.

— Това никога няма да бъде, владетелко. Ще живея хиляда години на тази поляна. В това не се съмнявам. Но повече няма да те безпокоя... Докато не се решат нещата. Това е предопределено от съдбата, Агларана. Един ден ще го разбереш.

А тя стоеше, опряла длан на устата си, с очи, навлажнени от чувства. Той се отдалечи, оставяйки я да премисли онова, което ѝ бе казал. За пръв път, откакто кралят, нейният съпруг, бе починал, Агларана позна отново мъчителната борба между две така властни и противоречиви чувства — страха и страстта.

Един елф се приближаваше откъм дърветата, следван от човек в просто облекло. Томас прекъсна разговора си с Калин и Долган и тримата се забързаха след странника, когото водеха към двора на кралицата. Агларана седеше на трона си, стареите ѝ се бяха подредили по клоните от двете ѝ страни. Татар стоеше до кралицата.

Странникът пристъпи пред трона и леко се поклони. Татар хвърли бърз поглед към постовия, който бе придружил непознатия — елфът изглеждаше умислен. Мъжът в груб кафяв халат каза на съвършена елфска реч:

— Поздрави, владетелко!

— Много дръзко си дошъл при нас, странниче — отвърна на речта на Кралството Агларана.

Мъжът се усмихна и се подпря на тоягата си.

— Но все пак си потърсих водач. Не бих влязъл в Елвандар неканен.

— Струва ми се, че водачът ти не е имал голям избор — каза Татар.

— Винаги има избор, макар че невинаги е явен — отвърна мъжът.

Томас пристъпи напред.

— С каква цел си дошъл тук?

Мъжът се извърна към гласа и се усмихна.

— Я! Тоя, що носи дара на дракона. Добра среща, Томас Крудийски.

Томас отстъпи стъписан. Очите на мъжа излъчваха власт и сила.

— Кой си ти?

Мъжът отвърна:

— Имам много имена, но тук ме наричат Макрос Черния. Дойдох, защото сте се заловили с дързък план. Ала планът да плените Черен халат нищо не ще донесе, освен погром за Елвандар, ако не разполагате с моята помощ. — Мъжът се усмихна. — Черен халат ще имате, но още е рано. — В гласа му се долови насмешка.

— Много знаеш — каза рязко Агларана.

Макрос се обърна към нея.

— Да. Знам много, повече, отколкото би се харесало на мнозина. — Той пристъпи към Томас, отведе го до едно от местата край кралицата и го накара да седне. После и той седна до него, подпря тоягата на рамото си, погледна кралицата и рече: — Цураните идват призори и ще ударят право през Елвандар.

Татар пристъпи към Макрос и каза:

— Откъде знаеш? И кой всъщност си ти?

Макрос се усмихна.

— Не ме ли помниш в съвета на твоя баща?

Татар отстъпи, очите му се разшириха.

— Ти...

— Аз съм, същият, макар името ми вече да е друго.

Татар го изгледа с тревога.

— Толкова отдавна! Не бих си и помислил, че е възможно.

— Много неща са възможни — каза Макрос и изгледа многозначително кралицата и Томас.

Агларана с усилие прикри безпокойството си.

— Ти си чародейт?

Макрос кимна.

— Така ме наричат, макар че историята е дълга. Е, ще имате ли нужда от мен?

Татар кимна на кралицата.

— Преди много, много време този човек ни дойде на помощ. Така и не разбирам как е възможно да е същият, но тогава той беше

верен приятел на вашия баща, както и на моя. Може да му се вярва.

— Какъв е съветът ти? — попита кралицата.

— Магьосниците на цураните знаят къде са постовеите ви. Призори ще връхлетят през реката на две вълни, като бичи рога. Докато ги пресрещате, вълна от същества, наричани от тях чо-джа, ще пробият в центъра, където силите ви ще са слаби. Все още не са ги хвърляли срещу вас, но джуджетата могат да ви кажат за бойните им умения.

Долган пристъпи напред.

— Прав е, владетелко. Страховити са и се сражават в тъмното не по-зле от моя народ. Но досега си мислех, че са ги ограничили само в рудниците.

— И беше така, до вашите набези — каза Макрос. — Довели са тук цели пълчища от тях, готови да прехвърлят реката. Ще връхлетят на огромна чет. На цураните им е писнало от набезите ви и са решили да сложат край на сраженията през реката. Магьосниците им са се потрудили здраво, за да изучат тайните на Елвандар, и вече знаят, че това е светая светих за елфските лесове. Падне ли Елвандар, ще паднат и лесовете и елфите няма повече да са заплаха за тях.

— Тогава ще се браним и ще държим твърдо срещу центъра — обади се Томас.

Макрос замълча за миг, сякаш си спомняше нещо.

— За начало е добро, но те водят магьосниците си, решени да сложат край на всичко. Магията им ще позволи на воините им да преминат през вашите лесове, без да пострадат от силата на вашите заклинатели, и те ще се озоват тук.

— Тогава ще ги срещнем тук и няма да отстъпим — каза Агларана.

Макрос кимна.

— Смело казано, владетелко. Но ще имате нужда от помощта ми.

Долган изгледа чародея.

— Че какво може да направи един човек?

Макрос се изправи.

— Много. Утре ще видите. Не се бой, дребосъко, битката ще е люта и мнозина ще отпътуват към Блажените острови, но с твърдост и решимост ще победим.

— Говориш като човек, който вече е видял всичко това — каза Томас.

Макрос се усмихна и очите му сякаш изрекоха хиляди неща.

— Така ли, Томас Крудийски? — Обърна се към останалите и размаха тоягата. — Пригответе се. Ще бъда с вас. — А на кралицата каза: — Уморен съм. Ще се намери ли място за мен?

Кралицата се обърна към елфа, довел Макрос, и нареди:

— Заведи го в някоя стая. Дай му всичко, което поиска.

Чародеят се поклони и последва водача си. Другите останаха смълчани, докато Томас не ги подкани:

— Да се подготвим.

Нощта отстъпваше на зората. Кралицата стоеше сама край трона си. През всичките си години на царуване никога не беше преживявала момент като този. Мислите ѝ се надпреварваха със стотиците образи — от далечните времена на ранната ѝ младост до случилото се предната вечер.

— Търсим отговорите в миналото ли?

Тя се обърна и видя застаналия зад нея чародей, подпрян на тоягата си. Той пристъпи няколко крачки и застана до нея.

— Можеш ли да четеш мислите ми, вълшебнико?

Макрос се усмихна, махна небрежно с ръка и каза:

— Не, господарке. Но има много неща, които наистина знам и мога да провидя. Сърцето ти е натежало и умът ти е обременен.

— Разбираш ли защо?

Макрос се засмя тихо.

— Без съмнение. И все пак искам да поговоря с теб за тези неща.

— Защо, чародею? Що за роля играеш?

Макрос извърна погледа си към светлините на Елвандар.

— Всички играят роли.

— Но своята си я знаеш много добре.

— Вярно. На някои е дадено да разбират онова, което е скрито за други. Такава е ориста ми.

— Защо дойде?

— Защото трябва. Без мен Елвандар може да падне, а това не бива да се случи. Тъй е отредено и аз мога само да изиграя ролята си.

— Ще останеш ли тук, ако битката бъде спечелена?

— Не. Имам други задачи. Но ще дойда още веднъж, когато нуждата отново стане голяма.

— Кога?

— Това не мога да ти кажа.

— Скоро ли ще е?

— Достатъчно скоро, макар и не съвсем.

— Говориш със загадки.

Макрос се усмихна — с крива, малко тъжна усмивка.

— Животът е загадка. Той е в ръцете на боговете. Тяхната воля ще се наложи и животът на мнозина смъртни ще се окаже променен.

— Томас ли? — Агларана се взря дълбоко в тъмните очи на чародея.

— Той — съвсем видимо, но и всички, които живеят в тези времена.

— Той какво е?

— А ти какво би искала да е?

Кралицата на елфите осъзна, че не знае отговора. Макрос леко я докосна с ръка по рамото. Тя усети топлия прилив на спокойствие, преминал през пръстите му, и се чу да отвръща:

— Не бих искала моят народ да пострада, но видя ли го, ме изпълва копнеж. Копнея за мъж... за мъж с неговата... мощ. Томас прилича повече на моя отишъл си повелител, отколкото сам би могъл да го разбере някога. И се боя от него, че отдам ли му се веднъж в обет, поставя ли го веднъж над себе си, губя властта да царувам. Мислиш ли, че стареите ще го позволят? Народът ми никога повече няма драговолно да надене хомота на валхеру на шиите си.

Чародеят помълча малко, после каза:

— При всичките изкуства, които владее, и за мен има скрити неща, но разбери следното: тук се крие вълшебство, далеч надрастващо всяко въображение. Не мога по-добре да го обясня иначе, освен да кажа, че то се простира във времето много повече, отколкото е видимо. Защото както валхеру присъства сега в естеството на Томас, така и Томас присъства във валхеру в отминалите векове. Томас сега носи облеклото на Ашен-Шугар, последния от Владетелите на драконите. Когато бушували Войните на хаоса, той единствен останал на този свят, защото изпитвал необичайни за своя вид чувства.

— Томас?

Макрос се усмихна.

— Не се замисляй над всичко това, владетелко. От такива парадокси умът се замайва. Ашен-Шугар се почувствал задължен да защити този свят.

Агларана се взря в лицето на Макрос, озарено от мигащите светлини на Елвандар.

— Ти владееш древно познание много повече от всеки друг човек, чародеецо.

— Много ми е... дадено, владетелко. — Той зарея поглед над лесовете на елфите и заговори по-скоро на себе си: — Скоро ще дойде време за изпитанието на Томас. Не мога да съм сигурен какво ще се случи, но знам следното. По някакъв начин момчето от Крудий, в любовта си към теб и всичко твое, в простата си човешка обич, досега е успяло да издържи срещу най-могъщия член на най-могъщата смъртна раса, живяла някога на този свят. И деликатната намеса на вашите заклинатели много му е помогнала да устои на непоносимата болка от противоборството между две толкова различни естества.

Тя го изглежда твърдо.

— Знаеш и за това?

Той се засмя, искрено развеселен.

— Владетелко, суетата не е чужда и за мен. Засегнат съм, че можете да допуснете възможността да се изтъче толкова тънко заклинателство, че аз да не го усетя. Едва ли би се намерило вълшебство в този свят, което да ми убегне. Това, което сте сторили, е разумно и може да наклони везните в полза на Томас.

— Тъкмо за това се моля през цялото време — отвърна тихо Агларана. — Когато виждам у Томас повелител, сравним с краля от младините ми, съпруга, когото съдбата така рано ми отне. Дали е възможно?

— Ако той оцелее в изпитанието — да. Възможно е конфликтът да се окаже краят както на Томас, така и на Ашен-Шугар. Но ако Томас оцелее, той може да се превърне точно в онова, за което ти копнееш. А сега ще ти кажа нещо, което знаем само боговете и аз. Мога да преценя много неща, които предстоят да се случат, но повечето все още ми е неизвестно. Едно от нещата, които знам, е следното: ако остане край теб, Томас може да зацарува мъдро и добре, а след като поривите на

младостта бъдат заменени с мъдрата зрялост — да се превърне във владетеля на твоите копнежи, стига могъществото му да бъде някак усмирено от човешкото му сърце. Но бъде ли отпратен, ужасна съдба може да сполети както Кралството, така и свободните народи на Запада.

Очите му зададоха въпрос и той продължи:

— В това тъмно бъдеще не мога да прозра, владетелко. Мога само да предполагам. Ако в неговата мощ надделее тъмната страна, той ще се превърне в ужасна сила, която ще трябва да бъде унищожена на всяка цена. Онези, които виждат обладаващата го в битката лудост, виждат едва сянка на същинския мрак, надигащ се в него. Дори да настъпи равновесие и човешката природа на Томас да оцелее, ако ти въпреки това го прогониш, може да надделее човешката склонност към гняв, болка и омраза. Питам те: ако Томас бъде прогонен и един ден вдигне знамето на дракона на север, какво ще стане?

— Тогава моредел ще се съберат! — уплашено каза кралицата.

— Точно така, владетелко. И не като досадни шайки разбойници, а в единна чет. Двадесет хиляди Тъмни братя и с тях сто хиляди таласъма, и още пълчища човеци, чийто мрачен нрав би потърсил изгода в дивашките опустошения, които ще последват. Могъща армия под стоманената ръкавица на един роден воин, на пълководец, когото дори твой народ следва, без да пита.

— Съветваш ме да го задържа тук?

— Мога само да посоча възможностите. Ти трябва да решиш.

Кралицата на елфите отметна глава — златисточервените ѝ кичури се разпиляха — и огледа Елвандар. Бледорозови лъчи пронизаха короните на дърветата откъм изток и мятаха тъмносини сенки. Птиците пееха утринните си песни. Тя се обърна към Макрос, за да му благодари за съвета, и видя, че си е отишъл.

Цураните настъпиха точно както бе предрекъл Макрос. Чо-джа щурмуваха през реката след първите две човешки вълни по фланговете. Томас бе разположил малки отреди стрелци, които да отбият атаките, с по няколко щитоносци, които отстъпваха и обстрелваха настъпващата армия, давайки вид, че оказват съпротива.

Самият Томас стоеше в челото на събраната войска на Елвандар и на джуджетата на Сивите кули, едва хиляда и петстотин бойци, подредени срещу шестте хиляди нашественици с техните магьосници. Изчакваха мълчаливо. С приближаването на врага откъм дърветата започнаха да се чуват бойните викове на цураните, смесени с писъците на онези, които падаха пронизани от елфските стрели. Томас вдигна очи към кралицата, застанала на тераса над полето на предстоящата битка, редом до чародея.

Изведнъж към тях се затичаха елфи и зад дърветата започнаха да се мяркат първите отблясъци от яркоцветните брони на цураните. Когато стрелковите отделения се прибраха зад живата стена на бойците, Томас вдигна меч си.

— Чакай — чу се вик отгоре и чародеят посочи отсрещния край на просторната поляна, където от дърветата започнаха да се изсипват първите вражески части.

Озовал се лице в лице с чакащата елфска войска, авангардът спря и зачака основните сили. Офицерите им заповядаха да се престроят в редици, защото предстоеше битка, каквато им бе позната, сблъсък на две армии на открито пространство, и предимството беше на тяхна страна.

Чо-джа също се подредиха в стройни редици, подчинявайки се на виковете на командирите. Томас ги загледа смяян, тъй като все още почти не познаваше тези същества и ги смяташе по-скоро за животни, отколкото за разумни съюзници на цураните.

Макрос отново извика:

— Чакай! — И размаха тоягата над главата си, описвайки широки кръгове във въздуха. Над поляната се възцари тишина.

Изведнъж над главата на Томас прелетя бухал и се понесе към бойните редици на цураните. Птицата закръжи за миг над пришълците, после се спусна надолу и удари един войник в лицето. Ноктите ѝ се впиха в очите му и войникът закрепця от болка.

Полетя сокол и повтори атаката на бухала. После от небето се спусна врана. Ято врабци изпърхаха откъм дърветата зад цураните и ги закълваха по лицата и незащитените им с броня ръце. От всички страни на леса полетяха птици и нападнаха нашествениците. Скоро въздухът се изпълни с плясък на криле и всякакви видове обитаващи лесовите птици се спуснаха върху цуранските редици. Хиляди и

хиляди, от най-дребното врабче до най-могъщия орел, връхлитаха върху армията на чуждоземните пришълци. Мъжете закрепяха и част от тях напуснаха редиците и побягнаха, като се мъчеха да се предпазят от освирепелите клюнове и нокти, които се опитваха да издерат очите им, да свалят наметалата им и да разкъсат плътта им. Чо-джа заотстъпваха, защото макар козината им да бе неуязвима за кълването и дрането, големите им, искрящи като скъпоценни камъни очи се оказваха лека плячка за пернатите нападатели.

Томас изкомандва и стрелите на елфските лъконосци се включиха в битката. Цуранските бойци западаха сразени, без да могат да настъпят и да се счепкат с противника. Собствените им стрелци не можеха да отвърнат на стрелбата, притеснявани от атаките на крилатите си нападатели — избиваха безчет птици, но мястото на всяка паднала се заемаше от нови три.

Изведнъж сред врявата се чу разкъсващ ушите съсък. Последва миг тишина, в който всичко движещо се откъм цуранския фронт сякаш замря. После птичийт облак отхвърча нагоре, придружен от съскането и пукота на невидима енергия, и Томас видя черните халати на цуранските магове, които крачеха сред войската, за да възстановят реда. По земята лежаха стотици ранени цурани, но настървените за бой пришълци бързо се престоиха, зарязвайки пострадалите си другари.

Огромното птиче ято отново се струпа над нашествениците и се спусна надолу. Миг след това ослепително ярък пурпурен щит енергия загърна цураните като купол. Връхлитащите отгоре птици западаха с опърлени криле и въздухът се изпълни с непоносимата воня на изгоряла плът. Елфските стрели се забиваха в преградата, спираха полета си, пламваха и падаха по тревата, без да достигнат целта си.

Томас даде команда да спрат стрелбата и се извърна да погледне към Макрос. Чародеят отново извика:

— Чакай!

После размаха тоягата си и птиците се пръснаха, чули безмълвната му команда. После тоягата се изпъна напред и Макрос я насочи към червената преграда. От тоягата се изстреля златиста мълния, прелетя през поляната, раздра пурпурната преграда и удари един от магьосниците в черните халати в гърдите. Магьосникът се срути на земята и откъм цуранския строй се разнесе вик на ужас и гняв. Останалите магове извърнаха очи към площадката над елфската

войска и към Макрос полетяха кълба от син пламък. Томас изрева яростно:

— Агларана!

Синкавите топки започнаха да се пръскат на рой звезди и скриха площадката от очите му с ослепително зарево. След миг заревото изчезна.

Чародееят стоеше на платформата невредим, кралицата бе до него. Татар я дръпна назад, а Макрос отново насочи тоягата си напред. Падна втори магьосник в черен халат. Четиримата останали живи магове вдигнаха погледи към оцелелия Макрос и го засипаха с удари — вълна след вълна от синя светлина и огън, биещи в защитната му преграда. Всички бяха принудени да извърнат очи от гледката, за да не ги ослепи ужасният блясък на освободената енергия. След като тази яростна атака приключи, Томас погледна нагоре — чародееят бе все така невредим.

Един от магьосниците нададе вик на искрено отчаяние, извади от халата си някакво устройство, включи го и се затича извън поляната, последван само след няколко мига от тримата си съратници. Макрос погледна надолу към Томас, посочи с тоягата си цуранската войска и извика:

— Сега!

Томас вдигна меча си и даде сигнал за атака. Порой от стрели полетя напред и той поведе щурма през поляната. Цураните бяха отчаяни след птичия щурм и след като магьосниците им бяха избити или прогонени, но въпреки това останаха на позицията си и посрещнаха противника. Стотици от тях бяха издъхнали под клюновете и ноктите на птиците, други — от рояците стрели, но те все пак продължаваха да превишават с три към едно елфите и джуджетата.

Битката се развихри и Томас бе залят от пурпурната мъгла, отмила от съзнанието му всяка мисъл освен да убива. Сечеше наляво и надясно и отваряше кървава просека сред враговете — цурани и чоджа падаха под меча му.

Слънцето бавно се катереше по небосклона и нямаше отдих в жестоката схватка. Письци изпълваха въздуха. Високо в небето кръжаха ята гладни лешояди.

Елфите и джуджетата започнаха бавно да отстъпват към Елвандар. След малко противниците, сякаш стигнали до равновесие, се

разделиха, оставяйки помежду си открито пространство. И изведнъж Томас чу гласа на чародея, който прокълнтя ясно над шума на битката.

— Назад! — извика гласът и силите на Елвандар заотстъпваха.

Цураните спряха за миг, усетили колебанието на елфите и джуджетата, след което се понесоха напред. Изведнъж се чу силен тътен и земята се разтресе.

Дърветата се разклатиха — все по-силно и по-силно, тресенето на земята се усилваше. Изведнъж се разнесе оглушителен трясък, все едно предтечата на всички гръмотевици се стовари върху главите им. И с този тътен огромен къс земя изригна нагоре, сякаш изровен и издигнат от шепата неневидим гигант. Стоящите върху него цурани полетяха нагоре и после се стовариха на земята.

Ново парче земя се взриви нагоре, после трето. Изведнъж въздухът се изпълни с гигантски камари пръст, които полетяха нагоре и после се изсипаха върху цуранския строй. Всички се разбягаха и поляната се опразни — останаха само телата на мъртвите и ранените.

Само след секунди земята се укроти. Чуваше се шумът на отстъпващата през дърветата цуранска войска. Виковете им подсказаха за нови ужаси, преследващи ги в бягството.

Томас погледна ръцете си и видя, че са плувнали в кръв. По златния му меч нямаше и капка, но за пръв път той усети, че се е оплискал до лакти в човешки живот. Усети, че му прилошава.

Обърна се и промълви тихо:

— Свърши се.

Откъм елфите и джуджетата последваха рехави възгласи, лишени от радостта на победителите. Бяха видели огромна рат, победена от могъща сила, сблъсък на стихии, за които не съществуваше описание.

Томас бавно закрачи покрай Калин и Долган и се заизкачва по стъпалата. Принцът на елфите изпрати бойци да преследват отстъпващите нашественици, други да се погрижат за ранените и да въздадат бърза милост на умиращите врагове.

Томас се добра до стаичката си, седна тежко на постелята си и захвърли настрани меча и щита. В главата му нещо запулсира с тъпа болка и го накара да затвори очи. Заля го пороят на спомените.

Небесата бяха разкъсани от побеснели вихри енергия, пращяща от хоризонт до хоризонт. Ашен-Шугар седеше на могъщия гръб на Шуруга и гледаше как пред очите му се разкъсва самата тъкан на времето и пространството.

Прокънтя рог и той го чу единствено с помощта на чародейството си. Мигът, който бе чакал, дойде. Ашен-Шугар подкара Шуруга нагоре и очите му зашариха из небесата, търсейки онова, което трябваше да се появи. Могъщото тяло на Шуруга под него се напрегна и в същия миг той съзря плячката си. Дракен-Корин, възседнал черния си дракон. Странно гледаха очите му и за пръв път, откакто се помнеше, Ашен-Шугар сякаш започна да проумява смисъла на ужаса. Не можеше да му даде име, нито да го опише, но го съзря в измъчените очи на Дракен-Корин.

Ашен-Шугар подкара Шуруга право напред. Могъщият златолюспест дракон изрева предизвикателно, не по-малко могъщият черен дракон на Дракен-Корин му отговори. Двата звяра се сблъскаха с ярост и ездачите им приложиха гибелните си умения един срещу друг.

Златният меч на Ашен-Шугар се изви в дъга и удари, посичайки на две черния щит с ухилената тигрова глава. Стана някак прекалено лесно, точно както Ашен-Шугар беше предвидил, че ще бъде. Дракен-Корин бе отдал твърде много от естеството си в онова, което възникваше. Пред мощта на последния валхеру сега той беше почти като простосмъртен. Веднъж, два пъти, трети път удари Ашен-Шугар и последният от братята му падна от гърба на черния си дракон, понесе се надолу и се разби в земята. Със силата на волята си Ашен-Шугар остави гърба на Шуруга, прелетя и застана до безпомощното тяло на Дракен-Корин, като остави Шуруга да довърши двубоя си с почти мъртвия черен дракон.

Искрица живот все още упорстваше в разбитото тяло, живот от незапомнени векове. Ашен-Шугар пристъпи напред и очите на Дракен-Корин се вдигнаха към него умолително, а устните му прошепнаха:

— Защо?

Ашен-Шугар посочи с острието на златния меч към небесата и отвърна:

— Това безсрамие не биваше да се позволи. Донесохте гибел на всичко, което познавахме.

Дракен-Корин се взря нагам, където му сочеше Ашен-Шугар. Загледа се в тътнещите, бушуващи изблици на енергии, в усуканите, крещящи дъги от светлина, раздрави свода на небесата. Съзря новия ужас, оформящ се от изкривената жизнена сила на своите братя и сестри, безумно творение на омраза и ярост. Гласът на Дракен-Корин изхриптя:

— Бяха толкова силни. Не можехме дори да си го въобразим.

Лицето му се сгърчи в ужас и омраза, щом Ашен-Шугар вдигна златния си меч.

— Но правото бе мое! — изкрещя Дракен-Корин.

Мечът на Ашен-Шугар се стовари и с един удар отсече главата на Дракен-Корин. И в същия миг и тя, и тялото бяха погълнати от сияйна светлина, а въздухът около Ашен-Шугар изсъска. А сетне падналият валхеру изчезна без следа и съществото му се сля с онова безумно чудовище, разбушувало се срещу новите богове. Ашен-Шугар промълви с горчивина.

— Няма право. Има само сила.

„Така ли стана?“

— Да. Така съсякох последния от братята си.

„А другите?“

— Те сега са част от онова. — Той посочи ужасяващите небеса. Двамата, неразделени от нищо, се загледаха в безумието на бушуващите Войни на хаоса. После Ашен-Шугар каза:

— Хайде, това бе краят. Да приключваме.

И закрачиха към чакация ги Шуруга.

После дойде гласът.

— Спокоен си.

Томас отвори очи. Пред него бе коленичила Агларана, със съд дъхаща на билки вода и бяла кърпа в ръка. Помогна му да свали златната ризница от плещите си и започна да отмива кръвта от лицето и ръцете му, без да промълви нищичко.

А когато го почисти, изтри лицето му със суха кърпа и каза:

— Изглеждаш уморен, повелителю мой.

— Много неща виждам, Агларана, неща, които не са за очите на смъртен. Нося бремето на векове в душата си и съм уморен.

— Не искаш ли да потърсиш утеха?

Той се взря в нея и тя сведе очи.

— Подиграваш ли ми се, владетелко?

Тя поклати глава.

— Не, Томас. Аз... дойдох да те утеша, ако ти е нужно.

Той се пресегна, улови ръката ѝ и я придърпа към себе си с жажда в очите. Притисната в прегръдката му и усетила надигащата се в тялото му страст, тя чу шепота му:

— Много ми е нужно, владетелко моя.

Тя се взря в светлите му очи и последните прегради между двамата паднаха.

— И на мен, повелителю мой.

ГЛАВА 22

ОБУЧЕНИЕ

Той се надигна в тъмното.

Загърна се с простата бяла роба, белег за сана му, и излезе от килията си — малка и просто подредена стаичка, в която имаше само постеля, една-едничка свещ и лавица за свитъците: всичко, което се смяташе за необходимо за обучението му. По коридора се виждаха другите — с години по-млади от него, застанали кротко пред вратите на своите килии. Първият облечен в черно учител се появи в другия край на коридора и спря пред един от младежите в бяло. Без да промълви дума, мъжът кимна, момчето тръгна след него и двамата скоро се скриха в сумрака. Ранното утро хвърли мека сива светлина през високите прозорци по коридора. Още с първия намек за настъпващия ден той, както и останалите, загаси факлата на стената срещу вратата си. Друг облечен в черно мъж мина по коридора и втори чакащ младеж тръгна след него. Скоро — трети. После четвърти. След известно време той се оказа сам. Коридорът беше притихнал.

От мрака изникна силует — халатът бе прикрил приближаването му до последните няколко стъпки. Той спря пред младия мъж в бяло, кимна и посочи по коридора. Младежът закрачи след водача си в черния халат и двамата преминаха през върволица от осветени с факли проходи към недрата на огромната сграда, превърнала се в дом за младежа, откакто се помнеше. После тръгнаха по ниски тунели, наситени с вонята на вековна плесен, сякаш се намираха някъде дълбоко под езерото, обграждащо сградата от всички страни.

Мъжът в черно спря пред дървена врата, плъзна резето настрани и я отвори. Младежът пристъпи през прага след него и се озова пред няколко дървени корита. Всяко от тях беше на дължина половин човешки ръст и с ширина на половината. Първото стоеше на пода, а останалите бяха наредени над него, закрепени стъпаловидно на дървени стойки едно над друго — най-високото бе почти на височината на главата му. Всички без най-долното имаха по една дупка в края. В най-долното корито лъщеше вода.

Мъжът в черно посочи едно ведро, обърна се и остави младежа в бяло сам.

Младежът взе ведрото и се залови за работа. Всички заповеди към тези в бяло се даваха без думи и както бе разбрал скоро след като бе дошъл в съзнание, младежите в бяло нямаха право да говорят. Знаеше, че може да говори, защото разбираше смисъла на думите и докато лежеше в постелята си през нощта, тихо се беше опитвал да оформя изречения в ума си. И както с много други неща, разбираше го, без да може да проумее как точно го разбира. Знаеше, че е съществувал преди първото си събуждане в килията си, но липсата на спомени не го безпокоеше ни най-малко. Струваше му се някак редно.

Залови се за работа. Като толкова много други неща, които му възлагаха да прави, начинанието изглеждаше невъзможно. Вдигна ведрото и напълни с водата от най-долното корито това, което беше най-отгоре. Също както толкова много дни досега, водата потече от най-горното корито последователно през всяко по-долно, докато съдържанието на ведрото не се събра най-сетне в долното. Той продължи работата си грижливо, оставяйки ума си празен, докато тялото му се занимаваше с безсмислената задача.

И както толкова много пъти досега, оставен сам на себе си умът му затанцува от образ на образ, ярки проблясъци на форми и цветове, измъкващи се от хватката му, докато се опитваше да ги сграбчи с пръстите на съзнанието си. Най-напред проблесна за кратко картина на пясъчна ивица и вълни, разбиващи се в скали, черни и проядени от водата. Битка. Странно бяло вещество, покрило земята... дума — „сняг“, — която се стопи толкова бързо, колкото се бе появила. Лагер в тресавище. Голяма кухня с щъкащи по задачите си момчета. Стая във висока кула. Всяко видение преминаваше с ослепителна бързина, оставяйки само бледо отражение.

Всеки ден един глас прокънтяваше в главата му и вътрешния му глас трябваше да откликне, докато той самият не спираше безкрайното си занимание. Гласът задаваше прост въпрос и вътрешният му глас трябваше да отговори. Ако отговорът се окажеше погрешен въпросът се повтаряше. Ако последваха няколко погрешни отговора, гласът преставаше да пита и понякога се връщаше, друг път не.

Облеченият в бяло ученик усети познатия натиск в тъканта на мислите си.

„Какво е законът?“ — попита гласът.

„Законът е постройката, засланияща живота ни и придаваща му смисъл“ — отговори той.

„Кое е най-висшето въплъщение на закона?“

„Най-висшето въплъщение на закона е Империята.“

„Какво си ти?“

„Аз съм слуга на Империята.“

Мисловният контакт примигна за миг, после се върна, сякаш другият обмисляше много грижливо следващия си въпрос.

„По кой начин ти е позволено да служиш?“

Въпросът му беше задаван вече няколко пъти и всеки път отговорът му биваше посрещан с глуха вътрешна тишина, подсказваща му, че е отговорил погрешно. Този път той се замисли грижливо, изключвайки всички отговори, които беше давал преди, както и всички ония, които представляваха съчетания или изводи от сбърканите предишни.

Най-сетне отвърна:

„Както смятам за добре.“

От небитието бързо последва вълна на радостен порив, чувство на одобрение. И също толкова бързо последва нов въпрос:

„Къде е отреденото ти място?“

Той се замисли над това, съзнавайки, че очевидният отговор най-вероятно ще се окаже грешен, но въпреки това трябваше да го изпробва. Отговори.

„Мястото ми е тук.“

Умственият контакт прекъсна, както и бе очаквал. Даваше си сметка, че го учат, въпреки че целта на обучението оставаше скрита за ума му. Сега можеше да размишлява над последния въпрос в светлината на предишните си отговори и може би да се добере до верния отговор.

Същата нощ сънува.

Странен мъж в кафява роба, стегната с колан от плетена кожа, вървеше по широк път. Мъжът хвърли поглед през рамо и рече:

— Побързай. Нямаме много време и не можеш да изоставаш.

Той се опита да тръгне по-бързо, но осъзна, че краката му са натезали като олово и ръцете му са завързани на хълбоците. Мъжът в кафявото спря енергичната си походка и каза:

— Е, добре. Тогава едно по едно.

Той се опита да проговори и установи, че устата му не помръдва. Мъжът в кафявото поглади замислено брадата си и рече:

— Размисли над това: ти си зидарят на собствения си затвор.

Той сведе очи и видя босите си крака, стъпили върху черния път. Вдигна поглед и съзря отдалечаващия се с бързи стъпки странник в кафявата роба. Опита се да го последва, но отново не можа да помръдне.

Събуди се, плувнал в студена пот.

Отново го бяха попитали къде е отреденото му място и отново отговорът му: „Където съм нужен“ — се оказа незадоволителен. Пратиха го на нова безсмислена задача — да забива пирони в дебела вълнена вата, която ги пропускаше да падат на пода, откъдето той трябваше да ги събира и да ги забива отново.

Размишленията му над последния въпрос бяха прекъснати, когато вратата зад него се отвори и водачът му махна с ръка да го последва. Преминаха през дълги проходи, лъкатушещи нагоре до салона над земята, където щяха да изядат оскъдната си закуска.

Когато влязоха в салона, водачът му зае място до вратата, докато другите наставници в черни халати по същия начин довеждаха младежите в белите дрехи в салона. Беше денят, в който на наставника на младежа се падаше да стои и наблюдава младите в бяло, които заедно с младежа трябваше да се хранят в пълно мълчание. Всеки ден различен мъж в черен халат изпълняваше тази задача.

Младежът започна да се храни. Разсъждаваше върху последния въпрос от тази заран, претегляше всеки възможен отговор, търсейки възможните му недостатъци, и след като ги намереше, го отхвърляше. Изведнъж един отговор дойде неканен в ума му, като внезапно прозрение, и подсъзнанието му предложи решението на въпроса. „Аз съм зидарят на собствения си затвор.“ На няколко пъти преди, когато особено заплетени въпроси спъваха напредъка му, това му се беше случвало и благодарение на него напредваше бързо в обучението си.

Той претегли възможните недостатъци и на този отговор и когато се увери, че е верен, стана. Другите го изгледаха с укор, тъй като това бе в нарушение на правилата.

Той пристъпи и застана пред наставника си, който го гледаше безизразно.

— Мястото ми повече не е тук — заяви младият мъж в бяло.

Мъжът в черно не издаде никакво чувство, а само постави ръка на рамото на младежа и кимна. Бръкна в дупките на халата си, извади малко звънче и позвъни. След няколко мига се появи втора особа в черен халат. Новодошлият застана безмълвно до вратата, а наставникът даде знак на младежа да го последва.

Тръгнаха мълчаливо, както го бяха правили вече безброй пъти. Стигнаха до една врата. Мъжът в черно се обърна към младежа и каза:

— Отвори.

Младежът посегна към вратата, но мигновеният проблясък на интуиция го накара да дръпне ръката си. Сбърчи чело да се съсредоточи и отвори вратата със силата на ума си. Тя бавно се плъзна навътре.

— Добре — каза тихо мъжът в черно.

Влязоха. Много бели, сиви и черни халати висяха на куки по стените. Мъжът в черното каза:

— Облечи сив халат.

Младежът бързо го направи и се обърна към наставника си. Мъжът в черно го огледа и каза:

— Ти вече не си обречен на мълчание. На всеки въпрос, който имаш, ще ти се отговори толкова добре, колкото е възможно, въпреки че все още има неща, които ще трябва да изчакат, докато не облечеш черното. Тогава ще разбереш всичко. Ела.

Младежът в сивото последва наставника си до друга стая, в която около ниска маса бяха струпани възглавнички. На масата беше поставено гърне с гореща чоча — питие с горчиво-сладникав вкус. Мъжът в черното напълни две чаши и подаде едната на младежа, като му даде знак да седне.

— Кой съм аз? — попита младежът.

Мъжът в черното сви рамене.

— Ти сам трябва да го решиш, защото само ти би могъл да избереш истинското си име. То е име, което никога не бива да се

изрича пред други, освен ако те не наложат волята си над теб. Оттук нататък ще се наричаш Миламбер.

Миламбер помисли за миг и отвърна:

— Това ще свърши работа. Теб как те наричат?

— Шимоне.

— Кой си ти?

— Твоят водач, учителят ти. Сега ще имаш и други, но на мен бе дадено да отговарям за първата част от обучението ти, най-трудната.

— От колко време съм тук?

— От близо четири години.

Миламбер се изненада от това, защото паметта му се простираше много малко назад, най-много до няколко месеца.

— Кога ще се върнат спомените ми?

Шимоне се усмихна, защото се зарадва, че Миламбер не бе попитал дали ще се върнат, и му го каза.

— Умът ти ще си възвръща познанието от предишния ти живот, докато напредваш, в равновесие с обучението ти, отначало бавно, а после все по-стремително. Има си причини за това. Ще трябва да можеш да устояваш на примамките от предишните си връзки, със семейства и народи, с приятели и дом. В твоя случай това е особено важно.

— Защо е така?

— Когато миналото ти се върне в теб, ще го разбереш.

Миламбер си помисли за няколко въпроса, но бързо ги заличи от ума си, защото му се стори, че могат да изчакат. Накрая попита:

— Какво щеше да стане, ако бях отворил вратата с ръка?

— Щеше да си мъртъв — Шимоне го изрече равнодушно, без следа от чувство.

Миламбер не се изненада, нито се стъписа, просто го прие.

— Каква е целта?

Шимоне леко се изуми от въпроса му и не го скри.

— Не можем да си заповядваме един на друг. Единственото, което можем да осигурим, е всеки нов магьосник да е способен да поема отговорността за своите действия. Ти прецени, че мястото ти повече не е при облечените в бели халати, при новациите. Щом мястото ти не е там, трябваше да проявиш способност да се справяш с

отговорностите на тази промяна. Проницателните, но наивни кандидати за прехода често загиват при тази стъпка.

Миламбер се замисли над думите му и се съгласи, че изпитанието е разумно.

— Колко ще продължи обучението ми?

Шимоне махна неопределено с ръка.

— Толкова, колкото трябва. Ти обаче се издигаш бързо, така че не смятам, че ще е дълго. Имаш известни вродени заложби и — това ще го разбереш, когато спомените ти се върнат — известно предимство пред останалите, по-млади от теб ученици.

Миламбер се загледа в съдържанието на чашката си. В чистата тъмна течност сякаш съзря за миг една-единствена дума, зърна я сякаш в крайчеца на окото си, но когато се опита да се съсредоточи върху нея, тя изчезна. Не можеше да го твърди със сигурност, но беше някакво късо име. Просто име.

Тази нощ сънува отново.

Мъжът в кафявото вървеше по пътя и сега Миламбер можеше да го следва.

— Виждаш ли, има някои обективни пречки. Онова, на което те учат, е полезно, но никога не приемай твърдението, че само защото едно решение удовлетворява определена задача, то трябва да е единственото.

Мъжът в кафявото спря.

— Погледни това — рече той и посочи едно цвете край пътя. Миламбер се наведе да види каквото му сочи мъжът. Между две от листата му малко паяче тъчеше ситната си паяжина. — Това същество — каза мъжът в кафявото — се труди, без да забелязва преминаването ни. Всеки от нас може да го премаже и да прекрати съществуването му по приумица. Значи помисли над следното: ако това същество можеше по някакъв начин да усети, че ни има, че сме заплаха за живота му, дали щеше да ни боготвори?

— Не знам — отвърна Миламбер. — Не знам как мисли паякът.

Мъжът в кафявото се подпря на тоягата си.

— Ако се вземе предвид колко различно мислят хората, възможно е този паяк да реагира със страх, с непокорство, с

безразличие, с фатализъм или с неверие. Всичко е възможно. — Той се пресегна с тоягата си, леко прихвана късче от свилата на паяжината, надигна малкото насекомо и го пренесе от другата страна на пътя. — Мислиш ли, че съществото разбира, че това е друго цвете?

— Не знам.

Мъжът в кафявото се усмихна.

— Това е може би най-мъдрият отговор.

След това тръгна напред и каза:

— Скоро ще започнеш да виждаш много неща, някои от които ще ти се сторят безсмислени. Когато това стане, помни едно.

— Какво? — попита Миламбер.

— Нещата невинаги са това, което изглеждат. Спомни си за паяка, който в този момент сигурно ми отправя благодарствени молитви за неочаквания дар. — Той посочи назад с тоягата си и поясни: — На второто цвете имаше много повече мушици, отколкото на първото. — Почеса се по главата и добави: — Чудя се дали и цветето отправя благодарствени молитви?

Две седмици прекара с Шимоне и с още неколцина други. Вече знаеше повече за живота си, макар всичко да беше само малка част от липсващото. Знаеше, че е бил роб и че са открили, че притежава силата. Спомняше си за една жена и изпитваше смътно влечение, щом си помислеше за едва доловимия ѝ образ.

Един ден се събуди в новата си, все така оскъдно обзаведена стая, стана и видя, че Шимоне го чака. Магьосникът в черния халат каза:

— Отсега нататък няма да проговаряш, докато не изпълниш отредената ти задача.

Миламбер кимна и последва наставника си по коридора. Магът го поведе през виещите се тунели към едно място в зданието, където не беше стъпвал никога досега. Започнаха да се изкачват по дълго стълбище, издигащо се на много етажи над този, от който бяха тръгнали. Изкачваха се все по-нагоре и по-нагоре, докато Шимоне не отвори някаква врата, Миламбер пристъпи през прага и се озова на открития покрив на върха на висока кула. От центъра на покрива се издигаше каменен шип — приличаше на игла от изваяна скала. Нагоре

по нея се виеше тясна стълба и се губеше сред облаците. Гледката му се стори изумителна, защото беше в пълно противоречие със законите на физиката. И въпреки това кулата бе пред него и нещо повече — наставникът му му даде знак, че трябва да се изкачи по стъпалата.

Той тръгна нагоре и след като измина първия кръг по спиралата, видя, че Шимоне е излязъл през дървената врата.

Намираше се на върха на най-високата кула в огромен град. Накъдето и да се обърнеше, виждаше стотици каменни кули, изпънати нагоре — здрави постройки с хиляди прозорци, като слепи очи, виращи се навън. Някои от кулите бяха открити, като тази; други бяха с покриви от каменни плочи или с яркоцветни керемиди, блестящи под лъчите на слънцето. Но от всички единствено тази бе увенчана с тънък шпил. Под тези стотици кули се издигаха дъгите на безчет мостове, които ги свързваха, а още по-надолу се виждаше туловището на единственото, с невероятни размери здание, което поддържаше всичко друго. Беше чудовищно — простираше се на мили, във всички посоки. Беше съзнавал, че е огромно, след дългите си обиколки из него, но това той ни най-малко не смали благоговението му от гледката.

Още по-надолу, някъде в самия край на полезрението си, успя да различи бледата зеленина на трева — тънка граница, обикаляща тъмното туловище на сградата. А зад нея блестеше вода. Отвъд нея пък му се стори, че различава мъгливите очертания на планини, но освен ако не се напегнеше да ги види, му се струваше, че целият свят се е строил под нозете му.

Заизкачва се все нагоре и по-нагоре, кръг след кръг. Всеки кръг внасяше нова подробност в гледката. Самотна птица се зарея високо над всичко останало, пренебрегнала хорските дела. Пурпурните ѝ криле се разпериха да възседнат въздушните течения и тя огледа с острия си взор ширналото се долу езеро. Зърнала едва доловим проблясък сред водата, тя сгъна криле и се спусна. Докосна водната повърхност само за миг, след което се понесе отново нагоре с пърхаща плячка, стисната в ноктите ѝ, с победеносен грак, направи нов кръг и полетя на запад.

Завой. Игра на ветровете. Всеки носеше намек за далечни и чужди земи. Полъх от юг, със смътния мирис на знойни джунгли, в които роби се трудеха непосилно, за да отвоюват орни земи от залетите с вода тресавища. Източният вятър довя победната песен на дузина

воини на конфедерацията на Турил, току-що надвили същия брой имперски воини в гранична схватка. И с нея се сля ехото на умиращ цурански войн, оплакващ родната си стряха. От север полъхна мирис на лед и тропот на копита на хиляди туни, препускащи през замръзналата тундра на юг, към по-топлите земи. Откъм запад — закачливият смях на млада жена на могъщ благородник, изкушаваща донякъде изплашения и донякъде възбуден страж на дома да изменят на съпруга ѝ, заминал на юг да сключи сделка с тусански търговец. От изток — миризми на подправки и гълчава на търговци по пазарищата на далечна Янкора. И пак от юг — мирисът на сол от Кървавото море. Север — и пометени от вятъра ледени поля, никога не познали стъпките на хора, но по които вървяха същества древни и мъдри по начин, непознат за човешкия род, и търсеци небесна поличба, която все не идеше. Всеки полъх довяваше нота и тон, цвят и оттенък, вкус и аромат. Самата тъкан на света вееше наоколо му и той я вдишваше с наслада.

Завой. Стъпалата под нозете му закънтяха с пулса на света, заживял собствен живот. Нагоре и нагоре — и през самото му тяло дойде напористият и вековечен пулс на сърцето на планетата. Той хвърли поглед надолу и съзря дълбоките кухни, най-горните изровени от роби, извличащи оскъдните метали, които можеха да се намерят редом с възглицата за топлина и камъните за строежите. Под тях се криеха други кухни, някои естествени, други — останки от забравен град, затрупан с прах и пепел от векове. Тук някога бяха обитавали същества, пред които въображението му беше безсилно. Още по-надълбоко се гмурна взорът му, до недра, запълнени със зной и светлина, в които бушуваха първични сили. Разтопена скала, горяща и сияеща, притискаше здравата си родственица, търсейки изход нагоре, тласкана от безумното естество. И още по-надълбоко, сред свят на чиста стихия, където мълнии енергия пронизваха сърцето на планетата.

Завой — и той излезе на малка площадка на самия връх — невъзможно място за кацане дори на птица. Застана в средата ѝ, преодолявайки шемета, мъчещ се да го отпрати с писък надолу през ръба. Впрегна всяка частица от дарбата и от обучението си, за да остане на място, понеже разбираше, без да му е казано, че ако се провали, ще загине.

Прочисти ума си от страха и се огледа, възхитен от безкрайната празнота. Никога не беше изпитвал толкова истинска откъснатост и самота. Стоеше тук, без никаква преграда между самия себе си и съдбата, която му бе отредена.

Под него се простираше светът, а отгоре — празното небе. Вятърът навяваше усещане за влага и той видя препускащите откъм юг тъмни облаци. Кулата като че ли леко се полюшваше и той несъзнателно пристъпи от крак на крак, за да запази равновесие.

От върхлитащите буреносни облаци засвяткаха мълнии и над главата му се разнесе тътен. Дори само звукът бе достатъчен да го изхвърли и той се принуди да се потопи още по-дълбоко в кладенеца на вътрешната си мощ и да намери там силата да удържи на щурма на бурята.

Ветровете го забрулиха, заблъскаха го към края на площадката. Умът му се завихри и пак се проясни, а тъмната бездна го зовеше, мамеше го да се хвърли в нея и да пропадне. Напрегнал волята си, той отново се отърси от световъртежа и насочи ума си към задачата, която го чакаше.

Един глас извика в ума му:

„Сега е часът на изпитанието! На тази кула трябва да устоиш и ако волята ти поддаде, ще пропаднеш.“

Последва миг мълчание, и ето че гласът извика отново:

„Гледай тясната площадка! И виж, и разбери как беше...“

Чернотата се завихри и го погълна.

Носи се. Безименен и изгубен. Плува, като незнаен плувец, в безкрайното черно и празно море, точица примигващо като светулка съзнание. После една-едничка нота завладява празнотата. Тя вибрира и отеква, беззвучен звук, безсмислен натрапник на сетивата там, където няма сетива.

„Без сетива как има възприятие?“ — пита умът му. Неговият ум!

„Аз съм! — крещи той и философиите на милион мъдречи крещят в почуда. — Щом аз съм, тогава какво аз не съм?“

Отвърща ехо.

„Ти си онова, което си, а не онова, което не си.“

„Незадоволителен отговор.“

„Добре“ — отвръща ехото.
„Какво е тази нота?“ — пита той.
„Тя е докосването на съня на старец в мига преди смъртта.“
„Какво е тази нота?“
„Тя е цвят на зима.“
„Какво е тази нота?“
„Тя е звук на надежда.“
„Какво е тази нота?“
„Тя е вкусът на любовта.“
„Какво е тази нота?“
„Тя е зов да се събудиш.“

Той се носи. Около него плават милиарди и милиарди звезди. Огромни звездни гроздове се вихрят наоколо, нажежени с енергия. Въртят се в пиршество от цветове, пурпурно и яркосиньо, оранжево и жълто, съвсем малки червени и бели точки. Безцветните и яростно черните изпиват вихъра от светлина около себе си, а други бълват в напорист ритъм енергии в неведом спектър, докато няколко огъват тъканта на пространството и времето, замъгляват зора му, докато се мъчи да ги различи. Свързват ги нишки на сила в необозрима мрежа от енергия. Силата протича по тази паяжина и пулсира с живот, който не е живот. Звездите знаят, докато прелитат край него. Различават присъствието му, макар да не го признават. Твърде малък е за тях, за да му засвидетелстват вниманието си. Около него от всички страни — цялото същество на вселената.

По различни точки в паяжината се трудят или отдъхват могъщи същества, всяко различно от другите, но всички — някак еднакви. За някои той разбира, че са богове, защото са му познати, други са нещо по-малко или повече от богове. Всяко от тях си има своето място на тази безкрайна сцена. Някои го заглеждат, така преминаването му не остава незабелязано. Някои са твърде големи, за да го възприемат, някои пък — прекалено дребни. Много от тях го гледат втренчено, претеглят го и съпоставят мощта и способностите му със своите. И той им отвръща със същото. Всички са тихи, безмълвни.

Той се рее сред звездите и съществата, владеещи силата, докато не съзира една звезда, една сред неизброимото множество, едничката,

която го зове. От звездата извеждат двадесет нишки енергия и до всяка от тях има по едно същество на силата. Без да знае защо, той разбира, че тук са древните богове на Келеуан. Всяко от тях си играе с най-близката до него нишка на силата и така влияе на тъканта на околното пространство и време. Някои се борят помежду си, други се трудят, без да обръщат внимание на околните свади, а трети не вършат нищо — поне нищо, което да се забелязва.

Той се приближава. Една-единствена планета се върти около звездата — синьо-зелена сфера, загърната в бели облаци. Келеуан.

Той се гмурка между нишките на силата и застава на повърхността. И вижда един свят, недокоснат от човешки стъпки. Огромни шесткраки зверове тъпчат по земята, а от тях се крие млада раса от бързомислещи същества.

Чо-джа, няколко рояка бързокраки същества, малко по-едри от грамадните насекоми, които са ги породили, бързат през огромните лесове, изпълнени с боязън от огромните хищници, които ги преследват също както те на свой ред преследват по-дребната си плячка. Започнали са да проявяват признаци на разум и техните кралици вече определят различна повинност на всяко от тях, така че силните и добре снаряжени воители защитават припасите им. Все повече храна се носи в колониите им, наподобяващи огромни мравуняци, и расата е във възход.

Из равнините препускат младите мъжкарци на расата тун, бият се помежду си с камъни и тояги, с юмруци и зъби. Трошат си главите, съзнавайки единствено, че безименен порив ги тласка към това самоунищожение, изискващо един или друг от стадото им да прогони останалите и да зачене следващото поколение млади туни. Ще минат векове, преди и те да се превърнат в разумни същества, способни да се съюзяват срещу двукраките пришълци, които още не са се появили на този свят.

Край морето, все още неназовано заради пролятата в него кръв, по брега са се притаили сунн, току-що излезли от глъбините му, непривикнали все още към сушата, но вече неспособни да се върнат в дълбоките води. Боят се от всички, крият се сред морските пещери, умуват, търсят сигурност и трупат към външните омраза, която векове по-късно ще стане причината за избиването на цялата им раса.

Над планините се реят трилилил, първична и жестока раса, чийто разсъдък едва надвишава инстинкта да се чифтосват и да мътят поколението си. Огромните им, но нежни криле мятат сенки, под които се крие породата на нумонгнум, които пълзят по остриите скални ръбове и се крият от очите на враговете си под шарената си кожа, сливаща се с цветовете на камъните, под които се промъкват, за да търсят яйцата на трилилил, слагайки по този начин началото на война, която ще продължи хиляда години и ще завърши с унищожението и на двете раси.

Суров свят е това, изпълнен обилно с живот, но свадлив живот, без никаква милост към по-слабия. От тези раси, които той вижда, ще оцелеят само две — туните и чо-джа. Той вижда тъмнината, връхлитаща като внезапна буря, и тя го помита.

Като тишина след буря, идва светлината.

Той стои на висока и стръмна канара, над широката степ, отделена от морето с тънка пясъчна ивица. Въздухът пред очите му започва да блещука и морето отдолу кипи побесняло. Като в лятна мараня, гледката се размива. Във въздуха се появяват искрящи светлини. После самата тъкан на пространството и времето се раздира сякаш от две гигантски ръце — все по-широк и по-широк зев, през който може да види. Отвъд този процепа във въздуха се разкрива гледка на пълен хаос, бесен танц на енергии, сякаш всички нишки на силата, свързваща вселената, са се разкъсали. Мълнии от енергия, способни да унищожат цели слънца, се взривяват в изблици от цветове, надмогващи способността на човешките очи да ги обхванат и опишат. От недрата на този гигантски разлом се протяга гигантски мост от златиста светлина. По моста се стичат хиляди фигури, бягащи от безумието отвъд разлома към спокойствието на равнината.

Те бързат надолу, някои понесли всичко свое на гърбовете си, други подкарали животни, теглещи коли и шейни, отрупани със скъпите им вещи. Всички напират напред, за да избягат от преследващия ги безименен ужас.

Той се вира в тях и макар много от нещата, които вижда, да са му чужди, все пак съзира и много познато. Мнозина са облечени в прости къси роби и той разбира, че вижда в тях семето на цуранската

раса. Лицата им са по-първични, по тях не личи смешението с другите, което ще се получи с времето. Повечето са светлокожи, с кафява или руса коса. В нозете им тичат лаещи псета, тънки и пъргави сиви хрътки.

До тях крачат горди воители със скосени очи и с бронзова кожа. Те са мъже на битката, но неорганизираны във войска, облечени са в роби с всевъзможни цветове и кройки. Всички се спускат от моста, с многобройни рани по телата, но крият ужаса си зад маската на сурова неумолимост. На раменете си носят дълги мечове от тънко кована стомана, много грижливо изработени. Гордите им осанки говорят, че не са сигурни дали е по-добре, че са оцелели след битката. С тях са се смесили и други, съвсем различни на вид хора.

Раса от хора с нисък ръст са понесли мрежи, издаващи ги, че са рибари, макар че край кое море — само те знаят. Косите им са тъмни, кожата — бледожълта, а очите им — изумруденозелени. Мъже, жени и деца, до един са облечени само с прости кожени панталони, а от кръста нагоре са голи.

Зад тях идва народ от високи чернокожи хора с благородна осанка. Робите им са ушити от скъпи тъкани с деликатни цветове. Много от тях носят диадеми със скъпоценни камъни и златни гривни по ръцете. Всички леят сълзи по родната си земя, която никога повече няма да видят.

Следват ги хора, яхнали зверове с неопишувана външност, наподобяващи влечуги, но с перести птичи глави. Лицата на ездачите са скрити зад маски на птици и животни, с ярки краски и с пера. Телата им са покрити само с боя, защото родният им край е знойно място. Като наметало носят голотата си, защото е красива, сякаш всеки от тях е изваян от ръка на искусен скулптор, и носят оръжия, изсечени от черно стъкло. Жените и децата яздят зад мъжете — те са без маски, със сурови лица, загатващи за суровия свят, от който бягат. Змийските ездачи извързват животните на изток и се понасят бързо натам. Огромните летящи змии ще измрат по студените планински ридове на изток, но завинаги ще останат в легендите на гордия народ на Турил.

Идат още хиляди, и всички те се спускат по златната рампа, за да стъпят на повърхността на Келеуан. След като стигнат до равнината, някои от тях се отдалечават по пътя си към други части на планетата, но мнозина остават да гледат пришествието на още и още човешки

множества по невероятния мост през вселената. Тече времето, нощ следва деня и сетне отстъпва на новия ден, а човешките орди продължават неспирно да прииждат, бягайки от безумния гняв на хаоса.

С тях идват и двадесет същества на силата, и те побягнали от пълната вселенска разруха. Човешките множества, струпали се в подножието на приказния мост, не могат да ги забележат, но той ги вижда. Знае, че те ще станат двадесетте бога на Келеуан, десетте Висши и десетте Низши божества. Те политат нагоре, за да отнемат нишките на силата от древните, изнемощели вече същества, държали доскоро съдбините на този свят. Няма борба, докато новите богове заемат местата им, понеже старите същества на силата знаят, че за този свят иде нов ред.

След безкрайни дни на съзерцание той вижда, че човешкият поток изтънява. Стотици мъже и жени теглят огромни плавателни съдове, съградени от някакъв метал, блестящи на слънцето, тътрещи се на колелета, изработени от черна материя. Те стигат до равнината, съзират океана отвъд тясната пясъчна ивица, надават викове и започват да теглят корабите си към водата, после се качват на тях. Петдесет съда потеглят, изпънали платна, през океана, на юг, към земята, която ще се превърне по-късно в Цубар — Изгубената земя.

Последната група е съставена от хиляди мъже в роби с различни кройки и цветове. Той знае, че това са жреците и чародеите на стотиците народи. Те стоят вкупом и удържат бушуващото отвън безумие. Мнозина от тези мъже падат пред очите му, животът им изгасва като догоряла свещ. По уречен знак мнозина от тях, но не повече от един на сто, се затичват надолу. Всички носят в ръцете си томове книги, свитъци и скрижали, пълни с познание. Когато стигат до основата на моста, всички те се извързват, за да бъдат свидетели на развързката на драмата.

Останалите горе са се втренчили в онова, което задържат. После надават вик и изричат могъщо заклинание, съдържащо огромна магическа сила. Избягалите долу подхващат като ехо виковете им и всички, които могат да ги чуят, се свиват трепетно при този звук. Мостът започва да се стапя отдолу нагоре. Вълна на ужас и омраза се излива през прорива и все още стоящите горе падат, премазани от неударимия ѝ напор. Мостът и разломът над него изчезват и силен

лъх на ярост помита мнозина от стоящите долу из равнината и ги събаря като вихър.

Още известно време спасилите се от безименния ужас стоят неми. После бавно започват да се разпръсват. Отделни човешки множества се отделят от общата маса и тръгват в различни посоки. Той знае, че в идните години потомците на тези жалки останки от бегълците ще завладеят този свят, защото те са семената на народите, които ще поселят Келеуан.

Знае, че е видял началото на народи и държави и края на тяхното бягство от Врага, от неназовимия ужас, унищожил домовете на човешките раси и пръснал ги към други вселени.

Отново го загръща наметалото на времето, носещо мрак.

Последвано от светлина.

Сред равнината, която преди беше гола, сега се издига велик град. Бели кули се възвисяват към небесата. Обитателите му са работливи и градът е в небивал възход. По суша към града се точат безкрайни върволици от търговски кервани, а през морето до пристаните му достигат големи кораби. Годишите се нижат бързо и носят война и глад, мир и изобилие.

Един ден в залива хвърля котва разнебитен кораб. Наскоро е приключила голяма битка и този кораб е един от малкото оцелели. Онези отвъд морската шир скоро ще дойдат и Градът на равнината ще падне, ако не се появи някаква помощ. На север, към градовете по голямата река са пратени вестоносци, защото падне ли белият град, нищо няма да попречи на нашествениците да ударят и на север. Бързоходците се връщат и носят вести. Армиите на другите градове ще се притекат. Той гледа как се събират, за да посрещнат нашествениците край морето. Завоевателите са отблъснати, но цената е огромна, защото битката бушува дванадесет дни безспир. Сто хиляди мъже загиват и пясъкът с месеци остава кървавочервен. Изгарят хиляда кораба и небето е изпълнено с черен дим и се сипе с дни над сушата и покрива земята на мили околоръст. Белият град се превръща в Сивия град. От този ден морето е названо Кърваво, а огромният залив — Залива на битката. Но след тази битка се създава съюз и са посети семената на

Великата империя, прострялата се в по-късни времена по цялата планета империя Цурануани.

Като спускаща се тишина идва тъмнината.

И като звук на рог се връща светлината.

Той е на върха на храм, сред самото сърце на централния град на Империята. Отдолу стои многохилядно човешко множество. Рамо до рамо, изпълват улиците и пеят, вдигнали нагоре ръце, и предават от ръка на ръка големи дървени платформи над главите си. На платформите стоят благородниците на Империята, Владетелите на Петте велики дома. На последната платформа, най-голямата от всички, е поставен трон, изработен от най-редките метали на този беден на руди свят. А на трона седи малко момче. Когато платформата стига до Великия площад на двадесетте Висши и Низши богове, я поставят на земята и тронът е отнесен на гърбовете на множеството нагоре по стълбището на най-големия храм.

Тронът е поставен с лице към югоизток — откъдето изначално са дошли народите. От недрата на храма излизат дузина облечени в черно жрици и редом с тях — още толкова облечени в пурпур жреци. Жриците на Сиби, богинята на смъртта, посочват един или друг сред градската тълпа и облечените в червено жреци на Убиващия бог ги хващат. Сграбчват безредно мъже, жени и деца. Повличат ги до горната площадка на храма, където очакващите ги жреци на Червения бог изтръгват сърцата им от телата пред мълчаливите погледи на жреците и жриците на другите осемнадесет богове. След като са принесени стотици човешки жертви и стъпалата на храма са окъпани в кръв, главната жрица на богинята на смъртта решава, че божествата са задоволени. На ръката на момченцето поставят златен пръстен, а на челото му сребърна диадема и го провъзгласяват за Светлината небесна, Минджочка, единадесети поред император. Момченцето си играе с дървена кукла, дадена му в началото на деня, защото ще се отегчи бързо, докато безбройната човешка чет приижда да потопи ръце в кръвта на своите сънародници, за която вярват, че носи добра съдба.

На изток небето потъмнява и идва нощта.

По изгрев той стои до един магьосник, който се е трудил цяла нощ. Мъжът е разтревожен от това, което сочат изчисленията му, и изрича заклинание, което го пренася на друго място. Наблюдателят го следва. В малка зала още неколцина чародеи изслушват вестта, която им носи магьосникът, и на лицата им се изписва ужас. До Властелина на войната, който управлява от името на императора, е изпратен вестносец. Властелинът на войната привиква магьосниците при себе си. Наблюдателят ги следва. Маговете му обясняват новината. Звездните знаци, съпоставени с древни писания, възвестяват приближаването на гибелно бедствие. Една звезда, небесен скиталец, забелязана в кътче в небето, където доскоро не е имало никакви звезди, стои неподвижно, но става все по-ярка. Тя ще донесе гибел за народите. Властелинът на войната е скептичен, но напоследък все повече и повече владетели се вслушват в словата на маговете. Открай време съществуват легенди как маговете са спасили народите от Врага, но никой не ги смята за достоверни. Все пак вече съществува това ново образувание на чародеите, наречено Конгрегацията, но какво е предназначението му — само маговете знаят. Така, съобразявайки се с промените на времето, Властелинът на войната се съгласява да извести императора. След време императорът изпраща заповед до Конгрегацията. Настоява да представят доказателство. Маговете поклащат глави и се пръсват по монашеските си килии.

Минават десетилетия и магьосниците провеждат кампания за огласа, търсейки влияние над всяка знатна особа в Империята, която ще се вслуша. Иде денят, в който е провъзгласена вестта, че императорът е мъртъв и че се възцарява неговият син. Маговете тръгват към Свещения град за коронацията на новия император.

Хиляди хора се трупат по улиците, робите носят знатните особи към великите храмове на носилки. Новият император е донесен на древния златен трон от сто мускулести роби. Коронясват го, като в същото време един роб е принесен в жертва в недрата на храма на бога на смъртта Туракаму, с молитва към боговете да допуснат душата на стария император да обитава в небесата.

Тълпата ликува, защото Судкаханчоза, тридесет и четвъртият поред император, е любимец на народа. Сега обаче хората ще могат да го видят за последен път. От този ден той ще се усамоти в Свещения палат, където душата му ще стои непрестанно будна и загрижена за

доброто на поданиците му, докато Властелинът на войната и Върховният съвет ще ръководят делата на Империята. Новият император ще живее в размисъл и съзерцание, ще чете, ще рисува, ще изучава великите скрижали на храмовете, ще се стреми да пречиства духа си за своята тегоба.

Този император не е като своя баща и след като Конгрегацията му съобщава страшната вест, издава заповед да се започне строителството на огромен замък в центъра на гигантското езеро сред планините на Амболина.

Времето...

... минава.

Стотици облечени в черно магове стоят по кулите, издигащи се от града на острова, който все още не е получил бъдещата си великолепа цялост. Изминали са двеста години и сега на небосклона греят две слънца, едното — топло и жълто-зеленикаво, другото — малко, бяло и яростно. Наблюдателят вижда как мъжете извършват своето чародейство — най-могъщото заклинание, изричано някога в историята на народите. Дори онзи легендарен мост, спуснал се от външното пространство в самото начало на времето, не е бил толкова голям подвиг, защото тогава само са минали по него между световите, а сега ще трябва да преместят цяла звезда. Усеща долу присъствието на стотици други чародеи, добавили своята мощ към тази на маговете по кулите. Заклинанието се е изковавало в продължение на последните няколко години, като всяка стъпка е била предприемана с много внимание, докато Странстващата се приближава. Макар и с несравнима мощ, това заклинание е изваяно и с изумителна деликатност. Една грешна стъпка — и то е могло да се провали. Странстващата няма да поразии Келеуан, но не съществува капка съмнение, че когато топлината ѝ се прибави към тази на бездруго горещата звезда на Келеуан, всякакъв живот по повърхността на планетата ще измре. Келеуан ще увисне в продължение на малко повече от година между първичното си слънце и Странстващата, в непрестанен ден, и всички магове са съгласни, че едва малцина е възможно да оцелеят, скрити в най-дълбоките пещери, за да излязат

след това на повърхността на една изпепелена планета. Те трябва да действат бързо, преди да е станало твърде късно.

И наистина действат, припявайки последната част от великото тайнство. Светът сякаш за миг застива на място, глухо отекуват само последните тонове на заклинанието. Този ек бавно започва да се усилва, набира резонанс, пресъздава нови хармонии, нови надтонове, придобива своя собствена същност. Скоро става толкова силен, че може да оглуши стоящите по кулите. Застаналите в подножията на храмовете хора са онемели от почуда и се взират в небето, където започва да се оформя ярко съцветие. Блясват раздрани мълнии енергия и светлината от двете слънца за миг се замъглява от ослепителна гледка, от която мнозина очевидци ще останат незрящи до края на дните си. Той самият не е пострадал нито от звука, нито от светлината, сякаш някой незнаен покровител се е погрижил да го предпази от въздействието им. Небето се раздира в огромен прорив, разлом, през който преди векове се бе появил златният мост. Той съзерцава всичко това без емоции; най-силното усещане, което изпитва, е някаква безпристрастна възхита. Зевът в небесата се разраства между Странстващата и Келеуан и започва да се отдалечава от планетата по посока на звездата.

Но се случва и още нещо. От ядрото на разцепа, по-свирепо, отколкото по времето на златния мост, изригва неописуем на мащабите си гняв на космически енергии. Хаотичната гледка е съпътствана от смазваща вълна на омраза. Врагът, злокобната сила, прогонила народите на Келеуан, все още обитава отвъдната вселена и не е забравил спасилите се от него преди векове. Не може да мине през разлома, тъй като му е нужно повече време, за да се придвижи между двете вселени, отколкото е животът на разлома, но се протяга, закривява го и го отправя настрана от Странстващата. Процепът се разширява и онези долу осъзнават, че всеки миг ще погълне Келеуан и ще върна планетата във властта на Врага.

Наблюдателят гледа безстрастно, защото, за разлика от околните, знае, че това не е краят на света. Разломът връхлита към планетата... и един магьосник излиза напред.

За наблюдателя той изглежда някак познат. Мъжът, за разлика от останалите, е облечен в кафяв халат, притегнат с колан от плетени кожени каишки, и в десницата си държи дървена тояга. Той вдига

тоягата над главата си и запява. Процепът изменя контурите си и от гмеж от неописуеми цветове става мастиленочерен... връхлитайки върху планетата.

В миг небесата избухват, след което всичко наоколо потъва в непрогледен мрак. Когато тъмнината се вдига, старото слънце на Келеуан се спуска зад хоризонта.

Маговете, които не са издъхнали или обзети от лудост, се взират ужасени нагоре. Над тях небесата са празни, без нито една звезда.

А мъжът се обръща към него и промълвява:

— Не забравяй: нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, че са.

Чернота...

... възвестява отново хода на времето. Той се намира в залите на Конгрегацията. Тук непрестанно идат магьосници — използвайки шарките на пода, като пътеводители. Всеки помни шарката си и пожелава да се появи тук. Пристига послание от императора. Той моли Конгрегацията да реши проблема и обещава каквото те поискат.

Наблюдателят се придвижва поколения напред и вижда маговете отново по кулите. Сега вместо да следят нашествието на Странстващата, те се взират в едно беззвездно небе. Поят ново заклинание — и то е подготвяно много години. Когато свършват, земната твърд се разтърсва от мощни енергии и изведнъж на небосвода лумват безброй звезди, и Келеуан се оказва отново на обичайното си място.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — изрича гласът.

Императорът изпраща заповед цялата Конгрегация веднага да се яви в Свещения град и маговете тръгват към Кентосани. Наблюдателят ги следва. Отвеждат ги във вътрешната зала на Императорския палат — нещо нечувано в историята на Империята.

От седемте хиляди магове, събрали се преди столетие да изтласкат Странстващата, са оцелели едва двеста. Сега броят им е малко увеличен, но на призива на Императора са се отзовали едва една двадесета от чародеите, изстъпили се тогава по върховете на кулите срещу Странстващата. Те се приближават и застават пред Тукамако,

четиридесетия поред император, наследник на Судкаханчоза и Светлина небесна. Императорът пита дали Конгрегацията приема обет да стои вечно на стража над Империята, защитавайки я до края на времето. Маговете обсъждат и приемат. Тогава императорът става от трона си и се покланя ничком пред Конгрегацията — нещо също нечувано. Изправя гръб и все още на колене пред тях, разперва широко ръце и обявява, че от този ден магьосниците са Великите, свободни от всякакви задължения, освен от обета, който току-що са приели. Те са извън закона и никой не може да властва над тях, в това число и Властелинът на войната, който стои до него навъсен. Каквото пожелаят, могат да го поискат, защото техните думи ще са закон.

И маговете се усмихват разбиращо.

Тъмнина...

... и времето отминава.

Наблюдателят стои пред трона на Властелина на войната. Пред Властелина на войната е застанало пратеничество на маговете. Представят му доказателства за това, което са постигнали. Отворен е процеп, защитен от досега на Врага, и е открита друга планета. Тя е непригодна за живот — но е открита втора — богат и зрял свят. Показват му несметно съкровище — всевъзможни предмети от метали, въргалящи се по повърхността на този свят. Наблюдаващият се усмихва на себе си при възбудата на Властелина на войната при вида на разнебитена броня, на ръждясал меч и на шепя криви пирони. За да му докажат, че това е чужд свят, му поднасят и едно странно, но красиво цвете. Властелинът на войната го помирисва и остава доволен от аромата му. Наблюдателят кимва, защото той също познава уханието на мидкемийската роза.

А черното крило на отминаващото време го заслания отново.

Озова се отново върху площадката. Бурята бушуваше около него с цялата си сила. Бе успял да се удържи на площадката единствено с помощта на несъзнателната си воля, докато съзнанието му беше заето с разгръщането на историята на Келеуан. Едва сега разбра естеството на

изпитанието — докато му е било внушавано истинското му място в това общество, е бил изпитан от суровата стихия на природата.

Отново се огледа и раздираното от бурята езеро и плътно затворените прозорци на кулите му се сториха някак съвсем на място. Постара се да задържи този образ в ума си, сякаш за да се увери, че ще запомни завинаги мига, в който се е събудил окончателно като Велик, защото нямаше вече прегради за паметта му, нито ги имаше чувствата. Той възликува в силата си: нямаше го вече Пъг, момчето от Крудий, сега бе чародей със сила, пред която въображението на предишния му учител Кълган щеше да е нищожно. И никога повече нямаше тези два свята, Мидкемия и Келеуан, да изглеждат за него същите.

Със силата на волята си той се спусна до покрива, понасяйки се леко през бушуващия вятър. Вратата се отвори в очакване на идването му. Той пристъпи през нея и я затвори. Шимоне го очакваше с усмивка на лицето. Тръгнаха по дългите коридори на стържещата в небесата сграда-град на Конгрегацията, а небесата отвън се взривяваха от тътена на гръмотевиците, възвестявайки завръщането му.

Хочопепа седеше на пъстрия си килим и очакваше пристигането на своя гост. Изгаряше от нетърпение да претегли духа на най-новия член на Конгрегацията, дошъл в имението му облечен в черния халат предния ден.

Прокънтят звънец, известяващ пристигането на госта. Хочопепа стана, прекоси богато обзаведените покои и дръпна плъзгащата се врата.

— Добре дошъл, Миламбер. Доволен съм, че счете за нужно да приемеш поканата ми.

— За мен е чест — отговори кратко Миламбер, влезе и огледа стаята. От всички покои в сградата на Конгрегацията, които бе виждал, тези му се сториха най-богати. Гоблените по стените бяха от скъпи платове, извезани с фини нишки, а по рафтовете се виждаха ценни предмети от редките за този свят метали.

Миламбер огледа също толкова изпитателно и домакина си. Дебелият плешив маг посочи на Миламбер възглавницата, на която да се разположи пред ниска масичка, и напълни две чашки с чоча. Пухкавите му ръце се движеха със съдържана лекота, точно и ефикасно.

Тъмните му, почти черни очи блестяха под гъстите вежди, придаващи известна изразителност на иначе безстрастното му лице. Беше най-дебелият магьосник, когото Миламбер бе виждал — повечето мъже, носещи черните халати, обикновено бяха слаби и с аскетична външност. Миламбер имаше чувството, че това се търси съзнателно — сякаш човек, отдаден твърде много на удоволствията на плътта, не би могъл да се грижи за неща, свързани със съкровената мисъл и духовността.

След първата глътка чоча Хочопепа каза:

— Ти си много сериозен проблем за мен, Миламбер.

След като Миламбер не отговори, Хочопепа каза:

— Мълчиш. Изглеждаш съгласен. — Миламбер кимна. — Може би произходът ти предполага малко повече бдителност, отколкото е обичайно.

— Един роб да стане чародей — това е повод за размисъл — отвърна Миламбер.

Хочопепа махна с ръка.

— Рядкост е роб да навлече черния халат, но чак нечувано — не е. Понякога силата се разпознава едва в зряла възраст. Но законите са изрични и независимо кога ще се разкрие силата и независимо от положението на човека, у когото тя ще се прояви, от този момент той става подвластен единствено на Конгрегацията. Веднъж един войник бе осъден от своя владетел на обесване. Той увисна на въжето и оживя единствено със силата на волята си. Най-после силата му се бе проявила в най-фаталния миг в живота му. Той веднага бе предаден на Конгрегацията, мина обучението успешно и оцеля, въпреки че бе слаб и твърде посредствен маг. Но не това обсъждаме сега. Особеното в твоето положение, това, което създава за мен доста сериозен проблем, е, че ти си варварин... прощавай, беше варварин.

Миламбер се усмихна отново. Беше слязъл от Кулата на изпитанието, възвърнал всички спомени от живота си — малко смътно му бе само обучението му тук. Беше разбрал процесите, използвани, за да може да държи под контрол чародейството си. Бяха го отличили като един на сто хиляди души, като Велик. От двестата милиона жители на Империята той бе един от двете хиляди магьосници. Възпитаната му в робството предпазливост се бе съчетала, както изтъкна Хочопепа, с вроденото му благоразумие, така че той запази

мълчание. Хочопепа се стремеше да достигне до нещо съществено и Миламбер бе готов да чуе какво е то, колкото и обстоятелствено да се изразяваше дебелият му събеседник.

След като Миламбер не отвърна нищо, Хочопепа продължи:

— Положението ти е особено по няколко причини. Най-очевидната е, че ти си първата личност не от този свят, която носи черния халат. Втората е, че си бил чирак на Низш чародей.

Миламбер вдигна вежда.

— Кълган? Ти знаеш за обучението ми?

Хочопепа се разсмя искрено и коремът му се затресе, което накара Миламбер да се отпусне и да го погледне с по-малко недоверие.

— Разбира се. Не остана нито една подробност от биографията ти, която да не е проучена задълбочено, защото ти ни предложи цяло съкровище от информация за своя свят. — Хочопепа се взря в госта си. — Властелинът на войната може и да реши да предприеме нашествие в един свят, за който знаем малко — въпреки възраженията на своите съветници магове, бих добавил — но ние в Конгрегацията предпочитаме да изучим противниците си. Голямо облекчение изпитахме, когато разбрахме, че чародейството във вашия свят е ограничено до жреците и последователите на Низшия път.

— Отново споменаваш за Низше чародейство. Какво имаш предвид?

Този път бе ред на Хочопепа да се изненада.

— Смятах, че знаеш. — Миламбер поклати глава. — По пътя на по-низшето чародейство вървят онези, които могат да задействат определени сили с помощта на волята си, но по ред, различен от нашия.

— Тогава трябва да знаете за тогавашните ми провали.

Хочопепа отново се разсмя.

— Да. Ако се бе оказал по-малко подходящ за Висшия път, сигурно щеше по-лесно да усвоиш техните способности. Но твоята дарба е твърде голяма, за да успееш като чародей на Низшия път. Низшият път е по-скоро талант, отколкото изкуство. Висшият път е за учени.

Миламбер кимна. Хочопепа обясняваше нещата така, че след като го изслушаше, Миламбер имаше чувството, че го е знаел цял живот. Той сподели това.

— Не е трудно да се разбере. По време на тукашното ти обучение беше научен на много факти и понятия. Най-напред ти бяха внушени понятията, свързани с магиката, а след това — отговорността ти пред Империята. Част от процеса, свързан със съзряването на дарбата ти, изисква всички тези понятия да са налице, щом ти потрябват. Но и много от това, на което беше учен, е маскирано и ще ти се разкрие едва тогава, когато ти потрябва, когато ще си в състояние напълно да разбереш онова, което се крие в ума ти. Ще последва един период, през който мислите от време на време ще идват неканени. Още докато оформяш някой въпрос, отговорът му ще се появява в ума ти. А понякога отговорът ще те спхожда, докато го четеш или го чуваш. Това те предпазва от замайването под тежестта на познанието, трупано в теб с години, ако те връхлети изведнъж.

— Не е по-различно от заклинанията, приложени за да получиш виденията на Кулата на изпитанието — продължи Хочопепа. — Очевидно ние не разполагаме със средства да „видим“ онова, което се е случило преди времето на моста или в който и да е момент на историята, но можем да предизвикаме догадки, да внушим илюзия...

„Нещата не са такива, каквито изглеждат.“ Миламбер едва прикри изненадата си от този неочакван глас в главата си.

— ... и да предложим скеле, около което можеш да добавиш сам онези образи, които за теб самия са най-съществени. Лично аз намирам, че цялото това представление на Кулата намирисва на величава опера. Ако искаш да изучиш историята, а не да гледаш театър, по-добре се залови с библиотеките. — Забелязал, че вниманието на Миламбер се е отвлякло, Хочопепа каза: — Все едно, сега говорехме други неща.

Миламбер отвърна:

— Бих искал да чуя в какво се състои проблемът ти.

Хочопепа приглади гънките на халата си.

— Моля да ме извиниш за още едно малко отклонение. Всичко това е свързано е причината, поради която те поканих тук. — Миламбер даде знак на Хочопепа да продължи.

— Твърде малко се знае за нашите народи преди Изхода. Знаем, че народите са дошли тук от различни светове. Съществуват и допускания, че други като тях са избягали от Врага в различни светове и че твоят предишен дом може да е един от тях. Има няколко нищожни

доказателства, които могат да подкрепят тази хипотеза, но засега тя си остава само едно логично разсъждение. — Миламбер си помисли за игрите си на шаах с Владетеля на Шинцаваи и се замисли над тази възможност.

— Дошли сме тук като бегълци. От милиони са оцелели едва хиляди, за да посеят семето си тук. Намерили сме този свят стар и изтощен. Някога тук са процъфтявали велики цивилизации, но всичко, което е останало от тях, са огладените от времето камъни от някогашните им градове. Никой не знае кои са били тези същества. Металите на този свят са оскъдни и всичко, което е донесено от нас по време на Изхода, се е износило с вековете. Животните ни, като вашите коне и добитък, са измрели, с изключение на кучетата. Налагало се е да се приспособяваме към новата си родина и едни към други.

— Много войни сме водили между времето на Изхода и появата на Странстващата. Не бяхме нещо много повече от няколко града-държави допреди Битката на хилядата кораба. След нея най-скромната ни раса, тази на цураните, се издигна и покори всички останали, обединявайки по-голямата част от този свят в Империята. Ние от Конгрегацията поддържахме Империята, защото на този свят тя е единствената най-могъща сила, способна да осигури ред — не защото е благородна или справедлива, или красива, или добра. Но защото мнозинството от човечеството може да живее и да се труди без страх от война, може да живее без глад, епидемии и други бедствия от старите времена. И с този ред, който ни заобикаля, ние от Конгрегацията можем да изпълняваме своя дълг, без да ни се пречи.

— Усилието ни да изтласкаме Странстващата за първи път показва съвсем убедително, че трябва да бъдем оставени да работим, без никой да ни пречи, в това число и императорът, и да ни се предоставят всички необходими за това ресурси — продължи дебелият маг. — Когато за пръв път разбрахме за Странстващата, бяхме лишени от ценно време за действие поради нежеланието на императора да ни съдейства. Ако бяхме подкрепени веднага, навярно щяхме да сме в състояние да се справим с Врага при неговия опит да изкриви разлома. Тъкмо поради това приехме обета да защитаваме и служим на Империята, в замяна на пълна свобода.

— Всичко това изглежда съвсем очевидно, както ми го обясняваш — каза Миламбер. — Все още обаче чакам да чуя какъв е

проблемът с мен.

Хочопепа въздъхна.

— Едно по едно, приятелю. Първо да довърша мисълта си. Трябва да разбереш как действа Конгрегацията, за да можеш да се надяваш да оцелееш.

Миламбер учудено вдигна вежди.

— Да оцелея ли?

— Да, Миламбер, да оцелееш, защото тук има много хора, които биха предпочели да те видят на дъното на езерото по време на обучението ти.

— Но защо?

— Целта ни е да възстановим Висшето изкуство. Когато сме избягали от Врага, в зората на историята, оцелели едва по един на хиляда от чародеите, воювали срещу Врага. Те в по-голямата си част са били Низши магьосници и чираци. Съюзявали са се на малки групи, за да опазят знанието, което донесли от родните си светове. Отначало са се търсили един по един, земляк със земляк, сетне, по-късно, съюзите нараствали в непрестанния стремеж да се възстановят забравените умения. След векове била основана Конгрегацията и в нея дошли да се присъединят магове от всички краища на света, та чак до днес, когато всички следовници на Висшия път са членове на Конгрегацията. Повечето практикуващи Низшето изкуство също служат, макар да им е отредено по-различно равнище на почит и свобода. Те обикновено се оказват по-добри в направата на устройства и в разбирането на природните стихии от нас, носещите черните халати — те например правят сферите, с чиято помощ се прехвърляме от едно място на друго. Макар и да не стоят извън закона, Низшите магьосници са защитени от намесата на други лица в живота им, освен от членовете на Конгрегацията. Всички магьосници са подвластни единствено на Конгрегацията.

— Значи получаваме свобода да действаме както намерим за добре, стига да действаме за благо на Империята.

Хочопепа кимна.

— При това няма значение какво точно правим, нито дори ако се скарат двама магове заради едно или друго действие, стига и двамата да го правят за благо на Империята според собствените си виждания.

— Странен закон, поне според „варварските“ ми представи.

— Не е закон, а традиция. На този свят, варварски ми приятелю, традицията и обичаят са точно толкова силно ограничение, колкото и законът. Законите се променят, но традицията устоява.

— Мисля, че се досещам какъв е проблемът ти, цивилизовани ми приятелю. Не си сигурен дали ще действам за благо на Империята, след като съм от друг свят.

Хочопепа кимна.

— Ако бяхме убедени, че си способен да навредиш на Империята, отдавна щеше да си мъртъв. Но не сме напълно сигурни, макар да сме склонни да вярваме, че не си способен да извършиш такова нещо.

За пръв път на Миламбер не му стана съвсем ясно какво чува.

— Смятах, че разполагате с начини да въздействате на учениците си така, че лоялността към Империята да се превърне в основното им задължение.

— Обикновено — да. Но в твоя случай сме изправени пред проблеми, които са нови за нас. Доколкото можем да преценим, ти си се посветил искрено на основната кауза на братството на чародеите, ордена на Империята. Обикновено сме сигурни. Просто четем съзнанието на ученика. При теб обаче не можахме. Налагаше се да разчитаме на опии на истината, на дълги разпити и на упражнения в тренировките, предназначени да разкрият всякаква налична двойственост.

— Защо?

— Тъкмо това не можем да разберем. Заклинанията, прикриващи истинските помисли, са известни. Не е това. Но сякаш умът ти притежава някакво свойство, на каквото досега не сме се натъквали. Навярно става дума за някаква естествена заложба, която за нас е неизвестна, но е нещо обичайно за вашия свят; или пък е резултат от обучението ти в ръцете на твоя учител от Низшия път, което те предпазва от нашето изкуство за разчитане на мислите. Така или иначе, можеш да си сигурен, че това предизвика доста смут из коридорите. На няколко пъти по време на обучението ти се поставяше въпросът дали да продължиш и всеки път невъзможността да разчетем мислите ти се изтъкваше като причина да бъдеш ликвидиран. И всеки път мнозинството държеше да бъдеш запазен и да продължиш. Като цяло, ти представляваш едно възможно богатство за ново познание и

като такова си заслужаваш да рискуваме въпреки съмненията — за да сме сигурни, че няма да загубим такава ценна добавка към нашата съкровищница от таланти, разбира се.

— Разбира се — отвърна сухо Миламбер.

— Вчера въпросът дали да продължиш се оказа критичен. Когато настъпи моментът за окончателното ти приемане в Конгрегацията, въпросът се постави на гласуване и се реши с равен резултат. Имаше един въздържал се — моя милост. Докато остана необвързан с едната или другата страна, въпросът за оцеляването ти няма да предизвиква сътресения. И ти ще бъдеш свободен да действаш като пълноправен член на Конгрегацията, докато аз не променя своя глас за твоя избор или против. Традицията не ни позволява промяна на гласа, след като веднъж е даден, освен ако си се въздържал. И тъй като никой от отсъствалите по време на гласуването не може да добави своя глас покъсно, аз съм единственият, който може да развърже този възел. Така че резултатът от гласуването, колкото и дълго да се отлага, зависи от мен.

Миламбер изгледа дълго и втренчено стария маг.

— Разбирам.

Хочопепа бавно поклати глава.

— Не съм сигурен, че разбираш. За да се изразя по-просто, въпросът в момента е какво да правя аз с теб? Без да съм го искал, оказва се, че сега животът ти е в мои ръце. Това, което трябва да реша всъщност, е дали да бъдеш или да не бъдеш убит. Тъкмо затова пожелах да се срещна с теб, за да разбера дали не съм сбъркал в преценката си.

Изведнъж Миламбер отметна глава и се разсмя — дълго и искрено. Чак сълзи потекоха по бузите му. Когато спря да се смее, Хочопепа каза:

— Не схванах хумора.

Миламбер вдигна ръка в успокоителен жест.

— Не исках да те обидя, цивилизовани ми приятелю. Но съм убеден, че би трябвало да разбереш колко е смешно. Бях роб и животът ми зависеше от приумиците на други. И сега, въпреки цялото си обучение и напредване в сана си, разбирам, че положението ми не се е променило. — Замълча за миг и се усмихна приятелски. — Все пак

бих предпочел животът ми да е в твоите ръце, отколкото в тези на бившия ми надзирател. Тъкмо затова ми се стори толкова смешно.

Хочопепа се изненада от отговора, но също започна да се смее.

— Мнозина от нашите братя не обръщат много внимание на древните учения, но ако си запознат с по-старите ни философи, ще разбереш какво имам предвид. Ти, изглежда, си човек, който е намерил своя вал. Смятам, че между нас ще има разбирателство, скъпи ми варварски приятелю. Мисля, че започнахме добре.

Миламбер изгледа Хочопепа. Без да разбира неосъзнатия процес, с чиято помощ стигна до заключението, прецени, че е намерил в негово лице съюзник и може би приятел.

— И аз смятам същото. И мисля, че ти също си човек, който е намерил своя вал.

Придавайки си скромност, Хочопепа отвърна:

— Аз съм прост човек. Твърде много съм подвластен на удоволствията на плътта, за да съм достигнал такова съвършенство. — Въздъхна, наведе се към събеседника си и заговори напрегнато: — Чуй ме добре, Миламбер. Поради всички причини, които ти споделих преди малко, ти си колкото възможен източник на знание, толкова и опасно оръжие. Цураните са подвластни на политиката, което може да потвърди всеки проучвател на Играта на Съвета; макар за нас в Конгрегацията да се смята, че стоим над тези неща, ние също си имаме своите фракции и вътрешни борби, които невинаги се решават по мирен и безкръвен начин. Мнозина от нашите братя не са нещо повече от суеверни селяци, отнасящи се с подозрителност към всичко чуждо и непознато. От днес нататък трябва да се посветиш на една задача. Стой кротко настрани, скрит в своя вал, и стани колкото можеш повече цуранин. Както и да изглеждаш външно, ти трябва да станеш повече цуранин от всеки друг в Конгрегацията. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна кратко Миламбер.

Хочопепа отново напълни чашките с гореща чоча.

— Особено се пази от любимите палета на Властелина на войната, Елгахар и Ергоран, както и от един нагъл младеж на име Тапек. Покровителят им се гризе от стръв да разшири войната срещу родния ти свят и е подозрителен към Конгрегацията. Сега, след като двама наши братя загинаха в последната по-голяма офанзива, все по-малко братя изпитват охота да предоставят помощта си за това

начинание. Малцината магьосници, останали към неговата фракция, са пренатоварени и се мълви, че той няма да е в състояние да покори повече от света ви, освен ако не се случи чудо. Ще е нужно да се обедини Великият съвет — което ще стане тогава, когато туните станат земеделци и поети — или голям брой Черни халати да се съгласят с искането му. Второто би се случило най-вероятно година след първото, тъй че, както разбираш, той се намира в доста окаяна политическа ситуация. Властелините на войната, които не успеят да спечелят една война, обикновено бързо губят височайшето благоволение. — Той добави с усмивка. — Но ние от Конгрегацията стоим високо над политическите дела, разбира се. — Тонът му отново стана сериозен. — Ще трябва да преодолееш следното: те може да видят в теб потенциална заплаха: или че влияеш на останалите да не му помагат, или че открито му се противопоставяш поради някаква дълбоко вкоренена в теб обич към родния ти свят. От преките му действия си защитен, но може да се натъкнеш на любимците му. Някои все още следват сляпо водачеството му.

— „Пътят към властта е твърде криволичещ“ — цитира Миламбер.

Хочопепа кимна и на лицето му се изписа доволство. Очите му за миг блеснаха.

— Като истински цуранин. Бързо усвояваш.

През следващите седмици Миламбер израсна напълно до висотата на новото си положение, усвоявайки отговорностите на сана си. Неведнъж бе отбелязано, понякога с нескрита подозрителност, че малцина са показвали такива способности толкова скоро след като са облекли черния халат.

Въпреки всички промени, Миламбер установи, че много от нещата си останаха същите. Практиката му помогна да открие, че вътре в него все още се таят неувоени кладенци на силата, които можеше да се извлекат на повърхността само в мигове на стрес. Стараеше се да наложи съзнателен контрол над тези първични стихии, но с малък успех. Откри също така, че е в състояние да изтласка наложените му по време на обучението духовни повели. Реши не го споделя с никого, дори с Хочопепа. Отстраняването и

преподреждането им също така му възвърна и още нещо — почти непреодолимото желание отново да се събере с Катала. Потисна и този копнеж, да отиде да я намери веднага и да настоя владетелят на Шинцаваи да я освободи, с всичките произтичащи от сана му на Велик права. Поколеба се поради опасение от реакцията на другите магове, както и от страх, че чувствата ѝ към него може да са се променили. Вместо това предпочете да се потопи дълбоко в научните дирения.

Времето, прекарано в Конгрегацията, изкара на преден план истинската му същност, точно както му бяха предрекли. Тази същност се оказа ключът към необикновеното му майсторство по Висшия път. Оказа се, че е същество, принадлежащо на два свята, светове, свързани от Великия разлом. И докато тези два свята оставаха свързани, той черпеше сила и от двата, два пъти повече от силата, достъпна за всички други Черни халати. Това знание разкри истинското му име — името, което не може да бъде изричано, за да не може друг да установи власт над него. На древния език на цураните, неизползван от времето на Изхода, то означаваше: „Този, който стои между светове“.

ГЛАВА 23

ПЪТУВАНЕ

Мартин наблюдаваше. Махна мълчаливо на спътниците си и те го последваха сред дърветата, все още извън полезрението на онези вливадата. Оттук без усилие се чуваха заповедните викове в стана на цураните. Мартин се присви ниско. Зад него притичаха Гарет и бившият цурански роб Чарлз. През шестте години след обсадата на Крудий Чарлз бе оправдал напълно очакванията на Мартин, доказвайки поне дузина пъти своята вяроност, както и ценните си качества. Освен това от него се беше получил приличен горянин, въпреки че никога нямаше да придобие естествената лекота в движенията, присъща на Гарет и Мартин.

— Майсторе, виждам много нови знамена — прошепна Чарлз.

— Къде?

Чарлз посочи най-далечния край на цуранския лагер. С помощта на джуджетата, останали във високопланинските села, Мартин и двамата му спътници бяха извършили едно опасно прехвърляне през Сивите кули, преодолявайки без особена трудност няколкото цурански поста по западния край на долината — фланга, за който смятаха, че най-малко се нуждае от добра охрана. Сега се намираха едва на неколкостотин стъпки от главния стан на цураните.

Гарет тихо подсвирна.

— Тоя има очи на сокол. Аз едва ги виждам тези знамена.

Чарлз отвърна.

— Просто знам какво да гледам.

— И какво означават тези нови знамена? — попита Дълголъкия.

— Лоши новини, майстор-ловецо. Това са родовите знамена на фамилиите, които са верни на Партията на Синьото колело. Поне до времето, когато бях пленен. До обсадата на Крудий ги нямаше. Това може да означава само нова промяна във Върховния съвет. — Той се взря в лицето на майстор-ловеца. — Това говори, че Военният съюз е възстановен. И идващата пролет можем да очакваме голяма офанзива.

Мартин им даде знак да се върнат в леса. Дърветата бяха отрупани с есенни цветове — пищно червено, златисто и кафяво. Преминаха безшумно по окапалия листак, добраха се до убежището на високия храсталак край един от вековните дъбове и приклегнаха в него. Мартин извади малък къс сушено телешко и го задъвка. Прехвърлянето през Сивите кули, макар и с помощта на дребосьците, си беше казало своето: и тримата бяха гладни, изтощени и мръсни.

— Къде са новите батальони? — попита Мартин.

— Няма да ги прехвърлят тази зима. Могат да останат спокойно извън Града на равнините в Келеуан, при по-мекия климат. Ще ги прехвърлят през разлома малко преди пролетното топене. Докато цветята в градината на принцеса Карлайн разцъфтят отново, те вече ще са тръгнали в поход.

Откъм север доехтя пронизителен звук. На лицето на Чарлз се изписа съдържана тревога.

— Чо-джа! — Той се огледа, след което посочи нагоре.

Мартин кимна, сплете ръцете си в столче и повдигна към най-ниския клон на дъба първо Чарлз, а после и Гарет. След това подскочи, а те го хванаха за ръцете и го издърпаха.

Покатериха се на по-високите клони и останаха там, неподвижни и с готови оръжия. След малко се появи патрулът на чо-джа — шест от подобните на гигантски мравки същества се движеха с енергична походка. Водачът им, отличаващ се по шлема с пера, цуранска направа, им даде знак да спрат, обърна се в една посока, после в друга, след което зараждава команди на пискливия им език. Другите петима се пръснаха и в следващите десетина минути тримата на дървото чуваха как претърсват околността.

След като се върнаха, бързо се строиша и си заминаха. Щом се увери, че са се отдалечили достатъчно, за да не могат да ги чуят. Мартин прошепна:

— Какво беше това?

— Подушиха ни. Миризмата ми трябва да се е изменила от всичката мидкемийска храна, която съм изял. Знаеха, че не сме цурани.

Докато слизаше от дървото, Чарлз поясни:

— Чо-джа не могат лесно да извържат главите си нагоре, затова го правят рядко.

— Какво щяха да направят, ако бяха срещнали някой от предишните ти земляци? — попита Гарет.

Чарлз сви рамене.

— Щяха да го заговорят на цурански. Техният език е почти невъзможно да се научи, така че никой не се опитва.

— Дали ще могат да хванат дирите ни? — попита Мартин.

— Не мисля, но... — Откъм цуранския стан се чу силен лай и той млъкна. — Кучета!

— Те могат да ни проследят — каза Мартин. — Хайде.

И ги поведе в умерен бяг назад към старата пътека през планините, почти обрасла и все още неоткрита от цураните, но използвана от групата на Мартин, за да проникнат по нея в долината.

Тримата тичаха през дърветата и се вслушваха в лая отзад. После кучетата завиха.

— Надушиха следата — каза Чарлз.

Мартин само кимна и ускори крачка. Бягаха още около минута, но воят на кучетата неумолимо се усилваше. Мартин свърна от пътеката, поведе ги към близкото поточе и нагази във водата.

— Накъде? — попита Гарет.

— Надолу по течението. Най-напред ще потърсят нагоре, защото натам е изходът.

— Майстор-ловецо, има и друг начин — каза Чарлз и бързо свали торбата от гърба си. Извади от нея голяма кесия, отвори я и започна да пръска черна прах по брега на потока, където бяха влезли.

Очите на Гарет се просълзиха и той се изсекна здраво, за да не кихне.

— Пипер ли е това?

— Майстор-готвачът Мегар ще се сърди, но си помислих, че може да ни потрябва — отвърна Чарлз. — Ако подушат тук, чо-джа и кучетата няма да могат да помиришат нищо с часове.

Мартин кимна.

— Давай нагоре тогава!

Зашляпаха енергично във водата, след което продължиха с по-спокоен и постоянен ритъм. Мястото, където нагазиха, вече се беше скрило от погледите им, когато кучешкият лай се прекъсна от кихавици. Ядосани гласове зареваха команди. Чарлз се подсмихна. Тримата продължиха през водата.

Щом стигна до един дебел, ниско надвесен над водата клон, Мартин повдигна спътниците си, след което се покатери сам. Изкачиха се по дървото, докато не намериха друг клон от съседния дъб, достатъчно близко, за да могат да се прехвърлят на него.

Скочиха отново на земята на повече от дузина разкрача от брега на поточето. Мартин се огледа, за да се увери, че не са ги забелязали, след това махна на двамата си спътници и ги поведе назад към Сиви кули.

Вятърът метеше стените. Арута се взираше към градчето Крудий и морето зад него. Петна от светлина и мрак пробягваха в кръгзора му, а високо над главата му се носеха къдрави черни облаци. Под тях се простираше безкрайната морска шир, накъдрена от бяла пяна. Вятърът носеше до ушите му шума от строителите, вдигащи поредната сграда в града.

Над Крудий бе есен, осмата от началото на войната. Според Арута пролетта и лятото бяха минали щастливо, без някаква по-сериозна офанзива от страна на цураните, но той не намираше в това никакъв сериозен повод за задоволство. Не беше вече онова момче, изпълнено с жар да предвожда, а кален в изпитанията воин. За своите двадесет и седем години беше виждал повече битки и бе взимал повече решения от повечето мъже в Кралството през целия им живот. И според преценките му цураните бавно и неотстъпно печелеха войната.

Умът му се зарея надалеч. Макар отдавна да не бе онова унесено момче, все още се поддаваше на мечти и спомени.

— Тази есен е къса.

Арута погледна наляво и видя, че до него е застанал Роланд. Скуайърът беше заварил принца потънал в мисли и се бе приближил до него неусетно. Арута изпита леко раздразнение, но се отърси от него и отвърна:

— Да, Роланд. И зимата ще е къса. А напролет...

— Какви са новините от Дълголькия?

Арута сви в юмрук облечената си в ръкавица ръка и удари каменния парапет на стената със сдържано отчаяние.

— Сто пъти съжалих, че се наложи да замине. От тримата единствен Гарет проявява някакво благоразумие. Чарлз е просто

цурански безумец, обладан от чувството си за чест, а Дълголькия е...

— Дълголькия — довърши вместо него Роланд.

— Не съм срещал друг човек, който да разкрива себе си толкова малко, Роланд. Дори да живея колкото един елф, не мисля, че ще разбера някога какво го прави такъв, какъвто е.

Роланд се облегна на хладните камъни на стената и каза:

— Мислиш ли, че са живи и здрави?

Арута отново зарея поглед към Безкрайното море.

— Ако изобщо има някой в Крудий, който да е в състояние да прехвърли планините, да проникне до цуранския лагер в долината и да се върне, то това е Мартин. Но въпреки това се безпокоя.

За Роланд това признание прозвуча изненадващо. Също като Мартин, Арута нямаше навика да разкрива чувствата си. Доловил дълбоката тревога на принца, Роланд побърза да смени темата.

— Имам вест от баща си, Арута.

— Казаха ми, че имало и лично послание в пратките от Тулан.

— Тогава знаеш, че баща ми иска да се върна у дома.

— Да. Съжалявам за счупения му крак.

— Баща ми никога не е бил добър ездач. За втори път пада от коня и си счупва нещо. Последния път, когато бях малък, беше ръката.

— Отдавна не си бил вкъщи.

Роланд сви рамене.

— При тази война не изпитвам голямо желание да се връщам. По-сериозните битки са тук. А и — отвърна той и се ухили — имам и други причини да се задържам.

Арута също се усмихна и го попита:

— Казал ли си вече на Карлайн?

Лицето на Роланд помръкна.

— Още не. Реших да изчакам, докато не си уредя кораб за юг.

След като Братството бе изоставило Зеленото лоно, пътуването по суша на юг беше станало почти невъзможно, защото цураните бяха отрязали пътищата към Карс и Тулан. Вик от кулата ги накара да се обърнат.

— Идат съгледвачи!

Арута примижа от блясъка на далечното море и се взря в трите фигури, тичащи леко по пътя. Когато се приближиха достатъчно, за да може да ги познае, той промълви облекчено:

— Дълголъкия.

Слязоха от стената и се спуснаха по стълбището в двора, за да дочакат майстор-ловеца и хората му. Когато тримата прашни мъже влязоха през портите на замъка, Мартин каза:

— Поздрави, ваше височество.

— Поздрави, Мартин. Какви са новините?

Мартин започна да изрежда фактите, които бяха разкрили в стана на цураните, но Арута го прекъсна:

— По-добре си запази дъха за съвета, Мартин. Роланд, иди да намериш отец Тъли, мечемайстор Фанън и Амос Траск и ги доведи в заседателната зала.

Роланд се забърза, Арута добави:

— Чарлз и Гарет също да дойдат, Мартин.

Гарет погледна бившия цурански роб, а той сви рамене. И двамата разбираха, че отдавна очакваната топла храна ще трябва да изчака още малко благоволението на принца.

Мартин седна до Амос Траск, а Чарлз и Гарет останаха прави. Бившият морски капитан кимна за поздрав на Мартин, а Арута издърпа стола си назад, както навик имаше, пренебрегвайки всякакви официалности, когато се събереше с личните си съветници. Амос беше станал неофициален член на дворцовия състав на принца след обсадата на замъка. Оказа се енергичен човек с много неподозирани дарби.

Фанън седна от дясната страна на Арута. След раната, която бе получил, той на драго сърце бе оставил Арута да командва гарнизона на Крудий и беше изпратил лично писмо до лорд Боррик, в което го посъветва да стори същото. Херцогът прати отговор, в който потвърждаваше прехвърлянето на командването, и Фанън се върна в предишната си роля на адютант. Изглеждаше доволен от положението.

— Мартин току-що се върна от особено важна задача. Мартин, разкажи ни какво видяхте.

— Прехвърлихме Сивите кули и слязохме в долината, където е главният щаб на цураните — докладва Мартин.

Фанън и Тъли погледнаха майстор-ловеца изненадано, а Амос Траск се изсмя.

— Цяла сага в едно изречение!

Мартин не обърна внимание на бележката му и продължи:

— Мисля, че ще е най-добре Чарлз да ви каже какво видяхме.

В гласа на бившия цурански роб се съдържаше нотка загриженост.

— Според всички признаци Властелинът на войната ще предприеме голяма офанзива следващата пролет.

— Как можеш да си сигурен? — попита Фанън. — Нови войски ли има в лагера?

Чарлз поклати глава.

— Не, новите войници ще пристигнат преди пролетното топене. Моите бивши земляци не обичат много студения ви климат. Ще се задържат през зимните месеци на родната ми планета. Ще се прехвърлят през разлома малко преди настъплението.

Въпреки изминалите пет години, Фанън все още хранеше подозрения към верността на Чарлз.

— Как тогава — каза мечемайсторът — можеш да си толкова уверен, че ще има офанзива? Не е имало такава след щурма на Елвандар преди три години.

— Има нови знамена в лагера на Властелина на войната, мечемайсторе, знамената на домове, които са към партията на Синьото колело. През последните шест години ги нямаше. Това може да означава само поредна сериозна промяна във Върховния съвет. Отново е организиран Военният съюз.

От всички в залата единствен Тъли като че ли схвана думите на Чарлз. Беше проучил цураните, като се беше постарал да измъкне всичко от пленените роби.

— Обясни ми по-подробно, Чарлз — каза той.

Чарлз помълча малко, после започна:

— Трябва да разберете едно нещо за родния ми свят. Над всичко, освен честта и подчинението на императора, стои Върховният съвет. Цената да спечелиш във Върховния съвет е голяма, понякога може да ти струва дори живота. Не една фамилия е била унищожена от заговори и интриги в Съвета. Ние от Империята наричаме това „Играта на Съвета“. Моята фамилия имаше добро положение в рамките на клана Хунзан, нито достатъчно високо, за да си спечели вниманието на клановите ни съперници, нито толкова ниско, че да ѝ се

възлага незначителна роля. Имахме привилегията да знаем за повечето неща, които се решават във Великия съвет, без да се тревожим особено какви решения ще се вземат. Нашият клан влизаше в Партията на прогреса, тъй като имахме много учени, учители, лечители, жреци и хора на изкуството. После по някое време кланът Хунзан напусна Партията на прогреса по причини, които останаха неизвестни освен за най-влиятелните водачи в клана, причини, за които имам само предположения. Кланът ми се присъедини към Партията на Синьото колело, една от най-старите във Върховния съвет. Макар и не толкова влиятелна като Военната партия на Властелина на войната или традиционалистите от Имперската партия, тя все пак разполага с голямо достойнство и влияние. Преди шест години, когато дойдох тук, Партията на Синьото колело се беше присъединила към Военната партия, за да се създаде Военният съюз. На тези от нас, които сме от по-малките фамилии, не ни се обясни защо е станала тази съществена промяна в коалициите, но нямаше никакво съмнение, че е плод на Играта на Съвета.

— Личното ми изпадане в немилост и поробването ми явно е било необходимо, за да останат хората от клана ми извън подозрение до подходящия момент за извършване на замисления ход — продължи Чарлз. — Сега е ясно какъв е бил ходът. От обсадата на този замък не бях забелязал нито един войник, който да е член на някоя от фамилиите на Партията на Синьото колело. Смятах това за признак, че Военният съюз се разпаднал.

Фанън го прекъсна.

— Да не би да искаш да кажеш, че цялата тази война е само един аспект от политическите игри във Върховния ви съвет?

— Мечемайсторе, знам, че е трудно за човек така верен на своята държава като вас да разбере подобно нещо — отвърна Чарлз. — Но точно това искам да кажа. Има причини, цурански причини за тази война. Вашият свят е богат на метали, а металите са скъпоценност в Келеуан. От векове сме се сражавали с конфедерация Турил и когато най-сетне бяхме принудени да седнем на масата на преговорите, Военната партия загуби много от влиянието си в съвета. Тази война е средство тя да си възвърне влиянието. Императорът почти не властва, оставяйки върховната власт в ръцете на Властелина на войната, но Властелинът на войната все пак е и владетел на своя дом, военен вожд

на клан, и като такъв се стреми да осигури предимства на своите хора в Играта на Съвета.

Тъли го изгледа смаяно.

— Значи присъединяването на Партията на Синьото колело към партията на Властелина на войната и след това внезапното ѝ оттегляне не е било нищо друго освен маневра в тази политическа игра, целяща да се спечели изгода?

Чарлз се усмихна.

— Това е съвсем по цурански, добри ми отче. Властелинът на войната е планирал кампанията много грижливо, след това в продължение на три години се оказва въввлечен в нея едва с половината армия. Той е разпънат, не може да донесе вести за съкрушителни победи пред Върховния съвет и императора и губи позиции и престиж.

— Невероятно! — възкликна Фанън. — Стотици мъже да умират заради такова нещо.

— Такива са правилата на Играта на Съвета, мечемайсторе. Властелинът на войната Алмечо е амбициозен мъж. Властелинът на войната трябва да е такъв. И трябва да разчита на други амбициозни мъже, мнозина от които с охота биха облекли мантията му, ако се провали. За да задържи тези хора като свои съюзници, вместо противници, понякога той трябва да погледне на нещата от другата им страна. Ще ви дам един пример. През първата година на войната подкомандирът на Властелина на войната, Тасио от клана Минванаби, заповяда щурм срещу един от гарнизоните на Ламът. Освен че е вторият по ранг пълководец на кампаниите на този свят, той е също така братовчед на Владетеля Джингу на клана Минванаби. Заповедта за щурм бе дадена на Владетеля Сецу на Акома, заклет враг на Джингу. Войниците на Акома бяха почти напълно унищожени, в това число и Владетелят Сецу и синът му. Тасио пристигна твърде късно, за да може да спаси Акома, но навреме, за да донесе победа за Властелина на войната.

Очите на Фанън се разшириха от неверие.

— Това е най-черното двуличие, за което съм чувал!

— Но и брилянтен ход, според разбиранията на тези хора — каза Арута.

Чарлз кимна съгласен със забележката на принца.

— Властелинът на войната би простил на Тасио за това, че е оставил един от добрите му пълководци да бъде убит и че е изгубил цялата войска на Акома, в замяна на една победа и усиляване поддръжката на Минванаби. Всеки владетел, който не участва пряко в играта, би признал този ход за майсторски, дори онези, които са се възхищавали от качествата на Сецу. Това спечели за Алмечо и за Владетеля Джингу много съюзници в съвета. Така че политическите противници на Властелина на войната, търсейки начин да се противопоставят на нарастващата му мощ, създадоха положението, което описах, затруднявайки Властелина на войната и лишавайки го от възможност да продължи тази война ефикасно. Тогава много фамилии, кръжачи около Военната партия, са били привлечени от Синьото колело и техните съюзници, за да нанесат този зашеметяващ удар.

— Но за нас важното е, че това ваше Синьо колело отново се е съюзило с Властелина на войната и техните войници ще се включат идната пролет — каза Арута.

Чарлз огледа събеседниците в съвещателната зала.

— Не мога да си представя дори защо е възникнал отново този съюз. Твърде съм отдалечен от играта. Но както каза негово височество, важното за нас в Крудий е да знаем, че идващата пролет срещу някой от фронтите ни могат да излязат цели десет хиляди свежи воини.

Амос се намръщи.

— С това ще ни пречупят гръбнака.

Арута разгъна на масата половин дузина свитъци.

— През последните няколко месеца повечето от вас са чели тези съобщения. — Той погледна Тъли и Фанън. — Забелязали сте, че вече се долавя някаква схема. — Той вдигна един от свитъците. — От баща ми: „Постоянните цурански нападения и набези държат непрекъснато хората ми в напрежение. Неспособността ни да ударим врага хвърля мрачна сянка върху всичко, което правим. Боя се, че никога няма да видим края на тази работа...“ От барон Белами: „... нарастваща цуранска активност край гарнизона Джонрил. Смятам за разумно да увеличим присъствието си там през тази зима, след като цураните не са бездейни, за да не изгубим позиции идващата пролет.“ Впрочем, скуайър Роланд ще ръководи общото подкрепление от Карс и Тулан.

Неколцина в залата се извърнаха към Роланд, който стоеше до рамото на Арута. Принцът продължи.

— От лорд Дуланик, рицар-маршала на Крондор: „Макар Негово височество да споделя вашата загриженост, не съществуват сериозни доказателства за тревогата ви. Освен ако не се появят разузнавателни данни, потвърждаващи опасенията ви за възможни бъдещи цурански офанзиви, посъветвах принца на Крондор да отклони молбата ви части на крондорския гарнизон да бъдат изпратени към Далечния бряг...“ — Арута огледа събеседниците си. — Сега схемата е ясна.

Той отмести свитъците и посочи картата, разпъната на масата.

— Включили сме всеки наличен войник. Не смеем да изтегляме хора от юг от страх да не би цураните да тръгнат срещу Джонрил. Ако гарнизонът е подсилен, ще държим там положението стабилно за известно време. Ако врагът атакува гарнизона, той може да получи подкрепление от Карс и Тулан. Ако противникът тръгне срещу който и да било от двата замъка, оставят Джонрил зад гърба си. Но всичко това ще се провали, ако тези гарнизони се оголят. А баща ми поддържа дълъг фронт и не може да отдели нито един човек. — Той се обърна към Чарлз. — Според теб къде може да се очаква атака?

Бившият цурански роб огледа картата и сви рамене.

— Трудно е да се каже, ваше височество. Ако положението трябва да се реши само по военни съображения, Властелинът на войната би трябвало да нанесе удар срещу най-слабия фронт, или срещу елфите, или тук. Но в Империята малко неща се правят без политически съображения. — Той огледа разположението на войските на картата и продължи: — Ако аз бях Властелинът на войната и имам нужда от една обикновена победа, за да затвърдя позициите си във Върховния съвет, бих атакувал отново Крудий. Но ако бях Властелинът на войната и положението ми във Върховния съвет е разклатено, и имам нужда от дързък удар, за да възвърна изгубения си престиж, бих рискувал с решителна офанзива срещу главните сили на Кралството, армиите под командата на херцог Боррик. Съкрушаването на главните сили на Кралството би ми осигурило надмощие в Съвета за няколко години напред.

Фанън се отпусна в стола си и въздъхна.

— Значи сме изправени пред възможността от нов щурм срещу Крудий тази пролет, без ресурси за подкрепления поради страха ни от

атака другаде. — Ръката му обходи картата. — Сега сме изправени пред същия проблем като херцога. Всичките ни сили са ангажирани по цуранския фронт. Единствените мъже, с които разполагаме, са тези, които са останали в градовете, само малка част от цялото. А не можем да държим армията в полеви условия неопределено дълго време; дори лорд Боррик и Брукал зимуват в Ламът при графа, като оставят малки отреди да патрулират. — Той махна с ръка във въздуха и каза: — Извинете, отвлякох се. Важното е да се уведоми баща ви веднага за възможността от атака, Арута. Така, ако цураните ударят неговите позиции, той ще се е върнал от Ламът навреме, готов да отрази удара им. Дори цураните да хвърлят десет хиляди души свежа войска, той може да извика още войници от гарнизоните в Ябон, общо около две хиляди.

— Две хиляди срещу десет хиляди звучи доста зле, мечемайсторе — обади се Амос.

— Правим всичко каквото можем. Няма гаранции, че ще са достатъчно.

— Но поне ще са конници, мечемайсторе — намеси се Чарлз. — Бившите ми бойни другари все още никак не обичат конете.

Фанън кимна съгласен.

— Но въпреки това картината е мрачна.

— Има още нещо — каза Арута и вдигна един от свитъците. — В писмото от лорд Дуланик се казва, че са необходими разузнавателни данни, за да се приемат за основателни исканията ни за помощ. Струва ми се, че сега разполагаме с такива данни, които да го задоволят.

— Дори малка част от крондорския гарнизон тук би ни дала силата да устоим на един щурм — каза Фанън. — Все пак е късно и съобщението трябва да се изпрати веднага.

— Това е в Божиите ръце — отвърна Амос. — Ако човек тръгне още този следобед, едва ще може да премине през Тъмните проходи преди зимата да ги е затворила. След две седмици пътят ще е затворен.

— Помислил съм по този въпрос — каза Арута. — Смятам, че се налага да рискувам да замина за Крондор.

— Но вие сте командващият армията на херцога, принце! — възрази Фанън. — Не можете да изоставите задълженията си.

Арута се усмихна.

— Мога и ще го направя. Знам, че не искаш повече да приемаш командването тук, но ще го приемеш. Необходима ни е подкрепа от Ерланд и затова трябва да го убедя лично. Когато с баща ми отнесохме вестта за цураните на Ерланд и на краля, разбрах предимството да се говори лично. Ерланд е предпазлив човек. Ще се наложи да приведа всички възможни доводи, за да го убедя.

— И как смятате да стигнете до Крондор, ако ми позволите да попитам, ваше височество? — изсумтя Амос. — По суша между нас и Свободните градове се намират фронтовете на три цурански армии. А пък в залива има само три окаяни крайбрежни гемии, докато на вас ще ви е необходим кораб за морско пътуване.

— Има един такъв, Амос. „Вятърът на зората“ все още е на пристанището.

Амос зяпна.

— „Вятърът на зората“? — възкликна той невярващо. — Освен че не е нещо много повече от крайбрежна гемия, той е оставен на док за зимуване. Чух капитанът му да рече, че предницата на кила е пострадала, когато глупакът му с глупак се дотътри до залива преди месец. Без ремонт килът му е твърде слаб, за да издържи напора на зимните бури. По-добре да си навреш главата в каца дъждовна вода, да ме прости негово височество. Пак ще се удавиш, но поне ще спестиш неприятностите на много други хора.

Фанън се ядоса от бележките на моряка, но Тъли, Мартин, Роланд и Арута само го изгледаха развеселено.

— Когато изпратих Мартин — каза Арута, — си помислих, че може да ми потрябва кораб за Крондор. Заповядах да го ремонтират преди две седмици. Сега на борда му гъмжи от дърводелци. — Той прикова Амос с поглед. — Разбира се, казаха ми, че ще е по-добре да го оставя на дока, но ще свърши работа.

— Тъй де. Да подскача нагоре-надолу по крайбрежието с леките пролетни ветрове — може би. Но говорим за зимни щормове, и при това говорим за Тъмните проливи.

— Е, ще трябва да свърши работа — каза Арута. — Някой трябва да убеди Ерланд, че имаме нужда от помощ, и този някой съм аз.

Амос не позволи да се отклонят от темата.

— А Оскар Дантийн съгласи ли се да преведе кораба през проливите?

— Още не съм му казал накъде ще пътуваме — отвърна Арута.
Амос поклати глава.

— Така си и мислех. На този човек сърцето му е като на акула, което ще рече, че няма такова, а куражът му — колкото на медуза, което ще рече същото. Ако някой му заповяда да мина през Тъмните проливи, ще му пререже гърлото, ще го изхвърли през борда, ще презимува при пиратите на Островите на залеза и като дойде пролетта, ще отплава право за Свободните градове. После ще накара някой наталийски писар да му измайстори някое много тъжно и цветисто писмо до баща ви, в което ще опише колко доблестно сте се били с пиратите в открито море преди да паднете през борда. И ще пие цяла година със златото, което сте му платили.

— Но аз му купих кораба. Сега аз съм собственикът.

— Собственик или не, принц или не, на борда на кораба има само един господар — капитанът. Той е кралят и той е върховният жрец, и никой не може да му каже какво да прави, освен лоцманът на залива, и при това много почтително. Не, ваше височество, няма да оцелеете в това пътуване, ако на кварталдека е Оскар Дантийн.

В угълчетата на очите на Арута се появиха тънки насмешливи бръчици.

— Имаш ли друго предложение, капитане?

Амос въздъхна и се отпусна в стола си.

— Хванахте ме на въдицата. По-добре да ме бяха изкормили и изсушили. Известете Дантийн да разчисти капитанската каюта и да си разпусне екипажа. Ще трябва да събера друг екипаж вместо тази негова шайка главорези, макар че по това време на годината из пристанището са останали само пияници и хлапета. И в името на всички богове — не споменавайте на никого накъде ще тръгваме. Ако дори един от ония пияни мошеници разбере, че сте решили да рискувате през Тъмните проливи, ще трябва да изкарате целия гарнизон да претърси лесовете за дезертъори.

— Добре — отвърна Арута. — Ще оставя цялата подготовка на теб. Тръгваме веднага, щом прецениш, че корабът е готов. — Обърна се към Дълголъкия. — Искам и ти да дойдеш с нас, майстор-ловецо.

Дълголъкия малко се изненада.

— Аз ли, ваше височество?

— Ще ми трябва свидетел пред лорд Дуланик и принца.

Мартин се навъси, но след малко отвърна:

— Никога не съм ходил в Крондор, ваше височество. — Усмихна се с кривата си усмивка. — Може и да не получа повече такава възможност.

Гласът на Амос Траск проряза писъка на вятъра и стигна до ушите на объркания юнга на рея.

— По дяволите, малоумен сухоземен скапаняк, не дърпай толкова въжетата, проклетнико! Ще засвирят като струна на лютня. Не те теглят кораба, а мачтата. Въжетата се дърпат само когато вятърът се смени. — Загледа как момчето нагласява въжетата. — Не, така е много хлабаво. — Изруга гръмко. — Да, така вече е добре!

После изгледа недоволно качилия се на мостика Арута.

— Рибарчета вързани, които напират да стават моряци. И проклетни пияници. И неколцина от главорезите на Дантийн, които трябваше да наема отново. Бива си го екипажа, ваше височество.

— Ще служат ли?

— Те да си отварят очите, че иначе пред мен ще отговарят. — Огледа с критично око накачилите се по реите моряци, проверяващи всяко въже и всяко платно. — Трябват ни тридесет добри мъже. Мога да разчитам на осем. Другите ли? Мисля да подменям в Карс и Тулан по пътя. Дано да можем да заменим момчетата и по-малко благонадеждните с опитни моряци.

— Ами забавянето с проливите?

— Ако бяхме стигнали там днес, щяхме да се оправим. Докато стигнем дотам, благонадеждността на екипажа може да се окаже по-важна от едно забавяне със седмица. Зимата ще ни удари. — Изгледа Арута. — Знаете ли защо ги наричат Тъмните проливи?

Арута сви рамене.

— Не е просто моряшко суеверие — каза Амос. — Описва ти съвсем точно какво ще намериш там. — Погледът му се зарея и той продължи. — Е, мога да ви разправам колкото искате за различните течения от Безкрайното море и Горчиво море, как се събират там, или заменящите се, побъркани приливи през зимата, когато луните в небесата изглеждат най-ужасно, или как ветровете те подмитат откъм север и веят толкова дебел сняг, че не можеш да видиш палубата на

един разтег пред себе си. Но... Няма думи, с които да се опишат проливите зиме. Един, два, че и три дни пътуваш слепешката. И ако вятърът не те изтласка назад в Безкрайното море, със сигурност ще те натресе в южните скали. А пък ако няма вятър, мъглите скриват всичко, а теченията те въртят на едно място.

— Много черна картина рисуваш, капитане — усмихна се мрачно Арута.

— Само чистата истина. Вие сте младеж с необичайно практичен ум и хладнокръвие, ваше височество. Видях ви да устоявате в мигове, когато мнозина мъже с по-голям опит биха се прекършили и побягнали. Не искам да ви плаша. Просто ми се ще да разберете какво предлагате. Ако изобщо някой може да мине проливите в този връщ котел, това е Амос Траск, и думите ми не са празно перчене. Цепел съм сезона и преди, все едно дали е между есента и зимата, или зимата и пролетта. Но ще ви кажа следното: преди да вдигнем платното от Крудий, вземете си нежно сбогом със сестричката, напишете писма до баща си и брат си и оставете всичките си завещания в добър ред.

Без да променя изражението си, Арута отвърна:

— Писмата и завещанията съм ги приготвил, а с Карлайн ще вечеряме тази вечер сами.

Амос кимна.

— Тръгваме призори. Това корабче е хлабаво, дънцето му е като плетена кошница, гнило и става само за каботаж, ваше височество, но ще минем, та ако ще да се наложи сам да го надигна и да го пренеса.

Арута си тръгна и след като се скри, Амос вдигна очи към небесата.

— Асталон — призова той бога на правдата. — Че съм грешник, грешник съм. Но ако трябва да ми въздадеш правосъдие, точно това ли трябваше да е? — После, примирен със съдбата си, се захвана с работата си — всичко на борда да е наред.

Карлайн се разхождаше в градината, тъжна като повехналите цветя в лехите. Роланд я гледаше мълчаливо и се мъчеше да измисли думите, с които да я утеши. Накрая отрони:

— Нали ще стана барон на Тулан един ден. Вече девет години не съм бил у дома. Трябва да тръгна с Арута.

— Знам — отвърна тя тихо.

Той забеляза примирението, изписано на лицето ѝ, преодолява няколко крачки, които ги разделяха, и я хвана за раменете.

— И ти също един ден ще станеш баронеса.

Тя се притисна плътно в него, после се отдръпна и се помъчи да заговори безгрижно.

— Все пак човек би си помислил, че за толкова време баща ти е свикнал вече да се оправя и без теб.

Той се усмихна.

— Той трябваше да презимува в Джонриил с барон Белами и да ръководи разширението на гарнизона. Аз ще ида вместо него. Братята ми са твърде млади. Докато цураните са се окопали през зимата, това е единственият ни шанс да разширим укрепленията.

Тя му отвърна с насилена лековатост:

— Поне няма да се притеснявам, че разбиваш сърцата на чаровните дами в двора на баща ти.

Роланд се засмя.

— Едва ли ще имам такава възможност. Хората и продоволствието вече се събират и баржите са готови да потеглят срещу течението на Виндермеер. След като Амос ме остави на брега в Тулан, ще прекарам един-два дни вкъщи, не повече, а после тръгвам. Дълга ще е зимата в Джонриил, без никого за компания, освен войници и неколцина селяци в този забравен от боговете форт.

Карлайн покри ръката си с шепа и прихна.

— Надявам се баща ти да не разбере напролет, че си проиграл баронството му на комар с войниците.

Роланд я изгледа усмихнато.

— Ще ми липсваш.

Карлайн хвана ръцете му.

— Ти също.

Постояха неподвижно един срещу друг, а после фасадата на храброст на Карлайн изведнъж рухна и тя прошепна в прегръдката му.

— Пази се. Няма да понеса, ако те загубя.

— Знам — отвърна той с нежност. — Но не бива да сваляш маската на смелост пред другите. Фанън ще има нужда от помощта ти в ръководството на двора, а ти ще отговаряш за цялото домакинство.

Сега ти си господарката на Крудий и много хора ще зависят от напътствията ти.

Двамата се загледаха в знамената, плющящи под напора на вятъра в късния есенен следобед. Въздухът бе прохладен и той я загърна с наметалото си. Тя промълви разтреперана:

— Върни се при мен, Роланд.

— Ще се върна, Карлайн — отвърна тихо той. И се опита да се отърси от студеното, вледеняващо чувство, което го облада, но не можа.

Стояха на кея в предутринния мрак, малко преди да се зазори. Арута и Роланд чакаха до стълбата.

— Погрижи се за всичко, мечемайсторе — каза Арута.

Фанън стоеше пред него, с десница на дръжката на меча, все така гордо изправен въпреки годините си.

— Бъдете спокоен, ваше височество.

Арута добави с усмивка:

— А когато Гардан и Алгон се върнат от патрула, нареди им да се погрижат за теб.

Очите на Фанън блеснаха и той изръмжа:

— Що за нахалство! Мога да надвия всеки мъж в замъка, с изключение на баща ви. Извадете меча и ще ви покажа защо все още нося знака на мечемайстор.

Арута вдигна ръце насмешливо.

— Фанън, хубаво, че виждам още искрата в теб. Крудий е добре защитен от своя мечемайстор.

Фанън пристъпи и сложи ръка на рамото му.

— А ти се пази, Арута. Никога не съм имал по-добър ученик от теб. Много ще ме е яд да те загубя.

Арута се усмихна на стария си учител с обич.

— Благодаря ти, Фанън. — После насмешката отново се върна на лицето му. — И мен ще ме е яд, ако се загубя. Ще се върна. И ще доведе войниците на Ерланд.

Двамата с Роланд се качиха на палубата, а хората на кея започнаха да им махат за довиждане. Мартин Дълголькия чакаше, облегнат на перилото, и гледаше как стълбата се вдига и мъжете на кея

отвързват въжетата. Амос Траск крещеше команди. Корабът бавно се отдели от кея и пое през залива. Арута, Роланд и Мартин гледаха мълчаливо как кеят с изпращачите се стапя пред очите им.

— Добре че принцесата предпочете да не дойде — промълви Роланд. — Още едно сбогуване щеше да ми дойде много.

— Разбирам — отвърна Арута. — Тя много те обича, скуайър, макар че не разбирам защо. — Роланд го погледна да разбере дали принцът се шегува и забеляза леката усмивка на устните му. — Не съм ти споменавал за това — продължи принцът. — Но тъй като може и да не се видим за известно време, след като ни оставиш в Тулан, трябва да знаеш, че когато ти се удаде възможност да говориш с баща ми, ще имаш подкрепата ми.

— Благодаря.

Градът потъна в мрака. След малко откъм десния борд изникнаха канарите на Стражеви скали.

Амос заповяда да завъртят руля и завиха на юг, още платна се опнаха да ги понесат с вятъра. Корабът набра скорост и Арута чу кръска на чайките отгоре. Изведнъж го порази мисълта, че наистина са извън Крудий. Усети хладна тръпка и се загърна в наметалото си.

Арута стоеше на мостика, стиснал меч в готовност, Мартин бе от дясната му страна, заредил стрела на лъка си. Амос Траск и първият му помощник Васку също бяха извадили оръжията си. На палубата долу се бяха струпали шестима разгневени мъже. Останалата част от екипажа следеше свадата от страни.

Един от моряците викна от палубата:

— Ти ни излъга, капитане! Не ни поведе назад към Крудий, както ни каза в Тулан. Освен ако не си решил да отплаваме за кешийски Елариал, на юг няма нищо. Да не си решил да преминем Тъмните проливи?

— По дяволите, човече — изрева Амос. — Смейш да оспорваш заповедите ми?

— Ами да, капитане. Според традицията капитанът не може да задължи екипажа да мине проливите зиме, освен ако не се споразумеят. Ти ни излъга и не сме длъжни да плаваме с теб.

— Проклет моряшки правозащитник — промърмори Амос и после подвикна: — Добре тогава. — Подаде късата си сабя на Васку, слезе по стълбата и приближи моряка с приятелска усмивка. — Вижте какво, момчета — заговори той, като стигна до шестимата настръхнали мъже, всички стиснали в ръцете си остри натегателни клинове. — Ще бъда честен с вас. Принцът трябва да стигне до Крондор, инак пролетта тук ще настъпи ад. Цураните събират голяма войска, която може да тръгне срещу Крудий. — Той сложи ръка на рамото на говорителя им и продължи: — Така че изводът е: трябва да доплаваме до Крондор. — С внезапно движение Амос стисна мъжа за врата, затича към борда и хвърли безпомощния човек през перилото. — Който не иска да продължи с нас, може да се върне в Тулан с плуване!

Друг от разбунтувалите се моряци понечи да тръгне срещу Амос, но в палубата пред краката му се заби стрела. Той вдигна очи и видя, че Мартин се е прицелил в него. Майстор-ловецът каза високо:

— На твое място не бих го направил.

Мъжът пусна клина и отстъпи, а Амос викна на моряците:

— Докато стъпя на мостика, искам или да сте по реите, или през борда — за мен е все едно. Всеки, който не се хване на работа, ще го обеса на реята като жалко размирно псе, ясно?

Амос се върна на мостика. От водата се чуха немощните викове за помощ на изхвърления. Капитанът се обърна към Васку:

— Хвърли на тоя глупак едно въже и ако не е омекнал, бутни го отново през борда. — После извика: — Вдигай всички платна! Обръщай към Тъмните проливи.

Арута примигна да махне водните пръски от очите си и стисна крепежното въже с всички сили. Нова вълна се стовари през борда и той отново бе заслепен. Нечии силни ръце го сграбчиха отзад и в тъмнината той чу гласа на Мартин.

— Добре ли си?

Той изплю вода и отвърна:

— Да.

И продължи по въжето към мостика, с Мартин плътно зад него. „Вятърът на зората“ се издигаше стръмно и се спускаше стремглаво надолу и той на два пъти се подхлъзна, докато стигне стълбата. Целият

кораб беше подсигурен с предпазни въжета, защото сред бурното море бе невъзможно човек да пристъпи, без да се държи за нещо.

Арута се издърпа по стълбата на мостика и къде със залитане, къде пълзейки се добра до Амос Траск. Капитанът чакаше до кормчията и щом се наложеше, натискаше лоста с яките си мишци да му помогне. Стоеше като вкоренен в дъските на палубата и очите му се вираха в мрака. Гледаше и се вслушваше, настроил всичките си сетива към корабния пулс. Арута знаеше, че не е спал от две денонощия.

— Колко още? — попита Арута.

— Един-два дни, кой може да каже? — Някъде отгоре се чу пукот като на трошача се ледена кора по река Крудий зиме. — Ляво на борд! — викна Амос и натисна здраво руля. — Още някой ден тези прокълнати от боговете ветрове да блъскат това скапано корабче, и ще имаме късмет, ако можем поне да се върнем в Тулан.

Девет дни вече бяха минали, откакто тръгнаха от Тулан, последните три — в неспиращ щорм. Вълните и вятърът подмятаха безмилостно кораба и Амос вече три пъти бе слизал в трюма да надзирава укрепването на кила. Според Амос се намираха някъде западно от проливите, но не можеше да е сигурен, докато бурята не стихне. Нова вълна връхлетя върху кораба и той потръпна.

— Краят на щорма! — изрева нечий глас отгоре.

— Къде е? — викна Амос.

— Дясно на борд!

— Върти! — изрева Амос и кормчията натисна руля с всичка сила. Арута напрегна взора си срещу щипещите водни пръски и забеляза бледото сияние, която сякаш изведнъж изплува недалеч пред носа. После започна да нараства, докато корабът се измъкваше през изтъняващата граница на бурята. Сякаш излизаха от тъмна стая и от пълен мрак пристъпиха на светлина. Небесата над главите им сякаш се разтвориха и те видяха посивялото небе. Вълните все още бяха високи, но Арута усети, че щормът най-после затихва. Озърна се през рамо и видя черната му маса, оставаща зад тях.

Лека-полека вълните намаляха и след бушуващия тътен на бурята морето сякаш изведнъж притихна. Небето бързо изсветля и Амос каза:

— Че то било утро. Загубил съм представа за времето. Мислех, че още е нощ.

Арута се загледа към отстъпващия щорм. Видя ясно очертанията му — разпенена черна маса на фона на сивото небе горе. Сивотата скоро премина в тъмносиньо, после в бледосинкаво, и утринното слънце проби с лъчите си черното петно на бурята. Близо час Арута остана на място, възхитен от зрелището, докато Амос възлагаше задачи на екипажа, отпращаше нощната вахта долу за отдих и дневната — горе по реите.

Щормът се завихри на изток, оставяйки зад себе си разпенено море. Времето сякаш замря и Арута се взираше онемял пред сцената на хоризонта. Част от петното на бурята сякаш се бе спряло пред два далечни пръста суша, вдадени навътре. Огромни водни маси се стичаха на въртоп към устието на далечния пролив. Сякаш гигантска камара черни, кипнали облаци беше заседнала в тази зона, приклепена от свръхестествени сили.

— Тъмните проливи — промълви Амос Траск до рамото му.

— Кога ще минем през тях? — попита тихо Арута.

— Сега — отвърна Амос, обърна се и извика: — Дневната смяна, горе! Следобедната — в готовност! Кормчия, курс право на изток!

По такелаж се закатериха мъже, други наизлязоха на палубата, още сънени и неотдъхнали след няколкото часа дрямка след последната вахта. Арута придърпа качулката на наметалото си и усети леденото жило на вятъра по влажното си чело. Амос го стисна под мишницата и каза:

— Можехме да чакаме седмици и да не дочакаме отново попътен вятър. Този щорм донякъде е добре дошъл, поне ще ни даде дръзко начало.

Поеха през проливите и Арута зяпна онемял. Прищевките на времето и морските течения бяха създали условия, задържащи проливите загърнати в сумрака на водна плащаница през цялата зима. При хубаво време проливите бяха трудни за преминаване, защото макар да изглеждаха широки в повечето си участъци, на много места под водата се криеха опасни скали. При лошо време повечето капитани ги смятаха за невъзможни за преминаване. Водни пелени или зимни вихрушки, довявани от най-южните зъбери на Сивите кули, връхлитаха да се стоварят върху тях, напорът на вятъра ги издухваше

назад и те връхлитаха отново. Водни течения изведнъж избиваха на повърхността и се завихряха в бесни въртопи. Разкъсани мълнии деряха чернотата, последвани от оглушителния тътен, надмогващ воя на бясно блъскащите се ветрове.

— Морето се вдига! — ревна Амос. — Това е добре. Ще имаме повече място да се промушим между скалите и или ще преминем, или скоро ще станем на трески. Ако вятърът се задържи, до края на деня ще преминем.

— А ако се промени?

— Това по-добре не го помисляй!

Понесоха се стремглаво напред, щурмувайки граничната линия на пенещия се сред пролива вихър. Корабът потръпна, сякаш не искаше отново да се озове пред лицето на морския бяс, а после започна да се издига и да се спуска стремглаво с носа напред. Амос подбираше пътя, отбягвайки внезапните напори на вятъра и поддържайки курс в западния край на бушуващия щорм.

Светлината изведнъж се скри. Корабът се оказа осветен само от танцуващия блясък на няколко корабни фенера, мятаци раздрани жълти петна в чернилката. Далечният рев на връхлитащите в скалите вълни отекваше от всички страни и объркваше сетивата. Амос изрева на Арута:

— Ще държим по средата на прохода. Ако залитнем на едната или другата страна, или ни отмете назад, ще се нанижем в скалите. — Арута кимна и капитанът зарева команди на екипажа.

Арута се добра до предния парапет на мостика и извика Мартин. Майстор-ловецът му отвърна от главната палуба долу, че е добре, макар и малко подгизнал. Арута стисна здраво перилото, докато корабът се спусна в падината между две вълни и после започна да се издига към поредния гребен. Сякаш безкрайни минути корабът се напъваше нагоре, още и още, после изведнъж вълната замете носа и те отново се понесоха надолу. Перилото се превърна в единствената му опора, единствената връзка със стабилния свят сред студения влажен хаос. Ръцете го заболяха от стискането.

Часове минаха сред кипящия бяс. Амос не преставаше да реве команди на екипажа. От време на време тъмнината се разсичаше от ослепителния блясък на мълния, придаваща ярък контур на всичко и оставяща след себе си зашеметяващи отпечатъци в мрака.

Корабът изведнъж се килна и като че ли се плъзна настрани. Арута залитна и усети, че губи опора под нозете си. Задържа се със сетни сили за перилото, а ушите му оглушаха от чудовищното стържене. Корабът се изправи и надигайки се, Арута видя на мигащата светлина на фенерите как кормилният лост играе бясно напред-назад, а кормчията се е проснал на палубата с лице, потъмняло от кръв, бликаща от отворената му широко уста. Амос отчаяно се мъчеше да се изправи и да се добере до бясно мятания се лост. С риск да си счупи ребрата, докато го сграбчваше, той увисна отчаяно с цялата си тежест в усилието си да удържи кораба под контрол.

С препъване Арута се добра до кормилото и го затисна с тежестта си. Откъм десния борд се чу дълго, разкъсващо слуха стържене и корпусът потръпна.

— Обръщай, корито такова! — изрева Амос и натисна лоста, напрягайки и последните си сили. Арута усети, че мускулите му стенат от болка, докато напъваха сякаш отказващия да се задвижи лост. А после той поддаде — бавно, първо сантиметър, после — още един. Стърженето се усили и ушите на Арута закънтяха.

Изведнъж лостът отново им се измъкна и се завъртя свободно. Арута изгуби равновесие, отхвърча по палубата, плъзна се и се натресе в стената на каютите. Въздухът изригна от дробовете му и Арута зейна да си поеме дъх. Вълната го заля и той захрачи нагълтаната вода. Едва успя да се изправи и със залитане се добра отново до кормилото.

Амос беше преbledнял от усилието, но се облеци, щом го видя и се изсмя налудничаво:

— Помислих, че си изхвърчал през борда.

Арута се опря с цялото си тяло на лоста и двамата го принудиха отново да помръдне. Прокънтя безумният смях на Амос и Арута го попита:

— Какво толкова му е смешното?

— Виж!

Задъхан, Арута се обърна накъдето му сочеше Амос. Успя да различи в мрака грамадите, надвиснали встрани от кораба — като сенки, по-черни и от околния мрак. Амос изрева:

— Разминахме се с Големите южни скали. Дърпай, принце на Крудий! Дърпай, ако искаш пак да видиш суша!

Арута увисна на лоста и стиснали зъби, двамата принудиха тромавия кораб да се отмести от ужасната каменна прегръдка само на няколко крачки от десния борд. Отново усетиха как корпусът потръпна и ново басово стържене се чу отдолу. Амос изпъшка:

— Ако това корито остане с дъно, докато се измъкнем, ще знам, че няма нищо невъзможно.

Стомахът на Арута се стегна на възел от паника, последвана от странно ликуване. Усети неопределимо чувство, почти радост, докато се бореше да задържи кораба в правия курс. Чу странен звук сред възцарилата се какофония и осъзна, че се смее с Амос, високо и безумно, сред бушуващия наоколо бяс. Страхът се бе изпарил. Или щеше да издържи, или — не. Единственото, което можеше да направи, бе да се посвети на една-едничка задача: да задържат кораба да продължи направо, покрай гибелните скали. Всяка фибра от съществото му се смееше в ужас, в радост, че се е смалил до това най-ниско ниво на съществуване, до това първично битие, сведено до стръвта да оцелееш. Нищо вече не съществуваше освен необходимостта да направи само това, от което зависеше всичко. Сетивата му добиха други измерения. Секунди, минути, часове изгубиха смисъла си. Напъваше с Амос да удържат кораба под контрол, но сетивата му регистрираха всичко наоколо с кристална яснота. Можеше да усети грапавината на дървото под влажната кожа на ръкавиците. Чорапите му се бяха набръчкали между пръстите в подгизналите му ботуши. Вятърът миришеше на сол и катран, на мокра вълна и прогизнало от дъжда платнище. Всеки стон на рея, всяко скриптене на въже под напора на вятъра и всеки вик на мъжете горе се чуваше ясно. По лицето си усещаше вятъра и ледения досег на топящ се сняг и морски пръски. Смееше се. Никога не беше изпитвал такава близост със смъртта и никога не се беше чувствал толкова жив. С мускули, стегнати на възли, вкопчен в смъртна борба със сили първични и страховити.

Чуваше командите на Амос, вплитащи като в съвършен оркестър усилията на всеки мъж от екипажа. Корабът играеше в ръцете на капитана като струните на лютня под пръстите на майстор музикант. Той усещаше всяко потръпване и звук и ги впрягаше в хармонията на движението, тласкащо „Вятъра на зората“ през побеснялото море. Екипажът изпълняваше всяка заповед мигновено, рискувайки живота

си по измамния такелаж, знаейки, че спасителният им изход зависи единствено от неговите умения.

И после всичко свърши. В един миг се бореха неистово да се измъкнат покрай скалите и да преодолеят стихията на проливите, а в следващия вече се носеха бързо напред и мракът оставаше зад тях.

Небето отпред беше облачно, но щормът, който ги бе задържал с дни, сега лежеше като тъмна сянка на изток. Арута погледна ръцете си, сякаш бяха нещо чуждо, и се напрегна, за да ги разтвори и да пусне руля.

Двама моряци го удържаха, докато рухваше, и го поставиха леко на палубата. Главата му се завъртя, а после той отвори очи и видя, че Амос седи до него, а на руля е Васку. Ухилен, Амос каза:

— Справихме се, момче. Вече сме в Горчиво море.

Арута се огледа.

— Защо е още толкова тъмно?

Амос се разсмя.

— Ами то е почти вечер. Изкарахме на това кормило с часове.

Арута също започна да се смее. Никога не бе изпитвал такъв триумф. Смя се, докато сълзи на умора не потекоха по бузите му, докато хълбоците не го заболяха.

— Знаеш вече как да се смееш на смъртта, Арута — каза Амос. — Никога повече няма да си същият.

Арута си пое дъх.

— За малко ми се стори, че си полудял.

Амос пое меха с вино от донеслия го моряк и отпи дълбоко. Подаде го на Арута и отвърна:

— Ти също. Малцина го изпитват в живота си. Виждаш всичко толкова ясно, толкова истински, че единствената дума, с която можеш да го опишеш, е лудост. Осъзнаваш колко струва животът и разбираш смисъла на смъртта.

Арута вдигна очи към застаналия до тях моряк и видя, че е същият, когото Арута бе изхвърлил през борда заради бунта. Васку го изгледа намръщено, но мъжът не помръдна. Амос го погледна и той каза:

— Капитане, исках само да кажа, че... сбърках. Тринайсет години съм моряк и бях готов да заложа душата си на Лимс-Крагма, че никой не може да прекара такъв кораб през проливите. — Сведе очи и

добави: — Доброволно ще застана да ме набият с камшик за това, което направих, капитане. Но след това съм готов с вас да сляза до седемте кръга на ада, както и всички мъже тук.

Арута се озърна и видя, че още моряци се трупат на мостика или гледат надолу от реите. Чуха се викове: „Да бе, капитане“ и „Вярно казва“.

Амос с мъка стана, сграбчи с ръка перилото и едва се удържа на краката си. После огледа насъбралите се мъже и ревна:

— Нощната вахта горе! Средната и дневната — отбой. — Обърна се към Васку. — Проверете в трюма за повреди и слагайте да ядем. Курс към Крондор.

Арута се събуди в каютата си. До него седеше Мартин Дълголькия.

— Вземи.

Майстор-ловецът му подаде димяща халба. Арута се надигна на лакът и разбитото му и изтощено тяло простена. Отпи от горещата супа.

— Колко съм спал?

— Заспа малко преди залез-слънце, или по-точно изгуби свят, ако държиш да знаеш истината. Сега е три часа след изгрев.

— Времето?

— Добро е. Поне няма буря. Амос се върна на палубата. Смята, че ще се задържи така по-голямата част от пътя. Повредите долу са поносими. Ще се оправим, стига да не се наложи да понесем нов щорм. Дори да ни връхлети, според Амос имало много удобни места за котва по брега на Кеш.

Арута се надигна от койката, заметна се с плаща и се качи на палубата. Мартин го последва. Амос стоеше до руля и когато Арута го попита как вървят нещата, отговори:

— Хванахме добър вятър, откакто се измъкнахме от проливите. Ако задържи така, от северозапад, ще стигнем Крондор много скоро. Но ветровете рядко се задържат, тъй че може и да ни отнеме малко повече време.

Един от наблюдателите горе изрева:

— Платна!

— Къде? — извика Амос и когато морякът посочи, се обърна нагам, забеляза три малки бели петънца и изрева на вахтения:

— Какви са?

— Галери, капитане!

Амос разсъди на глас.

— Квеганци. Тук е малко по̀ на юг от обичайните им патрули, ако са бойни кораби, а да са търговци — не вярвам. — Той заповяда да опънат още платна. — Ако вятърът се задържи, ще им се изплъзем. Бъчви дебели!

Арута се загледа смаян към корабите, нарастващи на хоризонта. Най-близката галера зави, за да им прегради пътя, и след малко той виждаше очертания профил на корпуса ѝ, с величествено разпънатите ѝ платна на предната и задната мачта. Различи и маховете на греблата, по три реда от всяка страна, и капитана на галерата, диктуващ резкия им ритъм. Но Амос се оказа прав и скоро галерата остана зад кърмата им.

— Вят кралския щандарт на Квег — каза Арута. — Какво може да търсят квегански бойни галери толкова далече на юг?

— Само боговете знаят — отвърна Амос. — Може да са излезли да ловят пирати или да държат под око корабите на Кеш, струпани на север. Трудно е да прецени човек. Квеганците смятат цялото Горчиво море за свое вътрешно.

Остатъкът от деня мина без произшествия и Арута се наслади на отдиха след усилията и опасностите през последните няколко дни. Нощта дойде и звездите грейнаха ярко. Няколко часа изкара на палубата, вирайки се в ясните очертания на съзвездията. Мартин дойде на палубата и го завари вторачен нагоре. Арута чу стъпките на ловеца и промълви:

— Според Кълган и Тъли звездите са слънца, също като нашето, но изглеждат малки, защото са далече.

— Невероятна мисъл. Но може би са прави.

— Замислял ли си се дали една от тях не е онази, около която кръжи земята на цураните?

Мартин се подпря на перилото.

— Много пъти. От хълмовете, след като огънят на бивака изгасне, звездите се виждат точно така. Искрят на небето, незамъглени от светлините на града или крепостта. И аз съм се чудил дали някоя от

тях не е онази, около която живеят враговете ни. Чарлз казва, че тяхното слънце било по-ярко от нашето и че планетата им била по-гореща.

— Изглежда невъзможно. Да поведеш война през такава пустош е против всякаква логика.

Смълчаха се, втречени в нощното небе, без да обръщат внимание на щипещия лицата им вятър, отнасящ ги към Крондор. Стъпки отзад ги накараха рязко да се обърнат. Беше Амос Траск. Той се поколеба, изгледа ги и пристъпи до тях.

— Звездите зяпаме, а?

Двамата не му отвърнаха и Траск се загледа в пенливата диря след кораба, а после към небето.

— Няма друго място като морето, господи. Тези, които цял живот изкарват на сушата, никога няма да го разберат. Морето е първично, понякога е жестоко, друг път — нежно, и никога — предсказуемо. Но нощи като тази ме карат да съм благодарен, че боговете са ми позволили да бъда моряк.

— И малко философ също така — подхвърли Арута.

Амос се изкиска.

— Вземете който щете моряк, газил в дълбоки води и срещал смъртта толкова пъти, колкото мен, драснете го с нокът по кожата и отдолу ще намерите философ. Засуканите думи ще са му чужди, гарантирам ви, но ще намерите дълбок и траен усет за мястото му в света. Най-старата известна моряшка молитва е към Ишап. „Ишап, морето е голямо, а лодката ми — малка. Имай милост към мен.“ Това казва всичко.

Мартин заговори тихо, почти на себе си:

— Като момче изпитвах същото по клоните на големите дървета. Да стоиш прилепен до един ствол, толкова древен, че и най-древната човешка памет бледнее пред него, ти внушава същото чувство за място в света.

Арута се протегна.

— Късно стана. Ще ви пожелаая лека нощ. — Понечи да тръгне, но някаква мисъл го спря. — Не съм изкусен от философиите ви, но... Но съм доволен, че пътуваме заедно.

След като принцът си отиде, Мартин пак се загледа в небето. После се сепна, усетил погледа на Амос, обърна се към него и каза:

— Нещо си се умислил, Амос.

— Да, майсторе Дълголъки. — Амос се облегна на перилото и добави: — Близо седем години минаха, откакто дойдох в Крудий. Нещо ме човърка, откакто те видях за първи път.

— И какво е то, Амос?

— Загадъчен човек си ти, Мартин. Много неща съм виждал, дори неща, за които не ми се ще да си спомням, но у теб има нещо особено.

Мартин се отнесе с привидно безразличие към думите му, но очите му леко се присвиха.

— Малко са нещата, свързани с мен, които да не са добре известни в Крудий.

— Така е, но тъкмо тези малко неща ме тревожат.

— Избий тези мисли от главата си, Амос. Аз съм само майстор-ловецът на херцога, нищо повече.

— А според мен си нещо повече, Мартин — тихо отвърна Амос. — Докато обикалях из града да надзиравам градежите, срещнах доста хора и чух какви ли не клюки за теб. После взех, че сглобих късчетата и намерих отговор. Той обяснява защо така се мени поведението ти — малко, но достатъчно забележимо — когато си край Арута и особено когато си до принцесата.

Мартин се засмя.

— Завърташ стара приказка като досаден бард, Амос. Нима си мислиш, че съм бедният ловец, влюбен отчаяно в млада принцеса? Да не мислиш, че съм влюбен в Карлайн?

Амос отвърна.

— Не, но съм сигурен, че я обичаш. Също както брат обича сестра си.

Мартин посегна към ножа на колана си, но Амос го сграбчи за китката, стисна я като в менгеме и Мартин не можа да се откопчи. След малко отрони:

— Тя не го знае. Нито братята й. До този момент смятах, че само херцогът и може би още един-двама го знаят. Как разбра?

— Не беше трудно. Хората твърде често не могат да видят онова, което е пред очите им. — Извърна се и се загледа нагоре в платната да се увери, че всичко по корабния такелаж е в ред, след което добави: — Забелязах колко си приличате с херцога в голямата зала. Ако си беше пуснал и брада като неговата, приликата ви щеше сама да крещи на

света: „Вижте!“ Всички в замъка отбелязват как Арута с всяка година заприличва все повече на баща си и все по-малко на майка си, а откакто те видях за пръв път ме зачовърка защо никой не забелязва, че прилича и на теб. Предполагам, че не го забелязват само защото не искат. А това обяснява много: защо си бил удостоен със специалното внимание на херцога, когато те е причислил към стария майстор-ловец, и защо си бил избран за майстор-ловец, когато е трябвало да се избере нов. Досега само го подозирах, но тази нощ се убедих. Когато се качвах от долната палуба и двамата се обърнахте в тъмното, за миг не успях да различа кой кой е.

Мартин изрече съвсем равнодушно:

— С живота ти е свършено, ако споменеш само една думичка за това, пред когото и да било.

Амос се облегна на перилото.

— Не съм човек, който ще се уплаши от такива закани, Мартин.

— Въпрос на чест.

Амос скръсти ръце на гърди.

— Лорд Боррик не е единственият благородник, станал баща на незаконен син, нито ще е последният. На много от тях са давани служби и ранг. С какво толкова е застрашена честта на херцога на Крудий?

Мартин стисна силно перилото, вкочанен като статуя в нощта. Думите му дойдоха сякаш някъде отдалече.

— Не неговата чест, капитане. Моята. — Извърна се към Амос и в нощта очите му заблестяха с жива, вътрешна светлина, отразила светлика на фенера, окачен зад моряка. — Херцогът знае за раждането ми и по свои съображения предпочете да ме доведат в Крудий още като малко момче. Сигурен съм, че е било казано на отец Тъли, защото той е най-довереното лице на херцога, и вероятно също така на Кълган. Но никой от тях не подозира, че знам. Смятат, че нямам представа за произхода си.

Амос поглади брадата си.

— Завързан проблем, Мартин. Тайни, скрити в други тайни, и прочие. Е добре, имаш думата ми — от приятелски чувства, не заради заплахата — че няма да го кажа на никого, освен с твое позволение. Въпреки че ако не греша за Арута, той много скоро ще го разбере.

— Това само аз трябва да реша, Амос, и никой друг. Някой ден може би ще му го кажа, а може би не.

Амос се отдели от перилото.

— Още много неща трябва да свърша, преди да се прибера долу, Мартин, но ще ти кажа следното. Самотна пътека си избрал. Не ти завиждам за пътуването ти по нея. Лека нощ.

— Лека нощ. — След като Амос слезе, Мартин се загледа отново в познатите звезди по небосвода. Всичките му спътници в самотните му пътешествия през хълмовете на Крудий се вираха надолу към него. Съзвездията сияеха в нощта — Зверолов и Хрътка, Дракон и Кит, и Петте рубина. А после впери очи надолу в черната морска шир, потънал в мисли, за които някога си бе въобразил, че ги е заровил завинаги.

— Земя! — извика наблюдателят от мачтата.

— Накъде? — отвърна Амос.

— Право напред, капитане.

Арута, Мартин и Амос напуснаха кварталдека и бързо закрачиха към носа. Докато стояха в очакване сушата да се появи на хоризонта, Амос каза:

— Усещате ли треперенето всеки път, когато пресечем вълната? От кила ще да е, ако изобщо имам представа от корабна направа, а аз имам. Ще трябва да го оставим на док за здрав ремонт, като пристигнем в Крондор.

Арута се загледа в тънката ивица земя, която започна да расте на светлината на следобедното слънце. Макар да не беше съвсем безоблачен, денят бе сравнително спокоен.

— Мисля, че ще имаме време. Бих искал да се върна в Крудий веднага щом Ерланд бъде убеден да рискува, но дори да се съгласи веднага, ще трябва време, докато се съберат хора и кораби.

— Колкото до мен, не държа да преминавам отново Тъмните проливи преди времето да стане малко по-поносимо — обади се Мартин.

— Малодушен човек — отвърна Амос. — Вече го видя трудното. Пътят към Далечния бряг посред зима просто е малко самоубийствен, нищо повече.

Арута стоеше смълчан и загледан в далечния бряг. След по-малко от час вече се различаваха издигащите се към небето кули на Крондор и корабите на котва в залива.

— Е — каза Амос, — ако искате да ви устроят прилично посрещане, май е време да ви вадим знамето и да го вдигаме на мачтата.

— Почакай, Амос — спря го Арута. — Можеш ли да отличиш онзи кораб в устието на залива?

Приблжиха се още малко и Амос впери поглед към въпросния кораб.

— Каравела е, проклетията. Само че принцът е почнал да ги строи много по-големи, откакто бях в Крондор последния път. Тримачтова е и е с над тридесет платна, от кливер до бизан. Като я гледам, цяла ламя е. Срещу този звяр не бих тръгнал с по-малко от три квегански галери. Ще ти трябват гребци, щото ония големи балисти отпред и отзад като пуснат, и такелажът ти отива по дяволите.

— Сега вече знаем защо онези квегански галери бяха толкова далече от брега си. Щом Кралството вади такива бойни кораби в Горчиво море, то Квег...

— Виж знамето на главната мачта, Амос — каза Арута.

Навлязоха в залива, минавайки покрай кораба. На носа му беше изписано името — „Кралски грифон“.

— Боеен кораб на Кралството, няма съмнение, но досега не бях виждал такъв с друго знаме освен на Крондор — каза Амос. На върха на най-високата мачта плющеше черен копринен правоъгълник с извезан в средата златен орел. — Мислех, че познавам всички знамена из Горчивото море, но това е ново за мен.

— Същото знаме се вее и по кулите — каза Мартин и посочи към града.

Арута промълви:

— Това знаме никога досега не е виждано в Горчивото море. — И мрачно добави: — Докато не ви кажа нещо друго, сме само наталийски търговци и нищо повече.

— Чие знаме е това? — попита Амос.

Вкопчил длани в перилото, Арута отвърна:

— Знамето на втория по древност дом в Кралството. Възвестява, че моят братовчед Ги, херцогът на Батира, е в Крондор.

ГЛАВА 24

КРОНДОР

Ханът беше претъпкан. Амос поведе Арута и Мартин през гостилницата до една празна маса край камината. Докато сядаха, откъслечни думи от приказките на мъжете по масите стигнаха до ушите на Арута. Настроението бе доста по-сдържано, отколкото му се бе сторило в началото.

Мислите му се въртяха трескаво. Намеренията му да осигури помощта на Ерланд бяха рухнали едва няколко минути след като стигнаха пристанището. По всичко из града си личеше, че Ги дьо Батира не е просто на гости в Крондор, а го държи изцяло под свой контрол. Патрулите на градската стража преминаваха, водени от офицери в черното и златното на Батира, а знамето на Ги се вееше на върха на всяка градска кула.

След като една от прислужващите повлекани най-сетне застана до масата, Амос поръча три халби ейл и мъжете зачакаха мълчаливо, докато им ги донесат. Когато слугинята ги остави, Амос отпи от пияната и каза:

— Сега ще трябва да стъпваме много внимателно.

— След колко време можем да отплаваме? — попита Арута.

— Поне три седмици. Трябва трюмът да се закърпи добре и да сменим кила. Колко точно, зависи от строителите. Зимата е лошо време: търговците трупат корабите си по доковете за ремонт, за да са изправни напролет. Това ще ми е първата грижа утре.

— Много е дълго. Ако се наложи, купи друг.

Амос вдигна вежди.

— А пари откъде?

— От сандъка ми на борда. — С мрачна усмивка Арута добави: — Цураните не са единствените, които бъркат политиката с войната. За мнозина благородници на Изток войната е нещо толкова далечно, че почти не могат да си я представят. За всичките тези девет години са виждали само писма. А нашите верни на Кралството търговци не даряват продоволствие и кораби от едната си обич към крал Родрик.

Парите ми трябва да покрият цената за довеждането на кралски войски в Крудий, както за разходите, така и за подкупите.

— Добре — отвърна Амос, — но дори така ще ни трябват седмица-две. Човек не може току-така да се набути в наддаването за кораби и да плати в злато за първия, който му предложат. Не и ако държи да не привлича излишно внимание. Пък и повечето кораби за продан едва ли си струват. Ще иска време.

— А и проливите — намеси се Мартин.

— Вярно е — съгласи се Амос. — Макар че можем да тръгнем полека край брега към Сарт и да изчакаме там по-добро време, за да се проврем през проливите.

— Не — възрази Арута. — Сарт все още е васален. Щом Ги държи под контрол Крондор, със сигурност има свои агенти и войници там. Няма да сме в безопасност, докато не излезем от Горчивото море. В Крондор ще привлечем по-малко внимание, отколкото в Сарт. Тук чужденците не са рядкост.

Амос го изгледа продължително.

— Хм. Не твърдя, че те познавам добре, но не мисля, че се тревожиш толкова за собствената си кожа, колкото за нещо друго.

Арута огледа разсеяно помещението.

— Май трябва да намерим по-усамотено място за разговор.

Амос изпръхтя недоволно и се надигна от стола си.

— „Моряшко безгрижие“ не е мястото, където предпочитам да отсядам, но за целта ни ще свърши работа. — Провря се по тясната пътека до тезгяха и заговори дебелия ханджия. Собственикът скоро му посочи стълбите и Амос кимна, махна с ръка на спътниците си и ги поведе през претъпканата зала към стълбището, а после — по дълъг коридор до последната врата. Отвори я и им даде знак да влязат.

Стаята, в която се озоваха, не се отличаваше с особени удобства. На пода лежаха четири сламеника. Голям олющен сандък в ъгъла служеше за обща ракла. Примитивна лампа — само един фитил, натопен в глинена паница — бе поставена върху грубата маса.

Амос затвори вратата и Арута каза:

— Сега разбирам какво имаше предвид с предпочитанията.

— Спал съм и на много по-лоши места — отвърна Амос, докато седнаше на една от постелите. — Ако държим да си опазим свободата, ще трябва да си съчиним правдоподобни самоличности. Теб засега ще

те наричаме Артур. Достатъчно близко е и може да се обясни, ако някой сбърка да те нарече с истинското ти име и ти се обърнеш или му отговориш. Освен това ще го запомниш лесно.

Арута и Мартин също седнаха и Амос продължи:

— Артур — привиквай вече с това име, — за пътувания по градове знаеш колкото един напръстник, което е два пъти повече от знанията на Мартин. Най-добре ще е да играеш син на някой дребен благородник от някое по-затънтено място. Мартин, ти си ловец от хълмовете на Натал.

— Говоря речта им прилично.

Арута се усмихна криво.

— Дай му само един сив плащ и ще мине за щурмовак. Аз не говоря речта на Натал, нито кешийски, така че ще бъда синът на дребен източен благородник, дошъл за забавления. Малцина в Крондор знаят и половината барони на Изтока.

— Стига да стоиш по-далече от Батира. При всички тия черни табарди наоколо остава само да се сблъскаш с някой братовчед сред офицерите на Ги.

Лицето на Арута помръкна.

— Прав беше за тревогите ми, Амос. Няма да напусна Крондор, докато не разбере какво точно прави Ги тук и какво възнамерява да предприеме във връзка с войната.

— Дори утре да намеря кораб — отвърна Амос, — което едва ли ще стане, имаш предостатъчно време да подушиш наоколо. Може би ще разбереш повече, отколкото би искал да знаеш. Големият град е лошо място за пазене на тайни. Ключокарите ще си предлагат стоката по пазарите и всеки простак в града ще знае достатъчно, за да си съставиш ясна картинка какво става. Само не забравяй да си държиш устата затворена и ушите — отпушени. Ключокарите ще ти пробутат стоката си за всичко, което искаш да научиш, и веднага след това ще докладват на първия срещнат страж, че разпитваш, така че преди да си се озърнал, вече ще се знае. — Той се протегна и добави: — Още е рано, но мисля да слезем да похапнем нещо и да лягаме. Много неща имаме да обсъдим.

Арута с мъка дъвчеше изстиналия месеник и насила поглъщаше мазната стока на баничаря. Не искаше и да погледне какво се крие под жилавата кора в добавка към телешкото и свинското, с което продавачът го бе уверил, че е пълна.

Изглежда накриво гъмжащия от хора площад пред портите на двореца на принц Ерланд. След като приключи с баницата, прекоси до сергията с ейл и си поръча голяма халба, за да отмие мазния вкус. През последния час бе обикалял привидно без цел от сергия на сергия и купуваше това-онова, преструвайки се на синче на дребен благородник. И през този час бе научил доста.

Скоро се появиха Мартин и Амос — близо час преди уговореното за срещата време. Лицата и на двамата бяха помръкнали и те се оглеждаха нервно. Амос махна с ръка на Арута да ги последва. Запровираха се през гъстата навалица и бързо излязоха от района на площада. Стигнаха до един доста по-недружелюбен, но и не толкова оживен район на града и продължиха, докато Амос не им даде знак в коя точно сграда да влязат.

Щом пристъпиха през прага, ги лъхна гореща пара, сред която изникна фигурата на дошлия да ги посрещне слуга.

— Баня? — учуди се Арута.

Амос му отвърна без хумор:

— Време е да махнем мръсотията от пътя, Артур. — А на слугата каза: — Потилня за тримата.

Човекът ги отведе до съблекалнята и връчи на всеки по една кърпа от груба тъкан и платнена торба за вещите. Съблякоха се, увиха се в кърпите и понесоха дрехите и оръжията си в торбите до потилнята.

Помещението беше цялото облицовано с плочки, макар че стените и подът бяха зацапани и се виждаха зеленикави петна плесен. Въздухът беше задушлив и зловонен. Полуголо хлапе клечеше по средата на стаята, пъхаше дърва в пещта и заливаше с вода нагорещените камъни. Парата се вдигаше на гъсти облаци.

След като седнаха на пейката в другия край на помещението, Арута попита:

— Защо баня?

— Стените на нашия хан са прекалено тънки. Пък и много неща се уреждат по такива места, тъй че трима мъже, които си шепнат в

ъгъла, няма да привлекат излишно внимание. — Той подвикна на момчето: — Ей, момко, я тичай да донесеш малко изстудено вино. — Амос подхвърли на хлапака един сребърник и той го улови във въздуха, но не помръдна. Капитанът му хвърли втори и малкият се изниза, а Амос въздъхна. — Цената на студеното вино се е удвоила от последното ми идване тук. За известно време ще сме сами, но не за дълго.

— Какво става? — попита Арута, без да прави усилие да скрие недоволството си. Кърпата го бодеше, в помещението вонеше, а и се съмняваше, че ще излезе оттук по-чист, отколкото ако си беше останал на площада.

— Двамата с Мартин имаме тревожни новини.

— Аз също. Вече разбрах, че Ги е вицекарал в Крондор. Какво друго сте научили?

— Подслушах един разговор, който ме кара да мисля, че Ги държи Ерланд и семейството му под стража в палата — каза Мартин.

Арута присви очи и заговори с гняв.

— Дори човек като Ги не би се осмелил да посегне на принца на Крондор.

— Би могъл, с позволението на краля. Знам нещо за тази неприятност между краля и принца, но е ясно, че сега в Крондор властва Ги и действа с разрешението на краля, ако не и е благословията му. Може би болестта на краля се е задълбочила.

— Лудост, ако трябва да сме точни — отрязва Арута.

— И за капак на всичко — намеси се Амос, — изглежда, че сме във война с Велики Кеш.

— Какво! — скочи Арута.

— Слух, нищо повече. — Амос заговори тихо и бързо: — Преди да намеря Мартин, подуших малко около един дом за развлечения недалече от гарнизонните бараки. Подслушах няколко подпийнали войничета, че тръгват призори на поход. Когато обектът на моментната жар на едно от войничетата го попита кога ще се видят пак, той й отвърна: „Не преди да идем и да се върнем от Долината, стига да извадим късмет.“ При това спомена името на Рутия, Покровителката на късмета, та да не остане безразлична при споменаването на нейната област.

— Долината ли? — каза Арута. — Това може да означава само Долината на сънищата. Кеш трябва да е ударил гарнизона в Шамата с експедиционна част от войници-псета. Ги не е глупак. Съобразил е, че единственият правилен отговор е бърз, непоколебим удар от Крондор, за да покаже на императрицата на Велики Кеш, че все още можем да си пазим границите. След като войниците-псета бъдат изтласкани на юг от клисурата, чака ни нов кръг безплодни преговори кой има права над нея. Това означава, че дори Ги да има желание да помогне на Крудий, в което се съмнявам, не би могъл да го направи. Няма да остане време да се справи с Кеш, да се върне и да прехвърли войската в Крудий до пролетта, дори до ранно лято. — Арута изруга. — Горчиви новини са това, Амос.

— Има и още. Рано днес реших да прескоча до кораба, за да се уверя, че Васку държи всичко в ръце и че хората не прекаляват с ругатните, че ги държим на борда. Корабът ни е под наблюдение.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Двама хлапаци се въртят на кея и се правят, че уж кърпят мрежа, но всъщност не вършат нищо. Изгледаха ме много внимателно, като се качвах и на връщане.

— Кои мислиш, че може да са?

— Знам ли? Може да са хора на Ги или от тези, които все още са верни на Ерланд. Може да са агенти на Велики Кеш, контрабандисти и дори Шегаджии.

— Шегаджии ли? — попита Мартин.

— Гилдията на крадците — поясни Арута. — Малко неща могат да се случат в Крондор, без да ги е разбрал водачът им, Върлината.

Амос добави:

— Тази тайнствена особа държи Шегаджиите по-здраво, отколкото един капитан екипажа си. Има места в града, където дори принцът не може да стъпи, но няма място в Крондор, което да е недостъпно за Върлината. Ако е проявил интерес към нас, все едно по какви причини, това е повод за безпокойство.

Разговорът им се прекъсна от появата на малкия слуга. Той постави пред тях запотена от студ гледжосана кана с вино и три чаши.

— Момче, я прескочи до най-близкия продавач на благовония — каза Амос. — Това място вони. Купи нещо да го хвърлиш в огъня.

Момчето ги изгледа малко нащрек, но Амос му подхвърли още една монета и хлапакът сви рамене и излезе.

— Скоро ще се върне, а друг повод да го разкарам не мога да измисля — каза Амос. — Все едно, тук скоро ще се напълни с търговци, дошли да ударят по една следобедна потилня. Когато момчето се върне, пийваме винцето, отпускаме се и гледаме да не бързаеме да излизаме. Е, добре все пак, че в цялата тая мътилка има и един светъл лъч.

— И какъв е той? — попита Арута.

— Ги скоро ще се махне от града.

Арута присви очи.

— Все пак ще останат назначените му слуги. Но това, което казваш, наистина е донякъде утешително. Малцина в Крондор могат да ме разпознаят, защото минаха близо девет години, откакто за последен път бях тук, а и повечето от тях сигурно са изчезнали заедно с принца. Освен това обмислям един план. Щом Ги напусне Крондор, ще мога по-лесно да го осъществя.

— Какъв план? — попита Амос.

— Ще ви кажа, след като го обмисля внимателно. Къде можем да се видим без риск да ни подслушат?

Амос се замисли.

— Бардаците, дюкяните с опиум и залите за комар са също толкова неподходящи, колкото и хановете. Или Шегаджиите ги държат под контрол и отбелязват всеки, който влезе и излезе, или има други, които се мотаят наоколо и слухтят за сведения, които да продадат. Ако някой те подслуша да изречеш нещо, което не бива, Шегаджиите или градската стража ще те спипат за минута. — Смълча се за миг, после се усмихна. — Сетих се! Когато камбаната на Градската кула удари два часа след залез, ще се срещнем на Храмовия площад.

Момчето се върна и подхвърли вързоп уханни билки в огъня и разговорът им секна. Арута се облегна на стената и отпи от леденото вино. Притвори очи, но не можа да се отпусне, притеснен от създалото се положение. След малко реши, че планът му може и да сполучи, ако успее да се добере до Дуланик. Изгарящ от нетърпение, той стана пръв и след като се изтри и облече, излезе навън.

Мартин и Амос дойдоха на Храмовия площад от различни страни. Наоколо се издигаха храмовете на главните и по-малки божества. Няколко от тях гъмжаха от поклонници и богомолци, влизащи и излизащи през разтворените им порти, други пустееха.

Амос стигна до принца и го попита:

— Как мина следобедът?

Арута му отвърна тихо:

— Постоях в една кръчма, сам. Подслушах няколко разговора за Ерланд, но колкото пъти се опитвах да се доближа, говорещите млъкваха или се отдръпваха. Иначе успях да обмисля плана си.

Мартин се огледа и промълви:

— Злокобно място си избрал за среща, Амос. В този край на площада са се струпали всички богове и богини на мрака и хаоса.

Амос сви рамене.

— Затова пък няма много минувачи привечер. И виждаш всеки, който те приближи. — Той се обърна към Арута. — Е, какъв ти е планът?

Арута заговори тихо и бързо:

— Тази сутрин забелязах две неща: личната гвардия на Ерланд все още охранява терена на двореца, което означава, че контролът на Ги си има граници. Второ: неколцина от придворните на Ерланд влязоха и излязоха съвсем свободно, така че голяма част от ежедневните задължения по управлението на Западните владения трябва да е останала без промяна.

Амос поглади замислено брадата си.

— Изглежда логично. Ги е довел със себе си своята войска, но не и управителите си. Останали са да се грижат за реда в Батира.

— Което означава, че лорд Дуланик и някои други, които не хранят голяма симпатия към Ги, би трябвало все още да могат да ни помогнат. Ако Дуланик реши да помогне, все още мога да успея.

— Как? — попита Амос.

— Като рицар-маршал на Ерланд, Дуланик държи под властта си васалните на Крондор гарнизони. Единствено с неговия подпис и печат гарнизоните могат да бъдат призовани на поход в Долината на сънищата или към Малаково средище. Ако им заповяда да тръгнат към Сарт, могат да се присъединят към тамошния гарнизон и да се

отправят с кораби за Крудий. Маршът ще е труден, но все пак можем да ги доведем в Крудий до пролетта.

— А и няма да навреди на баща ти, също така. Тъкмо се канех да ти кажа: чух, че Ги е пратил войници от крондорските гарнизони при баща ти.

— Странно. Не мога да си представя Ги да иска да помогне на татко.

Амос поклати глава.

— Не е толкова странно. За твоя баща ще изглежда, че Ги е бил изпратен от краля само за да помогне на Ерланд, тъй като подозирам, че слуховете за задържането на Ерланд под стража все още не са плъзнали надалече. Същевременно това е чудесен повод да опразни града от офицери и бойци, верни на принца. Въпреки това за баща ти това ще е щедра услуга. Ако се пресметне, излиза, че близо четири хиляди души са заминали или тръгват на север. Това може да се окаже достатъчно, за да се справи с цураните, ако те тръгнат срещу херцога.

— Но ако тръгнат срещу Крудий? — намеси се Мартин.

— Точно затова трябва да проникнем в двореца и да намерим Дуланик.

— Как? — попита Амос.

— Надявах се ти да предложиш нещо.

Амос наведе глава, помълча малко, след което попита:

— Има ли в палата някой, на когото можеш да се довериш?

— Преди можех да изброя поне дузина, но тази история ме кара да се съмнявам във всеки. Кой е на страната на вицекраля и кой поддържа принца — изобщо не мога да предположа.

— Тогава ще трябва да подушим още малко. И да подразберем за кораби, подходящи за транспорт. Като наемем няколко, трябва да ги измъкваме от Крондор по един — по два, през няколко дни. Поне десетина ще ни трябват, за да превозим хората от три гарнизона. И то ако получиш подкрепата на Дуланик, което ни връща отново на въпроса как да се набутаме в палата. — Амос изруга тихо. — А бе, ти сигурен ли си, че не искаш да зарежеш тая работа и да станеш един приватер? — Изражението на Арута ясно показва, че не му е до смях, и Амос въздъхна. — Знаех си, че няма да искаш.

— Изглежда, че добре познаваш потайностите на града, Амос — каза Арута. — Използвай опита си, за да ни вкараш в двореца, дори

през някой канал, ако трябва. Аз ще си отворям очите за всеки от хората на Ерланд, който може да mine през главния площад. Мартин, за теб остава само да слухтиш.

Амос въздъхна примирено и отвърна:

— Да се влезе в палата е доста рисковано, а да ти кажа, никак не обичам рисковете. — Той посочи близкия храм. — Може би ще трябва дори да отскоча до храма на Рутия и да помоля Господарката на късмета да ни се усмихне.

Арута извади една жълтица от кесията си му я подхвърли.

— Кажу една молитва на Господарката и от мен. Ще се видим в кръчмата по-късно.

Арута се отдалечи в мрака, а Амос кимна към храма на Богинята на късмета.

— Мартин, държиш ли много на жертвените дарове?

Нощната тишина се раздра от ека на бойни тръби, призоваващи на оръжие. Арута пръв се озова до прозореца, блъсна дървените кепенци и надникна навън. Тъй като по-голямата част от града бе потънала в сън, имаше малко светлини, които да скрият сиянието от изток. Амос се озова до Арута, а Мартин — на една крачка зад тях.

— Лагерни огънове. Стотици — каза Мартин, вдигна очи към небето да види положението на звездите и добави: — Два часа до изгрев.

— Ги подготвя армията си за похода — промълви Арута.

Амос се надвеси през прозореца, изви врат и успя да зърне малко от пристанището. Видя в далечината мъже, подвикващи по палубите.

— Изглежда, че гласят за път и кораби.

Арута се наведе с две ръце, оперени на дървения перваз на прозореца.

— Ги ще изпрати пехотинците с кораби покрай брега до Морето на сънищата, до Шамата, докато конницата му язди на юг. Пехотата му ще стигне до града достатъчно свежа, за да помогне в укрепването на отбраната. А когато пристигнат и конете му, няма да са се поболели от пътуването по море. И ще пристигнат само с няколко дни разлика.

Сякаш за да потвърди думите му, откъм изток се чу тропот на мъже в марш. След няколко минути се появи първият от пешите

батальони на Батира. Бледата светлина на фенерите придаваше на войниците странен, неземан вид, докато биеха крак в колони по улицата. Стъпваха в ритъм и знамената със златния орел плющяха над главите им.

— Добре обучени бойци са — каза Мартин.

— Ги може да е всякакъв и ще ти трябват часове, за да изброиш лошите му страни — промълви Арута. — Но едно нещо не може да му се отрече. Той е най-добрият пълководец на Кралството. Дори баща ми е принуден да го признае, въпреки че друго добро не би казал за него. Ако аз бях кралят, щях да пратя армиите на Изтока под негова команда, за да сразят цураните. На три пъти Ги е тръгвал на поход срещу Кеш и трите пъти ги е съкрушавал. Ако кешийците още не знаят, че е тръгнал на запад, само като видят знамето му на бойното поле, ще седнат на масата за преговори, защото се боят от него и го уважават като противник. — В гласа на Арута се долови нотка на размисъл. — Има една подробност. Когато Ги станал херцог на Батира, уронил по някакъв начин честта си — татко така и не ми каза какъв е бил позорът му, — след което започнал да носи само черно, един вид като белег, с което си спечелил прозвището Черния Ги. Такова самодамгосване говори за голям кураж. Каквото и друго да може да се каже за Ги дьо Батира, никой не може да го нарече страхливец.

Войниците продължиха да се нижат по улицата. Тримата ги гледаха мълчаливо. Малко по-късно, когато слънцето се вдигна от изток и последните войници се стопиха по улиците към пристанището.

На заранта след като армията на Ги тръгна в поход, бе обявено, че градът е затворен, портите му са залостени за всички пътници и заливът е под блокада. Арута прецени, че това е съвсем нормално, за да се попречи на кешийските агенти да напуснат града с бърза шхуна или на коне и да донесат новината за похода на Ги. Амос навести „Вятърът на зората“, за да огледа блокадата на залива, и установи, че е лека, тъй като Ги бе заповядал на по-голямата част от флотата да стои извън него, в открито море, и да пази срещу кешийски щурмови флотилии, ако са разбрали, че градският гарнизон е опразнен. Редът в града сега се поддържаше от градска стража в ливреите на Ги, след като и последните крондорски войници се бяха отправили на север.

Според слуховете Ги щял също така да отпрати гарнизона в Шамата на фронта, след като се реши битката с Кеш, оставяйки по този начин всеки гарнизон във васалството в ръцете на войници, верни на Батира.

Повечето време на Арута минаваше по кръчми, по тържища и пазари — все места, където беше най-вероятно да срещне някои от хората от палата. Амос обикаляше по кейовете или из по-тъмните места на града, особено в радващия се на лоша слава Бедняшки квартал, и започна да разпитва под сурдинка за налични кораби. Мартин използваше добре външността си на прост горянин, за да се пъха навсякъде, където можеше да измъкне нещо.

Така мина близо седмица, без да научат нещо ново. След това, в края на шестия ден, откакто Ги бе напуснал града, Арута бе спрял сред гъмжащия площад пред двореца от гласа на Мартин.

— Артур! — извика ловецът, затичан към него. — Ела бързо. — И го поведе към „Моряшко безгрижие“.

В хана завариха Амос вече в стаята, изтегнат на сламеника си преди поредната нощна обиколка из Бедняшкия квартал. Щом вратата се затръшна, Мартин каза:

— Струва ми се, че знаят, че Арута е в Крондор.

Амос се надигна, а Арута промълви:

— Какво? Как?...

— Влязох в една кръчма до войнишките бараки малко преди обяд. Нямах много хора — нали войската вече замина. Тъкмо когато се канех да си тръгна, влезе един Писар на градския пристав. Готов беше да се пръсне от клюката и трябваше непременно да я сподели с някого. И аз, с помощта на малко вино и с нужното уважение към толкова важна особа, му развързах езика. Каза ми три неща. Лорд Дуланик е изчезнал от Крондор в нощта, в която замина Ги. Има някаква история, че се бил оттеглил в едно от безименните имения някъде на север, след като Ги е станал вицекарал, но според писаря едва ли е така. Второто е вестта за смъртта на лорд Бари.

Арута се слиса.

— Лорд-адмиралът на принца е мъртъв?

— Бил загинал при загадъчни обстоятелства, въпреки че официално съобщение за смъртта му няма. Възложили командването на крондорската флота на някакъв източен владетел, Исуп.

— Исуп е човек на Ги — уточни Арута. — Командваше ескадрите на Батира в кралската флота.

— И последно, похвали се, че знаел някаква тайна, свързана с издирването на някого, когото той нарече само „роднина на вицекраля“.

Амос изруга.

— Не разбирам как, но някой те е разпознал. След като Ерланд и семейството му са фактически пленници в двореца, едва ли е възможно някой роднина на краля да се е разхождал през последните дни из Крондор, освен ако не са се навъдили и други, за които не си ни казал.

Арута пренебрегна тъпия моряшки хумор. Докато Дълголькия разказваше историята си, всичките му планове да намери помощ за Крудий рухнаха. Крондор се оказа в ръцете или на хората, верни на Ги, или безразлични кой точно управлява от името на краля. Не оставаше никой, към когото да се обърне за подкрепа, и невъзможността да докара помощ у дома го изпълни с горчивина.

— Тогава нямаме друг изход освен да се връщаме в Крудий колкото се може по-скоро — промълви той.

— Май няма да е толкова лесно — каза Амос. — Тук стават и други странни неща. Бях по разни места, където обикновено човек може да се договори с някой, готов да свърши нещо непочтено, но навсякъде, където поразпитах — дискретно, не се съмнявайте — се натъкнах на сурово мълчание. Човек, ако не знае как стоят нещата тук, би си помислил, че Върлината е затворил дюкяна си и Шегаджиите до един са се записали да служат в армията на Ги. Никога не се бях натъквал на такава сбирщина от онемели кръчмари, нищо незнаещи курви, невежи просяци и глътнали езиците си комарджии. Не е нужно да си гений, за да схванеш, че е дадена заповед никой да не говори с непознати, колкото и добра да е офертата. Така че не можеш да потърсиш помощ да се измъкнем на свобода от града и ако агентите на Ги знаят, че си в Крондор, блокадата няма да се вдигне, нито портите ще се отворят, колкото и гръмко да викат пред тях търговците, преди да те заловят.

— Здравно сме се оплели в примката — съгласи се Мартин.

— Но ако хората на Ги само подозират, че съм в Крондор, търсенето може да им омръзне.

— Вярно — съгласи се Амос. — И след време Шегаджиите също може да се пооткрехнат. Ако те се съгласят да помогнат — срещу значителна сума, можеш да си сигурен — ще разполагаме с мощна подкрепа, за да напуснем града.

Арута стисна юмрук и го удари в сламеника, на който седеше.

— Проклетият Батира! Бих го убил тутакси. Той не само вреди на Запада, но рискува да предизвика още по-голямо разцепление между двете владения, поставяйки васалните на принца земи под своето знаме. Ако се случи нещо лошо с Ерланд и фамилията му, гражданската война е почти сигурна.

Амос замислено поклати глава.

— Заплетена мисия се оказа тази, и не по твоя вина, Арута. Въпреки това — да не изпадаме в паника. Приятелят ни Мартин може и да не е разбрал добре думите на пристава или онзи просто ги е изрекъл, за да го чуе какво ще каже. Трябва да сме предпазливи, но не можем да скочим и да побегнем. Ако изведнъж изчезнеш, все някой ще забележи. Най-добре е засега да останеш около хана и да се държиш както обикновено. Аз ще продължа да се опитвам да се добера до някого, който може да ни измъкне от града — контрабандисти речем, ако не Шегаджиите.

Арута се надигна от постелята и каза:

— Нямам никакъв апетит, но досега винаги сме вечеряли заедно в гостилницата. Предполагам, че ще е най-добре скоро да слезем долу за вечеря.

Амос му махна с ръка да седне.

— Позадръж се тук още малко. Аз ще изтичам до кейовете да навестя кораба. Ако този писар е бил прав, със сигурност ще претърсват корабите в пристанището. Няма да е зле да предупредя Васку и екипажа да са готови да се преместят на по-глухо място в дока, ако се наложи, и да скрият някъде сандъка ти. Ремонтът няма да приключи поне още седмица, така че трябва да внимаваме. Колкото за блокадите, случвало ми се е да ги пробивам. Не бих рискувал с толкова паянтов кораб като „Вятърът на зората“, но ако не намерим друг... — На вратата се обърна към Арута и Мартин. — Скоро ще се върна, момчета. Преживявали сме и по-трудни времена, не губете кураж.

Когато Амос влезе в гостилницата, Арута и Мартин седяха мълчаливо. Морякът издърпа стол, поръча си ейл и ядене и след като му ги поднесоха, каза:

— Всичко е уредено. Сандъкът ти е на безопасно място, докато сме на пристан.

— Къде го скри?

— Увит е здраво в промазано платно и вързан за котвата.

Арута беше впечатлен.

— Под водата?

— Нови дрехи винаги можеш да си купиш, а златото и скъпоценните камъни не ръждясват.

— Как са хората? — попита Мартин.

— Ръмжат, че и тая седмица трябва да стоят в пристанището, и то на борда, но са добри момчета.

Вратата на хана се отвори и влязоха шестима мъже. Петима седнаха на масата до вратата, а шестият остана прав и заоглежда помещението. Амос изсъска:

— Вижте го оня с мишето лице, седналия. Той е един от хлапаците, дето следеше кейовете последната седмица. Изглежда, са ме проследили.

Мъжът, който беше останал прав, забеляза Амос и се приближи до масата им. Носеше грубо моряшко облекло. Усмихна им се, стиснал вълнената си капа в мазолестите си длани.

Амос кимна и мъжът проговори.

— Ти си господарят на „Вятъра на зората“. Искам да поговоря с теб.

Амос повдигна вежди, но посочи свободния стол и мъжът седна.

— Казвам се Радбърн. Търся работа, капитане.

Амос погледна спътниците на Радбърн, които се правеха, че не забелязват какво става.

— И защо на моя кораб?

— Опитах на други. Всички са пълни. Просто си помислих дали да не те попитам.

— Кой беше последният ти капитан и защо напусна службата си при него?

Радбърн се засмя добродушно.

— Ами, напоследък плавах само в залива и покрай брега. Стоя вързан тука има-няма цяла година. — Прислужницата се приближи до масата им и той замълча. Амос поръча още по ейл и когато сложиха една от халбите пред Радбърн, той каза: — Благодаря, капитане. — Отпи дълго и изтри пияната с опакото на ръката си. — Преди да се закова на брега, плавах с капитан Джон Авъри на „Бантамина“.

— Знам го Джон Авъри, макар да не сме се виждали от последното ми ходене в Дърбин преди пет-шест години.

— Е, понапих се малко и капитанът каза, че пияници на борда на кораба си не търпи. Не пия кой знае колко, капитане, но нали го знаете Авъри, известен е като пълен въздържател и следовник на Белия Сунг.

Амос изгледа Мартин и Арута, но не каза нищо. Радбърн попита: — Това твои хора ли са, капитане?

— Не, делови съдружници. — След като стана ясно, че Амос няма да каже нищо повече, Радбърн изостави въпроса за самоличностите им. Най-сетне Амос проговори: — В града съм малко повече от седмица и се занимавах с лични дела. Какви са новините?

Радбърн сви рамене.

— Какви. Войната си продължава. Добре е за търговците, зле за всички други. Сега сме се забъркали с Кеш. Преди неприятностите бяха по Далечния бряг, но сега... Крондор няма да е толкова злачно място, ако вицекралят не прогони псетата на Кеш. Инак — обичайните клюки... — Огледа се, сякаш искаше да се увери, че никой не подслушва. — И някои по-необичайни.

Амос надигна халбата си до устните, без да каже нищо.

— Откакто дойде вицекралят — продължи тихо Радбърн, — нещата Крондор не са същите. Почтеният човек вече не е в безопасност по улиците, навсякъде сноват роботърговците на Дърбин, а и рекрутиращите групи са не по-малко лоши.

— Рекрутиращи групи? — избухна Амос. — Рекрутиране не е имало в нито един град на Кралството от трийсет години.

— Така де, ама сега нещата се промениха. Само да пийнеш малко и да не си намериш койка за през нощта, спипват те и хайде в дранголника. Просто не е честно, ваша милост. Само защото човек е слязъл от един кораб и не си е намерил друг, не дава на никой правото да го праща във флотата на лорд Исуп за цели седем години. Седем години да гониш пирати и да се биеш с галерите на Квеган!

Амос присви очи.

— Вярно ли е, че Ги управлява в Крондор? Чух някакви приказки, но ми се сториха доста объркани.

Радбърн кимна.

— Прав сте, капитане. Наистина е много объркано. Преди месец тук пристига лорд Ги на бял кон, с армията му отзад, флагове се воят, бият барабани и прочие. Принцът, разправят, го посрещнал радушно и се държал с него най-приятелски, макар Батира да носел подписа на краля, с който той го назначавал за вицецрал. Принцът дори му помагал, разправят, докато тази работа с рекрутирането и други подобни не стигнала до ушите му. — Той сниши още глас и добави: — Чух даже, че когато възразил, Ги го затворил в стаите му. Хубави стаи, предполагам, но като не можеш да излезеш от тях, все едно че си в килия. Така разправят.

Арута толкова се разгневи от разказа, че кипна и понечи да заговори, но Амос предупредително го стисна за китката и той замълча.

— Е, Радбърн, винаги може да се намери работа за свестен човек, който е служил при Джон Авъри. Да се разберем така. Тая нощ трябва още веднъж да прескоча до кораба и имам някои лични вещи в стаята ми, които искам да се пренесат на борда. Ела с мен да ги отнесеш.

Амос се изправи, без да остави време на събеседника си да възрази, хвана го под мишницата и го подкара към стълбището. Арута хвърли поглед към групата, влязла с Радбърн. В момента те като че ли не забелязваха какво става в претъпканото помещение и двамата с Мартин набързо последваха Амос и Радбърн към стълбището.

Амос повлече Радбърн по коридора и след като влязоха през вратата на стаята им, се завъртя и така го халоса с юмрук в корема, че го накара да се прегъне на две. Още един жесток удар с коляно в лицето и Радбърн се просна в несвяст на пода.

— За какво беше всичко това? — попита Арута.

— Този човек е лъжец. Джон Авъри е прочут агент на Кеш. Преди двадесет години предаде капитаните на Дърбин на квеганска щурмова ескадра. А на Радбърн окото не му мигна, когато казах, че съм видял Авъри в Дърбин преди шест години. И при това твърде волно показва неуважението си към вицецраля. Версията му вони като

риба, мъртва отпреди седмица. Излезем ли през вратата с него, след една-две пресечки ще ни се нахвърлят поне дузина души.

— Сега какво ще правим? — каза Арута.

— Напускаме. Приятелчетата му ще се качат по стълбите след минута. — Той посочи прозореца. Мартин застана до вратата, а Арута разтвори дървените кепенци. — Сега разбирате защо избрах точно тази стая — каза Амос. — Покривът на конюшната беше на по-малко от разкрач под перваза на прозореца.

Арута го прекрачи и се спусна, последван от Амос и Мартин. Застъпваха предпазливо по стръмния покрив и стигнаха до ръба. Арута скочи, последван след миг от Мартин. Амос се приземи по-тежко, но се отърва само с леко пышкане, без достойнството му да пострада.

Чуха кашляне и люта клетва, вдигнаха глави и видяха на прозореца едно окървавено лице.

— В двора са! — изрева Радбърн.

Тримата бегълци се затичаха към портата.

— Гърлото му трябваше да клъцна — изруга Амос.

Изхвърчаха през портата и щом се озоваха на улицата, Амос сграбчи Арута за рамото и го спря. Към тях по улицата тичаха група мъже. Арута и приятелите му се понесоха в обратна посока и се шмугнаха в една тъмна уличка.

Забързаха се през тесния проход между двете съседни сгради и излязоха на оживена улица, преобърнаха по пътя си няколко амбулантски колички и се гмурнаха в нова странична уличка, последвани от ругатните на продавачите. Продължиха да тичат, подгонени от гласовете на преследвачите, през криволичещ лабиринт от черни проходи и странични улици из потъналия в мрак Крондор.

Завиха и се озоваха на една пресечка, притисната от двете страни от високи сгради. Амос пръв се добра до ъгъла, махна с ръка на Арута и Мартин да спрат и прошепна:

— Мартин, изтичай до онзи ъгъл и огледай. Арута, ти — от другата страна. — Той посочи бледото петно светлина в края на улицата. — Аз ще остана да наблюдавам тук. Ако се разделим, гледай да се добереш до кораба. Шансът да се пробие блокадата е нищожен, но ако се измъкнеш, накарай Васку да вдигне платна към Дърбин. Със

златото там ще можете да дооправите кораба и да се върнете в Крудий. Тичайте!

Арута и Мартин се затичаха в противоположни посоки, а Амос остана да пази отзад. Изведнъж по тясната улица се вдигна врява и Арута хвърли поглед през рамо. В другия ѝ край различи смътно фигурата на Мартин, счепкан с неколцина мъже. Понечи да се върне, но Амос му извика:

— Давай! Аз ще му помогна. Бягай!

Арута се поколеба, после хукна към далечната светлина. Беше се задъхал, когато стигна до ъгъла, и едва не се изпързала, когато се закова на място. Беше излязъл на оживен, ярко осветен булевард. От количките си, украсени с фенери, уличните продавачи предлагаха стоката си на гражданите, наизлезли да се поразходят след вечеря. Времето беше приятно — тази зима сняг май нямаше да завали — и наоколо беше пълно с хора. По вида на сградите, както и по облеклото на хората Арута прецени, че се е озовал в по-заможен квартал.

Той пристъпи на улицата и положи усилие да тръгне с небрежна походка. После спря и се престори, че разглежда стоката на един продавач на дрехи. Неколцина мъже се появиха от пресечката, от която току-що се бе измъкнал. Арута дръпна едно яркочервено наметало и го заметна на раменете си, скривайки главата си под качулката.

— Ей, какво правиш ти бе? — изхриптя мършавият старец пред него.

Арута му отвърна важно и през нос:

— Добри ми човече, нали не очакваш да си купя дреха, без да съм видял дали ми отива?

Разбрал, че пред него стои купувач, старецът стана мазно добронамерен.

— О, не, разбира се, че не, ваша милост. — Огледа Арута в зле скроеното наметало и поклати глава. — Стои ви чудесно, ваша милост, а и цветът му е съвсем като за вас, ако позволите да кажа.

Арута хвърли поглед към преследвачите си. Мъжът, представил се като Радбърн, стоеше на ъгъла със засъхналата кръв по лицето и с подут нос, но все още в състояние да напътства хората си. Арута намести плаща на раменете си и с престорена придиричливост отвърна:

— Така ли смяташ? Не бих искал да се явя в двора като някой скитник.

— О, в двора ли, ваша милост? Ами то, май това е най-подходящото, повярвайте ми. Много елегантен вид ви придава.

— Колко струва?

Арута видя, че хората на Радбърн закрачиха през гъстата тълпа. Някои започнаха да надничат във всяка кръчма и дюкян по пътя си, други се забързаха в различни посоки. От малката улица се изсипаха още и Радбърн им заговори бързо. Разположи неколцина от тях да наблюдават минувачите, после се обърна и поведе останалите обратно.

— Шит е от най-добрия плат, правен в Ран, ваша милост — отвърна продавачът. — Донесен е на висока цена от брега на Кралското море. Не мога да го дам за по-малко от двацет златни суверена.

Арута пребледня и за миг бе толкова слисан от наглата цена, че за малко да се изтърве.

— Двацет!?! — Един от групата на Радбърн извърна поглед към него и той продължи недоволено: — Добри ми човече, аз искам да си купя плащ, а не да плащам годишната издръжка на внучетата ти. — Човекът на Радбърн се обърна и се стопи сред гъстото множество. — В края на краищата това е едно най-обикновено наметало. Според мен два суверена ще са повече от достатъчни.

Продавачът го изгледа слисан.

— Ваша милост, вие искате да направя подаяние. Не бих и помислил да се разделя с него за сума по-малка от осемнайсет суверена.

Пазариха се още десетина минути и най-накрая Арута си тръгна с плаща за цена от осем суверена и два кралски сребърника отгоре. Цената беше двойно по-висока от тази, която бе готов да плати, но издирвачите не обърнаха внимание на някакъв си човек, пазарящ се с уличен продавач, и това, че избегна вниманието им, струваше сто пъти повече.

Арута закрачи по улицата нащрек за всякакъв признак, че го следят. За съжаление не познаваше добре Крондор и нямаше никаква представа къде се е озовал след бягството. Задържаше се из поживените места и се присламчваше към по-големите групи хора, стараейки се да се слее с тях.

Забеляза на ъгъла един мъж, който си даваше вид, че стои бездейно, но явно следеше минаващите. Арута се огледа и зърна една

кръчма на отсрещната страна, означена с ярко изрисувана табела с бял гълъб. Прекоси бързо улицата с лице, извърнато настрани от мъжа на ъгъла, и стигна до прага на кръчмата. Когато посегна към бравата, нечия ръка дръпна плаща му и Арута се извъртя с меча, изваден наполовина от ножницата. Пред него стоеше някакъв хлапак, облечен в кърпена дрешка и мъжки панталони, срязани до коленете. Имаше тъмна коса и очи, а лицето му се беше изкривило в хитра усмивка.

— Не там, ваша милост — каза насмешливо хлапакът.

Арута прибра меча в ножницата и влезе в ролята си.

— Разкарай се, момче. Нямам време да се разправам с просяци и сводници, дори да са дребосъци.

Момчето се ухили още по-широко.

— Щом настоявате, но вътре има двама от тях.

Арута заряза носовия тембър.

— Кои?

— Мъжете, които ви гонят.

Арута се огледа. Изглеждаше, че момчето е само. Взря се очите му и го попита:

— Какво ми говориш?

— Видях какво направихте. Бърз сте в краката, ваша милост. Но те са покрили целия район и сам нямате никакъв шанс да им се измъкнете.

Арута се приведе над него.

— Ти кой си, момче?

Хлапакът отметна рошавата си коса и отвърна:

— Джими ми викат. Работя тъдява. Мога да ви измъкна. Срещу такса, разбира се.

— И кое те кара да мислиш, че искам да се измъквам?

— О, не на мене тия, дето ги пробутахте на продавача, ваша милост. Имате нужда да се измъкнете от някой, който сигурно е готов да ми плати, ако му покажа къде сте. Измъквал съм се от Радбърн и хората му, така че симпатията ми е повече на ваша страна, отколкото на неговата. Стига да можете да сложите в шепата ми повече за свободата си, отколкото той, за да ви спипа.

— Познаваш Радбърн?

Джими се ухили.

— Не че много ми се ще да го призная, но да, имал съм вземане-даване с него.

Арута бе поразен от хладнокръвието на хлапака, поведение, каквото не можеше да се очаква от момчетата на неговите години у дома. Пред него стоеше особа, вряла и кипяла в градския живот.

— Колко?

— Радбърн ще ми плати поне двайсет златни, ако ви намеря, и петдесет, ако особено държи на кожата ви.

Арута свали кесията с парите от колана си и я връчи на хлапака.

— Вътре има над сто суверена, момче. Изведи ме оттук до кейовете и ще ги удвоя.

Очите на момчето се ококориха за миг, но широката усмивка не слезе от лицето му.

— Трябва да сте обидили някоя много важна особа. Елате.

И се затича толкова бързо, че Арута почти го изгуби сред навалищата. Когато стигнаха до една от тесните пресечки, Джими спря.

— По-добре хвърлете тоя плащ. Червеното не е любимият ми цвят, когато не искам да привличам внимание. — След като Арута натика наметалото в една празна каца, Джими каза: — Ей сега ще ви покажа пристанището. Ако се натъкнем на нещо, продължавате сам. Но заради оная, другата стотарка, ще гледам да ви превода до края.

Запровираха се към другия край на уличката, явно запусната, ако се съдеше по купищата смет, нахвърляните колички, счупени маси и столове и още безброй безименни вещи, струпани до стените на сградите. Джими издърпа настрана една от количките и отдолу се показва дупка.

— Това би трябвало да ни измъкне от паяжината на Радбърн, поне така се надявам — каза Джими.

Арута трябваше да превие гръб, за да последва момчето по тесния тунел. По вонята можеше да се съди, че нещо наскоро е допълзяло, за да умре вътре. Сякаш прочел мислите му, Джими каза:

— Хвърляме вътре по една умряла котка през няколко дни. Да не си врат много други носовете вътре.

— Кои сте вие? — попита Арута.

Джими пренебрегна въпроса му и продължи напред. Скоро излязоха на друга уличка между две сгради, и тя затрупана с боклуци.

В края ѝ Джими даде знак на Арута да спре и да изчака, изчезна напред по тъмната уличка, после се върна тичешком.

— Хората на Радбърн. Трябва да са разбрали, че сте тръгнали към пристанището.

— Можем ли да им се измъкнем?

— Никакъв шанс. Нагъсто са като въшки в просешка брада.

Момчето пое в обратната посока. Арута го последва. Джими свърна в малък страничен проход. Арута се надяваше, че не е сбъркал, доверявайки се на малкия уличник. След още няколко минути ходене Джими спря.

— Знам едно място, където можете да се сврете за известно време, докато намеря още хора да ви заведем до кораба ви. Но ще ви струва повечко от сто.

— Заведи ме до кораба преди да е съмнало и ще ти дам каквото поискаш.

Джими се ухили.

— Мога да поискам много.

Изгледа продължително Арута, след което кимна и го поведе. Арута го последва и двамата затънаха още по-надълбоко в недрата на големия град. Звуците на хората по улиците заглъхнаха. Сградите около тях показваха, че се намират в друг бедняшки квартал, въпреки че не изглеждаше близо до пристанището.

Още няколко резки завоя из тъмните тесни проходи и Арута съвсем се изгуби. Изведнъж Джими се извърна и каза:

— Стигнахме.

Дръпна някаква невидима врата в иначе сляпата стена и прекрачи. Арута се заизкачва след него по дълго виещо се стълбище.

Джими го поведе по дълъг коридор на последния етаж към някаква врата, отвори я и му даде знак да влезе. Арута пристъпи една крачка и спря, видял, че към корема му са насочени върховете на три саби.

ГЛАВА 25

ИЗХОД

Зад малка маса срещу вратата седеше някакъв мъж.

Той се приведе на светлината на малката лампа и каза:

— Моля, влезте.

Светлината разкри пъпчивото му лице и дългия клюнест нос. Очите му не се откъснаха от Арута, докато тримата със сабите се отдръпваха да отворят път на принца. Арута се поколеба, като видя Амос и Мартин, овързани и в безсъзнание до стената. Амос простена и се размърда, но Мартин остана неподвижен.

Арута измери на око разстоянието между себе си и тримата със сабите и ръката му помръдна към дръжката на меча, но всякаква мисъл да скочи назад и да го извади се изпари от главата му, щом усети острието на кама, опряно в гърба му. Една ръка се плъзна отзад и му отне оръжието.

След което Джими заобиколи принца, прибра грижливо камата в гънките на туниката си и заоглежда меча му с любопитство. И се ухили широко.

— Виждам съм такива. Достатъчно лек, за да мога да го използвам и аз.

Арута сухо каза:

— При тези обстоятелства може би ще е неуместно да ти го оставям в наследство. Използвай го както искаш.

— Остроумията си ги запази за себе си — каза пъпчивият. Един от тримата със сабите подкара Арута навътре в стаята. Друг свали колана му с ножницата и върза ръцете му отзад. После грубо го смъкнаха на стола пред масата срещу мъжа и той продължи: — Викат ми Аарон Готвача, а ти току-що се запозна с Джими Ръчицата. — Той посочи момчето. — Другите трима предпочитат засега да останат анонимни.

Арута погледна момчето.

— Джими Ръчицата ли?

Момчето изпълни доста прилично подражание на дворцов поклон, а Готвача поясни:

— Най-добрият джебчия в Крондор и на път да стане и най-великият крадец, стига човек да е склонен да повярва на хвалбите му. А сега по същество. Кой си ти?

Арута разказа историята за търговските си дела с Амос, като се представи с името Артур. Готвача го изслуша търпеливо, после въздъхна и кимна на един от мълчаливите мъже, който пристъпи и зашлеви принца през устата.

— Приятелю Артур — каза кротко Аарон Готвача и поклати глава. — Този разпит може да го продължим и два дни, ако потрябва. Съветвам те да не избираш по-трудния път. Ще се увериш, че никак не е приятно, а ние така или иначе ще разберем накрая каквото искаме. Така че, моля те, обмисляй отговорите си грижливо. — Той се изправи и заобиколи масата. — Кой си ти?

Арута пак подхвана версията си, а мъжът, който го беше ударил, отново пристъпи напред и така го зашлеви, че звезди му излязоха от очите. Мъжът, който се нарече Готвача, се приведе така, че лицето му да се изравни с това на Арута. Арута примигна да махне сълзите си и Готвача каза:

— Приятелю, отговори ни каквото те питаме. Значи, за да не губим излишно време — той посочи Амос, — че този е капитан на кораба ти, ще приемем, но че сте делови съдружници... едва ли. Другият ти приятел се правеше на ловец от планините в няколко кръчми и смятам, че не е маскарад: прилича на човек, който познава планините повече от градските улици, и е с толкова корав поглед, че желязо може да кове с него. — Той изгледа Арута. — Но ти... ти най-малкото си войник, а богаташките ти ботуши и изящното оръжие те издават, че си благородник. Но ми се струва, че има нещо повече. — Вгледа се в очите на Арута и каза: — Е, защо Джоко Радбърн толкова държи да те спипа?

Арута изгледа Аарон Готвача право в очите.

— Не знам.

Мъжът, който го беше ударил, пристъпи напред, но Готвача вдигна ръка.

— Това може да е вярно. Ти се държа доста глупаво, като надничаше тук-там, висеше покрай портите на двореца и се правеше

на невинен. Или сте лоши шпиони, или нещастни глупаци, но няма съмнение, че сте събудили интереса на хората на вицекраля и оттам — нашия.

— А вие кои сте?

Готвача не обърна внимание на въпроса.

— Джоко Радбърн е старшият на тайната полиция на вицекраля. Въпреки откритото си честно лице, Радбърн е един от най-хладнокръвните и безмилостни негодници, с каквито боговете някога са удостоявали този свят. Той с радост би прерязал гърлото на собствената си баба, ако помисли, че е издала някоя държавна тайна. Фактът, че е тръгнал след вас лично, само показва, че най-малкото ви смята за важен случай. Разбрахме, че трима души си пъхат носа из града, ден-два след като пристигнахте, и след като нашите чуха, че хората на Радбърн ви държат под око, решихме и ние да направим същото. Когато започнаха да предлагат малки подкупи за сведения за вас тримата, се заинтересувахме особено. Но се задоволявахме само с това да ви следим и да чакаме.

— Когато обаче Джоко с хората си се появи при „Моряшко безгрижие“, бяхме принудени да действаме — продължи Готвача. — Отмъкнахме тези двамата изпод носа на Джоко, но той и биячите му излязоха на алеята между теб и нас и се наложи да се посчепкаме. Това, че Джими те намери, си беше чист късмет, защото той не знаеше, че сме готови да те приберем. — Той кимна одобрително към момчето. — Добре направи, че го доведе тук.

Джими се засмя.

— Бях по покривите и гледах всичко. Разбрах, че го искате, още когато спипахте другите двама.

Единият от мъжете изруга.

— Ти по-добре не си навирай носа, без да ти е наредил Тартора на нощта, момче.

Готвача вдигна ръка и мъжът замълча.

— Няма да ти навреди да узнаеш, че тук някои са Шегаджии, други не, но всички сме обединени от едно много важно дело. Чуй ме добре, Артур. Единственият ви шанс да излезете оттук живи е в това да се убедим, че не заплашвате делото, за което споменах. Възможно е интересът на Радбърн към вас случайно да съвпада с интереса му към някои други неща. Или може да има някакво заплитане на нишките

тук, някаква схема, която още не ни е известна. Така или иначе ще разберем истината, и когато останем доволни от това, което ни кажеш, ще ви пуснем на свобода — може би дори ще помогнем на теб и приятелите ти — или ще ви убием. Сега да започнем отначало. Защо дойдохте в Крондор?

Арута се замисли. От лъжи явно нищо нямаше да спечели, освен болка, но не му се искаше да им каже цялата истина. Не беше доказано, че тези хора не работят с хората на Ги. Можеше да се окаже някаква уловка и Радбърн да подслушва от съседната стая всяка дума. Реши коя част от истината да сподели.

— Аз съм агент на Крудий. Дойдох да говоря с принц Ерланд и лорд Дуланик лично, да ги помоля за помощ срещу предстоящото настъпление на цураните. Когато разбрахме, че Ги дьо Батира владее града, решихме да позадържим нещата, преди да решим как е най-добре да постъпим.

Готвача го изслуша внимателно, след което каза:

— Защо трябва един пратеник на Крудий да се промъква крадешком в града? Защо не дойдохте с развети знамена и да бъдете посрещнати официално?

— Щото Черния Ги по-скоро ще го хвърли в килията, отколкото да помогне, тъпак такъв!

Главата на Готвача рязко се извърна. Амос седеше опрял гръб на стената и клатеше глава с болезнена гримаса.

— Май си ми пукнал черепа, Готвачо.

Аарон Готвача го изгледа свирепо.

— Познаваш ме?

— Че как не, тъп морски плъх, знам те, и още как. Толкова добре те знам, че повече една дума няма да кажем, докато не доведете Тревър Кожата.

На пъпчивото лице на Готвача се изписа смут и той се надигна от масата и махна с ръка на един от мъжете до вратата, който също изглеждаше притеснен от думите на Амос. Мъжът му кимна в отговор и излезе. Върна се след няколко минути, следван от друг мъж висок, със смайващо побеляла коса, но все още як на вид. От челото през дясното му око минаваше широк белег, млечен на цвят, и стигаше до брадичката. Той изгледа Амос продължително, после се разсмя и посочи пленниците.

— Развържете ги.

Двама от мъжете надигнаха Амос и отвързаха ръцете му. Когато въздетата се отхлабиха, Амос каза:

— Мислех, че са те обесили преди години, Кожата.

Мъжът го потупа по рамото.

— И аз така — за теб, Амос.

Готвача изгледа питащо новодошлия, а той изсумтя:

— Къде ти е умът бе, човек? Пуснал си е брада и си е отрязал прословутата волна коса — оплешивял е малко по темето и е понадал, — но все още си е Амос Траск.

Готвача изгледа Амос продължително, след което очите му се разшириха.

— Капитан Амос Тренчард, Дръзкия?

Амос кимна, а Арута го изгледа слисано. Чак в далечен Крудий бяха чували за пирата Тренчард, Камата на моретата. Имал бе кратка, но славна кариера. Говореха, че дори бойните галери на Квеган обръщали и бягали, щом видят флага на Камата, и нямаше град по бреговете на Горчиво море, където да не се боят от неговите мародери.

Аарон Готвача протегни ръка.

— Извинявай, капитане. Толкова години минаха от последната ни среща. Нямаше как да сме сигурни, че не сте част от някоя уловка на Радбърн, за да ни излови.

— Вие кои сте?

— Всичко с времето си — отвърна Тревър Кожата. — Елате.

Един от мъжете помогна на все още зашеметения Мартин да се изправи и Аарон и Тревър ги отведоха в по-удобна стая, с достатъчно столове за всички. След като всички насядаха, Амос каза:

— Този стар мошеник е Тревър Хъл, Кожата, капитан Бяло око, тарторът на „Червения гарван“.

Хъл тъжно поклати глава.

— Отдавна не съм, Амос. Подпалиха я старата кранта край Елариал преди три години кешийските катери. Приятелят ми Кук, Готвача и неколцина от момчетата се добраха на брега с мен, но повечето загинаха с „Червения гарван“. Тръгнахме обратно за Дърбин, но нещата се променят при тия войни и всичко останало. Дойдох в Крондор преди година и оттогава работя тук.

— Работиш? Ти ли, Тревър?

Мъжът се усмихна и белегът му се нащърби.

— Е, контрабанда всъщност. Това ни свърза с Шегаджиите. Малко неща могат да станат по тази линия тук в Крондор без благословията на Върлината. Откакто обаче вицекралят се появи в Крондор, се пръснахме, подгонени от Джоко Радбърн и тайната му полиция. От самото начало е като трън в задника ни. Тая работа — стражи да душат почтените хора, преоблечени като прости граждани, да ти кажа, изобщо не е честна.

— Знаех си, че трябваше да му клъцна гърлото още докато можех — промърмори Амос. — Другия път няма да съм толкова цивилизован.

— Ще задържиш ли малко, Амос? Та преди една седмица ни се обади Върлината, че имал ценен товар, който трябва да изкара от града. Трябваше да поизчакаме, докато намерим подходящ кораб. Радбърн много държи да намери този товар преди той да напусне Крондор. Така че, както разбирате, положението е много деликатно, щото не можем да го извозим преди да вдигнат блокадата или да подкупим някой от капитаните от блокадата. Когато чухме, че вие тримата разпитвате наляво-надясно, си помислихме, че може да сте част от някаква хитрина на Джоко да намери този товар. Е, сега, след като изчистихме недоразуменията, бих искал да чуя отговора на въпросите на Кук. Защо един пратеник на Крудий трябва да се бои да не го открият хората на вицекраля?

— Подслушвал си значи? — Амос се извърна към Арута и той му кимна. — Не е обикновен пратеник, Тревър. Нашият млад приятел е принц Арута, синът на херцог Боррик.

Очите на Аарон Кук се разшириха, а мъжът, който бе ударил Арута, пребледня. Тревър Хъл кимна разбиращо.

— Вицекралят би платил щедро, за да сложи ръка на сина на стария си враг, особено когато е дошло време да наложи претенциите си в Съвета на лордовете.

— Какви претенции? — попита Арута.

Хъл се приведе и опря лакти на коленете си.

— Няма как да го знаете, разбира се. Ние самите го научихме едва преди няколко дни, а и не се е разчуло много. Но не мога да ви го кажа без разрешение.

Той стана и излезе от стаята. Арута и Амос се спогледаха озадачени, след което Арута се обърна към Мартин.

— Ти добре ли си?

Мартин опипа предпазливо главата си.

— Ще се оправя, макар че, изглежда, са ме халосали с някое здраво дърво.

Хъл се върна с едно младо момиче и мъжете в стаята бързо станаха. Арута, Амос и Мартин бавно ги последваха. Девојката бе не повече от шестнадесетгодишна, но Арута бе поразен от загатнатата женска красота в чертите ѝ: големи морскозелени очи, прав нежен нос и сочни устни. Малки лунички покриваха светлата кожа на лицето ѝ. Тя прекоси стаята до Арута, повдигна се на пръсти и леко го целуна по бузата. Арута се изненада от неочаквания жест и я изгледа смаяно, щом тя отстъпи назад с усмивка на устните. Носеше обикновена тъмносиня рокля и червеникавокафявата ѝ коса падаше свободно до раменете ѝ.

— Разбира се, колко съм глупава — каза тя. — Вие не ме познавате. Видях ви, когато бяхте в Крондор последния път, но не сме се запознавали. Аз съм вашата братовчедка Анита, дъщерята на Ерланд.

Арута стоеше като ударен от гръм. Освен че девојката въздействаше смуцаващо на самообладанието му с покоряващата си усмивка и ясният си поглед, той беше двойно по-изненадан, че я вижда в компанията на отявлени разбойници. Тя седна и той също си взе стол. Беше привикнал с липсата на официалности в бащиния си двор и затова донякъде се изненада, когато тя разреши и на останалите да седнат.

— Как... — успя само да промълви Арута, но Амос го прекъсна.

— Ценният товар на Върлината?

Хъл кимна и принцесата заговори. Хубавичкото ѝ лице помръкна.

— Когато херцог Батира дойде със заповеди от краля, татко го посрещна топло и без никаква съпротива. Отначало баща ми правеше всичко по силите си, за да му помогне да постави армията под своя команда, но когато чу какво върши Ги с тайната си полиция и с насилственото рекрутиране, възрази. Тогава, след като лорд Бари умря и Ги наложи лорд Исуп да командва флотата въпреки възраженията на

татко, а лорд Дуланик изчезна толкова загадъчно, татко изпрати писмо до краля, в което настоя за отзоваването на Ги. Ги прихвана писмото и заповяда да ни задържат под стража в едно от крилата на двореца. После Ги влезе в стаята ми една нощ...

Тя потръпна, а Арута изръмжа:

— Не трябва да говориш за такива неща. — Внезапният му гняв изненада момичето.

— Не — отвърна тя, — нямаше нищо такова. Държеше се прилично, почти официално. Само ме уведоми, че трябва да се оженим и че крал Родрик щял да го направи наследник на трона на Крондор. Впрочем, той изглеждаше подрастен, че му се налага да предприема такъв ход.

Арута удари с юмрук стената зад себе си.

— Това обяснява всичко! Ги е решил да вземе короната на Ерланд и след това на Родрик. Решил е да стане крал.

Анита го погледна плахо.

— Така изглежда. Татко не е добре и не може да му се противопостави, въпреки че отказа да подпише прокламацията за годежа. Ги го затвори в тъмницата, докато подпише. — Очите ѝ се насълзиха и тя добави: — Татко няма да може да преживее дълго сред студените влажни стени. Боя се, че ще издъхне, но няма да се съгласи с желанията на Ги... А после една от дамите ми сподели, че слугинята ѝ познавала едни хора в града, които може да пожелаят да ни помогнат.

Намеси се Тревър Хъл.

— С ваше позволение, ваше височество. Едно от момичетата в палата е сестра на Шегаджия. След като мълвата се разнесе, Върлината реши, че може би ще е в негова полза да се намеси. Уреди да измъкнем принцесата от двореца в нощта на заминаването на Ги оттогава тя е при нас.

— В такъв случай слухът, който чухме преди да напуснем „Моряшко безгрижие“, че преследват „родината на краля“, се отнася за Анита, а не за Арута — каза Амос.

Хъл се обърна към принца.

— Възможно е Радбърн и хората му все още да не знаят кой сте. Най-вероятно са ви проследили, надявайки се, че ще се окажете съучастник в бягството на принцесата. Почти сме сигурни, че вицекралят не знае за изчезването ѝ от палата, защото тя избяга след

като той замина. Предполагам, че Радбърн отчаяно се мъчи да я намери преди господарят му да се е върнал от войната с Кеш.

Арута се вгледа в принцесата, изпълнен с непреодолимо желание да направи нещо за нея, желание по-силно от намерението му да осуети плановете на Ги. Бързо се постара да потисне странния прилив на чувства и запита Тревър Хъл:

— Защо Върлината иска да се противопоставя на Ги? Защо не е предпочел да я върне срещу голямо възнаграждение?

Тревър Хъл погледна Джими Ръчицата, който отвърна вместо него широко ухилен:

— Моят господар, който е много пресметлив човек, веднага разбра, че в негов най-голям интерес е да помогне на принцесата. Откакто Ерланд е принц на Крондор, работите в града вървят гладко, има добра среда за успеха на всички начинания на господаря ми. Нали разбирате, стабилността е в изгода за всички ни. Откакто Ги е тук, се появи проклетата му тайна полиция, която смуцава нормалната дейност на гилдията ни. А и каквито и да сме, ние все пак сме лоялни поданици на негово височество принца на Крондор. Щом той не желае дъщеря му да се ожени за вицекраля, ние също не желаем. — Джими се засмя и добави: — А освен това принцесата се съгласи да заплати двадесет и пет хиляди златни суверена на моя господар, ако гилдията я изведе от Крондор, за да бъде върната, когато баща ѝ си възвърне властта или някаква друга съдба я постави на трона.

Арута хвана ръката на Анита и каза:

— Е, братовчедке, нищо друго не може да се направи. Трябва при първа възможност да ви отведем в Крудий.

Анита се усмихна и Арута усети, че неволно отвръща на усмивката ѝ.

— Както вече поясних, изчакваме удобна възможност да я измъкнем тайно от града — каза Тревър Хъл и се обърна към Амос. — Ти си подходящият човек за това, Амос. Няма по-добър пробивач на блокади в Горчивото море... освен мен, разбира се, но мен тук ме чака друга работа.

— Не можем да тръгнем преди да минат поне две седмици — отвърна Траск. — Дори блокадата да се вдигне, корабът ми е в окаяно състояние и има нужда от здрав ремонт. А ако тръгнем сега, ще трябва да плаваме на дрейф, докато зимните бури в проливите не секнат. Като

се имат предвид морските засади на флотата на Юсуп, това ще е рисковано. Бих предпочел да се покрием тук още малко, после едно бързо бягство на запад, през проливите, и без бавене — към Далечния бряг.

Хъл го плесна по рамото.

— Добре. Това ще ни осигури време. Чух за кораба ти. Момчетата разправят, че бил някаква скапана баржа. Ще ти намерим друг. Ще се обадя на хората ти, когато дойде моментът. Радбърн най-вероятно няма да закача екипажа ти, с надеждата, че ще се покажете. Ще ги прехвърлим на борда на новия кораб по двама-трима нощем и ще ги подменим с мои момчета, тъй че хората на Радбърн да не забележат, че на борда става нещо необичайно.

Той се обърна към Арута.

— Тук ще сте в достатъчна безопасност, ваше височество. Тази сграда е един от многото имоти на Шегаджиите и никой няма да се приближи, без да сме предупредени навреме. Когато му дойде времето, ще измъкнем всички ви от града. А сега ще ви заведем в стаята ви, за да отдъхнете.

Отидоха Арута, Мартин и Амос в една стая в дъното на коридора. Беше простичко обзаведена, но чиста. И тримата бяха уморени. Мартин се срина тежко на една от постелите и бързо заспа. Амос се смъкна бавно на своята, а Арута го изгледа и му каза с лека усмивка:

— Още когато се появи в Крудий, си помислих, че си пират.

Амос отвърна с пъшкане, докато сваляше ботуша си:

— Всъщност опитвах се да се откажа, ваше височество. — После се засмя. — Може би боговете решиха да ми отмъстят, но знаеш ли, от петнадесет години, от момче та до зрял мъж, бях корсар и пиратски капитан, а после, когато се опитах за пръв път да завъртя почтена търговия, корабът ми бе пленен и подпален, екипажът ми — изклан, а аз самият се оказах на брега, в най-далечната точка на Кралството.

Арута се изтегна на постелята си.

— Ти беше добър съветник, Амос, и храбър спътник. Помощта ти през тези години ти донесе много опрощение за предишните ти дела, но... — той поклати глава — Тренчард пиратът! Богове! Човече, толкова много неща има да ти се опрощават.

Амос се протегна с прозявка.

— Като се върнем в Крудий, можеш да ме обесиш, Арута, но сега имай милостта да млъкнеш и да угасиш лампата. Твърде съм остарял вече за глупости. Имам нужда да поспя.

Арута се пресегна и покри фитила на лампата с глинено капаче. Отпусна се по гръб в тъмното и скоро в ума му загъмжаха образи и мисли. Помисли за баща си и как би постъпил той. После се зачуди как ли са сега брат му и сестра му. Мисълта за Карлайн го подсети за Роланд и че укрепването на Джонрил сигурно е в ход. Постара се да изтласка от главата си напирания въртоп от мисли. После, преди сънят да го обземе, си спомни за Анита — как се бе надигнала на пръсти и го беше целунала по бузата, и отново изпита смущаващо вълнение. Лека усмивка се плъзна на устните му и той заспа.

Арута извъртя с леко движение върха на сабята на Джими и Анита одобрително плесна с ръце. Малкият крадец се изчерви, засрамен от непохватността си, но Арута каза:

— Това беше по-добре.

Двамата с Джими упражняваха основни хватки. Джими използваше сабята, която си бе купил с част от златото, дадено му от Арута. От близо месец прекарваха повечето си време по този начин, а Анита често идваше да ги гледа. В присъствието на принцесата обикновено напереният Джими ставаше хрисим и се изчервяваше свирепо, щом тя му заговореше. Арута разбираше, че момчето е жертва на най-неприятното детинско увлечение по принцесата, само с три години по-голяма от него, но оправдаваше смущението му, защото присъствието ѝ отвличаше и самия него. Все още едва навлизаща в своята женственост, тя въпреки това се държеше с възпитаното от ранно детство в знатния двор изящество. Имаше бърз ум и добро образование и обещаваше да се превърне в красавица.

Мазето, където предпочитаха да се упражняват, бе влажно и лошо проветрено и вътре скоро стана задушно.

— Достатъчно за днес, Джими — каза Арута. — Все още бързаш да влезеш в близка схватка, а това може да се окаже фатално. Притежаваш бързина и е добре, че започваш да се учиш отрано, но ти липсва силата на ръката, за да отблъскваш, както правят повечето

мъже, а това също може да се окаже фатално. И запомни: острието е за сеч...

— А върхът — за убийство — довърши Джими с усмивка. — Разбирам защо трябва да си предпазлив срещу мъж с меч. Може да ти счупи оръжието, ако се опиташ да блокираш вместо да парираш, но какво ще направиш, ако ти налети някой от онези чуждоземни воители с големите мечове, които ми описа?

Арута се засмя.

— Проверяваш кой от двамата ви може да бяга по-бързо. — Смехът им се смеси с този на Анита. — Сериозно, в такъв случай трябва да парираш с опакото. С меч противникът ти прави едно извъртане, след което ти се разкрива...

Вратата се отвори и влязоха Амос, Мартин и Тревър Хъл.

— Най-гадният проклет късмет... — почна Амос. — Принцесо, моля за извинение. Арута, най-лошото се случи.

Арута изтри потта от челото си с кърпа и отвърна:

— Недейте да стоите така и да чакате сам да се сетя. Какво?

— Тази сутрин дойде вест — каза Хъл. — Ги се завръща в Крондор.

— Защо? — попита Анита.

— Изглежда, нашият лорд Батира е влязъл в Шамата и е развял знамето си над стените — каза Амос. — Кешийският пълководец благоволил да предприеме още една атака, просто от приличие, след което само дето не се исипал, тичайки презглава към дома си. Оставил шепа дребни благородници с няколко офицери на Ги да поумуват над условията на примирието, преди да се подпише официален мир между краля и императрицата на Кеш. Има само една причина Ги толкова да бърза да се върне.

— Разбрал е, че съм избягала — промълви Анита.

— Да, ваше височество — каза Тревър Хъл. — Изглежда, си има шпионин сред хората на Радбърн. Изглежда, че не се доверява дори на тайната си полиция. За щастие, все още имаме хора в палата, верни на баща ви, иначе изобщо нямаше да научим за завръщането му.

Арута седна до принцесата.

— Е, в такъв случай трябва да се махаме. Тръгваме или за дома, или към Илит при баща ми.

— При такъв избор трудно може да се предпочете едната посока пред другата — каза Амос. — И двете крият и рискове, и предимства.

Мартин изгледа момичето и отбеляза:

— Макар че според мен военният лагер на херцога едва ли е подходящо място за млада жена.

— Присъствието ти в Крудий не е жизнено необходимо, поне засега — обърна се Амос към Арута. — Фанън и Гардан са способни мъже и ако се наложи, смятам, че сестра ти също може да се окаже нелош пълководец.

— Но трябва да се запитате следното — каза Мартин. — Какво ще прави баща ви, когато разбере, че Ги не просто управлява в Крондор като наместник на Ерланд, но държи града изцяло под властта си. Че не изпраща никаква помощ за Далечния бряг и че възнамерява да вземе трона?

Арута закима енергично.

— Прав си, Мартин. Добре познаваш баща ми. Това ще означава гражданска война. — На лицето му се изписа болка. — Ще изтегли половината войска от Запада и ще потегли по крайбрежието към Крондор, и няма да спре, докато не види главата на Ги забита на кол пред градските порти. След което ходът му вече ще е предопределен. Ще трябва да тръгне на изток, срещу Родрик. Никога няма да пожелае за себе си короната, но няма да може да спре преди окончателна победа или поражение. Междувременно ще изгубим Запада от цураните. Брукал не би могъл да ги задържи за дълго с половината армия.

— Тази работа с гражданската война изглежда много гадно нещо — подхвърли Джими.

Арута изтри челото си от потта и го погледна изпод влажните си кичури.

— Не сме имали гражданска война от двеста и петдесет години, когато първият Боррик съсякъл своя доведен брат, Джон Претендента. Но в сравнение с това, което може да се разрази сега, с целия Изток, вдигнат срещу Запада, онова е било дреболия.

Амос погледна Арута угрижено.

— Историята не е най-силният ми предмет, но изглежда, че най-доброто, което може да се направи, е да държиш баща си в неведение за хода на събитията тук, докато пролетната офанзива на цураните не приключи.

Арута въздъхна тежко.

— Нищо друго не може да се измисли. Знаем, че помощ за Крудий няма да дойде. Най-добре ще мога да реша как да постъпя, като се върна. Може би със съвета на Фанън и останалите ще измислим някаква добра защита, когато цураните тръгнат. — Продължи с почти примирителен тон: — Междувременно татко ще разбере за коварствата на Ги. Такива вести трудно се скриват. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е да не го научи преди цуранската офанзива. Може би дотогава положението ще се е променило. — От тона му бе очевидно, че не го вярва много.

— Може би цураните ще предпочетат да тръгнат срещу Елвандар или да пренесат битката на фронта срещу баща ви — каза Мартин.

Арута се облегна на стената и усети как дланта на Анита леко докосва ръката му.

— Имаме ли избор изобщо — промълви той. — Да претърпим възможната загуба на Крудий и на Далечния бряг от цураните, или да хвърлим Кралството в гражданска война. Наистина боговете, изглежда, са намразили Кралството.

— Тревър каза, че имал кораб — обади се Амос. — Ако имаме късмет, проливите може да се разчистят, когато пристигнем.

Изгубен в мрака на личното си поражение, Арута не го чу. Беше дошъл в Крондор така уверен. Щеше да спечели Ерланд за каузата си и Крудий щеше да е спасен от цураните. А сега се бе оказал в потчайващо положение, отколкото ако си беше останал у дома.

Към брега пристъпваха тъмни забулени фигури. Тревър Хъл водеше дузина мъже с Арута и спътниците му по смълчаните улици. Пристъпваха свити до стените и на всеки няколко крачки Арута се извъръщаше да види как е Анита. Тя отвъръщаше на тревожните му погледи с храбри усмивки, едва доловими в предутринната тъма.

Арута знаеше, че по съседните улици се движат стотина мъже и разчистват района от градската стража и агентите на Радбърн. Шегаджиите се бяха вдигнали на крак, за да могат Арута и останалите да се измъкнат в безопасност от града. Хъл им бе донесъл, че срещу прилична сума Върлината е уредил един от блокадните кораби да се „отнесе“ от стоянката си. След като бе научил същинското положение

на нещата, включително за плана на Ги да стане принц на Крондор, Върлината бе вложил всичките си налични, при това впечатляващи ресурси, за да подпомогне бягството на принца и Анита. Анита се чудеше дали някой извън Гилдията на крадците някога ще разбере истинската самоличност на главатаря им. От случайно изпуснатите реплики, които Арута бе подочул, изглежда, едва неколцина души в кръга на Шегаджиите знаеха кой е той.

Научили за завръщането на Ги, хората на Джоко Радбърн бяха усилили издирванията си до степен на трескаво усърдие. Наложен бе полицейски час и домовете се претърсваха посред нощ. Всички известни доносници в града, както и мнозина от просяците и търговците на слухове, бяха довлечени в тъмниците и разпитани, но каквото и да бяха постигнали хората на Радбърн, не можаха да разберат къде се крие принцесата. А колкото и да се бояха градските престъпници от Радбърн, много повече се бояха от Върлината.

Анита чу как Хъл прошепна на Амос:

— Става за пробив на блокади. Добра шхуна. Казва се „Морска лястовица“ и отговаря на името си. Няма по-бърз кораб, останал в пристанището, след като големите бойни съдове заминаха с флотата на Исуп. На запад ще плавате бързо. Преобладаващите ветрове са северни, така че през повечето време ще имате попътен вятър.

— Тревър, все пак съм плавал малко из Горчиво море — отвърна Амос. — Много добре знам как духат ветровете по това време на годината.

— Добре, както кажеш — изсумтя Хъл. — Твоите хора и златото на принца са качени успешно на борда, без копоите на Радбърн да надушат нещо. Продължават да следят „Вятъра на зората“ като мишелов дупка на плъхове, но „Морска лястовица“ е оставена на мира. Уредихме един търговски агент да разлепи фалшива обява, че корабът се предлага за продан, така че и да нямаше блокада, не биха могли да заподозрат, че скоро ще напусне пристанището.

Стигнаха кейовете и се забързаха към чакащата ги голяма лодка. Чу се приглушен шум и Арута се досети, че Шегаджиите и контрабандистите на Тревър разчистват постовете на Радбърн.

А после някъде отзад се разнесоха викове. Дрънчене на желязо наруши безмълвието на нощта и Арута чу вика на Хъл:

— Към лодката!

По дървените кейове затрополяха ботуши и от съседните улици се изсипаха Шегаджии да спрат всеки, който можеше да се опита да осуети бягството.

Стигнаха края на кея и бързо се спуснаха по стълбата към лодката. Арута изчака, докато Анита слезе безопасно долу, после се обърна. Докато стъпваше на най-горното стъпало, чу приближаващ се тропот на копита и видя конници, пробиващи през стената от Шегаджии, които падаха под напора на конете. Ездачи в черно и златно на Батира сечаха с мечовете си мъчещите се да ги задържат хора.

Мартин му викна от лодката и Арута се забърза надолу по стълбата. Когато се добра до лодката, чу над себе си тънък глас, който извика:

— Сбогом!

Арута погледна нагоре и видя Джими Ръчицата, застанал на ръба на кея. Лицето на хлапака се беше изкривило в нервна усмивка. Как бе успяло момчето да се озове при тях, след като всички смятаха, че си стои необезпокоявано в скривалището им, Арута не можа да си обясни. Принцът забеляза, че хлапакът е без оръжие, и се сепна. Откачи бързо меч си и го подхвърли високо нагоре.

— Дръж! И го използвай добре!

Бърз като нападаща змия, Джими улови оръжието и изчезна.

Моряците наблегнаха здраво на веслата и лодката бързо се отдалечи от пристана. Шумът от битката се усили и по кейовете светнаха фенери. В предутринната сивота се разнесоха викове „Какво става?“ и „Кои са тръгнали ей там?“ откъм пазачите на товари по палубите. Анита се надигаше, за да види какво става отзад. Светнаха още фенери и на пристанището лумна пожар. Огромни бали, пълни с бог знае какво и покрити с платнища, избухнаха в пламъци.

От лодката битката не се виждаше ясно. Много от крадците се измъкваха по градските улици или скачаха в ледените води на залива. Арута не можеше да различи никъде Тревър Хъл или дребничкия Джими. После изведнъж ясно видя Джоко Радбърн, облечен в обикновена туника, както преди. Радбърн се добра до края на пристана и се загледа към оттеглящата се лодка. Посочи със сабята си към нея и изрева нещо, което се изгуби сред шумотевицата.

Арута се обърна и видя Анита, седнала срещу него, с отметната качулка, и лице — ясно различимо на светлината откъм пристанището.

Погледът ѝ бе прикован в гледката на брега и тя като че ли не усещаше, че се е разкрила. Арута бързо придърпа качулката около лицето ѝ, но знаеше, че белята е станала. Отново се обърна назад и видя, че Радбърн нарежда на хората си да подгонят бягащите Шегаджии, които вече се оттегляха от пристана. После се обърна и се скри в тъмнината. Лодката вече се доближаваше до „Морска лястовица“.

Щом се озоваха на борда, екипажът на Амос сръза придържащите въжета, мъжете се закатериха по такелажа да опънат платната и „Морска лястовица“ скоро започна да се отдръпва от пристанището.

Обещаният пробой в блокадата на залива се появи и Амос пое курс към него. Премина го преди някой да се е опитал да им отреже пътя и скоро се озоваха извън залива, в открито море.

Арута изпита странна възбуда, поразен от мисълта, че най-после са извън Крондор. Миг след това чу ругатнята на Амос.

— Виж!

Арута извърна очи натам, където сочеше Амос, и различи в предутринната бледа светлина смътен силует. „Кралският грифон“, тримачтовият боен кораб, който бяха видели на идване в залива, стоеше на котва отвъд вълнолома, скрит от очите на всички в града.

— Мислех, че е заминал с флотата на Исуп — каза Амос. — Проклет да е този Радбърн, хитра свиня е. Добере ли се на борда му, ще тръгне по петите ни. — Изрева да опънат всички платна и се загледа в отдалечаващия се зад кърмата кораб. — Бих предложил да се помолим на Рутия, Арута. Ако спечелим достатъчно време преди „Грифонът“ да ни подгони, може и да се измъкнем. Но ще ни е нужен всичкият късмет, който Господарката благоволи да ни отпусне.

Утрото беше безоблачно и студено. Амос и Васку гледаха одобрително работата на екипажа. По-неопитните мъже бяха подменени с избраници на Тревър Хъл. Вършеха си работата бързо и добре и „Морска лястовица“ се носеше вихрено на запад.

Анита я бяха завели в една каюта долу, а Арута и Мартин стояха на палубата до Амос. Юнгата, наблюдаващ от върха на главната мачта, докладва, че хоризонтът е чист.

— Лоша работа — каза Амос. — Ако са се добрали бързо до оня звяр, имаме преднина само от час-два. Капитанът им може да избере грешен курс, но ако преценят, че ще се опитаме да избегнем засадата на корабите на Исуп, най-вероятно ще тръгнат покрай кешийското крайбрежие и ще рискуват да се натъкнат на кешийски боен кораб, но не и да ни изтърват. Няма да се успокоя преди да сме спечелили поне два дни преднина. И все пак, докато не разберем със сигурност дали сме се измъкнали, единственото, което можем да направим, е да отдъхнем малко. Слезте долу, а аз ще ви извикам, ако стане нещо.

Арута кимна и двамата с Мартин слязоха долу. Принцът пожела на Мартин лек сън и изчака майстор-ловеца да влезе в каютата, която делеше с Васку. После влезе в своята и спря, като видя Анита, седнала на койката му. Притвори бавно вратата и каза:

— Мислех, че спиш в своята каюта.

Тя поклати глава, а после изведнъж стана, прекоси малкото разстояние, което ги делеше, и зарови глава в гърдите му. Разтърси се от хлипове и промълви:

— Помъчих се да бъда смела, Арута, но толкова ме е страх...

Арута остана вкочанен за миг, после я прегърна нежно. Цялата ѝ самоувереност се беше прекършила и чак сега Арута осъзна колко млада е тя. Дворцовото възпитание и маниери ѝ бяха помогнали да поддържа външна самоувереност сред грубоватото обкръжение на Шегаджиите през последния месец, но тази маска не можеше повече да издържи на напрежението. Той погали косата ѝ и каза:

— Всичко ще се оправи.

Продължи да я успокоява, без да съзнава какво говори и изпитвайки смут от близостта ѝ. Беше достатъчно млада, за да оцени, че е още момиче, но и достатъчно голяма, за да се усъмни в преценката си. Никога досега не бе успявал да си бърбори лековато с дворцовите дами като Роланд — предпочиташе прямия разговор, което, изглежда, правеше дамите хладни. А и никога не беше привличал вниманието им като Луам, с ведрата му външност и веселото му поведение. Като цяло жените го караха да изпитва неловкост, а тази жена — или момиче, той така и не можеше да реши кое от двете — повече от обикновено.

Когато сълзите ѝ секнаха, той я сложи на единствения стол в тясната каюта и седна на койката. Тя изтри очите си и каза:

— Съжалявам. Всичко това бе толкова непристойно...

Арута изведнъж се разсмя.

— Що за момиче си ти? — възкликна той нежно. — Ако аз бях на твое място, да се измъкна от палата, да се крия сред главорези и крадци, да се прокрадвам покрай невестулките на Радбърн и какво ли още не, отдавна щях да съм се разпаднал.

Тя извади от ръкава си кърпичка и деликатно си избърса нослето. После му се усмихна.

— Благодаря ти, че ми го казваш, но мисля, че ти се справяш по-добре. Мартин много ми разказа за теб през последните няколко седмици и според него ти си много смел.

Арута се почувства смутен от интереса ѝ.

— Майстор-ловецът е склонен към преувеличения — отвърна той, макар да знаеше, че това не е вярно, и побърза да смени темата. — Според Амос, ако не видим онзи кораб следващите два дни, ще се измъкнем.

Тя сведе очи.

— Това е добре.

Той се наведе и изтри сълзата от бузата ѝ, усети се и отдръпни ръката си.

— Ще бъдеш в пълна безопасност с нас в Крудий, далече от коварствата на Ги. Сестра ми ще те посрещне с радост като гост на дома ни.

Тя се усмихна бегло.

— Но все пак се боя за татко и мама.

Арута положи всички усилия да успокои страховете ѝ.

— След като ти си избягала от Крондор, Ги няма да спечели нищо, ако навреди на родителите ти. Все още може да се опитва насила да накара баща ти да се съгласи на женитбата, но точно сега Ерланд не би могъл да го направи. След като теб те няма, годежът ще бъде празна дума. Преди всичко това да е свършило, ще си разчистим сметките със скъпия ни братовчед Ги.

Тя въздъхна и се усмихна, този път по-широко.

— Благодаря ти, Арута. Помогна ми да се почувствам по-добре.

Той се изправи.

— Постарай се да поспиш. Засега ще използвам твоята каюта. — И излезе. Изведнъж почувства, че няма нужда от сън, и се върна на

палубата. Амос стоеше до кормчията с поглед, вперен зад кърмата. Арута пристъпи и застана до него.

— Там, на хоризонта — каза Амос. — Виждаш ли го?

Арута присви очи и различи сред синевата смътно бяло петънце.

— Радбърн?

Амос се изплю през парапета.

— Предполагам. Каквато и преднина да сме набрали, малко по малко са я изяли. Но всичко е късмет, както казват. Ако успеем да се задържим достатъчно напред до довечера, може да им се измъкнем през нощта... стига да има достатъчно облаци, за да скрият луните.

Арута не отвърна нищо, загледан в бледото далечно петънце.

През целия ден гледаха как преследващият ги кораб бавно нараства. Отначало малкото петънце растеше влудяващо бавно, но после започна да се уголемява обезпокоително бързо. Арута вече можеше съвсем ясно да различи очертанията на платната и дори му се струваше, че съзира черно петънце горе на мачтата, където трябваше да се вее знамето на Ги.

Амос погледна към залязващото слънце, право пред носа на „Морска лястовица“, после отново се обърна към гонещия ги кораб и извика към наблюдателя горе:

— Какво виждаш?

— Тримачтов боен кораб, капитане! — чу се вик от върха на мачтата.

Амос погледна Арута.

— „Кралският грифон“ е. Ще ни догони по залез. Ако имаме поне десетина минути още, или лошо време, което да ни скрие, или той поне да беше малко по-бавен...

— Какво можем да направим?

— Почти нищо. Той е по-бърз и не можем да ги изиграем с хитра маневра. Мога да увелича малко разстоянието, ако завия на юг, но по тази част от крайбрежието има много неприятни рифове. Рисковано ще е. Те ще ни излязат откъм вятъра, по-високите им мачти ще ни попречат и ние толкова ще забавим, че ще ни цъфнат на борда, без дори да поискат позволение.

Арута погледа приближаващия се кораб още около половин час. Мартин също излезе на палубата и загледа как разстоянието между двата съда се скъсява всяка минута. Амос държеше шхуната плътно във вятъра и тя пореше напред до предела на възможностите си, но другият кораб въпреки това я догонваше.

— Проклятие! — изруга Амос отчаяно. — Ако бяхме на изток, щяхме да се изплъзнем в тъмното, но на запад ще сме очертани на небосклона още много след като слънцето залезе. Ще продължават да ни виждат, докато ние ще сме слепи за тях.

Слънцето се смъкна надолу, а преследването продължи — след залез бойният кораб ги следваше на не повече от хиляда метра.

— Може да се опитат да ни разкъсат такелажа или да пометат палубите с балистите си, но с момичето на борда Радбърн едва ли ще рискува, от страх да не пострада тя — каза Амос.

Деветстотин, осемстотин метра — „Кралският грифон“ се приближаваше, поглъщаше неумолимо разстоянието между тях. Арута вече можеше да различи човешки фигури — дребни силуети по такелажа, черни на фона на платната, станали кървавочервени от лъчите на гаснещото слънце.

Когато корабът-преследвач се доближи на петстотин метра, наблюдателят извика:

— Мъгла!

Амос вдигна глава и викна:

— Накъде?

— Югозапад. На миля или повече.

Амос се затича към носа. Арута го последва. В далечината видяха залязващото слънце и наляво от него — смътна бяла ивица, изпълнала се над почернялото море.

— Богове! — изрева Амос. — Имаме шанс!

Ревна на кормчията да завърти на югозапад, после двамата с Арута се затичаха към кърмата. Маневрата бе съкратила наполовина разстоянието между корабите.

— Мартин, можеш ли да уцелиш кормчията? — попита Амос.

Мартин примижа и отвърна:

— Сумрачно ми е малко, но не е трудна мишена.

— Виж ако можеш да го отвлечеш малко от курса.

Мартин свали калъфа на лъка, с който не се разделяше никога, и го изпъна. Извади увита в плат стрела, измери с око гонещия ги кораб и стреля. Като разлютенa птица, стрелата се извиси в дъга над водата и профуча над кърмата на догонващия ги съд.

Мартин изгледа полета ѝ, после тихо измърмори: „Аха!“, с едно-единствено плавно движение извади втора стрела, опъна лъка и пак стреля. Стрелата последва пътя на първата, но вместо да премине над задницата на другия кораб, се заби в кормилната греда и затрептя само на няколко пръста от главата на кормчията.

Откъм „Морска лястовица“ се видя как кормчията на „Кралски грифон“ залегна на палубата и пусна руля. Бойният кораб залитна и започна да изостава.

— Малко е тъмно за добра стрелба — промърмори Мартин.

И изстреля трета стрела, която се заби на няколко пръста от първата, задържайки кормилото неуправляемо.

Разстоянието между двата кораба бавно започна да се увеличава и Амос викна на екипажа си:

— Чуйте моята заповед. Когато дам знак за тишина, всеки, който посмее да прошепне, ще стане стръв за рибите.

Бойният кораб престана да се олюлява и плавно пое след тях.

— Изглежда, ще ни хванат натясно, Амос — каза Мартин. — Не мога да стрелям през платната.

— Не, но ако благоволиш да задържиш малко тези момчета настрани от балистите им, ще ти бъда много благодарен. Мисля, че раздразни Радбърн.

Мартин и Арута видяха отряда на балистите да подготвя оръжията си. Майстор-ловецът пусна ято стрели към преследващия ги кораб. Първата улучи един мъж в крака и го свали, другите изпопадаха по палубата.

— Мъгла право напред, капитане! — отекна вик отгоре.

Амос се извърна към кормчията.

— Силно дясно.

„Морска лястовица“ свърна на юг. „Кралски грифон“ зави плътно зад нея, вече на по-малко от сто метра. Със смяната на курса вятърът затихна. Когато доближиха до мъгливата ивица, Амос каза:

— Вятърът тук е по-слаб и от пръдня. Свивам платната, за да не ни издава шумоленето им.

Изведнъж навлязоха сред стена от гъста тъмносива мъгла, която бързо почерня. Щом бойният кораб се скри от очите им, Амос нареди:

— Свий платната!

Екипажът увисна на платната и движението на кораба скоро замря. После Амос заповяда:

— Свий на щирборд и предай: пълна тишина.

Изведнъж на борда се възцари гробно мълчание. Амос се обърни към Арута и прошепна:

— Тук има течения, отнасящи на запад. Ще се оставим да ни отнесат и да се надяваме, че капитанът на Радбърн е от Кралското море.

— Рул направо! — прошепна той на кормчията. А на Васку каза: — Да свалят платната. И никой горе да не мърда.

Изведнъж Арута усети тишината. След шума на гонитбата, с напора на свежия вятър от север, с песента на въжетата и непрестанното плющене на платната, безмълвието сред черната мъгла изглеждаше неестествено. Случайният стон на някоя рея или плясък на въже бяха единствените звуци в мрака. Страхът разтегли миговете и времето се проточи като в безкрайно бдение.

А сетне внезапно чуа гласове и звуци от другия кораб. Със скърцане и плясък на платна той се придвижваше под слабия напор на вятъра и шумът отекваше от всички посоки. Първоначално Арута не можеше да види нищо, после смътно сияние разкъса чернилката отзад и бавно премина от североизток на югозапад — запалените фенери на преследващия ги „Кралски грифон“. Всеки на борда на „Морска лястовица“ стоеше закован на мястото си, не смеейки да помръдне, за да не причини шум, който да се разнесе с яснотата на рог през водната шир. От другия кораб се чу вик:

— Тишина, по дяволите! Не можем да ги чуем от този шум! — После всичко стихна, чуваше се само плющенето на платната и скърцането на въжетата на „Кралския грифон“.

Зачакаха в тъмнината. Минутите сякаш се точеха безкрайно. А после се разнесе ужасен звук, прокътят като удар на мълния — разкъсващ ушите трясък на скършено дърво. Последваха викове и писъци на изпаднали в паника хора.

Амос се извърна към останалите, едва видим в мрака.

— Нанизаха се на подводна скала. Ако се съди по звука, корпусът им е раздран отдолу. Мъртъвци са.

Заповяда на кормчията да завие на северозапад, надалече от скалите и рифовете, и моряците бързо заизпъваха платната.

— Лоша смърт — промълви Арута.

Мартин сви рамене. Лицето му бе смътно огряно от току-що запалените по палубата фенери.

— Има ли добра смърт? Виждал съм и по-лоша.

Арута напусна командната палуба. Над водата продължаваха да ехтят отчаяните резове на давеци се мъже, в странен контрапункт с далеч по-земния вик на Васку към готвача бързо да приготвя храната. Принцът откряна тихо вратата на каютата си и завари Анита заспала на бледата светлина на заслонения светилник. Тъмнорижата ѝ коса изглеждаше почти черна, разпиляна около главата ѝ. Той понечи да затвори, но я чу да казва:

— Арута?

Той влезе и я видя да се взира в него в сумрака. Седна на ръба на койката и попита:

— Добре ли си?

Тя се протегна и кимна.

— Бях заспала дълбоко. — Очите ѝ се разшириха. — Всичко наред ли е? — Седна и приближи лицето си до неговото.

Той я прегърна и я притисна до гърдите си.

— Всичко е наред. Вече сме в безопасност.

Тя въздъхна, опряла глава на рамото му.

— Благодаря ти за всичко, Арута.

Той замълча, обзет от внезапно чувство — да я закриля, да я предпази от ръката на злото, да я защити. Останаха дълго така един до друг, после Арута успя да се отърси от напора на чувствата, отдръпна се леко и промълви:

— Сигурно си огладняла.

Тя се засмя — звънливо и искрено.

— О, да! Всъщност умирам от глад.

— Ще поръчам да ти донесат нещо, макар да се боя, че ще е съвсем оскъдно дори в сравнение с онова, с което са те хранили Шегаджиите.

— Каквото и да е.

Той се качи на палубата и поръча на един моряк да слезе в кухнята и да приготвят нещо за принцесата, после се върна и я завари да реше косата си.

— Сигурно изглеждам ужасно — каза тя.

Арута изведнъж се улови, че се мъчи да потисне усмивката си. Не знаеше защо, но се чувстваше неописуемо щастлив.

— Ни най-малко — отвърна ѝ той. — Всъщност изглеждаш прекрасно.

Тя спря да се реши и Арута я загледа с възхита, толкова млада в един миг и толкова женствена — в следващия. Тя му се усмихна.

— Помня как те огледах скришом веднъж, по време на дворцовия пир на баща ми, когато беше в Крондор.

— Мен? И защо, в името на небесата?

Тя като че ли не чу въпроса му.

— Тогава също ми се стори, че изглеждаш хубав, макар и малко скован. Имаше едно момче с вас, което ме вдигна да те видя. Беше с групата на баща ти. Забравила съм името му, но ми каза, че бил чирак на магьосника ви.

Лицето на Арута помръкна.

— Това беше Пъг.

— Какво се е случило с него?

— Загубихме го през първата година на войната.

Тя остави гребена.

— Съжалявам. Беше добро момче, държеше се братски.

— Беше много добър момък, храбър и всеотдаен, и означаваше много за сестра ми. Когато го загубихме, тя дълго тъгува за него. — Той потисна мрачното си настроение и запита: — Е, и защо принцесата на Крондор е трябвало да оглежда своя далечен братовчед от селските провинции?

Анита го изгледа продължително, след което каза:

— Искях да те видя, защото бащите ни смятаха, че е възможно да се оженим.

Арута се слиса. Струваше му огромно усилие да възвърне самообладанието си. Придърпа единствения стол и седна. Анита каза:

— Твоят баща никога ли не ти го е споменавал?

Арута не можа да измисли нищо умно, затова само поклати глава.

Анита кимна.

— Знам, войната и всичко останало. Нещата ужасно се объркаха, след като вие тръгнахте за Риланон.

Арута преглътна. Устата му бе съвсем пресъхнала.

— Е, и каква е тази история с плановете на бащите ни да... ни женят?

Взря се в Анита. Зелените ѝ очи блестяха, отразили светлината на светилника и още нещо.

— Държавни съображения, боя се. Татко иска да укрепи правата ми на претендентка за трона, а Луам е твърде опасен за целта, тъй като е по-големият. Ти би бил идеален, защото кралят не би възразил... поне тогава, предполагам. Сега, след като Ги е решил да ме вземе, предполагам, че има съгласието на краля.

Арута изведнъж се почувства подразнен, макар да не беше сигурен защо.

— И предполагам, че не е трябвало да ни искат мнението за подобна дреболия? — повиши той глас.

— Моля те, не е по моя вина.

— Извинявай. Не исках да те обидя. Просто не съм мислил много за женитба, и определено не по държавни съображения. — На устните му се изписа иронична усмивка. — Това обикновено е за първородните синове. Ние, вторите, сме оставени да се оправяме сами с тези неща — някоя овдовяла графиня или щерка на богат търговец. — Постара се да вложи шегата в думите си. — Красива щерка, ако имаме късмет, какъвто обикновено нямаме. — Не успя с шегата и се отпусна на стола. После промълви: — Анита, ти ще останеш в Крудий толкова дълго, колкото се наложи. Може да се окаже опасно заради цураните, но ще гледаме да се справим някак. Навярно ще трябва да те заведем в Карс. Когато тази война приключи, ще се върнеш у дома си в пълна безопасност, обещавам ти. И никога, никога никой няма да те принуждава да правиш каквото и да било против волята си.

Разговорът им се прекъсна от почукване на вратата, след което в стаята влезе един моряк с димяща купа задушена риба, комат хляб и чиния с нарязана осолена сланина. Морякът остави храната на масата, наля и чаша вино и излезе. Анита започна да се храни.

После си побъбриха за дреболии и Арута отново бе заплепен от открития и сърдечен нрав на момичето. Когато най-сетне ѝ пожела

лека нощ и притвори вратата след себе си, бе поразен от мисълта, че идеята за династичен брак не го дразни чак толкова. Върна се горе на палубата. Мъглата се беше вдигнала и шхуната отново летеше, подгонена от лекия вятър. Той се загледа в звездите и за пръв път от толкова години си засвирука щастливо.

Близо до кърмата Мартин и Амос си подаваха мях с вино и си говореха тихо.

— Тази нощ принцът е необичайно весел — подхвърли Амос.

Мартин издуха облак дим от лулата си и вятърът бързо го отнесе.

— И бас държа, че дори не знае защо е толкова весел. Анита може да е млада, но не чак толкова, че да го остави да пренебрегне вниманието ѝ за дълго. Ако си е наумила, а мисля, че е така, до една година ще го оплете в примката си. И той с радост ще се остави да го хванат.

Амос се засмя.

— Макар че ще мине време, докато кротне. Готов съм да се обзаложа, че младия Роланд ще го довлечат до олтара по-рано от Арута.

Мартин поклати глава.

— Що за бас? Роланд го уловиха преди години. Анита още я чака работа.

— А ти никога ли не си се влюбвал, Мартин?

— Не, Амос — отвърна Мартин. — От горянина, както и от моряка, не става добър съпруг. Не се задържаеме дълго у дома и прекарваме дни, дори седмици в самота. Това ни прави малко саможиви. А ти?

— Не толкова, че да го забележи човек. — Амос въздъхна. — Колкото по остарявам, толкова повече се чудя какво съм пропуснал в живота си.

— Но би ли го променил?

Амос се изкиска.

— Едва ли, Мартин. Едва ли.

Когато корабът спря на кея, Фанън и Гардан слязоха от конете си. Арута преведе Анита по стълбата и я представи на мечемайстора на Крудий.

— В Крудий нямаме каляски, ваше височество — каза й Фанън, — но веднага ще наредя да изпратят кола. Пътят до замъка е дълъг.

Анита се усмихна.

— Мога да яздя, майстор Фанън. Стига конят да не е твърде буен. Фанън нареди на двама от хората си да идат до конюшната и да доведат едно от ездитните кончета на Карлайн, с подходящо седло.

— Какво ново? — попита го Арута.

Фанън отведе принца малко настрани и отвърна:

— В планините започна топенето, така че засега не се забелязва особено раздвижване сред цураните. Имаше няколко набега над по-малките гарнизони, но по нищо не личи, че готвят голяма офанзива през пролетта. Навярно ще тръгнат срещу баща ти.

— Надявам се да си прав, защото баща ми получи по-голямата част от крондорския гарнизон. — Описа му накратко какво бе станало в Крондор и Фанън го изслуша замислен.

— Добре си постъпил, че не си тръгнал към лагера на баща ти. Едва ли можеше да се случи нещо по-пагубно от това цураните да предприемат сериозна офанзива срещу него, докато той тръгва на поход срещу Ги. Засега ще трябва да запазим това помежду си. Баща ти все едно скоро ще разбере какво е станало, но колкото повече време мине, преди да е научил за предателството на Ги, толкова повече шанс ще имаме да задържим цураните още една година.

Арута го погледна с тревога.

— Това не може да продължи много дълго, Фанън. Скоро трябва да се сложи край на тази война. — Той се огледа и забеляза струпалите се и зяпнали принцесата граждани. — Все пак поне имаме малко време да помислим как да се противопоставим на цураните, стига изобщо да можем да измислим нещо.

Фанън се умисли, понечи да каже нещо и млъкна. Беше посърнал.

— Какво има, меченосецо? — попита Арута.

— Посрещам ви с ужасно тъжна вест, ваше височество — каза Фанън официално. — Скуайър Роланд е мъртъв.

Арута беше потресен. За миг се зачуди дали Фанън не си прави някаква безумна шега. Умът му не можеше да побере чутото. Най-накрая отрони:

— Какво... как?

— Вестта пристигна преди три дни, от барон Толбърт, който е дълбоко опечален. Скуайърът е бил убит по време на цурански набег.

Арута погледна към замъка на хълма.

— А Карлайн?

— Както може да се очаква. Плаче, но в същото време понася скръбта си храбро. Държи се.

Арута усети буца в гърлото си. Върна се помръкнал при Анита, Амос и Мартин. Вече се бе разнесла мълвата, че принцесата на Крондор е на кея. Войниците, дошли с Фанън и Гардан, тихо оформиха кръг около нея, за да държат градското население на почитително разстояние, докато Арута споделяше тъжната новина с Амос и Мартин.

Скоро докараха конете и те ги яхнаха и поеха към замъка. Арута препусна напред и беше слязъл още преди останалите да влязат в двора. Повечето слуги го чакаха и след кратка церемония той подвижна на иконома Самюъл:

— Принцеса Крондорска ни гостува. Подредете стаите. Придружете я до голямата зала и ѝ предайте, че скоро ще бъде при нея.

Влезе бързо през портите на цитаделата и закрачи по коридора покрай стражите, взели „за почест“ пред своя принц. Стига до покоите на Карлайн и почука на вратата.

— Кой е? — чу се тих глас отвътре.

— Аз съм, Арута.

Вратата се отвори широко и Карлайн се хвърли в прегръдките на брат си.

— О, толкова се радвам, че се върна! Нямах представа колко се радвам. — Отстъпи и го погледна. — Извинявай. Щях да дойда долу да те срещна, но просто не можах да събера сили.

— Фанън ми каза току-що. Ужасно съжалявам.

Тя го изгледа спокойно и някак примирено. После хвана ръката му и го поведе в покоите си. Седна на един диван и промълви:

— Винаги съм знаела, че може да се случи. Станало е толкова нелепо. Барон Толбърт беше написал едно дълго писмо, горкият човек. Видял бе сина си за толкова кратко и бе съсипан. — Сълзите ѝ бликнаха, тя преглътна и извърна очи от Арута. — Роланд...

— Не е нужно да говориш за това.

Тя поклати глава.

— Боли...!

В очите ѝ отново се появиха сълзи, но тя продължи:

— О, как боли, но ще надвия болката. Роланд ме научи на това, Арута. Знаеше, че ще има рискове и че ако умре, аз ще трябва да изживея своя живот. Добре ме научи. Мисля, че тъкмо защото най-сетне бях разбрала колко го обичам, и му го бях казала, събрах сила да се справя с тази загуба.

— Роланд загинал, докато се опитвал да спаси кравите на един селянин — продължи тя и се усмихна през сълзи. — Напълно в стила им, нали? Цяла зима подсилвал укрепленията, а после, при първата неприятност... Някакви изгладнели цурани да се опитат да откраднат няколко крави. Роланд излязъл с хората си да ги прогонят, но паднал улучен от стрела. Само той пострадал... и издъхнал преди да успеят да го върнат в укреплението. — Тя въздъхна. — Такъв смешник беше понякога, че мисля, че го е направил нарочно... Проклетата да е тази война.

Арута пристъпи до нея и я прегърна през раменете.

— Проклети да са всички войни.

Помълчаха няколко мига, после тя попита:

— Е, а ти какви новини носиш от Крондор?

Арута ѝ разказа накратко за преживелиците си в Крондор, но някак разсеяно, повече замислен за нея. Като че ли по-леко понасяше загубата на Роланд, отколкото на Пъг. Арута споделяше болката ѝ, но разбираше, че ще се оправи. Доволен бе, че открива колко е съзряла Карлайн през последните няколко години. Когато привърши разказа си за избавлението на Анита, Карлайн го прекъсна:

— Анита, принцесата на Крондор, е тук?

Арута кимна и Карлайн се засуети.

— Сигурно изглеждам ужасно, а ти ми водиш тук принцесата на Крондор. Арута, ти си чудовище! — Изтича до лъскавото бронзово огледало и припряно започна да бърше лицето си с влажна кърпа.

Арута се усмихна. Под пелената на скръбта сестра му отново бе разкрила искрицата на живия си нрав. Докато сресваше косата си, Карлайн се извърна към него.

— Тя хубава ли е, Арута?

Усмивката му се разшири.

— Да. Бих казал, че е много хубава.

Карлайн го изгледа проникателно.

— Доколкото разбирам, ще трябва добре да я опозная. — Тя остави гребена на масичката, стана и заоправя гънките на роклята си. — Хайде, не можем да караме младата дама да чака.

Излязоха от стаята ръка за ръка и тръгнаха надолу по стълбата към главния коридор, за да поздравят Анита с пристигането ѝ в Крудий.

ГЛАВА 26

ВЕЛИКИЯТ

Имението беше запуснато. Намираше се на върха на най-високия от многото хълмове, обкръжаващи града Онтосет. Смяташе се, че предлага най-добра гледка към града и морето отвъд него. Фамилията бе рухнала поради това, че се бе оказала на губещата страна в многобройните, подмолни и често гибелни политически борби в Империята. Сега имотът тънеше в забвение, защото макар да надминаваше всичко наоколо с великолепието си, връзката между него и лошия късмет бе твърде реална в представите на суеверните цурани.

Един ден до града стигна вестта, че някакви пастири на кула видели самотен мъж, облечен в черен халат, да се изкачва по хълма към къщата...

Пастирите се стараеха да го избягват, както подобаваше на ниския им ранг. Пасяха наоколо животните си — източник на оскъдното им препитание: вълната от кула — когато веднъж, посред бял ден, чуха оглушителен шум, сякаш дядото на всички гръмотевици раздра небесата. Стадото се пръсна в ужас и част от животните се затичаха нагоре по хълма. Пастирите бяха не по-малко ужасени, но предани на поминъка си, зарязаха страховете си и хукнаха да приберат животните.

Един от тях, Ксанотис, се изкачи до билото на някога прочутия хълм и се озова пред чародея в черния халат, когото бяха видели по-рано. Великият стоеше на самия връх. Там, където съвсем доскоро се надигаше голямата порутена къща, лежеше голо петно обгорена земя, от която се виеше пушек. Изплашен, че се е забъркал неволно в делата на един Велик, Ксанотис се сепна и заотстъпва крадешком назад, с надеждата, че не са го забелязали, понеже Великият беше с гръб към него, а и главата му беше забулена в качулката на черния халат. Но щом направи първата крачка назад, магьосникът се обърна към него и го прониза с тъмнокафявите си очи.

Пастирът се смъкна на колене, както повеляваше обичаят, и сведе поглед към земята. Не се просна ничком, защото все пак беше

свободен човек и макар да не бе от знатното съсловие, беше глава на фамилията си.

— Стани — заповяда му чародеят.

Объркан, Ксанотис се надигна, все така свел очи към земята.

— Погледни ме.

Той вдигна очи и видя лицето под качулката. Брада, тъмна като очите, обкръжаваше бледото лице, нещо, което само усили смущението на Ксанотис, защото само робите носеха бради. Магьосникът се усмихна на явното му безпокойство.

На свой ред чародеят виждаше пред себе си мъж, висок за цураинин, с около четири пръста по-висок от самия него. Кожата му беше тъмна като чиста чоча или кафе. Беше с черни очи, косата му също беше гарвановочерна, само леко прошарена на слепоочията. Късата зелена роба на пастира разкриваше здравето телосложение на бивш воин — факт, който чародеят долови и от изправената му стойка, както и от няколкото белега по лицето. Изглеждаше малко над петдесетте, но все още издръжлив за трудния пастирски поминък. Макар и по-нисък, този мъж смътно му напомняше за Гардан в Крудий.

— Името ти? — запита магьосникът. Ксанотис отговори с треперлив глас. После магьосникът го изненада, като го попита: — Ще се съгласиш ли, че това място е добро за дом, пастирю?

Ксанотис заекна смутен:

— Ако... ако такава е... волята ти, велики.

Магьосникът го сряза.

— Не става въпрос за моята воля! Питам ти какво мислиш!

Ксанотис едва прикри гнева си от собствения си срам. Великите бяха светая светих и да лъжеш пред тях беше безчестие.

— Прости ми, велики. Казват, че това място е прокълнато от боговете.

— И кой казва това?

Остротата в гласа на магьосника накара възрастния мъж да вдигне рязко глава, като ударен. Очите му почти не скриха гнева му, но гласът му остана спокоен.

— Живеещите в града, велики, и други, в околностите. — Очите му срещнаха погледа на чародея и този път не се отклониха.

Очите на чародея се присвиха насмешливо и устните му се изкривиха в полуусмивка, но гласът му прокълтя все така сурово.

— Но не и ти, пастирю?

— Аз съм служил петнадесет години като воин, велики. Открил съм, че в повечето случаи боговете облагодетелстват само онези, които умеят да се грижат за себе си.

На това магьосникът се засмя, макар че изражението му все още не можеше да се нарече топло.

— Човек, който се осланя на себе си. Това е добре. Радвам се, че си приличаме, защото смятам да си вдигна тук имение. Допада ми гледката към морето.

При тези думи пастирът се вкочани; магьосникът го забеляза и каза:

— Одобряваш ли намерението ми, Ксанотис от Онтосет?

Ксанотис премести тежестта си от единия крак на другия, след което отвърна:

— Великият се забавлява с мен. Моето одобрение или неодобрение е без никакво значение, сигурен съм.

— Вярно е, но все пак отбягна въпроса ми. Одобряваш ли?

Ксанотис присви рамене и отвърна:

— Ще трябва просто да преместя стадото си, велики. Това е всичко. Не искам да те обидя.

— Разкажи ми за тази къща, Ксанотис — която стоеше тук до вчера.

— Тук беше домът на владетеля на Алмач, велики. Но той сгреша, като подкрепи един свой братовчед срещу Алмечо, когато се оспорваше санът на Властелина на войната. — Мъжът потръпна. — Някога бях Патрулен водач на този дом. Бях прекалено горд и това ограничи войнишката ми кариера. Господарят ми разреши да напусна службата и да се оженя, така че се залових да гледам стадата на бащата на жена ми. Ако бях останал войник, сега щях да съм роб, или мъртвец, или сив войн. — Извърна се и погледна към морето. — Какво още би искал да знаеш, велики?

Магьосникът каза:

— Можеш да задържиш стадото си на този хълм, Ксанотис. Тревопасните поддържат тревата изрядна, а занемарените поляни не са по вкуса ми. Просто ги дръж по-надалече от постройката, която ще

вдигам, иначе от време на време ще си изпичам по някое животно за вечеря.

Без да каже нищо повече, магьосникът извади някакво устройство от гънките на робата си и го задейства. То излъчи странно бръмчене, след което въздухът изпука и облечената в черен халат фигура изчезна. Ксанотис постоя няколко мига онемял, после се почеса по главата и тръгна да си събира стадото.

Вечерта, край огъня, той разказа на семейството си и на другите пастири за срещата си с Великия. Никой не се усъмни в думите му — каквито и недостатъци да имаше Ксанотис, не бе от хората, които преувеличават. Но всички останаха смаяни. И с още нещо така и не привикнаха — през следващите няколко месеца, докато къщата на билото на хълма се издигаше, един или друг пастир случайно мерваше Ксанотис, увлечен в разговор с Великия на билото на хълма, докато кула кротко пасяха тревицата наоколо.

Сега на билото на хълма се издигаше нова и странна къща. Видът ѝ будеше както разсъждения, така и известна завист. Разсъжденията бяха около личността на собственика ѝ — странния Велик. Завистта идваше от формата и конструкцията ѝ — своеобразен прелом в цуранската архитектура. Край на традиционните триетажни постройки с отворен под небето център. На мястото на това можеше да се види дълга едноетажна сграда, с няколко по-малки, свързани с нея с покрити алеи. Простираше се надлъж и шир по билото, с многобройни градини и ручей, лъкатушещи между постройките. Строежът ѝ бе също толкова необичаен, колкото и формата — главно от камък, с печени глинени плочи за покрив. Някои умуваха, че сигурно предлага хладина през летния зной.

Още два факта усилваха удивлението, предизвикано както от вида ѝ, така и от самоличността на собственика. Преди всичко — начинът, по който бе осъществен проектът. Магьосникът най-напред се бе появил един ден в Онтосет, в дома на Тимацел, най-богатия лихвар в града, и просто бе депозирал над тридесет хиляди империяла в ценни книжа, така че лихварят се оказа желязно притиснат от липсата на пари в брой. Това бе изборът от Миламбер начин да се справи със страстта на цураните към бюрокрация. Всеки търговец и предприемач,

на когото се заповядаше да извърши услуга на един Велик, бе принуден да търси обезщетение от имперската съкровищница. Това водеше до мудното доставяне на материали, до липса на всякакъв ентузиазъм в изпълняването на услугата и до негодувание. Миламбер просто заплати предварително и остави на лихваря — който можеше да изчисли загубите си по-добре от повечето търговци, поради естеството на счетоводството си — да ги възстанови от съкровищницата. Вторият факт беше стилът на украсата. Вместо да е покрита с пищни стенни рисунки, сградата бе останала предимно без рисунък, ако се изключеха няколкото стени, украсени с пейзажи в приглушени естествени цветове. Много изкусни млади художници бяха наети за този проект и когато той бе изпълнен, търсенето на услугите им беше забележително. Само за месец в Империята се възцари нов стил в изкуството.

Сега по околните полета работеха петдесетина роби, като всички можеха свободно да влизат и да си излизат, облечени в дрехите на родния си свят, Мидкемия. Всички те бяха иззети от робския пазар един ден, без заплащане, от Великия.

Мнозина пътешественици, дошли в Онтосет, заделяха по един следобед да се изкачат по околните хълмове и да погледат къщата. От почтително разстояние, разбира се. Колкото до Ксанотис, хората често го разпитваха за странния Велик, обитателя на прословутата къща, но бившият воин не отвръщаше нищо, а само се усмихваше.

— Убеждението, че съществуващият сега разлом, или както го наричат някои, прорив до Мидкемия е контролируем, е вярно само отчасти. — Миламбер помълча, за да позволи на писаря си да довърши продиктуваното. — Може да се твърди, че разломите могат да се създават без освобождаването на разрушителни енергии, свързани със случайното им сътворяване, било заради зле приложени магически заклинания или от близостта на твърде много неустойчиви магически прибори.

Изследванията на Миламбер върху специалните аспекти на проривните енергии щяха да се приложат към архивите на Конгрегацията, след като ги довършеше. Подобно на други проекти, които бе изчел в архивите, изследването му отново му бе показало най-

тежкия недостатък в работата на магьосническото братство. Като цяло проектите не бяха довеждани до пълнота, липсваше им дълбочина и проникновение. След като веднъж бе открит подходът за създаване на прориви, по-нататъшното изследване на тяхната природа бе изоставено.

Той продължи да диктува:

— Това, което липсва в понятието за контрол, е способността да се подбере подходящата цел на контакта, способността за „насочване“ на разлома. Доказано бе с появата на кораба, возещ Фаната, край бреговете на Крудий, в света на Мидкемия, че е възможно известно притегляне между нововъзникнал разлом и вече съществуващ такъв. Но както бе доказано в последвалите изпитания, това притегляне е ограничено и характерът на тези ограничения все още не е напълно проучен. Макар да съществува известна вероятност за появата на втори разлом в близост до предходния, то тази вероятност ни най-малко не е сигурна.

След като писарят довърши, Миламбер продължи:

— Също така, открит остава въпросът защо разломите проявяват известни признаци на неопределимост. Размерът им изглежда съотносим с енергията, вложена за създаването им, но други техни характеристики изглеждат непредвидими. Някои разломи са еднопосочни — Миламбер беше изгубил няколко ценни устройства, докато установи този факт — докато други позволяват придвижване в двете посоки. А освен това съществуват така наречените „свързани чифтове“, два еднопосочни разлома, които възникнат едновременно, като и двата позволяват еднопосочно движение между първоначалната точка и целта. Макар да могат да се появят на няколко мили разстояние един от друг, те са свързани...

Изложението на Миламбер бе прекъснато от звъна, възвестил пристигането на член на Конгрегацията. Той освободи писаря и се запъти към залата на Шарката. Крачеше, замислен над същинската причина да се потопи в това изследване през последните два месеца. Отбягваше решението, което скоро трябваше да вземе — дали да се върне в имението на Шинцаваи за Катала, или не.

Миламбер съзнаваше, че е възможно тя да е станала жена на друг, защото раздялата им бе продължила близо пет години и тя не бе имала никакво основание да мисли, че той изобщо ще се върне. Но

времето и обучението с нищо не бяха притъпили чувствата му към нея. Когато стигна до залата за прехвърляне с мозаичната шарка, бе взел решението си: още утре ще отиде да я види.

Щом влезе в залата, видя Хочопепа, пристъпващ извън шарката от разноцветни плочици на пода.

— А — махна му небрежно с ръка дебелият чародей. — Ето те и теб. Не съм те виждал близо две седмици и реших да те навестя.

— Радвам се, че те виждам. Бях се увлякъл в изследването си, но мога да си позволя малко отдих.

Излязоха от залата в една от няколкото околни градини и Хочопепа каза:

— Исках да те запитам: какво е значението на избраната от теб шарка? Не я разпознавам.

— Много е просто — отвърна Миламбер. — Стилизирано въплъщение на фигура, която някога видях в един фонтан. Три делфина.

— Делфини?

Миламбер му описа морските бозайници на Мидкемия, докато присядаха на пъстрите възглавнички под две ниски плодни дръвчета.

— Но защо точно делфините от онзи фонтан?

— Не знам. Неосъзнат подтик, навярно. Освен това, когато преминавах последното изпитание на кулата, видях нещо, което осмислих едва след месец.

— И какво общо има едното с другото?

— В представянето на последната заплаха на Странстващата може би си спомняш появата на един чародей в кафяв халат, който наклони процепа, за да предпази Келеуан от навлизането ѝ във вселената на Врага.

Хочопепа го изгледа замислен.

— Не мога да кажа със сигурност, че имам такъв спомен, Миламбер. Но пък заклинанието предизвиква видение, което въздейства на всеки различно. Ако сравниш виденията с тези на други, ще откриеш много различия. Но по времето на Странстващата всички сме били с черни халати. Кой ли може да е бил този магьосник в кафява роба?

— Човек, когото срещнах преди години — отвърна Миламбер.

— Невъзможно. Тази сцена се е разиграла преди столетия.

Миламбер се усмихна и отговори:

— И въпреки това съм го срещал. Направих шарката си с трите делфина като възпоминание за срещата ни.

— Колко странно. Съществуват някои теории за пътуване във времето, което може да се окаже отговорът в този случай, освен ако варварският ти ум не те е подвел на кулата. — Последното го изрече с усмивка.

Миламбер плесна с ръце и влезе слуга с поднос със сладкиши, плодове и напитки. Слугата, Нетоха, бе някогашният хадонра на живялата тук фамилия. Миламбер се бе натъкнал на него, докато търсеше някой, който да засади всевъзможните растения, които искаше да има в градините си. Мъжът прояви достатъчно смелост да се предложи сам, което го отличи от боязливите цурани. Не бе успял да си намери работа като при предишния си работодател и бе живял в мизерия доста години. Миламбер го беше взел по-скоро от съчувствие, отколкото от същинска нужда, но той бързо се бе оказал полезен в стотици неща, за които младият магьосник не бе и подозирал, и отношенията им задоволяваха еднакво и двамата.

Хочопепа си взе от поднесените сладки и си избра напитка. После каза:

— Дойдох, за да ти донеса някои новини. След два месеца ще има Имперско празненство, с игри. Ще дойдеш ли?

Миламбер го изгледа с любопитство и махна с ръка да освободи Нетоха. После попита:

— И с какво това празненство е толкова специално? Не помня да си бил някога толкова оживен от подобен повод.

— Празникът се организира от Властелина на войната в чест на неговия племенник, императора. Той планира решителна офанзива в седмиците преди игрите и се надява, че ще обяви края на кампанията. — Хочопепа сниши глас. — Не е тайна за онези, които имат достъп до дворцовите клюки, че той е подложен на силен натиск да оправдае продължаването на войната пред Върховния съвет. Според слуховете, бил е принуден да направи големи отстъпки пред Партията на Синьото колело, за да си възвърне поддръжката им във войната. Но това, което прави игрите необикновени, е, че Светлината небесна ще напусне своя Дворец на съзерцанието, прекъсвайки древната традиция. Това ще

бъде подходящ повод за теб да понавлезеш в средите на дворецовото общество.

— Съжалявам, Хочо — отвърна Миламбер, — но не изпитвам особена страст да се включвам в каквито и да било празници. Присъствах на един тук в Онтосет преди месец, като част от изследванията ми. Танците са пълна досада, храната е отвратителна, а виното не струва. Самите игри са още по-безинтересни. Ако това е дворецовото общество, за което ми говориш, чудесно ще мина и без него.

— Миламбер, в образованието ти са останали много празноти. Придобиването на черния халат още не означава майсторство в занаята. Доста повече неща се включват в защитата на Империята от това да си седиш усамотен и да бленуваш за нови начини за мятане на енергия насам-натам или как да причиниш икономически хаос на тукашните лихвари. — Той си взе нов сладкиш и продължи с упреците си: — Има няколко причини, поради които трябва да дойдеш с мен да удостоим празненствата, Миламбер. Първо, ти се превърна в знаменитост сред благородниците, защото вестта за удивителната ти къща се е разнесла от единия край на Империята до другия, най-вече благодарение на онези млади разбойници, на които плати толкова щедро, за да изпълнят нежните стенописи, които толкова ти допадат. Напоследък да имаш в дома си такава творба се смята за белег на изтънченост.

— А и тази къща... — Ръката му описа дъга пред тях, а на лицето му се изписа насмешлива почуда. — Всеки, който се окаже толкова умен, че да замисли подобна сграда, със сигурност би привлякъл интерес. — Насмешливият му тон се изпари. — Между другото, цялата тази глупост ни най-малко не се смаява от загадъчното ти усамотяване тук, във вътрешността на владенията. Ако не друго, то само подсили репутацията ти... А сега да оставим светските неща и да се върнем на по-същественото. Както несъмнено знаеш, нараства безпокойството, че новините за хода на войната донякъде се подценяват. През всичките тези години придобивките от нея са нищожни и се говори, че императорът може да се обяви против политиката на Властелина на войната. В такъв случай... — Той остави мисълта си недовършена.

Миламбер помълча за миг.

— Хочо, мисля, че е време да ти кажа нещо и ако прецениш, че е достатъчно аргументирано, за да гарантира живота ми, можеш да се върнеш в Конгрегацията и да предявиш обвинения.

Хочопепа наостри уши, зарязвайки всякакви остроумия и сарказми.

— Ти, който ме обучи, си свършил работата си добре, защото съм преизпълнен с потребността да направя това, което е най-добро за Империята. Съвсем слабо чувство изпитвам вече към родната си земя и ти никога няма да разбереш какво означава то. Но докато си създавал от мен това, което съм сега, не си могъл да вселиш в естеството ми онази любов към родния дом, каквата някога изпитвах към Крудий. Това, което си направил от мен, е мъж със силно чувство за дълг, нецветено от никаква любов към онова, към което изпитва дълг.

Хочопепа помълча, за да осмисли думите му, после кимна и Миламбер продължи:

— Може да се окажа най-голямата заплаха за Империята от появата на Странстващата на небесата ви, защото ако се намесе в нейната политика, ще се превърна във въплъщение на безмилостната справедливост. Научих доста за фракциите сред вашите партии, за преходите на фамилиите от една партия към друга и за последствията от тези действия. Мислиш ли, че понеже си стоя тук, на върха на своя хълм в източните провинции, не съзнавам всички течения и въртопи, в които е забъркана политическата фауна в столицата? Не, разбира се. Щом Партията на Синьото колело се сгромоляса и нейните членове се пресъюзят с Военната партия или с Имперската, още на следващия ден всеки търговец по пазарищата започва да обсъжда политическите новини. Знам какво става не по-зле от всеки друг, макар да не съм пряко въввлечен. И в месеците, откакто се преместих да живея тук, стигнах до едно-единствено заключение: Империята бавно се самоубива.

Старият магьосник помълча малко, после попита:

— Чудил ли си се изобщо защо системата ни е такава, че ни тласка към самоубийство?

Миламбер стана и закрачи из стаята.

— Разбира се. Точно това проучвам и предпочетох да изчакам преди да започна да действам. Трябва ми още време, за да разбера и осмисля напълно историята, на която ти ме учи толкова добре. Но съм

стигнал до някои изводи за това къде се коренят грешките и тези изводи ще ми дадат добро начало. — Той наклони глава в мълчалив въпрос дали да продължи и Хочопепа кимна. — Тук съществуват няколко проблема, проблеми, за които мога само да предположа, че влияят на състоянието на Империята.

— Първият е — той вдигна показалеца си, — че хората на власт се грижат повече за собственото си величие, отколкото за доброто на Империята. И тъй като в очите на обикновените хора тъкмо те са Империята, това не е трудно да се забележи.

— Какво имаш предвид?

— Когато си мислиш за Империята, какво ти идва наум? Истории за армии, завладяващи нови земи? Или издигането на Конгрегацията? Навярно си представяш хроника на владетели? Каквото и да е, най-вероятно пропускаш най-простата и очевидна истина. Империята — това са всички тези, които обитават в нейните граници, от благородника до най-простия слуга, дори робите, работещи в полетата. Човек трябва да си я представи в цялост, а не въплътена в една своя малка, но видима част, например Властелина на войната или Върховния съвет. Това разбираш ли?

Хочопепа изглеждаше притеснен.

— Не съм сигурен, но мисля, че... Продължавай.

— Ако това е вярно, да преценим по-нататък. Вторият проблем: никога нуждата от стабилност не бива да надмогва потребността от растеж.

— Но ние винаги сме растели! — възрази Хочопепа.

— Не е вярно — отвърна Миламбер. — Вие винаги сте се разширявали и това създава впечатлението за растеж, ако човек не разсъди в дълбочина. Докато армиите ви са прибавяли нови и нови земи и са разширявали границите ви, какво е станало с вашето изкуство, с музиката ви, с литературата и науката ви? Дори прехвалената Конгрегация не прави почти нищо повече, освен да усъвършенства онова, което вече е познато. Ти преди малко намекна, че съм си губел времето в търсене на нови начини за „мятане на енергии насам-натам“. Е, и какво лошо има в това? Нищо. Но има нещо порочно в типа общество, което гледа на новото с подозрение. Огледай се, Хочо. Художниците бяха поразени, защото им описах какво съм виждал по картини в младостта си, а неколцина млади

творци се вдъхновиха. Музикантите ви прекарват целия си живот, усвоявайки старите мелодии до съвършенство, всяка нота, но никой не съчинява нови — само изкусни вариации по мелодии, стари с векове. Никой не съчинява нов епос, само преразказват старите. Хочо, народът ви е затлачен. Тази война е само поредният пример. Тя е неоправдана, води се по-скоро по навик, колкото да държи определени групи на власт, да увеличи богатството на вече богатите и те да играят Играта на Съвета. А цената! Всяка година се пропилява животът на хиляди души, животът на онези, които са Империята, собствените ѝ граждани. Империята е човекоядец, поглъщащ собствените си граждани.

Старият магьосник беше силно смутен от чутото — в пълно противоречие с всичко, в което той самият вярваше, че вижда: жива, действена, кипяща от енергия цивилизация.

— Третият проблем — каза Миламбер. — След като моят дълг е да служа на Империята и след като общественият ред е виновен за нейния упадък, то тогава мой дълг е да променя този обществен ред дори ако се наложи да го унищожа.

Сега вече Хочопепа съвсем се слиса. Логиката на Миламбер изглеждаше безпогрешна, но той предлагаше решение, застрашаващо самите устои на всичко, което Хочопепа познаваше и зачиташе.

— Разбирам думите ти, Миламбер, но ми е много трудно да ги осмисля.

Гласът на Миламбер придоби успокоителни нотки.

— Не твърдя, че разрушаването на сегашния ред е единственото решение, Хочо. Използвах тази крайност само за да разтърся ума ти и да ти внуша същественото. Тъкмо в това се изразява по-голямата част от изследванията ми, не само видимото съвършенство в боравенето с енергии, но също така в проучването на природата на цуранския народ и на Империята. Повярвай ми, изпълнен съм с желание да отделя на тази тема толкова време, колкото е необходимо. Смятам известно време да прекарам в проучване на архивите.

Хочопепа се намръщи и изгледа угрижено младия си приятел.

— Предупреждавам те, може да се натъкнеш на доста смущаващи неща в тези архиви. Както вече казах, образованието ти е недовършено.

Миламбер сниши глас.

— Вече се натъкнах на някои смущаващи неща, Хочо. Много от онова, което се възприема за чиста монета от хората, е основано на лъжа.

Хочопепа се притесни.

— Има неща, чието познаване е забранено за всички освен за членовете на Конгрегацията, Миламбер, и дори тогава се смята за неразумно да ги обсъжда човек дори с някой от братята. — Той извърна очи, после добави: — Въпреки това, когато престанеш да се ровиш в мухлясалите мазета, ако поискаш да споделиш с някого разкритията си, ще те изслушам с удоволствие. — Отново погледна младия си приятел. — Харесвам те и съм убеден, че внасяш свежа промяна сред нас, Миламбер, но не са никак малко онези, които биха предпочели да те видят мъртъв. Не говори с никой друг освен с Шимоне и мен за това свое изследване на обществото.

— Дадено. Но когато стигна до окончателната си преценка какво трябва да се направи, ще действам.

Хочопепа стана. На лицето му се бе изписала загриженост.

— Не че не съм съгласен с теб, приятелю, просто ще ми е нужно време, докато осмисля всичко, което ми каза.

— С теб мога да говоря само истината, Хочо, колкото и обезпокоителна да е тя.

Хочопепа се усмихна.

— Факт, за който съм ти признателен, Миламбер. Наистина ми трябва време, за да обмисля идеите ти. — Обичайната нотка на хумор се върна в гласа му. — Може би ще ме придружиш до Конгрегацията? От дълго време те няма с този твой строеж и прочие. Няма да е зле да се мяркаш от време на време.

Миламбер се усмихна.

— Разбира се. — И даде знак на Хочопепа да ги поведе към шарката. Докато вървяха, Хочопепа подхвърли:

— Впрочем, ако искаш да опознаеш добре културата ни, все пак те съветвам да дойдеш на Имперския празник. По седалките на арената в този ден ще се развихри повече политическа дейност, отколкото за цял месец във Върховния съвет.

— Може би си прав. Ще помисля.

Когато се появи над шарката на Конгрегацията, наблизостоеше Шимоне. Той се поклони и каза:

— Добре дошли. Тъкмо се канех да ви потърся и двамата.

Хочопепа отвърна с кротка насмешка:

— Толкова ли важни особи сме за Конгрегацията, че са изпратили точно теб да ни доведеш?

Шимоне килна леко глава.

— Може би, но днес не става дума за това. Просто си помислих, че това, което се случва, ще ви се стори интересно.

— И какво е то? — попита Миламбер.

— Властелинът на войната е изпратил послания до Конгрегацията и Ходику е повдигнал въпроси по тях. Но по-добре да побързаме, защото всеки момент ще започнат.

Стигнаха бързо до главната зала на Конгрегацията и влязоха. Главната заседателна зала представляваше просторен амфитеатър от голи скамейки. Заеха места на най-долния ред. Вече се бяха събрали близо седемстотин Велики в черни халати. В централния кръг на подиума сам стоеше Фумита, някогашният брат на владетеля на Шинцаваи. Днес той щеше да председателства дебата. Председателството се избираше с жребий между присъстващите. Миламбер се беше виждал с Фумита в Конгрегацията само два пъти, откакто го доведоха.

Шимоне каза:

— Близо три седмици минаха, откакто те видях последния път в Конгрегацията, Миламбер.

— Дължа извинение, но бях зает с довършването на дома си.

— Така чувам. Станал си предмет на клюки в имперския двор. Чувам, че лично Властелинът на войната изгаря от нетърпение да се срещне с теб.

— Може би, някой ден.

Хочопепа се обърна към Шимоне.

— Кой може да го разбере този човек? Да се захване да строи толкова странен дом. — После погледна Миламбер. — Остава да ми кажеш само, че и жена ще си вземеш.

Миламбер се засмя.

— Виж ти, Хочо, как се досети?

Очите на Хочопепа се разшириха.

— О, не, само това не ми казвай!

— А защо не?

— Миламбер, не би било никак разумно, повярвай ми. До ден-днешен съжалявам за собствения си брак.

— Не знаех, че си женен.

— Предпочитам да не говоря много за това. Съпругата ми е чудесна жена, макар да има хаплив език и язвителен ум. В собствения си дом не съм нищо повече от поредния слуга, с когото се разпореждат. Затова се виждам с нея само в определени празнични дни. Би било зле за нервите ми да я срещам по-често.

— И коя е избраницата ти, Миламбер? — попита Шимоне. — Дъщеря на някой изтъкнат благородник?

— Не. Беше робиня с мен в имението Шинцаваи.

Хочопепа се замисли.

— Робиня, казваш... Хмм. От това може да излезе нещо.

Миламбер се засмя, а Шимоне се изкиска. Неколцина от останалите магьосници ги изгледаха с любопитство, тъй като Конгрегацията не беше място за веселби.

Фумита вдигна ръка и събранието притихна.

— Днес имаме въпрос, повдигнат пред Конгрегацията от Ходикю.

Един мършав Велик с обръсната глава и клонест нос се надигна от мястото си пред Миламбер и Хочопепа, слезе до централния кръг, изгледа магьосниците в залата и заговори:

— Явих се днес, за да мога да поговоря за Империята. — Това бе официалната формула за поставянето на всеки въпрос пред събранието на Конгрегацията. — Говоря за доброто на Империята — добави той, завършвайки ритуала. — Разтревожен съм от искането, предявено днес от Властелина на войната за помощ за разширяването на войната срещу света на Мидкемия.

Залата гръмна от свиркания и от подигравателни викове: „Политика!“ и „Сядай!“ Шимоне и Хочопепа станаха заедно с друга част от събралите се и завикаха: „Оставете го да говори!“

Фумита вдигна ръка за тишина и залата утихна. Ходикю продължи:

— Имам прецедент. Преди петнадесет години Конгрегацията нареди на Властелина на войната да сложи край на войната с конфедерация Турил.

Друг магьосник скочи на крака.

— Ако завладяването на Турил бе продължило онази година, щяха да останат твърде малко сили на север, за да отблъскват миграцията на туните. Тогава ставаше въпрос за спасяването на провинция Цзетаг и на Свещения град. Сега нашите граници на север са подсигурени. Ситуацията е съвсем различна.

В залата избухнаха яростни спорове и на Фумита бяха нужни няколко минути, за да възстанови реда. Хочопепа стана и заяви:

— Бих искал да чуя съображенията на Ходику защо смята това искане за жизненоважно за сигурността на Империята. Всеки магьосник, който желае, е свободен да действа в полза на завоеванието.

— Точно в това е въпросът — отвърна Ходику. — Няма причина всеки магьосник, който смята тази война в друго време и пространство за уместна и полезна за Империята, да не подкрепя завоеванието. Без Черните халати, които вече служат на Властелина на войната, разломът никога нямаше да бъде осъществен за това начинание. Аз възразявам срещу това, че сега той отправя искания към самата Конгрегация. Ако петима или шестима магьосници изберат да служат на бойното поле, дори да заминат на другия свят и да рискуват живота си в битка, това си е техен личен избор. Но ако един магьосник се почувства длъжен да се отзове на това искане, без да може да обмисли последствията, то ще изглежда, че Конгрегацията вече е подвластна на волята на Властелина на войната.

Част от магьосниците посрещна думите му с ръкопляскане, други се смълчаха, за да претеглят своите „за“ и „против“. Освиркванията и подмятанията бяха малко. Хочопепа стана отново.

— Бих искал да внеса предложение. Готов съм да се наема от името на Конгрегацията да изпратя послание до Властелина на войната, в което да изразя нашето съжаление, че Конгрегацията в своята цялост не може да нареди на никой магьосник да изпълни искането му, но че той е свободен да потърси услугите на всеки магьосник, който пожелае да работи за неговата кауза.

Из залата се разнесе одобрително мърморене. Фумита каза:

— Хочопепа внася предложение да изпрати официално становище до Властелина на войната от името на Конгрегацията. Ще внесе ли някой възражение? — След като не постъпиха възражения,

той заяви: — Конгрегацията благодари на Хочопепа за неговата мъдрост.

Замълча за миг и обяви:

— Още един въпрос се поставя на вниманието ни. Установено е, че на новака Широ липсват моралните качества, необходими за Великото изкуство. Умствените сондажи разкриват, че той таи анти-имперски чувства, придобити в детството му от баба му по майчина линия, но произход турилка. Съгласна ли е Конгрегацията?

Вдигнаха се ръце и при гласуването на магьосниците около всяка вдигната ръка засия цветен ореол. Зелен за живот, червен за смърт и син — за въздържал се. Миламбер се въздържа, но гласуването се оказа почти единодушно за смърт. Един Черен халат се изправи и Миламбер разбра, че само след няколко минути новакът ще бъде зашеметен и след това телепортиран на дъното на езерото, където безжизненото му тяло щеше да се съхрани, твърде студено, за да може да изплува на повърхността.

След като събранието се закри, Шимоне каза:

— Би трябвало да идваш по-често, Миламбер. Почти не те виждаме напоследък. И твърде много време прекарваш сам.

Миламбер се усмихна.

— Вярно е. Но смятам да поправам това още утре.

Из къщата се разнесе звън и слугите наскочаха, за да се подготвят за посещението на Великия. Камацу, Владетелят на Шинцаваи, знаеше, че някой Велик е ударил камбана в залите на Конгрегацията, за да доехти звукът тук и да възвести за скорошната му поява.

В стаята на Касуми Лаури и по-големият син на дома седяха погълнати от играта на пашава, с изрисувани късчета твърда хартия. Играта бе обичайна за пивниците в Мидкемия и представляваше поредният детайл от усилията, които младият цуранин полагаше, за да усвои всички аспекти на мидкемийския бит.

Касуми стана.

— Най-вероятно е някогашният ми чичо. Трябва да отида.

Лаури се усмихна.

— А може би просто искате да избегнете загубата си?

Цуранинът поклати глава.

— Боя се, че създадох проблем в собствения си дом. Ти никога не си бил добър роб, Лаури, и от ден на ден ставаш все по-непокорен. Добре, че ми допадаш.

Двамата се засмяха и големият син на дома излезе. След няколко минути един от слугите дотича при Лаури и му съобщи, че домовладетелят е заповядал да се яви веднага. Лаури скочи, повече заради явната възбуда на роба, отколкото поради някакво вродено покорство. Забърза се към покоите на Камацу и почука на рамката на вратата. Вратата се плъзна на една страна и Касуми я задържа. Лаури пристъпи и видя господаря на Шинцаваи и неговия гост. И зяпна изумен.

Гостът носеше черния халат на цуранските Велики, но лицето бе на Пъг. Той отвори уста да заговори, спря, после ахна:

— Пъг?

Господарят на дома изглеждаше разгневен от дръзкото поведение на роба, но преди да изрече суровата си присъда, бе спрял от Великия.

— Мога ли да използвам тази стая за няколко минути, владетелю? Бих искал да поговоря с този роб насаме.

Камацу се поклонил вдървено.

— Ваша воля, велики. — Той напусна стаята и синът му го последва; все още беше потресен от появата на бившия си роб и неопишимо объркан от вътрешното си противоречие. Че беше Велик, беше — тук не можеше да има никаква фалшификация. Начинът на появата му го доказваше. Но Камацу не можеше да се освободи от чувството, че пристигането му предизвестява погром за плана, който той и синът му така грижливо бяха придвижвали през последните девет години.

— Затвори вратата, Лаури — каза Миламбер.

Лаури я затвори, след което изгледа бившия си приятел. Стори му се здрав и в добра форма, но доста променен. Осанката му беше почти царствена, сякаш мантията на властта, която носеше, отразяваше някаква вътрешна сила, която му беше липсвала преди.

— Аз... — почна Лаури, но млъкна. Не знаеше какво да каже. Най-сетне промълви:

— Как си?

Миламбер кимна.

— Добре съм, приятелю.

Лаури се усмихна, прекоси стаята и прегърни приятеля си, после го хвана за раменете и каза:

— Чакай да те огледам.

Миламбер се засмя.

— Казвам се Миламбер, Лаури. Момчето, което ти познаваше под името Пъг, е вече мъртво като ланско цвете. Ела да седнем и да поговорим.

Седнаха край масичката и си сипаха две чаши чоча. Лаури отпи от горчивата напитка и каза:

— Нищо не чухме за теб. След първата година реших, че сме те загубили. Съжалявам.

Миламбер кимна.

— Така е в Конгрегацията. Като магьосник, от мен се очаква да скъсам и забравя всички свои предишни връзки, освен онези, които могат да се поддържат по приемлив за обществото начин. Но тъй като съм без клан и фамилия, нямаше какво да зарязвам. А ти винаги си бил един нещастен роб, който не си знае мястото. Какво по-добро за един варварски магьосник ренегат?

Лаури кимна разбиращо.

— Радвам се, че се върна. Ще останеш ли?

Миламбер поклати глава.

— Мястото ми не е тук. Освен това ме чака важна работа. Сега си имам свое имение, близо до град Онтосет. Дошъл съм за теб. И за Катала, ако... — Гласът му заглъхна, сякаш се боеше да попита на нея.

Усетил смута му, Лаури каза:

— Тя все още е тук и не се е омъжила. Не би могла да те забрави. — Той се ухили. — Богове мидкемийски! Умът ми съвсем се е отвял. Та ти не знаеш!

— Какво да знам?

— Че имаш син.

Миламбер онемя, като ударен от гръм.

— Син?

Лаури се разсмя.

— Роди се осем месеца след като те взеха. Чудесно момче е, а Катала е чудесна майка.

Поразен от вестта, Миламбер промълви:

— Моля те. Би ли я довел тук?

Лаури скочи.

— Веднага.

И излетя от стаята. Миламбер остана да седи, мъчейки се да надмогне прилива на чувствата си. Успокои се, прилагайки магическото си умение да докара ума си в покой.

Вратата се плъзна настрани и на прага се появи Катала. На лицето ѝ се беше изписала нерешителност. Лаури стоеше зад нея с около четиригодишно момче в ръце.

Миламбер стана и разпери ръце да я прегърне. Тя се втурна към него и той едва не извика от радост. Останаха притиснати един и друг за миг, после тя промълви:

— Мислех, че си загинал. Надявах се... но мислех, че те няма вече.

Останаха няколко минути неподвижно, всеки потънал в чистата радост от близостта на другия, после тя леко се отдръпна.

— Трябва да видиш сина си, Пъг.

Лаури пристъпи към тях с момчето. То изгледа Миламбер с големите си кафяви очи. Беше със стегнато телце и приятна външност и приличаше на майка си, но нещо в начина, по който килваше глава настрани, напомняше за момчето от цитаделата на Крудий. Катала го пое от ръцете на Лаури и го подаде на Миламбер.

— Уилям, това е твоят татко.

Момчето, изглежда, прие новината малко скептично. Усмихна се свенливо, но се дръпна.

— Пусни ме — каза то рязко. Миламбер се засмя и го пусна да стъпи на пода. То вдигна очи към баща си, после изведнъж изгуби всякакъв интерес към непознатия в черно. — Ооо! — викна момчето и се втурна към фигурите шаах на владетеля на Шинцаваи.

Миламбер го изгледа, после се извърна учуден.

— Уилям?

Катала стоеше до него, прегърнала го през кръста, сякаш се боеше, че ще изчезне отново. Лаури обясни:

— Искаше да му даде мидкемийско име, Миламбер.

Катала се сепна.

— Миламбер?

— Това е новото ми име, любов моя. Трябва да свикнеш да ме наричаш така.

— Миламбер — повтори Катала, сякаш да провери добре ли звучи. — Миламбер. — После сви рамене. — Какво пък, не е лошо.

— А как стигнахте до Уилям?

Лаури пристъпи до момчето, което се опитваше да построи куличка от фигурите, и нежно му ги прибра. Момчето го изгледа мрачно.

— Искам да си играя — измрънка то възмутено.

Лаури го вдигна и каза:

— Изредих й цял куп имена и тя избра това.

— Хареса ми как звучи — каза тя. — Уилям.

Чуло името си, момчето погледна майка си.

— Гладен съм.

— Лично аз предпочитам Джеймс или Оуен, но тя настоя — подхвърли Лаури, докато момчето се мъчеше да се отскубне от ръцете му.

Катала го погледна.

— Трябва да го нахраня. Ще го заведа в кухнята. — Тя целуна Миламбер и излезе.

Магьосникът остана смълчан за миг.

— Всичко това е много повече, отколкото се бях надявал. Боях се, че си е намерила друг.

— Не и тя, Пъг... Миламбер. Нищо общо нямаше с мъжете, които я ухажваха, а и те не бяха много. Добра жена е. Нямаш никакво основание да се съмняваш в нея.

— Никога няма да го направя, Лаури.

Двамата седнаха отново. Дискретно покашляне на вратата ги накара да се обърнат. На прага бе застанал Камацу.

— Мога ли да вляза, велики?

Миламбер и Лаури понечиха да станат, но господарят на къщата им махна с ръка.

— Моля ви, седете си. — Касуми влезе след баща си и затвори вратата. Миламбер едва сега забеляза, че той носи мидкемийско облекло. Повдигна учудено вежди, но не каза нищо. Главата на фамилията Шинцаваи изглеждаше разтревожен.

— Велики — каза той след кратко мълчание, — мога ли да бъда откровен с вас? Днешното ви посещение е неочаквано и може да ни създаде известна трудност.

— Моля ви — отвърна Миламбер. — Не възнамерявам да предизвиквам бъркотия в домакинството ви, владетелю. Искам да прибера само жена си и сина си. И ще поискам също този роб. — Той посочи Лаури.

— Както пожелаете, велики. Жената и момчето, разбира се, трябва да тръгнат с вас. Но ако мога да помоля, позволете робът да остане.

Миламбер ги изгледа един по един. Двамата Шинцаваи си придадоха сдържаност, но тревогата им си пролича по начина, по който се спогледаха помежду си и с Лаури. През последните няколко години нещо тук се беше променило. Отношенията между мъжете в стаята съвсем не бяха като между господари и роб.

— Лаури? — Миламбер погледна приятеля си. — За какво става дума?

Лаури погледна цураните, после Миламбер.

— Налага се да те помоля да ми обещаеш нещо.

— Лаури! — почти викна Камацу. — Твърде много си позволяваш! Никой няма право да се пазари с Велик. Неговите думи са закон.

Миламбер вдигна ръка.

— Не. Оставете го да говори.

Лаури заговори на приятеля си умолително.

— Малко разбирам от тези неща, Миламбер. Знаеш, че нямам усет към протокола. Възможно е да нарушавам някой обичай, но те моля в името на предишното ни приятелство, би ли се заклел да не споделяш с никого това, което ще чуеш в тази стая?

Магьосникът се замисли. Можеше просто да заповяда на Владетеля на Шинцаваи да му каже всичко и той щеше да го направи, също като воин, изпълняващ заповед на своя командир, но ценеше приятелството си с трубадура.

— Давам думата си, че няма да повтора пред никого това, което ще ми кажете.

Лаури въздъхна и се усмихна, а двамата Шинцаваи сякаш се поуспокоиха.

— Сключих договор с господаря — каза Лаури. — След като изпълним едни задачи, той ще ми дари свободата.

Миламбер поклати глава.

— Това не е възможно. Законът не позволява един роб да бъде освободен. Дори Властелинът на войната не може да освободи роб.

Лаури се усмихна.

— А ти самият?

Миламбер се вкочани.

— Аз съм извън закона. Никой не може да ме командва. Да не би да твърдиш, че си магьосник?

— Не, Миламбер, нищо подобно. Вярно е, че тук мога да бъда само роб. Но аз няма да съм тук. Аз ще се върна в Мидкемия.

Миламбер го изгледа озадачено.

— Но как? Има само един разлом към Мидкемия и той е под контрола на магьосниците, поддържащи Властелина на войната. Други не съществуват, иначе щях да знам за тях.

— Имаме план. Доста е заплетен и би отнело много време да го обяснявам, но казано простичко, става дума за следното: ще придружа Касуми, предрешен като жрец на Туракаму Червения. Той ще предвожда войска, която ще подмени някои бойни части на фронта. Никой няма да обърне внимание на ръста ми, тъй като всички отбягват жреците на Червения. Бойците са верни на Шинцаваи. Щом стигнем в Мидкемия, ще се промъкнем през предните редици и ще се доберем до силите на Кралството.

Миламбер кимна.

— Сега разбирам защо бяха нужни уроците по езика и това облекло. Но кажи ми, Лаури, готов ли си да шпионираш за цураните в замяна на свободата си? — В гласа му липсваше неодобрение. Беше само въпрос.

Лаури се изчерви.

— Не отивам там като шпионин. Ще бъда водач. Трябва да заведа Касуми в Риланон за среща с краля.

— Защо? — попита изненадано Миламбер.

— Ще се срещнем с краля и ще му направим предложение за мир — намеси се Касуми.

— Как изобщо очаквате да сложите край на войната, след като Военната партия все още държи Върховния съвет под свой контрол?

— Има едно обстоятелство в наша полза — отвърна Камацу. — Тази война продължава вече девет години и краят ѝ все още не се вижда. Велики, не мисля да ви поучавам, но ако позволите, ще ви обясня някои неща.

Миламбер му кимна да продължи. Камацу отпи от чашата си.

— От края на войната с конфедерация Турил Военната партия бе принудена да поддържа надмощието си над Върховния съвет. Всяко гранично стълкновение с Турил предизвикваше призови за подновяване на конфликта. Между пограничните боеве и непрестанните усилия на туните да пробият през проходите и да си възвърнат някогашните южни владения, Военната партия едва успяваше да крепи мнозинството си. Коалиция, водена от Партията на Синьото колело, бе на път да ги свали от власт преди десет години, когато Конгрегацията откри разлома към вашия роден свят. Призивът за война прокънтя в съвета веднага щом се разбра за съществуването на изобилни метали в родината ви. Целият напредък, който бяхме постигнали през тези години, беше изгубен за миг. Ето защо от самото начало започнахме да се противопоставяме на тази лудост. Според това, което научихме от Лаури, металите, които се изравят от родната ви планета, са жалки останки от изоставени рудници на онези, които вие наричате джуджета, и те изобщо не ги смятат за ценни. Тази война не носи никаква полза за Цурануани, освен оправдание да се вее отново Знамето на войната и да се пролива кръв. Вие знаете историята ни. Знаете колко трудно е за нас да решаваме споровете си по мирен начин. Аз съм бил войник и познавам славата на войната. Познавам също така и безсмислието ѝ. Лаури ме убеди, че моите подозрения за поданиците на Кралството са основателни. Вие не сте особено войнствен народ, въпреки вашите благородници и техните армии. Вие бихте предпочели да търгувате.

Миламбер го прекъсна.

— Всичко това е вярно. Но не съм сигурен, че има нещо общо със сегашното положение. Бившият ми народ не беше водил голяма война от почти петдесет години, освен дребните схватки с таласъмните на север и по границата с Кеш. Сега обаче в Запада бият барабаните на войната. Армиите на Кралството са окървавени. Смятам, че едва ли биха пожелали просто така да спрат и да простят. Сигурно ще поискат овъзмездяване, или поне репарация. Дали Върховният съвет ще

пожелае да унизи честта на Цурануани и да възстанови щетите, причинени от нейните воители?

Владетелят на Шинцаваи се притесни.

— Съветът няма да го приеме, сигурен съм. Но императорът — да.

— Императорът? — възкликна изненадан Миламбер. — Какво общо има той с всичко това?

— Ичиндар, да е благословен от небесата, чувства, че тази война обезкървява силите на Империята. Когато водехме кампанията срещу Турил, разбрахме, че някои граници са твърде големи и отдалечени от Империята, за да се държат под контрол, освен срещу цена, която надвишава придобивките от победите. Небесната светлина разбира, че не може да съществува по-далечна граница от онази, която вдигнахме на земята на Мидкемия. Той вече се намесва в Играта на Съвета. Това е може би най-голямата игра, играна някога в историята на Цурануани. Небесната светлина е готов да заповяда на Властелина на войната да склучи мир, или да го свали, ако потрябва. Но той не би поел толкова голям риск да наруши традицията, освен ако не си е осигурил готовността на крал Родрик да се подпише договор. Трябва да излезе пред Върховния съвет с мира като свършен факт. Иначе рискува твърде много. Убийство на император е имало само веднъж в историята на Империята, велики, Върховният съвет тогава поздравил убиеца и го провъзгласил за император. Той бил родният син на убития. Баща му се опитал да наложи данъци на храмовете — последният случай, когато императорът се е намесвал в Играта на Съвета. Ние можем да сме много сурови, велики, дори към себе си, а никой император досега не е целял това, което цели Ичиндар — нещо, което в очите на много, твърде много хора ще изглежда като предателство към честта на Империята, нещо немислимо. Но ако успеем да поднесем мир пред Съвета, ще се види, че боговете са благословили това начинание, и никой няма да се осмели да го оспори.

— Твърде много рискувате, господарю на Шинцаваи.

— Обичам своя народ и Империята, велики. За нея съм готов да загина на бойното поле и като млад твърде често съм се излагал на този риск в кампаниите срещу Турил. И сега съм готов да рискувам както своя живот, така и този на синовете си, честта на своя дом, на фамилията си и на клана, за да осигуря здравето на Империята. Както е

готов и императорът. Ние сме търпеливи хора. Този план се подготвя от години. Партията на Синьото колело отдавна е в таен съюз с Партията на мира. Изтеглихме се от войната в третата година, за да затрудним Властелина на войната и за да може да започне подготовката на Касуми за предстоящото пътуване. Повече от година прекарахме в посещения при различни владетели, подкрепящи Синьото колело и Партията на мира, за да си осигурим съдействието им, така че всеки техен член да поеме своето участие в играта на Съвета, още преди вие и Лаури да бъдете доведени тук за негови наставници. Ние сме цурани и Небесната светлина не би позволил никакви начални стъпки преди личният му пратеник да се подготви. Създадохме от Касуми този пратеник, като се постаряхме да му осигурим всичко необходимо, за да може да се добере до вашия крал в безопасност. Не можеше да бъде иначе, защото, ако някой извън нашата фракция научи, че опитът ни се е провалил, ще паднат много глави, в това число и моята — това е цената на загубата в Играта. Ако сега отведете Лаури, шансът за Касуми да се добере до вашия крал ще е нищожен и усилието за мир ще се отложи докато успеем да намерим друг достатъчно благонадежден водач — забавяне, което със сигурност би продължило поне още една-две години. Сега положението е критично. Партията на Синьото колело отново е част от Военния съюз след дългогодишни преговори с Военната партия и на фронта са изпратени хиляди мъже, само за да може Касуми да се промъкне през редиците на Кралството в родната ви земя. Моментът за това скоро ще узрее. Трябва да прецените какво би означавало още една година война. Със завоеванията в бившето ви отечество Властелинът на войната може да стане неуязвим срещу всеки наш ход.

Миламбер се замисли, след това се обърна към Касуми:

— Колко скоро?

— Скоро, велики — отвърна Касуми. — Въпрос на седмици. Властелинът на войната има шпиони навсякъде и смътно се досеща за плановете ни. Недоверчив е след внезапната промяна в политиката на Синьото колело, но не може да откаже помощта. Изпитва необходимост да нанесе голям удар и да спечели значителна победа. Подготвя голяма пролетна офанзива срещу силите на лорд Боррик и лорд Брукал — главните сили на Кралството. Разчетена е да започне малко преди Имперския празник и е замислена така, че той да може да

обяви победа на Имперските игри, победа, която да му донесе слава и да укрепи властта му.

— Също като финален гамбит в играта на шаах, велики — каза Камацу. — Една съкрушителна победа би осигурила на Властелина на войната всичко, което му е необходимо, за да укрепи контрола си в Съвета, но ние поехме този риск, за да изиграем своя ход. На фронта ще настъпи безредие, докато войските се подготвят за офанзивата. Касуми и Лаури ще получат отлична възможност да се промъкнат през предните редици. Ако крал Родрик се съгласи, Небесната светлина ще може да се яви пред Върховния съвет с прокламация за мир и тогава всичко, на което се основава властта и влиянието на Властелина, ще рухне. С термините на шааха — жертваме последната си пешка, за да поставим Властелина в мат.

Миламбер се замисли.

— Струва ми се, че сте се заловили с дързък план, господарю на Шинцаваи. Ще спазя клетвата си да не издавам нищо. Лаури може да остане тук. — Той погледна трубадура. — Дано боговете на нашите предци те закрилят и ти донесат успех. Моля се тази война скоро да свърши. — Той се изправи. — Ако не възразявате, ще си тръгна. Бих искал вече да заведа жена си и детето си у дома.

Касуми стана и се поклони.

— Бих искал да ви кажа още нещо, велики.

Миламбер му даде знак да продължи.

— Преди години, когато ме попитахте дали ще ви се разреши да вземете Катала за жена, ви отговорих, че ще ви се откаже. Казах ви също така, че за това си има причина. Планът ни предвиждаше да върнем и вас в родния ви свят. Вярвам, че сега го разбирате. Ние сме сурови хора, велики, но не и жестоки.

— Разбрах го още докато ми разкривахте плана. — Миламбер погледна Лаури. — Заради това, което съм сега, отечеството ми е тук, но все още частица от старата ми същност си е останала непокътната, и затова ти завиждам, че ще се върнеш в старата родина. Ще те помня с добро, приятелю.

След тези думи Миламбер излезе от стаята. Навън намери Катала — тя го чакаше, а синът им си играеше край нея. Прегърнаха се и Миламбер промълви:

— Хайде, любов моя. Да заведем сина ни в нашия дом.

ГЛАВА 27

БЕЗПОКОЙСТВО

Дълголькия тихо плачеше.

Сам, сред една поляна в края на елфските лесове, майстор-ловецът на Крудий стоеше над трима паднали елфи. Безжизнените им тела лежаха проснати на земята, с неестествено разкривени ръце и крака и с лица, покрити със съсирена кръв. Мартин знаеше какво значи смъртта за елфите, при които беше обичайно да се раждат по едно-две деца на столетие. Едно от лицата познаваше добре — на Алгавинс, неразделния спътник на Галайн от момчешките години, все още дете според мерките на елфите.

Стъпки отзад накараха Мартин да изтрие сълзите и на лицето му се върна обичайната маска на равнодушие. Чу зад себе си гласа на Гарет:

— Още една камара трупове по пътеката, майсторе. Цураните са преминали през тази част на леса като зъл вятър.

Мартин кимна и мълчаливо тръгна напред. Гарет го последва. Въпреки младостта си Гарет бе най-добрият следотърсач на Дълголькия и двамата продължиха с лекота по пътеката към Елвандар.

След няколко часа прекосиха реката западно от малкото цуранско укрепление и когато навлязоха в дълбоките лесове на елфите, нечий глас ги поздрави от клоните на дърветата.

— Добра среща, Мартин Дългольки.

Мартин и Гарет спряха и зачакаха. Сред дърветата се появиха трима елфи, изникнали сякаш от въздуха. Единият беше Галайн. Мартин килна леко глава назад към реката и в отговор Галайн му кимна. Нямаха нужда от думи, за да си кажат, че и двамата знаят за гибелта на Алгавинс, наред с всичко останало.

— Томас? Калин? — попита Мартин.

— На съвет с кралицата. Новини носиш ли?

— От принц Арута. За съвета ли сте тръгнали?

Галайн се усмихна с присъщата за елфите полуусмивка, съдържаща насмешлив хумор.

— На нас се падна да пазим пътя. Трябва да останем тук. Ще дойдем веднага щом джуджетата прехвърлят реката. Ще дойдат всеки момент.

Мартин и Гарет продължиха пътя си към Елвандар. Ловецът се зачуди защо Галайн и другите двама млади елфи са изключени от съвета. И тримата бяха постоянни спътници на Томас, откакто бе решил да се засели завинаги в Елвандар. Мартин не беше идвал тук отпреди обсадата на Крудий, но бе разговарял с някои наталийски щурмоваци, носещи депеши от херцога до Елвандар и Крудий. Няколко пъти беше беседвал с часове с Дългия Леон и с Гримсуърт Наталски. Макар да държаха устите си затворени пред чужди хора, с Дълголькия те ставаха малко по-словоохотливи, защото виждаха в майстор-ловеца на Крудий сродна душа. Той бе единственият човек освен щурмовациите на Натал, който можеше да влиза неканен в пределите на Елвандар. Двамата наталийци му бяха намекнали за големи промени в двора на кралицата на елфите и Мартин изпитваше смътно безпокойство.

Докато приближаваха Елвандар с леките си плавни отскоци, Гарет подхвърли:

— Майсторе, защо не изпращат да приберат загиналите?

Мартин спря и се подпря на лъка си.

— Гарет, техният обичай е друг. Те ще оставят лесът да си прибере останките, защото вярват, че душите им сега обитават Блажените острови. — Замисли се малко и каза: — Сред следотърсачите ти си може би най-добрият, когото съм познавал. — Младежът се изчерви от похвалата, но Дълголькия каза: — Това не е ласкателство, а просто факт. Споменавам го, защото ти си най-вероятният ми заместник, ако нещо ме сполети.

Завеяното в повечето случаи изражение на Гарет изведнъж стана съсредоточено и той заслуша с внимание думите на Мартин. Мартин продължи:

— Ако се случи нещо, което да ме отнесе от този живот, бих се надявал някой да продължи връзката между Елвандар и света на човеците, за да не се разпадне.

Гарет кимна.

— Мисля, че разбирам.

— Трябва да го разбереш, защото ще е тъжно, ако двете раси се отчуждят. — Той заговори по-тихо. — За вярванията им трябва да учиш колкото можеш, но няколко неща трябва знаеш отсега, особено във време на война като днес. Сигурно си чувал да се твърди, че някои жреци могат да съживяват мъртъвци, стига да не са издъхнали преди повече от час?

— Чувал съм тази история, но не познавам някой, който да го е виждал с очите си или дори да твърди, че познава такъв.

— Вярно е. Отец Тъли го казва, а той не е от онези, които говорят неистини за нещата, свързани с вярата. — Мартин сведе очи към земята. — Има една история. Един изтъкнат жрец — от кой орден, не знам — се оказал низвергнат от боговете и изпаднал в света на миряните. Захвърлил фините си одежди и златни накити и си надянал просто домоткано расо на странстващ монах. Скитал по дивите места, търсейки смирение за душата си. Времето и случайността го отвели в Елвандар, където се натъкнал на един току-що загинал елф, умрял случайно едва няколко минути преди появата на жреца. Той започнал да възвръща елфа от смъртта, защото притежавал голяма сила, и се постарал да вложи всичките си дарби. Спряла го жената на елфа и когато той я запитал защо, тя му отвърнала: „Това не е според нашите обичаи. Сега той обитава много по-хубаво място и ако го върнеш, ще се върне против волята си и ще ни донесе само скръб. Затова ние никога няма да изречем името му, за да не чуе той мъката в гласовете ни и да се върне, за да ни утеши, с цената на своята мъка.“ Доколкото знам, никой елф не е бил връщан от смъртта. Разправяли са ми и че никой елф не би могъл да бъде съживен с човешки изкуства. Други твърдят, че елфите всъщност нямат души, поради което не могат да възкръсват. Мисля, че и едното, и другото е лъжа и че те притежават далеч по-тънък усет за мястото си на света.

Гарет помълча, замислен над казаното.

— Странна приказка, майстор-ловецо. Какво те подсети за нея?

— Смъртта на онези елфи, както и твоят въпрос. Разказах я, за да ти покажа колко са различни от нас и че трябва да се потрудиш, за да изучиш обичаите им. Ще прекараш доста време сред тях.

— А тази приказка за мъртвия елф вярна ли е?

— Да. Току-що загиналият елф бил покойният крал на елфите, съпругът на кралица Агларана. Тогава, преди тридесет години, аз бях

все още момче, но го помня. Нещастieto стана по време на лов и аз срещнах жреца.

Гарет не каза нищо, а Мартин надигна лъка си и продължи по пътя.

Скоро стигнаха крайнините на Елвандар. Мартин спря и Гарет зяпна, омаян от гледката сред огромните дървеса. Късното следобедно слънце мятеше дълги сенки из леса, но високите стволове сияеха със собствена вълшебна светлина.

Мартин подхвана Гарет за лакътя и леко поведе онемелия следотърсач към двора на кралицата. Изкачи се до съветническия кръг, влезе и поздрави владетелката.

Щом го видя, Агларана се усмихна.

— Добре дошъл, Мартин Дълголъки. Много време мина, откак за последен път беше при нас.

Мартин представи Гарет, който се сведе в непохватен поклон пред кралицата. После от сенките излезе още една фигура и пристъпи напред.

Мартин бе израснал с децата на елфите и умееше повече от всеки друг човек да крие чувствата си, когато трябва, но появата на Томас така го изуми, че за малко да извика. Преглътна думите си и се постара да не зяпне изумен. Чу как Гарет ахна. И двамата бяха чули за промените, настъпили в Томас, но нищо не бе подготвило нито Мартин, нито Гарет за чак толкова голяма промяна. Изгледаха ги някак чужди очи. Почти нищо не бе останало от някогашното весело ухилено момче, което гонеше Мартин из гората и го молеше да му разказва приказки за елфи или си играеше с обръчи от бъчви с Гарет. Без капка сърдечност Томас пристъпи към тях и запита:

— Какви са вестите от Крудий?

Мартин се подпря на лъка си.

— Принц Арута ви изпраща поздрави — каза той на кралицата — и най-добрите си чувства, наред с надеждата си, че сте в добро здраве. — След това се обърна към Томас, който явно бе спечелил власт в съвета на кралицата, и каза: — Арута ви изпраща следните вестии: Черния Ги, херцогът на Батира, сега управлява в Крондор, така че за Далечния бряг няма да пристигне никаква помощ. В същото време принцът има всички основания да вярва, че чуждоземците подготвят скорошно решително настъпление, но дали срещу Крудий,

срещу Елвандар или срещу армията на херцога — не може да каже. Южните им постове обаче не са подсилвани през мините на дребосьците, въпреки че са здраво укрепени. Моите съгледвачи забелязаха признаци за придвижвания на север, но нищо по-мощно. Предположението на Арута е, че най-вероятно офанзивата ще бъде срещу армията на неговия баща и на Брукал. — После добави: — И освен това ви нося вестта, че скуайърът на Арута е бил посечен. — С това той спази обичая на елфите да не се споменава името на мъртвия.

Очите на Томас издадоха за миг чувство при споменаването за смъртта на Роланд, но той отвърна само:

— Във война мъжете загиват.

Калин долови, че разговорът между Дълголькия и Томас съдържа нещо лично. Никой друг в двора не бе познавал Роланд добре, въпреки че Калин го помнеше от вечерния пир онази нощ, преди толкова години в Крудий. Мартин бе притеснен от реакцията на Томас при новината за смъртта на приятеля му от детинство. Връщайки се към военните дела, принцът на елфите каза:

— Това е съвсем логично. Ако кралската армия на запад бъде съкрушена, чуждоземците ще могат да насочат цялото си внимание към другите фронтове и бързо да завладеят Свободните градове и Крудий. След година, най-много след две, всичко от някогашната кешийска Босания ще бъде под техните знамена. Тогава лесно ще могат да тръгнат в поход срещу Ябон. А след време биха могли да стигнат до вратите на Крондор.

Томас се обърна към Калин, сякаш се канеше да каже нещо, и присви очи, но погледна кралицата и се оттегли на мястото си в съветническия кръг. Калин продължи:

— Ако чуждоземците не предприемат нещо по западните склонове на планините, тогава скоро ще се съединим с джуджетата. Тук имаше набези през реката от страна на противника, но няма признаци за предстоящо голямо настъпление. Смятам, че Арута е прав в предположенията си, и ако херцозите ни призоват, би трябвало да се опитаме да им помогнем.

Томас се обърна към принца на елфите.

— И да оставим Елвандар беззащитен! — На лицето му се изписа гняв. Мартин се смая от едва сдържаната му ярост. — Без да

оголим елфските лесове от бранители, не бихме могли да изпратим достатъчно сила, за да е решаваща в такава битка.

Очите на Калин блеснаха, но думите заизлизаха от устата му спокойно:

— Аз съм Бойният водач на Елвандар. Няма да оставя лесовете ни незащитени. Но ако чуждоземците предприемат голямо настъпление срещу фронта на херцозите, няма да оставят достатъчно войници по реката, които да застрашават горите ни. Не са се вдигали срещу нас, откакто ги победихме с помощта на чародея и техните Черни халати бяха избити. Но ако предприемат битка срещу Боррик и Брукал и ако битката е равностойна, нашата чет може да наклони везните, особено ако можем да ударим по-слабия им фланг.

Томас за миг сякаш се вцепени, после каза с леден тон:

— Джуджетата следват Долган, а Долган следва моите заповеди. Те няма да дойдат, освен ако аз не ги призова на битка. — И без повече думи напусна съветническия кръг.

Мартин се загледа след Томас. Кожата му настръхна, като усети силата, таяща се в тази странна смесица от човек и онова незнайно какво нещо, обладало някогашното момче от Крудий. Видял бе едва частица от всичко, което сега представляваше Томас, но и това му беше достатъчно. Томас се бе превърнал в същество, вдъхващо страх.

Агларана стана и каза:

— Май трябва да поговоря с Томас. Напоследък е превъзбуден.

След като и тя излезе, Мартин бе поразен от откритието си. Ако не друго, той току-що се бе оказал свидетел на конфликт между сина на кралицата на елфите и нейния любовник, и в същото време — на нейния дълбок вътрешен конфликт. Лицето ѝ бе придобило израза на същество, обладано от безнадеждност. След като кралицата напусна, Калин каза:

— Идваш в много труден момент, Мартин. Имаме нужда от мъдростта ти.

Мартин кимна, отпрати Гарет да се нахрани и огледа съсредоточено лицето на принца на елфите, после — и на останалите присъстващи. Татар стоеше на обичайното си място, вдясно от трона на кралицата. Познаваше и останалите — стари и доверени съветници на кралицата. Много от тях бяха древни Заклинатели.

Мартин седна и търпеливо зачака Калин да заговори. Принцът на елфите обаче мълчеше. Мартин го загледа съсредоточено, тъй като го познаваше добре и можеше да усети безпокойството му. Като момче, Мартин беше смятал елфския принц за най-съвършеното възплъщение на всички елфски добродетели и макар момчешкото му преклонение да бе отминало, почитта, която хранеше към Калин, си оставаше непокътната.

— Мартин, от всички тук ти си единственият, който е познавал Томас преди да настъпи тази промяна у него — каза най-сетне Калин. — Какво можеш да кажеш за превъплъщението, което виждаш сега?

Мартин бавно обмисли отговора си.

— Само съм зървал тези промени през годините, до този ден. Че са значителни, е очевидно. Но какво предвещават — не мога дори да предполагам. Той беше добро момче; неподдаващо се много на заблуди, макар да беше изпълнен с любопитство и лесно можеше да се подведе. Проявяваше нежност и трудно можеше да сдържа чувствата си. Нравът му беше кротък, макар че можеше да изтърве нервите си, когато някой негов приятел бъдеше заплашен или ударен. Като цяло, беше като останалите момчета: мечтател.

— А сега?

Мартин беше разтревожен и не направи усилие да го скрие.

— Сега е нещо, което не мога да проумея.

— Думите ти са ясни за нас, Мартин — заяви Татар. — И верни, защото и за нас е трудно да го проумеем.

Калин заговори кротко.

— Сред човеците ти познаваш нашата история по-добре от всеки друг. Знаеш за ненавистта, която изпитваме към вековете, когато сме били под игото на валхеру. Знаеш, че отхвърляме Тъмната пътека, по която те са закрачили. Боим се да се върнем към онази сила не по-малко, отколкото от това нашествие на чуждоземците и техните Черни халати. Ти видя Томас. Трябва да разбираш какво сме принудени да решим.

Мартин кимна.

— Да. Преценявате живота му.

— Мнозина от по-младите ни елфи го следват сляпо — каза Татар. — Липсва им зрялост и мъдрост да схванат подмолното влияние на възлшебството на валхеру в него. А джуджетата, макар и не толкова

сляпо, все пак го следват, защото в тяхното наследство няма поводи за страх и те влагат много вяра във водачеството му. От осем години те оцеляват благодарение на него и той неведнъж е спасявал живота на мнозина от тях. Но макар Томас да се окаже за нас дар небесен в тази борба срещу нашествениците, ние можем да оставим настрана всички други съображения, освен едно: дали този получовек, полувалхеру няма да се опита да ни стане господар? — Татар се намръщи. — Ако се окаже така, той трябва да бъде унищожен.

Мартин се смрази. От всички момчета, които бе познавал в Крудий, най-голяма обич бе изпитвал към три: Гарет, Томас и Пъг. Скърбял бе мълчаливо след загубата на Пъг и често се беше чудил дали е убит, или пленен. Сега скърбеше за Томас, защото каквото и да се получеше, Томас никога вече нямаше да е същият.

Мартин се обърна към Калин.

— Нищо ли не може да се направи?

Калин даде знак, че трябва да отговори Татар. Стариият Заклинател огледа кръга, за да получи мълчаливото съгласие на другите Заклинатели, после се обърна към Мартин и каза:

— Правим каквото е по силите ни, за да доведем всичко това до добър край. Но ако надмогне силата на валхеру, няма да устоим и затова се боим. Никаква омраза към Томас не таим. Но макар да изпитваш жал към побеснял вълк, трябва да го убиеш.

Мартин се загледа мрачно навън, към светлините на Елвандар. Мракът се сгъстяваше. Тази гледка винаги му беше действала утешително. Сега изпита само хладна горчивина.

— Кога ще решите?

— Ти познаваш обичая ни — каза Татар. — Ще решим тогава, когато трябва да решим.

Мартин бавно се изправи.

— Тогава съветът ми е следният: докато не стане съвсем ясно, че тръгва по Тъмната пътека, не придавайте твърде много тежест на древните си страхове. Отдавна са ме учили, че тези, които днес властват в Елвандар, са по-сърцати и с независим ум от онези, които са се освободили от игото на валхеру. Задръжте ръката си до последно. Все още нещо добро може да излезе от това, а ако не — то поне нещо, което няма да е съвсем зло.

Татар кимна.

— Ти даде съвета си на драго сърце. И той е приет на драго сърце.

Мартин се почувства силно обременен.

— И аз ще направя, каквото мога. Някога можех да влияя на Томас, навярно ще мога и сега. Ще помисля за това, а после ще го потърся и ще му поговоря. — Никой не каза нищо. Разбираха, че душата му е обезпокоена като техните.

Пулсирането се беше влошило — не чак болка, но усещане, което ставаше все по-изнервящо мъчително. Томас седеше на студената поляна до стихналото езерце и се бореше с онова в себе си. Откакто бе дошъл да живее в Елвандар, виденията му се бяха свели почти до смътни образи, с полузабравени фрази и трудно уловими имена. Бяха станали по-малко обезпокоителни, не толкова плашещи, по-рядко присъстваха в ежедневието му, но натискът в главата му, това усещане — близо до болката и не съвсем болка — се бе усилило. Когато влизаше в битка, потъваше в пурпура на гнева и не го усещаше, но след като битката секнеше и особено когато се забавеше преди да се върне в Елвандар, пулсирането се усилваше.

Зад него се чува тихи стъпки и без да се обръща, той каза:

— Желая да остана сам.

— Болката ли, Томас? — промълви Агларана.

Някакво странно чувство смътно се надигна и той килна глава, сякаш се вслуша в нещо. После отговори сухо:

— Да. Ще се върна в покоите ни скоро. Сега ме остави и се подготви. Ще се върна по-късно.

Агларана отстъпи. Гордото ѝ лице се сви от болка. Тя бързо се обърна и си тръгна.

Откакто се бе предала на страстта на Томас и на своята, бе изгубила способността да властва над него или да се съпротивлява на неговите команди. Сега той се бе превърнал в неин господар и тя изпитваше срам. Съюзът им се бе оказал безрадостен, нямаше го завръщането на изгубеното щастие, на което се беше надявала. Но налице бе този кършещ волята ѝ порив, нуждата да бъде с него, да му принадлежи и това я лишаваше от всякаква защита. Томас бе енергичен, силен и понякога жесток. Тя се поправи: не жесток, просто

толкова различен от всяко друго същество, че не можеше да се направи сравнение. Той не беше безразличен към нуждите ѝ; просто не забелязваше, че тя има такива... Меките призрачни светлини се отразяваха в блестящите сълзи по бузите ѝ.

Томас смътно усети тръгването ѝ. Под тъпата болка в главата му един глас го призова плахо. Той се напрегна да го чуе, познал тембъра му, цвета му, познал кой го вика...

„Томас?“

„Да.“

Ашен-Шугар хвърли поглед над опустошените равнини, над напуканите от суша земи, лишени от влага, освен онази от бълващите зловония във въздуха пукнатини, и каза на невидимия си спътник:

„Много време мина, откакто за последен път си говорихме.“

„Татар и другите ни държат разделени. Често те забравям.“

Вонящите ветрове духаха от север, студени, но гъсти. Миризмата на развала се бе възцарила навсякъде и сред утайката от могъщата лудост, обхванала цялата околна вселена, се долавяше само бледо мъждукане на упорстващ живот.

„Все едно. Отново сме заедно.“

„Какво е това място?“

„Разрухата от Войните на хаоса. Паметникът на Дракен-Корин, безжизнената тундра, някогашната огромна степ. Малко живи същества все още обитават тук. Повечето избягаха на юг, към поносим климат.“

„Кой си ти?“

Ашен-Шугар се засмя.

„Аз съм това, в което ти се превръщаш. Ние сме едно. Ти сам си ми го казвал толкова пъти.“

„Бях забравил.“

Ашен-Шугар извика и Шуруга се забърза към него над сивия пейзаж, а над главата му затъмнаха черни облаци. Могъщият дракон кацна и господарят му се покачи на гърба му. Последният валхеру хвърли поглед над покритото с пепел петно, единственият спомен за съществуването на Дракен-Корин, и каза:

„Ела да видим какво отреди съдбата.“

Шуруга се издигна и полетяха над пустошта. Ашен-Шугар усети лъха на вятъра в лицето си. Носеха се и времето се нижеше край тях, споделило смъртта на един век и раждането на нов. Зарейха се високо в синьото небе, освободени от ужаса на Войните на хаоса.

„Навява само скръб.“

„Не мисля. Някакъв урок има в това, макар че не мога да го схвана. Усещам, че ти гохващаш.“

Ашен-Шугар притвори очи и пулсирането се върна.

„Да, спомням си.“

— Томас?

Томас рязко отвори очи и видя Галайн, застанал в края на поляната.

— По-късно ли да дойда?

Томас се надигна бавно от мястото, където бе седял и сънувал. Гласът му беше дрезгав и уморен.

— Не. Какво има?

— Дребосъците на Долган са стигнали външния лес и те чакат край Лъкатушещия ручей. Джуджетата са ударили пост на чуждоземците, докато са прехвърляли реката. — На лицето на младия елф изгря весела усмивка. — Най-сетне са хванали пленници.

Странна смесица от радост и гняв за миг покри лицето на Томас. Странно чувство изпита и Галайн, докато следеше реакцията на война в бяло и златно. Сякаш вслушан в далечен зов, Томас унесено каза:

— Иди в стана на джуджетата. Скоро ще се видим там.

Галайн тръгна, а Томас се вслуша. Далечният глас се усили.

— Сгреших ли?

Залата отекна от думите, защото сега беше празна, слугите се бяха измъкнали. Ашен-Шугар размишляваше на трона си. Говореше със сенки.

— Сгреших ли?

„Сега вече познаваш съмнението“ — отвърна неизменно присъстващият глас.

„Този странен вътрешен покой, какво е то?“

„То е идещата смърт.“

Ашен-Шугар притвори очи.

— Така си мислех. Толкова малко от моя вид оживяват след битка. Аз бях рядкост. Аз съм последният. Все пак бих искал да полетя с Шуруга още веднъж.

„Няма го. Мъртъв е, от векове.“

— Но аз летях на него тази заран.

„Беше сън. Както и това.“

— Луд ли съм тогава?

„Ти си само спомен. Това е само сън.“

— Тогава ще изпълня замисленото. Ще приема неизбежното. Друг ще дойде и ще заеме мястото ми.

„То вече се случи, защото аз съм онзи, който дойде и взе меча ти, и облече бронята ти. Твоята кауза сега е моя. Аз стоя срещу онези, които биха опустошили този свят.“

— Тогава съм доволен да умра.

Той отвори очи и за последен път огледа залата, загърната от пластове древна прах. После за последен път ги затвори и Владетелят на Орлови предели изрече последното си заклинание. Глеещите му сили, все още неоспорени от никой друг на този свят, освен от новите богове, излетяха от немощното му тяло, нажежавайки бронята му. Струйки дим лъгнаха от мястото, където се бе изтегнало тялото му, и скоро останаха само златната броня, белият табард, щитът и мечът със златно острие и бяла дръжка.

„Аз съм Ашен-Шугар; аз съм Томас.“

Очите на Томас се отвориха и за миг той се обърка, озовал се сам на поляната. В гърдите си усети странен прилив на нова сила, вляла се в съществуването му. В ума му закънтя камбана: „Аз съм Ашен-Шугар, последният валхеру. Аз ще унищожа всички, които се стремят да ограбят света ми.“

С ужасяваща решимост той напусна поляната, за да намери мястото, където джуджетата бяха довели неговите врагове.

— Радвам се, че те виждам отново, приятелю Дълголъки — рече Долган и изпуфтя с лулата си. Не бяха се виждали след една случайна среща преди няколко години, когато джуджетата минаха през горите на изток от Крудий по пътя си към Елвандар.

Мартин, Калин и още неколцина елфи бяха дошли да видят пленниците, които лежаха вързани в единия край на сечището и мятаха яростни погледи към тях. Галайн пристъпи на голата поляна и каза:

— Томас скоро ще дойде.

— Как стана така, Долган, че след всички тези години успяхте да вземете пленници, и при това и войници, и роби? — попита Мартин.

Зад осемте вързани воини стоеше изплашена група цурански роби, невързани, но скупчени един до друг и незнаещи какво ги чака. Долган махна с ръка.

— Обикновено извършваме набези през реката, а пленниците ни забавят при изтеглянето, защото или са в несвяст, или се опъват. Този път нямахме много избор, защото трябваше да прехвърлим река Крудий. В предишните години щяхме да се промъкнем в тъмното, но сега са нагъсто като гнезда в храст, навсякъде по брега. Тази чета я намерихме на едно по-изолирано място, само с тези осем войници и робите. Поправяха земния вал, който, изглежда, е бил съборен по време на някой от елфските щурмове. Промъкнахме се покрай тях, а после с няколко от момчетата ми се качихме по дърветата — макар да не го обичаме много. Скочихме отгоре на трима от външните постове и ги закротихме, преди да успеят да вдигнат тревога. Другите петима дремеха, мързеливците му с мързеливци. Промъкнахме се в лагера, няколко удара на място с чуковете — и ги овързахме. Останалите — той посочи робите — така се изплашиха, че и „гък“ не казаха. Когато се разбра, че не сме вдигнали по тревога съседните групи, решихме да ги вземем с нас. Стори ни се, че ще е загуба да ги оставим. Помислихме, че може да се научи нещо от тях. — Долган се мъчеше да говори равнодушно, но гордостта му си личеше от пръв поглед.

Мартин се усмихна одобрително и каза на Калин:

— Надявам се да разберем дали тази офанзива, от която толкова се боим, ще започне и къде. Знам малко езика им, но недостатъчно, за да разбере какво могат да ни кажат. Само отец Тъли и Чарлз, цуранският ми следотърсач, могат да говорят с тях свободно. Навярно трябва да се опитаме да ги отведем в Крудий.

— Знаем как да научим езика им, с повече време. Съмнявам се, че ще ни помагат много по пътя. Най-вероятно ще се опитват да вдигат шум на всяка крачка — отвърна Калин.

Мартин се съгласи. После някакъв шум го накара да се обърне.

През поляната към тях крачеше Томас. Долган понечи да го поздрави, но нещо в походката на младия воин и в лицето му го спря. В очите на Томас се четеше лудост, нещо, което джуджето бе мервало и по-рано като мигновен проблясък, но сега то светеше ярко.

Томас изгледа вързаните пленници, после бавно извади меча си и го насочи към тях. Думите, които започна да изрича, звучаха чуждо

както за Мартин, така и за джуджетата, но елфите онемяха, потресени от чутото. Неколцина от по-старите паднаха на колене в молитвени пози, а по-младите инстинктивно се дръпнаха назад от страх. Само Калин остана прав на мястото си, въпреки че изглеждаше смаян. После принцът на елфите бавно се обърна към Мартин и промълви с ужас:

— Валхеру отново е при нас.

Без да обръща внимание на останалите на поляната, Томас пристъпи към първия цурански пленник. Вързаният воин вдигна към него очи, пълни със страх и в същото време — с непокорство. Изведнъж златният меч се вдигна високо, замахна в дъга и отсече главата му от раменете. Кръв оплиска белия табард и след това избледня и изчезна, оставяйки го непокътнат. Откъм купчината роби отекна плах стон, очите на останалите войници се разшириха от ужас. Томас бавно се обърна към следващия пленник и мечът му отново отне човешки живот.

Мартин се отърси от потреса и насила извърна очи от тази касапница. Усети вледеняващ страх, но това бе нищо в сравнение с унижението на елфите пред Томас. На лицето на Калин се четеше вътрешна борба, докато се мъчеше да преодолее почти инстинктивното покорство пред думите, изричани на езика на валхеру, древните всевластни господари. По-младите елфи, не познаващи така добре вековната мъдрост, просто не проумяваха напирателната нужда да се покорят на мъжа в бялото и златото. Езикът на валхеру, познат или не, бе език на сила и власт.

Томас извърна лице от жертвите си и Мартин се стъписа от силата на погледа му. И помен нямаше от момчето от Крудий. Тялото му сега бе обсебено от присъствието на друго, чуждо същество. Ръката на Томас се вдигна и Мартин се стегна, за да избегне удара. Всеки човек представляваше възможна жертва и дори джуджетата се дръпнаха ужасени пред заплахата, която излъчваше Томас. После в очите на Томас блесна смътната искра на разпознаването и той проговори с някак далечен глас:

— Мартин, заради обичта, която хранех някога към теб, махни се, за да не загубиш живота си.

Набрал кураж срещу най-поглъщащия страх, който бе изпитвал през живота си, Мартин извика:

— Няма да стоя и да гледам как избиваш безпомощни хора!

Отново му отвърна глас, пропит с древно величие и възвърнато след векове могъщество.

— Тия са дошли в моя свят, Мартин. Никой не ще посегне към онова, що е мое владение, мое и на никой друг! И ти ли искаш да прекрачиш в моя свят, Мартин? — Томас се извъртя нечовешки бързо и още двама цурани погинаха.

Мартин се засили, прекоси бежешком малкото разстояние, което ги делеше, и изблъска Томас встрани от пленниците. Счепкаха се и Мартин сграбчи китката, която държеше златния меч.

Силен мъж беше Мартин, можеше да пренесе на няколко мили току-що убит елен, но не бе равностоен противник на Томас. Томас го надигна леко като досадило му бебенце и го избута настрана. Мартин отново скочи към него, но този път Томас се оказа подготвен, сграбчи го за яката и изръмжа през зъби:

— Никой не може да се противи на волята ми!

После хвърли Мартин през поляната, все едно че тежеше една десета от тежестта си. Ръцете на ловеца се размахаха във въздуха, после той се срина тежко на земята и всички чуха как въздухът излезе от дробовете му при сблъсъка.

Долган се затича към него — елфите продължаваха да гледат Томас с нямо покорство, — свали кожения мях с вода от колана си, напръска лицето му и го разтърси, за да се свести. Мартин се съвзе и чу приглушените писъци на сгушените един до друг цурански роби, пред чиито очи избиваха пленените воини.

Ловецът се помъчи да фокусира погледа си — сцената пред него се люшкеше размътена — и изтръпна от ужас.

Томас порази последния воин и закрачи към скупчените роби. Те като че ли се бяха вкаменили и гледаха с изцъклени очи онзи, който носеше гибелта им, като стадо сърни, стреснати от внезапен лъч светлина посред нощ.

Дрезгав вик се изтръгна от устата на Мартин, щом Томас посече първия роб, окаян мършав човечец. Дълголькия понечи да се изправи, все още със замаяна глава, и Долган му помогна да стъпи на крака.

Томас пак вдигна меча си и още една от жертвите му издъхна. После се взря в лицето на следващата жертва — момче, не повече от дванадесетгодишно, с ококорени от страх очи.

Изведнъж времето се разшири до безкрай. Томас се втренчи в смайващо черната коса и в големите кафяви очи на момчето. То се присви, очаквайки смъртта, главата му се тресеше в ням ужас, устните му помръдваха, изричайки безмълвно една и съща дума.

И в смътната светлина Томас видя един стар призрак, видение с лика на отдавна забравен приятел. Споменът за едно старо приятелство от най-свидните му детски години разбуди съвестта му. Други образи изплуваха от паметта му, минало и настояще се сляха в мъгла и той промълви:

— Пъг?

Вътре в ума му избухна болка и друга, чужда воля понечи да го овладее.

„Убий го!“ — викна гневен глас и две воли се счепкаха в него.

„Не!“ — изпищя другата.

Всички на поляната гледаха как Томас стои замръзнал, разтърсен от някаква вътрешна борба, с вдигнат меч в ръка.

„Това са враговете ти! Избий ги.“

„Това е момче! Само момче!“

„Той е врагът!“

„Момче!“

Лицето на Томас се превърна в маска на болка; зъбите стиснати, всеки мускул по скулите — изопнат, челото — набръчкано. Очите му се изцъклиха, изпод шлема му потече пот.

Мартин се олюля и тръгна. Стъпваше бавно, всяка стъпка му причиняваше болка.

Ръката на Томас бавно се смъкваше надолу, смъкваше се трепереца, пръст по пръст — той се бореше със себе си. Момчето се беше вкаменило, само очите му следяха движението на меча.

„Аз съм Ашен-Шугар! Аз съм валхеру!“ — припя глас отвътре, сред порой от гняв, лудост и жажда за кръв.

И срещу това море от ярост се изправи една-едничка скала — спокоен и тих глас, който изрече само:

„Аз съм Томас.“

Отново и отново морето омраза връхлиташе върху скалата спокойствие, заливаше я, отдръпваше се и отново връхлиташе. И всеки път приливът ставаше все по-слаб, а скалата изникваше ясно над побеснелите вълни. Грохот някакъв, гръм от изгубени и отминаващи

векове разтърси ума на Томас. Той се замая, после се понесе сред някакъв чужд пейзаж, търсейки дребния колкото връхче на игла светлик, за който знаеше, че е пътят му към свободата. Приливи го заляха и той се бореше, мъчейки се да задържи главата си над давящото го черно море. Пищящ зъл вятър задуха над главата му, скръбна песен заехтя в ушите му. Той вдигна глава в мрака и отново зърна лъча светлина. Отново го погълна вълната, в усилието си да го отнесе от целта му, но този път бе по-слаба. Той отново се напрегна към светлината. Нова вълна — последен безмилостен щурм. „Аз съм Ашен-Шугар!“ И след това чуждата воля се прекърши, счупи се като суха съчка под тежестта на паднал нов сняг, чу се пукот като на зимен лед, докоснат от пролетен полъх — сякаш последният щурм се оказа непосилен.

Черното море изгуби яростта си и притихна и той отново се озова стъпил на здрава основа — една-единствена скала. „Аз съм Томас.“ В далечината карфиченото връхче светлик започна да се разширява пред очите му и се засили да го погълне. „Аз съм Томас.“

— Томас!

Той примигна и видя, че е на поляната. Пред него се беше присвило момчето, чакащо гибелта си. Извърна глава и видя Мартин, насочил дълга стрела, изпъната до бузата му. Майстор-ловецът на Крудий каза:

— Пусни го този меч, или в името на боговете, ще те убия на място.

Погледът на Томас обгърна поляната и той видя джуджетата, извадили оръжията си, а с тях — и по-старите елфи. Калин, още треперещ, бе извадил меча си и бавно пристъпваше към него.

Мартин гледаше Томас в упор, без повече да се бои от него, но и с уважение към невероятната му сила и бързина. Зачака, взрян в безумието, което все още блестеше в очите на Томас, а после сякаш се вдигна някакво було и той ги видя чисти. Изведнъж златният меч падна от десницата на Томас и светлите му, почти безцветни очи се напълниха със сълзи. Томас падна на колене, стон, изпълнен с ужасна мъка, се изтръгна от гърдите му и той изплака:

— В какво се превърнах, Мартин?

Мартин свали лъка. На поляната излязоха Татар и другите тъкачи на заклинания и се приближиха до Томас, чиито хлипове бяха така

ужасни и изпълнени с толкова скръб и разкаяние, че много от елфите също плачеха.

Татар каза на Мартин Дълголькия:

— Преди малко изведнъж усетихме как тъканта на заклинанията ни се разкъса отведнъж и веднага дойдохме. Побояхме се, че валхеру е дошъл, и с право.

Мартин промълви:

— А сега?

— Другата страна на равновесието. Че валхеру най-сетне бе изместен от момчето, в това не може да има съмнение, но сега над момчето сигурно тегне бремето на векове кланета и вината от изпитаната наслада от отнемането на живот. Бремето на вината, изпитвано от смъртните, отново му е присъщо и тепърва ще видим дали ще може да го понесе. Тази агония може да се окаже краят му.

Мартин остави древния елф, пристъпи към Томас и под смътната светлина пръв видя промяната. Нямаше ги нечовешки стегнатите скули, блясъка в очите и свъсеното чело. Отново си беше Томас — човек, макар че си бяха останали белезите от преживяното превъплъщение, които завинаги щяха да издават, че е нещо повече от човек: елфските уши и светлите очи. Но го нямаше вече Господаря на силата, древния валхеру. На мястото на Властелина на дракона сега стоеше един съкрушен, угрижен и съсипан човек, потресен от това, което бе сторил. Мартин го докосна по рамото и Томас вдигна глава. С почервенели очи, почти обезумели от скръбта, той изгледа Мартин, после ги притвори, търсейки сякаш забрава. Елфи и джуджета гледаха мълчаливо, смълчали се бяха и цуранските роби, усетили, че е станало някакво чудо, което не можеха да проумеят, но изведнъж сигурни, че са пощадени. Мълчаха и гледаха как Мартин прегърна като малко дете хлипация мъж в бялото и златото, който плачеше и скръбта му късаше сърцата им.

Агларана седна в постелята си и отметна дългата си златиста коса. Както всеки път, чакаше Томас, с полунадежда и полустрах, че ще дойде.

Вик отвън я накара да стане и да излезе на терасата от сплетени клони. Група елфи и джуджета се приближаваше към сърцето на

Елвандар. С тях идваше и Мартин Дълголъкия, и някакви човеци, явно чуждоземци, ако се съдеше по дрехите им.

Тя вдигна ръце към устните си и ахна. В средата на групата крачеше Томас, а до него момче, с широко ококорени пред чудесата на Елвандар очи.

Агларана замръзна от боязън, че това, което вижда, е измама, породена от надеждата ѝ. Времето затече бавно и тя зачака, докато Томас не пристъпи пред нея. Мартин хвана момчето за ръка и го отведе настрана, другите го последваха, оставяйки на кралицата и на Томас самотата, от която се нуждаеха.

Томас бавно посегна и докосна бузата ѝ. И изпи с очи лицето ѝ, сякаш я видя за пръв път, като в Крудий. После, без думи, бавно и нежно я прегърна. Задържа я мълчаливо, оставяйки я да почувства топлината на обичта, която го изпълваше.

После прошепна в ухото ѝ:

— За всеки миг на скръб, който съм ти причинил, о, повелителко моя, моля се боговете година да ми дадат, в която да те даря с радост. Аз отново съм твой обожавател те поданик.

Неспособна да изрази щастието си с думи, кралицата на елфите просто се притисна в него и мъката ѝ се превърна в блед спомен.

ГЛАВА 28

ПРАТЕНИЧЕСТВО

Войските стояха притихнали. Дълги колони мъже очакваха реда си да преминат през разлома към Мидкемия. Наоколо обикаляха командири и присъствието им бе достатъчно, за да осигури железен ред в строя. Лаури, под маската и халата на Червен жрец, бе впечатлен от дисциплината, която присъствието на тези офицери внушаваше сред бойците. Твърде чужд бе за него цуранският кодекс на честта, според който заповедите се изпълняваха безпрекословно.

Двамата с Касуми се придвижиха бързо покрай колоната към първия батальон зад онзи, който току-що навлизаше в цепнатината на пространството. Лаури подгъна колене и се присви, за да прикрие впечатляващия си ръст. Както се бяха надявали, повечето войници извърщаха очи от зловещата фигура на подминаващия ги Червен жрец.

Когато стигнаха до челото на колоната, Касуми влезе в строя. Помладият му брат, назначен за щурмови водач на тази офанзива, привидно не обърна внимание на закъснялата поява на командира си, нито на пристигналия с него жрец на Туракаму.

След сякаш безкрайно проточилото се очакване дойде командата и те пристъпиха напред сред треперливото сияние на „вселенската пустош“, бележещо прохода между двата свята. Последва мигновен взрив от светлини, замайване и те се озоваха под лек мидкемийски дъжд. Пелени от влага, която не бе нищо повече от гъста мъгла, ги обгърнаха и цуранските воители, привикнали на знойния си климат, се загърнаха в наметалата си.

Посрещаният ги офицер размени няколко думи с Касуми и войската получи заповед да се придвижи на определено разстояние на североизток и да вдигне лагер. След това Касуми и Хокану трябваше да се явят и да докладват за пристигането си в шатрата на Властелина на войната, предназначена за заседания. Самият Властелин на войната се беше върнал в Кентосани, Свещения град, за да се подготви за Имперските игри, но неговият заместник трябваше да им укаже задълженията и отговорностите до неговото завръщане.

Те бързо се придвижиха към фронтовата линия и започнаха да вдигат стана. След като командирската шатра бе вдигната, Лаури и братята Шинцаваи се пъхнаха вътре. Докато развързваха вързопите с мидкемийските дрехи и снаряжение, Касуми каза:

— Веднага щом се върнем от срещата си със заместника на Властелина, ще се нахраним. Тази нощ ще предвождаме патрул в нашия район и ще се опитаме да се промъкнем през предните редици. — Касуми погледна брат си. — След като заминем, ти поемаш отговорността да прикриеш заминаването ни за колкото може по-дълго. Стане ли някакво сражение, можеш да заявиш, че сме отвлечени от врага.

Хокану се съгласи.

— Да отидем да докладваме веднага.

Касуми се обърна към Лаури.

— А ти стой вътре. Не бива да рискуваме. Ти си най-високият проклет жрец, когото съм виждал.

Лаури кимна, седна на възглавниците и зачака.

Патрулът напредваше бавно. Дъждът беше спрял, но захладня и Лаури едва потисна тръпките. Годините, прекарани в горещия климат на Келеуан, му бяха отнели способността да пренебрегва студа. Зачуди се как ли ще реагират новите войски на Цурануани, щом падне първият сняг. Най-вероятно с външно безразличие, все едно какво щяха да изпитат. Един цурански войн никога не можеше да си позволи да издаде смущението си пред нещо толкова незначително като втвърдена вода, падаща от небето.

Избраха Северния проход, защото той извеждаше към по-широкия фронт и там беше по-малко вероятно да ги забележат, докато преминават през предните редици. Стигнаха началото на прохода и постът ги пропусна. След като се озоваха извън долината, свърнаха малко по на изток, отколкото бе възложено на патрула им.

Отвъд ниските хълмове и рехавите горички минаваше пътят от Ламът за Зюн. След като оставеха патрула, Лаури и Касуми щяха да потеглят към Зюн, да купят коне и да тръгнат с тях на изток. С малко късмет, щяха да стигнат Крондор за две седмици. Там щяха да сменят

конете и да поемат за Саладор, където щяха да потърсят някой кораб за Риланон.

Единственото препятствие между тях и пътя към Зюн беше голямата част от войската на Кралството. Ако бъдеха засечени от кралски патрул, щяха да се опитат да се представят за пътници, които са били пленени от цураните и са се измъкнали. Никой нямаше да вземе Лаури за цуранин, а Касуми владееше речта на Кралството толкова съвършено, че лесно можеше да мине за кралски поданик от Долината на сънищата; в тази гранична зона с Велики Кеш се говореха няколко езика, така че лекият акцент на Касуми щеше да е обясним.

Сега патрулът се придвижваше бързо. Лаури тичаше до Касуми, удивен от издръжливостта на войниците. Те не показваха признаци на умора, но той я усещаше. Стигнаха до една широка поляна и Хокану даде знак да спрат и каза:

— Оттук нататък не би трябвало да срещаме повече цурански войници. Да се надяваме заради вас да не срещаме и кралски войски. Преобличайте се.

Лаури и Касуми бързо се преоблякоха и взеха приготвените торби с продоволствие. После приклекнаха в храсталака и загледаха как патрулът прекосява поляната.

И изведнъж от дърветата отляво изскочиха конници, всички с плетени ризници и изцяло покрити с шлемове глави, и атакуваха изненаданите цурани.

Цураните успяха само да оформят груб фронт за отбрана пред връхлитащите ездачи. Конско цвилене и човешки викове изпълниха въздуха.

Лаури докосна рамото на Касуми и му даде знак да побягнат надясно. Беше очевидно, че цуранският офицер едва се сдържа да не се присъедини към хората си. Лаури обаче го стисна за рамото и го дръпна.

Следващият ден завари двама пътници, вече на широкия път към Зюн. И двамата бяха облекли вълнени ризи, панталони и наметала. Повнимателният оглед на нечие опитно око щеше да забележи, че тъканта всъщност не е съвсем вълна, а някакво подобие. Коланите и ботушите им бяха направени от изсушена кожа на нийдра, наподобяваща

мидкемийската. Но кройката им беше мидкемийска, също както и мечовете, които носеха на коланите си.

Единият явно беше странстващ певец, тъй като носеше лютня, праметната на гърба му. Другият по-скоро приличаше на волнонаемник. Случайният наблюдател едва ли щеше да отгатне произхода им и едва ли щеше да се досети, че двамата стражници носят на дъното на торбите си по една кесия, пълна със скъпоценни камъни.

По пътя ги подмина поел на север отряд лека кавалерия и Лаури каза:

— Откакто бях тук за последен път, нещата са се променили. Онези мъже от засадата в гората бяха кралски крондорски копиеносци, а тези, дето току-що минаха, носеха цветовете на Квесторско око. Тук като че ли са се струпали всички сили от армиите на Запада. Като че ли нещо се носи във въздуха. Може би по някакъв начин са се досетили за плана на вашия Властелин на войната за решителна офанзива?

— Не знам. Каквото и да става, нещата, изглежда, не са толкова стабилни, както ни се струваше у дома. Съюзите са много неустойчиви след смъртта на Владетеля на Минванаби и издигането на нови сили във Великата игра. Властелинът на войната, изглежда, е по-обезпокоен, отколкото смяташе баща ми. А и съсредоточаването на тези войски тук ме кара да мисля, че победата на Властелина едва ли ще бъде извоювана толкова лесно. — След малко Касуми добави: — Надявам се, че Хокану е оцелял. — За пръв път от вчера спомена за брат си. Лаури не можа да измисли какво да му отвърне.

Два дни по-късно Лаури, бивш менестрел от Тир-Сог, и Кенет, наемник от Долината на сънищата, седяха в хана „Зеления котарак“ в град Зюн. И двамата се хранеха с вълчи апетит, защото през последните два дни бяха преживявали с войнишките си дажби — питки от едро смляно зърно и сухи плодове.

Лаури бе похабил повече от час в пазарене с един доста съмнителен прекупвач на скъпоценни камъни за цената на няколко от по-дребните камъчета. Беше се примирил с една трета от действителната им стойност и после обясни:

— Ако смята, че са крадени, няма да задава много въпроси.

— Защо не му продаде всичките? — попита го Касуми.

— Баща ти ни е дал толкова, че можем да преживеем с тях в охолство до края на живота си. Съмнявам се дали всички прекупвачи в Зюн могат да съберат златото, необходимо, за да ги платят. Ще продаваме по малко по пътя. Освен това те тежат по-малко от златото.

Двамата привършиха с храната и напуснаха. Касуми едва се съдържаше да не се захласва по толкова многото метални изделия, които виждаше навсякъде — количества, които щяха да струват несметни богатства на Келеуан. Само цената на храната им в сребро можеше да осигури издръжката на едно цуранско семейство за цяла година.

Тръгнаха по една от оживените търговски улици, водеща към източната порта. Бяха им казали, че недалече от нея можели да намерят един почтен търговец на коне, който щял да им продаде животни на приемлива цена. Скоро го намериха — кльоцав тип с клюнест нос, казваше се Брин. Лаури похаби близо час в пазарене за два от по-добрите му коня. Накрая търговецът ги продаде, изразявайки загрижеността си дали ще могат да спят спокойно нощем, след като са измамили един почтен човек и са го лишили от парите, които му трябвали, за да изхрани гладуващите си дечица.

Когато преминаха портите и поеха по пътя за Илит, Касуми рече:

— Много от нещата на вашата земя ми изглеждат странни, но докато се пазареше с търговеца, си спомних за дома. Нашите търговци са много по-учтив и не повишават гласовете си така, но инак е същото. Всички имат гладуващи дечица.

Лаури се засмя и пришпори коня си. Скоро градът се скри от погледите им.

На юг от Квесторско око ги подминаха още войски — този път редовна кралска пехота и помощни части, които се тътреха пеш, докато командирите им язدهа. Лаури и Касуми бяха спрели встрани от пътя за почивка, когато колоната започна да се точи покрай тях. Воинът се загледа с преценяващо око. Облечените в червени униформи войници маршируваха в стегнати редици, но дори и по-раздърпаните тиловащи все пак поддържаха известен ред. Обозът се движеше също в приличен

ред, опитните колари караха впряговете на равни интервали. Когато отминаха, Касуми каза:

— Тези войници са по-добри от всичко, което съм виждал досега на земята ви, Лаури. Ония в червеното изглеждат професионалисти. Маршируват добре. А и другите, изглежда, имат опит, въпреки опърпания си вид.

Лаури кимна.

— Познавам флага им. Това е гарнизонът на Шамата, в Долината на сънищата. Често са се сражавали с войниците-псета на Кеш и имат опита на ветерани. Другите бяха помощни части: наемници от Долината. Нищо не струват... но и те доста ще затруднят сънародниците ти.

Отново пое на път и скоро, след като пътят прехвърли хълмовете на Квесторско око, пред очите им се появи Горчивото море. Лаури дръпна юздите на коня си и се загледа към морето.

— Какво има? — попита Касуми.

Лаури заслони очи.

— Кораби! Цяла флота е поела на север.

Касуми също забеляза белите точици по морската синева и попита:

— Накъде са тръгнали?

— Илит е единственото по-голямо пристанище на север оттук. Сигурно прекарват подкрепления за войната.

Двамата продължиха пътя си, усетили, че трябва да се бърза. Всичко, което виждаха, подсказваше, че мащабите на войната растат, и колкото повече се бавеха, толкова по-труден щеше да е успехът на мисията им.

След две седмици стигнаха северната порта на Крондор. Неколцината стражи, облечени в черно и златно, ги изгледаха подозрително. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуят, Лаури каза:

— Това не са цветовете на принца. Над Крондор се вее знамето на Батира.

— Това какво означава?

— Не знам. Но мисля, че знам едно място, където можем да разберем. — Продължиха през няколко улици, със складове и търговски постройките от двете страни. До ушите им стигаше шумът от пристанището, само през няколко улици. Иначе кварталът беше притихнал.

— Странно — отбеляза Лаури. — Тази част от града обикновено е най-оживената по това време на деня.

Касуми се огледа, без да знае какво точно очаква да види. Мидкемийските градове, в сравнение с тези на Империята, изглеждаха малки и мръсни. И все пак наистина имаше нещо странно в липсата на каквато и да било човешка дейност наоколо. И Зюн, както и Илит, гъмжаха от войскари, търговци и граждани през деня, въпреки че бяха по-малки градове от Крондор. Той изпита смътно безпокойство.

Навлязоха в някакъв квартал, по-занемарен и от този със складовете. Тук улиците бяха тесни, с притиснали ги от двете страни четири и пететажни здания. Малцината минувачи — търговци и жени, тръгнаха по пазар — се движеха тихо и забързано. Накъдето и да обърнеха очи ездачите, виждаха предпазливи и недоверчиви лица.

Лаури отведе Касуми до една порта, зад която се виждаше горната част на триетажна сграда, наведе се от седлото и дръпна въженцето на камбанката.

Миг след това прозорчето на вратата се плъзна настрани, от дупката надникнаха две очи и един глас каза:

— Какво търсите?

Лаури отвърна рязко:

— Лукас, ти ли си? Какво става тук, че пътниците не могат да влязат?

Очите се разшириха и прозорчето се затръшна. Вратата се отвори със скърцане и мъжът отстъпи назад, за да я разтвори широко.

— Лаури, мошенико! — избоботи той. — Минаха пет... не, цели шест години.

Влязоха и Лаури се стъписа от вида на хана. Конюшната отстрани се беше порутила. Срещу портата пред главния вход висеше табела, изобразяваща с избледнелите си цветове пъстроцветен папагал, разперил криле. Чуха как вратата се затвори зад тях.

Лукас, висок и мършав човек с побеляла коса, каза:

— Ще трябва сами да разседлаете конете си. Сам съм и трябва да се върна в гостилницата, та гостите ми да не окрадат всичко. Ще ви видя с приятеля ти вътре и ще поговорим.

Обърна се и двамата останаха да се оправят сами с конете си.

— Много от това, което става тук, ми е непонятно — каза Лаури. — „Пъстрият папагал“ никога не е бил изискано място, но беше една от по-добрите пивници в Бедняшкия квартал. — Той изтри със стиска сено гърба на коня си. — Ако изобщо може да се намери място, където да научим какво става в Крондор, то е това. А и едно от нещата, които съм научил през пътуванията си из Кралството, е, че когато стражите на портите гледат пътниците с подозрение, е време да се покриеш някъде, където е малко вероятно да дойдат. В Бедняшкия квартал бързо може да ти кльцнат гърлото, но тук рядко ще срещнеш градска стража. А ако все пак дойдат, човекът, който се е опитал да ти кльцне гърлото, по-скоро ще те скрие, докато си отидат.

— И чак после ще се опита да ти кльцне гърлото, така ли?

Лаури се засмя.

— Бързо схващаш.

След като се погрижиха за конете, двамата взеха седлата и дисагите си и влязоха в хана. Озоваха се в смътно осветена гостилница с дълъг тезгях на задната стена. Вляво имаше голяма камина, а вдясно — стълбище към горните етажи. Повечето маси в помещението бяха празни, посетители имаше само около две. Гостите изгледаха набързо новодошлите и отново се върнаха към пиенето и тихия си разговор.

Лаури и Касуми отидоха до тезгяха, пуснаха багажа в краката си и Лаури попита:

— Кешийско вино да ти се намира?

— Имам малко, но е скъпо — отвърна Лукас. — Откакто белята започна, търговията с Кеш замря.

Лаури изгледа ханджията, сякаш да претегли цената.

— Два ейла тогава.

Лукас наля две халби ейл и каза:

— Радвам се, че те виждам, Лаури. Нежният ти глас ми липсваше.

— Последния път не ми каза същото — отвърна Лаури. — Доколкото си спомням, го оприличи на съскане на котарак, готвещ се за бой.

Двамата се изкикотиха.

— Толкова мрачни станаха нещата тук, че съм се размекнал по хора, които може да се нарекат верни приятели — рече Лукас. — Малко останахме. — И погледна многозначително към Касуми.

— Това е Кенет, мой верен приятел, Лукас — каза Лаури.

Лукас изгледа продължително цуранина, след което се усмихна.

— Препоръката на Лаури има тежест за мен. Е, добре дошли. — Протегна му ръка и Касуми се здрависа според кралския обичай.

— Добре сте заварили.

Лукас се понамръщи от акцента му.

— Чужденец ли си?

— От Долината на сънищата — отвърна Касуми.

— От кралската част — добави Лаури.

Лукас изгледа боеца и сви рамене:

— Все едно. За мен няма значение, но се пазете. Времената са смутни и хората никак не си падат по непознати. Внимавайте с кого говорите, носят се слухове, че кешийските псета са готови отново да ударят на север, а като те гледам, приличаш на кешиец.

Преди Касуми да успее да отвърне нещо, Лаури се намеси:

— Значи неприятностите са с Кеш, така ли?

Лукас поклати глава.

— Как да ти кажа... Слуховете по пазара са повече, отколкото пришките по лицето на просяк. — Той сниши глас. — Преди две седмици дойдоха търговци с вестта, че империята на Велики Кеш е повела боеве на юг, за да покорят отново бившите си васали в Конфедерацията. Така че засега нещата може да останат спокойни. Те разбраха колко безумно е да откриеш два фронта преди повече от сто години, когато изгубиха цяла Босания, без при това да успеят да надвият Конфедерацията.

— От дълго време сме на път и не сме чували почти никакви вести — каза Лаури. — Защо над Крондор е вдигнато знамето на Батира?

Лукас бързо огледа помещението. Пиеците на двете маси като че ли не обръщаха внимание на разговора край тезгяха, но ханджията им махна с ръка да мълчат.

— Елате да ви дам стая — каза той високо. Лаури и Касуми малко се изненадаха, но вдигнаха вещите си и без повече приказки

последваха Лукас по стълбището.

Той ги отведе в една стаичка с две легла и умивалник, затвори вратата и каза:

— Лаури, вярвам ти и затова няма да те разпитвам, но разбери, че нещата тук много са се променили от предишното ти идване. Дори в Бедняшкия квартал гъмжи от уши на вицекраля. Батира държи града под ботуша си и само глупак може да говори, без да се интересува кой ще го чуе.

Лукас седна на едно от леглата, а Лаури и Касуми приседнаха срещу него. Лукас продължи:

— Когато Батира пристигна в Крондор, донесе кралска заповед, провъзгласяваща го за управител на Крондор, с всички права на вицекрал. Принц Ерланд и семейството му бяха затворени в палата, въпреки че Ги нарича това „почетна охрана“. След това Ги се нахвърли върху града. Рекрутиращи отряди нахлуха по крайбрежните квартали и много от мъжете сега плават във флотата на лорд Исуп, без жените и дечицата им да знаят какво е станало с татенцето. Оттогава всеки, който каже нещо против вицекраля или краля, просто изчезва, защото Ги си има тайна полиция, която подслушва зад всяка врата в града.

— Данъците растат всяка година, за да се покрият разходите за войната, търговията секва, освен за онези, които продават на войската, а на тях плащат с разписки, които не струват пукната пара — продължи ханджията. — Трудни времена, а вицекралят не прави нищо да ги облекчи. Храната не стига, а и парите не стигат, за да се плати малкото, което може да се намери. Много от фермерите изгубиха имотите си заради непосилния данък и сега земята стои занемарена, защото няма кой да я оре и сее. Затова селяците се скитат в немотия по улиците на града и населението расте. Повечето младежи ги завлякоха във войската или флотата. Внимавайте да не ви заловят стражите, все едно по каква причина, или да не ви спипат рекрутиращите.

— Но все пак — добави с усмивка Лукас, — нещата малко взеха да се пооправят, откакто в Крондор дойде принц Арута.

— Синът на Боррик? Той е в града? — възкликна Лаури.

Очите на Лукас блеснаха от доволство.

— Вече не. — Отново се изкикоти. — Принцът взе, че доплава в Крондор по никое време. Трябва да е минал през Тъмните проливи

посред зима, представяте ли си? — И той им разказа набързо за бягството на Арута и Анита.

— В Крудий ли се върнаха? — попита Лаури.

Лукас кимна.

— Преди седмица дойде търговец от Карс, пълен с новини за това-онова. Едно от нещата, които чул, беше, че цураните са се размърдали край Джонрил и че принцът на Крудий бил готов да се притече на помощ, ако потрябва. Така че трябва да се е върнал там.

— Ги сигурно се е пръснал от яд при тази новина.

Усмивката на Лукас се стопи.

— И още как. Беше хвърлил принц Ерланд в тъмницата, за да измъкне съгласието му да се ожени за Анита. След като чу за бягството ѝ, го задържа там. Сигурно си е мислил, че момичето ще предпочете да се върне, вместо да остави баща си да гние във влажната килия, но сбърка. Сега се говори, че принцът е на път да умре от студа. Точно затова градът е в този потрес. Никой не знае какво ще стане, ако принцът умре. Хората го обичаха и може да настъпят бъркотии. — Лаури го изгледа с ням въпрос. — Чак бунт — едва ли — отвърна Лукас. — Твърде сме обезкуражени. Но току-виж на вечерна проверка се окаже, че неколцина от стражите липсват, ще последват неуредици със снабдяването на гарнизона и двореца, и други подобни. А и не бих искал да бъда на мястото на данъчния на вицекраля, когато го пратят в Бедняшкия квартал.

Лаури се замисли над чутото.

— Ние сме тръгнали на изток. Какво е положението по пътищата?

Лукас поклати глава.

— Все още има движение. Минете ли Тъмно поле, неприятностите ще са по-малко, мисля. Чуваме, че работите на изток са си почти като преди. Все пак на ваше място бих пътувал предпазливо.

— Трудно ли ще е да напуснем града? — попита Касуми.

— Северната порта все още е най-добрият изход. Както обикновено, там не пазят много усърдно. Срещу скромна сума Шегаджиите ще ви помогнат да се измъкнете.

— Шегаджиите ли? — възкликна воинът.

Лукас повдигна вежди учуден.

— Забравих, че си от далече. Гилдията на крадците. Те все още държат Бедняшкия квартал под контрола си и Върлината все още има влияние над търговците и изкупчиите, особено около пристанището. Кварталът със складовете е вторият им дом след Бедняшкия. Те могат да ви измъкнат, ако срещнете неприятности при портата.

— Това ще го запомня, Лукас — каза Лаури. — А семейството ти къде е? Не ги виждам.

Лукас някак се сви.

— Жена ми почина, Лаури, от треската миналата година. Синовете ми и двамата са във войската. От година почти никакви вести нямам от тях. Последния път, когато получих писмо, бяха на север с Боррик и Брукал. В града е пълно с ветерани от войната. Можете да ги видите навсякъде. Кой с отрязан крайник, кой — сляп. Жалка гледка. — Очите му се зареяха някъде надалеч. — Дано само момчетата ми да не свършат така.

Лаури и Касуми не отвърнаха нищо. Лукас се съвзе от унеса.

— Трябва да се върна долу. Вечерята ще е готова след малко, макар че е далече от онова, което поднасях на гостите преди. — Докато се обръщаше към вратата, ханджията подхвърли: — Ако поискате да се свържете с Шегаджиите, кажете ми.

След като той излезе, Касуми каза:

— Трудно е човек да види родината ти, Лаури, и да продължи да смята, че войната носи слава.

Лаури само кимна.

Складът беше тъмен и влажен. И празен — ако се изключеха Лаури, Касуми и двата им свежи коня. Бяха отседнали в „Пъстрия папагал“ предната нощ и бяха закупили новите коне на много висока цена, след което се бяха опитали да напуснат града. Когато стигнаха до градските порти, ги спря отделение на стражата на Батира. След като се разбра, че стражите едва ли ще ги пуснат, без да им създадат неприятности, Лаури и Касуми успяха да се отскубнат от тях с лудо препускане из града. Изплъзнали се бяха на преследвачите си в лабиринта на Бедняшкия квартал и се бяха върнали в „Пъстрия папагал“. Лукас бе известил Върлината и сега двамата чакаха някой крадец да дойде и да ги изведе от града.

Някой подсвирна с уста и Лаури и Касуми мигновено стиснаха дръжките на мечовете си. Чу се писклив кикот и отгоре скочи дребничка фигура. В тъмното беше трудно да се види откъде точно скочи фигурата, но Лаури предположи, че гостът им се е крил дълго време по гредите под тавана.

Непознатият пристъпи към тях и на смътната светлина двамата видяха, че е момче, не повече от тринадесетгодишно.

— При Мамчето има веселба — каза то.

— И ще си прекараме добре — отговори Лаури.

— Значи вие сте пътниците.

— А ти ли си водачът? — възкликна Касуми, без да крие изненадата си.

Момчето отвърна с явно самохвалство:

— А как иначе? Лично Джими Ръчицата ще ви изведе. По-добър водач в града няма да намерите.

— И какво правим сега? — попита Лаури.

— Първо уреждаме плащането. По сто суверена за всеки.

Без да възрази, Лаури извади няколко по-дребни камъчета и му ги връчи.

— Тия ще стигнат ли?

Момчето отиде до вратата на склада и я откряна леко, за да проникне лъч лунна светлина. Огледа камъните с опитно око и се върна при двамата бегълци.

— Става. Срещу още сто можете да получите това. — И им подаде къс пергамент.

Лаури го взе, но на смътната светлина не можа да прочете написаното.

— Какво е това?

Джими се изкиска.

— Кралски декрет, разрешаващ на приносителя му да пътува свободно по кралските пътища.

— Истински ли е? — попита трубадурът.

— Честна дума. Лично го измъкнах тая заран от един търговец от Лъдланд. Валиден е за още един месец.

— Готово — каза Лаури и подаде на момчето още един камък.

След като скъпоценните камъни се озоваха на сигурно в кесията на малкия крадец, той каза:

— Скоро ще чуем „хахо-хихо“ при портите. Момчетата ще изиграят малък маскарад за стражите. Щом стражите се разкарат, се промъкваме.

Върна се до вратата и надзърна навън мълчаливо. Докато чакаха, Касуми прошепна:

— Можем ли да му вярваме?

— Не, но нямаме избор. Ако Върлината реши, че му е по-изгодно да ни предаде, ще го направи. Но Шегаджиите не обичат много стражите, а сега — по-малко от всякога, поне според Лукас, така че едва ли. Все пак бъди нащрек.

Времето се проточи тягостно, после изведнъж отвън се чуха викове. Джими подаде сигнал с рязко изсвирване и от другата страна на улицата му отвърнаха.

— Време е — каза момчето и излезе през вратата.

Лаури и Касуми поведоха конете си след него.

— Следвайте ме отблизо и бързо — каза им малкият водач и тръгна напред.

Завиха покрай една от сградите и се озоваха пред северната порта. Там се вихреше някаква свада, много от боричкащите се мъже приличаха на моряци от кейовете. Стражите полагаха усилия да възстановят реда, но щом отблъснаха някой от участниците в уличния бой, друг налиташе от околните сенки и се включваше. След няколко минути всички стражи при портата се смесиха с биещите се и Джими каза:

— Сега!

Забързаха в сенките, тропотът на конските копита бе заглушаван от шума на уличната битка. Когато се добраха до портата, видяха, че един страж все пак е останал от другата ѝ страна.

Лаури сграбчи Джими за рамото.

— Ще трябва да го премахнем.

— Не — отвърна Джими. — Ако се извади оръжие, стражите ще оставят тази малка веселба като пожар в бардак. Оставете го на мене.

Джими скочи напред, затича се към часовия и когато той вдигна копието пред гърдите си и извика: „Стой!“, го срита здраво в крака над ботуша.

— Ах ти, малък негодник! — изрева мъжът.

Джими му се изплези и се затича към кейовете. Стражът се втурна да го догони и двамата пътници се промушиха през портата. След като се озоваха извън града, бързо се метнаха на седлата и препуснаха. Докато се отдалечаваха от Крондор, още чуваха шума от свадата.

Отдърхнаха един ден в Тъмно поле, в един хан в градчето под замъка. Два дни бяха изкарали по хълмовете и конете им трябваше да отпочинат преди да поемат дългия път през степите до Малаково средище. В града беше спокойно и нищо интересно не се случи, докато не се отвори вратата на хана и не влезе мръсен човек, в кафяв халат. Мъжът бе стар, приведен от годините и изтънял като сух клон. Ханджията вдигна очи от халбите, които бършеше, и каза:

— Какво търсиш тук?

Старецът промълви тихо:

— Моля ви, господине, малко храна.

— Можеш ли да платиш?

— Мога да изрека заклинания, които да предпазят хана ви от гадини, ако са ви нападнали плъхове. Може би...

— Махай се! Нямам храна за просяци и магьосници. Вън! И само да ми пресечеш млякото, ще насъскам кучетата си по теб!

Магьосникът се огледа. Лаури се пресегна през масата и докосна Касуми по рамото. Цуранският му произход се издаваше с нескритата изненада пред това, което виждаха очите му. Пред него стоеше чародей, с когото се държаха толкова мизерно, колкото окаяно беше облеклото му. Докосването го накара да се съвземе. Магьосникът бавно се обърна и излезе.

Лаури скочи, отиде до тезгяха, плесна няколко монети пред ханджията и каза:

— Бързо. Парче сушено месо, самун хляб и мях вино.

Ханджията го погледна изненадано, но монетите на тезгяха бързо го накараха да изпълни поръчката. Когато поръчаните неща се озоваха на тезгяха, Лаури ги награби, спря се колкото да вземе парче сирене от едно блюдо, и се затича към вратата. Касуми се изуми не по-малко от ханджията.

Лаури огледа пътя и видя стареца — отдалечаваше се, като се подпираше на тоягата си. Затича се след него и щом го настигна, каза:

— Извинете, но бях в кръчмата преди малко и... — Подаде му храната и мяха.

Видя как гордостта в очите на стария мъж се стопи.

— Защо го правиш, трубадуре?

— Имам един приятел, който също е магьосник — отвърна Лаури. — Много скъп приятел. Някога той ми стори добро и... като отплата.

Магьосникът прие обяснението му и взе храната. Докато се мъчеше да я напъха в дрипавата си торба, Лаури пъкна в празната му кесия няколко скъпоценни камъка. Щяха да му осигурят прилична храна до края на дните му, стига да живееше скромно.

— Как се казва този магьосник? Може би го познавам.

— Миламбер.

Старецът поклати глава.

— Не съм го чувал. Къде живее?

Лаури извърна очи на запад, където слънцето се спускаше зад хълмовете. И промълви с трепет:

— Далече оттук, приятелю. Много, много далече.

Лаури и Касуми стояха на палубата, загледани в приближаващите се кули на Риланон.

— Приказен град — промълви доскорошният цурански командир. — Не толкова голям като градовете у дома, но толкова различен. И всички тези каменни кули, и цветовете на знамената, веещи се над тях... Като град от легендите.

— Странно — отвърна Лаури. — Двамата с Пъг изпитахме същото, когато за пръв път видяхме Джамар. Предполагам, че е просто защото са толкова различни.

И двамата бяха облечени в най-фините дрехи, които можеха да се купят в Саладор, защото искаха да изглеждат прилично в двора и знаеха, че едва ли ще ги допуснат до краля, ако приличат на прости скитници.

Капитанът заповяда да смъкнат последните платна и миг по-късно корабът се плъзна покрай кейовете.

Скоро двамата спътници слязоха по стълбата и поеха през града. Риланон, прочутата древна столица на Островното кралство, се възправяше наоколо им в пищните си цветове, ярко грейнали на слънчевата светлина, но по улиците и пазарите се долавяше подмолно напрежение. Където и да минеха, хората си шепнеха приглушено, сякаш се бояха, че някой може да ги подслуша, и дори уличните търговци като че ли предлагаха стоката си някак обезсърчено.

Беше почти пладне и без да си търсят стаи, те се запътиха направо към палата. Когато стигнаха до главните порти, един офицер в пурпур и злато от Кралската дворцова гвардия ги спря да ги разпита по каква работа идат.

Лаури отвърна:

— Нося много важни послания за краля, във връзка с войната.

Офицерът се замисли. Бяха достатъчно добре облечени и не приличаха на обичайните безумци, идещи с мрачни пророчества за злочеста орис, нито на пророци на някоя неназована още вяра, но от друга страна, не бяха и официални придворни лица, нито армейски вестноосци. Накрая реши да постъпи като повечето военни във всички държави и във всички времена: да ги предаде на по-висшето началство.

Един гвардеец ги придружи до кабинета на помощника на кралския канцлер. Тук се наложи да чакат половин час, докато чиновникът намери време да ги приеме. Влязоха в кабинета и се озоваха пред стюарда на кралския двор — нисък и самодоволен мъж с издадено напред коремче, чиято реч бе придружена с хронично хъхрене.

— Какво търсят тук двамата господи? — запита ги той, давайки ясно да се разбере, че не ги цени високо.

— Носим вести за краля във връзка с войната — отговори Лаури.

— Охо? — изсумтя чиновникът. — И защо тези документи, донесения или каквото и да е не са доставени с обичайната военна поща?

Касуми, явно обезсърчен от чакането, след като най-сетне бяха стигнали в двореца, каза:

— Искаме да поговорим с някой, който може да ни заведе при краля.

Чиновникът се ядоса и викна:

— Аз съм барон Грей! Аз съм този, с когото ще говорите! И като нищо ей сега ще наредя на стражата да ви изхвърли на улицата. Негово величество не може да бъде притесняван от всеки шарлатан, който се опита да получи аудиенция. Аз съм този, който заповядва тук!

Касуми пристъпи напред, сграбчи го за яката и изръмжа:

— А аз съм Касуми, от рода Шинцаваи. Баща ми е Камацу, владетелят на Шинцаваи и боен главатар на клана Канацаваи. И ще се срещна с вашия крал!

Лорд Грей пребледня и се задърпа в паника да се отскубне от ръката на Касуми. Беше толкова потресен както от чутото, така и от нечуваната грубост, с която се отнасяха към него, че от устата му не можа да излезе и една дума и той само закима, докато Касуми не го пусна.

— Кралският канцлер ще бъде уведомен... веднага — успя да каже лорд Грей и тръгна към вратата. Лаури се зачуди дали няма да повика стражите, решил, че двамата са луди. Но каквото и да си беше помислил мъжът, поведението на Касуми, изглежда, го бе убедило, че става нещо наистина важно, защото след няколко минути в стаята влезе мъж на почтена възраст.

— Какво има? — попита кратко новодошлият.

— Ваша светлост — отвърна лорд Грей, — мисля, че трябва да поговорите с тези двамата и да прецените дали Негово величество трябва да се види с тях.

Мъжът огледа двамата непознати и каза:

— Аз съм херцог Калдрик, кралският канцлер. По каква причина искате да се видите с Негово величество.

— Нося послание от императора на Цурануани — отвърна Касуми.

Кралят седеше под платнен навес на една тераса с изглед към залива. Долу, точно под двореца, течеше бърза река, част от първоначалната защита, въпреки че отдавна не служеше за преграден ров. Над реката се издигаха изящни мостове, по които минаваха десетки хора.

Крал Родрик седеше, привидно заслушан в думите на Касуми, който излагаше в подробности мирното послание на императора, и си

играеше небрежно с една златна топка.

След като Касуми свърши, кралят дълго мълча, сякаш премисляше чутото. Касуми подаде на херцог Калдрик сноп документи и след още миг мълчание добави:

— Предложенията на императора са изложени в тези писма подробно, ваше величество, ако пожелаете да ги проучите на спокойствие. Ще изчакам вашето благоволение, за да върна отговора ви.

Родрик продължи да мълчи и струпаните наоколо придворни се спогледаха изнервено. Накрая кралят рече:

— Винаги ме досмешава, като гледам оттук дребните си поданици, забързани из града като мравки. Винаги съм се чудел какво ли си мислят, докато живеят дребния си животец там долу. — Той се обгърна и изгледа двамата пратеници. — Знаете ли, мога по всяко време да заповядам да се отнеме животът на някой от тях. Ей така, просто си избирам някого от тази тераса и казвам на стражите си: „Виждате ли ей онзи, със синята шапка? Хванете го и му отсечете главата.“ И те ще го направят. Щото съм крал.

Лаури усети студени тръпки по гърба си. Беше по-лошо от всичко, което си бе представял. Кралят все едно не бе чул нищо от онова, което му бе съобщено.

— Ако се провалим, един от нас трябва да съобщи на баща ми — тихо каза Касуми на цурански.

Кралят рязко вдигна глава, очите му се разшириха и той заговори с треперещ глас:

— Какво каза? — Гласът му се извиси. — Никой не може да шепне тук! — Лицето му се сгърчи в налудничава гримаса. — Все си шепнат нещо тези изменници. Но аз ги знам кои са и всички ще ми паднат на колене! Оня предател Керъс падна ли ми на колене преди да го обеса? Падна. И семейството му щях да избеса, ако не бяха избягали в Кеш. — След което изгледа Касуми. — А вие не ме подвеждайте с тези глупости и така наречените ви „писма“. И последният глупак ще ви познае под маските. Вие сте шпиони!

Пребледнял, херцог Калдрик се опита да успокои краля. Неколцината стражи, които стояха наблизко, запристъпваха от крак на крак, притеснени от това, което чуваха.

Кралят блъсна херцога настрани. Гласът му стана почти истеричен.

— Вие сте долни агенти на онзи предател Боррик. Той и чичо ми заговорничат да ми отнемат трона. Но аз сложих край на това. Чичо ми Ерланд е мъртъв... — Замълча за миг, като че ли объркан. — Не, исках да кажа, болен. Ето защо верният ми херцог Ги бе изпратен да управлява в Крондор, докато възлюбленият ми чичо се оправи... — Погледът му сякаш се проясни за миг, след което той каза: — Не се чувствам добре. Моля да ме извините. Ще поговоря отново с вас утре. — Стана от креслото си, направи една крачка, след което се обърна и изгледа Лаури и Касуми. — Та за какво искахте да се срещнете с мен? Ах, да, мирът. Да, това е добре. Тази война е нещо ужасно. Трябва да й сложим край, за да мога да се върна към строителството.

Един от пажовете хвана краля под ръка и го изведе, а кралският канцлер се обърна към Касуми и Лаури и каза:

— Последвайте ме и не казвайте нищо.

Поведе ги бързо през двореца и спря пред една стая с двама стражи пред вратата. Единият им отвори и те влязоха. Озоваха се в спалня с две широки легла и маса със столове в ъгъла.

— Идвате в много лош момент — каза канцлерът. — Нашият крал е, както несъмнено сте разбрали, болен човек и се боя, че няма да се оправи. Надявам се, че утре ще може да разбере посланието ви по-добре. Моля, останете тук, докато ви извикат. Храна ще ви донесат.

Пристъпи до вратата и преди да излезе им каза:

— До утре.

През нощта ги разбуди вик. Лаури бързо стана и отиде до прозореца. Надникна през завесите и видя някаква фигура на терасата долу. По нощен халат, крал Родрик стоеше с меч в ръката и сочеше към храстите. Лаури отвори прозореца, а Касуми застана до него. Чуха отдолу виковете на краля:

— Убийци! Дойдоха най-сетне!

Разтичаха се стражи и затърсиха из храстите, неколцина пажове отведоха вресящия крал в спалнята му.

— Всъщност боговете са го докоснали — каза Касуми. — Изглежда, наистина са намразили страната ви.

— Боя се, приятелю Касуми, че боговете нямат нищо общо с тази работа — отвърна Лаури. — Най-добре ще е да се опитаме да се измъкнем оттук. Имам лошото чувство, че Негово кралско величество не е в подходяща форма за тънкостите на мирните преговори. Мисля, че е най-добре да се отправим на юг и да поговорим с херцог Боррик.

— А той ще може ли да прекрати войната, този херцог?

Лаури отиде до стола, на който беше сложил дрехите си, вдигна туниката си и каза:

— Надявам се. Щом лордовете тук могат да гледат какви ги върши кралят, без нищо да предприемат, гражданската война ще дойде скоро. По-добре да прекратим една война, преди да е започнала друга. Дано само бързо намерим кораб. Ако кралят заповяда да затворят пристанището, сме в капана. Плаването е дълго.

Докато събираха вещите си, вратата се отвори и влезе кралският канцлер, който изобщо не се изненада, като ги видя станали и съвсем облечени.

— Добре — каза възрастният мъж и побърза да затвори вратата. — Има разум в главите ви, както се надявах. Кралят е заповядал да ви убият.

Лаури го изгледа невярващо.

— Той ни смята за шпиони?

Херцог Калдрик седна на един от столовете до масата. Лицето му беше посърнало.

— Знае ли човек какво си мисли Негово величество напоследък? Малцина сме тези, които все още се опитваме да удържаме все по-налудничавите му импулси, но от ден на ден става все по-трудно. Тази негова болест е ужасна. Преди години беше необуздан човек, вярно, но имаше и някакво проникновение в замислите му, някаква налудничав гениалност, която можеше да превърне тази страна в най-великата държава на Мидкемия. Напоследък обаче мнозина в двора просто се възползват от него, като използват страховете му, за да осъществят собствените си планове. Боя се, че скоро и аз ще бъда дамгосан като предател и ще бъда убит като другите.

Касуми закопча колана на меча си.

— Но защо стоите тук, ваша светлост? Ако това е вярно, защо не дойдете с нас при херцог Боррик?

Херцогът погледна големия син на Шинцаваи.

— Аз съм благородник на Кралството и той е моят крал. Длъжен съм да направя каквото мога, за да го предпазя да не навреди на Кралството, дори с цената на живота си, но не мога да вдигна ръка срещу него, нито да подкрепя онези, които ще го направят. Не знам как са нещата на твоя свят, цуранино, но аз трябва да остана тук. Той е моят крал.

Касуми кимна.

— Разбирам. На ваше място щях да направя същото. Вие сте смел човек, херцог Калдрик.

Херцогът се изправи.

— Аз съм само един уморен човек. Кралят изпи силна напитка от ръката ми. От друг не пие, бои се да не го отровят. Поръчах на дворцовия лекар да сложи нещо приспивателно. Не знам дали ще си спомня за посещението ви, но бъдете сигурни, че все някой ще му го припомни, ако не утре, то вдругиден. Така че не се помайвайте. Идете право при лорд Боррик и му кажете какво се случи.

— Принц Ерланд наистина ли е мъртъв? — попита Лаури.

— Да. Новината дойде преди седмица. Разклатеното му здраве не е издържало на студа в тъмницата. Сега наследник на трона е Боррик. Родрик така и не се ожени. Страхът му от другите е твърде дълбок. Съдбата на Кралството е в ръцете на Боррик. Кажете му го.

Преди да отвори вратата, херцогът каза:

— Предайте му също, че най-вероятно ще съм мъртъв, ако реши да дойде в Риланон. И по-добре, защото иначе ще трябва да застана срещу всеки, който посегне към кралското знаме.

Преди Лаури и Касуми да успеят да отвърнат нещо, той отвори вратата. Двамата стражи стояха отвън и той им заповяда да придружат пратениците до пристанището.

— „Кралска лястовица“ е на котва в залива. Предайте това на капитана. — Той връчи на Лаури къс хартия. — Кралско пълномощие, което му нарежда да ви закара до Саладор. — Извади втори документ. — И още едно, с което се нарежда на армиите на Кралството да ви съдействат по пътя.

Стиснаха си ръцете за сбогом и двамата пратеници тръгнаха след стражите по коридора. Докато се отдалечаваха, Лаури погледна през рамо към Калдрик. Старият херцог стоеше със смъкнати рамене, уморен, с лице, набръчкано от тревога и скръб, а също и от страх.

Лаури си помисли, че нищо на света не може да го накара да размени мястото си с него.

Конете се бяха запенили. Ездачите ги шибаха нагоре по хълма. Съвсем малко оставаше до края на пътя им към лорд Боррик, започнал преди месец. „Кралска лястовица“ бързо ги бе пренесла до Саладор, откъдето веднага бяха потеглили на запад. Малко бяха спали по пътя, купуваха свежи коне или ги подменяха, когато бе възможно, от конните патрули с помощта на кралското пълномощие, дадено им от Калдрик. Лаури не беше сигурен, но му се струваше, че са изминали разстоянието за рекордно кратко време.

На няколко пъти след като напуснаха Зюн, бяха спирани от войници, но всеки път показваха пълномощното на канцлера и ги пропускаха. Сега приближаваха лагера на херцога.

Цуранският Властелин на войната бе разгърнал решителната си офанзива. Кралските сили бяха удържали в продължение на седмица, но след това под натиска на десет хиляди свежи цурански бойци отбраната им се бе пропукала. Битката бе продължила три дни, яростна и кървава, и накрая кралската войска бе изтласкана от позициите си пред Северния проход.

Сега елфите и джуджетата, както и замъците по Далечния бряг, бяха откъснати от главните сили на кралската армия. Прекъснатата беше всякаква връзка, защото гълъбите, използвани за донесения, бяха избити при унищожаването на стария лагер. Съдбата на останалите фронтове беше неизвестна.

Армиите на Запада се прегрупираха и Лаури и Касуми изгубиха доста време, докато намерят щабния лагер. Докато яздеха към командния пункт, виждаха навсякъде белезите на горчивото поражение. Настъпил бе най-лошият обрат на войната за Кралството. Накъдето и да се обърнеха, виждаха ранени или болни, а и онези, по чиито тела нямаше рани, изглеждаха отчаяни.

Един гвардейски сержант огледа пълномощното им и нареди на един гвардеец да ги заведе до шатрата на херцога. Стигнаха до широката командирска шатра, един лакей пое конете им, а гвардеецът влезе вътре. Миг след това от шатрата излезе висок младеж с руса брада, облечен в табарда на Крудий. Зад него се появи едър мъж с

посивяла брада — магьосник, ако се съдеше по облеклото му — и още един, едър, с груб белег през лицето. Лаури се зачуди дали не са старите приятели на Пъг, за които той му беше разказвал, но бързо съсредоточи вниманието си върху младия офицер, който пристъпи към него, и каза:

— Нося съобщение за лорд Боррик.

Младият мъж се усмихна горчиво и каза:

— Можете да го предадете на мен. Аз съм Луам, синът му.

— Моите уважения, ваше височество, но трябва да говоря с херцога лично — отвърна Лаури. — Така ми нареди херцог Калдрик.

При споменаването на името на кралския канцлер Луам се спогледа със спътниците си, след което вдигна платнището на шатрата. Лаури и Касуми влязоха и другите ги последваха. Вътре имаше жалък горящ мангал и голяма маса с карти по нея. Луам ги отведе до друга част на огромната палатка, дръпна една завеса и видяха един мъж, лежащ на постеля.

Беше висок, с тъмна, леко прошарена коса. Лицето му беше изпито, без капка кръв, устните му бяха посинели. Дишаше хрипливо и спеше. Беше завит с чисти завивки, но под отворената яка се виждаха дебели превръзки.

Още един мъж влезе в шатрата и Луам пусна завесата. Стар, с почти побеляла грива, той все още се държеше изправен, с изпънати широки рамене. Новодошлият тихо попита:

— Какво има?

— Тези мъже носят послания за татко от Калдрик — отвърна Луам.

Старият воин протегна ръка.

— Дайте ги на мен.

След като Лаури се поколеба, мъжът избоботи ядосано:

— По дяволите, човече, аз съм Брукал. Боррик е ранен и аз командвам армиите на Запада.

— Посланието не е писмено, ваша милост — отвърна Лаури. — Херцог Калдрик ми каза да ви представя спътника си. Това е Касуми от Шинцаваи, пратеник на императора на Цурануани, който носи предложение за мир до краля.

— Ще има ли мир най-сетне? — попита Луам.

Лаури поклати глава.

— За съжаление, не. Херцогът също ми каза да ви предам следното: кралят е полудял, а херцог дьо Батира е убил принц Ерланд. Той се бои, че само лорд Боррик може да спаси Кралството.

Новините видимо потресоха Брукал. Той се обърна към Луам и заговори тихо:

— Сега вече знаем, че слуховете са верни. Ерланд наистина е бил пленник на Ги. Ерланд мъртъв! Не мога да го повярвам. — Разтърси глава да се съвземе и продължи: — Луам, зная, че сега всичките ти мисли са насочени към баща ти, но трябва да помислиш за следното: баща ти скоро ще издъхне и ти скоро ще станеш херцогът на Крудий. И след като Ерланд е мъртъв, ти също така ще бъдеш наследникът на трона по рождено право.

Брукал тежко седна на един от столовете край масата с картите.

— Тежко бреме ще падне на плещите ти, Луам, но останалите от Запада ще обърнат очи към теб да ги поведеш, както някога очакваха да направи баща ти. Ако изобщо е съществувала някога обич между двете владения, сега тя е изопната до скършване, след като Ги е заел трона на Крондор. Сега за всички е ясно, че Батира иска да стане крал, защото на лудия Родрик не може да се позволи да остане на трона. — Твърдият му поглед прикова Луам. — Скоро трябва да решиш какво да правим ние от Запада. Кажеш ли, вдигаме гражданска война.

ГЛАВА 29

РЕШЕНИЕ

Свещеният град празнуваше.

По всички по-високи сгради се вееха знамена. Улиците бяха изпълнени с хора, хвърлящи цветя пред благородниците, които се люшкаха в носилките си към стадиона. Беше ден на всенародно ликуване и кой можеше да изпитва тревога в такъв ден?

Този, който изпитваше тревога, пристигна в стаята с шарка на стадиона и последното отекване на камбаната възвести появата на Великия. Миламбер се помъчи да се отърси от безпокойството си и излезе от стаята на шарките, която се намираше недалече от централната галерия на Великия имперски стадион. Тълпата цурански благородници, шляещи се бездейно, докато игрите започнат, се разстъпи, за да го пропусне по прохода към сектора със седалките за маговете. Той огледа малката група мъже в черни халати и видя Шимоне и Хочопепа, които му пазеха място.

Те му махнаха за поздрав, докато оставяше пътечката, отделяща чародейския сектор от този на Имперската партия, за да отиде при тях. Долу, на откритата арена, няколко същества от подобната на мидкемийските джуджета раса на Цубар — тъй наречената Изгубена земя отвъд Морето на кръвта — се биеха с огромни насекомоподобни твари, приличащи на чо-джа, но лишени от разум. Тъпите дървени мечове и по същество безвредните ухапвания на животинските челюсти правеха битката да изглежда по-скоро комична, отколкото опасна. Простолюдието и дребните благородници, вече заели места, се смееха с удоволствие. Тези състезания поддържаха доброто им настроение, докато най-важните особи на Империята изчакваха да влязат в стадиона. Мудността в Цурануани се превръщаше в добродетел, щом човек стигнеше определено обществено равнище.

— Каква грешка, че толкова закъсня, Миламбер — каза Шимоне.
— Преди малко имаше една изключително интересна надпревара.

— Останах с впечатлението, че леенето на кръв тепърва предстои.

Хочопепа, който дъвчеше печени подсладени ядки, каза с пълна уста:

— Така е, но нашият приятел Шимоне е голям привърженик на игрите.

Шимоне поясни:

— Преди малко млади офицери от знатни фамилии се биха с тренировъчни оръжия до пускане на кръв, за да покажат уменията си и да донесат чест за клановете си...

— Да не говорим за тлъстите печалби от тежките облози — вметна Хочопепа.

Шимоне продължи, без да обръща внимание на забележката:

— Имаше много разгорещен двубой между синовете на Ороналмар и на Кеда. По-хубаво зрелище не бях виждал от години.

Докато Шимоне описваше двубоя, погледът на Миламбер обходи стадиона. Различни малките флагове на Кеда, на Минванаби, Оаксатукан, Ксакатекас, Анасати и други могъщи фамилии на Империята. Забеляза, че знамето на Шинцаваи липсва, и се зачуди. Хочопепа подхвърли:

— Доста угрижен изглеждаш, Миламбер.

Миламбер кимна в съгласие.

— Преди да тръгна за празника, получих съобщение, че вчера във Върховния съвет е внесен проект за реформа в поземлените данъци и премахване на робството за неплатен данък. Съобщци ми го владетелят на Тукламекла и жив да съм, ако можах да разбера защо ми е изпратил писмото, докато не прочетох в края, че той ми благодари за предложените от мен идеи за обществена реформа, каквито този проект цели да осъществи. Този ход ме уплаши.

Шимоне се засмя.

— Ако беше толкова задръстен като ученик, още щеше да носиш белия халат.

Миламбер го погледна неразбиращо и Хочопепа каза:

— Обикаляш насам-натам, държиш речи пред Конгрегацията, непрекъснато опяваш за социалните ни злини, а после седиш като ударен с чук по главата, защото някой взел, че те послушал?

— Това, което казах пред братята ни в Конгрегацията, не беше предназначено да се обсъжда извън нейните зали.

— Колко неразумно — поклати глава Хочопепа. — Някой в Конгрегацията е проговорил пред свой приятел, който не е магьосник!

— Това, което бих искал да разбера аз — каза Шимоне, — е как към тази каша с реформи, поднесена пред Върховния съвет от клана Хунзан, се е добавило и твоето име?

Миламбер се смути, за удоволствие на двамата му приятели.

— Един от младите художници, които работеха по стенописите в имението ми, е син на Тукламекла. Наистина обсъждахме с него различията в културите и социалните стойности между цураните и мидкемийците, но само по повод беседата ни за разликите в стила на изкуството.

Хочопепа вдигна очи към небесата, сякаш да го настави божествената мъдрост.

— Когато чух, че Партията на прогреса — която се води от клана Хунзан, който пък е доминиран от фамилията Тукламекла — е цитирала теб като вдъхновител, едва повярвах на ушите си, но сега вече разбирам, че си се забъркал във всеки проблем, терзаещ Империята. — Той погледна приятеля си с насмешлива сериозност. — Каж ми, вярно ли е, че Партията на прогреса се кани да се преименува в Партията на Миламбер?

Шимоне се засмя при убийствения поглед, който Миламбер хвърли на Хочопепа.

— Катала намира за много забавно, че се ядосвам от такива неща, Хочо. Ти също може би смяташ, че е смешно, но искам публично да се разбере, че не желая това да става. Просто споделих някои свои наблюдения и мнения, а какво прави с тях кланът Хунзан и Партията на прогреса — не е моя работа.

— Боя се, че ако толкова прочута особа като теб не желае да стават подобни неща, въпросната особа би трябвало да си зашие устата — отвърна му Хочопепа.

Шимоне се разсмя отново и Миламбер усети, че настроението му се оправя.

— Е, добре, Хочо. Ще поема вината. Но не знам дали Империята вече е готова за промените, които смятам, че са й нужни.

— Чували сме вече аргументите ти, Миламбер, но днес не е времето, нито тук е мястото за обществени дебати — каза Шимоне. — Нека всичко си върви по реда. Запомни обаче, че мнозина в

Конгрегацията са оскърбени, че се намесваш в неща, които те смятат за политически. И макар аз самият да съм склонен да подкрепя твоите възгледи като свежи и напредничави, имай предвид, че си създаваш врагове.

Прозвучаха тръби и тромпети, възвестяващи влизането на Имперската партия, и разговорите секнаха. Цубарите и инсектоидите бяха изгонени от арената и десетки работници с гребла се разтичаха да подравнят пясъка. Отново отекнаха тръбни звуци и влезе челото на императорската процесия — херолди в имперско бяло. Носеха дълги извити тръби, изработени от роговете на някакъв голям звяр, които се виеха около раменете им и свършваха над главите им. Последва ги отряд барабанчици, които биеха в стегнат ритъм.

Когато се подредиха пред имперската ложа, влезе почетната гвардия на Властелина на войната. Всеки гвардеец беше в броня и щит, изработени от кожа на нийдра, оцавена до бяло. Около гърдите и на шлема на всеки блестеше на слънцето златен ширит. Миламбер чу мърморенето на Хочопепа колко ценен метал е похабен.

След като и те останаха на място, един херолд извика:

— Алмечо, Властелин на войната!

Тълпата стана и избухнаха неудържими възгласи. Придружаваше го личната му свита, която включваше и няколко Черни халата — магьосниците „галеници на Властелина“, както ги наричаха другите в Конгрегацията. Сред тях изпъкваша двамата братя Елгахар и Ергоран.

След това глашатаят извика:

— Ичиндар! Деветдесет и първият император!

Щом младият император влезе, тълпата зарева още по-силно. Придружаваха го жреци от всичките двадесет ордена. Тълпата стоеше права и въздухът гърмеше от възгласите ѝ. Това продължи дълго и Миламбер се зачуди дали народът ще застане на страната на Светлината небесна, ако възникне противоречие между Властелина на войната и императора. Въпреки традиционното благоговение на цураните пред върховната титла, той не смяташе, че Властелинът би отстъпил покорно поста си — нещо нечувано досега в историята — ако императорът се разпоредеше.

Когато шумът взе да стихва, Шимоне каза:

— Изглежда, приятелю Миламбер, животът в усамотение не допада много на Светлината небесна. Не мога да кажа, че го виня — не

е приятно да седиш по цял ден без никаква компания освен тълпи жреци и празноглави момичета, избрани само заради красотата им. Сигурно е ужасно досадно.

— Повечето мъже едва ли ще се съгласят с теб — засмя се Миламбер.

Шимоне сви рамене.

— Все забравям, че ти беше доста възрастен, когато се обучавахте, и че имаш жена.

При споменаването на жени Хочопепа направи гримаса и ги прекъсна.

— Властелинът на войната ще направи изявление.

Алмечо се надигна от мястото си и вдигна ръце. Когато стадионът притихна, гласът му прокълтя:

— Боговете се усмихват на Цурануани! Нося ви вест за велика победа над чуждоземните варвари! Разбили сме най-голямата им армия и нашите воители ликуват! Скоро земите, наречени Кралството, ще паднат под нозете на Светлината небесна! — Той се обърна и се поклони почтително на императора.

Новината жегна Миламбер и той понечи да се изправи, но Хочопепа го хвана за ръката и изсъска:

— Ти си цуранин!

Миламбер се отърси от неочаквания шок и се успокои.

— Благодаря ти, Хочо. За малко щях да се забравя.

Отново насочиха вниманието си към Властелина.

— ... и като знак за нашето преклонение пред Светлината небесна посвещаваме тези игри на любимия ни император. — Радостен многохиляден възглас огласи стадиона и Властелинът на войната седна.

— Изглежда, императорът не изпитва голям възторг от новината — тихо каза Миламбер на приятелите си.

И наистина, лицето на Императора беше сериозно, дори строго. Хочопепа каза:

— Крие го добре, но мисля, че си прав, Миламбер. Нещо в цялата тази история го безпокои.

Миламбер не отвърна нищо, макар да знаеше достатъчно добре каква е причината: тази победа щеше да осуети мирната инициатива на

Синьото колело и щеше да спечели за Властелина на войната повече власт, за сметка на императора.

Шимоне потупа Миламбер по рамото.

— Игрите започват.

Докато вратите на проходите се отваряха да пуснат гладиаторите на арената, Миламбер се загледа в императора. Беше млад, малко над двадесетгодишен, с одухотворено и интелигентно лице. Челото му беше високо, а червеникавокафявата му коса бе оставена да израсте до раменете. Той се обърна, за да заговори с жреца до себе си, а за миг погледите им се засякоха, последва мигновена искрица на разпознаване и Миламбер си помисли: „Значи са ти казали за моето участие в твоя замисъл.“ Императорът продължи разговора си без никаква пауза и никой друг не забеляза кратката размяна на погледи.

— Сега ще видим едно милосърдно зрелище — каза Хочопепа. — Всички ще се бият, докато остане жив един. На щастливеца ще му опростят престъпленията.

— Какви са им престъпленията? — попита Миламбер.

— Обикновени — отговори Шимоне. — Дребни кражби, просия без разрешение на храма, лъжесвидетелство, избягване на данъци, неподчинение на заповед и други подобни.

— А сериозните престъпления какви са?

— Убийство, измяна, богохулство, да удариш господаря си, всички те са непростиими престъпления. — Гласът му се извиси, за да надмогне шума на тълпата. — Тях ги пускат военнопленници, които няма да служат като роби. Осъдени са да се бият непрестанно, докато не бъдат избити всички.

Войнишката охрана напусна пясъчния кръг, оставяйки го на затворниците.

— Обикновени престъпници — промърмори Хочопепа. — Няма да е голямо забавление.

Забележката му се оказа точна, тъй като затворниците представляваха жалка гледка. Голи, само с препаски на бедрата, те стояха, стиснали в ръце оръжия и щитове, които им бяха непривични. Много от мъжете бяха стари и болни, като че ли изпаднали в унес и объркани.

Тръбата възвести началото на битката и старите и болните скоро бяха избити. Неколцина от тях изобщо не вдигнаха оръжията си в

защита — бяха твърде объркани, за да се опитат да запазят живота си. Само след няколко минути почти половината затворници лежах мъртви или издъхващи по пясъка. Скоро действието на арената се забави, защото оцелелите гладиатори вече се озоваваха лице в лице с противници с по-равностойна сила и умение. Броят им бавно започна да се смалва и първоначално хаотичният ход на сражението започна да се променя. Понякога, щом единият противник паднеше, надвлият го оставаше неподвижен до другата биеща се двойка, изчаквайки да се счепка с победителя. Често се стигаше и до тристранен бой, което тълпата подкрепяше с бурни възгласи, защото тази лишена от правила кървава сеч водеше до по-голямо кръвопролитие и болка.

Накрая останаха само трима борци. Двама от тях още не можеха да приключат кървавия спор помежду си. И двамата бяха на ръба на изтощението. Третият запристъпва към тях предпазливо, търсейки предимство.

Получи го след няколко секунди. Хванал нож в едната си ръка и меч в другата, той нанесе жесток удар по главата на единия и го събори. Шимоне изсумтя:

— Идиот! Не вижда ли, че другият е по-силен? Трябваше да изчака, докато единият мине в явно превъзходство, и да удари него, като остави за двубоя по-слабия противник.

Миламбер изпита потрес. Шимоне, бившият му учител, беше най-близкият му приятел след Хочопепа. Но ето че въпреки цялото си образование, въпреки мъдростта си, и той виеше от възторг при вида на кръвта на други хора, все едно че беше най-невежият простак, седнал на най-евтината седалка. Колкото и да се опитваше, Миламбер така и не можеше да изпита този дивашки ентусиазъм на цураните пред смъртта на други хора. Извърна се към Шимоне и подхвърли:

— Сигурен съм, че беше твърде зает, за да се занимава с тънкостите на тактиката.

Погълнат от зрелището, Шимоне не долови сарказма му. Миламбер забеляза, че Хочопепа е обърнал гръб на разиграващото се на арената. Лукавият магьосник въртеше глава насам-натам и си отбелязваше наум всеки разговор по каменните скамейки. За него игрите представляваха само поредната възможност да проучи подмолните течения в Играта на Съвета. За Миламбер тази

незаинтересованост от смъртта и страданието на арената бе също толкова смуцаваща, колкото и ентузиазмът на Шимоне.

Битката скоро приключи, спечелена от мъжа с ножа. Тълпата поздравя победителя с радостни възгласи. Захвърляха монети по пясъка, за да може победителят да се завърне в обществото със скромна сума за начало.

Докато разчистваха арената, Шимоне привика един от глашатаите и го разпита за програмата до края на деня. После се обърна към двамата, явно доволен от чувото.

— Има само няколко единични двубоя, после две специални състезания, отбор затворници срещу прегладнял харулт и бой между пленени мидкемийски бойци и турилски воители. Това май ще се окаже най-интересно.

Изражението на Миламбер издаде, че не е съгласен. Преценил, че моментът е подходящ за въпроса, той каза:

— Хочо, да си забелязал да присъства някой от фамилията Шинцаваи?

Хочопепа огледа амфитеатъра, търсейки с очи фамилните знамена на най-изтъкнатите домове на Империята.

— Минванаби, Анасати, Кеда, Тонмаргу, Ксакатекас, Акома... Не, Миламбер. Не бих казал, че някой от бившите ти... хм, благодетели, е тук. Не че го очаквам.

— Защо?

— Напоследък, изглежда, са изпаднали в немилост пред Властелина на войната. Нещо, свързано с провал при изпълнение на някаква задача, възложена им от него. И освен това чух, че са под подозрение, въпреки че кланът им наскоро изведнъж се присъедини към военните усилия. Кланът Канацаваи е затънал в спомени за отминала слава, а от всички тях Шинцаваи са най-старомодните.

Битките на арената продължиха една след друга, всяка следваща — по-изкусна от предишната, тъй като бойното умение на противниците нарастваше. Скоро приключиха последните двойки. Сега тълпата зашептя в притаено очакване и дори благородниците се смълчаха, защото следващото събитие щеше да е необичайно. Отбор от двадесет борци, мидкемийци, ако се съдеше по ръста им, излязоха под строй в средата на арената. Носеха въжета, мрежи с тежести, копия и дълги криви ножове. Телата им бяха намазани с масло и блестяха под

късното следобедно слънце. Мъжете стояха на пясъка привидно спокойни, но войниците сред тълпата различаха скритите белези на напрежението, обичайно за борци преди битка. След минута големите двойни дървени врати на отсрещната страна на стадиона се отвориха и на арената с тътрене излезе шестокрак ужас.

Харултът беше само дълги зъби и остри нокти, с войнствена външност, покрит с дебела като броня кожа и приблизително с размерите на мидкемийски слон. Чудовището се поколеба само докато примигне на светлината, след което връхлетя право срещу групата мъже.

Те се пръснаха пред звяра във всички посоки, стараяйки се да го объркат. Харултът, подведен от едностранчивия си разсъдък, подгони един от нещастниците. С три огромни крачки настигна човека, стъпка го и го погълна на две хапки. Другите се прегрупираха зад животното и бързо разгнаха мрежите. Шестокракото чудовище се завъртя побързо, отколкото изглеждаше възможно за същество с такова туловище, и отново нападна. Този път мъжете изчакаха до последния миг, хвърлиха мрежите и се разбягаха от пътя му. Мрежите бяха с куки по краищата, за да се закачат в дебелия слой кожа на звяра. Чудовището се развъртя, за да ги разкъса, оплете се за миг и копиеносците притичаха напред да го покосят. Харултът се завъртя объркан, без да може да прецени откъде идва болката, но копията се оказаха безполезни, тъй като не можеха да пробият здравата кожа на звяра. Схванал бързо, че усилието им е безсмислено, един от мъжете дръпна съседа си и посочи задницата на звяра. Двамата се хвърлиха назад към опашката, която метеше пясъка.

Бързо си казаха нещо и пузнаха копията, докато съществото си избираше нова жертва. То се хвърли напред и тялото на втори човек се озова в челюстите му. За миг чудовището остана неподвижно, докато поглъщаше плячката си, и двамата мъже зад него се засилиха, скочиха и се хванаха за опашката му. В първия миг то като че ли не усети, след което се завъртя бясно, отхвърли втория, описа цял кръг и спря, за да го нагълта. Другият успя някак да се задържи и се възползва от няколкото мига, докато харултът поглъщаше приятеля му, за да се изкатери по опашката на чудовището дотам, където тя се съединяваше с двата задни бути. Със замах от горе на долу той заби дългия си нож между два прешлена, очертани под провисналата кожа. Рискът беше

отчаян и тълпата зарева одобрително. Ножът проникна в дебелия хрущял между двата кокала и разкъса гръбначния стълб. Съществуто замуча бясно и започна да се върти, заплашвайки да хвърли неканения си ездач, но след малко най-задният чифт крака поддаде. Харултът за миг остана объркан и неподвижен, двата предни чифта крака затеглиха напред да преодолеят тежестта на задните. На два пъти звярът се опита да извърне глава към дребния си мъчител, но дебелият врат му попречи. Мъжът измъкна ножа и пропълзя напред по гръбнака на животното, а в същото време оцелелите копиеносци се втурнаха към него, за да отвлекат вниманието му. На три пъти мъжът едва не отхвърча от гърба на звяра, но успя някак да се задържи и когато се озова малко пред средната двойка крака, пак заби ножа между прешлените. Миг след това централният чифт също рухна и този път мъжът бе отхвърлен от гърба на нещастното животно. Харултът запищя от ярост и болка, но вече беше напълно обездвижен. Борците отстъпиха и зачакаха. Двата гръбначни прореза се оказаха достатъчни, защото след няколко минути харултът се срина, парализиран от болката, поблъска още няколко мига в пясъка с предните си крайници и замря.

Тълпата зарева от възторг пред зрелището, защото никога досега група борци не бе успявала да надвие харулт, без да загуби поне пет пъти повече мъже. В този двубой бяха загинали само трима. Борците стояха на арената, с оръжия, нападали по кървавия пясък от изтръпналите им от умора пръсти. Битката бе продължила по-малко от десет минути, но изразходваната енергия, съсредоточението, потта и страхът ги бяха изцедили дотолкова, че те изглеждаха готови да рухнат от изтощение. Вцепенени и нечуващи възгласите на тълпата, те се затътриха към изхода. Единствено мъжът, който бе нанесъл ударите с ножа, показва някакво чувство — той плачеше открито, пристъпвайки по пясъка.

— Защо според теб този човек е толкова разстроен? — попита Шимоне. — Победата му беше смайваща.

Миламбер отвърна с принудено спокойствие:

— Защото е изтощен и изплашен и защото му се гади от всичко това. — След което добави тихо: — И защото е далече от дома си. — Преглътна в усилие да потисне надигания се гняв и каза: — Защото знае, че това е без значение. Отново и отново ще излиза на тази арена,

за да се бие с други зверове, с други хора, дори с приятели от своята родина, и рано или късно той също ще умре. — Хочопепа се втренчи в Миламбер, а Шимоне като че ли се смути. — За малко и аз можех да бъда сред онези долу — добави Миламбер. — Онези, които се биеха, са хора. Имали са семейства и домове, обичали са и са се смеели. Сега чакат само смъртта си.

Хочопепа разсеяно махна с ръка.

— Миламбер, имаш обезпокоителния навик да приемаш нещата лично.

А Миламбер изпитваше отвращение и гняв от кървавото зрелище, но потисна чувствата си дълбоко в себе си. Беше решен да остане докрай. Трябваше да стане истински цуранин.

Пяскът бе разчистен и тръбите затръбиха отново, за да възвестят последното зрелище за този следобед. От единия край на арената с широка стъпка излязоха дузина воители с горди лица, облечени в плетени от кожа ризници, с дебели гривни с шипове на китките и с кожени шлемове, увенчани с пъстри пера. Миламбер никога не беше виждал лично хора от тази раса, но разпозна външността им от видението на кулата. Бяха потомците на някогашните горди Змийски ездачи, расата на Турил. В твърдия поглед на всеки от тях се четеше мрачна решимост.

От другия край излязоха в стегнат строй дванадесет воители в яркоцветни имитации на мидкемийска броня. Собствените им метални ризници, изглежда, бяха сметнати за твърде скъпоценни и в същото време — за твърде неугледни за зрелището и цуранските занаятчий ги бяха заменили с ярки стилизирани подражания.

Воините на Турил стояха неподвижно и гледаха новодошлите с безмилостно презрение. От всички раси единствено турилците можеха да устоят на воините на Империята и никой не можеше да завладее планинските им твърдини и високи пасища. Бяха притискали с години Империята, докато най-сетне не бе подписан мир. Бяха снажни хора, тъй като не се смесваха с други раси — смятаха ги за по-низши от себе си.

Тръбите прозвучаха отново и през тълпата премина вълна от възбуден шепот. Един херолд извика с ясен глас:

— Тъй като тези бойци от конфедерация Турил са нарушили мирния договор между своите държави и Империята, вдигайки се на

война срещу войниците на императора, те са отхвърлени от собствения си народ, който ги е обявил извън закона и ги е предал за наказание. Те ще се бият с пленниците от света на Мидкемия. Всички ще се сражават докрай, докато не остане само един.

Тълпата закрепця одобрително.

Тръбите проехтяха отново и борците се престоиха в карета едни срещу други. Мидкемийците се присвиха с насочени оръжия, но турилците останаха изправени, с изопнати в непокорство лица. Един от тях пристъпи напред и спря пред най-близкия мидкемиец. Заговори му рязко, с изпълнен с презрение тон, и му посочи с широк жест арената.

Миламбер усети как лицето му почервения от гнева, който започна да се надига отново в него заради това, което виждаше пред себе си. И в Мидкемия се провеждаха игри — беше чувал за тях, — но те нямаха нищо общо с това. Мъжете, които се биеха в Крондор и по други места в Кралството, бяха професионалисти, изкарващи си прехраната в зрелищни двубои до проливането на първата капка кръв. Понякога имаше и дуели до смърт, но в тях винаги ставаше дума за лично разчистване на сметки. Докато това тук представляваше безумно прахосване на човешки живот, за да се погъделичка страстта на отегчените, на преситените от търсене на нови и нови доказателства, че собственият им живот има някаква стойност. Миламбер се огледа и изпита погнуса от изразенията по лицата на хората наоколо.

Турилският войн продължи да говори бързо, а мидкемийците го гледаха и постепенно нещо в поведението им намекна за промяна. Допреди малко стояха напрегнати и готови за бой. Сега изглеждаха почти отпуснати. Турилецът продължи, сочейки към тълпата, изпълнила амфитеатъра.

После един мидкемиец, висок и с широки рамене, пристъпи напред, сякаш се канеше да заговори. Турилецът застана нащрек и издигна меча си, готов за удар. Зад него прокълтя глас и друг воин допълни нещо, в което се съдържаше насърчителна нотка. Първият турилец видимо се отпусна.

Мидкемиецът бавно свали шлема си, откривайки изнуреното си слабо лице, оброчено от влажна, сплъстена черна коса. Той огледа арената, споходен от шепота и недоволния ропот на тълпата пред неочакваното поведение на воините, след което кимна отсечено, пусна

меча и щита си на пясъка, обърна се и каза нещо на съратниците си. Останалите бойци на арената последваха примера му и скоро всички оръжия изпопадаха от ръцете им.

— Това ще приключи с касапница — промълви Шимоне. — Турилците няма да се бият със сънародниците си, а изглежда, не желаят да се бият и с варварите. Веднъж гледах как шестима турилци избиха всички, които пуснаха срещу тях, но после отказаха да се бият помежду си. Когато дойдоха стражите да ги убият, те се сражаваха и ги прогониха. Накрая се наложи стрелците по стените да ги прострелят. Беше пълно безчестие. Тълпата се разбунтува и управителят на игрите беше разкъсан жив. Загинаха над сто граждани.

Миламбер изпита прилив на облекчение: поне щеше да му се спести гледката как сънародниците на Катала и неговите се избиват помежду си. После тълпата започна да крещи неодобрително и да освирква отказващите да им предложат чаканото зрелище бойци.

Хочопепа сръга Миламбер и му прошепна:

— Властелинът на войната не изглежда особено доволен.

Миламбер се извърна и забеляза киселата физиономия на Властелина, който виждаше как подаръкът му за императора се превръща във фарс. Алмечо бавно се надигна от мястото си недалече от Светлината небесна и изрева:

— Нека битката да започне!

Яки стражи, работещи на служба при управителя на игрите, се затичаха към арената и заразмахваха камшици. Обкръжиха стоящите неподвижно борци и ги зашибаха. Миламбер усети, че му се повдига — ударите на биячите разкъсваха оголената кожа по ръцете и краката на турилските и мидкемийските воители. Помнеше добре плясъците на камшика от лагера в тресавището и познаваше ужасния му допир до плътта. Усещаше по тялото си всеки удар върху хората, стоящи долу на пясъка.

Неспокойствието сред тълпата се усили, защото гледката с неподвижните мъже, пребивани с камшиците, не бе това, което бяха дошли да видят. Към имперската ложа заехтяха дюдюкания и освирквания и някои от по-смелите зрители захвърляха отпадъци и дребни монети към арената, за да покажат какво мислят за това забавление. Най-сетне един от стражите изгуби търпение, пристъпи срещу един от турилските воители и го удари през лицето с дръжката на

камшика. Преди биячът да успее да реагира, турилецът скочи, издърпа камшика от ръцете му, уви го здраво около гърлото му и започна да го души.

Другите биячи се втурнаха към воина, нападнал другаря им, и започнаха яростно да го шибат с камшиците си. След десетина удара краката му се подкосиха и турилецът рухна на колене, но продължи да души задъхания бияч. Ударите на камшиците заваляха по тялото му, докато кожата му не почервения от кръв, но той не изпусна жертвата си.

Очите на цуранина се изцъклиха, лицето му посиня и той рухна мъртъв на пясъка. Турилският воин се свлече до него.

Пръв реагира един от мидкемийските воители. Той просто се наведе, вдигна хладнокръвно един от мечовете и прониза един от насилниците. После, като един, турилските и мидкемийските воители се оказаха с оръжие в ръцете и след минута всички стражи по арената бяха избити. И тогава, отново като по команда, пленниците захвърлиха оръжията си на земята.

Миламбер с мъка запази спокойствие пред тази гледка. Нищо друго не можеше да изпита освен възхищение пред тези мъже. Приемаха смъртта, но не и да се избиват един-друг. Сигурно някой от тези мъже беше яздил през клисурата с него по време на набега, за да намерят машината на прорива преди толкова години. Външно Миламбер изглеждаше спокоен, като истински цуранин. Отвътре кипеше.

— Имам лошо предчувствие — прошепна Хочопепа. — Днешните усилия на Алмечо да укрепи положението си пред императора са здраво разклатени. Боя се, че никак не му харесва неохотата на бившите ти сънародници да умрат за удоволствието на Светлината небесна.

Миламбер му отвърна през зъби:

— Проклето да е това удоволствие! — Изглежда Хочопепа с лице, посиняло от гняв, и добави: — Проклети да са всички, които намират удоволствие в такава кървава игра!

— Опомни се, Миламбер! — възкликна Хочопепа.

Без да обръща внимание на думите му, Миламбер се обърна към императорската ложа, където един от капитаните на стражата шепнеше нещо на ухото на Властелина. Миламбер изпита странен прилив на изпепеляваща ярост и за миг потисна внезапния импулс да използва

силата си, за да постави Властелина сред онези долу и види как ще се изправи лице в лице с хората, които отказваха да издъхнат примирено по негова заповед.

— Не, не стрелци — прокълтя гласът на Алмечо. — Тези животни не заслужават смъртта на воини. — Обърна се към един от своите галеници магьосници и му заповяда нещо. Мъжът в черния халат кимна и започна да припява. Миламбер усети как космите по врата му настръхнаха, щом изреченото заклинание започна да действа.

Вълна на нямо страхопочитание заля стадиона, когато хората на арената западаха по пясъка зашеметени и безчувствени. Властелинът на войната изрева:

— Сега ги овържете, вдигнете бесилка и ги обесете пред очите на всички.

Пълно стъписване посрещна думите му, след което през тълпата прокълтяха викове:

— Не!

— Те са воини!

— Това е безчестие!

Хочопепа шумно въздъхна. И заговори — повече на себе си, отколкото на приятелите си.

— Властелинът отново изтърва нервите си и сега ни чака пълен погром. Това няма да укрепи положението му пред Върховния съвет, нито ще помогне за стабилността на Империята.

Като разгневен, притиснат до стената звяр, Властелинът на войната се надигна от мястото си и всички наблизо се смълчаха, но виковете на по-далечните зрители се усилиха. Според цуранските нрави това унижение беше повече от непоносимо, освен за хора, лишени от всякаква чест. Макар да бяха осуетили забавлението на тълпата, пленниците все пак бяха показали, че са готови да се бият като храбри воини и като такива заслужаваха доблестна смърт.

Хочопепа се обърна да каже нещо на Миламбер, но спря, щом видя лицето на приятеля си. Миламбер не можеше повече да прикрива гнева си, който не отстъпваше на този на Властелина. Усетил, че ще стане нещо ужасно, Хочопепа потърси подкрепата на Шимоне и видя,

че той също се е втренчил безмълвно в изкривеното от ярост лице на Миламбер. Хочопепа успя само да промълви:

— Миламбер, недей!

Но робът, превърнал се във велик чародей, скочи, хукна по пътеката и извика на стъписания Хочопепа:

— Погрижете се за императора!

Олюля се от внезапния изблик на чувство, запечатано от толкова години и чак сега избило на воля. Порази го странна и властна увереност. „Не съм цуранин! — призна той пред себе си. — Не мога да участвам в това.“ За пръв път, откакто бе облякъл черния халат, двете му естества се сляха в хармония. Това, което ставаше, беше безчестие според стандартите и на двете култури — нещо, което го изпълни с убийствена решимост, освободена от всякакво съмнение. Освен онези, които седяха около имперската ложа, цялата тълпа крещеше:

— Меча, меча, меча! — Искаха воинска смърт за всеки от мъжете долу. Ритъмът на това несекващо скандиране се сля с пулса на бясно биещото в гърдите на Миламбер сърце и усили почти необузданата му ярост.

Миламбер стигна до пътеката, отделяща магьосниците от имперската ложа, и погледна войниците и дърводелците, които тичаха надолу към арената. Зашеметените мидкемийци и турилци бяха овързани като животни на заколение, а гневът на тълпата бе достигнал опасни висини. Някои от младите офицери от благородните фамилии по долните редици на амфитеатъра изглеждаха готови да извадят мечовете си, да скочат на пясъка на арената и да влязат в схватка заради правото на пленниците да загинат като воители. Бяха храбри противници, а и много от зрителите се бяха сражавали с турилски и мидкемийски войници. С готовност щяха да сразят тези мъже на полето на битката, но не можеха да понесат това унижение на доблестните си врагове.

Черен прилив на гняв, погнуса и скръб обля Миламбер. Умът му закрещя в ярост, въпреки усилията му да я удържи. Главата му се отметна назад и очите му се завъртяха в орбитите си, и както се беше случвало вече два пъти в живота му, огнени скрижали се изписаха в ума му. Дясната му ръка се изпъна напред и от дланта му с взрив се изстреля енергия. Сноп от син пламък, искрящ по-ярко и от слънчевата светлина, полетя надолу и удари сред пясъка между стражите на

Властелина. Тела на живи хора се отвяха във всички посоки като листа, пометени от вятър. Мъжете, помъкнали гредите за бесилката, се сринаха на колене от удара, а зрителите по долните редове бяха зашеметени от силата му. Всякакъв шум по стадиона секна и тълпата се смълча потресена.

Очите на всички се извърнаха към източника на мълнията, а тези, които бяха по-близо до чародея, се отдръпнаха инстинктивно. Лицето на Миламбер беше почервеняло от гняв, бялото на очите му лъщеше около черните ириса. Той огледа арената, махна отсечено с ръка и викна:

— Стига!

Никой не помръдна, освен Хочопепа и Шимоне. Те нямаха представа какви са намеренията на Миламбер, но пред лицето на този акт приеха командата му сериозно. Двамата се затичаха към почти зашеметения, но явно очарован император, който седеше прикован на мястото си като всички останали на стадиона, бързо прошепнаха нещо на Ичиндар и миг по-късно мястото на императора се опразни.

Миламбер се извърна наляво, откъдето прокълтя яростен рев:

— Кой смее това!

Озова се срещу Властелина, изправен като разгневен полубог в бялата си броня. Лицето му бе изкривено от не по-малка ярост от тази на Миламбер.

— Аз смея това! — извика в отговор Миламбер. — Това не може да бъде. И няма да бъде! Никога повече няма хора да умират заради забавата на други!

Вбесен, Алмечо, Властелинът на войната на народите на Цурануани, изкрещя:

— И с какво право вършиш това! — Жилите на врата му изпъкнаха ясно, всеки мускул по тялото му се беше изопнал, на челото му беше избила пот.

Гласът на Миламбер се сниши и думите излязоха от устата му грижливо отмерени със сдържан, предизвикателен гняв:

— С правото си да върша това, което намеря за добре. — После се обърна към стоящия наблизо страж. — Онези на арената да бъдат развързани. Те са свободни!

Стражът се поколеба за миг, после древната цуранска традиция каза своето.

— Както заповядате, велики.

— Стой! — извика Властелинът.

Тълпата ахна. В цялата история на Империята не бе имало сблъсък между Велик и Властелина на войната. Стражът спря и Миламбер строго повтори:

— Моите думи са закон. Върви!

Стражът тръгна, а Властелинът на войната изрева гневно:

— Ти нарушаваш закона! Никой не може да освободи един роб!

— Аз мога! Аз съм извън закона! — извика Миламбер.

Властелинът се олюля и залитна назад, сякаш пометен от невидим удар. Никой досега не беше дръзвал да оспори волята му. Никой Властелин на войната никога в историята не бе принуждаван да понесе такъв публичен срам.

Един от магьосниците до Властелина вдигна ръка и посочи Миламбер.

— Обвинявам те като предател и лъжевелик. Ти се стремиш да унизиш властта на Властелина и да хвърлиш Империята в хаос. Ще се разкаеш за тази безочливост.

Мигновено настъпи паника и всички се заблъскаха, за да се измъкнат по-надалече от двамата магьосници. Миламбер изгледа галеника на Властелина.

— Смяташ ли, че силите ти са равни на моите?

Властелинът на войната изгледа Миламбер с нескрита омраза, после, без да отмества поглед от лицето на младия магьосник, заповяда на любимеца си:

— Унищожи го!

Миламбер вдигна ръце напред и ги кръстоса на китките. Мигновено го обкръжи ореол от мека златиста светлина. Другият маг изстреля от ръцете си кълбест сноп от енергия и синкавата огнена топка се удари и се разсипа по златния щит.

Миламбер се напрегна, преизпълнен с гняв. На два пъти в живота си — когато бе нападат от тролите и когато се бе сбил с Роланд — бе достигал до скритите дълбоко в него кладенци на сила и бе почерпил от тях. Сега той разкъса последните прегради между съзнанието си и тези скрити стихии. Те вече не бяха загадка за него, а извор, от който изтичаше цялата му мощ. За пръв път, откакто се помнеше, Миламбер осъзна напълно какво е и кой е: не Черен халат,

ограничен от древното учение на един свят, а следовник на Великото изкуство, майстор, овладял напълно цялата енергия, поднесена му от два свята.

Магьосникът на Властелина го изгледа със страх. Пред него вече не стоеше просто един варварски чародей. Пред него стоеше бъдеща нямо страхопочитание фигура, чиито очи сияеха от сила.

Миламбер плесна с ръце над главата си и отекина тътен, от който всичко около него се разтърси. От ръцете му изригна мълния и се задържа високо над главата му. Въртоп от искрящи стихии се завъртя над него и полетя нагоре като стрела. Фонтанът от светлини продължи да изригва, все по-високо и по-висока. После, стигнало до небесата, сиянието започна да се напластява и покри стадиона като огромен саван. Зашеметяващото зрелище продължи кратко, след което небесата сякаш избухнаха, заслепявайки всички, а миг след това небето потъмня и слънцето се скри, сякаш пред него се спусна сивкаво було.

Гласът на Миламбер достигна до най-отдалеченото кътче на огромния амфитеатър:

— Това, че сте живели така от векове, не оправдава тази жестокост. Всички тук днес ще бъдат съдени, защото всички заслужават съд.

Още магьосници побягнаха, опразвайки местата си, но мнозина останаха. По-благоразумните хорица се втурнаха към близките изходи, но повечето зачакаха, решили, че всичко това е само поредното зрелище, замислено за тяхно удоволствие. Мнозина бяха твърде пияни или възбудени от гледката, за да стигне предупреждение на чародея до умовете им.

Ръката на Миламбер описа широка дъга.

— Вие, които се наслаждавате на смъртта и злочестията на други, вижте как сами ще понесете разрухата!

После вдигна ръка над главата си и всичко притихна. Секна дори лекият летен ветреца. А след това той заговори отново и те пребледняха, защото сякаш се бе въплътила и заговорила самата смърт. Думите на Миламбер отекинаха над огромния стадион:

— Треперете, окаяни, че аз съм Сила!

Последва остър, пронизителен звук и самият въздух потръпна от могъщото заклинание.

— Вятър! — извика Миламбер.

Горчив полъх, вонящ на леш, лепкав и гнусен, премина над стадиона и колкото повече нарастваше, толкова повече безмилостна заплаха и скръбно отчаяние носеше. Стана все по-студен и по-студен и дори онези, които бяха студували, проплакаха под хапещата му милувка. Високо над стадиона в сивия сумрак се струпаха облаци.

Вятърът зави, заглушавайки писъците на множеството. Знатни особи се втурнаха да бягат, неспособни да направят нищо друго освен да запълзят през телата на близките си, тъпчейки по-старите и по-бавни от тях. Мнозина рухнаха на колене или бяха пометени от местата си върху пясъка на арената.

Горе се понесоха огромни черни и сиви, носещи буря облаци и сякаш се завихриха над главата на Миламбер. Магьосникът бе погълнат от зловеща светлина, пулсираща от енергия. Стоеше в самия център на вихъра — внушаваща ужас фигура сред мрака. Вятърът запищя свирепо, но гласът на Миламбер срязва писъка му като нож.

— Дъжд!

Заваля студен дъжд и зашиба ужасената тълпа. Дъждът се усили, по-бърз и силен, превърна се в порой, пороят — в потоп. Водната стихия връхлетя безжалостно върху хората, събаряше ги и ги помиташе с неестествена сила. Неколцина успяха да се доберат до проходите, но другите останаха притиснати един до друг в ням ужас.

Други магьосници се опитаха да спрат действието на заклинанията, но не можаха и изпопадаха в несвят от усилието. Никой не беше виждал досега такъв бяс на дивата стихия. Пред тях стоеше истински господар на магията, способен да владее и подчини на волята си самите елементи на естеството. Магьосникът, който бе предизвикал Миламбер, лежеше проснат на каменната скамейка, примигваше и се мъчеше да въведе някакво подобие на ред в кипящия наоколо хаос. Властелинът на войната се мъчеше да устои на бурята, бореше се да остане прав и непрекършен и отказваше да се подчини на ужаса, обзел всички наоколо.

Миламбер свали ръката си пред гърдите си и я изпъна напред.

— Огън! — извика той и отново всички го чува.

Облаците сякаш пламнаха. Небесата се взривиха и снопове с ужасни цветове, пламъци с невъзможни оттенъци забушуваха побеснели в тъмата. Раздрани зъбци на мълнии прорязаха небето,

сякаш боговете обявиха последния си съд над човечеството. Хората запищяха в див ужас пред побеснялата природа.

И заваля огненият дъжд. Нажежени капки заудряха по ръце и дрехи, лица и наметала. Писъци заотекваха от всички страни, хората напразно се опитваха да загасят огъня, прогарящ плътта им. Още магьосници побягнаха, влачейки изпадналите си в несвяст събрата. Миламбер стоеше сам в сектора на маговете. Миризма на изгоряла плът изпълни въздуха, смесена с киселата воня на страха.

Миламбер кръстоса ръце пред себе си и сведе поглед надолу.

— Земя!

Дълбоко отдолу отекна слаб глух тътен и теренът под стадиона потрепера. Вибрациите се усилиха, въздухът се изпълни със сърдито жужене, сякаш рой гигантски насекоми бе обкръжил арената. После тихият подземен тътен се съчета с ръмженето в смразяваща хармония и земята се раздвижи.

Вибрациите се превърнаха в трусове, после в жестоко, вълнисто, надигащо се движение отдолу. Миламбер стоеше спокойно и непоклатимо, сякаш на някакъв остров. Почвата сякаш се втечни и огромният стадион се разтресе под напора на първични сили. Статуите западаха от пиедесталите си, огромните порти се откъснаха от пантите си с грохота на цепещо се древно дърво и рухнаха върху пясъка. Зверовете в галериите под стадиона, пощурели от земетръса, се замятаха в клетките, втурнаха се през проходите и се понесоха през отворените врати. Замучаха, завиха и зареваха от огнения дъжд. Освирепели от ужас, те връхлетяха върху стъписаните зрители, изпадали по пясъка, и започнаха да ги избиват. Някой седеше зашеметен и махаше разсеяно с ръка срещу капещия жупел, друг, на няколко стъпки от него, биваше изкормен от някое чудовище, докарано от далечни лесове.

Сега и самият амфитеатър нададе вой, щом древните камъни се раздвижиха, приплъзвайки се един под друг. Устоялият хилядолетия хоросан се превърна в суха прах и стадионът започна да се срутва. Виковете за пощада бяха пометени от воя на вятъра и заглушени от грохота на разрушението. Бесът се усили, все едно че целият свят бе готов да се разреде отвътре. Миламбер отново вдигна ръце, сбра дланите си и отекна най-силният тътен. После изведнъж хаосът секна.

Небето пак стана синьо и ясно и лекият морски бриз отново задуха от изток. Земята си остана както си беше, неподвижна и здрава, а огненият дъжд стана спомен.

Последвалата тишина бе оглушителна. След това се чуха стоновете на ранените и хлиповете на ужасените. Властелинът на войната остана изправен и блед, с прогорена кожа по лицето и ръцете. На мястото на доскорошния водач на Империята стоеше човек, лишен от всякакво чувство освен ужас. Очите му се бяха изцъклили. Устата му се раздвижи, сякаш искаше да проговори, но думи не излязоха.

Миламбер отново вдигна длани над главата си и Властелинът изхлипа от страх и се срина на земята. Магьосникът плесна с ръце и изчезна.

Следобедният вятър носеше аромата на летни цветя. Катала бе в градината и си играеше на думи с Уилям. Настояла бе двамата да научат езика на родината на съпруга ѝ.

Слънцето се смъкваше на запад и сенките се удължаваха. Не се чу звънът на камбаната, който да възвести пристигането на Миламбер, и Катала се изненада, когато мъжът ѝ се появи на прага на дома им. Усети, че е станало нещо лошо, и бавно се надигна от пейката.

— Съпруже, какво се е случило?

— Всичко ще ти кажа, но по-късно — отвърна ѝ Миламбер. — Трябва да вземем Уилям и да бягаме.

— Тате! — извика момченцето и дръпна черния халат на баща си, за да привлече вниманието му. Миламбер вдигна невръстния си син и го притисна силно до гърдите си, след което му каза:

— Уилям, ще заминем за моята родина. Трябва да бъдеш храбро момче и да не плачеш.

Уилям издаде долната си устна, защото щом татко му го молеше да не плаче, значи имаше сериозно основание да го направи, но кимна и сдържа сълзите си.

— Нетоха! Алморела! — извика Миламбер и след миг слугите дотичаха в градината. Нетоха спря и се поклони, но Алморела се затича към Катала. Катала бе настояла приятелката ѝ да ги придружи до новия дом на Миламбер, когато той бе взел семейството си от имението на Шинцаваи. Тя беше повече като сестра за Катала и леля за

Уилям, отколкото робиня. Веднага разбра, че нещо не е наред, и сълзите закапаха от очите ѝ.

— Вие тръгвате — промълви тя.

Нетоха вдигна очи към господаря си.

— Каква е волята ви, велики?

— Тръгваме — отвърна Миламбер. — Трябва да заминем. Съжалявам.

Нетоха прие вестта съдържано, според цуранския обичай, но Алморела прегърна Катала и се разплака.

— Искам да ви уверя, че съм се погрижил за двама ви — каза Миламбер. — Приготвил съм документи за ден като този. Когато замина, ще намериш всичките ми трудове подредени и описани в кабинета ми. Над писалищната маса, на най-горния рафт, ще намериш свитък с черен печат. Имението давам на теб, Нетоха. — Той се обърна към Алморела. — Зная, че двамата се обичате. В документа, с който имението се прехвърля на Нетоха, има и заявление, с което дарявам свободата ти, Алморела. От него ще стане добър съпруг. Дори самият император не може да пренебрегне документ, носещ печата на един Велик, така че не се тревожи.

На лицето на Алморела се изписа смесица от неверие, щастие и мъка. Тя бавно кимна, че разбира, и го погледна с очи, изпълнени с благодарност.

Миламбер отново се обърна към Нетоха.

— Долното пасище подарявам на Ксанотис. Грижете се добре за останалите в това домакинство, Нетоха. В кабинета ми също така ще намериш няколко пергаментата, запечатани с червен восък. Те трябва да бъдат изгорени веднага. Каквото и да направиш, не счупвай печатите, преди да си ги изгорил. Всички останали трудове трябва да бъдат изпратени на Хочопепа от Конгрегацията, с моите най-дълбоки чувства и пожелания дано му бъдат от полза. Той знае как да постъпи с тях.

Алморела отново прегърна Катала, после целуна Уилям. Нетоха каза:

— Бързо, момиче! Все още не си господарка на това имение, а ни чака важна работа. — Хадонрата понечи да се поклони, после промълви колебливо: — Велики, аз... Желая ви всичко добро. — Бързо се поклони и се забърза към кабинета. Миламбер долови влага в очите му.

Алморела, със сълзи, стичащи се по бузите ѝ, последва Нетоха към къщата. Катала се обърна към Миламбер.

— Сега ли?

— Сега. — И докато ги водеше към стаята с шарката, ѝ каза: — Остава още нещо, което трябва да разбере преди да минем разлома. — Прегърна жена си и сина си и със силата на волята си се прехвърли в друга шарка.

Озоваха се в друга стая и когато излязоха през вратата, Катала разбра, че са в дома на господаря на Шинцаваи.

Забързаха се към кабинета на Камацу и отвориха вратата без церемонии. Камацу вдигна очи, подразнен от внезапното нахлуване. Изражението му обаче мигновено се промени, щом видя двамата на прага.

— Велики, какво се е случило? — попита той и стана.

Миламбер набързо му описа събитията през деня и докато слушаше, Катала пребледня. Владетелят на Шинцаваи поклати глава.

— Изглежда, сте задвижил процеси, които завинаги ще променят вътрешния ред на Империята, велики. Дано това не се окаже смъртен удар. Във всеки случай, години ще минат, докато се прецени въздействието им. Партията на прогреса вече предприема стъпки за съюз с Партията на мира. За толкова кратко време наложихте огромно влияние над отечеството ми.

Камацу продължи, без да даде възможност на Миламбер да отговори:

— Макар че не това е важното в момента. Вие, който някога бяхте мой роб, научихте много, но все още не сте цуранин. Длъжен сте да разберете, че Властелинът на войната не може да си позволи такъв позор равнодушно. Най-вероятно ще сложи край на живота си от срам, но онези, които го следват — семейството му, кланът му, подчинените — всички те ще искат смъртта ви. Сигурно вече са наели убийци или магьосници, готови да действат срещу вас. Нямате друг избор, освен да избягате в родината си със своето семейство.

Уилям реши, че точно сега е най-подходящият момент да заплаче, защото въпреки усилията му да прояви смелост, майка му беше изплашена и момчето го усети. Миламбер се извърна от Камацу, каза някакво заклинание и Уилям мигновено заспа.

— Не ме е страх от магьосници, Камацу — каза Миламбер, — но се боя за Империята. Вече знам, че въпреки всички усилия на учителите ми в Конгрегацията, от мен никога няма да стане цуранин. Но наистина служа на Империята. В отвращението си от онова, което видях на арената, се уверих, че всичко, което подозирах от доста време, е вярно. Империята трябва да промени посоката си, иначе е обречена на разпад. Изгнилата, немощна сърцевина на тази култура не може повече да крепи собствената ѝ тежест и като дървото нганги с прогнила сърцевина един ден ще се разпадне под тежестта си. Има и други неща, неща, за които не мога да говоря, неща които научих, докато бях тук, и които ми подсказват, че са нужни големи промени.

— Трябва да напусна, защото ако остана, Конгрегацията, Върховният съвет и цялата империя ще се разцепят — продължи чародеят. — Трудно ми е да напусна Империята, повярвай, но моето заминаване е в интерес на Цурануани. Преди да си тръгна обаче трябва да разбера дали е дошла вест от Лаури и твоя син за стъпките на императора за мир?

— Не. Знаем само, че са изчезнали по време на сблъсък на фронта първата нощ. Хората на Хокану са претърсили района след битката и не са намерили следи от тях, така че предполагахме, че са се измъкнали живи. Оттогава нямаме никаква вест от тях. Други членове на нашата фракция изпитват не по-малък трепет от мен.

— В такъв случай императорът все още не е готов да действа. Надявах се, че ще е скоро, за да можем в безопасност да си заминем в условията на примирието преди съпротивата срещу мен да се е организирала. Но сега, след като Властелинът на войната обяви победа над армията на херцог Боррик, може би никога няма да видим мир.

— Личи си, че не сте цуранин, велики — каза Камацу. — При позора на Властелина и след като вие сте нанесъл погром над игрите, посветени от него на Светлината небесна, сред Партията на войната ще настъпи безредие. Сега кланът Канацаваи отново ще излезе от Военния съюз. Съюзниците ни в Синьото колело ще заработят с двойно по-голямо усилие да наложат примирие във Върховния съвет. Партията на войната е без ефективен водач. Дори Властелинът да се окаже безсрамник и да не се самоубие, той бързо ще бъде отстранен, защото Партията на войната има нужда от силен водач, а Минванаби са амбициозни — от три поколения се стремят към бялото и златото.

Но други във Върховния съвет също ще наложат претенциите си. В Партията на войната ще настъпи безредие, а ние ще спечелим време, за да укрепим позициите си, и Играта на Съвета ще продължи.

Камацу изгледа продължително Миламбер.

— Както казах, има хора, които вече кроят как да отнемат живота ви. Тръгнете за родината си веднага. Не се бавете и може би ще успеете да стигнете до своя свят в безопасност. Сигурно на малцина ще им хрумне, че веднага ще тръгнете към разлома. На всеки друг Велик ще му потрябва поне седмица, за да остави дома си в ред. — Той се усмихна на Миламбер. — Велики, вие бяхте като свеж полъх в непроветрена стая, докато стояхте при нас. Жалко, че напускате земята ни, но трябва да тръгнете веднага.

— Надявам се да дойде денят, в който ще можем да се срещнем отново като приятели, господарю на Шинцаваи, защото двата ни народа могат да научат много един от друг.

Владетелят на Шинцаваи постави ръка на рамото на Миламбер.

— И аз се надявам да дочакаме този ден, велики. Ще се моля за вас. И още нещо. Ако случайно срещнете Касуми на родната си планета, кажете му, че баща му мисли за него. Сега тръгвайте и сбогом.

— Сбогом — отвърна Миламбер, хвана жена си за ръката и се забърза към стаята с шарката. Когато стигнаха до нея, прозвуча звън на камбана и Миламбер избута жена си и сина си зад себе си. Над шарката на пода се появи облак белезникава мъгла и сред нея изникна смаяният Фумита.

— Миламбер! — възкликна той и пристъпи напред.

— Спри, Фумита!

Старият магьосник замръзна на място.

— Не съм дошъл да ти навредя. Вестта за това, което се е случило, стигна до онези в Конгрегацията, които не присъстваха на игрите. Конгрегацията е в смут. Тапек и останалите любимци на Властелина искат живота ти. Хочопепа и Шимоне възразяват в твоя защита. Такова разногласие никога не е имало. Във Върховния съвет Партията на войната настоява да се отнеме независимостта на Конгрегацията по време на война, а Партията на прогреса и Партията на мира са в открит съюз с Партията на Синьото колело. Империята се преобръща с главата надолу.

Старият магьосник изглеждаше видимо посърнал. Изглеждаше по-стар от всякога.

— Мисля, че може би си прав в много свои убеждения, Миламбер. Длъжни сме да въведем промени в Империята, ако не искаме тя да загине, но толкова много промени толкова бързо? Не знам.

— Това, което направих, беше заради Империята, Фумита — каза Миламбер. — Трябва да ми повярваш.

Старият магьосник кимна угрижено.

— Вярвам ти, Миламбер, или поне бих искал. Какъвто и да бъде изходът, на Конгрегацията ѝ предстои много работа, след като нещата се успокоят. Може би ще успеем да вкараме Империята в поздравословен курс. Но ти трябва да си заминеш бързо. Никой войник няма да се опита да те спре, защото малцина извън Свещения град знаят все още за това, което си направил. Любимците на Властелина обаче сигурно вече те търсят. Ти изненада братята ни на игрите и никой от тях поотделно не би могъл да ти се противопостави, но ако се обединят срещу теб, цялото ти велико могъщество ще се окаже напразно. Ще трябва или да убиеш друг магьосник, или сам да бъдеш убит.

— Да, Фумита. Знам. Трябва да тръгна. Не искам да убивам друг магьосник, но ако се наложи, ще го направя.

Думите му нараниха стареца.

— А как ще стигнеш до разлома? Не си бил никога в зоната на прехода, нали?

— Не, но ще отида в Града на равнините. Оттам мога да взема носилка.

— Много е бавно. Ще ти отнеме цял час, докато стигнеш зоната. — Той бръкна под халата си, извади транспортиращо устройство и го подаде на Миламбер. — Третото завъртане ще те отведе направо в зоната на прехода.

Миламбер го взе.

— Фумита, смятам да се опитам да затворя разлома.

Фумита поклати глава.

— Миламбер, дори с твоята мощ не мисля, че би могъл. Безчет магьосници са се трудили, за да създадат великия разлом, и

удържащите го заклинания са направени само от страната на Келеуан. Машината в Мидкемия служи само за да укрепи местоположението му.

— Зная, Фумита. Скоро ще го разбереш, защото изпратих трудовете си на Хочо. „Загадъчното“ ми изследване бе всъщност задълбочено проучване на енергиите на пространствените пробиви. Сега аз сигурно зная за тях повече от всеки друг магьосник в Конгрегацията. Знаем, че това ще бъде отчаяно и може би разрушително действие от мидкемийска страна, но тази война трябва да свърши.

— Тогава прехвърли се на свобода в своя свят и изчакай. Императорът скоро ще поеме нещата в ръцете си, сигурен съм. Властелинът нямаше да понесе по-тежък удар, ако загубеше войната, отколкото този, който ти му нанесе в амфитеатъра. Ако Светлината небесна наложи мир, тогава сигурно ще решим и въпроса с разлома. Изчакай, докато не разберем как ще реагира кралят на предложението ни за мир.

— Значи и ти играеш във Великата игра?

Фумита се усмихна.

— Не съм единственият маг, замесен в играта на политика, Миламбер. Двамата с Хочопепа участваме във всичко това от самото начало. Сега тръгвай, и дано боговете са с теб. Желая ти добър път и дълъг и щастлив живот на твоя роден свят.

Войникът подскочи. Само допреди миг седеше сам под едно дърво, скрит на сянка от горещото следобедно слънце, а в следващия миг един магьосник с жена и дете изведнъж се появиха пред него. Докато се изправи на крака, те вече пристъпваха към машината на разлома на няколко разкрача от него. Когато стигнаха до машината — платформа с високи дървени колони от двете страни, между които се виждаше проблясващата „празнота“, офицерът, който ръководеше прехвърлянето на войските, застана мирно.

— Всички да се отдръпнат от платформата — нареди магьосникът.

— Както заповядате, велики. — Офицерът подвикна на хората си и те отстъпиха настрани. Миламбер хвана Катала за ръката и я поведе през разлома.

Една стъпка, миг замайване, и те вече стояха сред лагера на цураните в долината на Сивите кули. Беше нощ и лагерните огньове светеха ярко. Посрещнаха ги неколцина офицери.

— Имате ли пленени коне? — попита Миламбер.

Един от офицерите кимна сковано.

— Доведете два, веднага. Оседлани.

— Както заповядате, велики — отговори мъжът и се затича.

Скоро един войник доведе два коня. Беше Хокану. Младият син на Шинцавай се озърна бързо, докато подаваше юздите на Миламбер, и каза:

— Велики, току-що се получи вест, че на Имперските игри се е случило нещо ужасно. Подозирам, че внезапната ви поява тук има нещо общо с това съобщение. Трябва бързо да си тръгнете, защото в лагера има хора на Властелина и ако те стигнат до същото заключение, трудно е да се прецени какво може да направят.

Миламбер взе Уилям, докато Катала се качваше на седлото с помощта на Хокану, после ѝ подаде сина им и яхна коня си.

— Хокану, преди малко се видях с баща ти. Върни се при него: той има нужда от теб.

— Ще се върна в бащиното си имение, велики. — Младият цуранин се поколеба и добави: — Ако срещнете брат ми, предайте му, че съм жив, защото той не знае.

Миламбер му обеща, обърна се към Катала и хвана юздите на коня ѝ.

— Дръж се здраво за седлото, обич моя. Аз ще нося Уилям.

Скоро оставиха лагера зад гърба си. На няколко пъти ги спираха постове, но Черният халат им заповядваше да ги пропуснат. Яздиха с часове под лунната светлина. Катала понесе всичко това като воините, чиято потомка беше, и Миламбер ѝ се възхити. Никога не беше яздил кон, но го изтърпя, без да се оплаче. Да я поведат от дома ѝ и да я захвърлят изведнъж сред един непознат, тъмен свят, сигурно беше ужасно изпитание, но тя го издържаше с твърдост.

След безкрайна езда някъде пред тях от мрака прозвуча мъжки глас и сред дърветата се раздвижиха тъмни фигури.

— Стой! Кой е там?

Гласът говореше на речта на Кралството. Миламбер дръпна юздите на коня си и извика с облекчение:

— Пъг от Крудий!

ГЛАВА 30

БЕДСТВИЕ

Кълган седеше смълчан.

Радостта от срещата беше помрачена от тъга. Пъг стоеше край постелята на лорд Боррик и не можеше да скрие мъката си. Умиращият херцог му се усмихваше немощно. Луам, Брукал и Мийчъм чакаха малко настрана и си говореха тихо, а Катала се мъчеше да отвлече вниманието на разстроения Уилям, докато херцогът и Пъг си говореха.

Гласът на Боррик се лееше тихо, отслабнал от болестта, и лицето му се свиваше от болка, щом си поемеше дъх.

— Радвам се, че... се върна при нас, Пъг. И двойно повече се радвам, че виждам жена ти и детето ти. — Той се закашля и на ъгълчето на устата му се появи кървава пяна.

Катала се бе просълзила: нескритата обич на съпруга ѝ към този човек я бе трогнала. Боррик кимна към Кълган и магьосникът пристъпи до бившия си ученик.

— Да, ваша светлост.

Боррик зашепна и Кълган се обърна към Мийчъм.

— Би ли завел Катала и момчето в шатрата ни? Лаури и Касуми чакат там.

Катала погледна питащо Пъг и той ѝ кимна. Мийчъм вече бе вдигнал момчето, което го изгледа малко подозрително. Когато излязоха, Боррик понечи да седне и Кълган му помогна, като постави възглавници зад гърба му. Херцогът се закашля силно и продължително и стисна очи от болка.

Когато най-сетне успя да види отново, той въздъхна и бавно заговори:

— Пъг, помниш ли, когато те възнаградих за това, че спаси Карлайн от тролите? — Пъг кимна, без да може да проговори, заради мъката, която го изпълваше. Боррик продължи: — Помниш ли обещанието ми за още един дар? — Пъг кимна отново. — Жалко, че Тъли не е тук, за да ти го даде веднага, но ще ти кажа накратко. Отдавна съм си мислил, че Кралството прахосва един от най-големите си ресурси с това, че се отнася към магьосниците като към хора, отхвърлени от обществото и просяци. Вярната служба на Кълган през годините ми показва, че съм прав. Сега ти се върна и макар да разбрах съвсем малко от това, което ми разказа, виждам, че си станал майстор във вашето изкуство. Надявах се, че ще станеш, защото хранех една мечта.

— Оставих значителна сума в злато, която да ти се повери в деня, когато станеш майстор чародей — продължи херцогът. — С нея бих искал двамата с Кълган и с други магьосници да създадете център за учение, където всички да могат да идват и да споделят знанията си. Тъли ще ти предаде документите с моите указания, в които замисълът ми е описан подробно. Но засега мога само да те попитам: би ли поел тази отговорност? Би ли се заел да построите академия за изучаване на магията и на други знания?

Пъг кимна. Кълган стоеше зяпнал до него, без да може да повярва на ушите си. Най-съкровено му желание, амбицията на живота му, споделяна с херцога в часове на отдых, когато хората изричат своите несбъднати мечти над чаша вино, се сбъдваше.

Боррик се закашля отново и после, когато пристъпът отмина, каза:

— Имам права на владение над един остров в средата на Великото звездно езеро, недалече от Шамата. Когато тази война най-после свърши, отидете там и постройте своята академия. Може би един ден тя ще се превърне в най-големия център на знания в Кралството.

Херцогът отново се закашля и този път пристъпът беше още по-силен. Когато успя да си поеме дъх, Боррик махна на Луам да се приближи и му посочи Пъг.

— Кажи му.

Луам, който едва сдържаше сълзите си, каза:

— Когато цураните те плениха, татко пожела да остане някакъв спомен за теб. Прецени кое ще е най-подходящо, защото ти бе проявил смелост на три пъти, спасявайки два пъти живота на Кълган и освен това на сестра ми. Реши, че единственото, което ти липсва, е името, тъй като никой не знаеше кои са родителите ти. Затова нареди да се напише документ и да се изпрати в Кралските архиви, с който името ти се вписва в регистрите на фамилията Кондуин, и те осиновява в нашия дом. — Луам се усмихна измъчено. — Жалко, че ти го казвам в такъв тъжен момент.

Развълнуван, Пъг падна на колене до постелята на херцога, хвана ръката му и мълчаливо целуна златния пръстен с печата. Боррик тихо промълви:

— Едва ли щях да се гордея с теб повече дори да ми беше роден син. Носи името ми с чест.

Пъг стисна яката преди време, а сега немощно отпусната десница. Очите на Боррик започнаха да се затварят и той задиша с усилие. Пъг пусна ръката му и херцогът махна на всички в стаята да се приближат. Дори коравият Брукал се бе просълзил, докато чакаха последните мигове от живота на херцога.

— Ти си свидетел, стари ми съратнико — прошепна херцогът на Брукал.

Херцогът на Ябон повдигна вежди и погледна питащо към Кълган.

— За какво става дума?

— Искат да свидетелстват предсмъртното му откровение — отвърна Кълган. — Това е негово право.

Боррик погледна Кълган и отрони:

— Грижи се за всичките ми синове, приятелю. Нека истината да се узнае.

Луам се обърна към Кълган и попита:

— Защо казва „всички синове“? Каква истина?

Кълган се взря в Боррик, който кимна немощно, и тихо каза:

— Баща ви признава най-големия си син, Мартин.

Очите на Луам се разшириха.

— Мартин?

Ръката на Боррик се изпъна с внезапен прилив на сила и стисна ръкава на Луам. Придърпа го към себе си и прошепна:

— Мартин е твой брат. Сгреших пред него, Луам. Той е добър човек и го обичам. — Към Брукал успя да изхърка само една дума: — Свидетелствай!

Брукал кимна. Сълзи потекоха по белите му мустаци и той се закле:

— Аз, Брукал, херцогът на Ябон, съм свидетел.

Изведнъж очите на Боррик се замъглиха, последният му дъх излезе от гърдите му и той се отпусна.

Луам падна на колене и заплака, другите също дадоха воля на скръбта си. Пъг никога не бе изпитвал толкова горчива мъка.

Седяха смълчани в шатрата, вдигната от Мийчъм за Пъг и близките му. Новината за смъртта на Боррик бе потопила лагера в скръб и униние и радостта на Кълган от това, че вижда отново бившия си чирак, се бе вгорчила. Денят мина бавно, всички се бяха видели и поздравили, но си говореха тихо и унило. Разказали си бяха всичко за деветте отминали години и сега Пъг говореше за бягството си от Империята.

Катала държеше под око Уилям, който лежеше сгушен в постелята, прегърнал с едната си ръчичка Фантус. Огнедрейкът и момчето се бяха сприятелили от пръв поглед. Мийчъм седеше до огнището с врящото котле и ги гледеше внимателно. Лаури и Касуми седяха на пода по цурански обичай. Пъг свърши разказа си и Касуми попита:

— Велики, как стана така, че можахте да напуснете Империята сега, а не по-рано?

Кълган повдигна вежди. Той все още бе удивен от промените, настъпили в бившия му чирак. Все още му беше трудно да разбере тези приказки за Висшия път и Низшия път и още не можеше да възприеме отношението на цураните към момчето. Към младия мъж, поправи се той.

— След сблъсъка ми с Властелина на войната стана ясно, че ще бъда най-полезен за Империята, ако напусна, защото оставането ми само щеше да донесе разногласия във време, в което Империята трябва

да се излекува. Войната трябва да се прекрати и да се установи мир, защото Империята е изтощена.

— Тъй де — намеси се Мийчъм. — Както и Кралството. Тези девет години война кръвчицата ни изцедиха.

Касуми се чувстваше не по-малко неудобно от небрежния тон, с който тези хора говореха на Пъг.

— Велики, а ако императорът не успее да възпре новия Властелин? Съветът сигурно ще побърза да избере нов.

— Не знам, Касуми. Тогава ще се опитам да затворя разлома.

Кълган дръпна от лулата си и издуха гъст облак.

— Все още не ми е ясно всичко, което разправяш, Пъг. Според това, което каза, нищо не би им попречило да отворят друг прорив — или разлом, както го наричаш.

— Вярно, само че зевозете във време-пространството са нестабилни явления. Няма как да се определи крайната точка на пробива. Чиста случайност е, че този е възникнал между Келеуан и нашия свят. Установи ли се един, могат да последват и други, все едно че пътеката между двата свята действа на другите пробиви като магнит на метал. Цураните могат да се опитат да възстановят разлома, но всеки такъв опит вероятно ще ги отведе към други, нови светове. Ако отново попаднат тук, то ще бъде чиста случайност, едно на хиляда. Затвори ли се проривът, ще минат години, докато се върнат. Ако изобщо се върнат. След това, което каза — че Властелинът на войната ще сложи край на живота си, — можем ли да очакваме някакво затишие на битките?

— Боя се, че не, приятелю Кълган, защото добре познавам заместника на Властелина — отговори Касуми. — Той е от Минванаби, могъща фамилия от могъщ клан, и най-вероятно ще настъпи с всички сили още близките дни.

Кълган поклати глава.

— Мийчъм, няма да е зле да повикаш лорд Луам. Той трябва да чуе това. — Високият волник стана и излезе от шатрата.

Касуми се намръщи.

— Все още познавам съвсем слабо този свят, но съм съгласен с Великия. Мирът със сигурност ще е от полза и за вас, и за нас, но не виждам да приближава.

След няколко минути младият херцог влезе в шатрата с Мийчъм и Касуми повтори предупреждението си.

— В такъв случай трябва да се подготвим за атаката им — каза Луам.

Касуми го погледна притеснено.

— Господарю, длъжен съм да се извиня, но ако битката започне, не мога да застана срещу моя народ. Мога ли да получа разрешението ви да се върна при своите?

Херцогът се замисли. Пъг се вгледа в лицето му. Нямаше ги вселите очи и вечната усмивка на устните. Сега Луам напомняше за баща си повече от всякога.

— Разбирам. Ще се разпоредя да те пропуснат през предните постове, стига да ми дадеш думата си, че няма да повториш нищо от това, което си чул тук.

Касуми се съгласи и стана да си тръгне. Пъг също се изправи и каза:

— Ще ти дам още една заръка, Касуми, като магьосник на Цурануани. Върни се при баща си, защото той има нужда от теб. Един загинал войник в повече няма да помогне много на народа ти.

Касуми склони глава.

— Както заповядате, велики.

После прегърна Лаури и излезе. Луам също излезе.

— Толкова много неща ми разказа, Пъг, че още ми е трудно да ги възприема — каза Кълган. — Мисля, че имам нужда от почивка, за да ги обмисля на спокойствие.

— Има още едно нещо, което искам да те попитам. Какво стана с Томас?

— Твоят приятел е добре и живее при елфите. Сега е прочут воин, точно какъвто искаше да стане.

Пъг се усмихна.

— Радвам се да го чуя. Благодаря ти.

Кълган, Лаури и Мийчъм им пожелаха лека нощ и излязоха, а Катала каза:

— Съпруже, ти си уморен. Ела да си починеш.

Пъг я погледна.

— Удивляваш ме. Толкова много преживя, а се безпокоиш за мен. Тя поклати глава.

— Когато съм с теб, всичко е така, както трябва да е. Но ти изглеждаш все едно че бремето на света е легнало на раменете ти.

— Боя се, че е бремето на два свята, обич моя.

Събудиха ги тръби и малко след това Лаури забързано влезе в шатрата. Светлината зад него, когато вдигна платнището на входа, им подсказа, че са спали до късно.

— Идва кралят! — Той подаде някакви дрехи на Пъг. — Облечи ги.

Наистина нямаше да е много разумно да се разхожда из лагера в черния халат, и Пъг се подчини. Лаури се обърна с гръб и Катала надяна робата си през главата, след което отиде при Уилям, който беше седнал в креватчето си и гледаше уплашено. Детето бързо се успокои и започна да дърпа опашката на Фантус, който засумтя, разсърден от това нахалство.

Пъг и Лаури излязоха и се отправиха към шатрата на хергоца, вдигната на най-високото място в лагера. Видяха приближаващата се от югоизток кралска свита и чуха възгласите на войниците — хиляди гърла подеха възгласа, тъй като войниците никога не бяха виждали краля на живо и появата му повдигна духа им, твърде отпаднал след поражението от цураните. Лаури и Пъг застанаха край командната шатра, достатъчно близо за да чуят какво се говори. Херцог Брукал не откъсваше очи от приближаващия се крал, но Луам забеляза присъствието им и кимна одобрително.

Двете редици на ескорта на Кралската дворцова гвардия стигнаха до входа на шатрата и се разделиха, така че кралят да може да мине напред. Родрик — яздеше черен боен кон — спря пред двамата херцози. Беше облечен в ярка и малко безвкусна позлатена ризница с многобройни завъртулки и релефи по нагръдника. Носеше златен шлем с кръгла корона. На гребена на шлема утринният вятър развяваше сноп дълги пурпурни пера.

Той се задържа няколко мига неподвижно на седлото, след което свали шлема си и го подаде на един от пажовете. Остана на коня си и изгледа двамата командири с крива усмивка.

— Е, няма ли да поздравите своя властелин?

Херцозите се поклониха.

— Ваше величество — каза Брукал. — Бяхме изненадани. Никой не ни извести.

Родрик се засмя и в смеха му се доловиха нотки на безумие.

— Защото не пратих известие. Пожелах да ви изненадам. — Той погледна Луам и попита: — Кой е този в табарда на Крудий?

— Луам, ваше величество — отговори Брукал. — Херцогът на Крудий.

— Ще бъде херцог само ако аз кажа, че е херцог — изрева кралят, после настроението му изведнъж се промени и височайшата особа добави загрижено: — Съжалявам за смъртта на баща ви. — После се изкиска. — Но нали знаете, той беше предател. Бездруго щях да го обеса. — При думите на Родрик Луам се напрегна и Брукал го стисна за ръката.

Кралят забеляза това и изкрещя:

— Краля си ще нападаш, така ли? Предател! Същият си като баща си и всички останали! Гвардейци, задръжте го! — И той посочи младия мъж.

Кралските гвардейци слязоха от конете и стоящите наблизко войници на Запада пристъпиха напред да ги спрат.

— Стойте! — изкомандва Брукал и войниците се заковаха на място. Той се обърна към Луам и изсъска: — Кажеш ли, започваме гражданска война.

Луам промълви:

— Предавам се, ваше величество.

Войниците от Запада изръмжаха.

Кралят отвърна хладно:

— Нали разбираш, няма как. Ще трябва да те обеса. Отведете го в палатката му и го задръжте там.

Гвардейците се подчиниха, а кралят насочи вниманието си към Брукал.

— Вие поне сте ми верен, милорд Брукал. Нали? Или трябва да посоча и нов херцог на Ябон, както на Крудий?

— Винаги съм бил верен на короната, ваше величество.

Кралят слезе от коня си.

— Да, вярвам ви. — Той се изкиска отново. — Знаете, че баща ми имаше високо мнение за вас, нали? — Хвана херцога под ръка и двамата влязоха в командната шатра.

Лаури докосна Пъг по рамото и промълви:

— Може би ще е най-добре да си останем по палатките. Ако някой ме познае, като нищо ще отида с херцога на бесилото.

Пъг кимна.

— Намери Кълган и Мийчъм и им кажи да дойдат в палатката ми.

Лаури се затича, а Пъг се прибра в палатката си. Катала хранеше Уилям.

— Боя се, че пак ще имаме неприятности, скъпа — каза Пъг. — Кралят е в лагера и е по-луд, отколкото предполагам, че е възможно. Ще трябва да се махнем, защото той нареди да задържат Луам под стража.

Катала го погледна смаяна.

— Къде ще отидем?

— Мога да направя така, че да се озовем в Крудий, при принц Арута. Познавам двора на замъка Крудий толкова добре, че все едно там има шарка. Смятам, че ще мога лесно да ни прехвърля.

Лаури, Мийчъм и Кълган скоро дойдоха и Пъг им описа набързо плана си как да избягат. Кълган поклати глава.

— Ти отведи момчето и Катала, Пъг, но аз трябва да остана.

Мийчъм добави:

— И аз.

Пъг ги изгледа невярващо.

— Защо?

— Аз служих на бащата на Луам и сега служа на него. Ако кралят се опита да езекутира Луам, ще стане бой. Армиите на Запада няма да стоят спокойно и да гледат как бесят Луам. Кралят разполага само с дворцовата си гвардия. Стане ли това, започва гражданска война. Батира ще поведе армиите на Изтока. Луам ще има нужда от помощта ми.

— Спорът няма да се реши бързо — каза Мийчъм. — Армиите на Запада са ветерани, но са уморени. Малко дух им е останал. Армиите на Изтока са свежи, а Черния Ги е най-добрият пълководец в Кралството. Луам още не се е доказал. Борбата ще е дълга.

Пъг ги разбра.

— Може обаче и да не се стигне дотам. Брукал изглежда готов да следва водачеството на Луам, но ако промени намерението си? Кой

може да е сигурен дали Илит, Тир-Сог и останалите ще последват Луам, ако Ябон не е начело?

— Брукал няма да се огъне — въздъхна Кълган. — Той мрази Батира не по-малко, отколкото го мразеше Боррик, макар по не толкова лични причини. Той вижда ръката на Ги във всеки ход, целящ прекършването на Запада. Мисля, че херцог Ябонски с радост би взел главата на Родрик, но въпреки това Луам по-скоро ще сведе глава пред палача, отколкото да рискува гражданска война и Западът да падне под ботуша на цураните. Ще видим какво ще стане.

— Тъкмо поради това най-разумно е ти да заминеш в Крудий, Пъг — продължи магьосникът. — Ако Луам загине, тогава наследник на короната става Арута. Започне ли се веднъж, кралят няма да може да спре убийствата, преди да умре и Арута. Дори Мартин — чиито претенции ще бъдат накърнени поради това, че е незаконен син — и Карлайн ще бъдат заловени и убити. Може би и Анита. Родрик няма да рискува да остави жив западен наследник на трона. След смъртта на Луам кръвопролитията няма да спрат, докато или Родрик, или Арута не седне на трона неоспорвано. Ти си най-могъщият магьосник в Кралството. — Пъг понечи да възрази. — Достатъчно знам за нашия занаят, за да се уверя в това след всичко, което ми разказа. И не съм забравил колко обещаващ беше като момче. Способен си на дела, невиджани от никого на този свят. Арута ще има съдбовна нужда от твоята помощ, защото той няма да остави гибелта на брат си невъзмездена. Крудий, Карс и Тулан ще тръгнат на поход, след като се реши въпросът с цураните. И други, особено Брукал, ще се присъединят към тях. И тогава наистина ще настъпи гражданска война.

Мийчъм откряна платнището на палатката да се изхрани навън и замръзна. После бавно се обърна и каза:

— Мисля, че споровете приключиха. Вижте.

Всички се скупчиха до него при отвора. Никой не притежаваше острото зрение на волника и отначало не можаха да видят какво им сочи. После постепенно различиха облака прах, надвиснал във въздуха далече на югоизток. Беше се разпрострял на мили по линията на хоризонта — мръснокафява лента, проточила се под синьото на небето.

— Армиите на Изтока — каза сухо Мийчъм и най-последно се изплю.

Стояха до командния павилион сред група ламътски войници. С Лаури, Кълган, Пъг и Мийчъм бяха граф Вандрос Ламътски, бившият кавалерийски офицер, командвал набега през долината преди години, когато за пръв път бяха видели прорива. Беше получил титлата след смъртта на баща си, по-малко от година след плена на Пъг, и се беше доказал като един от най-способните полеви командири на Кралството.

Нагоре по хълма към командната шатра яздеше отряд благородници. Кралят и Брукал стояха един до друг и ги чакаха. До всеки от лордовете яздеше по един знаменосец, веещ знамето на своя господар. Вандрос произнасяше на глас всяка присъстваща войнска част.

— Родец, Тимънс, Садара, Ран, Цибон, всички са тук. — Той се извърна към Кълган. — Съмнявам се дали са останали и хиляда войници оттук до Риланон.

— Има един, чието знаме не виждам — каза Лаури. — Батира. Вандрос се загледа.

— Саладор, Таунтътска падина, нос Пойнтър... Прав си. Златният орел на черно поле го няма сред щандартите.

— Черния Ги не е глупак — намеси се. Мийчъм. — Той вече седи на трона на Крондор. Ако Луам бъде обесен и Родрик падне в битка, оттам до трона в Риланон е само една крачка.

Вандрос отново се загледа към събиращите се благородници.

— Присъства почти целият Съвет на лордовете. Ако се върнат в Крондор без краля, Ги набързо ще стане крал. Много от тези са негови хора.

— Кой е онзи под знамето на Саладор? — попита Пъг. — Не е лорд Керъс.

Вандрос се изплю на земята.

— Това е Ричард, бившият барон Долтски, настоящ херцог Саладорски. Кралят обеси Керъс и цялата му фамилия избяга в Кеш. Сега Ричард управлява третото по сила херцогство на Изтока. Той е един от фаворитите на Ги.

Когато благородниците се събраха пред краля, Ричард Саладорски, едър като мечка мъж с червендалесто лице, обяви:

— Ваше величество, всички сме събрани. Къде ще лагеруваме?

— Да лагерувате? Никакво лагеруване, милорд. Тръгваме! — Той се обърна към Брукал. — Поведете армиите на Запада, Брукал.

Херцогът даде знак и глашатаите се затичаха из лагера и закрещяха заповеди. Бойните барабани и тръби заехтяха над лагера.

Вандрос ги остави, за да се присъедини към войската си, и скоро зрителите наоколо оредяха. Кълган, Пъг и останалите се отместиха настрана, за да не влизат в полезрението на краля.

Кралят се обърна към струпалите се благородници.

— Девет години търпяхме кротостта на западното командване. Лично ще поведе атаката, която ще прогони врага от земите ни. — Обърна се към Брукал. — С цялата ми почит към напредналите ви години, скъпи ми херцоже,верявам командването на пехотата на херцог Ричард. Вие ще останете тук.

Старият херцог на Ябон, който тъкмо бе започнал да облича бронята си, го изгледа като ужилен, но отвърна само: „Да, ваше величество“, хладно и много напрегнато, обърна се вдървено и влезе в командната шатра.

Доведоха коня на краля и Родрик го яхна. Един от пажовете поднесе коронования му шлем и кралят го намести на главата си.

— Пехотата да ни последва колкото може по-бързо! Да тръгваме!

Кралят пришпори коня си надолу по хълма, следван от събралите се благородници. Когато се скриха от погледите им, Кълган се обърна към останалите и каза:

— Остава ни само да чакаме.

Денят се проточи безкрайно. Всеки отминал час бе като бавно изтичащ ден. Седяха в палатката на Пъг, без да знаят какво става на запад. Армията бе тръгнала в настъпление под знамето на краля, с еката на барабани и тръби. Над десет хиляди конници и двадесет хиляди пехотинци напредваха срещу цураните. Едва неколцина войници бяха останали в лагера освен ранените и най-старите ветерани. Тишината отвън действаше изнервящо след почти несекващия лагерен шум от предния ден.

Уилям се беше разлудувал и Катала го изведе да си поиграе. Фантус с охота се възползва от възможността да си отдъхне, несмущаван от неуморния си приятел.

Кълган седеше тихо и пуфтеше с лулата си. Двамата с Пъг убиваха времето, споделяйки си от време на време разни чародейски работи, но предимно мълчаха.

Лаури пръв наруши настъпилото напрежение. Стана и заяви:

— Това чакане повече не мога да го понасям. Според мен трябва да отидем при лорд Луам и да му помогнем да вземе решение какво трябва да се направи, когато кралят се върне.

Кълган му махна с ръка да си седне на мястото.

— Луам няма да направи нищо, защото е син на баща си, и няма да вдигне гражданска война, не и тук.

Пъг си седеше и разсеяно въртеше една кама между пръстите си.

— След като армиите на Изтока са в лагера, Луам си дава сметка, че едно стълкновение би предало Запада в ръцете на цураните, а короната — на Ги дьо Батира. Той по-скоро ще се качи на бесилката и сам ще сложи клупа на врата си, отколкото да приеме това.

— Това е най-голямата глупост — обади се Лаури.

— Не — отвърна Кълган. — Не е глупост, трубадуре, а въпрос на чест. Луам, също като баща му преди него, вярва, че знатното съсловие е длъжно да посвети усилията си, и живота си, ако трябва, на Кралството. След като Боррик и Ерланд са мъртви, Луам е следващият по родословие претендент за трона. Но наследството му не е сигурно, тъй като Родрик не е провъзгласил наследник. Луам не би могъл да понесе тежестта на короната, ако помислят, че е узурпатор. Арута е друго нещо, защото той просто ще направи каквото се очаква: ще вземе трона — въпреки че не го желае — и ще се притеснява за това, което ще се говори за него, едва след като то се изговори.

Пъг кимна.

— Мисля, че Кълган е прав. Не познавам братята толкова добре като него, но ми се струва, че щеше да е по-добре, ако се бяха родили в обратен ред. От Луам може да излезе добър крал, но Арута щеше да стане велик крал. Хората биха следвали Арута до смърт, но по-младият син би използвал своята проницателност и ум, за да опази живота им.

— Вярна преценка — съгласи се Кълган. — Ако има някой, който би могъл да намери изход от тази бъркотия, то това е Арута. Той притежава храбростта на баща си, но в същото време умът му е бърз като на Батира. И може и да устои на дворцовите интриги, макар че ги мрази. — Кълган се усмихна. — Когато бяха момчета, наричахме

Арута „Буреносното облаче“, защото ядосаше ли се, цял се превръщаше в мрачни погледи и ръмжене, докато Луам ще се ядоса бързо, бързо ще скочи да се сбие и бързо ще забрави.

Спомените на Кълган бяха прекъснати от викове. Скочиха и изтичаха извън шатрата.

Окървавен ездач в табарда на Ламът профуча край тях и те се затичаха след него. Стигнаха до командната шатра точно когато лорд Брукал излезе и извика:

— Каква вест носиш?

— Граф Вандрос ви изпраща вест. Победа! — Чу се тропот и от други конници, приближаващи лагера. — Препуснахме срещу тях като буен вятър. Източният им фланг поддаде и се разцепи. Прекършихме ги, изолирахме онези, които се оказаха в издадената напред част на предната им линия, после завихме на запад и нападناхме онези, които се притичваха да ги подкрепят. Пехотата сега държи здраво, а конницата изтласква цураните в Северния проход. Отстъпват безредно! Денят е наш!

Пододоха на ездача мях с вино, той извърна лице нагоре и жадно почна да пие. Виното потече по брадичката му и се сля с потъмночервените петна по табарда му.

— Има и още — докладва вестоносецът, когато утоли жаждата си. — Ричард Саладорски загина в боя, както и графът на Силдън. А кралят е ранен.

На лицето на Брукал се изписа загриженост.

— Тежко ли?

— Страхувам се, че много — отвърна ездачът, едва сдържайки танца на изнервения си кон. — Шлемът му бе посечен от меч, след като поразиха коня му. Стотина души загинаха, за да го защитят, тъй като цураните напиха като побеснели. Ето го, идва.

И наистина, приближаваше се група конници. Отпред яздеше кралски гвардеец и държеше пред себе си краля. Лицето на монарха беше покрито с кръв и той бе стиснал седлото с десницата си, а другата му ръка висеше отпусната от страни. Спряха се пред шатрата и няколко войници помогнаха на краля да се смъкне от коня. Понечиха да го внесат вътре, но той ги спря с немощен глас:

— Не. Не ме лишавайте от слънцето. Донесете стол.

Докато изнасяха кресло за краля, се събраха десетки благородници. Поставиха го внимателно да седне и той се облегна, а главата му се люшна наляво. Лицето му беше цялото окървавено, а под раната на черепа се виждаше бялата оголена кост.

Кълган пристъпи към Родрик.

— Кралю, позволете да се погрижа за вас.

Кралят се извърна с усилие, за да види кой говори. Очите му като че ли се замъглиха за миг, после отново се проясниха.

— Кой говори? Магьосникът? Да, магьосникът на Боррик. Помогни ми. Боли ме.

Кълган притвори очи, съсредоточавайки вътрешната си сила, за да облекчи страданието на краля, докосна рамото на Родрик и всички видяха как кралят се отпусна.

— Благодаря ти, чародеецо. Много по-леко ми е сега. — Родрик се напрегна и извърна леко глава. — Милорд Брукал, моля ви, доведете Луам.

Луам беше в палатката си, под стража, и изпратиха един войник да го доведе. След няколко мига младият мъж бе коленичил пред своя братовчед.

— Повелителю мой, вие сте ранен?

На помощ на Кълган се притече жрец на Дала, който потвърди преценката му за раната, извърна очи към Брукал и поклати тъжно глава. Бързо донесоха билки и почистиха раната на краля и я превързаха. Кълган остави пострадалия монарх на грижите на жреца и се върна при останалите. При тях бе дошла и Катала, с Уилям в ръцете. Кълган тихо каза:

— Боя се, че раната е смъртоносна. Черепът е счупен и от пукнатината изтича течност.

Загледаха мълчаливо. Жрецът застана от едната страна и зашепна молитва за Родрик. Всички благородници, с изключение на командващите пехотата, вече се бяха подредили пред краля. Чуваше се тропотът на още конници, връщащи се в лагера.

— Луам — промълви с отпаднал глас монархът. — Болен бях, нали? — Луам не отвърна нищо, но лицето му се сви от противоречиви чувства. Не изпитваше много обич към братовчед си, но той все пак беше неговият крал.

Родрик се усмихна немощно. Едната част на лицето му трепна съвсем леко, сякаш мускулите отказваха да се подчинят. Родрик протегна здравата си още десница и Луам я пое.

— Не знам какво съм мислил напоследък. Толкова много неща от всичко, което ставаше, ми се струват като сън, мрачен и плашещ. Бях в клопката на този сън, но сега съм на свобода. — На челото му избиха капки пот и лицето му стана бяло като платно. — Демон някакъв се изтръгна от мен, Луам, и сега разбирам, че много от онова, което сторих, беше грешно, дори зло.

Луам падна ничком пред своя крал.

— Не, кралю мой, не зло.

Кралят се закашля силно, после пристъпът отшумя и той си пое дъх.

— Луам, времето ми изтича. — Гласът му укрепна малко и той каза: — Брукал, свидетелствай. — Старият херцог вдигна очи — лицето му бе като неумолима маска, — пристъпи до Луам и заяви:

— Тук съм, ваше величество.

Кралят стисна ръката на Луам и с негова помощ се поизправи в креслото. Гласът му се извиси още:

— Ние, Родрик, четвърти с това име, наследствен владетел на Островното кралство, тук и сега потвърждаваме, че Луам Кондуин, нашият кръвен братовчед, е с кралска кръв. Като най-старият мъжки наследник на Кондуин, посочваме го за наследник на нашето кралство.

Луам стрелна Брукал с тревожен поглед, но старият херцог му отвърна с рязко поклащане на главата, принуждавайки го да мълчи. Луам сведе глава — скръбта му бе искрена. Брукал заяви:

— За което аз, Брукал, херцогът на Ябон, съм свидетел.

Гласът на Родрик прозвуча отпаднало.

— Луам, за едно благодеяние те моля. Твоят братовчед Ги стори това, което стори, по моя заповед. Мъчно ми е заради лудостта, която ме тласна да сваля Ерланд. Знаех, че затварянето му в тъмницата ще бъде смъртната му присъда, а нищо не направих срещу това. Имай милост към Ги. Той е амбициозен човек, но не е зъл.

После кралят заговори за своите планове за кралството и помоли те да бъдат продължени, но с повече грижа за поданиците. Заговори и за много други неща: за своето детство и за съжалението си, че не е

създал семейство и оставил потомство. След известно време речта му стана съвсем нечленоразделна и главата му клюмна на гърдите.

Брукал се разпореди стражите да се погрижат за краля и те го вдигнаха и го внесоха вътре. Брукал и Луам влязоха в шатрата, докато останалите благородници останаха да чакат отвън. Вече близо една трета от войските беше отрупана пред командната шатра — море от мрачни лица, проснало се по склона на хълма. Всеки стоеше смълчан, чакайки смъртния час на суверена.

Брукал пусна платницето на отвора, закривайки пурпурното сияние на залеза. Жрецът на Дала прегледа краля, след което вдигна очи към двамата херцози.

— Няма да се върне в съзнание, ваши сиятелства. Вече всичко е въпрос на време.

Брукал стисна Луам под мишницата, отведе го настрани и му зашепна приглушено:

— Нищо няма да отвърщаш, когато те провъзглася за наследник, Луам.

— Ти стана свидетел, Брукал! — отвърна му Луам също шепнешком. — Чу как баща ми призна Мартин за мой брат и го узакони. Той е най-старият мъж в рода Кондуин. Заявлението на Родрик за наследството е невалидно. То предполага, че аз съм най-големият!

Брукал заговори тихо, но сурово и назидателно.

— Луам, предстои ти да сложиш край на една война. След това, ако благоволиш да изпълниш това скромно дело, ще трябва да откараш баща си и Родрик в Риланон, за да бъдат погребани в гробницата на вашите предци. След като Родрик бъде положен в земята, ще има дванадесетдневен траур, а после, на тринадесетия ден по обед, всички претенденти за короната ще се явят пред жреца на Ишап, както и целият проклет Съвет на лордовете. Междувременно ще имаш достатъчно време да решиш как да постъпиш. Но засега си длъжен да бъдеш Наследникът. Няма друг изход. Не забравяй за Батира! Ако ти отстъпиш, той ще бъде в Риланон с войската си месец преди теб. И ще причиниш една горчива гражданска война, момчето ми. Стига да се согласиш и да държиш устата си затворена, ще наредя на свои доверени бойци да заминат за Крондор, с кралския печат, и да арестуват Черния Ги. Ще хвърлят Батира в тъмницата преди неговите

хора да успеят да ги спрат — ще се намерят достатъчно верни на короната крондорци, за да им помогнат. Ще го задържат, докато стигнеш в Крондор, после ще можеш да го откараш в Риланон за коронацията, било то твоята или на Мартин. Но си длъжен да действаш, или боговете са ми свидетели, че лакеите на Ги ще подпалят гражданска война един ден след като посочиш Мартин за истинския Наследник. Разбра ли ме?

— Но дали хората на Ги ще позволят да го хванат?

— Дори капитанът на собствената му гвардия няма да се противопостави на кралска заповед, особено ако е утвърдена от представителите на Съвета на лордовете. Лично ще осигуря подписите върху тази заповед — отвърна Брукал, стиснал юмрук пред лицето му.

Луам помълча малко, след което отвърна:

— Ти си прав. Не искам да причиня нови беди на Кралството. Ще постъпя както казваш.

Върнаха се при краля и зачакаха. Минаха почти два часа преди жрецът да се вслуша над гърдите на краля и да изрече:

— Кралят е мъртъв.

Брукал и Луам промълвиха с жреца тиха молитва за душата на Родрик, после херцогът на Ябон свали един пръстен от ръката на мъртвия крал и се обърна към Луам.

— Време е.

Задържа платнището на входа и Луам погледна навън. Слънцето бе залязло и нощното небе блестеше осеяно с ярки звезди. Наоколо светеха запалени огньовете и факли, тъй че сега човешкото множество приличаше на океан от огнени светлини. Не повече от един на всеки двадесет мъже се бяха оттеглили, въпреки че всички бяха уморени и прегладнели след победата.

Брукал и Луам се появиха пред шатрата и старият херцог обяви:

— Кралят е мъртъв.

Лицето му беше безизразно, но очите му бяха почервенели и подпухнали. Луам изглеждаше преbledнял, но стоеше изправен, с високо вдигната глава.

Брукал вдигна нещо над главата си. Тъмночервеният пламък от най-близкия факел се отрази в малкия предмет. Стоящите наблизко благородници закимаха разбиращо, защото това бе пръстенът с кралския печат, носен от всички крале от рода Кондуин след като

Делонг Велики бе прекосил морето от Риланон, за да забие знамето на Островното кралство на брега на континента.

Брукал хвана ръката на Луам и постави пръстена на показалеца му. Младежът огледа стария, износен пръстен, с герба, всечен в рубина, все още непомятнял от древността. После вдигна очи да огледа множеството и един от благородниците пристъпи напред. Беше херцогът на Родец. Той коленичи пред Луам и промълви:

— Ваше височество.

Един по един останалите благородници както от Изтока, така и от Запада, коленичиха почтително и като разлюляна вълна всички насъбрали се паднаха на колене, докато не остана прав единствено Луам.

Луам огледа коленичилото човешко море пред себе си, неспособен да проговори. Докосна с ръка рамото на Брукал и махна на всички да станат.

Тълпата се изправи отведнъж и се надигнаха възгласи:

— Слава на Луам! Да живее Наследникът!

Войниците на Кралството зареваха одобрително, двойно по-силно при това, защото мнозина от тях знаеха, че само преди часове заплахата от гражданска война бе надвиснала над главите им. Мъже и от Изтока, и от Запада се запрегръщаха щастливи, че са се разминали с едно ужасно бъдеще.

Луам вдигна ръце и настъпи тишина. Гласът му прокънтя над главите им и всички го чуха:

— И нека никой да не се весели тази нощ. Нека барабаните заглъхнат и да затихнат всички тръби, защото тази нощ скърбим за краля.

Брукал посочи на картата.

— Издаденият участък е обкръжен и всеки техен опит да пробият се отблъсква. Там сме изолирали близо четири хиляди техни войници.

Беше късно през нощта. Родрик бе погребан в лагера с всички възможни почести.

Липсваше обичайната за кралско погребение пищност, но това бе наложено от положението на война. Бяха го балсамирали бързо и го

заровиха в бойното му снаряжение до Боррик на един хълм над лагера. След като войната свършеше, щяха да върнат телата им в гробниците на предците им в Риланон.

Сега младият Наследник оглеждаше картата и преценяваше положението в светлината на последните донесения от фронта. Цураните се удържаха в Северния проход, при входа към долината. Пехотата се бе окопала пред тях, запушвайки силите им в долината и изолирайки както частите по протежение на река Крудий, така и остатъците от фронтовия им авангард.

— Разбихме офанзивата им — каза Луам, — но мечът е двуостър, както се казва. Не можем да се сражаваме на два фронта. Освен това трябва да се подготвим в случай, че цураните се опитат да тръгнат срещу нас от юг. Все още не виждам скорошен край, въпреки спечеленото.

— Но обкръжените в авангарда със сигурност скоро ще се предадат — каза Брукал. — Те са отрязани, с малко храна и вода, и не виждам как могат да получат продоволствие. Само след няколко дни ще започнат да гладуват.

— Извинете ме, лорд Брукал, но те няма да се предадат — намеси се Пъг.

— Какво може да им донесе съпротивата? Положението им е безнадеждно.

— Така те задържат нашите сили, които иначе биха могли да нападнат главния им лагер. Скоро трудностите в Цурануани ще се преодолеят в достатъчна степен, за да могат магьосниците им да се върнат от съвета на Конгрегацията. Тогава ще могат да прехвърлят храна и вода без прекъсване. И всеки ден, в който удържат, усилва позициите на цураните, докато пристигнат подкрепленията от Келеуан. Те са цурани и по-скоро ще умрат с радост, вместо да попаднат в плен.

— Значи честта им ги прави самоотвержени до смърт? — попита Луам.

— Да. На Келеуан те знаят само, че пленниците стават роби. Представата за размяна на военнопленници им е непозната.

— В такъв случай трябва веднага да хвърлим цялата си тежест срещу авангарда — каза Брукал. — Трябва да ги съкрुшим и да освободим войниците си, за да можем да се справим с другите заплахи.

— Цената ще се окаже твърде висока — отбеляза Луам. — Този път няма да го има елемента на изненада, а те са се окопали като къртици. Можем да изгубим по двама бойци срещу един техен.

Кълган, както седеше малко настрани с Лаури и Мийчъм, каза:

— Трагедията е в това, че спечелихме само разширяване фронта на битката. И то толкова скоро след предложението на императора за мир.

— Може би не е твърде късно — каза Пъг.

Луам го изглежда.

— Какво искаш да кажеш? Касуми вече трябва да им е съобщил, че мирът е отказан.

— Да, но може би все още имаме време да ги известим, че ще имаме нов крал, който е готов да преговаря за мир.

— Кой ще отнесе съобщението? — попита Кълган. — Твоят живот е под сериозна заплаха, ако се върнеш в Империята.

— Можем да се опитаме да решим два проблема наведнъж. Ваше височество, мога ли да получа разрешението ви да обещаая на цураните от авангарда безопасно прехвърляне при основните им сили?

Луам се замисли.

— Ще го получиш, ако дадат дума, че няма да се върнат в продължение на една година.

— Тогава ще отида при тях — каза Пъг. — Може би все още не е късно да прекратим тази война въпреки бедствията, които ни се стовариха.

Като чуха тропота на конски копита, цуранските постове, изнервени и настръхнали, се вкочаниха.

— Идат! — извика един и мъжете наградиха оръжия и се затичаха към барикадите. Южните земни укрепления все още бяха непокътнати, но тук, в западния край на бившия фронтови авангард, най-вдадената напред част на фронтовата линия, предните постове бяха вдигнали набързо преграда от изпопадали дънери и плитки окопи.

Лъкометците се изправиха в готовност, с насочени стрели, но очакваната конна атака не се появи. Пред очите им изникна самотна фигура на ездач. Беше вдигнал ръце над главата си, със събрани длани,

в знак, че идва за преговори. И нещо повече — ездачът беше облечен в черен халат.

Ездачът дръпна юздите на коня си в края на заграждението и попита на свършен цурански:

— Кой командва тук?

Слисаният офицер отвърна:

— Командир Ватаун.

Конникът го сряза:

— Забравяте се, щурмови водач. — Той огледа цветовете и знаците по нагръдника и шлема му. — Нима Чилапанинго са лишени от елементарно възпитание?

— Моля за извинение, велики — запелтечи офицерът. — Просто не ви очаквахме.

— Доведете командир Ватаун тук.

— Както заповядайте, велики.

Командирът на цуранския авангард се появи много скоро. Беше кривокрак тумбест стар ветеран. Велик или не, първата му грижа все пак беше сигурността на поверените му бойци. Той изгледа магьосника подозрително.

— Ето ме, велики.

— Дошъл съм да ви заповядам да се върнете с войниците си в долината.

Командир Ватаун се усмихна мрачно и поклати глава.

— Съжалявам, велики, но не мога. До нас стигна вестта за делата ви, както и че Конгрегацията е поставила под въпрос вашето положение. Може би вече не сте над закона. Ако не бяхте дошъл тук с жеста за преговори, щях да заповядам да ви задържат, колкото и скъпо да ни струва това.

Пъг усети, че бузите му се зачервиха. Знаеше, че Конгрегацията може да го отхвърли, но въпреки това го заболя, щом го чу. За съжаление, даваше си сметка, че поради обучението, на което бе подложен, винаги щеше да изпитва лоялност към онова чуждо място и никога вече нямаше да се чувства напълно у дома си в родния си свят.

Пъг въздъхна и попита:

— Тогава какво ще правите?

Войсковият командир сви рамене.

— Ще държим позициите. Ще умрем, ако трябва.

— Тогава ще ви предложи нещо, командире. Вие сам трябва да решите дали е уловка, или не. Касуми от Шинцаваи донесе предложение от Светлината небесна до краля на Мидкемия. Беше предложение за мир. Кралят го отхвърли, но сега ще има нов крал, който желае да сключи мир. Бих ви помолил да отнесете вестта в Свещения град, на императора, че принц Луам ще приеме мира. Ще го направите ли?

Командирът се замисли.

— Ако това, което казвате, е вярно, тогава ще е глупаво от моя страна да жертвам хората си. Какви гаранции ще ми дадете?

— Давам ви своята дума на Велик — ако това все още значи нещо за вас, — че всичко, което ви казвам, е вярно. Също така ви обещавам, че за хората ви ще се осигури свободен коридор назад до долината, срещу обещанието, че ще се върнат в Империята за срок от една година. И лично ще дойда до входа на долината, до вашата линия като заложник. Това достатъчно ли е?

Командирът се замисли и огледа уморените си, жадни и прегладнели бойци.

— Ще приема, велики. Ако самата Светлина небесна желае край на тази война, кой съм аз, че да я удължавам?

— Оаксатукан от стари времена са прочути със своята храброст. Вече може да се каже, че заслужават почест и заради своята мъдрост.

Командирът се поклони, след което се обърна към войниците си.

— Предайте заповедта. Връщаме се... у дома.

Вестта, че императорът ще се съгласи на мир, стигна до лагера четири дни по-късно. Пъг бе връчил писмено послание на Ватаун, което трябваше да се пренесе през разлома. Запечатано бе с черния печат на Конгрегацията, тъй че никой не можеше да осуети бързото му доставяне. Адресирал го бе до Фумита и го молеше да донесе в Свещения град, че новият крал няма да настоява за никакви обезщетения, а ще приеме мира безусловно.

Луам видимо се развълнува, когато Пъг му прочете отговора. Императорът щеше лично да премине през зева в пространството, за да подпише официалния договор с Кралството. Пъг едва не се

разплака, щом го дочете, и из лагера бързо се разпространи вестта, че войната е свършила. Вдигнаха се възгласи до небесата.

Пъг и Кълган седяха в шатрата на стария магьосник. За пръв път от толкова години изпитваха отново нещо твърде напомнящо за старата им връзка. Пъг тъкмо довършваше дългото си обяснение за цуранската система на обучение на новаци.

— Пъг — отрони Кълган, след като дръпна здраво от лулата си. — Струва ми се, че сега, след като войната свърши, можем отново да се върнем към своята магьосническа работа. Само че сега ти си учителят, а аз — ученикът.

— Много неща можем да научим един от друг, Кълган. Но се боя, че старите навици умират трудно. Не смятам, че изобщо бих могъл да свикна с представата, че си ми ученик. А и ти знаеш много неща, които все още не мога да постигна.

Кълган привидно се изненада.

— Нима? За малко щях да си помисля, че скромните ми умения са далеч под твоето величие.

Пъг отново изпита познатото притеснение от времето, когато бе ученик на Кълган.

— Ето че пак ми се присмиваш.

Кълган се засмя.

— Съвсем малко, момчето ми. А ти все още си момче за моите напреднали години. Не е лесно за мен да видя как едно невзрачно чираче се е превърнало в най-могъщия чародей на друг свят.

— „Невзрачно“ май е най-точната дума. Отначало аз исках само да стана войник. Мисля, че го знаеш. После, когато най-сетне реших да се посветя сериозно на учението си, започна това нашествие. — Пъг се усмихна. — Струва ми се, че ти просто изпита жал към мен в оня ден, когато останах сам пред свитата на херцога, единственото неизбрано момче.

— Вярно е само отчасти, макар че аз пръв усетих силата в теб. И преценката ми се оказа вярна, независимо колко странни събития трябваше да се случат, за да съзрее дарбата ти.

Пъг въздъхна.

— М-да, в Конгрегацията здраво държат на обучението. Засекат ли веднъж силата в теб, имаш две възможности: успех или смърт. И след като ти избият от главата всички други мисли, не ти остава нищо

друго, освен да учиш чародейството. Без всичко това едва ли щях да постигна толкова.

— Не смятам, че е така — възрази Кълган. — Дори цураните никога да не бяха идвали, пак щеше да се намери пътека към величието, по която да тръгнеш.

Седяха и си говореха, и двамата щастливи от близостта на другия. След известно време се стъмни и те запалиха огъня. Катала дойде до палатката да види дали мъжът ѝ ще излезе с нея и детето за празненството, давано от крал Луам. Надникна вътре, видя двамата увлечени в разговор мъже, усмихна се и се върна при сина си.

ГЛАВА 31

ЗАБЛУДИ

Томас се сепна и се събуди. Нещо странно го бе привикало от съня в предутринната мрачина. Той се изправи рязко в постелята, наострил сетива, мъчейки се да си припомни какво го е събудило.

Агларана се размърда сънено до него. Откакто се беше завърнал след сблъсъка си с Мартин заради цуранските пленници, той се беше освободил от чуждите сънища и заслепяващата ярост. Не беше вече нито момчето от Крудий, нито древният Властелин на драконите, а съвсем ново същество, съчетало качествата и на единия, и на другия.

Кралицата на елфите се пробуди и бавно се пресегна да го докосне по рамото. Мускулите му се отпуснаха, лишени от онова напрежение, когато се бореше с дървен сън. Тя въздъхна и промълви:

— Томас, какво има?

Той се пресегна и погали ръката ѝ.

— Не знам. Нещо странно стана преди малко. — Седеше с леко извърната настрани глава, сякаш вслушан в нещо далечно. — Някаква... промяна в порядъка на нещата може би.

Кралицата на елфите не каза нищо. Откакто бе станал неин любовник, тя бе привикнала със загадъчната му способност да усеща събития, ставащи другаде — дарба непосилна дори за най-надарените древни Заклинатели. Остатък от наследството на валхеру, това странно сетиво напълно бе разцъфтяло, откакто той си бе възвърнал човешката природа. Струваше ѝ се непонятно и в същото време насърчително, че мощта на валхеру, въплътена в него, бе станала по-ясна и отчетлива едва след като той си възвърна човечността. Сякаш някаква сила се бе погрижила да я задържи притъпена, докато Томас не придобие необходимата мъдрост, за да я използва.

Томас престана да се вслушва и тръсна глава.

— Беше нещо на изток. Смесица от радостно веселие и дълбока скръб. — Гласът му прозвуча развълнувано. — Отива си един век.

Той се надигна и стана от постелята, мощните му мускули се отразиха в елфските очи на Агларана на бледата светлина. Томас

застана до вратата на спалнята им, погледна притихналия Елвандар и се вслуша в нощните звуци. Всичко изглеждаше спокойно.

Мирисът на гора — гъст, сладък и омайващ — се бе прошарил със смътно доловимите аромати от снощната вечеря и с миризмата на пресния хляб, току-що изваден от пещите за закуската. Пееха нощни птици, а дневните подемаха предутринното си пърхане в слънцето се готвеше да се издигне на изток. Докосването на хладния въздух по голата му кожа беше като милувка.

Ръцете на Агларана обгърнаха кръста му и той усети плътния ѝ допир. Усети пулса на сърцето ѝ до своето.

— Господарю мой. Обич моя — промълви тя. — Да се върнем в ложето ни.

Той отвърна на прегръдката ѝ и усети топлината на кожата ѝ.

— Има нещо... — Притисна я още по-плътно, но нежно до себе си. — Има някакво усещане за надежда.

Тя усети надигащата се в него страст — отговор на нейната собствена.

— Надежда. Дано да е истина.

Той сведе очи към лицето ѝ със сетива, изострени в предутринния сумрак не по-малко от нейните, и изпи красотата ѝ.

— Никога не губи надежда, кралице моя.

Целуна я с жажда и бързо забрави за онова, което го беше събудило.

Когато стражът влезе и му докладва за идването на Пъг и Кълган, Луам седеше в палатката си и съставяше писмото, което трябваше да изпрати в Крудий. Луам стана да ги посрещне и щом стражът излезе, ги покани да седнат.

— Ужасно се нуждаех от съвета ви. — Той се отпусна на стола си и махна с ръка към свитъка. — За да пристигне Арута навреме за мирните преговори, това трябва да замине още днес. Но никога не съм се оправял добре с писането, а и трябва да призная, че ми е трудно да опиша събитията от последната седмица.

— Може ли? — каза Кълган и посочи писмото.

Луам кимна, магът вдигна навития пергамент и зачете.

— „До моите обични брат и сестра. С най-голяма скръб трябва да ви известя за кончината на нашия баща. Той бе ранен смъртоносно в голямата офанзива на цураните, докато предвождаше контраатака, за да спаси обкръжени бойци, главно планинци хадати, помощни части на гарнизона на Ябон. Сега хадатите възпяват името му и съчиняват саги за него, толкова паметна бе храбростта му. Издъхна с мисъл за децата си и любовта му към всички нас бе жива до последния му дъх.

Кралят също така почина и на мен се падна да предвождам нашите войски. Арута, бих искал да дойдеш тук, защото сега сме пред края на войната. Императорът желае да сключим мир. Ще се срещнем с него в северната долина на Сивите кули, след двадесет и девет дни, по обед. Карлайн, бих искал да вземеш кораб за Крондор с Анита, защото там има много неща да се свършат и принцеса Алисия се нуждае от помощта на своята дъщеря. Ще се върнем при вас с Арута, след като сключим мира. С обич и споделяйки общата ни скръб, ваш любящ брат Луам.“

Кълган свърши и Луам каза:

— Мисля, че би могъл да добавиш едно-друго, да му придадеш малко елегантност.

— Според мен си съобщил за кончината на баща ви с простота и нежност — отвърна Кълган. — Писмото е чудесно.

Луам се помръдна неловко на стола си.

— Толкова още неща остава да се допишат... Нищо не съм споменал за Мартин.

Кълган вдигна едно перо.

— Ще го препиша, перото ти малко се е захабило, Луам. — И с топла усмивка добави: — Винаги си предпочитал меча пред перото. Ще добавя накрая няколко указания, като помоля Мартин да придружи сестра ти до Крондор. Гардан и Фанън също трябва да заминат. И почетна свита от гарнизона на замъка. Ще го съставя така, че да се види, че почиташ онези, които служиха толкова добре на Крудий. След това ще имаш достатъчно време да решиш как да събщиш на Мартин това, което трябва.

Пъг тъжно поклати глава.

— Жалко, че не може да се добави и името на Роланд в този списък. — Скоро след като бе пристигнал в лагера, беше научил за смъртта на скуайъра на Тулан. Кълган му бе разказал за всичко

случило се в Крудий и другаде през последните години, свързано със старите му приятели.

— Какъв глупак съм! — възкликна Луам. — Карлайн още не знае, че си се върнал, Пъг. И това трябва да добавиш, Кълган.

— Надявам се новината за мен да не ѝ дойде твърде много — отвърна Пъг.

Кълган се изкиска.

— Едва ли ще се слия толкова, колкото като научи, че имаш жена и дете.

Спомените за детството и за бурните му отношения с принцесата се върнаха и Пъг каза:

— Надявам се също, че вече е надмогнала някои свои представи отпреди девет години.

Луам се засмя, за пръв път след смъртта на баща си, искрено развеселен от притеснението на Пъг.

— Бъди спокоен, Пъг. През тези години си разменихме много писма с брат ми и сестра ми и смятам, че Карлайн е вече млада жена, твърде различна от онова момиче, което помниш. Когато я видях за последен път, тя беше едва на петнадесет години. Помисли колко много си се променил ти сам за това време.

Пъг кимна.

Кълган довърши преписа и подаде свитъка на Луам. Той го прочете и каза:

— Благодаря ти, Кълган. Вложил си подходящата нотка нежност.

Платницето на входа се вдигна и влезе Брукал. Старото му набръчкано лице пламтеше от възбуда.

— Батира е побягнал!

— Как? — възкликна Луам. — Нашите войници, би трябвало все още да са на една седмица път от Крондор, ако не и повече.

Старият херцог се отпусна тежко на един от столовете.

— Намерихме скрит кафез с пощенски гълъби на покойния Ричард Саладорски. Един от хората му е изпратил вест до Ги за смъртта на Родрик и за това, че си посочен за Наследник. Разпитахме го. Призна си, че е един от шпионите на Батира в двора на Ричард. Ги е напуснал града, съзнавайки, че едно от първите ти действия като крал ще е да го обесиш. Предполагам, че ще тръгне право за Риланон.

— Според мен това е последното място в Мидкемия, където би пожелал да се озове — отбеляза Кълган.

— Каквото и друго да може да се каже да Черния Ги, той все пак не е глупак. Несъмнено ще се покрие, но докато се справим с него, ще заплетете отново коварствата си. Докато короната не легне на главата на Луам, Ги все още е сила в Кралството.

Луам се притесни от думите, които му напомниха за предсмъртното заявление на баща му. След предупреждението на Брукал да не споменава нищо за Мартин всички говореха само за коронацията на Луам и нищо за възможните претенции на Мартин за трона.

Постара се да се отърси от тези смущаващи мисли и се заслуша в думите на Брукал.

— Все пак, с измъкването на Батира, повечето неприятности са вече зад гърба ни. И след като войната е пред своя край, можем да се върнем към същинската си работа — да укрепим Кралството. Така че аз лично се радвам. Твърде стар съм вече за всички тези глупости — войни и политика. Съжалявам само, че нямам син, за да му прехвърля титлата и да се оттегля на спокойствие.

Луам изгледа Брукал с обич и неверие.

— Ти ли? Ти никога няма да склониш глава, старо бойно куче. Ти ще стигнеш до смъртното си ложе с нокти и зъби, а до този ден има още много години.

— Кой ти говори за смърт? — изсумтя Брукал. — Имах предвид да пускам ловните си хрътки и соколите, а и риба да половя — защо не? Кой знае? Може пък да намеря някоя отзивчива мома, достатъчно сърцата, че да ме изтърпи, седемнайсет-осемнайсетгодишна да речем, да се оженя отново и тепърва да ми роди син. Ако на този млад глупак Вандрос изобщо му дойде умът в главата и реши да се ожени за моята Фелина, ще видиш само как набързо ще стане херцог на Ябон, щом се оттегля. Но тя защо още го чака, така и не мога да разбера. — Той се надигна тежко от стола си. — Мисля да взема една гореща баня и да подремна преди вечеря. Ако позволиш, разбира се.

Луам му махна с ръка, че може да напусне, и след като старият херцог излезе, въздъхна.

— Още не мога да свикна с тази работа — всички да ми искат разрешение да влязат и да излязат.

Пъг и Кълган се надигнаха от столовете си и Кълган каза:

— Гледай по-скоро да свикнеш, че оттук нататък всички ще ти го искат. Ще разрешите ли, ваше височество?

Отвратен, Луам махна с ръка.

Когато Агларана влезе и седна на трона, съветът се бе събрал. Освен обичайните съветници присъстваше и Мартин Дълголькия, застанал до Томас. Агларана се увери, че всички са по местата си, и каза:

— Помолихте ме да свикам съвета, Татар. Сега обяснете какъв въпрос поставяте пред нас.

Татар се поклони на кралицата.

— Преценихме, че е дошъл часът за разбирателство.

— За какво, Татар? — попита кралицата на елфите.

Татар отвърна:

— Трудихме се дълго, за да доведем до добър и безопасен край тази работа с Томас. Известно е на всички тук, че нашите изкуства бяха впрегнати в това да усмирим вътрешната ярост, да смекчим мощта на валхеру, така че младият мъж в своето превъплъщение да не се поддаде на нея.

Той замълча и Мартин се наведе към Томас.

— Беда.

Томас го изненада с леката си усмивка и намигване. За пореден път Мартин се увери, че веселото момче, което помнеше от Крудий, присъства у този младеж не по-малко от Властелина на драконите.

— Всичко ще бъде наред — отвърна му шепнешком Томас.

— Ние — продължи Татар — преценихме, че всичко това приключи, защото няма повече причини да се боим, че у Томас се е превъплътил Древен.

Агларана каза:

— Това наистина е радостна вест. Но няма е повод за цял съвет?

— Не, господарке. Още нещо трябва да се реши. Защото макар вече да не се боим от Томас, все пак не можем да се поставим под неговата власт.

Агларана се надигна от трона и на лицето ѝ се изписа гняв.

— Кой смее да допуска това? Има ли поне една дума, изречена от някого, която да предполага, че Томас се стреми към власт?

Татар остана непоколебим пред гнева на своята кралица.

— Господарке, вие виждате с очите на влюбена. — И преди тя да успее да му отговори, той вдигна ръка. — Не ми отвърщай с резки думи, щерко на най-добрия ми приятел; не обвинявам. Това, че той споделя ложето ти, не е работа на никого, освен лично ваша. За нищо не ви корим. Но сега той има основания за претенции и трябва да решим този въпрос веднага.

Агларана пребледня, а Томас пристъпи напред и запита властно:

— Какви претенции?

Татар го изгледа леко изненадан.

— Тя носи детето ти. Нима не знаеш?

Томас онемя. В душата му се сблъскаха противоречиви чувства. Дете? И още не му бяха казали! Погледна Татар.

— Откъде знаете?

Татар се усмихна, но без насмешка в очите.

— Аз съм стар, Томас. Мога да забележа признаците.

Томас се извърна към Агларана.

— Вярно ли е?

Тя кимна.

— Нямаше да ти го кажа, докато не стане невъзможно да се крие повече истината.

Той се поколеба.

— Но защо?

— За да ти спестя тревогите. Докато войната продължава, не бива да мислиш за нищо друго. Не бих те обременила с други грижи.

Томас замълча за миг, после отметна глава назад и се засмя — с ясен и радостен смях.

— Дете! Слава на боговете!

Татар го изгледа замислено.

— Претендираш ли за трона?

— И още как, Татар — отвърна Томас с усмивка на лицето.

Чак сега проговори Калин.

— Той е мое наследство, Томас. Ще трябва да се сразиш с мен, за да го вземеш.

Томас се усмихна на Калин.

— Няма да кръстосам меч с теб, сине на моята любима.

— Ако се стремиш да станеш наш крал, ще трябва.

Томас пристъпи към Калин. Никога между двамата не бе съществувала особена близост, защото повече от всеки друг Калин се беше страхувал от заплахата, каквато можеше да се окаже Томас за неговия народ, и сега беше готов да се бие, ако трябва.

Томас постави ръка на рамото на Калин и се взря в очите му.

— Ти си наследникът. Не казвам, че ще ставам ваш крал. — Отстъпи и се обърна към целия съвет. — Аз съм това, което виждате сред себе си, същество, наследило две раси. Притежавам силата на валхеру, макар да не съм се родил с нея, и умът ми помни векове, отдавна превърнали се в прах. Но също така имам спомените на едно момче и отново мога да изпитам радостта от смеха и от милувката на любимата. — Той се вгледа в кралицата на елфите. — Претендирам единствено за правото да седя до моята кралица, с ваша благословия — като неин съпруг. Ще приема само толкова власт, колкото тя и вие бихте ми дали, и нищо повече. И никаква да не ми дадете, все пак ще остана до нея. — И той добави твърдо: — Но няма да отстъпя от следното: нашето дете ще получи наследство, неопетнено от незаконно рождение.

Последва одобрителен шепот, а Томас се извърна към Агларана и каза на древния език на елфите:

— Ще ме приемеш ли за свой съпруг?

Очите на кралицата засияха. Тя погледна Татар.

— Да. Има ли някой, който отрича това мое право?

Татар огледа останалите съветници, не забеляза разногласия и заяви:

— Разрешено е, повелителко.

Изведнъж събраните елфи нададоха одобрителен вик и скоро дотичаха и други, за да разберат причината за необичайното оживление на съвета. И те на свой ред се включиха в ликуването, защото всички знаеха за любовта на кралицата към воина в бяло и златно и го приемаха за достоен съпруг.

— Добре си научил нравите ни, Томас — каза Калин. — Ако бе постъпил другояче, щеше да предизвикаш раздор или поне съмнения. Благодаря ти за благоразумието.

Томас стисна здраво ръката му.

— Просто така е справедливо, Калин. Твоето право е неоспоримо. Когато двамата с кралицата отпътуваме за Блажените острови, детето ни ще бъде твой верен поданик.

Агларана пристъпи до Томас, а Мартин се присъедини към тях и им каза:

— Желая ви радост във всичко.

Томас прегърна приятеля си, а също и кралицата. Калин извика да запазят тишина и когато шумът заглъхна, заяви:

— Време е за ясна реч. И нека да узнаят всички, че онова, което беше факт през толкова години, сега признава се открито. Томас е Бойният водач на Елвандар и принц-консорт на нашата кралица. На думите му всички ще се подчиняват освен кралицата. Това го казвам аз, Калин.

— И аз го потвърждавам — отекна Татар. После съветът се поклони пред кралицата и нейния консорт.

— Добре е, че ще си тръгна от Елвандар, когато щастието тук се върна — каза Мартин.

— Нима напускаш? — попита Агларана.

— Боя се, че съм длъжен. Все още има война и аз все още съм майстор-ловецът на Крудий. Освен това — добави той с усмивка — боя се, че на Гарет много му се услади да си лежи и да се наслаждава на вашата щедрост. Ще трябва да го подгоня по пътеките преди да е затлъстял.

— Няма ли да останеш за сватбата? — попита Томас.

Мартин понечи да се извини, но Агларана каза:

— Церемонията може да е още утре.

Мартин отстъпи.

— Само още един ден? С удоволствие.

Чу се вик. Томас се обърна и видя Долган, който се провираше към тях през тълпата.

— Не бяхме поканени на съвета, но щом чухме виковете, дойдохме — каза вождът на джуджетата. Зад него Томас и Агларана видяха да се приближават и останалите джуджета.

Томас постави ръка на рамото на Долган.

— Добре си дошъл, стари друже. Дойдохте за празник. Ще има сватба.

Долган изгледа и двамата с веща усмивка.

— Тъй де, крайно време беше.

Ездачът пришпори коня си покрай отстъпващите цурански колони. Все още го смущаваше големият им брой, поел на изток, а и доскорошният враг го гледаше нащрек как отминава покрай тях на път за Елвандар.

Лаури спря коня до една издадена скала, от която цурански офицер надзираваше строя на оттеглящите се войници. Лаури се обърна към него и каза:

— Къде е най-близкото укрепление отвъд реката?

Дори да се изненада от почти съвършената цуранска реч на варварина, офицерът не го показа, а кимна натам, откъдето прииждаха войниците, и отвърна:

— Недалече оттук. На по-малко от час път. С вашия звяр ще е побързо. Ще го отличите по двете големи дървета от двете страни на поляната, над едно място, където има малък водопад.

Лаури лесно разпозна цветовете на дома, които носеше офицерът — той бе от една от Петте велики фамилии, — и каза:

— Благодаря ви, войскови водачо. Чест за вашия дом, сине на Минванаби.

Командирът остана изпъчен. Не знаеше кой е този конник, но беше проявил вежливост, а на вежливостта трябваше да се отвърне както подобава.

— Чест и на вашия дом, страннико.

Лаури бе пожелал да отнесе съобщението до кралицата на елфите, защото се сметна, че ще е по-малко вероятно пратеникът да се натъкне на неприятност, ако говори цурански. Бяха го спирани на три пъти и всеки път бе обяснявал накъде е тръгнал на подозрителните цурански командири. Примирието си беше примирие, но доскорошните противници все още не изпитваха особено доверие едни към други.

След като се отдалечи от реката, Лаури слезе, тъй като конят му се бе уморил. Тъкмо беше свалил седлото от гърба му и го разтриваше с четка, която носеше в дисагите, и откъм дърветата се появи фигура. Лаури се изненада, защото появилият се не беше елф. Беше тъмнокос мъж със сиво по слепоочията, облечен в кафяв халат, и държеше в

ръката си тояга. Той се приближи до менестрела, без да бърза, спря, подпря се на тоягата си и спокойно каза:

— Добра стига, Лаури от Тир-Сог.

Мъжът се държеше странно, а Лаури не помнеше да го е срещал някога.

— Познавам ли ви?

— Не, но знам за теб, трубадуре.

Лаури пристъпи предпазливо към седлото си, върху което лежеше мечът му. Мъжът се усмихна и махна с ръка във въздуха. Изведнъж Лаури се изпълни с вътрешен покой и забрави за оръжието. Който и да беше този мъж, явно не го заплашваше с нищо.

— Какво те води в елфските лесове, Лаури?

Без сам да разбере защо, Лаури отговори.

— Нося послания за кралицата на елфите.

— И какво казват те?

— Че Луам сега е Наследник и че се възстановява мирът. Той кани елфите и джуджетата в долината след три седмици, за да подпечатат мира.

Мъжът кимна.

— Разбирам. Бездруго имам път към елфската кралица. Ще ѝ го съобщя. Ти сигурно ще си намериш по-приятен начин да си прекараш времето.

Лаури понечи да възрази, но спря. Защо наистина да ходи чак до Елвандар, след като човекът все едно отива натам? Чисто губене на време.

Лаури кимна. Мъжът се изкиска.

— Защо не вземеш да отдъхнеш тук през нощта? Ромонът на водата е така успокояващ, а и едва ли ще завали. Утре се върни при принца и му кажи, че си занесъл съобщението в Елвандар. Говорил си с кралицата и с Томас и те са съгласни с неговите желания. Джуджетата от Камен връх също ще ги чуят. После кажи на Луам, че елфите и джуджетата ще дойдат. Можеш да си сигурен, че ще дойдат.

Лаури кимна. Това, което му казваше мъжът, изглеждаше съвсем разумно. Странникът се обърна да си тръгне, но спря и каза през рамо:

— Между другото, струва ми се, че ще е най-добре да не споменавам за нашата среща.

Лаури не отвърна нищо, но прие думите на непознатия, без да пита. След като мъжът се скри, той изпита огромно облекчение, че вече се връща от Елвандар и че посланието му е прието.

Церемонията се извърши на една усамотена поляна. Агларана и Томас, коленичили, размениха клетви пред Татар. Никой друг не присъстваше, според обичая на елфите, докато двамата вричаха любовта си.

След като церемонията свърши, Татар каза:

— Сега се върнете в Елвандар, защото е време за празник и веселие. Донесохте радост на своя народ, моя кралице и принце.

Те се изправиха и се прегърнаха. Томас промълви:

— Бих искал този ден да се запомни, любима. — Обърна се, събра шепи пред устните си и извика на древния език на елфите: — Белегроч! Белегроч! При нас елате.

Чу се тропот на копита по тревистата земя и малко стадо белогриви коне изскочи на поляната. Животните се затичаха към тях и се изправиха на задните си крака за поздрав пред кралицата на елфите и нейния принц-консорт. Томас скочи на гърба на единия. Елфският жребец остана спокоен и Татар промълви:

— По никой друг начин нямаше по-добре да покажеш, че вече си един от нас.

Агларана и Татар също яхнаха по един кон и тримата препуснаха към Елвандар. Когато приближиха дървесния град, сред събралите се елфи отекна силен вик на възторг — гледката с елфската кралица и нейния принц-консорт, яхнали белите коне, както бе посочил Татар, бе потвърждение за мястото на Томас в Елвандар.

Празненството продължи с часове и Томас забеляза, че радостта, която изпитваше, се споделя от всички. Той седеше до Агларана — бяха поставили втори трон до трона на кралицата като признание на ранга на Томас. Всеки елф, който не бе на пост да следи чуждоземците, дойде да застане пред тях, да се закълне във вярност и да благослови техния съюз. Джуджетата също поднесоха поздравленията си и се включиха във веселбата с цяло сърце и душа, изпълвайки поляните на Елвандар с буйните си песни.

Тържеството продължи до късно през нощта. Изведнъж Томас се вкочани, сякаш усети полъх на мразовит вятър. Агларана стисна ръката му, усетила, че нещо не е наред.

— Съпруже, какво има?

— Нещо... странно... като в онази нощ: обнадеждаващо, но тъжно.

Изведнъж откъм края на голямата поляна под Елвандар отекна вик — идваше съгледвач. Томас се надигна, Агларана също стана, и двамата заедно отидоха до ръба на огромната площадка.

— Какво става? — извика Томас.

— Милорд — дойде отговорът, — чуждоземците се оттеглят!

Томас замръзна. Тези прости думички го поразиха. Умът му не можеше да възприеме, че цураните ще си тръгнат след всичките тези години на непрестанни битки.

— С каква цел? Маневра?

Съгледвачът поклати глава.

— Не, милорд. Движат се бавно. Войниците им изглеждат отпаднали духом. Вдигат всичките си лагери около Крудий и се изтеглят на изток. — Извърнатото нагоре лице на съгледвача не можеше да скрие смута му, както и радостта му. — Те си отиват, милорд.

Надигнаха се викове на неописуема радост и мнозина се разплакаха, защото по всичко личеше, че войната е свършила. Томас погледна жена си и видя сълзите по лицето ѝ. Тя го прегърна ѝ двамата останаха дълго притиснати един до друг и смълчани. После новият принц-консорт на Елвандар се обърна към стоящия наблизо Калин.

— Изпрати бегачи да ги проследят. Може да е хитрина.

— Наистина ли мислиш така, Томас? — каза Агларана.

Той поклати глава.

— Просто искам да съм сигурен, но нещо отвътре ми казва, че наистина е краят. Онова, което изпитах, бе надеждата за мир, смесена с тъгата от поражението.

Тя докосна бузата му и той каза:

— Ще пратя бегачи до лагера на Кралството, за да запитам лорд Боррик какво става.

— Ако е мир, той щеше да ни извести — отвърна тя.

Томас я погледна.

— Така е. Тогава ще почакаме. — После се взря в лицето ѝ, старо от векове, но все още изпълнено с красотата на жена в своя разцвет. — Този ден двойно ще се запомни като ден, достоен за празнуване.

Нито Томас, нито Агларана се изненадаха, когато Макрос пристигна в Елвандар, защото бяха престанали да се изненадват от чародея след първото му гостуване. Без официалности, той пристъпи от дърветата, обкръжаващи поляната, и я прекоси, запътен към дървесния град.

Целият двор се беше събрал, в това число и Дълголькия. Макрос спря пред кралицата и Томас, поклони се и каза:

— Поздрави, кралице, както и на вашия съпруг.

— Добре дошъл, Макрос Черни — отвърна кралицата. — Да не би да си дошъл да ни разкриеш загадката с оттеглянето на чуждоземците?

Макрос се подпря на тоягата си и кимна.

— Нося новини. — Като че ли премисляше грижливо думите си. — Сигурно вече знаете, че кралят, както и господарят на Крудий, са мъртви. Сега Луам е Наследник.

Мартин пребледня. Чертите му останаха безизразни, но за Томас бе ясно, че е потресен от вестта. Томас се обърна към Макрос.

— За краля не знаем, но херцогът беше великолепен човек. Съжалявам, че ни носите такава тъжна вест.

Макрос пристъпи към Мартин и той изгледа чародея. Макар никога досега да не го беше срещал, знаеше за него от разказите на Арута за срещата им на неговия остров и от Томас — за неговата намеса по време на нахлуването на цураните в Елвандар.

— А ти, Мартин Дългольки, трябва веднага да отидеш в Крудий. Оттам ще отплаваш с принцесите Карлайн и Анита за Крондор. — Мартин понечи да отвърне, но Макрос вдигна ръка и всички в двора замряха, сякаш да си поемат дъх. Почти шепнешком Макрос каза: — В последния си час баща ти изрече името ти с любов. — После отпусна ръка и всичко си беше както преди.

Мартин не изпита тревога, а по-скоро утеха от думите на чародея; знаеше, че никой друг не е чул кратките му слова.

— А сега чуйте по-добрите вести — каза Макрос. — Войната свърши. Луам и Ичиндар се срещат след двадесет дни да подпишат мирния договор.

Дворът избухна в радостни възгласи, които се подеха из целия елфски лес. След малко дойде и Долган — търкаше сънено очи.

— Какво е това? Ново празненство, без да сте ме оставили да подремна? Ще ме накарате да си помисля, че вече ни пъдите.

Томас се засмя.

— Няма такова нещо, Долган. Вдигай братята си и всички на веселбата. Войната свърши.

Арута седеше на бащиния си трон, сам в голямата зала. Държеше писмото на брат си — бе го прочел вече няколко пъти — и се мъчеше да проумее, че баща им наистина си е отишъл. Скръбта го бе притиснала тежко.

Карлайн бе приела вестта сдържано. Оттеглила се бе в тихата градина зад цитаделата, за да остане насаме с мислите си.

Мисли бушуваха в ума на Арута. Той си спомни първия път, когато баща му го беше завел на лов, и още един път, когато се беше върнал от лов с Мартин Дълголькия, и с каква гордост бе чул възклицанията на баща си заради големия сръндак, който бе улучил. Смътно си спомни и за болката, която бе изпитал, когато му съобщи за смъртта на майка му, но това беше много далечен спомен, притъпен от времето. Образът на баща му, разгневен в палата на краля, изведнъж изникна в ума му и Арута отрони тежка въздишка.

— Поне — каза той на глас — повечето от онова, което желаше, вече отмина, татко. Родрик си отиде, а Ги е в немилост.

— Арута? — чу се глас от другата страна на залата.

Арута вдигна очи. Беше Анита. Пантофките ѝ не издаваха звук, докато стъпваше по каменния под на залата.

Потънал в мислите си, той не бе забелязал влизането ѝ. Носеше малка лампа, защото вечерта бе загърнала залата в дълбок сумрак.

— Пажовете не искаха да те безпокоят, но не можех да те гледам как седиш тук сам в тъмното — каза тя.

Арута изпита радост, като я видя, и облекчение, че е дошла. Млада жена с необикновен усет и нежност, Анита беше първото

същество, което можеше да проникне под външното му спокойствие и сухия му хумор. Можеше да усети настроението му повече от онези, които бе познавал от детството си, и можеше да повдигне духа му, намирайки подходящите думи да го утеши.

Без да дочака отговор, тя каза:

— Чух новината, Арута. Ужасно съжалявам.

Арута ѝ се усмихна.

— Още не си преодоляла мъката от кончината на твоя баща, а споделяш моята. Толкова си мила.

Вестта за смъртта на Ерланд беше пристигнала само преди седмица по един кораб от Крондор. Анита поклати глава и меката и коса се разстла като вълна около лицето ѝ.

— Татко беше много болен от години. Той ни подготви добре за смъртта си. Беше почти сигурно, когато го вкараха в тъмницата. Знаех го, когато напуснахме Крондор.

— Все пак проявяваш силен характер. Бих искал и аз да мога да го понеса така. Толкова много неща има да се свършат...

Тя заговори тихо.

— Мисля, че двамата ще управлявате мъдро. Луам в Риланон, ти — в Крондор.

— Аз? В Крондор? Не искам да мисля за това.

Тя седна на трона, на който седаше Карлайн до баща си по време на дворцовите съвети, пресегна се и сложи длан върху ръката му, отпусайки лакът на облегалката на трона.

— Длъжен си. След Луам ти си Наследник на короната. Да бъде принц на Крондор е длъжност на Наследника. Няма кой друг да управлява там освен теб.

Арута я изгледа смутено.

— Анита, аз вече бях приел, че един ден ще стана граф на някой по-дребен замък или че ще потърся кариера като офицер във войските на някой от пограничните барони. Но никога не съм мислил, че ще управлявам. Не съм сигурен, че много ми харесва да бъда херцогът на Крудий, да не говорим за принц на Крондор. Освен това Луам ще се ожени, сигурен съм — той винаги е привличал погледите на момичетата, а като крал определено ще има избор. Когато му се роди син, той може да стане принц на Крондор.

Анита поклати енергично глава.

— Не, Арута. Твърде много работа има да се свърши сега. Западните владения имат нужда от здрава ръка, от твоята ръка. Друг вицекрал едва ли ще спечели доверие, защото всеки лорд ще подозира другия, който би бил посочен. Трябва да си ти.

Арута изгледа младата жена. За петте месеца, откакто бе дошла в Крудий, той я беше обикнал, въпреки че не можеше да ѝ сподели чувствата си — липсваха му думи, когато останеха насаме. С всеки изминал ден тя ставаше все повече красива жена и все по-малко — момиче. А все още беше млада, което го караше да се чувства неловко. Докато войната беше в ход, беше отклонявал мисълта за плановете на бащите им за възможната им женитба, разкрити му онази нощ на борда на „Морска лястовица“. Сега, с настъпващия мир, Арута изведнъж се оказа изправен пред неизбежността на този въпрос.

— Анита, това, което казваш, може би е вярно, но ти също имаш права над трона. Не ми ли каза, че планът на твоя баща за брака ни е целял да укрепи твоите претенции за Крондор?

Тя го погледна с големите си зелени очи.

— Това бе план да се осуетят амбициите на Ги. Целеше да подсили правата на брат ти или на баща ти над короната, ако Родрик остане без наследник. Сега не е необходимо да се чувстваш обвързан с тези планове.

— И ако аз взема Крондор, ти какво ще правиш?

— Двете с мама имаме други имена. Можем спокойно да преживяваме от приходите, сигурна съм.

Борейки се с чувствата, напирани в душата му, Арута заговори бавно.

— Не съм имал време да претегля всичко това в ума си. Когато за последен път бях в Крондор, разбрах колко малко знам за големите градове, а още по-малко разбирам от управление. Ти си възпитана за такива начинания. Аз... аз съм само вторият син. Липсва ми образование.

— Има много способни мъже, тук и в Крондор, които ще те съветват. Ти имаш добър усет за нещата, Арута, способност да виждаш какво трябва да се направи и куража да се заемеш с него. Ще се справиш добре като принц на Крондор.

Тя стана, наведе се и го целуна по бузата.

— Имаш време да решиш как най-добре да служиш на брат си, Арута. Постарай се тази нова отговорност да не натежи твърде много на плещите ти.

— Ще се опитам. Все пак бих се чувствал по-добре, ако знам, че ти си наблизо... ти и майка ти — добави той бързо.

Тя се усмихна топло.

— Ще бъдем съвсем наблизо в случай, че имаш нужда от съвета ни, Арута. Сигурно ще заживеем в имението ни на хълмовете недалече от Крондор, само на няколко часа езда от палата. Крондор е единственият дом, който познавам, а и мама не е живяла никъде другаде от момиче. Пожелаеш ли да се видиш с нас, ние с радост ще дойдем в двора, стига само да наредиш. А щом ти се доще да потърсиш отдих от бремето на службата, ще бъдеш наш скъп гост.

Арута се усмихна на момичето.

— Подозирам, че ще ви гостувам твърде често, и се боя да не ви стана досаден.

— Никога, Арута.

Томас стоеше сам на площадката, загледан през клоните в звездите. Елфските му сетива го предупредиха, че някой се е качил и стои зад него. Той кимна да поздрави чародея.

— Аз съм едва на двадесет и пет години в този живот, Макрос, макар че нося в ума си спомени от векове. Целият ми зрял живот премина във водене на война. Сякаш е сън.

— Нека не превръщаме този сън в кошмар.

Томас изгледа чародея.

— Какво искаш да кажеш?

Макрос не отвърна нищо и Томас търпеливо зачака думите му. Най-сетне чародеят заговори:

— Има едно нещо, което трябва да се свърши, Томас, и на теб се пада да сложиш край на тази война.

— Нещо не те разбирам. Нали ти сам каза, че войната е свършила.

— В деня на срещата между Луам и императора ти трябва да доведеш елфите и джуджетата западно от полето. Когато монарсите се срещнат в средата на полето, ще се случи предателство.

— Какво предателство? — Лицето на Томас не скри гнева му.

— Почти нищо повече не мога да ти кажа, освен че когато Ичиндар и Луам седнат за преговори, ти ще трябва да нападнеш цураните с всичките си сили. Само така Мидкемия може да бъде спасена от пълно унищожение.

Сянка на подозрение премина по лицето на Томас.

— Твърде много искаш за човек, който не желае да даде повече.

Макрос се изправи, стиснал тоягата в десницата си като скиптър на владетел. Тъмните му очи се присвиха и веждите се склочиха над орловия му нос. Гласът му си остана тих, но думите се нажежиха от гняв. Дори Томас почувства нещо близко до страхопочитание от присъствието му.

— Повече! — рече той през зъби. — Та аз ти дадох всичко! Ти си тук единствено благодарение на моите действия през толкова много години. Повече от живота ми, отколкото би могъл да проумееш някога, бе посветено на подготовката за твоето идване. Ако не бях надвил и след това спечелил за приятел Руагх, ти изобщо нямаше да оцелееш в рудниците на Мак Мордайн Кадал. Аз бях този, който приготви бронята и меча на Ашен-Шугар, оставяйки ги с чука на Толин и с моя дар за дракона, така че векове по-късно да ги откриеш. Аз бях този, който те прати по тази пътека, Томас. Ако аз не бях ти се притекъл на помощ преди години, сега Елвандар щеше да е в пепелища. Смяташ ли, че Татар и другите тъкачи на заклинания на Елвандар бяха единствените, които се трудиха за твоето оцеляване? Без моята помощ през последните девет години ти щеше да бъдеш напълно унищожен от даровете на дракона. Никое човешко същество не би могло да устои на такава древна и могъща магия без намесата, която само аз можех да предложа. Когато бе затънал в сънищата за отминали подвизи, аз бях този, който те измъкна и те върна в настоящето, аз ти върнах здравия разум. — Гласът на чародея се извиси. — Аз бях този, който ти даде силата да се наложиш над Ашен-Шугар! Ти беше моето сечиво! — Томас отстъпи неволно пред едва сдържаната стихия в словата на чародея. — Не, Томас, не съм ти дал много. Аз ти дадох всичко!

За пръв път, откакто бе облякъл снаряжението в Мак Мордайн Кадал, Томас изпита страх. С най-изначалните фибри на съществуването си той осъзна могъщата сила, която притежаваше този човек, и че ако

Макрос пожелаеше, можеше просто да го помете от пътя си като досадно насекомо.

— Кой си ти? — попита той тихо, със сдържана боязън.

Гневът на Макрос се стопи. Той отново се подпря на тоягата и страховете на Томас изчезнаха, а с тях — и споменът за страхове. Макрос се изкикоти и отвърна:

— Понякога се забравям. Моите извинения. — После отново стана сериозен. — Не искам това от теб заради някаква си благодарност. Каквото съм сторил, сторил съм го и ти не ми дължиш нищо. Но запомни следното: както съществото, наречено Ашен-Шугар, така и момчето на име Томас изпитваха неотменна любов към този свят, всеки посвоему, и без да могат да разберат обичта на другия. Ти притежаваш и двете страни на тяхната обич към тази земя: страстта на валхеру да брани и държи под власт, и желанието на момчето от цитаделата да ѝ помага да процъфти. Но ако се провалиш в задачата, която ти поставям, ако се поколебаеш в решителния миг, тогава знай, че с гибелна сигурност този свят, на който сега стоиш, ще бъде изгубен. Изгубен безвъзвратно. Давам ти най-святата си клетва, че това е истина.

— Тогава ще направя това, което ми нареждаш.

Макрос се усмихна.

— Сега иди при жена си, принце елфски, но дойде ли часът — поведи своята войска. Аз отивам на Камен връх, защото Хартом и бойците му ще се присъединят към теб. Нужен е всеки меч и чук.

— А те ще те познаят ли?

Макрос го изгледа.

— Ще ме познаят те, и още как, Томас Елвандарски. Не се и съмнявай.

— Ще събера цялата мощ на Елвандар, Макрос. — В гласа му се прокрадна мрачна нотка. — И ще сложим край на тази война веднъж завинаги.

Макрос размаха тоягата си и изчезна. Томас постоя още малко сам, докато се пребори с новородения страх, че войната никога няма да свърши.

ГЛАВА 32

ИЗМЯНА

Войските стояха една срещу друга.

Калени в битките ветерани се гледаха в упор през долината, все още не съвсем готови да се отпуснат в присъствието на врага, с който се бяха сражавали повече от девет години. Всяка от страните бе съставена от почетни части, представящи благородниците на Кралството и клановете на Империята. Двете страни наброяваха точно по хиляда души. Последната част от цуранската нашественическа армия вече навлизаше в пространствения процеп, завръщайки се на родния Келеуан и оставяйки зад себе си само почетния императорски полк. Кралската армия все още стоеше на лагер при устията на двата прохода към долината и нямаше да напусне района, докато не бъде утвърден договорът. В това новоизковано доверие все още се съдържаше доза предпазливост.

Луам бе яхнал бял боен кон и изчакваше пристигането на императора. Около него, също на коне, бяха благородниците на Кралството, с почистени и излъскани ризници. С тях бяха и предводителите на Свободните градове, както и едно отделение наталийски щурмоваци.

Отсреща проехтяха тръби и свитата на императора излезе от прага на процепа. Имперските знамена заплусяха под вятъра и процесията тръгна към челото на цуранската почетна част.

Докато изчакваше цуранския вестоносец да извърви в тържествен ход разстоянието, разделящо двамата монарси, принц Луам се обърна да огледа мъжете зад себе си. Пъг, Кълган, Мийчъм и Лаури бяха получили правото на почетен ескорт като награда за службата си на Кралството. Граф Вандрос и още неколцина офицери, отличили се във войната, също бяха наблизко. До Луам беше Арута, възседнал кафяв боен кон, който танцуваше възбудено на място.

Пъг се вираше зашеметен от тази величествена гледка. За него обаче тя бе и нещо повече — бе символ на двете могъщи държави, с чиито съдби се бе обвързал толкова силно. Отсреща се виждаха

знамената на могъщите фамилии на Империята, до едно познати: на Кеда, Оаксатукан, Минванаби и другите. Зад него плющяха знамената на всички херцогства от Крудий на запад до Ран на изток.

Кълган забеляза унесеня поглед на бившия си ученик и го потупа по рамото с дългата си тояга.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Просто се развълнувах за миг, погълнаха ме спомени. Донякъде е странно, че виждам този ден. И двете страни във войната бяха люти врагове, а аз въпреки това се чувствам свързан и с двете земи. Изпитвам неща, които тепърва трябва да проуча.

Кълган се усмихна.

— По-късно ще имаш достатъчно време за размисъл. Навярно двамата с отец Тъли ще можем да ти помогнем.

Старият духовник бе придружил Арута в бясната езда, решил, че не може да си позволи да пропусне мирната среща. Четиринадесетте дни на седлото обаче си бяха взели своето и сега той лежеше изтощен в палатката на Луам. Наложил се Луам да се разпореди да го задържат там, защото старецът държеше на всяка цена да придружи кралската свита.

Херолдът на цураните се приближи, спря на десетина крачки пред Луам, поклони се ниско, след което каза нещо на цурански. Пъг преведе:

— Казва: „Негово най-императорско величество Ичиндар, деветдесет и първият император, Светлината небесна и владетел на всички народи на Цурануани, изпраща поздрав на своя брат монарх негово най-кралско височество принц Луам, владетел на земите, известни като Кралството. Ще приеме ли принцът неговата покана да се срещнат в центъра на долината?“

— Предай му, че връщам поздравите му и ще се радвам да се срещна с него на посоченото място — заяви Луам и Пъг преведе с подobaващата за случая цуранска натруфеност. Херолдът се поклони и тръгна обратно към строя на своите.

Видяха как носилката на императора се понесе напред и Луам даде сигнал на своя ескорт да го придружи. Пъг, Кълган и Лаури тръгнаха с почетния ескорт; Мийчъм остана при войниците.

Кралските конници стигнаха първи на уговореното място и зачакаха приближаването на имперската свита. Двадесет роби носеха

носилката; бяха избрани заради еднаквия си ръст и външност, и яките им мускули се издуваха от напрежението под тежестта ѝ. Ефирни бели завеси се полюшваха над позлатените дървени подпори, инкрустирани с едри скъпоценни камъни, красиви и неописуемо скъпи. Редкият метал и гемите улавяха слънчевите лъчи и блестяха ярко.

Зад носилката крачеха в тържествен марш представители на най-могъщите фамилии на Империята. Бяха петима, по един от всяка фамилия, имаща право да излъчи новия Властелин на войната.

Снишиха носилката и Ичиндар, императорът на всички народи на Цурануани, слезе. Беше облечен в златна броня, на неocenима стойност според цуранските стандарти. Той пристъпи към Луам, който бе слязъл от коня си, за да го посрещне. Пъг, който трябваше да превежда, слезе и застана от страни на двамата владетели. Императорът му кимна бегло.

Луам и Ичиндар се изгледаха с любопитство си и двамата като че ли се изненадаха от младостта на другия. Ичиндар беше само с три години по-голям от новия Наследник.

Луам започна да поздравява императора, изразявайки приятелските си чувства и надеждата си за мир. Ичиндар отвърна подобаващо. После Светлината небесна пристъпи напред и протегна десницата си.

— Доколкото знаем, такъв е вашият обичай.

Луам стисна ръката на императора на Цурануани. Изведнъж напрежението спадна и от двете страни на долината заехтяха възгласи. Двамата монарси се усмихваха и ръкостискането им беше енергично и здраво.

Луам каза:

— Дано това се окаже началото на дълъг мир между двете ни държави.

Ичиндар отговори:

— Мирът е новост за Цурануани, но вярвам, че ще се научим бързо. Моят Върховен съвет е раздвоен заради действията ми. Надявам се, че плодовете на взаимния обмен и благоденствието, което ще ни донесе взаимното опознаване, ще обедини възгледите.

— Такова е и моето желание — отвърна Луам. — В чест на това примирие поръчах да приготвят дар за вас. — Той даде знак и един войник се затича откъм кралския строй, повел зад себе си красив черен

боен жребец. На гърба му имаше черно седло, украсено злато, а на седлото висеше широк меч с отрупана със скъпоценности ножница и дръжка.

Ичиндар изгледа коня малко скептично, но беше възхитен от майсторската изработка на меча. Вдигна тежкото оръжие и промълви:

— Голяма чест ми оказвате, принц Луам.

После даде знак на един от свитата си и той се разпореди да донесат ответния дар. Двама роби донесоха обемисто ковчеже и го сложиха пред Луам. Беше издялано от дърво нганги и излъскано до тъмен блясък. Спирали обкръжаваха фино резбованите фигури на цурански зверове и птици. Всички бяха изкусно оцветени с по-тъмни и светли тонове, толкова детайлно, че приличаха на живи. Само по себе си ковчежето представляваше изящен дар, но когато отвориха капака му, на слънцето заблестя цяло съкровище от най-фино изваяни скъпоценни камъни, всеки с големината на мъжки палец.

— Ще ми бъде трудно да обоснова репарации пред Върховния съвет, а в момента положението ми пред тях не е най-доброто, но за дар, който да отбележи този случай, не могат да ме укорят — каза императорът. — Надявам се това да възмезди отчасти разрухата, която моят народ ви причини.

Луам леко се поклони.

— Вие сте щедър и ви благодаря. Ще приемете ли поканата ми да се освежим с лека закуска?

Императорът кимна и Луам се разпореди да вдигнат павилион. Дузина войници слязоха от конете и бързо вдигнаха голям павилион. Под платнището подредиха столове и маса. Други войници поднесоха вино и храна и ги поставиха на масата.

Пъг издърпа голямо, покрито с възглавнички кресло за императора, а Арута направи същото за брат си. Двамата владетели седнаха и Ичиндар каза:

— Това е доста по-удобно от моя трон. Трябва да си поръчам възглавница.

Наляха вино и Луам и императорът вдигнаха тостове един за друг. После бе предложен тост за мира. Всички присъстващи пиха. Ичиндар се обърна към Пъг.

— Велики, изглежда, тази среща между двама ни ще се окаже по-здравословна от предишната.

Пъг се поклони.

— Надявам се, ваше императорско величество. Надявам се и да сте ми простили, че осуетих Имперските игри.

Императорът се намръщи.

— Осуетил? Че то си беше направо погром.

Пъг преведе на останалите, а Ичиндар се усмихна с печално одобрение.

— Великият предизвика доста нововъведения в империята ми. Боя се, че няма да сме видели всички последствия от делата му дълго след като името му се забрави. Все пак това е минало. Сега нека помислим за бъдещето.

Почетните гости от двата лагера се смълчаха, а двамата монарси започнаха да обсъждат как по най-добър начин да се установят отношенията между народите от двата свята.

Томас наблюдаваше павилиона. Калин и Долган чакаха притихнали от двете му страни. Зад тях в готовност стояха над две хиляди елфи и джуджета. Бяха навлезли в долината през Северния проход, придвижвайки се покрай събраните войски на Кралството.

Бяха заобиколили поляната, струпвайки се в леса на запад, откъдето ясно се виждаше ставащото долу.

— Не забелязвам никакви признаци за коварство — каза Томас на двамата си приятели.

Второто джудже, Хартом от Камен връх, пристъпи към тях.

— Тъй е, елфче. Всичко изглежда съвсем мирно въпреки предупрежденията на чародея.

Изведнъж по полето затрептя омара и гледката пред очите им се размаза и потръпна. После Томас и останалите видяха, че цуранските войници изваждат оръжия.

— Напред! — викна Томас.

Един кралски конник препусна от редиците на мидкемийците и рязко спря пред павилиона. Цуранските благородници го изгледаха недоверчиво, тъй като досега единствените войници наоколо бяха поднасящите закуската и напитките.

— Ваше височество! — извика конникът. — Става нещо странно!

— Какво? — попита Луам, притеснен от възбудата на войника.

— От нашата позиция виждаме движещи се фигури в горите на запад.

Луам се надигна и видя силуетите в края на леса. След миг, докато Пъг превеждаше думите им на императора, Луам каза:

— Това трябва да са джуджетата и елфите. — Той се обърна към Ичиндар. — Пратих известие на кралицата на елфите и на вождовете на джуджетата за мира. Сигурно идват да се включат.

Императорът се приближи до Луам и огледа лесовете.

— Но защо се крият зад дърветата? Защо не дойдат?

Луам се обърна към ездача.

— Иди да кажеш на онези сред дърветата да се присъединят към нас.

Гвардеецът препусна към гората, но изведнъж оттам се разнесоха викове и облечените в зелено елфи и джуджета в ризници се затичаха напред. Въздухът се изпълни с бойни песни и викове. Ичиндар загледа объркано връхлитащите фигури. Спътниците му наизвадиха оръжия. Един войник от редиците на цураните се затича към павилиона и изкрещя:

— Ваше величество, измамени сме! Това е капан!

Всички цурани отстъпиха назад с извадени мечове. Ичиндар изрева:

— Това ли е вашият мир? Изричат клетви и устройват клопки?

Луам не разбра думите му, но тонът му беше съвсем недвусмислен. Той стисна рамото на Пъг и промълви:

— Кажи му, че нищо не знам за това!

Пъг се опита да извика, за да надмогне врявата, но цуранските благородници заотстъпваха, обкръжили Светлината небесна, и в същото време войниците им се втурваха напред, за да се присъединят към защитата на Ичиндар.

Докато цуранските войници се приближаваха, Луам извика:

— Назад! Назад към редиците ни!

Мидкемийците бързо скочиха по седлата.

Пъг чу гласа на императора, надмогна околния шум.

— Изменници! Показахте вероломната си същност! Цурануани никога няма да прости на хора без чест. Ще сринем кралството ви в прахта!

Щом елфите и джуджетата налетяха върху цуранските воители, закънтяха звуците на битката. Луам и всички с него препуснаха назад към своите, които седяха по седлата си и чакаха сигнал да се намесят в битката. Когато Луам дръпна юздите, лорд Брукал попита:

— Да нападнем ли, ваше височество?

Луам поклати глава.

— Няма да взема участие в това вероломство.

Той огледа полето на битката. Елфите и джуджетата изтласкваха цураните към машината на прорива. Императорът и охраната му заобикаляха, отбягвайки битката, оставяйки хилядата души почетна гвардия между нападателите и себе си. Виждаха се бегачи, изчезващи през прага на разлома.

Арута приближи коня си до Луам и каза:

— Трябва да атакуваме. Скоро елфите и джуджетата ще бъдат надвити. От другата страна на този процеп има още десет хиляди цураните, само на крачка отук. Ако изобщо се надяваш да прекратиш тази проклета война, трябва да пленим и задържим тази машина.

— Луам! — извика Пъг и подкара коня. — Трябва да направиш както казва Арута.

Съмнението продължаваше да гризе младия Наследник. Пъг извиси гласа си още повече.

— Разбери: през тези девет години се бихте само с малка част от мощта на Империята, само с онези войници, които принадлежаха към Военната партия. Досега имахте на своя страна много скрити съюзници, които осуетяваха решителното настъпление срещу Кралството. Но сега тази измяна е възпламенила единствения човек, който може да заповяда безпрекословното подчинение на всички кланове в империята. Ичиндар може да заповяда на всеки клан да тръгне в атака! Никога не сте се били с повече от тридесет хиляди души по всички фронтове. Още утре тези тридесет хиляди може да се върнат тук, в долината. След седмица могат да станат два пъти повече. Луам, нямаш представа колко огромни са силите им. До една година той може да хвърли срещу нас един милион души и хиляда магьосници! Трябва да действаш!

— Можеш ли да ни помогнеш? — попита Луам. Горчивината от неочаквания развой на събитията ясно се бе изписала на лицето му.

— Бих могъл, стига да ми отворите път да стигна до машината, но не знам дали ще мога да затворя разлома. Имам сили, но дори да мога да преодолея зависимостта си, да се противопоставя на Империята и да избия всички в тази долина, това не решава нищо. Далеч по-голямата им сила все още ще бъде само на крачка оттук.

Луам кимна отсечено и се обърна към Арута.

— Прати вестоносци към Северния и Южния проходи. Свикай всички армии на Кралството на оръжие.

Арута обърна жребеца си и изрева заповедта и към двата прохода препуснаха вестоносци. Луам отново погледна Пъг.

— Ако можеш да помогнеш, направи го, но не преди пътят да е свободен. Ти си единственият майстор в твоя занаят на този свят. — Той посочи Лаури, Мийчъм и Кълган и добави: — Пази и тях, защото те не са замесени в това. Стойте назад и ако не успеем, използвай изкуството си, за да отидете в Крондор. Карлайн и Анита трябва да бъдат отведени на изток, при дядо им Калдрик, защото Западът със сигурност ще падне в ръцете на цураните. — После принцът извади меч си, даде заповед за настъпление и хилядата конници се понесоха напред като жива стена от стомана.

Императорът стоеше на място с изваден меч, крещеше заповеди и отказваше да напусне полето на битката. Беше подредил хората си в плътен кръг около машината така, че останалите да могат да влязат в тази долина от Келеуан. Озърна се и видя, че все повече войници преминават през прага на разлома. Скоро щяха да се окажат достатъчни, за да сразят малката сила на краля.

Усети под нозете си лек трус, след това един от цуранските благородници посочи зад гърба му. Ичиндар видя стотици конници. Отрядите на северната конница първи се бяха отзовали на призива на Луам. Императорът насочи новопристигащите бойци към северния фланг, за да спрат новата заплаха.

Вик отляво го накара да се обърне. Висок воин, облечен в бяло и злато, сечеше кървава просека през цуранските бранители право към

Светлината небесна. Всички благородници на Империята се затекоха да го спрат.

— Ваше величество, трябва да бягате! — извика един войкови водач. — Можем да ги задържим само още малко. Ако загинете, Империята ще остане без сърце и боговете ще извърнат лицата си от нас.

Императорът вдигна меча си и тръгна към гиганта в бялото и златото, който съсичаше поредния цурански благородник.

— Дано боговете разберат — промълви офицерът и удари Ичиндар по темето с плоското на меча си. Императорът рухна на земята и войковият водач извика на войниците си:

— Императорът е ранен! Спасете го!

Войниците вдигнаха върховния владетел и го понесоха към машината.

Пъг и тримата му спътници видяха как северните части на кралската армия се стовариха върху стената от щитове. Скършиха се копия и западаха коне, закрепяха изпотъпкани под конските копита мъже. Стената все пак удържа и силите на Кралството се оттеглиха, за да се прегрупират за нова атака. Щурмът на Луам беше отбит и той заповяда да отстъпят, за да съчетае атаката си с тази от север. Елфите и джуджетата с Томас се бяха смесили с цураните на запад и им създаваха повече трудности, въпреки че и тях ги изтласкваха бавно.

След като конниците се отдръпнаха, вниманието на цураните се насочи срещу елфите и дребосъците и Мийчъм отбеляза:

— Ако елфите не се оттеглят, цураните ще ги надвият. — Все едно че го чува, защото елфите и джуджетата започнаха да се изтеглят под прикритието на елфските стрелци.

— Това отстъпление е само от полза на цураните — каза Кълган и посочи пороя от цурански бойци, изливащ се през разлома. — Ако Луам не успее да стигне до машината в следващия щурм, цураните ще станат прекалено много.

— Може да ги спре само ако успее да постави стрелци при входа на разлома — отвърна Пъг. — Ако стрелят непрекъснато през него, това ще ги задържи достатъчно, за да се опитаме да го затворим.

— Не може ли да се унищожи? — извика Лаури. — Иначе рискът е огромен.

— Не знам дали силите ми са достатъчни. Но смятам, че е време да се опитаме.

Той понечи да пришпори коня си, но нечий глас зад гърба му извика:

— Не!

Всички се обърнаха и видяха облечена в кафяво фигура с тояга в ръка — там, където допреди миг нямаше жив човек.

— Дори твоите сили не стигат за тази задача, велики.

— Макрос! — възкликна Кълган.

Макрос се усмихна с горчива усмивка.

— Както ви предрекох, тук съм, когато нуждата е най-голяма и часът е съдбовен.

— Какво да правим? — попита Пъг.

— Аз ще затворя разлома, но имам нужда от помощта ви. — Той се обърна към Кълган. — Виждам, че все още държиш тоягата, която ти дадох. Добре. Слизайте от конете.

Пъг и Кълган скочиха на земята. Пъг беше забравил, че неизменната тояга в ръцете на Кълган е тази, която му беше дал Макрос. Макрос пристъпи и застана пред Кълган.

— Забий тоягата здраво в земята. — Обърна се и подаде тоягата, която държеше, на Пъг. — Тази е двойник на другата. Дръж я здраво и не я изпускай нито за миг, ако изобщо имаш намерение да оцелееш след тази непосилна задача. — Изгледа сблъсъка, вихрещ се недалече от тях. — Мигът ще настъпи скоро. Слушайте ме внимателно, защото времето изтича. — Погледна Пъг, после Кълган. — Когато всичко това свърши, ако разломът бъде унищожен, върнете се на моя остров. Там ще намерите обяснение за всичко, което се случи, макар че то може би няма напълно да ви задоволи. — На лицето му отново се появи горчива усмивка. — Кълган, ако изобщо държиш да видиш отново бившия си ученик, стискай тоягата с всичката сила, на която си способен. Дръж Пъг в ума си и не позволявай на тоягата да се откъсне от земята на Мидкемия. Разбра ли?

— А с теб какво ще стане? — попита Кълган.

Макрос отвърна рязко.

— Как ще оцелея си е моя грижа. Не се безпокойте за мен. Мястото ми в тази драма е точно толкова предопределено, колкото и вашето. Сега внимавайте.

Те отново насочиха вниманието си към битката. Северните части на кралската армия нападناха и Луам и Томас заповядаха на хората си да се присъединят към атаката. Конниците връхлетяха отново срещу стените от щитове и редиците на цураните поддадоха. За миг кралската конница спечели надмощие и цуранският строй се огъна. Скоро обаче предимството на щурмуващите бе спряно от връхлитащите вълни пехотинци, които посичаха конете под ездачите или успяваха да ги свалят на земята, и равновесието се върна. Море от сражаващи се тела кипеше около машината. Нямаше ред и дисциплина. Мъжете вече се биеха, за да оцелеят, а не за някакво надмощие. Долината закънтя от дрънченето на метал върху твърдо дърво и броня от спечена кожа. Навсякъде, накъдето се обърнеха, се лееше кръв.

Макрос погледна Пъг и каза:

— Сега е часът. Тръгвай с мен.

Пъг закричи след чародея в кафявия халат. Стискаше здраво тоягата на Макрос, повярвал в предупреждението на чародея, че в нея е единствената му надежда да оцелее след онова, което ги чакаше. Преминаха през гмежта на битката, сякаш ги пазеше някакъв дух покровител. На няколко пъти по някой войник се извъръщаше към тях да им нанесе удар, но миг след това биваше въвлечен в схватка от друг. Конете бяха готови да ги стъпчат, след което възвиваха встрани в последния миг. Сякаш пред тях се разтваряше пътека и бързо се затваряше зад гърбовете им.

Преминаха и цуранската защита и се озоваха до машината. През нея продължаваха да се изсипват войници, които явно не ги виждаха. Макрос и Пъг се покачиха на площадката и Макрос стъпи в пустошта на разлома. Пъг пристъпи след него. Но вместо да се озоват в Келеуан, увиснаха в някакво безцветно пространство. Пъг изгуби всякакъв усет за посока. Мястото бе лишено от светлина, но не и тъмно, само с различни оттенъци на сиво. Пъг изведнъж осъзна, че е сам. Единствено звукът на туптящото му сърце го уверяваше, че все още съществува. Той промълви тихо:

— Макрос?

— Тук съм, Пъг.

— Не мога да те видя.

Чу се кикот.

— Не би могъл. Тук няма светлина. Това, което виждаш, е само смътна илюзия, плод на заклинанията ми, колкото да не останеш съвсем без усет. Без да си съзрял за това, дори прехвалената ти мощ не ще ти помогне да опазиш разсъдъка си тук, Пъг. Просто приеми, че човешкият ум е неподготвен да се справи с това място.

— Какво е това място?

— Това е мястото „между“. Тук боговете се сражаваха по време на Войните на хаоса и тук ние ще свършим своята работа.

— Хора загиват, Макрос. Трябва да побързаме.

— Тук времето не съществува, Пъг. Спрямо онези, които се бият, ние сме замръзнали в мига. Тук можем да си остареем и умрем, а на бойното поле няма да е минала и една секунда. Но въпреки това трябва да побързаме, не бива да се бавим. И все пак има някои неща, които първо трябва да ти кажа.

Въпреки че всичките му сетива се бунтуваха срещу сивата мътилка, обгръщаща го отвсякъде, и безтелесния глас, който като че ли идеше някъде съвсем отблизо, Пъг попита:

— Нали ти извърна прорива, когато дойде Странстващата и Врагът посегна да си отмъсти на народите на Цурануани? Този подвиг изискваше страхотна сила.

Отново чу кикота на чародея.

— Значи си спомняш тази малка подробност? Е, тогава бях помлад. — Сякаш съобразил, че отговорът не е задоволителен, Макрос добави: — Онзи прорив беше дивашка работа, създаден бе от волите на онези, които стояха по кулите на Конгрегацията. Аз само го отклоних в друга посока, към друго място, за да осуетя замисъла на Врага, и то с голям риск. Докато този е под контрол, закотвен е здраво в Келеуан и се поддържа от машината. Това, което го удържа — многото изкусно вплетени заклинания, крепящи го в съзвучие с Мидкемия — ми пречи да го променя. Единственото, което мога да направя, е да го прекратя, но за това ми е нужна помощ. Преди да почнем обаче, искам да ти кажа следното: повечето неща ще ги разбереш след като стигнете на острова ми. Но едно ще те помоля да имаш наум, когато четеш посланието ми. Моля те, помни, че всичко,

което направих, го направих, защото ми беше предопределено. Надявам се да ме помниш с добро.

Макар да не можеше да види чародея, Пъг усещаше близкото му присъствие. Той понечи да заговори, но бе прекъснат от гласа на Макрос.

— Когато свърша, използвай последната трошица енергия, която ти е останала, за да се върнеш с волята си при Кълган. Тази тояга ще ти помогне, но трябва да вложиш всичките си усилия в тази задача. Провалиш ли се, ще загинеш.

Това бе второто предупреждение на Макрос и за пръв път от години Пъг изпита смъртен страх.

— А ти?

— Погрижи се за себе си, Пъг. Аз си имам други грижи.

Последва някакво смътно усещане за промяна, сякаш тъканта на нищото около тях се усука.

— По моя команда трябва да развихриш силата си в цялата ярост — каза Макрос. — Онова, което направи на Имперските игри, бе само бледа сянка на това, което трябва да постигнеш сега.

— Ти знаеш и за това?

Отново се чу кикот.

— Бях там, макар мястото, на което седях, да беше много по-ниско от твоето. Трябва да призная, че беше доста впечатляващо. Дори и аз бих се позатруднил с предлагането на такова зрелище. Хайде, нямаме повече време. Изчакай командата ми, след което пусни цялата си сила да потече към мен.

Пъг не отвърна нищо. Усещаше невидимото присъствие на чародея. Отново почувства тръпката на промяната. Изведнъж грейна заслепяваща светлина, после се възцари мрак. Миг след това всичко наоколо изригна в лудешки порой от енергия, също като онова, което бе видял в процепа на Златния мост. Отвсякъде избухнаха ослепителните цветове на първични сили, които бе неспособен да разпознае.

— Хайде, Пъг! — изрева гласът на Макрос.

Пъг подчини цялата си воля на задачата. Пресегна се навътре, към най-дълбоките недра на естеството си, и извлече оттам всичко от магическата мощ, която бе придобил от двата свята. Сили, способни да срутят планини, да преместят речни корита и да сринат градове до

основи — и всички тях той съсредоточи в едно. После сякаш отхвърляйки от себе си нещо болезнено и неудържимо, насочи цялата тази енергия натам, където усещаше, че е чародеят. И тези сили изригнаха в невъобразим, безумен взрив, а най-първичната тъкан на времето и пространството възропта срещу тях. Пъг усети как тя се гърчи и огъва около него, сякаш цялата вселена се напрегна да отхвърли нашествието. Последва внезапно облекчение и всичко се стопи.

Пъг усети, че се носи сред абсолютен мрак. Рееше се вцепенен, без усещане за цялост, без мисъл. Умът му беше безсилен да приеме онова, което изпитваше, и той за малко щеше да изгуби съзнание. Усети, че пръстите му се отпускат и тоягата започва да се изплъзва от ръката му. Стисна я в спазъм, продиктуван от слепия инстинкт. После усети леко подръпване. Умът му се съпротивляваше на смразяващата чернота, която се мъчеше да го погълне, и той се помъчи да си спомни нещо. Около него ставаше все по-студено и той усети, че дробовете му горят, останали без въздух. Отново се опита да си спомни нещо, но то не идваше. После отново усети подръпването и някакъв слаб, но познат глас стигна до него много отблизо.

— Кълган? — промълви той немощно и се остави на тъмнината да го завладее.

Цуранският войскови водач се надигна и се огледа. Ужасният взрив, съпроводил разрушаването на пространствения мост и избил стотици цурани, не бе помогнал особено и на силите на Кралството. Наоколо цареше пълен хаос. Но онези, които бяха оцелели, продължаваха битката.

Нямаше почти никаква надежда, след като Келеуан се оказа откъснат от тях, нито за помощ, нито за безопасно отстъпление. Все пак броят им беше почти колкото на враговете и все още имаха шанс да спечелят. За разрушения разлом можеха да се тревожат и по-късно.

Изведнъж звуците на битката секнаха — войските на Кралството се оттегляха. Войсковият командир се огледа и след като не видя офицер с по-висок ранг, закрещя заповеди да се подготвят срещу нова атака.

Войските на Кралството бавно се прегрупираха, но не нападаха, а застанаха на позиции срещу цураните.

Напрежението растеше. Войсковият командир заповяда да му издигнат платформа и четирима цурани събраха щитовете си и го вдигнаха на тях. Очите му се разшириха.

— Имат подкрепления.

И наистина, далече на юг се виждаха прииждащите колони на силите от Южния проход.

Вик от другата страна го накара да се обърне и да погледне на север. Редиците на кралската пехота настъпваха през дърветата. Той отново се обърна на юг и присви очи. Успя да различи в мъглявината на хоризонта безбройната пехота, която следваше конницата. Офицерът заповяда да свалят импровизираната площадка и заместникът му го попита:

— Какво става?

— Цялата им армия е на бойното поле. — Той преглътна. Обичайното цуранско безстрастие пред лицето на врага се беше скършило. — Майко на всички богове! Трябва да са поне тридесет хиляди.

— Тогава ще им дадем битка, достойна за балада, преди да умрем — каза помощник-командирът.

Войсковият командир се огледа. Войниците му бяха изтощени, всеки втори беше ранен. А от кралските армии се бяха сражавали едва една трета. Цели двадесет хиляди отпочинали войници се приближаваха срещу четирите хиляди цурани, половината от които не бяха способни на съпротива.

Войсковият командир поклати глава.

— Битка няма да има. Отрязани сме от дома, може би завинаги. Няма смисъл.

Той пристъпи покрай слияния си помощник, премина стената от щитове, вдигна ръце над главата си в знак за примирие и бавно закрачи към Луам, с боязън пред мига, в който щеше да се окаже първият цурански офицер в живата памет на Империята, предал войските си на врага. Само след няколко минути застана пред принца, свали шлема си и коленичи.

После вдигна очи към високия златокос принц и каза:

— Лорд Луам. На вашата милост поверявам подчинените си. Ще приемете ли нашето поражение?

Луам кимна.

— Да, Касуми. Ще приема вашето поражение.

Тъмнина. После — съгъстваща се сивота. Пъг едва успя да отвори натежалите си клепачи. Над него се беше надвесило познатото лице на Кълган.

Старият му учител се усмихна широко.

— Радвам се, че те виждам отново сред нас. Не знаехме дали си жив. Тялото ти беше съвсем студено. Можеш ли да се изправиш?

Мийчъм, който бе коленичил до Пъг, му помогна да седне. Пъг усети, че студът напуска крайниците му, яркото слънце полека стопли тялото му. Поседя вкочанен, после отрони:

— Мисля, че ще живея.

Още докато го изричаше, усети, че силите му се възвръщат. След малко усети, че може да стане, изправи се и огледа струпаните армии на Кралството.

— Какво стана?

— Проривът е унищожен и цураните, които останаха, се предадоха — каза Лаури. — Войната свърши.

Пъг се чувстваше толкова изтощен, че не можа да изпита нищо. Взря се в лицата на приятелите си и видя дълбокото облекчение в очите им. Кълган изведнъж го прегърна и го притисна до гърдите си.

— Ти рискува живота си, за да се сложи край на това безумие. Тази победа е толкова твоя, колкото на всеки друг.

— Макрос сложи край на войната. Той върна ли се?

— Не. Само ти, и веднага след като се появи, и двете тояги изчезнаха. От него няма никаква следа.

— И сега какво?

— Май няма да е зле да идете при Луам — каза Мийчъм. — Там, изглежда, става някаква бъркотия.

Лаури и Кълган подкрепиха Пъг, защото все още беше изтощен, и се приближиха до Луам, Арута и Касуми и струпалите се около тях благородници. Отвъд поляната се виждаха приближаващите се елфи и джуджета, със северните сили на Кралството зад тях.

Пъг се изненада, като видя по-големия син на Шинцаваи, защото предполагаше, че се е завърнал в Келеуан. Изглеждаше съвсем отпаднал духом, отпуснал рамене, без оръжие и шлем и с наведена глава.

Пъг насочи вниманието си към елфите и джуджетата. В челото вървяха четирима. Дватама той позна бързо — Долган и Калин. С тях беше и още едно джудже, което не познаваше. Едва когато четвъртият се приближи съвсем и застана до принца, Пъг осъзна, че снажният воин в белия табард и златната броня е приятелят му от детинство. Загледа го онемял, смаян от промяната в Томас — приятелят му бе станал още по-висок и приличаше колкото на човек, толкова и на елф.

Луам беше твърде изтощен, за да се гневи, така че само погледна Бойния вожд на Елвандар и го попита кротко:

— Кое те накара да атакуваш, Томас?

— Цураните извадиха оръжия, Луам — отвърна принц-консортът на елфите. — Бяха готови да щурмуват павилиона. Вие не видяхте ли?

Въпреки умората си Луам повиши тон.

— Видях само как твоята чет нападна мирната среща. Нищо нередно не видях от страна на цураните.

Касуми вдигна глава.

— Ваше височество, честна дума, ние извадихме оръжия едва след като тези ни нападнаха. — Той посочи войската на Томас.

Луам отново се обърна към Томас.

— Аз не ви ли известих, че ще има примирие и ще се сключи мир?

— Ами да — отвърна Долган, — и аз бях там, когато чародейт донесе вестта.

— Чародей ли? — каза Луам, обърна се и извика: — Лаури! Я ела да те питам нещо.

Лаури пристъпи.

— Ваше височество?

— Ти отнесе ли вестта на кралицата на елфите, както ти наредих?

— Честна дума. Говорих лично с кралицата.

Томас изгледа Луам в очите, вирнал непокорно брадичка.

— А аз пък се заклевам, че никога не съм виждал този човек. Макрос ни извести, че цураните подготвят вероломство.

Кълган и Пъг пристъпиха напред.

— Ваше височество — каза Кълган, — ако в това нещо е намесена ръката на чародея, а тя, изглежда, е намесена във всичко напоследък, тогава най-добре ще е да се опитаме да разгадаем тази мистерия на спокойствие.

Луам още кипеше, но Арута му каза:

— Хайде, остави. Ще се оправим с тази бъркотия в лагера.

Луам кимна.

— Връщаме се в лагера. — Наследникът се извърна към Брукал и каза: — Осигурете подходящ ескорт за пленниците и ги доведете. — После погледна Томас. — С теб също бих искал да се видим в шатрата ми, щом се върнем. Много неща имаме да си изясним. — Томас се съгласи, въпреки че не изглеждаше особено доволен. Луам извика: — Връщаме се в лагера веднага. Предайте заповедта.

Офицерите препуснаха към отрядите си да отнесат заповедта. Томас се обърна и видя застаналия до него непознат. Вгледа се в усмихнатото му лице, а Долган му каза:

— Сляп ли си бе, момче? Не можеш ли да познаеш приятеля си от детството?

Изтощеният магьосник пристъпи към него и Томас го изглежда.

— Пъг? — промълви той тихо. После протегна ръце и прегърна изгубения си някога побратим. — Пъг!

Двамата останаха прегърнати и смълчани сред шумотевицата на оттеглящите се армии, със сълзи по лицата. Кълган ги потупа по раменете.

— Хайде, трябва да тръгваме. Много неща имаме да си говорим и слава на боговете, разполагаме с достатъчно време.

Веселието в лагера беше в разгара си. След повече от девет години войниците на Кралството знаеха, че утре няма повече да рискуват живота си. Песни кънтяха около лагерните огньовете и смях се лееше от всички страни. Повечето от тях не се и сецаха за ранените, лежащи в палатките под грижите на жреците, както и че някои от тях няма да доживеят, за да видят първия мирен ден и да вкусят плода на победата. Празнуващите съзнаваха само, че са сред живите, и това ги

опияняваше. По-късно щеше да остане време да скърбят за изгубените си другари. Сега пиеха за живота.

Обстановката в шатрата на Луам беше далеч по-потискаща. Докато вървяха, Кълган бе обмислил и съпоставил случилото се през деня. Когато стигнаха до шатрата на принца, магьосникът на Крудий вече си бе съставил груба картина на случилото се. Сега тъкмо довършваше описанието си пред събралите се вътре.

— Следователно по всичко личи — каза Кълган, — че Макрос е възнамерявал този пространствен процеп да бъде затворен. Всичко показва, че за да го постигне, е приложил ужасно двуличие.

— Все още не мога да разбера какво го е подтикнало да предприеме толкова тежки мерки — каза Луам. — Днешният конфликт струваше живота на две хиляди души.

— Подозирам, че ще можем да намерим отговора на този и на други въпроси едва когато отидем на неговия остров — каза Пъг. — Дотогава не мисля, че ще можем да стигнем дори до някакво разумно предположение.

Луам въздъхна и се обърна към Томас.

— Поне се убедих, че си постъпил честно. Доволен съм. Трудно щеше да ми е да си представя, че си виновен за тази касапница.

Томас вдигна чашата си с вино и отпи.

— Аз също съм доволен, че нямаме причина за разногласия. Макар че от всичко това ми е крайно неприятно.

— Както и на нас — откликнаха Хартом и Долган.

— Изглежда, всички неволно сме участвали в някаква схема на Черния — каза Калин. — Вероятно е точно така, както казва Пъг, и ще разберем истината на Острова на чародея, но аз поне съм отвратен от тази кървава история.

Луам погледна седящия вдървено Касуми. Погледът на цуранина бе зареян, сякаш той изобщо не забелязваше какво става около него.

— Касуми — каза Луам, — какво да правя с теб и с хората ти?

Щом споменаха името му, погледът на Касуми се избистри, той вдигна глава и отвърна:

— Ваше височество, знам доста за вашите обичаи, защото Лаури ме научи на много неща. Но аз все пак съм цуранин. На нашата земя офицерите ги осъждат на смърт, а войниците стават роби. Нямам

представа как е прието да се постъпва с военнопленниците във вашия свят.

Тонът му беше равен, без никакво чувство. Луам понечи да заговори, но Пъг му махна с ръка и той млькна. Магьосникът искаше да каже нещо.

— Касуми?

— Да, велики?

Томас се изненада от титлата, но си замълча. Докато се връщаха в лагера, двамата приятели бяха имали време да си разкажат само накратко как е минал животът им през тези години.

— Какво щяхте да направите, ако не се бяхте предали на милостта на принца?

— Щяхме да се сражаваме до смърт, велики.

Пъг кимна.

— Разбирам. Значи виновен си за това, че си опазил живота на близо четири хиляди свои хора? И поне на още хиляда войници на Кралството?

— Живях сред вашите хора, велики. Изглежда, съм забравил цуранското си възпитание. Донесох безчестие на своя дом. Когато принцът избие хората ми, ще го помоля за позволение да сложа край на живота си, макар че той едва ли ще ме удостои с такава чест.

Брукал и останалите се слисаха от думите му. Луам не издаде външно чувствата си, а само каза:

— Никакъв позор не си си навлякъл. На никаква кауза нямаше да помогнете, ако бяхте загинали. Тя престана да съществува, когато проривът бе унищожен.

— Такъв е нашият обичай — отвърна Касуми.

— Вече не — каза Луам. — Вашето отечество сега е тук, защото друго нямате. Според това, което казаха Кълган и Пъг за тези проходи в пространството, едва ли някога ще можете да се завърнете на Цурануани. Вие ще останете тук и намерението ми е това да бъде от полза за всички.

Смътна искрица надежда светна в очите на Касуми. Наследникът се обърна към лорд Брукал и каза:

— Милорд херцог Ябонски. Как преценявате вие цуранските бойци?

Старият херцог се усмихна.

— Сред най-добрите, които съм виждал. — Касуми като че ли поизправи рамене, възгордян от похвалата. — По свирепост не отстъпват на Тъмното братство, но нравът им е далеч по-благороден. Дисциплинирани са като кешийските бойци-псета и са издръжливи като наталийски щурмоваци. Като цяло, несъмнено са превъзходни бойци.

— Една такава армия би ли гарантирала допълнителна сигурност по неспокойните ни северни граници?

Брукал се усмихна.

— Ламътският гарнизон пострада най-тежко във войната. Едно такова подкрепление би било неоченимо.

Граф Ламътски потвърди думите на херцога и Луам се обърна към Касуми.

— Все още ли ще държиш да сложиш край на живота си, ако твоите мъже могат да останат свободни хора и войници?

— Как е възможно това, ваше височество?

— Ако ти и твоите хора се закълнете във вярност към короната, ще ви поставя под командването на граф Ламътски. Ще бъдете свободни хора и граждани и ще ви се възложи да охранявате нашата северна граница срещу враговете на човешкия род, обитаващи Северните земи.

Касуми не знаеше какво да отговори. Лаури пристъпи към него и му каза:

— Това не е позор.

Лицето на Касуми се отпусна от искрено облекчение.

— Приемам и съм сигурен, че и хората ми ще го приемат. — Помълча и добави: — Дойдохме като почетна охрана за императора. Според това, което чух тук, явно сме били използвани от този чародей като всички останали. Не бих позволил да се пролива повече кръв заради него. Благодаря ви, ваше височество.

— Смятам, че едно рицар-капитанство ще бъде подходящо за водач на близо четири хиляди души — каза лорд Вандрос. — Съгласен ли сте, милорд? — Брукал кимна и Вандрос продължи: — Елате, капитане. Трябва да поговорим за новото ви назначение.

Касуми стана, поклони се на Луам и излезе с граф Ламътски. Арута докосна брат си по рамото. Луам извърна глава и принцът му каза:

— Достатъчно с държавните дела. Време е да отпразнуваме края на войната.

Луам се усмихна.

— Вярно. — Обърна се към Пъг. — Вещер, я изтичай да доведеш милата си съпруга и чудесния си син. Искам да замирише малко на къща и семейство наоколо.

Томас озадачено погледна Пъг.

— Жена? Син? Това пък какво е?

Пъг се засмя.

— Много има за разправяне. Ще седнем и ще си поговорим, чакай да си доведе семейството.

Запъти се към шатрата си. Катала разказваше приказка на Уилям. Момчето скочи и се затича към него, защото не го бяха виждали след завръщането му. Беше изпратил един войник да им съобщи, че е добре, но е зает при принца.

— Катала, Луам иска да дойдеш при нас за пиршеството.

Уилям дръпна черния халат на баща си.

— И аз искам, тате.

Пъг вдигна момчето си.

— Че къде без теб, сине?

Празненството в шатрата вървеше много по-кратко от онова, което се вихреше навън. Все пак Лаури им достави удоволствие с баладите си, а и всички изпитваха радостна възбуда от това, че мирът най-сетне е настъпил. Храната си беше скромна, от оскъдното лагерно продоволствие, както и преди, но кой знае защо, им се стори по-вкусна. Обилното количество вино също допринесе за празничното настроение.

Луам седеше с чаша вино в ръка. Останалите се бяха улисали в тих разговор. Наследникът се беше малко понапил, но никой не го упрекна за това, защото бе изстрадал много през последния месец. Кълган, Тъли и Арута, които го познаваха най-добре, разбираха, че Луам си мисли за баща си, който сега можеше да седи сред тях, ако не беше една случайна цуранска стрела. При цялата тази отговорност, първо за войната, след това за наследството, което бе стоварено на

раменете му, Луам не бе намерил време за скръб и едва сега усещаше загубата с цялата ѝ тежест.

Тъли се изправи и изрече високо:

— Уморен съм, ваше височество. Позволете да се оттегля.

Луам се усмихна на стария си учител.

— Разбира се. Лека нощ, Тъли.

Останалите в шатрата бързо последваха примера и поискаха позволение от Наследника. Пъг и семейството му останаха за малко пред шатрата с Калин и Томас.

Приятелите от детството бяха прекарвали вечерта, разказвайки си за последните девет години. Пъг бе проявил интерес към вълшебството на Властелините на драконите, както и Кълган. Бяха пожелали да посетят някой ден Залата на дракона. Долган беше намекнал, че може и да ги заведе, ако решат да предприемат това пътешествие.

Събудилото се за нов живот приятелство сияеше от очите на двамата млади мъже, макар да разбираха, че вече не е същото, защото и у двамата бяха настъпили много и големи промени. Това се подчертаваше колкото от драконовата ризница и черния халат, толкова и от присъствието на Катала и Уилям.

За Катала джуджетата и елфите се бяха оказали смайващи — колкото до Уилям, за него всичко се беше оказало смайващо и сега той спеше кротко в прегръдката на майка си. За Томас тя не знаеше какво да реши. В много отношения той ѝ приличаше на Калин, но въпреки това доста приличаше на другите мъже из лагера.

Томас изгледа заспалото момче.

— Прилича на майка си, но има нещо много дяволито в него, което не знам защо ми напомня за едно друго момче, което познавах.

Пъг се усмихна.

— Неговият живот ще е по-спокоен, надявам се.

Арута излезе от шатрата на брат си и застана до двете момчета, които бяха яздили с него до рудниците на Мак Мордайн Кадал преди толкова години.

— Навярно не бива да го казвам, но преди години — когато за пръв път дойдохте на гости при баща ми, Калин — две момчета бяха подслушани, докато се боричкаха на една кола със сено — каза принцът.

Томас и Пъг го погледнаха неразбиращо.

— Не помните, нали? — каза Арута. — Един русоляв кльошав момък седеше върху гърдите на едно по-ниско момче и му обещаваше, че един ден ще стане велик воин и ще го приемат с почести в Елвандар.

Пъг и Томас се разсмяха.

— Спомням си — каза Пъг.

— А другият обеща, че ще стане най-великият магьосник в Кралството.

— Може би Уилям също ще осъществи един ден мечтите си — каза Катала.

Арута ѝ се усмихна с шеговит блясък в очите.

— В такъв случай го пази. Доста си побъбрихме с него преди да заспи и той ми каза, че като порасне, ще стане джудже. — Всички се разсмяха, освен Катала, която за миг погледна разтревожено лицето на детето си, след което и тя се засмя.

Арута и Калин им пожелаха лека нощ и Томас каза:

— Аз също ще си лягам.

— Ще дойдеш ли в Риланон с нас? — попита Пъг.

— Не, не мога. Искам да съм с дамата на сърцето си. Но когато ни се роди детето, трябва да ни дойдете на гости, защото ще вдигнем голям празник. — Те приеха поканата и Томас каза: — На заранта тръгваме към дома. Джуджетата ще се върнат по селата си, защото там ги чака много работа. Твърде дълго се задържаха далеч от семействата си. А и след връщането на чука на Толин се говори, че ще има съгласие да провъзгласят Долган за крал на Запада. — Той сниши глас и добави: — Макар че старият ми приятел най-вероятно ще използва въпросния чук по главата на първото джудже, което открито предложи това в негово присъствие. — Томас сложи ръка на рамото на Пъг и каза: — Добре е, че преживяхме всичко това. Дори в дълбините на странната ми лудост никога не забравях за теб.

— И аз никога не забравях за теб, Томас.

— Когато разкриете тази загадка на Острова на чародея, надявам се, че ще ме известиш.

Пъг обеща. Прегърнаха се, пожелаха си довиждане и Томас се отдалечи, но после спря и се обърна, с момчешки блясък в очите.

— Все пак бих искал да присъствам, когато отново се срещнеш с Карлайн, със съпруга и рожба в ръцете.

Пъг се изчерви, защото си представи бъдещата среща със смесени чувства. Махна с ръка на отдалечаващия се Томас, обърна се и видя, че Катала го гледа. Със съвсем спокоен и много премерен тон тя каза:

— Коя е тази Карлайн?

— Мислех, че си легнал вече. Уморен си — каза Арута, когато влезе при брат си.

— Имах нужда от малко време да помисля, Арута. Не ми оставаше време да остана сам, а трябваше да събера мислите си. — Гласът му беше уморен и тревожен.

Арута седна до брат си.

— За какво?

— Тази война, татко, ти, аз... — Помисли си и за Мартин. — И други неща... Арута, не знам дали мога да бъда крал.

Арута леко повдигна вежди.

— Едва ли имаш голям избор, Луам. Ти ще бъдеш кралят, така че се постарай да се възползваш от това.

— Мога да откажа короната в полза на брат си — бавно отвърна Луам, — тъй както Ерланд я отказа в полза на Родрик.

— И каква хубава каша се забърка. Ако искаш гражданска война, това ще бъде най-добрият начин да я получиш. Кралството не може да си позволи спорове в Съвета на лордовете. Твърде много рани има да се лекуват между Изтока и Запада. А Ги дьо Батира все още си разиграва коня.

Луам въздъхна.

— От теб щеше да се получи по-добър крал, Арута.

Арута се засмя.

— От мен? Аз още не мога да се примиря с перспективата да стана принц на Крондор. Виж какво, Луам, като бяхме момчета, ти завиждах за обичта, която толкова бързо печелеше. Хората винаги предпочитаха теб пред мен. Когато пораснах, разбрах, че не е защото не ме харесват; просто в теб има нещо, което привлича доверието и обичта на хората. Това качество е много подходящо за един крал. Никога не съм ти завиждал затова, че ще наследиш баща ни като херцог, нито пък сега ти завиждам за короната. Веднъж си бях

помислил, че може би трябва да отделя време след войната да попътувам, но сега това ще е невъзможно, защото трябва да управлявам в Крондор. Така че не си и мисли да прехвърлиш това допълнително бреме на цялото кралство на мен. Не бих го поел.

— И все пак от теб щеше да излезе по-добър крал.

Арута изгледа брат си скептично.

— Може би, но все пак кралят ще бъдеш ти и очаквам да останеш крал още доста време. — Протегна се и стана. — Ще си лягам. Денят беше дълъг и труден. — Стигнаха до входа на шатрата и той каза: — Зарежи съмненията си, Луам. Ти ще бъдеш добър владетел. С Калдрик за свой съветник, както и останалите — Кълган, Тъли и Пъг, ще ни поведеш към градеж.

— Арута, преди да си отидеш... — Арута зачака и Луам се реши. — Искам да отидеш с Кълган и Пъг на Острова на чародея. Ти вече си бил веднъж там и... Бих искал да получа преценката ти за онова, което ще намерите там. — Арута понечи да възрази, но Луам го прекъсна. — Зная, че искаш да отидеш в Крондор, но това ще ти отнеме само няколко дни. Ще ти останат дванадесет дни да стигнеш в Риланон за коронацията и ще имаш достатъчно време да се присъединиш към нас.

Арута отново понечи да възрази, но после се усмихна криво и отстъпи.

— Повярвай в себе си, Луам. След като аз няма да поема короната, остава на теб. — И на излизане от шатрата добави със смях: — А нямаме друг брат, който да я поиска.

Луам остана сам. Отпи от виното, отново въздъхна тежко и промълви:

— Има още един, Арута, и дано боговете ми помогнат да реша как е най-редно да постъпя.

ГЛАВА 33

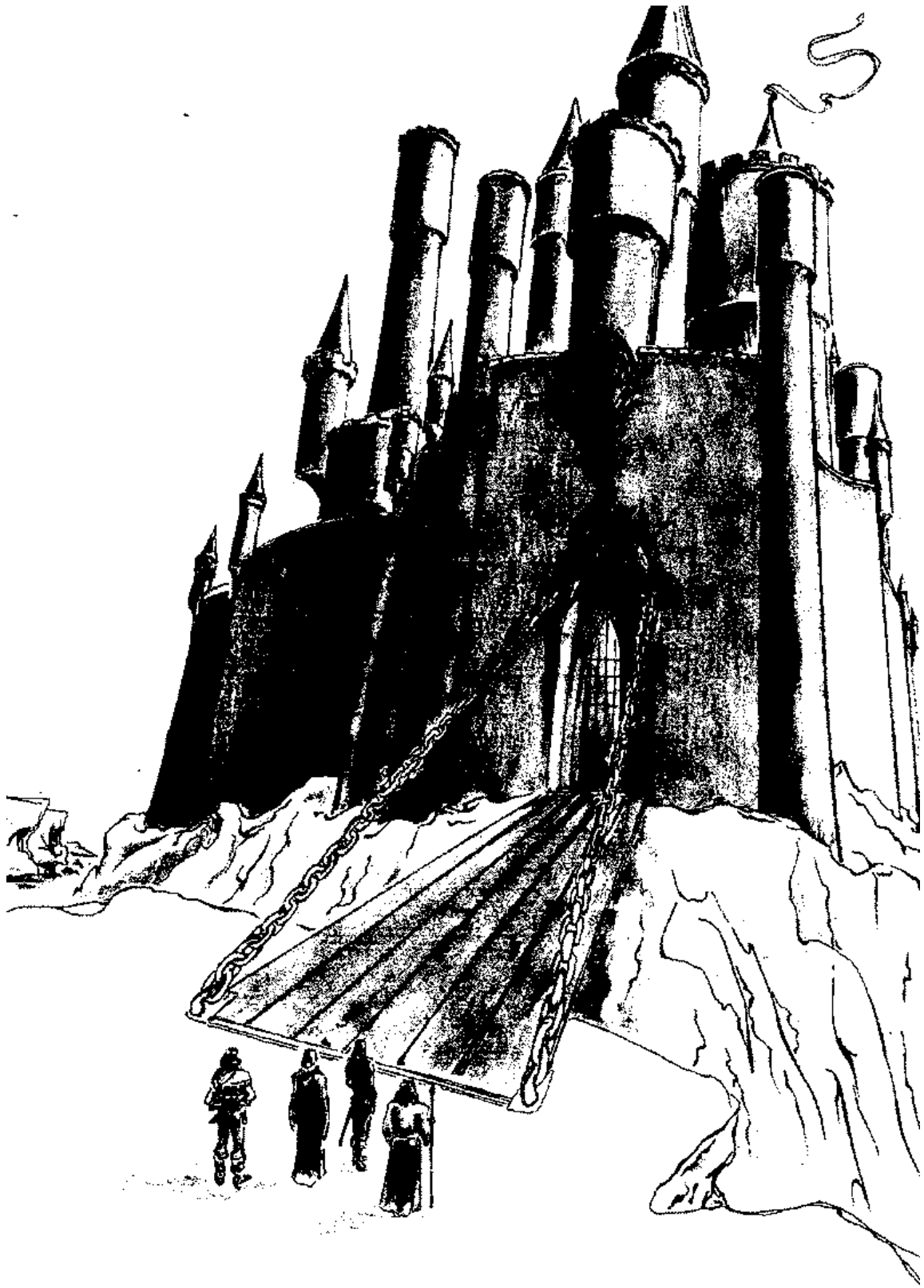
ЗАВЕЩАНИЕ

Корабът пусна котва. Мийчъм следеше подготовката на лодката. Маговете горяха от нетърпение да стигнат до острова на Макрос, защото ги измъчваха много повече въпроси от всички останали. Арута също бе обладан от любопитство, след като се бе съгласил с неохота да вземе участие в това пътуване. Установил бе също така, че не изпитва особено желание да участва в траурната процесия, тръгнала от Илит в деня, в който отплаваха. Заровил беше дълбоко в душата си скръбта за баща си и предпочиташе да се справи с нея насаме. Лаури беше останал с Касуми, за да помогне в приспособяването на цуранските войници в ламътския гарнизон, и щяха да се срещнат по-късно в Риланон.

Луам и благородниците му бяха поели за Крондор, придружавайки тленните останки на Боррик и Родрик. Там щяха да се съберат с Анита и Карлайн и след това всички да придружат покойниците в официалната процесия до Риланон, където щяха да бъдат положени за вечен покой в гробницата на своите предци. След традиционния дванадесетдневен траур Луам щеше да бъде коронован за крал. Дотогава всички, които трябваше да присъстват на коронацията, щяха да са се събрали в Риланон. Работата на Пъг и Кълган щеше да приключи съвсем навреме, за да стигнат до столицата.

Лодката беше готова и Арута, Пъг и Кълган се качиха при Мийчъм и шестимата гвардейци, които натиснаха здраво веслата.

Моряците останаха безкрайно доволни, че не се наложи да придружат слизащата на сушата група, защото въпреки уверенията на магьосниците не изпитваха особено желание да стъпят на Острова на чародея.

Лодката спря на песъчливия бряг и пътниците слязоха. Арута се огледа.

— Като че ли няма никаква промяна, откакто бяхме тук.

— Щях да се изненадам, ако имаше — изсумтя Кълган. — Бас държа, че Макрос поддържа къщата си в ред.

— Вие шестимата оставате тук — каза Арута на гвардейците. — Ако чуете вик, идвате веднага. — Принцът тръгна по пътеката, водеща нагоре по хълма, и останалите го последваха мълчаливо. Стигнаха до мястото, където пътеката се раздвояваше, и Арута каза: — Идваме като гости. Дано само не приличаме на натрапници.

Кълган не отвърна нищо — взираше се в замъка. Странната синкава светлина, така ярко видима при предишното им посещение на острова в прозореца на високата кула, сега я нямаше. Замъкът изглеждаше запуснат, без никакво движение или звук. Подвижният мост се оказа спуснат, портите бяха отворени.

— Поне няма да се налага да щурмуваме — отбеляза Мийчъм.

Стигнаха до моста и спряха. Замъкът се издигаше пред тях хладно враждебен. Беше построен от някакъв непознат черен камък. От голямата арка над моста ги гледаха странни същества с рога и крила. Бяха така изкусно изваяни, че изглеждаха като живи. Минаха по моста над дълбокия ров, отделящ замъка от острова. Мийчъм погледна надолу и видя, че ровът стига чак до морското равнище и блъскащите се вълни.

— Толкова добър ров не бях виждал. Добре ще си помисля преди да реша да го щурмувам, докато стрелят по мен от стените.

Влязоха в двора и се огледаха, сякаш очакваха някой да се появи всеки момент от многобройните врати. Не се виждаше и следа от живо същество, въпреки че настланият с камъни двор беше добре поддържан и чист.

След като никой не се появи, Пъг каза:

— Това, което търсим, трябва да е в цитаделата.

Изкачиха се по широките стъпала към главните порти и когато ги приближиха, крилата започнаха бавно да се отварят. Зад тях се видя някаква фигура. В следващия миг фигурата пристъпи напред, на слънчевата светлина.

Мечът на Мийчъм мигом се озова в ръката му, тъй като съществото твърде много приличаше на таласъм. След като го огледа

обаче, Мийчъм прибра оръжието. Съществото не направи никакъв заплашителен жест, просто стоеше и ги чакаше.

На ръст беше по-високо от таласъмните, почти колкото Мийчъм. От челото му стърчаха дебели костни израстъци и имаше огромен нос, но иначе чертите му изглеждаха по-изящни, отколкото на таласъм. Две черни очи ги изгледаха, докато продължаваха да се изкачват, последва зъбата усмивка. Главата на съществото беше покрита с гъста черна козина, а кожата му притежаваше бледозеления оттенък на племето на таласъмните, но му липсваше таласъмската стойка със смъкнатите рамене и стоеше изправено, съвсем като човек. Носеше изящно скроена яркозелена туника и също такива на цвят панталони. Краката му бяха обути в лъснати черни ботуши, стигащи до коленете.

Все така ухилено, съществото каза:

— Добре дошли, господари мои, добре дошли. Аз съм Гатис и имам честта да бъда вашият домакин в отсъствието на господаря ми. — В речта му се долавяше леко съскане.

— Макрос Черния ли е господарят ти? — попита Кълган.

— Разбира се. Винаги е било така. Моля, влезте.

Четиримата влязоха след Гатис в просторното преддверие и спряха да го огледат. С изключение на това, че нямаше жив човек, нито обичайните хералдически знамена, преддверието много приличаше на това в замъка на Крудий.

— Моят господар остави изрични указания за вашето посещение, доколкото беше възможно да се очаква, така че съм подготвил замъка за пристигането ви. Ще желаете ли нещо освежаващо? Храна? Вино?

Кълган поклати отрицателно глава. Не беше сигурен що за същество е това, но не се чувстваше много удобно от приликата му със съществата от Тъмното братство.

— Макрос каза, че щяло да има някакво писмо. Бих искал да го видя веднага.

Гатис се поклони.

— Както пожелаете. Моля, елате с мен.

Той ги поведе през дълъг низ от коридори до едно стълбище, виещо се на спирала в една голяма кула. Изкачиха се по стъпалата и скоро стигнаха до заключена врата.

— Господарят ми каза, че ще можете да отворите тази врата. Ако се провалите, значи сте натрапници и ще трябва да се справя с вас сурово.

Като чу това, Мийчъм стисна дръжката на меча, но Пъг сложи ръка на якото рамо на волника.

— Със затварянето на прорива половината ми сила се изгуби — тази, която бях придобил от Келеуан — но това не би трябвало да е сериозно препятствие.

Пъг се съсредоточи върху отварянето на вратата, но вместо обичайното изскърцване и отместване, промени се самата врата. Дървото сякаш се втечни, размаза се и затрептя, и повърхността му доби нови очертания. Заприлича на барелеф със смътните очертания на лицето на Макрос. Беше съвсем като живо, с най-големи подробности и сякаш заспало. После клепачите се отвориха и очите зад тях оживяха. Устата се разтвори и от нея се изтръгна глас, който прозвуча дълбоко и отекващо на съвършен цурански.

— Кой е първият дълг?

Без да се замисли, Пъг отговори:

— Да служа на Империята.

Ликът се размаза и се стопи в повърхността на вратата, и когато не остана и следа от него, вратата се отвори настрани. Прекрачиха през прага и се озоваха в кабинета на Макрос Черния — просторна стая, заемаща цялата горна част на кулата.

— Доколкото разбирам, имам честта да посрещна господата Кълган, Пъг и Мийчъм? — каза Гатис. — После изгледа четвъртия член на групата. — А вие трябва да сте принц Арута? — След като те кимнаха, той продължи: — Господарят не беше сигурен, че ваше височество също ще дойде, въпреки че го предполагаше. Но беше сигурен, че другите трима господа ще дойдат. — Той направи широк жест към стаята. — Всичко, което виждате, е на ваше разположение. Ако ме извините, ще се върна с посланието за вас и с нещо освежаващо.

Гатис излезе и четиримата заоглеждаха стаята. С изключение на една гола стена, откъдето очевидно наскоро бяха махнали някаква библиотека или бюфет, цялата стая беше обкръжена с високи рафтове, от пода до тавана, всички отрупани с тежки томове и свитъци. Пъг и

Кълган за момент направо се парализираха в колебанието си с кое по-напред да започнат.

Арута разреши този проблем, като пристъпи към един рафт, на който лежеше голям, навит на руло пергамент, вързан с червена лента. Той го свали и го постави на кръглата маса в средата на стаята. Разгъна го и от единствения широк прозорец на стаята проникна слънчев лъч и го освети.

Кълган се приближи до него да види какво е намерил и възкликна:

— Това е карта на Мидкемия!

Пъг и Мийчъм също се приближиха и застанаха зад Кълган и Арута.

— И то каква карта! — възкликна принцът. — Никога не съм виждал такава. — Пръстът му се заби в един голям къс суша в средата. — Вижте! Тук е Кралството. — В малък участък на картата с наклонени букви беше изписано Островното кралство. Под него се виждаха по-големите граници на Империята на Велики Кеш. На юг от нея ясно се очертаваха държавите на Кешийската конфедерация.

— Най-хубавата от всички, които съм виждал — каза Кълган. — Малцина от Кралството са стигали до Конфедерацията. За нейните граждани знаем единствено чрез Империята и от разказите на малцината дръзки капитани, стигали до техните пристанища. Не знаех дори имената на всичките държави, а за самите тях — нищо.

— Само за миг научихме толкова неща за своя свят — каза Пъг. — Вижте само колко малка част от този континент е Кралството. — Той посочи голямата полоса на Северните земи на север от Кралството и надалече простиращата се суша под Конфедерацията. Над целия континент с големи букви беше изписано: Триагия.

— Изглежда, нашата Мидкемия е много по-голяма, отколкото сме си представяли — промълви Кълган и посочи другите масиви суша отвъд морето. Бяха обозначени с имената Виниет и Новиндус. Върху всеки от тях бяха нанесени градове и държави. Показани бяха и две големи островни вериги, също заселени. Кълган поклати глава. — Имало е слухове за търговци от много далечни земи, стигали до търговските центрове на Кешийската конфедерация, или за пирати от Островите на залеза, но това е само мътва. Не е чудно, че никога не

сме чували за тези места. Само някой изключително смел капитан би могъл да тръгне с кораба си към толкова далечен пристан.

Гатис се върна с поднос с гарафа и четири чаши за вино.

— Господарят ми нареди да ви предам, че можете да се насладите на гостоприемството на неговия дом колкото пожелаете. — Сложи подноса на масата, наля вино, после извади един свитък от туниката си и го връчи на Кълган. — Нареди ми също така да ви предам това. Аз ще се оттегля, докато се запознаете с посланието на господаря. Ако ви потрябвам за нещо, просто изречете името ми и ще дойда веднага. — Той се поклони и излезе.

Кълган огледа свитъка. Беше запечатан с черен восък, с впечатана в него буква М. Той счупи печата и разгъна пергамента. Зачете го наум, след което каза:

— Да седнем.

Пъг нави голямата карта, сложи я на мястото ѝ и се върна при останалите.

— Слушайте — каза Кълган и зачете на глас.

— „На магьосниците Кълган и Пъг — поздрави. Очаквал бях някои от въпросите ви и съм се постарал да им отговоря възможно най-добре. Боя се, че ще има и други, които ще останат без отговор, понеже много от нещата за самия мен трябва да останат знайни само за мен. Не съм това, което цураните биха нарекли Велик, въпреки че съм посещавал по много поводи техния свят, както е известно на Пъг. Вълшебството ми е свойствено само за мен и е неподвластно на определения с вашите термини за Висши и Низши пътища. Достатъчно е да се каже, че пътувам по много и различни пътища.

Бих могъл да определя себе си като слуга на боговете, въпреки че едно такова определение може да прозвучи суетно. Но каквато и да е истината, пътувал съм до много светове и съм се трудил над много каузи.

За ранния си живот ще кажа малко. Не съм от този свят, а съм се родил в една земя, твърде отдалечена отгук в пространството и във времето. Родната ми планета не се различава много от вашия свят, въпреки че има сериозни причини да се нарече странна според вашите представи.

По-стар съм, отколкото бихте могли да си представите, дори според мерките на елфите. По причини, които самият аз не разбирам,

съм преживял безброй векове, въпреки че собствената ми раса е също така смъртна като вашата. Възможно е когато съм навлязъл в изкуството на чародейството неволно да съм си осигурил това свое почти безсмъртие, или пък може да е дар — или проклятие — на боговете.

Откакто станах чародей, съм обречен да зная собственото си бъдеще тъй както другите знаят миналото си. Никога не съм отстъпвал пред това, което знаех, че ми предстои, макар често да съм го пожелавал. Служил съм както на велики крале, така и на прости селяци. Живял съм в най-могъщи градове и в най-затънтени колиби. Често съм разбирал смисъла на своето участие, понякога — не съм, но винаги съм следвал предопределения ми път.“

Кълган спря за миг.

— Това поне обяснява как познаваше толкова много неща. — После продължи да чете.

„От всички мои деяния ролята ми в тази война на разлома беше най-трудната. Никога не съм изпитвал толкова силно желание да се отклоня от предначертания ми път. Никога не съм понасял отговорността за загубата на толкова много живот и скърбя за всичките тези жертви повече, отколкото можете да си представите. Но докато разсъждавате за моето «вероломство», помислете за положението ми.

Не можех да затворя прорива без помощта на Пъг. Беше предопределено войната да продължи, докато той изучи занаята на Келеуан. И въпреки ужасната цена, която трябваше да се плати, помислете за печалбата. Сега в Мидкемия има един, който владее Великото изкуство, изгубено при идването на човека през Войните на хаоса. Ползата от това ще се оцени само от историята, но мисля, че ще е голяма.

Колкото до затварянето на разлома точно когато щеше да се подпише мирът, мога да кажа само, че това бе от съдбоносно значение. Цуранските Велики бяха забравили, че тези пукнатини в тъканта на време-пространството са уязвими за Врага.“ — Кълган вдигна глава изненадан. — Врага? Пъг, тук става дума за нещо, което може би трябва да ни обясниш.

Пъг им разказа набързо каквото знаеше за легендарния Враг и Арута каза:

— Възможно ли е наистина да съществува такова ужасно нещо?
— На лицето му се бе изписало неверие.

— Че е съществувало някога, в това няма съмнение, а за същество с такава неимоверна мощ не е невъзможно да си представим, че все още оцелява в дълбините на вселената — отвърна Пъг. — Но от всички разумни основания за действията на Макрос това е последното, за което бих се сетил. Никой в Конгрегацията не е и сънувал за това. Невероятно.

Кълган продължи четенето.

— „За него всеки такъв прорив е като маяк, привлича ужасяващото му естество през пространството и времето. Могат да минат години преди да се появи, но дойде ли веднъж тук, всички сили на вашия свят ще бъдат подложени на неимоверно изпитание и може би ще се окажат недостатъчни, за да бъде той отблъснат от Мидкемия. Разломът трябваше да се затвори. Причините, поради които реших да осигуря затварянето му с цената на толкова много живот, би трябвало вече да са ви ясни.“

Пъг прекъсна четенето.

— Какво иска да каже с това „би трябвало да са ви ясни“?

— Освен всичко друго Макрос, изглежда, е и добър познавач на човешкия характер — каза Кълган. — Как мислиш, дали би могъл да убеди краля и императора разломът да се затвори при толкова много евентуални изгоди? Може би да, може би не, но във всеки случай щеше да остане човешкото изкушение да се задържи отворен „само за още малко“. Мисля, че той е разбирал това и се е постарал да направи така, че да не остане възможност за избор. — Кълган се върна към четенето на свитъка. — „Колкото до въпроса «какво предстои оттук нататък», не мога да кажа. Моето провиждане на бъдещето стига до взривяването на разлома. Дали това най-сетне ще се окаже предопределеният ми час, или просто началото на някаква нова ера в съществуването ми, не знам. Ако се приеме, че сте били свидетели на моята смърт, решението ми е следното. Всички мои изследвания, с малки изключения, се намират в тази стая. Те трябва да се използват за усъвършенстване на Висшето и Низшето изкуство. Желанието ми е да приемете като дар книгите, ръкописите и томовете, които са събрани тук, и да ги използвате с тази цел. В Кралството започва нова епоха на вълшебство

и моето желание е и други да се възползват от трудовете ми. Тази нова епоха оставям във ваши ръце.“

— Подписано е, „Макрос“.

Кълган остави ръкописа на масата.

— Едно от последните неща, които той ми каза, беше, че му се иска да го запомним с добро — промълви Пъг.

Помълчаха малко, после Кълган извика:

— Гатис!

След секунда съществото се появи на прага.

— Да, господарю Кълган?

— Знаеш ли какво съдържа този ръкопис?

— Да, господарю Кълган. Господарят беше съвсем изричен в указанията си. Държеше ние да сме съвсем наясно с изискванията му.

— „Ние“ ли? — попита Арута.

Гатис се усмихна със зъбатата си усмивка.

— Аз съм само един от слугите на нашия господар. На другите им бе наредено да стоят настрана от очите ви, защото имаше опасения, че присъствието им ще ви смущава. Моят господар не споделя повечето човешки суеверия и предпочита да цени всяко същество според заслугите му.

— Какво точно сте вие? — попита Пъг.

— Лично аз съм от една раса, родствена с таласъмните, както елфите са родственици с Тъмното братство. Стара раса сме и сме изчезнали, с изключение на малцина, много преди човеците да се заселят по бреговете на Горчивото море. Онези, които бяха останали, бяха доведени тук от Макрос. Аз съм последният.

Кълган изгледа съществото. Въпреки доста необичайния му вид, в него все пак имаше нещо симпатично.

— А сега какво ще правиш?

— Ще чакам завръщането на господаря и ще поддържам ред в дома му.

— Очакваш да се завърне ли? — запита Пъг.

— Най-вероятно. След ден, след година или след век — все едно. Всичко ще е готово за него, когато се върне.

— А ако е умрял? — попита Арута.

— Тогава ще остарее и ще умра чакайки, но не вярвам. Служа на Черния от много време. Между нас има... разбирателство. Ако е

умрял, мисля, че щях да го знам. Той просто... отсъства. Дори и да е умрял, може да се върне. За моя господар времето не е това, което е за другите хора. Ще ми стига да го чакам.

Пъг се замисли.

— Той, изглежда, наистина е властелин на всички магии.

Гатис се усмихна широко.

— Това със сигурност щеше да го разсмее, господарю. Той винаги се оплаква, че му остава да научи толкова много неща и че времето все не му стига. И това от устата на човек, живял неизброими години.

Кълган се надигна от стола си и каза:

— Трябва да извикаме хора, за да отнесат всички тези неща на кораба.

— Не се безпокойте, господарю — успокои го Гатис. — Когато сте готови, просто се върнете на кораба си. Оставете две лодки на брега при заливчето. На следващия ден призори ще намерите всичко натоварено на борда.

— Добре — каза Кълган. — Тогава трябва веднага да започнем с описа на всички тези трудове, преди да започне пренасянето.

Гатис пристъпи към един от рафтовете и се върна с навит на руло пергамент.

— Предвидих нуждите ви, господарю, и съм приготвил списък на всички трудове тук.

Кълган разтвори свитъка и зачете. Очите му се разшириха.

— Чуйте! — каза той възбудено. — Тук има копие на „Вероятности при трансформацията на материята“ на Виталус. — Очите му се разшириха още повече. — И „Темпорални изследвания“ на Спандрик. За този труд се смяташе, че е изгубен преди сто години! — Загледа се в следващите заглавия с почуда. — И стотици томове с името на Макрос на тях. Та това е неизмеримо съкровище.

— Радвам се, че го оценявате така, господарю — каза Гатис.

Кълган така се бе увлякъл, че помоли да му донесат тези томове веднага, но Арута го пресече:

— Чакай малко, Кълган. Хванеш ли се, ще трябва с въже да те теглим, за да те измъкнем оттук. Нека се върнем на кораба и да изчакаме да донесат всичко това. Скоро трябва да тръгваме.

Кълган заприлича на малко дете, на което са му отнели сладкишите, и Арута, Пъг и Мийчъм се захиха, като видяха нацупената му физиономия.

— Няма причина да се задържаме повече — каза Пъг. — Ще разполагаме с години, за да проучим всичко това след коронацията. Огледай се добре, Кълган. Да не би да се каниш да вдишаш всичко това на един дъх?

— Е, добре — предаде се Кълган.

Пъг посочи рафтовете и възкликна:

— Представете си само! Цяла академия за изучаване на магиката, с библиотеката на Макрос в сърцевината ѝ.

Очите на Кълган заблестяха.

— Аз почти бях забравил заръката на херцога. Място за учене. Няма вече чиракът да се учи от един или друг майстор, а от много. С такова завещание и с това, което сам ще можеш да предадеш, Пъг, ще поставиш чудесно начало.

— Хайде вече да тръгваме, ако изобщо искаме да има начало — подкани ги Арута. — Имаме да коронясваме нов крал, а колкото повече се бавим, толкова по-вероятно е и двамата да затънете тук до ушите.

Кълган го погледна намръщено, сякаш бяха посрамили доброто му име.

— Добре де, ще взема само някои неща да ги поразгледам на кораба... стига да нямаш възражения.

— Както искаш — отговори Арута с усмивка. — Но моля те, гледай поне да не са прекалено тежки. Трябва да ги домъкнем до лодката, не забравяй.

Кълган се усмихна доволно.

— Разбрахме се. — После се обърна към Гатис: — Би ли ми намерил онези два тома, за които споменах?

Гатис му подаде двата тома, овехтели и многократно препрочитани. Кълган го изгледа изненадано, а Гатис поясни:

— Прецених, че може да стигнете до това разбирателство, и ги свалих от рафтовете, докато го обсъждахте.

Кълган поклати глава и бавно тръгна към вратата с двата тома в ръце. Другите го последваха. Таласъмоподобното същество ги преведе през двора и на моста им пожела лек път.

След като портите на цитаделата се затвориха зад тях, Мийчъм каза:

— Този приятел Макрос май повдигна по пет въпроса за всеки един, на който отговори.

— Прав си — отвърна Кълган. — Но навярно ще разберем още неща от неговите бележки и от други трудове. А може би не — и сигурно така и трябва.

ГЛАВА 34

ВЪЗРАЖДАНЕ

В Риланон цареше празник.

Навсякъде плющяха знамена и гирлянди от цветя бяха заменили черните ленти, белязали периода на траур за покойния крал и неговия братовчед Боррик. Сега предстоеше коронасването на нов крал и хората ликуваха. Гражданите на Риланон малко познаваха Луам, но той беше хубаволик и винаги усмихнат и в очите на хората бе като слънце, показало се иззад тъмните облаци от царуването на Родрик.

Арута остави Пъг, Мийчъм и Кълган и препусна към двореца. Изруга наум съдбата, която ги бе забавила с близо седмица, лишавайки ги от попътен вятър на три дни от Крондор и след това с бавното придвижване до Саладор. Беше пред обед и жреците на Ишап вече разнасяха новата кралска корона из града. След по-малко от три часа Луам щеше да я получи.

Арута стигна до палата и виковете на гвардейците отекнаха из широкия площад:

— Пристига принц Арута!

Арута даде коня си на един паж и се забърза по стъпалата на двореца. Когато стигна до преддверието, към него с лъчезарна усмивка се затича Анита.

— О! — извика тя. — Колко се радвам, че те виждам!

— И аз се радвам, че те виждам, Анита. Трябва да се приготвя за церемонията. Къде е Луам?

— Усамотил се е в Кралската гробница. Поръча да ти предам, като пристигнеш, веднага да идеш при него. — Гласът ѝ бе изпълнен с тревога. — Тук става нещо странно, но никой като че ли не разбира какво и защо. Само Мартин Дълголькият се е виждал с Луам след снощната вечеря, а когато видях Мартин, лицето му изглеждаше много особено.

Арута се засмя.

— Мартин винаги изглежда странно. Хайде, да идем при Луам.

Тя се възпротиви на опита му да пренебрегне предупреждението й.

— Не, отиди сам. Той така поръча. Освен това аз трябва да се преоблека за церемонията. Но, Арута, наистина става нещо странно.

Този път Арута се замисли. Анита имаше добър усет за такива неща.

— Добре. Аз и без това трябва да изчакам да ми донесат вещите от кораба. Ще се видя с Луам и след като тази загадка се изясни, ще сме заедно на церемонията.

— Добре.

— Карлайн къде е?

— В покоите си. Ще й кажа, че си дошъл.

Целуна го по бузата и бързо се отдалечи.

Арута не беше слизал в гробницата на предците си от малко момче, когато за пръв път бе дошъл в Риланон за коронясването на Родрик. Помоли един паж да го отведе дотам и момчето го поведе през лабиринт от коридори.

Палатът бе претърпял през вековете много преустройства. Бяха добавяни нови крила и нови постройки бяха вдигани на мястото на рухналите от пожари, земетръси или война, но в центъра на огромното здание си стоеше древната цитадела. Единственият белег, че влизат в древните зали, бе внезапната поява на тъмни каменни стени, изгладени от времето. Двама гвардейци стояха на стража пред една врата, над която в камъка бе всечен барелеф с герба на кралете от рода Кондуин — коронован лъв, държащ меч. Пажът каза: „Принц Арута!“ и гвардейците отвориха вратата.

Арута влезе в малкото преддверие и заслиза по стъпалата покрай ярко пламтящите факли, зацапали каменните стени с черни сажди. Стъпалата свършиха и Арута застана пред широк сводест проход. От двете страни се издигаха величавите статуи на древните крале Кондуин. Вдясно, с черти, похабени от времето, се издигаше статуята на Данис, първия крал Кондуин в Риланон, царувал преди седемстотин и петдесет години. Вляво бе статуята на Делонг — единственият владетел, наречен „Великия“, кралят, който пръв бе донесъл знамето на Риланон на континента след завладяването на Батира, двеста и петдесет години след Данис.

Арута мина покрай статуите на своите предци и влезе в погребалната зала. Закрачи между тленните останки на своите предшественици, взидани в стените или положени в каменни саркофази. Крале и кралици, принцове и принцеси, измамници и престъпници, светци и учени се нижеха покрай него. В края на огромното помещение видя Луам, седнал до каменния саркофаг на баща им. Върху капака на саркофага беше изваян ликът на Боррик, сякаш покойният херцог на Крудий лежеше заспал.

Арута се приближи бавно, защото Луам изглеждаше потънал в мисли. Луам вдигна глава и промълви:

— Боях се, че ще закъснееш.

— И наистина закъснях. Времето беше отвратително и пътувахме бавно, но най-после всички сме тук. Е, кажи ми каква е тази странна история? Анита ми спомена, че си прекарал тук цяла нощ и че имало някаква загадка. Каква е тя?

— Много мислих за това, Арута. Цялото кралство ще го узнае след два-три часа, но исках първо ти да видиш какво съм направил и да чуеш това, което трябва да кажа, преди да го е чул някой друг.

— Анита ми каза, че Мартин е бил тук с теб тази сутрин. Каква е тази работа, Луам?

Луам отстъпи от саркофага и му посочи. В камъка бяха всечени думите:

ТУК ПОЧИВА ЛОРД БОРРИК,
ТРЕТИ ХЕРЦОГ НА КРУДИЙ,
СЪПРУГ НА КАТЕРИН,
БАЩА НА
МАРТИН,
ЛУАМ,
АРУТА
И КАРЛАЙН

Устните на Арута се раздвижиха, но от тях не излезе и звук. Той поклати глава и промълви:

— Що за лудост е това?

— Не е лудост, Арута. Татко призна Мартин на смъртното си ложе. Той е наш брат. Той е най-големият.

Лицето на Арута се сгърчи от гняв.

— Защо не ми го каза? — Гласът му трепереше. — С какво право си скрил това от мен?

Луам повиши глас.

— Всички, които го узнаха, се заклеха да го запазят в тайна. Не можех да рискувам да го узнае някой преди да се сключи мирът. Твърде много неща зависеха от това.

Арута се дръпна от брат си и загледа с неверие надписа.

— С това всичко си идва на мястото, по дяволите! Избирането на Мартин в деня на Подбора. Това, че баща ни непрекъснато се интересуваше къде е и какво прави. Свободата да идва и да си отива когато пожелае. — Думите на Арута се изпълниха с горчивина. — Но защо чак сега? Защо баща ни е признал Мартин, след като го е отричал толкова години?

— Съпоставих всичко, което успях да науча от Кълган и Тъли. Никой друг не го е знаел освен тях, дори и Фанън. Татко е гостувал на Брукал през първата година на поста си след смъртта на дядо. Забъркал се с някакво хубаво слугинче и се родил Мартин. Пет години са минали преди татко да го разбере. Междувременно татко срещнал мама и се оженили. Когато разбрал за Мартин, той вече бил оставен от майка си на монасите в абатство Силбан. Татко предпочел да остави Мартин на техните грижи. Когато съм се родил аз, баща ни започнал да изпитва разкаяние за това, че има син, когото не познава, а когато съм станал на шест години, Мартин вече е бил на възрастта за Подбора. Татко уредил да го доведат в Крудий. Но не можел да го признае от страх, че ще посрами майка.

— Тогава защо сега?

Луам се взря в образа на баща си.

— Кой знае какво минава през ума на човек в миговете преди смъртта? Може би още повече разкаяние или чувство за чест. Каквато и да е причината, той го призна и Брукал свидетелства.

В гласа на Арута все още се долавяше гняв.

— И сега ние трябва да се оправяме с това безумие, все едно какви са били причините за баща ни да го предизвика. — Той изгледа сурово Луам. — Какво ти каза той, когато го доведе да види този надпис?

Луам извърна очи, сякаш наранен от това, което трябваше да каже.

— Постоя мълчаливо, после го чух, че плаче. Накрая промълви: „Радвам се, че ти го е казал“. Той е знаел, Арута. — Луам стисна ръката на брат си. — През всичките тези години баща ни си е мислел, че Мартин не знае произхода си, а той го е знаел. И нито веднъж не се опита да се възползва от това.

Гневът на Арута се уталожи.

— Нещо друго каза ли?

— Само „Благодаря ти, Луам“, след което си отиде.

Арута закрачи замислен, после се обърна към Луам.

— Мартин е добър човек, може би най-добрият от всички, които познавам. Аз съм първият, който ще го потвърди. Но това признание! Разбираш ли какво си направил?

— Давам си сметка.

— Поставил си на везните всичко, което придобихме през последните девет години, Луам. Трябва ли сега да се бием с амбициозните източни лордове, които могат да се противопоставят в името на Мартин? Нима приключихме една война, само за да започнем нова, още по-горчива?

— Няма да има спор за наследството.

Арута се спря. Очите му се присвиха.

— Какво искаш да кажеш? Мартин обеща ли ти да не изказва претенции?

— Не. Аз реших да не се противопоставя на Мартин, ако поиска короната.

Арута загуби дар слово за миг и изгледа потресен Луам. Едва сега осъзна причините за ужасното съмнение, което брат му бе споделил при избора му за крал.

— Ти просто не искаш да бъдеш крал — сряза го той с укор.

Луам се изсмя горчиво.

— Никой разумен човек не би го искал. Ти каза същото за себе си, братко. Не зная дали съм подходящ за бремето на кралството. Но нещата вече не са в моите ръце. Ако Мартин стане и пожелае короната за себе си, ще му призная правото.

— Правото! Кралският печат ти беше връчен в присъствието на почти всички лордове. Ти не си болният Ерланд, отстъпващ пред братовия си син заради разклатеното си здраве и липсата на ясно наследство. Ти си посочен за Наследник!

Луам сведе глава.

— Това посочване е невалидно, Арута. Родрик ме провъзгласи за Наследник като „най-възрастния мъж на рода Кондуин“, какъвто не съм. Най-големият е Мартин.

— Съвършено вярно и според закона, Луам, но ще донесе пълна разруха на това кралство! — избухна Арута. — Ако Мартин изяви претенция пред събранието, жреците на Ишап ще счупят короната и въпросът ще бъде прехвърлен в Съвета на лордовете за решение.

— И макар Ги да се крие, ще се вдигнат дузини херцози, пълчища графове и орди барони, готови да прережат гърлата на съседите си, за да наложат своя избор. Този пазарлък ще свърши с половината имения в Кралството забъркани в търговия на гласове. Ще бъде истинска касапница!

— Ако ти вземеш короната, Батира няма да може да действа — продължи Арута. — Но ако подкрепиш Мартин, мнозина ще се откажат да те последват. Изпаднал в безизходица съвет — точно това цели Ги. Готов съм да заложа всичко, че точно в този момент той се спотайва някъде и чака точно такъв сгоден момент, за да заплете коварствата си. Ако източните лордове се вдигнат, Ги тутакси ще се появи и мнозина ще се стекат под знамето му.

Луам изглеждаше потиснат от думите на брат си.

— Не мога да кажа какво ще стане, Арута. Но зная, че не мога да направя нищо друго.

Арута сякаш бе готов да го удари.

— Наследил си бремето на бащиното ни чувство за семейна чест, но на други ще се падне да се справят с убийствата. Милост небесна, Луам, мислиш ли изобщо какво би се случило, ако някой безименен доскоро ловец седне на трона на Кондуин само защото баща ни е оципал някакво хубаво слугинче преди четиридесет години! Това ще доведе до гражданска война!

Луам остана непреклонен.

— На мое място щеше ли да откажеш на Мартин рожденото му право?

Гневът на Арута се стопи и той изгледа брат си с нескрито удивление.

— Богове! Ти се чувстваш виновен за това, че баща ни е отричал Мартин през целия му живот, нали? На твое място със сигурност щях

да откажа на Мартин рожденото му право. След тридесет и седем години какво толкова означават няколко дни повече? След като станех крал и укрепях властта си, щях да го направя херцог, да му дам да командва армия, да го направя свой пръв съветник или каквото и да е там, за да успокоя съвестта си, но не и преди кралството да бъде заздравено. Не бих приел Мартин да изиграе ролята на Боррик Първи спрямо Джон Претендента в лицето на Ги, и щях да съм готов на всичко, което трябва да се направи, за да не стане това.

Луам въздъхна с дълбоко съжаление.

— Значи сме съвсем различни хора, Арута. Вече ти казах в лагера, че от теб щеше да излезе много по-добър крал, отколкото от мен. Може би си прав, но стореното вече е сторено.

— Брукал знае ли за това?

— Само ние тримата. — Той се взря в Арута. — Само синовете на нашия баща.

Арута почервения, раздразнен от думите му.

— Не ме разбирай погрешно, Луам. Изпитвам голяма привързаност към Мартин, но тук са заложени неща, много по-сериозни от личните ни преценки и чувства. — Той замълча за миг. — Значи всичко е в ръцете на Мартин. След като е трябвало да го направиш, поне си постъпил правилно, че не си го направил публично достояние. Достатъчен ще бъде потресът, когато Мартин се появи на коронацията. Поне можем да се подготвим.

Арута пристъпи към стълбите, спря и се извърна към брат си.

— Това, което ми каза, води към два изхода, Луам. Може би тъкмо защото не можеш да отречеш правата на Мартин, от теб ще се получи по-добър крал, отколкото от мен. Но колкото и да те обичам, няма да позволя кралството да бъде съсипано заради наследството.

Луам като че ли не можеше повече да се противопоставя на брат си. В думите му прозвуча умора и примирение пред всичко, което можеше да поднесе съдбата.

— Какво ще направиш?

— Това, което трябва. Ще се погрижа тези, които са ни верни, да бъдат предупредени. Ако се стигне до бой, поне да имаме предимство с изненадата. — Той замълча за миг. — Нищо друго не изпитвам, освен преголяма обич към Мартин, Луам, трябва да знаеш това. Ходил съм с него на лов като момче и на него в немалка степен дължа живота си,

когато измъкнахме Анита от копоите на Ги, а това е дълг, който трудно се заплаща. В друг момент и на друго място с радост щях да го приема за свой брат. Но ако се стигне до кръвопролитие, Луам, готов съм да го убия.

Арута напусна гробницата на предците си. Луам остана сам с мраза на вековете върху плещите си.

Пъг се взираше замислен през прозореца. Катала пристъпи до него и го измъкна от унеса.

— Изглеждаш чудесно — каза ѝ той. Беше облякла искряща рокля от тъмен пурпур, със златни шевици по гърдите и ръкавите. — И най-изящната херцогиня в двора не може да надмине красотата ти.

Тя се усмихна на ласкателството му.

— Благодаря ти, съпруже. — Завъртя се да му покаже тоалета си. — Вашият херцог Калдрик според мен е истински магьосник. Как слугите му успяха да намерят всички тези неща и да ги приготвят само за два часа — истинско вълшебство. — Тя потупа гънките на дебелия пола. — Много трябва да се упражнявам, докато свикна с това тежко облекло. Струва ми се, че предпочитам късите роби у дома. — Погали тъканта. — Но все пак платът е хубав. А и в този ваш студен свят вече разбирам, че така трябва. — С края на лятото времето бе започнало да захладнява. След по-малко от два месеца щеше да завали сняг.

— Почакай само до зимата, Катала, ако си мислиш, че сега е студено.

— Мамо, татко! — извика възбудено Уилям от вратата и се втурна към тях. Беше облечен в къса туника и панталонки, подходящи за млад благородник, от тънък плат и изкусно скроени. Скочи към протегнатите ръце на баща си. — Къде отивате? — попита момчето с широко ококорени очи.

— Отиваме да видим как Луам ще стане крал, Уилям — каза Пъг. — Докато ни няма, слушай гледачката си и не дразни Фантус.

Момчето отвърна утвърдително за първото, но не и за второто и немирната му усмивка ги накара да се усъмнят. Слугинята, която бе назначена за гледачка на Уилям, влезе и поведе детето към неговата стая.

Пъг и Катала излязоха от покоите, които им бе отредил Калдрик, и тръгнаха към тронната зала. По пътя срещнаха Лаури и явно изнервения Касуми.

Лицето на Лаури грейна и той възкликна:

— Аха! Ето ви и вас. Много се надявах да ви видя преди да започнат всичките тези церемонии.

Касуми се поклони на Пъг, въпреки че магьосникът се беше облякъл в подходяща за случая кафяво-червена туника.

— Велики.

— О, това са минали работи, Касуми. Моля те, наричай ме вече Пъг.

— Колко сте красиви и двамата с тези нови дрехи! — възкликна Катала.

Лаури се беше облякъл според последната мода — в яркожълта туника със зелен елек без ръкави отгоре и с плътни черни панталони, затъкнати във високите чизми. Касуми носеше униформата на рицар-капитан на гарнизона на Ламът — тъмнозелена куртка и панталони, със сивия табард с вълчата глава на Ламът.

Трубадурът им се усмихна.

— При цялата тази възбуда през последните няколко месеца бях забравил, че ми остана едно малко съкровище от скъпоценни камъни. Тъй като не мога да ги върна на владетеля на Шинцаваи, а синът му отказва да ги приеме, предполагам, че са мои по право. Вече няма да ми се налага да се притеснявам дали ще си намеря вдовица в някой хан.

— Касуми, как се устройват твоите хора? — попита Пъг.

— Не лошо, въпреки че все още има известно напрежение между тях и войниците на Ламът. Но мисля, че с времето това ще се изглади. Имахме сблъсък с Братството седмица след като пристигнахме. Умеят да се бият, но ги надвихме. Голяма веселба се вдигна по гарнизоните, както при цураните, така и при ламътците. За начало не е зле.

Беше много повече от сблъсък. Вестта за битката бе стигнала до Риланон. Тъмните братя и техните съюзници таласъми бяха нахлули на територията на Ябон и бяха съкрушили един от пограничните гарнизони, отслабени по време на войната. Цураните се бяха върнали от своя поход към Зюн, развърнали се бяха направо от марш и бяха освободили гарнизона. Бяха се сражавали като луди, за да спасят

доскорошните си противници от пълчищата на таласъмите, и ги бяха изтласкали в планините северно от Ябон.

Лаури намигна на Пъг.

— Направо си станаха герои, нашите цурански приятели, и когато се върнаха в Риланон, ги посрещнаха радушно. — Останали далече от разгара на бойните действия, гражданите на столицата не изпитваха нито страх, нито омраза към бившите врагове и им бяха устроили посрещане, немислимо в Свободните градове, в Ябон или по Далечния бряг. — Мисля, че хората на Касуми доста се слисаха от това.

— Наистина — съгласи се Касуми. — Такова посрещане в родния ми свят би било невъзможно, но тук...

— Освен това — продължи Лаури — те като че ли, изглежда, много бързо развиха афинитет към кралското вино и бирата, дори успяха да преодолеят вродената си неприязън към височките жени.

Касуми извърна поглед настрани със смутена усмивка, а Лаури добави:

— Нашият храбър рицар-капитан беше поканен преди седмица в имението на една от по-богатите търговски фамилии, от тези, които се стремят да разширят търговията си със Запада. Оттогава често го забелязват в компанията на една определена особа, явяваща се щерка на търговец.

Катала се засмя, а Пъг се усмихна, забелязал смущението на Касуми, и каза:

— Той винаги е бил схватлив ученик.

Касуми сведе глава. Беше се изчервил, но се усмихваше.

Изведнъж на лицето на Лаури се изписа нескрито възхищение. Магьосникът се обърна и очите му се спряха на красивата млада жена, която се приближаваше към тях по коридора с почетна свита от гвардейци. Очите на Пъг се разшириха — това бе Карлайн. Беше се превърнала в прекрасна жена, точно както обещавахе преди години момичешката ѝ хубост. Тя спря до тях и махна с ръка да освободи стражата си. Изглеждаше царствено с фината си зелена рокля и изящната перлена тиара, увенчала черната ѝ коса.

— Велики магьоснико — рече тя, — нима няма поздравите една стара приятелка?

Пъг се поклони на принцесата, Касуми и Лаури последваха примера му. Катала приклекна в учтив реверанс, както я беше учила една от слугините.

— Принцесо, поласкан съм, че си спомняте за едно най-обикновено момче от цитаделата — каза Пъг.

Карлайн се усмихна и сините ѝ очи блеснаха.

— О, Пъг... Ти никога не си бил нещо обикновено. — После погледна Катала. — Това жена ти ли е? — След като той кимна и ги представи една на друга, принцесата целуна Катала по бузата и каза: — Богове, чух, че сте красива, но описанието на брат ми бледнее пред истината.

— Много сте любезна, ваше височество — отвърна Катала.

Касуми отново запристъпва нервно от крак на крак, но Лаури стоеше изумен пред красотата на младата жена в зелено. Катала трябваше да стисне здраво ръката му, за да го измъкне от унеса.

— Лаури, би ли ни поразвел с Касуми из палата преди да са започнали церемониите?

Лаури се усмихна широко, поклони се на принцесата и тръгна с Касуми и Катала по коридора. Пъг и принцесата ги гледаха мълчаливо, докато се отдалечаваха.

— Съпругата ти е много съобразителна жена — отрони Карлайн.

Пъг се усмихна.

— Тя наистина е забележителна.

Карлайн изглеждаше искрено щастлива, че го вижда.

— Доколкото разбрах, имаш и син.

— Да. Уилям. Той е едно малко дяволче и същинско съкровище.

По лицето на Карлайн премина сянка на завист.

— Бих искала да го видя. — Замълча, след което добави: — Значи си много щастлив.

— Много щастлив, ваше височество.

Тя го хвана под ръка и двамата бавно тръгнаха по коридора.

— Защо са тези официалности, Пъг? Или трябва да те наричам Миламбер, под което име чувам, че си се подвизавал?

Той забеляза усмивката ѝ и не остана длъжен.

— Чудя се понякога, но ми се струва, че тук Пъг е съвсем подходящо. — После се ухили. — Изглежда, доста си научила за мен.

Тя се нацупи престорено.

— Ти винаги си бил любимият ми магьосник.

Двамата се засмяха. После Пъг сниши глас и й каза:

— Много съжалявам за смъртта на баща ти, Карлайн.

Лицето й помръкна.

— Луам ми каза, че си бил там в последния му час. Радвам се, че те е видял жив и здрав преди да умре. Знаеш ли колко те обичаше?

Пъг усети буца в гърлото си.

— Той ми даде име. Не зная дали можеше да направи нещо повече, с което да ми покаже обичта си. Знаеш ли за това?

Лицето й светна.

— Да, Луам ми каза. Вече сме един вид братовчеди — добави тя със смях. Продължиха да вървят и тя заговори тихо. — Ти си първата ми любов, Пъг, но нещо повече — ти винаги си ми бил приятел. И съм много щастлива, че пак виждам своя приятел.

Той се спря и я целуна леко по бузата.

— И твоят приятел е много щастлив, че те вижда.

Леко изчервена, тя го отведе в една малка градина на някаква тераса. Седнаха на една каменна скамейка и Карлайн въздъхна.

— Жалко само, че татко и Роланд вече ги няма.

— Аз също се наскърбих от новината за смъртта на Роланд — отвърна Пъг.

Тя поклати глава.

— Този шут преживя в кратките си години толкова, колкото повечето хора не биха могли през целия си живот. Много от себе си скриваше зад разпуснатия си нрав, но знаеш ли, мисля си, че може би е бил един от най-мъдрите хора, които съм познавала. Улавяше всеки отминаващ миг и изстискваше от него всичкия живот, който можеше. — Пъг се взря в лицето й и видя, че очите й са грейнали от спомена. — Ако беше оживял, щях да се омъжа за него. Подозирам, че щяхме да сме на нож всеки ден, Пъг — о, как умееше да ме ядосва! Но също така умееше и да ме размива. Толкова много ме научи за живота. Винаги ще ценя спомена за него.

— Радвам се, че си в мир със загубите си, Карлайн. Толкова години като роб, после като магьосник, в друг свят — много съм се променил. Изглежда, и ти си се променила много.

— Не мисля, че си се променил чак толкова, Пъг. В теб все още има нещо от онова момче, което толкова се смущаваше от вниманието

ми.

Пъг се засмя.

— Сигурно си права. А и ти донякъде също не си се променила, или поне все още умееш да смуцаваш мъжете, ако мога да съдя по реакцията на приятеля ми Лаури.

Тя му се усмихна със сияещо лице и Пъг усети смътно привличане, бледо ехо от онова, което бе изпитвал като момче. Но вече без никакво неудобство, защото знаеше, че винаги ще обича Карлайн, макар и не по начина, който си беше представял като момче. Не като онази смуцаваща страст преди години и много по-различно от дълбоката връзка, която изпитваше към Катала — просто с топлата привързаност на приятелството.

Тя се хвана за последните му думи.

— Онзи русокос красавец, с когото беше преди няколко минути ли? Кой е той?

Пъг се усмихна разбиращо.

— Твой най-предан поданик, ако се съди по всичко. Той е Лаури, трубадур от Тир-Сог и негодник с безкрайна хитрост и чар. Има обичливо сърце и храбър дух, и е искрен приятел. Някой път ще ти разкажа как спаси живота ми, рискувайки своя.

— Доста интересна личност.

Пъг забеляза, че макар да е пораснала и да е станала по-сдържана след изпитаните страдания, нравът ѝ до голяма степен си е останал непроменен.

— Някога, на шега, разбира се, му обещах да ти го представя. Сега съм сигурен, че много ще се зарадва, ако се запознае с ваше височество.

— Тогава трябва да го уредим. — Тя стана. — Боя се, че трябва да отида да се приготвя за коронацията. Вече всеки момент камбаните ще ударят и жреците ще пристигнат. По-късно ще си поговорим, Пъг.

Пъг също се изправи.

— С удоволствие, Карлайн.

И ѝ предложи ръката си. В същия миг един глас зад тях каза:

— Скуайър Пъг, мога ли да поговоря с вас?

Те се обърнаха и видяха Мартин Дълголькия. Ловецът се поклони на принцесата.

— Майстор-ловецо! Ето ви и вас — каза Карлайн. — Не съм ви виждала от вчера.

— Имах нужда да остана сам. В Крудий, когато ме споходеше подобно настроение, се оттеглях в лесовете. Тук... — Мартин посочи спускащата се по терасите градина — това се оказа най-доброто, което можах да намеря.

Тя го изгледа озадачено, но каза само:

— Е, надявам се, че ще дойдете на коронацията. Сега, ако ме извините, трябва да се оттегля. — Прие учтивите им поклони и си отиде.

Мартин изгледа Пъг и промълви:

— Радвам се, че те виждам, Пъг.

— И аз теб, Мартин. От всичките ми стари приятели тук ти си последният, когото срещам. Като оставим настрана онези, които тепърва очаквам да видя в Крудий, с теб радостта ми от завръщането е пълна. — Забеляза, че Мартин е угрижен. — Някаква неприятност ли има?

Мартин извърна поглед над градината, към града и морето зад него.

— Луам ми каза, Пъг. Каза ми, че и ти го знаеш.

Пъг веднага разбра.

— Бях там, когато баща ти почина, Мартин — промълви той спокойно.

Мартин закрочи мълчаливо и когато стигна до ниската каменна стена, обкръжаваща градината, я стисна здраво.

— Моят баща — промълви той с горчивина. — Колко години чаках да ми каже: „Мартин, аз съм твоят баща...“ Никога не ме е интересувало наследство и подобни неща. Бях предоволен да си остана майстор-ловецът на Крудий. Само да ми го беше казал.

Пъг внимателно обмисли думите си.

— Мартин, много хора извършват неща, за които по-късно съжालяват. И едва на малцина се удава да поправят грешките си. Ако някоя цуранска стрела го беше поразила на място, ако стотици други неща се бяха случили, сигурно нямаше да може да направи и малкото, което направи.

— Знам, но въпреки това утехата е малка.

— Предаде ли ти Луам последните му думи? Той каза: „Мартин е ваш брат. Аз го онеправдах, Луам. Той е добър човек и аз много го обичам.“

— Не, не ме обичаше — тихо каза ловецът.

— Лорд Боррик беше човек със сложен характер, Мартин, и аз бях само едно момче, когато го познавах, но каквото и да може да се каже за него, низостта му беше чужда. Не претендирам, че разбирам защо е решил да постъпи така, но това, че те обичаше, е сигурно.

— Беше такова безумие... Знаех, че той е баща ми, а той така и не разбра, че мама ми го беше казала. Щеше ли да бъде по-различна съдбата ни, ако бях отишъл при него и му го бях казал?

— Само боговете знаят. — Пъг докосна Мартин по рамото. — Това, което сега има значение, е какво ще направиш ти. Това, че Луам ти го е казал, означава, че той ще заяви публично за рожденото ти право. Ако вече го е казал на други, дворът ще закипи. Ти си най-големият и имаш правото пръв да изявиш претенции. Знаеш ли какво ще направиш?

Мартин го изгледа.

— Толкова спокойно ми говориш за това. Нима правото ми да претендирам за трона изобщо не те безпокои?

Пъг поклати глава.

— Няма как да го знаеш, но аз бях смятан за един от най-могъщите мъже в Цурануани. Думата ми в някои отношения беше повластна от тази на крал. Мисля, че знам какво може да направи властта и какви хора се стремят към нея. Съмнявам се, че притежаваш достатъчно лична амбиция за това, освен ако много не си се променил, откакто напуснах Крудий. Ако ти вземеш короната, то това ще стане само заради някакви разумни причини, в които ще си убеден. Би могло да се окаже единственият начин да се избегне гражданската война, защото ако ти избереш кралската мантия, Луам пръв ще ти се закълне във вярност. Каквато и да е причината, ти ще се постараете да постъпиш мъдро. И ако избереш пурпура, ще направиш всичко, за да бъдеш добър владетел.

Мартин беше впечатлен.

— Много си се променил, скуайър Пъг, повече, отколкото съм очаквал. Благодаря ти за тази ласкава оценка, но смятам, че си единственият човек в Кралството, който е в състояние да го повярва.

— Каквато и да е истината, ти си син на своя баща и няма да донесеш безчестие на неговия дом.

Думите на Мартин отново се пропиха с горчивина.

— Някои ще сметнат самото ми рождение за безчестие. — Той се загледа към града долу, след което се обърна и се взря в Пъг. — Само ако изборът беше прост... но според Луам не е. Ако аз взема короната, мнозина ще се противопоставят. Ако я откажа в полза на Луам, някои могат да го използват като повод да откажат подкрепата си на Луам... Боговете са ми свидетели, Пъг. Ако проблемът беше между Арута и мен, нито за миг нямаше да се поколебая да отстъпя в негова полза. Но Луам? Не съм го виждал от седем години и тези години са го променили. Изглежда ми обзет от какви ли не съмнения. Способен командир на бойното поле, безспорно, но крал? Изправен съм пред ужасната перспектива, че мога да се окажа по-добър крал от него.

— Както казах вече, ако поискаш трона, то ще е поради някакви сериозни основания, поради чувство за дълг — тихо каза Пъг.

Десницата на Мартин се сви в юмрук.

— Къде свършва дългът и започва личната амбиция? Къде свършва справедливостта и започва мъстта? Има някаква част от мен, някаква яростна част, която казва: „Изтръгни всичко, което можеш от този момент, Мартин“. Защо не крал Мартин? А друга част от мен се чуди дали баща ми щеше да направи това, ако знаеше, че един ден ще трябва да стана крал. О, Пъг, какъв е дългът ми?

— Това е нещо, което всеки от нас трябва да прецени съвсем сам. Не мога да ти предложа никакъв съвет.

Мартин се облегна на каменното перило и стисна главата си с ръце.

— Не се обиждай, но ме остави за малко...

Пъг се обърна и си тръгна. Остави зад себе си един угрижен мъж, замислен за съдбата си. И за съдбата на цяло едно кралство.

Намери Катала с Лаури и Касуми да си говорят с херцог Брукал и граф Вандрос. Докато приближаваше към тях, чу херцога да казва:

— Така че най-после ще вдигнем сватба, след като на този млад тъпак — и той посочи Вандрос — най-после му увря главата да поиска ръката на дъщеря ми. Може би все пак ще доживеея да видя и внуци.

Виждаш ли какво става, когато чакаш толкова години, докато се ожениш. Остаряваш преди децата ти да се оженят... А, магьоснико. Ето те и теб.

Катала се усмихна на мъжа си.

— Приятна ли беше срещата ви с принцесата?

— Много.

Тя заби пръст в гърдите му и каза:

— И като останем насаме, ще ми повториш разговора ви дума по дума.

Пъг се смути, макар да разбираше, че Катала само се шегува. Другите се разсмяха, забелязали объркването му.

— Магьоснико, жена ти е толкова хубава, че чак съжалявам, че не съм отново на шейсет години — каза Брукал и намигна на Пъг. — Щях да ти я открадна и по дяволите скандала. — Той хвана Пъг под ръка и каза на Катала: — Ако позволите, милейди, но вместо това ще трябва да открадна малко от времето на съпруга ви.

Той отведе Пъг настрана от изненаданата група, така че да не го чуят, и прошепна:

— Имам лоши новини.

— Знам.

— Луам е глупак. Благороден глупак. — Очите на стария херцог се премрежиха от спомени. — Но е син на баща си и внук на дядо си също така, и също като тях двамата има силно чувство за чест. — Очите на стария мъж отново се съсредоточиха. — Все пак бих искал и чувството му за дълг да е толкова силно. — Той сниши глас още повече и каза: — Дръж жена си край себе си. Гвардейците в залата са облечени в пурпур и ще умрат, защитавайки краля, който и да се окаже той. Но може да стане бъркотия. Много от източните лордове са импулсивни мъже, твърде много са навикнали дребните им прищевки да се изпълняват моментално. Някои от тях може да си отворят устите и да стане беля. Чуй какво ще ти кажа. Хората ми, както и тези на Вандрос, са разположени из целия палат, а цураните на Касуми са отвън, по покана на Луам. На източните лордове това никак не им харесва, но Луам е наследникът и не могат да му откажат. Като прибавим и тези, които ще застанат на наша страна, можем да завладеем палата и да го задържим. След като Батира се крие и Ричард Саладорски е мъртъв, източните владетели са останали без водачи. Но

много от тях са на острова, с достатъчно „почетна гвардия“ в града и наоколо, за да превърнат този остров в едно хубавичко бойно поле, ако избягат от двореца преди да бъде избран кралят. Така че ще задържим палата. Нито един вероломец от Изтока няма да излезе оттук, за да крои предателство с Черния Ги. Всички ще превият коляно пред краля — независимо кой брат вземе короната.

Пъг се изненада.

— Значи си готов да подкрепиш Мартин?

— Няма да позволя на никого да хвърли кралството ми в гражданска война, магьоснико — изръмжа Брукал. — Не и докато дишам. С Арута си поговорихме. На кой от двамата не му харесва изборът, но сме наясно с курса. Ако Мартин стане крал, всички ще се преклонят пред него. Ако Луам получи короната, Мартин или ще се закълне във вярност, или няма да напусне двореца жив. Ако короната бъде счупена, държим двореца и кой от лордовете няма да си излезе, докато не излъчим един от братята за крал, та дори цяла година да стоим в тази проклета зала. Защото дори ако шепа благородници успеят да се измъкнат от двореца, ще имаме гражданска война. — Той удари ръката си с юмрук. — Проклети традиции. Докато си говорим с теб, жреците вече са почти пред двореца и всяка стъпка ги приближава все повече до момента на избора. Само ако Луам бе действал по-рано, да ни даде малко повече време, или изобщо да не беше действал. Или ако бяхме натикали Ги в тъмницата. Ако можехме да поговорим поне с Мартин, но той е изчезнал...

— Аз говорих с Мартин.

Брукал присви очи.

— Какво му е настроението? Какви са му плановете?

— Угрижен е, както можеш да си представиш. Той винаги е знаел кой е баща му и се е примирил да отнесе тайната със себе си в гроба. Готов съм да се обзаложа за това, но сега изведнъж бе хвърлен в самата сърцевина на проблема. Не знам какво ще направи. Не мисля, че и той ще знае, докато жреците не поставят короната пред него.

Брукал поглади брадичката си.

— Това, че е знаел, а не е използвал това знание за своя изгода, говори добре за него. Но въпреки това не ни остава време. — Той посочи към залата. — Ти най-добре върви при жена си. И дръж

сетивата си изострени, чародеецо, че днес можем да имаме нужда от уменията ти.

Върнаха се при останалите и Брукал поведе Вандрос и Касуми вътре, като тихо им шепнеше нещо.

— Какво става? — попита Лаури. — От един балкон към двора видях навсякъде цурани. За миг ми се стори, че Империята е спечелила войната. Нищо не можах да измъкна от Касуми.

— Брукал знае, че на тях може да се разчита, че ще изпълнят заповедите на Касуми безпрекословно — отвърна Пъг.

— Какво означава това, съпруже? — попита Катала. — Неприятност?

— Нямаме време за обяснения. Може да се появи повече от един кандидат за короната. Лаури, стой до Касуми и бъди готов да извадиш меч. Ако стане нещо, следвай заповедите на Арута.

Лаури кимна с мрачна решимост и влезе в залата, а Катала каза:

— Уилям?

— Той е в безопасност. Ако стане нещо неприятно, то ще е в голямата зала, не в пристройките за гости. Истинските неприятности ще започнат след това. — Лицето ѝ му подсказа, че не го разбира съвсем, но прие спокойно думите му. — Хайде да заемем местата си.

Влязоха в голямата тронна зала и чуха бръмченето на възбудени гласове. Приблжиха се до Кълган и дебелият магьосник им кимна за поздрав. Мийчъм чакаше на няколко крачки встрани, опрял гръб на стената, и очите му обхождаха помещението и отчитаха положението на всеки на един меч разстояние от Кълган.

— Какво става? — изсъска старият магьосник. — Всичко беше спокойно допреди няколко минути. Сега цялата зала бръмчи.

Пъг наведе глава до ухото му и прошепна:

— Мартин може да поиска короната.

Очите на Кълган се разшириха.

— Богове и демони! Това ще обърне двора с краката нагоре. — Огледа се, забеляза, че повечето благородници са заели местата си, и въздъхна: — Твърде късно е за каквото и да било, освен да чакаме.

Амос нахлу през градината, сипейки люти проклетия.

— И на кого по дяволите са му притрябвали тези тъпи цветенца?

Мартин вдигна глава и едва успя да хване кристалния бокал, който Амос Траск му тикна в ръцете.

— Какво... — отрони той, докато Амос му наливаше от кристалната гарафа, която държеше.

— Рекох си, че може би имаш нужда от някоя здрава глътка и от един другар на кораба, с когото да я споделиш.

Мартин присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

Амос напълни своя бокал и отпи.

— Вече се носи из целия палат, драги ми момко. Луам може да е добро момче, но явно е помъкнал камъни за баласт, ако си мисли, че цял екипаж каменоделци ще изсекат името ти на бащиния му саркофаг и после ще им запуши устите с някаква си кралска заповед. Всички слуги в залата са разбрали, че ти си първият, само час след като онези негодници са си свършили работата. Във въздуха се носи, повярвай ми.

Мартин отпи от виното и каза:

— Благодаря ти, Амос. — После заби поглед в тъмночервената течност в чашата. — Е, какво ще кажеш? Да ставам ли крал?

Амос се засмя от сърце.

— Две неща имам да ти кажа за това, Мартин. Първо, винаги е по-добре да си капитан, отколкото юнга, поради което впрочем аз съм капитан, а не юнга. Второ, има известна разлика между кораб и кралство.

Мартин се засмя.

— Пирате, ти изобщо не ми помогна.

Амос го изгледа като ужилен.

— Мътните да ме вземат дано, накарах те да се разсмееш, нали? — Облегна се на каменното перило и си наля още вино. — Погледни ей там онази хубава тримачтова шхуна в залива. Нямах много време, но ако кралят рече да обяви прошка, ще се намерят куп добри момци, които ще подскочат пред възможността да заплават с капитан Тренчард. Защо не вземем да вдигнем платната и да се махаме?

Мартин поклати глава.

— Звучи чудесно. Качвал съм се на кораб три пъти в живота си, а с теб едва не ме убиха три пъти.

Амос го погледна уязвен.

— Първите два пъти беше по вина на Арута, а третият път не беше по моя вина. Не аз изпратих ония керестийски пирати да ни гонят от Саладор до Риланон. Освен това, с твоя герб на борда и с моя

милост, ние ще гоним. Кралското море само чака Тренчард. Какво ще кажеш?

Гласът на Мартин прозвуча трезво.

— Не, Амос, въпреки че по-скоро бих отплавал с теб, отколкото да се върна в леса. Но от това, което трябва да реша, не може да се бяга. За добро или за лошо, аз съм най-големият син и аз имам първото право над короната. — Мартин изглежда твърдо Амос. — Смяташ ли, че Луам може да бъде крал?

Амос поклати глава.

— Разбира се, но не това е въпросът, нали? Това, което искаш да разбереш, е дали Луам може да бъде добър крал. Не знам, Мартин. Но ще ти кажа едно. Виждал съм много моряци да пребледняват от страх пред битката, но въпреки това да се бият без колебание. Понякога не можеш да разбереш на какво е способен човек, преди да дойде моментът да действа. — Амос замълча, премисляйки думите си. — Луам е много добро момче, както вече казах. Само дето се е уплашил глупаво от това, че ще стане крал, и не го обвинявам. Но седне ли веднъж на трона... Струва ми се, че ще бъде съвсем добър крал.

— Де да можех да съм сигурен, че си прав.

Отекна звън, след което големите камбани закънтяха.

— Е — каза Амос, — не ти остава много време да решаваш. Жреците на Ишап се пред външните порти и когато стигнат в тронната зала, край с опъването на платната. Курсът ти ще е определен.

— Благодаря за компанията, Амос, и за виното — каза Мартин. — Ще отидем ли да променим съдбата на Кралството?

Амос допи последните глътки вино от кристалната гарафа, хвърли я настрана и през трясъка на счупеното стъкло отвърна:

— Ти върви да решаваш съдбата на Кралството, Мартин. Аз ще прескоча по-късно, може би, стига да уредя работата с това корабче, за което ти говорих. Може би отново ще заплаваме заедно някой ден. Ако случайно се откажеш да ставаш крал или пък решиш, че ти трябва бърз превоз от Риланон, довлечи си задника долу на кея преди залез-слънце. Аз ще съм там някъде и винаги ще бъдеш добре дошъл в моя екипаж.

Мартин стисна здраво ръката му.

— Желая ти винаги попътен вятър, пирате.

Амос си отиде, а Мартин постоя още малко сам, след което закрачи към тронната зала.

Пъг изви врат, за да може да види онези, които влизаха в залата. Херцог Калдрик придружаваше вдовицата на Ерланд, принцеса Алисия, по дългия проход към трона. Следваха ги Анита и Карлайн. Кълган тихо подхвърли:

— Каквито са мрачни и пребледнели, обзалагам се, че Арута им е казал какво може да стане.

Пъг забеляза как Анита стисна здраво ръката на Карлайн, когато заеха полагащите им се места.

— Какво нещо. Да разбереш, че имаш по-голям брат, при тези обстоятелства.

— Всички като че ли се справят достатъчно добре — прошепна Кълган.

Ек на гонгове възвести, че жреците на Ишап са влезли в предверието, и Арута се появи на прага на залата с Луам. И двамата бяха облечени в пурпурни мантии. Очите на Арута зашариха, сякаш се опитваше да прецени настроенятия на струпалото се множество. Луам изглеждаше спокоен, като че ли примирен и готов да приеме всичко, което можеше да се случи.

Пъг забеляза как Арута прошепна нещо на Фанън и мечемайсторът на свой ред заговори на сержант Гардан. И двамата се заоглеждаха напрегнато, с ръце близо до дръжките на мечовете, без да изпускат от очи хората наоколо.

Мартин не се виждаше и Пъг прошепна на Кълган:

— Може би Мартин е решил да избегне това изпитание.

Кълган се огледа.

— Не, ето го там.

Пъг се обърна натам, накъдето му кимна Кълган. При отсрещната стена, до ъгъла се издигаше гигантска колона. Дълбоко в сянката ѝ беше застанал Мартин. Лицето му беше скрито, но стойката му не можеше да се сбърка.

Закънтяха камбани и в тронната зала влязоха жреците на Ишап. Всички крачеха с широка отмерена стъпка. От страничните врати се чува звуци на хлопващи резета — по традиция залата се затваряше от началото на церемонията до нейния край.

Последният жрец запечата вратата с огромен восьъчен печат. Пъг видя на него седмоъгълния знак на Ишап и усети незримото присъствие на вложената в него магия. Знаеше, че вратите няма да може да се отворят от никой друг, освен от онзи, който е поставил печата, или от някой, владеещ магиката във висша степен, и то с голям риск.

Един от жреците носеше новата корона, поставена върху възглавничка от пурпурно кадифе. Короната на Родрик беше унищожена от удара, отнел живота му, но дори да беше оцеляла, според обичая той щеше да бъде погребан с нея. Ако днес не изберяха нов крал, новата корона щеше да бъде счупена в каменните плочи на пода и нямаше да се направи друга, докато Съветът на лордовете не уведоми жреците, че са избрали новия крал. Пъг се зачуди колко важност придава традицията на едно най-обикновено златно венче.

Жреците застанаха пред трона, където други жреци от по-незначителни ордени вече ги чакаха. Според обичая бяха попитали Луам дали желае фамилните му жреци да участват в коронацията и той бе потвърдил. Отец Тъли стоеше в челото на пратеничеството от храма на Асталон. Пъг знаеше, че той ще приеме бързо и без въпроси нещата в ръцете си, все едно кой от синовете на Боррик ще вземе короната, и сметна, че решението му е мъдро.

Главният жрец на Ишап удари с дебелия си тояга по каменния под — шестнадесет еднакви, отмерени удара. Те отекнаха през залата и когато заглъхнаха, настъпи тишина.

— Идем да короноваме краля! — извика главният жрец.

— Ишап да благослови краля! — отзоваха се другите жреци.

— В името на Ишап, богът който е над всички, и в името на четирите велики и дванадесетте низши божества, нека всички, които имат претенция за короната, да пристъпят напред.

Луам и Арута пристъпиха и застанаха пред жреците. Миг след това Мартин излезе от сенките и тръгна напред. Пъг затаи дъх.

В залата се разнесе приглушен шепот — мнозина или не бяха чули мълвата, или не бяха повярвали.

След като тримата застанаха пред жреца, той пак удари с тежката тояга по пода.

— Сега е часът, и тук е мястото. — После докосна Мартин по рамото с тоягата и изрече: — С какво право заставаши пред нас?

Мартин отговори с ясен и силен глас:

— С рожденото си право.

Пъг усети присъствието на магията. Жреците не оставяха претенциите за трона да бъдат предмет само на чест и на традиция. Докоснат от тоягата, никой не можеше да изрече лъжлива претенция.

Същата процедура се повтори и същият отговор излезе от устата на Луам и Арута.

Тоягата отново се опря на рамото на Мартин и жрецьт каза:

— Изречи името си и правото си.

— Аз съм Мартин, най-големият син на Боррик, най-старият от кралската кръв — прокълнатия гласът на Мартин.

Вдигна се шум, усмирен от удара на жреческата тояга по пода. После тоягата легна на рамото на Луам, който отвърна:

— Аз съм Луам, син на Боррик, от кралската кръв.

Няколко гласа възкликнаха:

— Наследникът!

Жрецьт се поколеба, след което повтори въпроса към Арута и той отговори:

— Аз съм Арута, син на Боррик, от кралската кръв.

Жрецьт огледа тримата мъже и се обърна към Луам.

— Ти ли си признатият Наследник?

Луам отговори с тоягата, опряна на рамото му.

— Правото на наследство ми беше дадено, без да се знае за Мартин. Завещанието е лъжливо, защото Родрик ме смяташе за най-възрастния мъж от рода Кондуин.

Жрецьт спря церемонията и започна да обсъжда с другите жреци непредвидения обрат на събитията. Залата притихна. Времето течеше мъчително бавно. Най-накрая главният жрец пак се обърна с лице към тримата, остави дървената тояга и взе златния венец — короната на Кралството.

— Ишап, поведи всинца ни във вярна посока в този миг и дай ни мъдрост. Дано посоченият постъпи както подобава — помоли се жрецьт и после каза високо: — Че наследството е с недостатък, това е ясно. — Той вдигна короната пред Мартин. — Мартин, като най-големия син от кралската кръв, ти имаш първо право на претендент. Ти, Мартин, ще поемеш ли това бреме и ще бъдеш ли нашият крал?

Мартин погледна короната. Очите на всички бяха приковани в него. Тълпата бе затаила дъх в очакване на отговора.

Мартин бавно взе короната от възглавничката и всички погледи в залата я проследиха; короната улови лъч светлина, падащ от един висок прозорец, и засия.

Той я вдигна над главата си и изрече:

— Аз, Мартин, тук и сега, се отричам от своето право над короната на Островното кралство, сега и завинаги, от свое име и за цялото си потомство, отсега насетне и до последното поколение. — После изведнъж се обърна и постави короната на главата на Луам. Гласът му прокълбна отново, изпълнен с властно предизвикателство: — Всички, слава на Луам! Истинският и неоспорим крал!

Арута се извърна към слисаната тълпа и също викна:

— Слава на Луам! Истинският и неоспорим крал!

Луам стоеше между братята си. Цялата зала заехтя от възгласи:

— Слава на Луам! Слава на краля!

Главният жрец остави възгласите да продължат известно време, после взе тоягата си и удари по пода, за да въведе тишина. Погледна Луам и каза:

— Ти, Луам, ще поемеш ли това бреме и ще бъдеш ли нашият крал?

Луам погледна жреца в очите и отвърна:

— Ще бъда вашият крал.

Залата отново се изпълни с възгласи и този път главният жрец остави врявата да се излее на воля. Пъг се огледа и видя облекчението по лицата на мнозина — Брукал, Калдрик, Фанън, Вандрос и Гардан, които бяха стояли готови да посрещнат бурята.

Главният жрец отново усмири залата с ударите на дървения жезъл.

— Тъли, от ордена на Асталон — извика той и старият семеен жрец пристъпи напред.

Други жреци свалиха червеното наметало на Луам и го замениха с тъмнопурпурна мантия. Жреците отстъпиха и Тъли застана пред братята и каза на Мартин и Арута:

— Всички в Кралството са благодарни за вашето мъжество и мъдрост. — Братята оставиха Луам и отидоха да застанат на първия ред с Анита и Карлайн.

Карлайн се усмихна на Мартин, хвана го за ръката и промълви:

— Благодаря ти, Мартин.

Тъли се извърна с лице към тълпата и изрече напевно:

— Сега е часът, и тук е мястото. Тук сме, за да засвидетелстваме коронацията на негово величество Луам, първият с това име, като наш законен крал. Има ли някой тук, който оспорва правото му?

Неколцина от източните лордове изглеждаха недоволни, но никой не се обади. Тъли отново се обърна към Луам, който коленичи пред него. Жрецьт положи ръка на главата му и каза високо:

— Сега е часът, и тук е мястото. На теб се падна това бреме, Луам, първият с това име, сине на Боррик, от кралския род Кондуин. Ще поемеш ли това бреме и ще бъдеш ли нашият крал?

— Ще бъда вашият крал — отговори Луам.

Тъли свали ръката си от главата на Луам и хвана десницата му с кралския пръстен с печата на нея.

— Сега е часът, и тук е мястото. Ти, Луам Кондуин, сине на Боррик, от рода на кралете, заклеваш ли се да защитаваш и закриляш Островното кралство, да служиш вярно на своя народ и да допринесеш за неговото благополучие и благоденствие?

— Аз, Луам, се кълна и се заклевам.

Тъли поде дълга молитва и когато всичко свърши, Луам се изправи. Тъли свали ритуалната митра от главата си и я връчи на главния жрец на Ишап, който на свой ред я подаде на друг от ордена на Тъли. Тъли коленичи пред Луам и целуна кралския печат. После стана и придружи Луам до трона, докато жрецьт на Ишап припяваше:

— Ишап благославя краля!

Луам седна. Донесоха древния меч, носен някога от Данис, първия крал от рода Кондуин, и той го положи на коленете си — в знак, че ще защитава Кралството с живота си.

Тъли се обърна и кимна на главния жрец на Ишап, който удари с дървения жезъл по пода.

— Свърши часът на нашия избор. Тук и сега, провъзгласявам Луам Първи за наш законен и неоспорим крал!

Тълпата откликна с рев:

— Слава на Луам! Да живее кралят!

Жреците на Ишап тихо запяха и главният жрец ги поведе към вратата. Удари восъчния печат с тоягата си и той се пръсна с пукот.

Удари още три пъти по вратата и стражите отвън я отвориха. Преди да пристъпи навън, той припя последната фраза от ритуала на коронацията и после обяви на множеството в коридора:

— И нека да се разнесе вестта надлъж и шир. Луам е нашият крал!

Вестта се понесе по коридорите, из целия палат и из града побързо от птица. Хората наизлязоха по улиците, вдигаха наздравници за новия монарх — и не повече от един на хиляда разбраха колко близо до бедствието се бе оказало Кралството този ден.

Жреците на Ишап излязоха от залата и очите на всички се извърнаха към новия владетел.

Тъли даде знак на членовете на кралската фамилия и Арута, Мартин и Карлайн пристъпиха пред брат си. Луам протегна ръката си и Мартин коленичи и целуна пръстена с печата. Арута го последва, след него и Карлайн.

Алисия поведе Анита към трона — те двете бяха първите от дългата редица знатни особи — и започна заклеването във вярност от страна на благородниците. Лорд Калдрик подгъна разтреперан коляно пред своя крал и когато се изправи, на лицето му имаше сълзи на облекчение. Следваше Брукал, който също изрече клетвата си за вярност, а после промълви нещо на краля и Луам кимна.

Така продължи, докато и последният от пограничните барони, пазещи Северните тресавища, не се закле пред краля.

Луам връчи меча на Данис на един от пажовете, изправи се и обяви:

— Желанието ми е час по-скоро да започнат тържествата. Но има държавни дела, които трябва да се решат тук и сега. Повечето са радостни, но най-напред имаме един тъжен дълг, който трябва да решим. Има един, който липсваше днес в тази зала. Един, опитал се да обсеби трона, на който съм удостоен да седя. Че Ги дьо Батира кроеше измяна, не може да се отрече. Че той извърши скверно убийство, е неоспоримо. Но желанието на покойния крал бе да проявим милост в това отношение. И тъй като това бе последната молба на Родрик, ще я уважим, въпреки че бих предпочел да видя Ги дьо Батира наказан справедливо за делата си.

— Нека да се възвести — продължи Луам по-високо, — че от този ден Ги дьо Батира е обявен извън закона и е прогонен от нашето

кралство, че неговите титли и владения се изземват от короната. Нека името и гербът му бъдат заличени от регистъра на владетелите на Кралството. Нека никой поданик на Кралството не му предлага подслон, огън, храна и вода. — Той огледа събралите се благородници и добави: — Някои тук присъстващи бяха съюзници на бившия херцог, така че аз не храня съмнение, че той ще чуе присъдата ми. Предайте му да избяга, да замине в Кеш, в Квег или в Ролдем. Кажете му да се скрие в Северните земи, ако никой друг не го приеме, но че ако бъде намерен в границите ни след срок от една седмица, ще загуби живота си.

Никой в залата не проговори и Луам продължи:

— Беше време на голяма скръб и страдание в нашите владения. Нека сега навлезем в нова ера, ера на мир и благоденствие. — Той даде знак на двамата си братя да дойдат при него и когато те се приближиха, Арута погледна Мартин, после изведнъж се ухили и в изблик на неудържимо чувство прегърна и Мартин, и Луам. За миг залата потъна в тишина, докато тримата братя стояха прегърнати, после възгласите отново я изпълниха.

Докато врявата продължаваше, Луам каза нещо на братята си. Мартин първо се усмихна широко, но после изражението му се промени. Арута и Луам закимаха енергично, но лицето на Мартин пребледня. Той понечи да възрази нещо, но Луам го прекъсна и вдигна ръка за тишина.

— Има нова подредба на нещата в нашето кралство. Нека да се знае, че от днес нашият възлюблен брат Арута е принц на Крондор, дотогава, докато в нашия дом се роди син, Наследник на трона. — От последното Арута като че ли не остана доволен. Луам продължи: — Освен това желанието ми е херцогството на Крудий, домът на нашия баща, да остане в нашата фамилия, докато е живо родословието му. За тази цел провъзгласявам Мартин, нашия възлюблен брат, за херцог на Крудий, с всичките принадлежащи титли, земи и права.

Тълпата в залата отново надигна възгласи. Мартин и Арута се отдръпнаха от Луам и новият крал обяви:

— Нека граф Ламът и рицар-капитан Касуми Ламътски се приближат до трона.

Касуми и Вандрос се сепнаха. Касуми беше нервен през целия ден, тъй като Вандрос му бе оказал голямо доверие, но сега пристъпи

след Вандрос към трона с присъщото на цураните безстрашие.

Двамата мъже коленичиха.

— Милорд Брукал ме помоли да известя едно радостно събитие. Неговият васал граф Вандрос сключва брак с дъщеря му лейди Фелина.

Откъм тълпата ясно се чу хрипливият глас на Брукал:

— Крайно време беше.

Неколцина от по-старите придворни в двора на Родрик пребледняха, но Луам се присъедини към общия смях.

— Също така желанието на херцога е да му се позволи да се оттегли в именията си, където да се наслади от плодовете на дългата си и полезна служба на Кралството. Ние дадохме съгласието си. И понеже той няма син, също така негово желание е титлата да се прехвърли на оногова, който може да продължи да служи на Кралството, на онзи, който прояви необичайно дарование в командването на Ламътския гарнизон на армиите на Запада по време на отминалата война. Заради неговите многобройни подвизи и върнатата му служба, с настоящето изразяваме нашето одобрение на този брак и имаме удоволствието да провъзгласим Вандрос за херцог на Ябон, с всичките произтичащи от това титли, земи и права. Станете, лорд Вандрос.

Вандрос се изправи, малко развълнуван, и застана до бъдещия си тъст. Брукал го плесна дружески по гърба с лапата си и стисна ръката му.

Луам извърна очи към Касуми и се усмихна.

— При нас има един, когото доскоро смятахме за свой противник. Сега той е наш верен поданик. Касуми от Шинцаваи, за твоите усилия да донесеш мир на два враждуващи свята, за проявената от теб мъдрост и кураж в защитата на нашите земи от Братството на Тъмната пътека, ти поверяваме командването на гарнизона в Ламът и те провъзгласяваме за граф на Ламът, с всички произтичащи от това титли, земи и права. Станете, граф Касуми.

Касуми бе онемял. Наведе се бавно над кралската десница, както бе видял да правят другите благородници, и целуна кралския пръстен с печата. После погледна краля в очите и каза:

— Кралю и повелителю мой, обричам ви живота и честта си.

— Милорд Вандрос, приемате ли граф Касуми за свой васал? — попита Луам.

Вандрос се ухили.

— С радост, ваше величество.

Касуми се оттегли при Вандрос, с блеснали от гордост очи. Брукал удостои и него с един здрав удар по гърба.

Раздадени бяха още няколко служби, освободени поради интригите в двора на Родрик и поради жертвите във войната. Когато вече изглеждаше, че всичко е свършило, Луам каза:

— Нека до трона се приближи скуайър Пъг Крудийски.

Пъг се озърна към Катала и Кълган, изненадан, че са го повикали.

— Какво...

Кълган го подбутна напред.

— Иди и разбери.

Пъг пристъпи пред Луам и се поклони. Кралят обяви:

— Това, което е сторено, е нещо лично, между нашия баща и този човек. Сега нашето желание е всички във владенията ми да знаят, че името на този човек, наричан някога Пъг, сирак от Крудий, е вписано в регистрите на нашата фамилия. — Той протегна десницата си и Пъг коленичи пред него. Луам му поднесе пръстена, след което хвана Пъг за раменете и го накара да се изправи. — Нека бъде според волята на моя баща, и нашата. От днес нека всички в нашето кралство знаят, че този мъж е Пъг Кондуин, член на кралската фамилия.

Мнозина в залата се изненадаха от осиновяването на Пъг и издигането му, но онези, които бяха чували за делата му, завикаха възторжено.

Забравила за всякакво приличие, Катала се затича и прегърна съпруга си. Неколцина от източните лордове се намръщиха, но Луам се засмя и я целуна по бузата.

— Хайде! — извика Луам. — Време е вече за празненство. Да дойдат танцьорите, музикантите и акробатите. Да се донесат маси, да има храна и вино за всички! Да се веселим!

Празненствата продължаваха. Почестите се нижеха нескончаемо през целия следобед. Един херолд до масата на краля четеше посланията на онези, които не бяха успели да дойдат — поздрави изпращаха много знатни особи, както и самият крал на Квег и други

монарси от по-малките кралства по източните брегове. Влиятелни търговци и майстори на гилдии от Свободните градове също изразяваха почитанието си. Дойдоха също така и послания от Агларана и Томас, както и от джуджетата на Запада, при Камен връх и Сивите кули. Старият крал Халфдан, владетелят на джуджетата източно от Дорджин, изпращаше най-добри пожелания и имаше поздравии дори от Велики Кеш, с пожелание за повече взаимни срещи, за да се реши мирно граничният спор в Долината на сънищата. Писмото беше подписано лично от императрицата.

Като чу последното послание, Луам каза на Арута:

— След като Кеш е изпратил поздравление толкова бързо, значи императрицата разполага с най-надарените шпиони в Мидкемия. Отваряй си очите за това в Крондор.

Арута въздъхна, не особено щастлив от перспективата. Пъг, Лаури, Мийчъм, Гардан, Кълган, Фанън и Касуми — всички седяха на кралската маса — Луам беше настоял да бъдат там. Новият граф на Ламът все още изглеждаше потресен от новия си пост, но си личеше, че е безкрайно щастлив.

Дойде и Катала и каза на мъжа си, че синът им е заспал с Фантус, уморени от игрите, след което се обърна към Кълган:

— Надявам се, че любимецът ти ще изтърпи тези безкрайни изтезания.

— Фантус обича да му обръщат внимание — засмя се Кълган.

— При всички тези награди и почести, които се раздадоха, Кълган, изненадан съм, че нищо не се спомена за теб — подхвърли Пъг. — Ти служеше вярно на кралската фамилия не по-зле от всеки друг, както Тъли и Фанън.

— Тримата с Тъли и Фанън се срещнахме с Луам вчера, преди да разберем, че се кани да признае Мартин и да хвърли двора в смут — изсумтя Кълган. — Той започна да мънка едно-друго за разни служби, награди и така нататък, но ние го помолихме да не го прави. Когато започна да възразява, му казах, че не ме интересува как ще постъпи с Тъли и Фанън, но ако се опита да ме накара да коленича пред всички тези хора, тутакси ще го превърна в жаба.

Анита чу разговора и се разсмя.

— Значи е вярно!

Пъг си спомни за разговора си с Анита преди толкова години в Крондор и също се разсмя. Спомените го отнесоха в миналото, към всичко, което му се беше случило през годините, откакто за пръв път бе попаднал в колибата на Кълган в гората. След толкова рискове и опасности ето че сега бе тук, жив и здрав, със семейство и приятели, а тепърва го чакаше най-великото приключение — основаването на академията. Съжали само, че още неколцина — Хочопепа, Шимоне, Камацу, Хокану, както и Алморела и Нетоха — не са сега с него да споделят радостта му. И също така съжали, че Ичиндар и владетелите във Върховния съвет така и нямаше да разберат истинската причина за вероломството в деня на примирието. А най-много съжали, че го няма Томас.

— Защо сме толкова замислени, съпруже?

Пъг се отърси от унеса и се усмихна.

— Скъпа, просто си помислих, че въпреки всички тези изпитания съм един безкрайно щастлив човек.

Жена му го хвана за ръката и му се усмихна. Тъли се наведе през масата и кимна към другия ѝ край, където седеше Лаури, загледан омаяно в Карлайн, която се смееше на някаква негова шега. Бе повече от очевидно, че го намира за очарователен, точно както бе предвидил Пъг. Направо изглеждаше пленена.

— Мисля, че това изражение на Карлайн ми е познато — каза Пъг. — Боя се, че Лаури скоро ще си има неприятности.

— Доколкото познавам приятеля ни, подобни „неприятности“ ще са добре дошли за него — обади се Касуми.

Тъли ги погледна замислено.

— Херцогството Батира ще има нужда от херцог, а този младеж ми се струва доста компетентен. Хмм.

— Я стига! — изръмжа Кълган. — Не ти ли дойдоха до гуша тия днешни помпозности? Нима трябва да ожениш сега и бедния момък за сестрата на краля, за да можеш отново да ми се правиш на важен из палата? Богове! Та те току-що се запознаха!

Тъли и Кълган бяха готови да се впуснат в поредния си непримирим спор, но Мартин отрязва и двамата.

— Хайде да сменим темата. Главата ми се замая и вашите разпри ще ми дойдат много.

Тъли и Кълган се спогледаха изненадани, после и двамата се усмихнаха и му отвърнаха като един:

— Да, милорд.

Мартин изпъшка, а всички останали се разсмяха. Мартин поклати глава.

— Всичко това е толкова странно, след толкова страхове и тревоги, че... Че то аз за малко щях да тръгна с Амос... — Той се огледа. — Но къде е Амос?

Като чу името на морския вълк, Арута също вдигна глава, прекъсвайки разговора си с Анита.

— Вярно, къде е онзи пират?

— Спомена ми, че уреждал някакъв кораб — отвърна Мартин. — Помислих, че се шегува, но не съм го виждал след коронацията.

— Уреждал кораб ли? — възкликна Арута. — О, богове скръбни! — После се обърна към Луам. — Ваше величество, ако позволите.

— Иди и го доведи — каза Луам. — Според всичко, което ми разказа, и той заслужава някаква награда.

Мартин стана и заяви:

— Ще дойда с теб.

Арута се усмихна.

— С удоволствие.

Двамата братя бързо излязоха от залата и изхвърчаха на двора. Портиери и пажове извеждаха конете на рано подранили да си тръгват гости. Арута и Мартин грабнаха юздите на първите два и ги яхнаха, оставяйки безцеремонно двама дребни благородници без коне. Благородниците ги изгледаха зяпнали от яд и удивление.

— Моля за извинение, господа — извика им през рамо Арута и препусна в галоп през портите.

Докато минаваха по моста над река Риланон, Мартин извика:

— Каза ми, че ще отплава призори!

— Значи имаме още малко време! — подвикна в отговор Арута и двамата пришпориха конете по лъкатушешите към залива улици.

Градът гъмжеше от празнуващи хора и на няколко пъти се наложи да забавят, за да не стъпчат някого. Най-после стигнаха крайбрежната улица и спряха конете.

Пред входа на кралския пристан седеше само един страж, и то като че ли задрямал. Арута скочи от седлото и го сръга. Шлемът на

стража падна от главата му, а след миг и самият той се килна на паважа. Арута го огледа и заяви:

— Жив е, но утре ще го цепи главата.

После отново скочи на седлото и двамата препуснаха покрай брега към последния кей, откъдето тъкмо отплуваше голям красив кораб. На кърмата му стоеше Амос Траск.

— Амос! — изрева Арута и дръпна юздите на коня си.

— Май всичко е наред, нали? — викна Амос от кораба, ухили се и посочи една от пристанищните сгради. — Пазачите са в ей оня склад. Малко са понатъртени, но ще оживеят.

— Амос! Това е кралски кораб! — пак ревна Арута.

Амос Траск се разсмя.

— Знам де. Обаче „Кралска лястовица“ е много хубаво име. Е, кажи на брат си, че някой ден ще му го върна.

Мартин започна да се смее. Арута също се разсмя и подвикна:

— Ей, пирате! Ще му кажа да ти го подари.

— Ах, Арута! Най-веселото на живота му отнемаш — отвърна Амос с отчаян стон.

Издание:

Реймънд Фийст. Сага за войната на разлома, т. I

I част — Чиракът на магьосника

II част — Майстор магьосник

Издателство „Бард“, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.